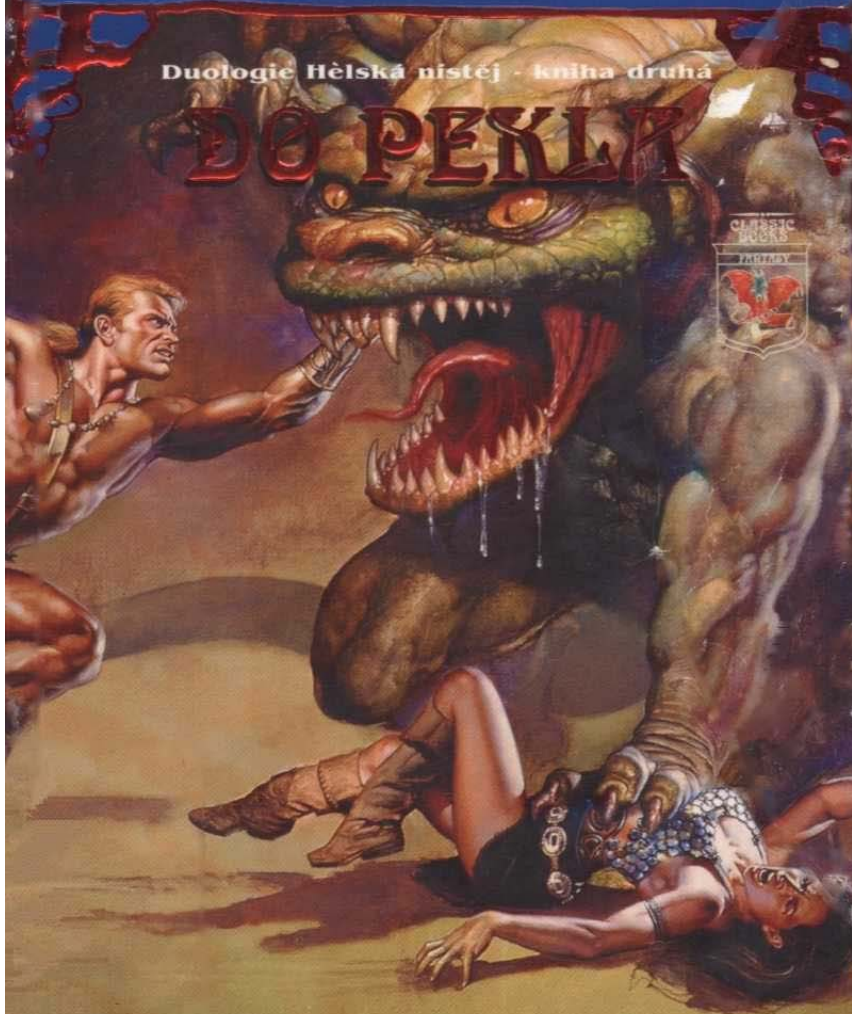

Ale říše Mithgar-Mithgar je stále nezkrotná, bouřlivá, neudržovaná, krutá,
nеспoutaná a vzrušující. Vstupujeme do ní pro pocit, že jsme naživu.

DENNIS L. MCKIERNAN

Duologie Hèlská nistěj - kniha druhá

DO PEKLA

ROMÁN Z MITHGARU - ZÁZRAČNÉHO SVĚTA PLNÉHO MAGIE A NEBEZPEČÍ

Hèlská nístěj

- kniha druhá -

DO PEKLA

DENNIS L. McKIERNAN

HÈL 's CRUCIBLE DUOLOGY

INTO THE FIRE

Copyright © 1998 by **Dennis L. McKiernan**

translation © **Zdeněk Žáček**, 2002

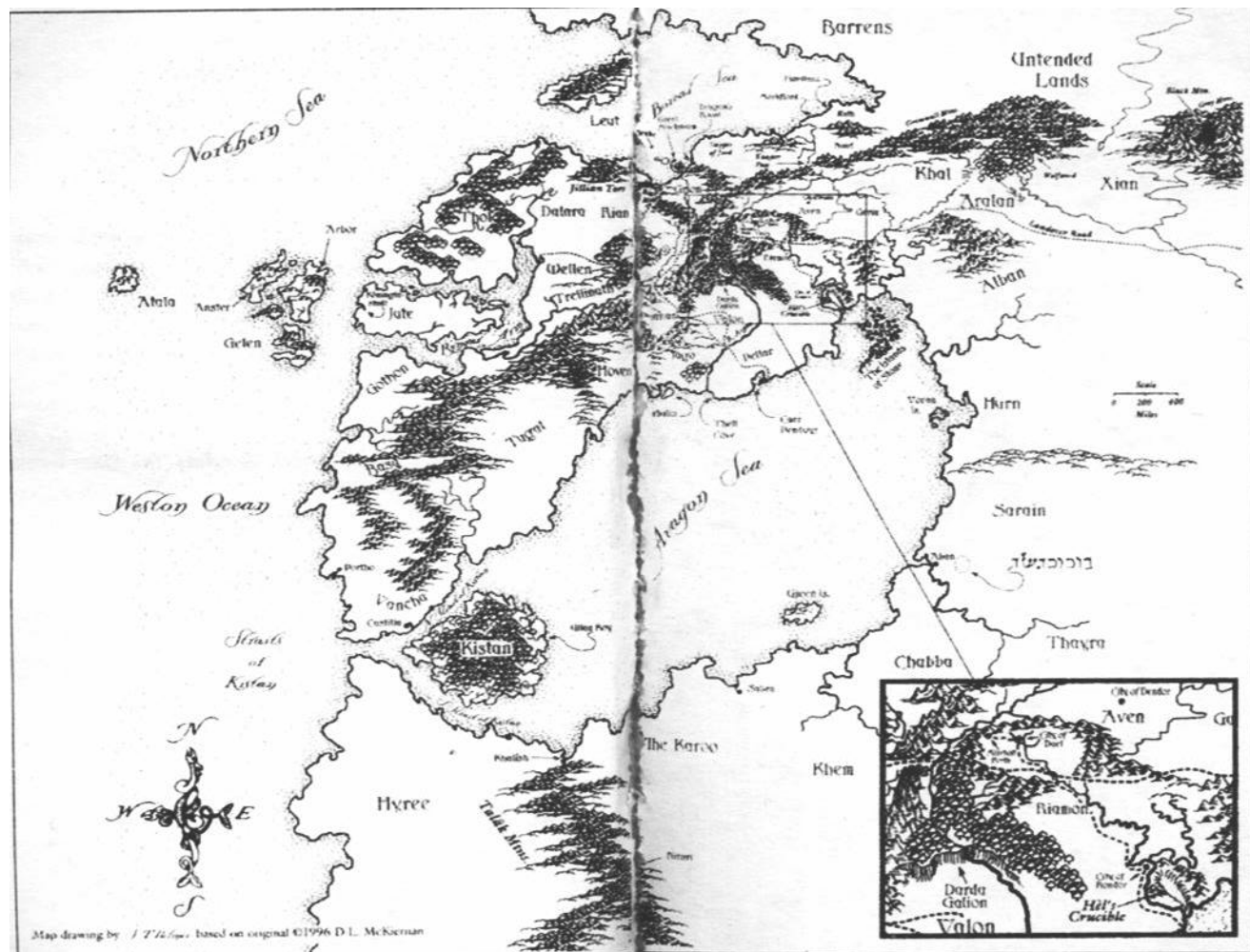
copyright 2002 © for the Czech edition by **CLASSIC**

Cover art © by **Boris Valleio**

ISBN: 80-86139-85-9

Distribuce -tel.: (02)83882490

Vytiskla Akcent Tiskárna Vimperk s. r. o.

Map drawing by J. T. Jones based on original ©1996 D.L. McKiernan

Mineholt North - **Severní důlní štola**; Northern Sea - **Severní moře**; Weston Oceán - **Westonský oceán**; Straits of Kistan - **Kistanský průliv**; N. Straits of Kistan - **Severní kistanský průliv**; S. Straits of Kistan - **Jižní kistanský průliv**; Talak Mtns. (Mountains) - **Talakské hory**; Ryngaa Arm - **Kanál Ryngaa**; Boreal Sea - **Borealské moře**; Avagon Sea — **Avagonské moře**; Arbalin Is. (Island) — **ostrov Arbalin**; Gjeen Is. (Island) — **ostrov Gjeen**; The Islands of Stone - **Ostrovy kamene**; Voran Is. (Island) - **ostrov Voran**; Thell Cove - **Thellská zátoka**; Scabane Is. (Islands) - **Ostrovy zkázy**; Rigga Mtns. (Mountains) - **pohoří Rigga**; R- Argon (River Argon) **řeka Argon**; Kaager Pass - **Kaagerský průsmyk**; Dragon's Roost - **Dračí hřad**; Steppes of Jord - **Jordské step**; Great Maelstrom - **Velký malstrom**; Heels Crucible - **Hèlská nístěj**; Grimwall Mtns. (Mountains) - **Grimwallské hory**; Black Mtn. (Mountain) - **Černá hora**; Grey Mtns. (Mountains) - **Šedivé hory**; Wolfwood - **Vlčí les**; Landover Road — **Pevninská cesta**; Barrens — **Pustina**; Untended Lands — **Zanedbané oblasti**

PODĚKOVÁNÍ

Tangue Wordie a dalším spisovatelským sdružením,
jejichž ryzí snahou je pozvednutí kvalitní látky,
kterou budou jiní číst.

Svoboda není zadarmo

*Ale říše Mithgar... Mithgar je stále nezkrotná,
bouřlivá, neudržovaná, krutá, nespoutaná
a vzrušující. Vstupujeme do ní pro pocit,
že jsme naživu.*

Předmluva

Nejrůznější příběhy, které jsem v životě přečetl, pojednávají o lidech se zvláštními silami či schopnostmi, anebo o lidech, kteří jsou sice obyčejní, ale ve skutečnosti jde o syny nebo dcery královského původu, čarodějů či tak podobně. Obvykle se zdržují v nějakém zapadlém koutě, kam síly zla nepomyslí ani nahlédnout. V takových příbězích bývají náhle vrženi do samého středu dění, v němž se jejich síly, neobvyklé schopnosti či dědictví ukážou klíčem ke všemu.

Nejde o příběhy obyčejných lidí, kteří se ocitají v neobyčejných situacích a pokouší se čelit problémům. Naopak. Pojednávají o neobyčejných lidech s takovými silami, dědictvím či schopnostmi, že zatraceně dobře víte, že výzvě čelit *budou* a rázně ji potlou.

Já chtěl psát spíše než takové příběhy romány o prostých lidech, kteří se ocitají v běhu dění, jež ani neovládají ani nemají žádný mimořádný původ, sílu či nadpřirozené schopnosti k jeho zvládnutí. Jinými slovy, chtěl jsem psát o obyčejných „vojácích, kteří musí se vším zápolit tak, jak se to namane, o „obyčejných“ lidech v neobyčejných situacích, kteří možná budou, ale také nemusí mít schopnost vzniklým potížím čelit.

Tento příběh je o dvou „obyčejných“ Warrowanech, Tippettonu Thistledownovi a Beauovi Darbym, kteří se bez vlastního přičinění ocitají ve víru událostí. Nejedná se o postavy s utajeným urozeným původem, ani o Mágy. Nepatří ani mezi příslušníky národa nadaného nějakými nadpřirozenými schopnostmi, mimořádnými silami či nadprůměrnou inteligencí. Jsou to naopak obyčejní vojáci, ovšem za předpokladu, že je k tomu situace nutí... jsou to obyčejní živáči, kteří se ocitají v neobvyklém dění a pokoušejí se jím nějak projít.

Nu, možná pro ně jedna mimořádná věc hraje... a tou jsou jejich neobvyklá srdce.

Existuje-li něco jako příběh obyčejného vojáka, pak je to právě tenhle. Ale existuje něco jako obyčejný voják?

Posuďte sami.

Ať vás pobaví, co zde najdete.

Dennis L. McKiernan, červenec 1997

Autorovy poznámky

Do Pekla je druhý díl dvoudílného románu *Hèlská nístěj*. Spolu s první knihou *Do předpekli* vypráví příběh o Velké Válce proti Proklatcům očima dvou Warrowanů, Tippettona Thistledowna a Beaua Darbyho.

Příběh začíná rokem 2195 Druhé Éry říše Mithgar, v době, kdy se Rúptové volně potloukají krajem ve dne i v noci, i když prý svou činnost provozují raději v noci než za slunečního světla.

Příběh o Velké Válce proti Proklatcům byl zrekonstruován z několika zdrojů, z nichž nikoliv nejmenším pramenem byly Thistledownovy Balady.

Některá chybějící místa jsem vyplnil vlastními domněnkami, ale převážně příběh pravdivě odpovídá původnímu zdroji.

Podobně, jako je tomu i v mých ostatních příbězích z říše Mithgar, je i zde mnoho okamžiků, v nichž pod tlakem chvíle Lidé, Mágové, Elfové a jiné národnosti mluví svým rodným jazykem. Abych se ale vyhnul obtížným překladům, uvádím takové projevy v pellarionštině, v obecném jazyce říše Mithgar. V několika případech jsem však jazyk ponechal beze změny, abych demonstroval skutečnost, že se v říši Mithgar mluvilo mnoha jazyky. Navíc se některá slova a věty k překladu nehodí.

Proto jsem je nepřekládal, anebo, ve zvláštních případech, uvádím ve špičatých závorkách termín, který naznačuje významové zabarvení takových slov (tj. <vidět>, <oheň> apod.). A konečně, některá slova by se sice mohla zdát chybná, ale ve skutečnosti tomu tak není. Např. *DelfLord* není než jediné slovo, i když mezi písmeny obsahuje velké L.

Elfský jazyk Sylva (sylvánština) je poněkud zastaralý a šroubovaný. Abych tento nádech zachytil, využívám některých archaických výrazů. Ale v zájmu čtivosti se o to pokouším jen minimálně a některé ze zastaralejších výrazů vypouštím úplně.

A ještě pro všetečné: písmeno *w* v názvu *Rwn* se vyslovuje *uu* (vždyť *w* je vlastně zdvojené *u*), které lze zase vyslovovat jako *oo* (jako v anglickém slově spoon = lžíce). *Rwn* se tedy nevyslovuje *Renn*, nýbrž *Roon* nebo *Rune*.

Stručný obsah předchozího dílu:

Do pekla je druhou částí dvoudílného románu *Hèlská nístěj*. V první části nazvané *Do předpekli* probudí jedné zimní noci warrowanského mlynáře Tippertona Thistledowna z hlubokého spánku jakási šarvátka na samém prahu jeho dveří. V ní dokáže jeden osamělý muž pobít všech devět mizeráckých protivníků, ale sám je při ní ošklivě zraněn. Tip ho zavleče do mlýna a obvazuje mu rány, jak nejlépe umí. Při tom mu muž předá malou obyčejnou cínovou minci na kožené šňůrce a řekne: „Vydej se na východ... všechny varuj... a tohle pro Agron.“ Tip neví, kdo či co je Agron, ale dál se už raději nevyptává a rozběhne se pro léčitely, rovněž Warrowana, Beaua Darbyho. Když se společně vrátí do mlýna, muž má proříznuté hrdlo. Jde o dílo Proklatců, kteří v Tipově nepřítomnosti pronikli do mlýna, a poté zamířili na východ do Dellin Downs.

Zatímco Tip s Beauem staví dvě pohřební hranice, na kterých hodlají spát všechny zabitě, na vzdáleném skalnatém návrší Beacontor se rozhoří signální vatra, která svolává na poplach.

Muži z nedalekého městečka Vidlová zahlédnou kouř z pohřebních hranic a přichází ke mlýnu na obhlídku. Společně s oběma Warrowany zjistí, že kůň zabitého muže má značku Horního krále. Protože Tip považuje posláni králova vyslance za důležitější než účast v domobraně Vidlová, která se chystá vyrazit k Beacontor, rozhodne se, že minci na východ pro Agron dopraví, ať je to kdokoliv či cokoliv.

Beau se jej na cestě na východ rozhodne doprovázet. Vydají se na cestu a po týdnu vstoupí do Děsína, ponurého a hrůzu nahánějícího hvozdu. Hned první noc jsou v tomto příšerném lese svědky přesunu jedné ohromné mizerácké hordy směrem na západ.

Když se druhého dne snese noc, rozprší se mrznoucí déšť, který padá celou noc. Po rozednění je celý Děsín zamrzlý v ledu. S podkluzováním a smekáním pokračují oba mládenci dál, ale jejich postup na nesmírně kluzkém náledí je pomalý. V noci jejich tábor napadne obrovská příšera, která je v temnotě vidět jen zpolá. Poníci jsou zabití, ale Tippertonovi s Beauem se podaří uniknout.

Pěšky se pokouší propířít zbytkem Děsína a nejednou se jim jen o vlásek daří uniknout pátrajícím mizeráckým družinám.

Když konečně do morku kostí vyčerpaní a hladoví dospějí na opačný okraj Děsínského hvozdu, jsou přepadeni a zajati. Ale jde o družinu lianských Hraničářů, elfích válečníků, pod vedením Vanidora.

Vanidor jim sdělí, že Agron je králem Avenského území za Ponurami. Vanidor rovněž pověří Elfa jménem Loric, aby je doprovodil do lianské bašty v Ardenském údolí, kde budou moci všechny své zážitky vyprávět Lordu Talarinovi. V Ardenském údolí se od Lorda Talarina a ostatních Elfů dozvědí, že mocný Mág Modru shromažďuje ve své říši Gron Mizeráky, kteří se do říše Mithgar rojí přes „mezisvětí“ na Středním Plánu z říše Neddry na Nízkém Plánu. Šuška se rovněž, že Modru pro svou věc přemluvil i draky.

Talarin pověří Lorica a Lianku Phais doprovodit Warrowany do Censoru, hlavního města Avenu. Protože je ještě zima, vyčkávají do oblevy, která uvolní průchod

přes Ponury.

Jednoho jarního dne dorazí z Adonaru dylvanský elf Eloran se zprávou, že Adon uzavřel mezisvětí přechod z Neddry do Mithgaru. Eloran také potvrdí, že grónský Modru skutečně rozpoutal všeobecnou válku, a že Horní král Blaine volá po spojení Lidi, Elfů, Trpaslíků a Mágů v boji proti této obrovské hrozbě.

Elfové viní z této války zlého boha Gyphona. Tvrdí, že Modru je jen jeho přisluhovač a dobije-li Mithgar, nahradí Adona jako pán veškerého stvoření. Během této rozpravy vyřkne Talarinova choť a vědma Rael věštbu: „Chcete-li uhasit válečný požár, vyhledejte pomoc těch, jež nejsou lidmi..." Nikdo netuší, kým jsou ti „nelidé" míněni ani komu je věštba určena.

Konečně dochází k jarnímu tání, ale než mohou Tip, Beau a Phais s Loricem pokračovat v cestě za svým posláním, dostaví se jeden ze zvěďů se zprávou, že Crestanský průsmyk obsadili Proklatci. Čtveřice se tedy vydá dál po jedné z náhradních cest do Avenu, která ale jejich pouť o míle a měsíce protahuje. Pokračují dál na jih přes území Rell a směřují k průsmyku u Mračné hory, jedné ze čtyř Quadranských hor, pod níž je ve skále vytesána Trpasličí nora, država Trpaslíků. Ale když tam konečně dorazí, setkávají se s bitvou mezi místními Trpaslíky a Mizeráky. Během bitvy přilétá odpadlý drak Skail z Pustin, snáší se nad bojující a chrlením ohně přiměje Trpaslíky k opětovnému stažení do jejich državy v nitru hory. Vzhledem k tomu, že jsou všechny cesty přes Quadran odříznuté, pouští se čtveřice ještě dále na jih. Znamená to další a ještě delší zajiďku.

V Gûnaru se čtveřice setkává s družinou zvidá se od nich, že Gûnarringskou průrvu okupuje jedna horda. Cesta je pro ně tedy opět zablokována.

Aby čtveřici ušetřili nezbytnost pokračovat v cestě ještě zdlouhavější, prozradí jí Trpaslíci svou tajnou stezku přes Gûnarring. Říkají jí Pěšinka, protože se v jejím průběhu nachází nízká chodba, kterou mohou projít jen pěší osoby a drobní poníci.

Čtveřice zanechává svá zvířata na starost Trpaslíkům a vydává se Pěšinkou po svých. A když sejde do země Valon, zjišťuje, že i tam zuří válka, protože k nebi stoupá dým z hořícího města.

Potýkají se s bouřemi a vyhýbají se prozrazení. Jejich cesta přes Valonské pláně na severovýchod, k elfské baště v Darda Galion vzdálené několik stovek mil, ale když už se k svému cíli blíží, jsou objeveni.

V té chvíli jsou od bezpečí vzdáleni ještě asi čtyřicet pět mil, které se snaží překonat během. V poslední chvíli je zachráněna družina lianských Hraničářů, která pronásledování čtveřice pozorovala ze svého ležení na Velkém Srázu, a proto se jim vydala na pomoc.

Po několika dnech dospěje čtveřice do Srdce lesa, elfí bašty uprostřed Darda Galion. Shledávají se tam s Liany, kteří se chystají na pomoc obleženým Trpaslíkům v Trpasličí noře.

I když by se rádi zúčastnili, cítí, že musí pokračovat dál do Avenu a doručit minci.

Čtveřice tedy opět na koních zamíří do Caer Lindor, pevnosti na řece Rissanin, v níž jsou posádkou ozbrojenci lianských a dylvanských vojsk a rovněž Baeroni z Obřína.

V Caer Lindor se setkávají se skupinou warrowanských lučištníků, jejichž visku Pramenítku zpusťovali Mizeráci. Mezi nimi se Tip seznamuje s Rynnou Fenrush, velitelkou družiny. Oba se sice do sebe zoufale zamilují, ale oba mají svá poslání.

Jedna nepřátelská horda se stále zdržuje v oblasti východní hranice Darda Erynian. Aby se jí vyhnuli, Tip, Beau a Phais s Loricem se rozhodnou pokračovat v další cestě na Aven v severním směru přes Darda Erynian. Právě v den, kdy už se vydávají na cestu, doplouvají k pevnosti po řece Vodáci a žádají o azyl. Tipovi s Rynn se sice vzhled těch lidí pranic nezamlouvá a mají pocit, že něco nehraje, ale povinnosti je nutí se rozdělit. Tip musí pokračovat v cestě za doručení mince a Rynna zase setrvat v pevnosti jako velitelka warrowanských lučištníků a zvědů. Oba milenci jsou nuceni se rozloučit.

Tip, Beau, Loric a Phais nakonec dospívají do Bircehyl, dylvanské bašty v Darda Erynian. Právě když odpočívají, přichází zpráva přes Sténající Balvany a Liščí jezdce, že pevnost Caer Lindor padla, a že v boji zahynuli všichni Warrowané. Ta zpráva Tipa zdtří.

Aby se mohli pomstít a pobít Mizeráky, požádají Tip s Beauem vládce Dylvanů, corona Ruara, o osobní účast v jeho vojsku, které se chystá vyrazit na pomoc obležené trpasličí državě u Severní důlní štoly v riamonském pohoří Okrajky.

Tip coby zvěd a Beau v roli léčitele táhnou s tisícovým vojskem Dylvanů přes Darda Erynian na místo srazu s vojskem Baeronů.

V Rimmenské soutěsce poráží Spojenci segment proklatců a poté pokračují k Severní důlní štolě.

Cestou naráží na vojsko z města Dael. Mezi daelskými je rovněž Bekki, Trpaslík ze Severní důlní. Vojsko pod vedením prince Lodena má rovněž zájem na zničení Mizeráků obléhajících Štolu.

Coron Ruar svolává strategickou poradou, na níž padne mnoho návrhů, ale všechny se střetají s námitkami. Nakonec, na základě jedné potyčky s družinou Rûptů, navrhuje Tippetton plán, který je všemi přijat.

Bekki si jako vyslanec ke svému DelfLordovi vybírá Tippettona. Společně vstupují tajným vchodem do Štoly a spletítm podzemním systémem vedoucím často nad bezednými hlubinami dospívají k odlehlým trpasličím komnatám, kde se v trunním sále setkávají s DelfLordem Borlem, Bekkiho otcem.

Tip vysvětluje svůj plán.

O dva dny později vjíždí do údolí u Štoly Dylvané, Baeroni a Daelští a sešikují se před hordou. Ta si z nich tropí jen posměšky, protože je počtem převyšuje v poměru pěti ku jedné.

Téže noci Tip s bataliónem Trpaslíků maskovaných v šedi barvy skalnatého terénu vyklouznou tajným postranním vchodem ze Štoly a zaujmou postavení na úbočí hory proti týlu hordy.

Krátce před rozbřeskem sestoupí maskovaní Trpaslíci dolů a zaútočí na nepřátelský trén nejprve hliněnými náložemi s hořlavou tekutinou a poté s řeřavým uhlím. Současně Spojenci vpředu předstírají útok. Proti Trpaslíkům se obrací některé části hordy včetně všech šesti obludných Trollů. Trpaslíci na tři z nich vrhají hořlavou tekutinu, ale daří se jim zapálit jen jediného. Spojenci vpředu útočí, aby pozornost

hordy odvedli od Trpaslíků.

Vzhledem k boji vpředu i v týle nastává v řadách hordy zmatek.

Od jednoho hořícího vozu zapaluje Tip postupně dva signální šípy a vystřeluje je proti Trollům zmáčeným hořlavou tekutinou. Při tom je téměř zabit jedním Ghûlem. Zbylí Trollové před tím 'magickým' ohněm v hrůze prchají. Jakmile se dali na útěk Trollové, propadají panice i Rûptové a rovněž prchají. Obležení je prolomeno.

V bitvě přišlo o život mnoho Spojenců: Daelských, Baeronů, Trpaslíků i Dylvanů. Mnozí z nich utrpěli také zranění včetně Phais, kterou ošklivě zasáhl otrávený šíp.

Po pohřbech se Spojenci pouští do pronásledování zbytků hordy, ale Tip, Beau a Loric zůstávají v Severní důlní u zraněné Phais.

S nimi také Bekki, který se zavázal, že Tipa doprovodí na jeho cestě za doručení mince.

Beauovi se nakonec s velkým úsilím podaří zachránit Phaisin život. V nemalé míře mu v tom pomůže dar, který kdysi dostal v Ardenském údolí: zlatá máta, která působí jako protijed.

Za dva a půl měsíce se Phais cítí natolik dobře, že je schopná jízdy na koni. Atak se patnáctého prosince Tip, Beau, Phais a Loric znovu vydávají na cestu za doručení mince. Spolu s nimi teď také Bekki...

... a my se v úvodu druhé části k této pěťici, jež se svahem zvolna vzdaluje od Severní důlní štol, opět připojíme.

Kapitola první

Pětice jezdců sjížděla od již volné brány Severní důlní štolý... Tippeton, Beau, Phais, Loric a Bekki... tři z nich na ponících a dva na koních se dvěma nákladními oři ve vleku. Sjížděli od brány a směřovali k silnici vedoucí podél východní strany horského údolí... dva Warrowané, dva Elfové a jeden Trpaslík... mířili k jihu, aby po krátké cestě odbočili na východ a vydali se obchodní cestou k městu Dael. Vzdalovali se od ohromné bitvy, která před bránou do Štolý zuřila před pouhými deseti týdny, vzdalovali se od bitvy, která zničila mizerácké obležení této trpasličí državy, od bitvy, která jednu z Modruových hord dohnala k panickému útěku, od bitvy, po níž zbývalo jen nemnoho známek, protože vše pokrýval neporušený prosincový sníh, takže z jejích následků nepronikalo navenek ani ohromné spáleniště zbylé po pohřebních hranicích, i když zaoblené vyvýšeniny pod bělostným příkrovem dávaly něco tušit v místech, kde se hrbily daelské pohřební 'kopečky'.

Pětice jezdců projížděla kolem krvavého bitevního pole. Před oslepující září čistě zasněžené krajiny jim zrak chránily štěrbinovité průzory. Jasně zimní slunce na ně sesílalo trochu tepla.

„Járku,“ řekl Beau a zadíval se na Tipa, „jak je to do Daelu daleko?“

„Po silnici třicet až pětatřicet leagues,“ odpověděl Tippeton, „a méně, kdybychom dovedli létat.“

Při těch slovech se Beau dlouze zahleděl do oblohy. Kromě chmýřitě řídkých mraku, které se ve velké výšce protahovaly k jihu, nebylo na nebi ani ptáčka. „Brr. I kdybych byl pták, myslel bych, že je na létání moc zima. Kdepak, Tipe, třebaže nám to potrvá dohromady pět či šest dní, zůstanu na svém poníku.“

„Pět až šest dní, Beau, to potrvá jen do Daelu. Ale na cestě do Dendoru budeme čtyřicet až šestačtyřicet dní, a to ještě s podmínkou, že se nedostaneme do žádných potíží.“

„Pětačtyřicet d-?“

„Ano, brachu, je to vzdálenost dvě stě šedesáti či dvě stě sedmdesáti leagues.“

„Ach bože, přes osm set mil?“

„Tak to tvrdí Bekki, Beau.“

Bekki zachřel a řekl: „Po silnici je to dvě stě šedesát šest leagues, dvě míle a pár kroků, půjde-li všechno hladce.“

Beau přikývl a pak se dal na prstech jedné ruky v rukavici do počítání. Po chvíli prohodil: „Máš pravdu, Tipe, při šesti či sedmi leagues denně to opravdu *bude* trvat nějakých čtyřicet či pětačtyřicet dní.“ Zavrtěl hlavou. „To je jen o cestovních předělech jidla pěkně dlouho.“

„Ach, Beau, vzmuž se,“ řekl Tip, „na cestě jsou města.“

Beau zavrtěl hlavou. „Vzhledem k tomu, že se všude kolem potulují Mizeráci, počítat s tím moc nemůžeme, Tipe. Chci říci, podívej, jak daleko jsme museli jet, než se nám zase poštěstilo získat nějaké chutné a teplé jídlo. Museli jsme ujet celou cestu k Ponurám, přes Gûnarring a pak zase nahoru do Darda Galion.“

Tip zavrtěl hlavou. „Zapomínáš na toho sviště a zajíce, které jsme si upekli na Valonských pláních.“

„Dobrá, dobrá, to ano, cože, jedno teplé jídlo za tisíc mil? To není přesně to, čemu já říkám dobře jíst.“

Tip rozhodil rukama a pak řekl: „Pořádně jsme se přece nacpali v Darda Galion a pak znovu v Caer...“ Tipovi ochabla tvář, ale přesto dokázal dopovědět, „... Lindor.“

Beau se na přítele smutně zadíval, trhnutím ukázal palcem přes rameno a dodal: „V Severní důlní také.“

Tip na něj letmo pohlédl a usmál se přes slzy. „Ano, tam také.“ Potom si povzdechl a hřbety rukavic si otřel tváře.

„Promiň, Beau, ale kdykoliv pomyslím na Caer Lindor, všechno se mi to zase vrací.“

„Já vím, brachu,“ odpověděl Beau. „Já vím. To je v pořádku.“

Asi míli jeli oba v zasmušilém mlčení. Do zad jim v poryvech vanul mrazivý vítr, a proto se těsně choulili do svých kabátků.

Konečně dojeli na konec údolí, kde se silnice stáčela k východu. Pustili se po ní, a zatímco jim nad hlavou plynuly houstnoucí mraky, vytvářeli v nedotčeném sněhu čerstvé stopy.

Phais pohlédla na oblohu a stáhla si kápi. „Myslím, že směřujeme do bouře.“

„Ach bože,“ vyhrkl Beau. „Neměli bychom tedy obrátit nazpět? Chci říci, že zatím nejsme od Štoly tak daleko.“

Phais rychle pohlédla na Lorica, který zavrtěl hlavou a řekl: „Je zima, Beau, a proto je jedno, kdy vyrazíme. Sněžit bude stejně... ledaže byste si přál, abychom vyčkali až do jara.“

„Ach, ne,“ odpověděl Beau a odmítavě napřáhl ruku. „Už jsme na cestě příliš dlouho, abychom okouněli a čekali na pěkné počasí. A pak, ať je poselství, význam či kouzlo té mince jakékoliv, musíme ji doručit tomu, jemuž je určena.“

Při zmínce o možném kouzle svrátil Tip čelo a nervózně se dotkl kabátku na prsou. „Beau, byl bych hrozně rád, kdyby sis tyhle řeči o čarách a kouzlech odpustil. Chci říci, že úplně postačí, když minci poneseš, aniž bychom vedli takové řeči.“

„Dobře, brachu,“ odpověděl Beau. „Budu zticha. Víím, že ti už jen pouhá představa, že se ti o kůži otírá něco, co by třeba mohlo být nějak očarované, nedělá dobře. Chci říci, že jestli ji nějaký mág očaroval, či ji zaklela nějaká ježibaba, nebo ji zařikával nějaký čarodějník-“

„Beau, dost!“

Beau vytřeštil oči a pak se udiveně zachmuřil. Nakonec se bázlívé ušklíbl a řekl: „Ach, dobře.“

Loric s Phais na sebe vzájemně pohlédli, a i když se pokoušeli udržet vážné tváře, nepodařilo se jim to a tak se nad zasněženou krajinou rozezněl smích, který věžovité hory po jejich levici pleskavě odrážely nazpět. Brzy se rozesmál i Beau a nakonec se k nim přidal i strohý Bekki.

Tipperton se na ně mračil, ale nakonec se začal šklebit i on.

Mraky plynoucí k jihu zatím stále víc houstly.

„Ach bože,“ řekl Beau, ukazoval vlevo před sebe a sykavě nasál vzduch přes zaťaté zuby. „Modruův znak.“

Ze sněhu trčela žerď korouhve s potrhanou vlajkou. Symbol ohnivého prstence na černém podkladu.

„Myslím, zeji tady zanechala prchající horda," řekla Phais.

„Pod sněhem něco je," řekl Loric, pobídl koně k vlajce a sesedl.

„Opatrně," zavolal Beau.

Loric poklekl a rukou v rukavici stíral bílou sněhovou pokrývku.

„Co to je?" zeptal se Tip.

„Mrtvý Rûck," odpověděl Loric shlížející na odkrytou snědou tvář. Odhrnul ještě další sníh a odhalil tak dlouhou sečnou ránu v horní částí Rûckova těla. „Dostal ránu mečem. Zřejmě v bitvě. Než vykrvácel, došel až sem."

Tip vydechl do chladného vzduchu mrazivý obláček bělavé páry. „Raději než takovouhle pomalou a bolestivou smrtí bych zemřel rychle přímo v boji."

„Ach bože, to ano," přisvědčil Beau. „Ale ještě lépe, co takhle zemřít stářím?"

Zatímco Loric opět vsedal na koně, Tip se krátce zasmál a řekl: „Ovšem, a po dlouhém a plodném životě, co?"

Beau souhlasně přikyvoval a Bekki poznamenal: „Já prožiji dlouhý a plodný život... tři nebo čtyři století... pak zemřu v nějaké slavné bitvě. A když ne v bitvě, pak musí posloužit stáří."

Znovu se rozjeli na východ. Pojednou se Beau zakabonil a zadíval se na Phais.

„My, Beau, na stáří neumíráme," řekla Phais, „přemítáte-li právě o tomhle. My umíráme násilnou či náhodnou smrtí, anebo jedem jako téměř já."

„Ach bože," vydechl Beau s očima plnými úzkosti. „Vůbec nic mírumilovného?"

Phais zavrtěla hlavou.

Beau letmo pohlédl na svou léčitelskou brašnu. „A co nemoci?"

Phais rozpráhla ruce. „Takových, které působí na Elfstvo, je jen málo. Ty nejzlobnější."

„Ach bože," vydechl Beau. „Ach bože."

Pokračovali dál v cestě na východ v poryvech mrazivého větru a oblohu stále více zatemňovaly těžnoucí mraky.

„Tudy," křikl Bekki přes skučící víchr, takže ho Tip za ním sotva dokázal zaslechnout. Přesto se otočil a zařval: „Tudy! Tudy!", aniž by měl jistotu, že ho Beau zaslechl a poslal ten vzkaz dál. Slepě Bekkiho sněhovou metelici následovali. Plahočili se v houfu těsně za sebou sotva schopní zahlédnout koně či poníka vpředu.

Konečně dospěli ke kolmému skalnatému horskému srázu a Bekki odbočil přímo na východ. Shora zvýšin skučela ledová vichřice nesoucí na svých zuřivých perutích bodající ledovou tříšť a svištící sněh.

„Povídám," křikl Tip na Bekkiho, ale jeho slova přehlušil ječící vítr a unesl je do kvílivého zapomnění. *Povídám, nebylo by lepší, kdybychom se vzájemně navázali na provaz?* Ale nikdo ho nedokázal zaslechnout, natož číst jeho myšlenky. A tak za Bekkim pokračoval bez upoutání stejně jako za ním Beau, pak Phais a nakonec Loric. Vpravo začaly neurčité vyvstávat nějaké siluety... stromy?... nevěděl. Zrovna se zase chystal zaječet na Bekkiho, když v tom vánice polevila a vjel do rozlehlé

klenuté prostory se skalnatým stropem a kamennou drtí pod nohama. V šeru před sebou viděl, jak se Bekki na poníku plahočí stále dál do nitra ohromné dutiny. Pokračoval za ním. Otočil se a zahlédl za sebou Beaua, za ním Phais s jedním nákladním koněm za sebou a nakonec Lorica se dvěma oři ve vleku.

Bekki pokynul hlavou k ohni. „Než odtud odjedeme, musíme doplnit dřevo, které tu spalíme.“

Beau se strnule rozhlížel klenutým prostorem, jakousi poloklenbou, jejíž stěny se stáčely dozadu a strop se rovněž svažoval kamsi dolů, přičemž zem posetá kamennou drtí byla víceméně rovná. Seděli v pozadí dutiny v relativním pohodlí, zatímco u jejího oblého ústí ve vzdálenosti sta stop od nich skučel vítr a poletoval sních.

Beau se otočil k Bekkimu. „Ach bože, Bekki, jak jste tohle místo vůbec našel?“

„To je útočiště Châkka na cestách. Už jsem tady byl.“

Beau se zadíval na sáhy dřeva nakupeného v pozadí jeskyně. „Ano, ale, chci říci, jak jste se v té sněhové vánici dokázal orientovat?“

„Nedokázal, ale jak jsem řekl, jednou jsem tu už byl.“

Beau rozpačitě rozhodil rukama.

Bekki rychle pohlédl na Tipa a řekl: „Châkka nemohou ztratit své stopy. Když jednou nějaké místo navštívíme, cesta k němu je stále v nás. Je to dar od Elwydd.“

Beau se zahlédl do kvílicí vánice. „Ach bože, řekl bych, že to je docela zázračný dar.“ Obrátil se na Tipa. „Rád bych věděl, máme-li také nějaký... tedy, my Warrowané.“

Tip povzdechl a poklepal si na hrud' tam, kde mu pod šaty spočívala mince.

„Neudivilo by mne, kdyby to byla vytrvalost.“ Phais zavrtěla hlavou a na oba mládence se zadívala. Pak řekla: „Ne, Típpertone, je to srdce.“

Zatímco kolem skučela vichřice, strávili noc i celý příští den v útočišti jeskyně. Právě v době Bekkiho druhé noční hlídky začala sněhová vánice polevovat a od následujícího rána z ní zbylo jen pár poletujících vloček, které se něžně snášely dolů. Aby doplnila použité, vydala se pětice na dřevo do rozlehlého zalesněného úseku před jeskyní. Pak opět vyrazila na cestu k východu. Poníci a koně se tu a tam brodili hlubokými závějeji a jindy zase procházeli terénem, který bouře dočista vymetla.

Obloha se zvolna vyjasňovala, takže v polovině odpoledne už pětice projížděla pod mrazivým nebem, na němž zářilo odtažené chladné slunce. Vzduch byl necitelně studený a dech se měnil v bělavou páru, která zamrzala na ztuhlých šálách, jež měli omotané kolem tváří, a Bekkiho vous slepovaly zmrazky jeho vlastních výdechů.

Štěrbínami v průzorech pohlédl Beau na Tipa zachumlaného do kabátku. „Bože, Tipe, myslím, že už se nikdy nezahřeji. Chci říci, že tohle je ještě horší než v Děsí-ně.“

„Pojďme chvíli pěšky, Beau,“ řekl Tip, přehodil nohu přes přední sedlovou rozsochu a seskočil na zem. „To nás zahřeje.“

„Jsem pro,“ řekl Beau a také slezl z koníka. „Chci říci, že kdyby mě to udržovalo v teple, půjdu pěšky až do Dendoru.“

„V Daelu bude nějaký útulný hostinec," řekl Tip, „něco teplého a chutného k zakousnutí i horký nápoj."

„Ach bože, horké víno svařené s kořením," zaúpěl Beau. „Jako kdybych ho už vychutnával."

Phais, která šla za nimi a vedla za sebou dva koně, prohodila: „Lépe by posloužila horká lázeň."

„Ach, ano," přitakal Beau. „Horká koupel s horkým svařáčkem. Jen se tak namočit do vany a usrkávat ho."

Tipovi bleskla hlavou vzpomínka na první koupel v Ardénském údolí, na to teploučko, které jim z kostí zahánělo chlad. Vzápětí zrudl, když si vzpomněl, jak do koupelny vešla tmavovlasá a modrooká slečna Elissan, zatímco on stál nahý ve vaně, myl si vlasy a oči měl zavřené před mýdlem, které mu stékalo po tváři. Vybalil si její slova při posledním loučení: *Až se zase budete koupat, mějte oči otevřené, jinak se opět prozradí vaše krása.*

Zasmál se. Jeho dech se v zimním vzduchu proměnil v bílý obláček.

Beau na něj pohlédl. „Copak?"

Tip zavrtěl hlavou. „Ach, nic."

Plahočili se dál a občas naráželi na těla Mizeráků, kteří utrpěli zranění v bitvě před branou do Severní důlní štol, zranění, která se ústupu prchajících zbytků hordy ukázala jako osudná. Nedokázali by ale říci, kolik dalších Růptů minuli bez pošímnutí.

Devatenáctého prosince časně ráno se cesta, po které jeli, nořila do Daelského lesa, rozlehlého riamonského hvozdu. Ztuhlé větvoví zimujících stromů pokrývala námraza, větve byly holé a ztěžklé.

„Ach bože," prohodil Beau při průjezdu tím poničeným lesem, „ty větve, jak se derou k obloze... tak nějak mi to připomíná Děsín."

„Ne, příteli," řekla Phais. „Dhrousdarda je zlověstnou spleť. *Arindarda* nikoliv."

Beau se zamračil. „Arindarda? -Ach, chcete říci, Daelský les."

„Ano."

Tipperton přikývl. „Souhlasím. V Děsínu panovalo zlověstné ovzduší, kdežto tady ne." Pak se otočil k Phais. „Řekněte, neznamená Arindarda, um, Obkružín?"

„Ano, je to tak. Kdysi tento les v rozsahu pohoří Okrajek porůstal celé území, ale lidé jej káceli tak dlouho, až zůstal jen tenhle zbytek."

„Panebože," poznamenal Tip a při vzpomínce na zvlněné pláně, které prozkoumávali s Vail, vrtěl hlavou, „jaká ztráta."

Pokračovali lesem stále dál a na sklonku dne přejeli kamenný most nad jedním zamrzlým přítokem řeky Železy. Na opačné straně se silnice stáčela k jihovýchodu a vedla dál podél toku.

„Utáboříme se tady u té zátočiny," řekl Bekki a holým větvovím letmo pohlédl na neradostný sluneční kotouč.

„Jak daleko je to ještě do Daelu?" zeptal se Beau při sesedání z konika.

„Deset leagues a bez pár kroků jednu míli k městským hradbám," odpověděl

Bekki, který právě povoloval řemení svého chundelatého poníka.

„Zatraceně," zaúpěl Beau. „A já tu doufám, že už zítra budeme v hostinci. Zatím to ale vypadá, že se tam dostaneme spíš až za dva dny, že?"

Bekki se obrátil a zavrtěl hlavou. „Ne tak docela. I přes sníh a námrazu bychom tam měli dorazit za den a půl."

Beau stáhl z poníka sedlo. „Den a půl, Tipe, a pak si dopřeji svažené vínko a lázeň."

Později příštího dne narazili na zmrzlého člověka. Seděl vedle silnice, byl zachumlaný v kabátu a zády opřený o strom. Nohy mu pokrýval sníh a od pasu nahoru k němu lnula námraza. Zledovatělou tvář měl křídově bílou a oči spleené mrazem.

„Někdo z hordy?" zeptal se Tip.

Bekki zavrtěl hlavou. „Ne, myslím, že ne. Podle šatů vypadá spíš na Daelana. Řekl bych, že ho dostala ta vánice."

„Ano," přitakala Phais. „Řekla bych ale, že v té sněhové bouři zmrzl až později. Je málo zasněžený."

„Víte sníh mohl odvádět," podotkl Tip.

Loric zvedl obočí. „Snad, ale myslím, že blíže pravdě je dara."

Beau dokončil prohlídku a otočil se k ostatním.

„Inu, je skrz naskrz promrzlý. Nic už pro něj udělat nemůžeme." Pohlédl na Bekkiho. „Možná pohřební hranici, protože v téhle zemi promrzlé na kámen ho stejně pohřbít nemůžeme."

Bekki zavrtěl hlavou. „Raději se o něm zmíníme městské ostraze. Zajedou pro něj s povozem a odvezou ho do Daelu. Jeho totožnost musí potvrdit příbuzní. Ti ho pak také náležitě oplácou."

„A co vlci a jiná divá zvěř?" zeptal se Tip. „nebudou pravděpodobně, um-?"

„Ne, Tippetone," odpověděl Loric. „Protože je na kost zmrzlý, zapáchá jen málo a i přesto, že byla vánice už před čtyřmi dny, dosud jeho ostatky nic neznesvětilo. Myslím, že zůstanou nedotčeny až do příjezdu ostrahy, pokud se neoteplí."

„Podívám se, nemá-li u sebe něco, co by nám o něm řeklo víc," řekl Beau, podřepl a začal páčením rozevírat zmrzlé kapsy. Tip se nad tou nezbytností, i když ponurou, sice zachmuřil, ale neřekl nic.

Beau se přemístil na opačnou stranu. Po chvíli vstal a zavrtěl hlavou.

Po další míli ujeté po silnici objevili zmrzlého koně. Měl zlomenou nohu.

„Hmm," zabručel zadumaně Loric. „Tohle je záhada."

„Jakpak to?" zeptal se Tip.

„Patří-li tenhle kůň tomu zmrzlému, pak mířil stále dál od Daelu."

„Mohl být zmatený," poznamenal Beau. „Ztracený v té fujavici. Nebo tak promrzlý, že pozbyl rozum."

„Možná," zabručel Bekki, „ale já myslím, že utíkal."

Tip vykulil oči. „Utíkal? Před čím?"

Bekki ukázal na zvíře. „Vidíte tu zmrzlou srst? Myslím, že pot ztuhl v led. Ten kůň si nohu zřejmě zlomil v běhu. A kdo by koně štval na ledě, když ne nějaký

uprchlík? A pak... nemá proříznuté hrdlo, takže se ptám, kdo by za sebou nechal koně se zlomenou nohou a v bolestech? Jedině ten, kdo prchá v panice."

„Ano, ale dosud jste nezodpověděl Tipovu otázku," řekl Beau, „před čím ten člověk prchal."

Bekki pokrčil rameny, zadíval se po silnici k jihu a pak zamumlal: „Možná prchal z Daelu."

Příští den narazili na dalšího zmrzlého, pak ještě na jednoho a poté na tři pospolu. Všichni byli pokrytí sněhem, ledem a námrazou. Jak pokračovali dál, zmrzlých mrtvol stále přibývalo. Silnice byla tou chladnou smrtí posetá: muži, ženy, děti... někteří šli zjevně pěšky, kdežto jiní jeli na koních. Nacházeli stále víc zmrzlých na kárách a v povozech. Koně bouře rovněž zahubila. Byli promrzlí na kost. A všichni směřovali po silnici k západu, po silnici, která vedla jen k Severní důlní a nikam jinam.

Zatímco pětice pokračovala v další jízdě, Loric se obrátil na Phais.

„Uprchlíci?"

Phais zasmušile přikývla. „Myslím, že Bekki měl u toho prvního zmrzlého pravdu. Určitě prchal z Daelu, stejně jako ti ostatní."

„Ale, co se v Daelu děje?" zeptal se Beau a úzkostně se rozhlížel. „Chci říci, proč by utíkali?"

Loric rozhodil ruce v rukavicích. „Tuhle otázku nemůžeme zodpovědět, dokud tam nedorazíme."

„Možná bychom měli to město obejít," řekl Tip. „Chci říci, jeli tam něco smrtelně zhoubného... Gargon či tak-"

„Panebože," zalapala po dechu Phais a pohlédla na Loricu, „třeba se opravdu jedná o Draedana."

„Gargon, Draedan, Ghath," zabručel Bekki, „měli bychom se natolik přiblížit, abychom to zjistili." Máchnul rukou k jihu.

„Jestli se Daelem potlouká nějaký Ghath a otec se Spojenci kvačí kdesi za zbytkem hordy, musíme všechny varovat."

Loric váhavě přikývl. „Bekki má pravdu. Sami se musíme přesvědčit, co se tam děje. A bude-li to nezbytné, musíme corona, DelfLorda, vůdce Baeronů i prince upozornit."

Tip vytáhl ze sedlového pouzdra luk a vzal do ruky šíp. „Vyndej si prak a střelivo, Beau, jedeme do Daelu."

Seděli na vrcholu návrší a hleděli svažitou krajinou na východ tam, kde mělo být město Dael. Ale neviděli nic z toho, co očekávali... poříční přístavní město obklopené vysokými kamennými hradbami... hleděli jen na masu zasněžených rozvalin. Žádná stavba nezůstala celá, i když místy, tam, kde nějaká budova stávala, k nebi trčel zbytek poničené zdi nebo strohého komína. Zničené město obklopovaly zborcené hradby. Vysoké kamenné opevnění bylo na mnoha místech narušeno, proraženo a rozdrčeno a protínaly je široké trhliny. Proháněl se jimi mrazivý vítr a vířil mezi ruinami uvnitř.

„Panebože," vydechl Beau, zatímco tu zkázu přehlížel. „Co mohlo být příčinou? Horda?"

Phais zavrtěla hlavou. „Ne, ta je na útěku a pronásledována Spojenci. Na něco takového neměla čas."

„Gargon?" zeptal se Tip s rozbušeným srdcem.

Phais opět zavrtěla hlavou. „Gargoni jsou strašlivým nepřítelem, ale takovou zkázu by nedokázali způsobit ani oni."

„A také žádného nevnímám," dodal Loric.

Tipovi bleskla hlavou vzpomínka na chvíli u Gûnarringské rokliny. Vzpomněl si, jak se mu srdce rozbušilo jako kladivo při křečovitě úzkosti, která se ho zmocnila pod vlivem pouhé přítomnosti vzdáleného Gargona. Tady mu žily žádná taková hrůza nestanovala.

„Žádný pohyb nevidím," zahučel Bekki s pohledem na ostatních.

„Ani já ne," řekla Phais.

„Co uděláme?" zeptal se Beau. „Objedeme ho?"

Loric zavrtěl hlavou. „Musíme zjistit, co se stalo. Druzí to budou chtít vědět." Loric pobídl koně patami do slabin, a jak se pustil svahelem dolů, vytasil meč.

Za ním se vydali i ostatní: Bekki s mlatem v nice, Phais s medem, Beau s nabitým prakem a Tip se šípem na tětívě.

Přejeli zbytky poražené brány a vjeli do trosek za ní. Všude ležela těla na kámen zmrzlá, ale některá byla také ohořelá. Ani budovy nebyly jen rozbořené. Zuhelnatělé stavební dřevo a popel nasvědčovaly zuřivému požáru. Phais s Loricem na sebe pohlédli a souhlasně přikývli.

„Copak?" zeptal se Beau.

„Drak," odpověděla Phais.

Vířící povětří si mezi rozvalinami mumlalo jako šeptající přízraky ve větru, zatímco tou zkázou projížděli k paláci, nyní v čele s Bekkim. Proplétali se mezi zasněženými, zledovatělými a ohořelými troskami a mrtvými. Ale když dospěli k místu, na kterém sídlo stávalo, nenalezli mezi rozptýlenými zuhelnatělými ruinami nic než zčernalé mrtvolky.

Beau se rozhlížel, nevěřícně kroutil hlavou a oči měl úzkostně vytřeštěné.

„Rád bych věděl," začal Tip-

-ale Phais prudce zvedla ruku. „*Hist!*"

A zatímco dřevěnou tříští, spáleništěm a rumem vířil mrazivý vítr, Phais naklápěla hlavu hned jedním a vzápětí zase druhým směrem. Pak se zadívala na Lorica a ukázala směrem k řece.

Loric přikývl a tiše řekl: „Souhlasím."

Bekki se zachmuřil. „Já neslyším-"

„Ale oni ano," řekl Beau a hlavou pokynul k oběma Elfům.

„Co se děje?" vydechl Tip.

„Smích. Pláč," zamumlal Loric.

„Koňmo nebo pěšky?" zeptala se Phais s mečem v ruce.

„Myslím, že koňmo," odpověděl Loric a pobídl koně vpřed. Teď se rozpačitě za-

kabonil Beau. „Ten pláč a smích je na koni?"

„Ne," zašeptal Tip. „Jde o to, zda se k řece vydáme na koních nebo pěšky."

„Aha," vydechl chápavě Beau.

„Roztáhněte se do šířky," řekla Phais, „asi tak na šířku ulice. Nebylo by dobré, kdybychom vjeli do téže léčky všichni."

Tip pokrčil rameny, mlaskl na poníka a rozjel se vlevo. Sjížděli přes zasněžené a zledovatělé trosky v širokém rozestupu. V kostrbaté linii směřovali dolů k zamrzlé řece Železe. Bekki uprostřed, Phais s dlážděnou ulicí po pravici a Loric po levici. Tip se držel za Phais a Beau jel po Loricově levici.

A pak už Tip dokázal zaslechnout středně hlasité mumlání a šepot, poryvy nerosrozumitelných slov prokládaných chichotem, nářkem a... odmlkami. Pokračovali stále dál a teď již mohli zahlédnout zamrzlou říční hladinu, která se pod šedě zataženou oblohou jevila kostěně bílá. Konečně dospěli k dlouhému kamennému nábřeží, jež Hraničilo s vlastní řekou se spoustou ohraničených kotvišť pro čluny a lodě. Kotviště lemovala celou jeho značnou délku. Všechna byla v zimním chladu opuštěná. Tip dospěl na dlouhé molo jako první a čekal, až na ně dorazí i ostatní. Přitom opět zaslechl kdesi v dálce šeptaná slova, jako když někdo svěruje tajemství důvěrníkovi. Ale jejich obsahu nerozuměl, protože byla pronášena jazykem, kterým nemluvil.

Zaznívá to zleva, brachu, a blízko. Ale počkej na ostatní.

V určité vzdálenosti od něj se teď na kamenném molu objevil Beau a v rychlém sledu vjeli na větrem vymetenou kamennou dlažbu také Bekki, Phais a Loric.

Phais se stočila vpravo a napřaženou paží Tippertonovi naznačila, aby zůstal zticha. Pak hbitě sesedla z koně.

Tip se zachoval stejně. Opatrně a tiše přehodil nohu a sklouzl na dlažbu.

Vydal se k daře a současně naslouchal a díval se. Snažil se uvidět i uslyšet na jednou. A když procházel kolem široké rampy zpola zatažené od řeky k molu a přes ně ke zřícenině nějakého přístavního skladiště, zřetelně se zevnitř ozvalo chichotavé brebentění a pláč.

Tip se obrátil ke skladišti a naznačil Phais, že zvuk vychází odtamtud. Pak čekal, až k němu dojde.

Společně se vplížili mezi trosky a zuhelnatělé zbytky a pátrali po zdroji těch zvuků. Vycházely zpod jedné převrácené lodi. A když mezi trosky vešli také Bekki, Loric a Beau, Phais s Tipem poklekli a nahlédli pod ni.

A v šeru spatřili -

„Lord Tain!" zasípál Tipperton.

Bělovlasý muž svíral v náruči zmrzlou mrtvolu ohořelé ženy a cosi jí mumlal do ucha.

Zatímco k nim zpod lodě ševelivě doléhaly pláč, žvatlání a šeptem sdělované tajnůstky, Bekki se zvedl a zavrčel: „A teď ho zabijeme."

„Cože?" vyhrkl Tip.

„Utekl z bitevního pole a nezaslouží si nic víc než smrt zbabělce."

Loric mu položil ruku na rameno. „Ano, příteli, utekl před Rúpty u Severní důl-

ní, ale je poradcem prince Lodena a je tedy na králi Erikovi, aby vykonal spravedlnost. Nikoliv na nás."

„Chcete říci na králi Lodenovi," řekl Bekki.

Tip k Bekkimu zachmuřeně vzhlédl. „Princ Loden?"

Bekki zavrtěl hlavou. „Ne, Tippetone, teď už je Loden králem. Erik je mrtev."

„Jak tohle víte?"

Bekki máchl rukou k obrácené báře. „Zrovna to říká ten zbabělec Tain."

„Vy tomu jazyku, kterým drmolí, rozumíte?"

Bekki přikývl. „Je to riamonština."

„A co říká?"

Bekkimu pojednou zjhl zrak a smutně si povzdechl.

„Co se děje, Bekki?" zeptal se Tip.

„Teď právě řekl její jméno."

„Čí jméno?"

„Té mrtvé, co drží v náruči. Je to Lady Jolet, jeho dcera."

V té chvíli se do zbořeniny vrátil Beau s léčitelskou brašnou v ruce. „Ještě je tam? Potřebuji ho tady, abych ho mohl ošetřit."

Bekki zavrtěl hlavou. „Ten ven nevyjde. Je příliš zachvácený hrůzou."

„Tak půjdu dovnitř sám," řekl Beau.

„Ne, Beau," řekl Loric. „Nevíte, jak se může zachovat, protože zešílel."

Beau pohlédl na Phais.

„Máte nějaký lék, který by zbavoval šílenství?" zeptala se.

Beau zavrtěl hlavou.

„Pak nic dobrého udělat nemůžete, kdežto on, ve stavu, v jakém se nachází, by vám třeba mohl ošklivě ublížit."

„Přesto..." začal Beau.

Bekki zaskřípal zuby a řekl: „Počkejte, zkusím ho vyvolat ven."

Podřepí a nahlédl pod okraj lodi.

„*Radca Tain, vychodzie.*"

Lord Tain svíral mrtvolu, rytmicky se kýval a neustále cosi šeptal.

„*Radca Tain, proze vychodzic.*"

Ale Tain stále neodpovídal.

Bekki se obrátil k Beauovi. „Nevnímá, že tu jsme."

„Půjdu tedy za ním," řekl Beau a než ho někdo mohl zadržet, vsoukal se pod okraj lodě.

„Tippetone," řekl stroze Bekki. „Nasad'te šíp na tětivu a držte Taina na mušce. Udělá-li nějaký špatný pohyb, zabijte ho."

„Ale mohl bych třeba taky trefit Beaua," namítl Tip.

„To ne," řekla Phais, „protože vy míříte přesně. A Bekki má pravdu. Je lépe zabít šílence než ztratit přítele."

Tip spěšně založil šíp, poklekl a připravil se pro případ, že by se Lord Tain chystal příteli nějak ublížit.

Bekki přičapl vedle Tipa.

Tain nepřestával mumlat.

„Co říká?"

Bekki se zhluboka nadechl. „Mezi nesrozumitelným blábolním teď mluví o drakovi Sleethovi, který způsobil tuhle zkázu."

„Jeden z odpadlých," zašeptala Phais.

„Teď říká, že je král Erik mrtvý," pokračoval Bekki, „že ho zahubil dračí oheň."

Beau otevřel brašnu a vyndal malý ucháček s masťou. Potřel jí spáleninu na Tainově čele. Tain si jeho péče nevšímal.

Bekki pokračoval v překladu srozumitelného v Tainově jinak nesrozumitelném drmolění.

„Znovu mluví o tom, že je Erik mrtev, ale dodává, že Lady Jolet teď nosí pod srdcem jeho dítě, které bude pravým dědicem."

Phais zalapala po dechu. „Och, Adone, ona byla těhotná." Vzala Lorica za ruku a oči se jí zalily slzami.

Bekki vzhlédl. „Domnívá se, že jsou už všichni riamonští princové po smrti. Některé zahubil drak, jiní zahynuli chladem. Myslí si, že se Lodenovi s Brandtem nepodařilo vyvážnout z bitvy u Severní důlní při takové početní převaze, jakou tam horda měla." Zavrtěl hlavou. „Neuvědomuje si, že je Lady Jolet mrtvá, a proto mluví o dítěti, o princovi, o králi, který vzejde z jejího lůna."

Beau pod lodí tiše promlouval a současně Tainovi omotával kolem hlavy obvaz, ale poradce žvanil pořád dál.

„Zase mluví o Sleethovi a zpusťování Daelu, a ošklivě se zmiňuje o těch, kteří z města uprchli. Pchá! Jako by sám nebyl zběhem."

Beau zavřel brašnu a Tipperton napjal tětívu naplno. Beau totiž začal Taina tahat za rukáv a pokoušel se ho vytáhnout zpod bárky ven. „Pozor, Beau," křikl Tip, „může ti ublížit."

Beau pohlédl na Tipa a pak zase zpět na poradce Taina. Znovu ho zatahal za rukáv a řekl: „Lorde Taine, už musíme jít, království vás potřebuje."

Ale Tain si Warrowanovu přítomnost vůbec neuvědomoval. Dál jen seděl, kýval se a bědoval.

Konečně Beau se zavrtěním hlavy zvedl brašnu a vyškrábal se zpod lodě ven.

Tip s úlevným povzdechem vydechl a povolil tětívu.

Znovu se vydali po Námořní cestě k jihovýchodu a vzdalovali se od rozvalin Daelu, kde už kromě mrtvých a jednoho šilence nikdo nezůstal. A po celé trase té obchodní cesty se setkávali se spoustou těch, které skosila mrazivá sněhová bouře.

Než odjeli, zavedl je Bekki na jedno bývalé tržiště, kde se jim podařilo objevit ve zmrzlých troskách kus slaniny, celý srnčí bok, pár vaků ovesného zrna, dva soudky naloženého sledě a několik sáčků s boby. Část naložili na své koně, ale většinu objevených věcí dopravili do Tainova útočiště, aby měl nějaké zásoby. Zanechali mu také nalezenou olejovou lampu, hubku a nůž. Zásobu dřeva mu nezajišťovali, protože se všude povalovala spousta neshořelých pozůstatků stavebního dřeva, které mohl využít Ale žádný z nich se nedomníval, že to udělá. Všichni se shodovali s tím, co v jedné chvíli prohodil Bekki: „Je šílený, a proto ve své pomatenosti vnímá jen to, o čem stále mumlá."

Poté se rozjeli ruinami a pátrali po dalších, kteří třeba mohli přežít. Volali pro případ, že by ještě někdo mohl být naživu... ale nic se nepohnulo a ani se nikdo neozval. Proto se rozjeli pryč hned poté, co podnikli vše rozumné, co se dalo.

Ted cestovali Námořní silnici mezi zmrzlými mrtvými.

Loric máchl rukou dokola. „Proto horda raději kolem Daelu jen prošla a oblehla Severní důlní.“

„Nerozumím,“ řekl Beau.

„Modru věděl, že zde zaútočí Sleeth, a proto hordu proti opevněnému městu ne-nasadil.“

„Ale vždyť to bylo už před měsíci,“ namítl Tip, „a Lord Tain žvanil cosi o Sleethovi, který město napadl těsně před vypuknutím té sněhové vánice.“

„Modru je pánem chladu,“ řekl Bekki. „Než Sleetha vypustil, aby Dael zapálil, aby rozbil jeho hradby a strhal jeho domy, vyčkal na své roční období. A hned za dračím ohonem poslal sněhovou bouří, protože v jejím mrazivém sevření neměl mít nikdo z těch, kteří by snad drakův nápor přežili, šanci zůstat bez útočiště naživu.“

„Myslíte,“ přidal se Beau, „že Modru nechal oblehnout Severní důlní jen proto, aby odřízl případné útočiště všem, kterým by se tou bouří podařilo projít až k ní?“

Bekki pokrčil rameny. „Kdopak ví, co se hemží v Modruově hlavě? Já ne, Beau. Já tedy ne.“

Utábořili se vedle silnice, v úseku, kde neleželi žádní zmrzlí. A když se choulili kolem nočního ohně a usrkávali horký čaj, Tip řekl: „Podle mého rozumu jsou draci nadutí, sobečtí, přezíráví a nesmírně mocní. Jak Modru dokázal takovému tvoru nařídít, aby zničil Dael?“

„Třeba ho uplatil nějakým pokladem,“ řekl Bekki.

„Pokladem, eh?“ řekl Beau. „Jaký poklad máte na mysli? Anebo, přijde-li na to, co nabídl Skailovi z Pustin za napadení Trpaslíků u Trpasličí nory?“

Bekki pokrčil rameny, ale vzápětí se zase ozval Tip. „Bard Delon nabídl Raudhrskalovi družku.“ V tom vytřeštil oči. „Ach bože, zrovna mě něco napadlo.“

Phais na něj pohlédl s tázavě pozdviženým obočím.

„Co když Modru nabídl odpadlým drakům Dračí kámen?“

Phais zavrtěla hlavou. „Ten se ztratil při zničení města Rwn.“

„Ale co když ho Modru našel? Chci říci, že se přece právě kvůli tomu stali odpadlíky, ne? Nechtěli se Dračího kamene vzdát.“

„Možná,“ odpověděla Phais, „ale dara Arin říkala, že s větší pravděpodobností se z nich stali odpadlíci proto, že si při své nadutosti nepřáli být vázáni omezeními nějakého slibu vůči komukoliv a ještě méně tím, který si vymysleli Mágové z Černé hory.“

„Počkejte chvíli,“ řekl Beau a prudce zvedl ruku. „Podívej, neříkal jsi právě, že jsou draci sobečtí, nadutí a mocní?“ Když Tippetton přikývl, Beau svou úvahu rozvíjel dál: „Inu, je-li to tak, který z nich by pak byl držitelem Dračího kamene? Chci říci, že všichni přece tuhle drahocennou věcičku vlastnit nemohou. Takže jak mohl Modru slíbit odpadlíkům Dračí kámen?“

„Možná," zabručel Bekki, „že každému zvlášť tajně sdělil, že ten kámen postoupí právě jemu... Skailovi, Sleethovi i dalším, které uplácel... každému zvlášť nasliboval totéž."

Loric přikývl. „Černý mág by si tak mohl počínat."

Tip zavrtěl hlavou. „Nepodnikli by draci za takovou podlost proti Modruovi trestnou výpravu?"

Ted' zase zavrtěla hlavou Phais. „Vzhledem k tomu, že je jeho ochráncem Gyphon, tak ne."

Beau zažíval a protáhl se. „Inu, musím říci, že je to všechno nad můj rozum. Postačí, když se s tím vypořádáme, až doručíme minci."

„Ach, Beau, dokud celá tahle válka neskončí, tak se s tím nevypořádáme," řekl Tip, dopil poslední hlt čaje a zasunul hrnek do sedlového vaku. „Však víš: všechno je vzájemně propojené."

Beau vykulil oči, zamyšleně pokyvoval a pak řekl: „Máš pravdu, Tipe, ale poslyš: nic neskončí ani po téhle válce, právě proto, že spolu všechno vzájemně souvisí, protože je všechno spojené. Minulost, přítomnost i budoucnost. Bezprostředně zde, opodál i daleko. Všechno, co už se odehrálo, se vším, co ještě přijde."

Tip zvedl luk a chystal se na svou první hlídku. Ještě než se na ni vydal, prohodil: „Inu, Beau, snad v tom máš pravdu, ale jestli se touhle válkou dokážeme protlouct až na její konec a zvítězíme, mně to bude stačit."

Pak se rozešel od ohně do mrazivé temnoty za ním, aniž by Beau odpověděl.

Kapitola druhá

Cestovali dál na jih a jihovýchod. Projížděli kolem zmrzlých mrtvol uprchlíků z Daelu, kteří utíkali před pustošícím dračím ohněm, před drtivou převahou Sleetha, a to jen proto, aby je zahubila sněhová bouře. Muži, ženy, děti, nemluvnata, koně a psi: Modruova bouře neušetřila nikoho z nich. Leželi roztroušení po cestě jako doklad jeho kruté moci.

„Ach, Adone," řekl Beau, jehož jantarová očka byla úzkostně rozšířená, „proč z nich nepřežil alespoň někdo?"

„Neměli na to čas, když prchali před Sleethovým řáděním," zabručel Bekki.

„Ale mohli si přece rozdělat oheň nebo najít úkryt"

„Ach, Beau," řekl Tip, „nevzpomínáš si na ten skučivý vítr? A oslepující sníh? Chci říci, že kdyby nebylo Bekkiho, sami bychom stěží přežili, a to jsme na zimu připravení."

„Ano," přisvědčila Phais a na Bekkiho se usmála, „sama Štěstěna nám jeho přítomností pomohla."

Bekki po daře střelil rychlým pohledem a vzápětí se zahleděl na silnici před sebou. Její poznámka ho poněkud znepokojila.

Beau si povzdechl a pak prohodil: „Je ale hroznou tragédií, že jich takhle žalostně skončila taková spousta."

„Jde jen o další položku, za níž se Gyphon a všichni jeho přísluhovači budou muset zodpovídat," řekl Tip.

Loric se na něj zahleděl. „Stále vás, maličký, šíří potřeba pomsty?"

Tip zavrtěl hlavou. „Ne, Loricu. Jen říkám pravdu." Loric přikývl a víc už nepromluvil. Mlčky se ubírali dál po Námořní silnici.

Příští den, nejkratší v roce, se konečně dostali z dosahu zmrzlých mrtvých. A večer, zatímco na jasné obloze vyšel bledavý měsíc v poslední čtvrti, uspořádali Phais, Loric, Tip a Beau rituál elfího Zimního dne. Dara se postavila tváří k severu, alor s Waerlingy k jihu. Pak začala Phais trochu prozpěvovat a trochu monotónně odříkávat.

Pak se pustil do zpěvu a odříkávání zase Loric a k němu se v souladu překvapivě přidal Tippeton. Loric s Phais na něj shlíželi s úsměvem, zatímco Beau na něj užasle civěl.

Pak ve stříbitém svitu bledavého měsíce, jenž osvětloval bělostný sníh, začali společně vykračovat proměnou sezón. Za zpěvu, monotónního odříkávání a pozvolného vykračování postupovali podle starobylého obyčeje sahajícího až k samému úsvitu Elfstva. Obestřeni měsíčním svitem, melodií, harmonií, diskantem a kontrapunktem kladli nohy zvolna do sněhu ozářeného měsícem... vykračovali slavnostně, vážně... ale se srdcem naplněným radostí.

Krok... strnutí... změna... strnutí... změna... strnutí... krok.

Zvolna, zvolna. Pohyb a pauza. Jeden hlas nabýval na hlasitosti, dva se ztišovaly. Plynulé tóny z úsvitu času. Soulad. Libozvuk. Krok... strnutí... krok. Phaisina obrátka, Loricova obrátka, oba Waerlingové v jeho stopě. Dara procházející. Alor stojící

na místě. Mladíci rovněž bez pohybu. Kontrapunkt. Diskant. Krok... pauza... krok...

Vše se vtom rituálu ztrácelo... krok... strnutí... krok. Když konečně dospíval k závěru... hlasy umlkaly, píseň slábla a pohyb se zvolňoval, až všichni ztichli a ustrnuli... stáli Liané s Waerlingy opět ve výchozím postavem: žena tváří k severu a muži k jihu. A když skončili, zdálo se, jako by z nich tíha posledních dní odpadla, takže se cítili šťastní.

„Povídám," zvolal Beau zadýchaně, „už skoro víme, jak na to, vid'?"

Loric se ušklíbl, ale Tip zavrtěl hlavou. „Ach, to ne. Kdyby nebylo Lorica, byli bychom se v tom sněhu jen tak potáceli."

Beau úšklebek Loricovi vrátil. „Ale už do toho začínáme přicházet, ne?"

„Ano," přisvědčil Loric, „přicházíte, ale i kdybyste cvičili každodenně, i tak by vám trvalo dlouho, než byste ho dokázali ovládat mistrovsky."

„Myslím, že kdybychom byli Trpaslíky, zvládli bychom se ho naučit po jednom projití, ne?" zeptal se Beau.

„Kroky, to ano, ale prozpěvování, tu píseň v souladu s kroky, to by nějakou dobu trvalo."

„Když mluvíme o Trpaslících," řekl Tip, který se zároveň rozhlížel řídce zarostlou světlinou, „kam se poděl Bekki?"

Phais ukázala. Bekki stál na nedalekém návrší s pažemi doširoka roztaženými k obloze. Mohli zaslechnout jeho hlas prozpěvující nějaká slova.

„Co to dělá?" zeptal se Beau.

„To je trpasličí rituál Zimní noci, jakési vzývání Elwydd," odpověděl Loric.

„Elwydd, eh?" zeptal se Tip.

„Ano. Je to jejich patronka."

„A co to říká?" zeptal se Beau.

„Slova skoro téhož stáří jako Trpaslíci sami," odpověděl Loric. „Když jsme ztroskotali v Jasném moři, Kelek mě jejich rituálu učil. Při jeho náležitém provádění účinkuje při té proměnlivé litanii jako předzpěvák DelfLord a Trpaslíci té které državy působí jako sbor."

„Můžete nám ji zazpívat?" zeptal se Tip. „Prosil bych ve společném jazyce."

Loric letmo pohlédl do svahu, pak zavrtěl hlavou a řekl: „I když jsme, Tippertone, oba Châk-Sol, bude to muset předvést Bekki. Jedná se totiž o jejich nejvážnější rituál. Je to trpasličí, nikoliv lianská záležitost."

„Aha," řekl Tip s pohledem upřeným na Bekkiho stojícího na návrší zalitým světlem měsíce, v jehož stříbřitém svitu jiskřil sních. „chápu."

Po chvíli Beau pohlédl na Tipa a prohodil: „No vidíš, a my žádné slavnostní rituály ani nemáme."

Tip se zakabonil. „Kdo, Beau? Kdo nemá slavnostní rituály?"

„Warrowané, Tipe. Tedy ti z Boskydells. Chci říci, že i přesto, že si všímáme letního, Zimního, Jarního i Podzimního dne, a všech- no jsou to veselé události, nejlepší z nich je stejně ten Letní."

„Och?"

Beau nadšeně přikývl. „Ach bože, ano. Podívej, Tipe, ty jsi v Bosky nevyrůstal, ale za Letního dne a tedy nejdelšího dne v roce, dne středu roku, bývá v Křížově

trh... a také průvody a soutěže. A právě v tento den, nejdelším v roce, se tam oslavují narozeniny každého, kdo je měl v roce předešlém, což pochopitelně znamená všechny... ach, božínku, zrovínka mě něco napadlo."

Tip pozvedl obočí.

„Vždyť my jsme naše narozeniny v nejdelším dni roku ani neoslavili," řekl Beau. „Hmph," zabručel Tip. „Zdá se mi, Beau, že jsme se v ten den trmáceli nocí přes Valon a všude byli Hyriniané a Chabbajané, kteří se nás snažili dostat."

„Pchá," vyhrkl Beau, „kdyby to bylo, jak mělo, mohli jsme oslavovat. Vlastně bychom naše narozeniny mohli oslavit hned teď."

„Ale, Beau, teď není Nejdelší, ale Nejkratší den v roce," namítl Tip. „Měli bychom šestiměsíční zpoždění, anebo šestiměsíční předstih, podle toho, jak se na to chceš dívat."

„Inu, pozdě či brzy, Tipe, cožpak je k warrowské oslavě nějaký případnější den? Přece krátký den pro národ malého vzrůstu, ne?" Beau se otočil k Phais, která si rukou zakrývala usmívající se ústa. „Povídám, Phais, máme ještě nějaké to srnčí? -A čaj? Ovšem, čaj. Musíme si udělat narozeninový čaj... a s mianem, máme-li ještě nějaký, a pokud ne, tak alespoň se suchary. A Tipe, ty musíš zahrát na loutničku 'Šťastlivce z Boskledee'. Ten se bude báječně - hodit. Je to skvělá písnička na oslavu narozenin."

„Počkejme na Bekkiho," řekl Tippeton a letmo pohlédl na hřeben návrší. Ale Bekki už tam nebyl. Právě se řítíl svahem dolů. „Co to-?Bekki!"

Loric vzhledl a vyskočil na nohy. „Uhaste oheň," sykl a sevřel meč. „Připravte se k útěku."

Zatímco Beau zahazoval táborový ohniček sněhem, Loric s Phais přešli ke koním a začali přes ně přehazovat pokrývky. Tippeton si podobně počínal u poníků.

„Banda," vybafl Bekki, když k nim doběhl.

„Banda?" zeptal se Beau, popadl sedlo a vydal se ke svému poníkovi.

„Ano. Na jihu, na cestě. Směřuje sem. Myslím, že jde o družinu."

„Kolik má mužů?" zeptala se Phais pevně utahující sedlo.

„Hodně," zachrčel Bekki a usazoval na svého koníka vlastní sedlo. „Asi stovku."

„Jsou to Růckové a podobní?" zeptal se Beau a současně se natahoval pod poníka pro břišní řemen, který se pohupoval na protější straně. „Chci říci, nemohli by to být Daelští?"

„Možná," odpověděl Bekki. „Ale kdyby šlo o Lodenový muže, nečekal bych, že půjdou pěšky."

„Jsme od silnice dost daleko," poznamenal Tip provlékající úvaznými kruhy sedlový řemen.

„I přesto..." řekla Phais, která se právě obracela k jednomu z nákladních koní.

Všechno bylo rychle připraveno k ústupu a Bekki zabručel: „Budu je sledovat."

Phais přikývla „Rozjedme se k protější straně toho návrší a pak se pěšky vydejme na vrchol."

„Ano," řekl Loric, „jsou to Růptové."

V dálce v měsíčním světle dokázal Tip zahlédnout mizeráckou družinu, která

táhla po silnici k severu.

„Ach bože," řekl Beau, „oni mašírují k Daelu. Neměli bychom se tam vrátit a varovat-?"

„Není tam nic než rozvaliny a mrtví," zavrčel Bekki.

„A co Lord Tain?" zeptal se Beau. „Ten přece mrtvý není."

Bekki se na něj zahleděl. „Možná, že už také je."

„Ale," řekl Beau a obrátil se na Phais, „neměli bychom ho varovat?"

Phais si povzdechla. „Beau, protože ještě mnohokrát nastane chvíle, kdy potřeby jednotlivce převáží potřeby poslání, musíte své srdce zatvrdit."

„Zatraceně, přesto se mi tohle pranic nelíbí."

„Ale taková je válka, Beau."

„Ach, Phais, já to chápu. Ale přesto se mi to líbit nemusí, ne?"

„Ne, nemusí."

„Proč by měli namířeno do Daelu?" zeptal se Tip.

„Kořistit," ucedil Bekki. „V rozvalinách je kořisti spousta."

„Ale jak by mohli vědět, že je zničený? Chci říci, jak by to mohli vědět, jde-li o část prchající hordy? Ti přece musí žít stále v přesvědčení, že jde o dobře opevněné město."

„Třeba tam táhnou na Modruův příkaz," řekl Loric.

„Ale vždyť my jsme jeho zástupce zabili," poznamenal Tip, který si v duchu znovu vybavil ten zoufalý skon ve stanu, „totiž, Bekki ho zabil. A protože jsme Modruův zrak, sluch a hlas zničili, jak by se to mohli dozvědět?"

„Modru má víc než jednoho zástupce," řekla Phais.

„Třeba prostě od hordy zběhli," podotkl Beau. „Uprchli z bitvy a míří k horám."

„Nu, tak či onak, i když jdou do Daelu," řekl Tip a otočil se k Beauovi, „stejně Lorda Taina objevit nemusí. Je dobře schovaný. Stačí jen, když zůstane zticha."

Beau zavrtěl hlavou. „Při svém šílenství to asi nedokáže." „Najdou-li zrádce Taina," zabručel Bekki, „možná ti Grgové Lodenové ušetří udělení královské spravedlnosti."

Beau si povzdechl, ale neodpověděl.

Dlouhou dobu leželi na vrcholu návrší a sledovali, jak Mizeráci stoupají silnicí, prochází kolem a zase mizí. Bledavý měsíc mezitím přešel oblohou a chystal se zapadnout, a Beau při tom čekání usnul. A když Proklatá konečně zmizeli z dohledu, Phais ho vzbudila. Společně sešli úbočím ke koním a poníkům. Beau reptal, že už je Nejkratší den roku pryč, aniž by se dostali ke své oslavě narozenin.

„Bekki říká, že několik mil před námi leží nějaké městečko," řekl Tip, který zároveň listoval mezi svými náčrtky mapek, až konečně našel tu, kterou hledal, a ukázal ji Beauovi. „Tadyhle, v té vidličce, kde se řeka Železa setkává s tím přítokem. Třeba se nám tam poštěstí najít chutné teplé jídlo, horkou koupel a korbek piva."

„Ach, Típe, takhle nemluv."

„Cože-?" zadíval se Tip na přítele. „Proč ne?"

„Inu, pokaždé, když jsme se těšili na chutný teplý pokrm, horkou koupel, dobrou postel a tak v příštím městečku, našli jsme jen ruiny: ve Stede, v Annory, pak

vtom valonském městečku, v Braetonu i v Daelu."

„Už víš, co jsem měl na mysli?" zasyčel Beau.

Stáli v lese a vyhlíželi přes zamrzlou řeku Železu k městečku na opačném břehu, v němž družina snědých Mizeráků drancovala a vypalovala.

Tip povzdechl. „Bojovat s nimi nemá cenu. Je jich příliš mnoho."

Phais přikývla. „Musíme pokračovat v cestě. Kdybychom si počínali jinak, znamenalo by to, že dáváme v sázku naše poslání."

„Sice se mi nepřítel v zádech nezamlouvá, ale souhlasím," zabručel Bekki.

Cestou mezi stromy ke koním a poníkům prohodil Tip: „Bylo období, Bekki, kdy jsem si přál jedině: všechny proklatce pobít. Ale teď už ne. Se smrtí alora Lerrena a ostatních u Braetonu jsem si poprvé uvědomil, že lidé, které jsem znal, padli vlastně v souvislosti smnou snahou o pomstu. A pak, ty děsivé ztráty u Severní důlní... cena, kterou platíme, je příliš vysoká."

Loric na mládence shlédl. „Cena za pomstu bývá opravdu často hodně vysoká, maličký, ale cena za svobodu je nevyčísitelná."

Bekki zachrčel. „Loricu, ohledně ceny za pomstu bych s vámi souhlasil, ale ne v případě ceny za svobodu."

Došli k uvázaným zvířatům, nasedli na ně a rozjeli se lesem z dohledu rabujících Rûptů. Městečko objížděli. A každý z nich se jaksi cítil provinilý, že za sebou zanechává živého nepřitele.

Dny ubíhaly a pětice přátel dál pokračovala po silnici vedoucí lesem, jenž hraničil s řekou Železou. A deset dní po odjezdu z daelských rozvalin se přiblížila k městečku Bridgetonu. Ocitla se v oblasti, kde horským prstencem Okrajek procházela průrva široká čtyřicet mil. Protékala jí k jihu řeka Železa a podél ní pokračovala Námořní cesta. Jak řeka tak i cesta směřovaly k Avagonskému moři. Od východu po západ se napříč průrvou táhla Pevninská cesta ohraničená z jedné strany Ponurami a z druhé dalekým Xianem.

A jak se pětice přátel lesem hraničícím s Železou blížila k průrvě, zahlédla neurčité proužky dýmu stoupající do nebe.

„Ach, ne," zaúpěl Beau.

Nikdo další cestou vpřed nepromluvil.

Ale když se konečně vynořili z lesa, Beau se rozplakal, protože v průrvě před nimi se rozkládalo neporušené městečko, z jehož komínů se do vzduchu zvedal kouř.

Kapitola třetí

Byl poslední den roku, poslední prosincový den, poslední den dvoutisícího stého devadesátého pátého roku Druhé Éry říše Mithgar, když Tip s Beauem, Phais s Loricem a Bekkim přijížděli k uzavřeným a střeženým bridgetonským hradbám.

Jak se pětice přibližovala, ozvalo se troubení rohů a na západní hradbě stanuli strážci tvrdých pohledů a s kušemi v rukou. Shlíželi na přijíždějící cizince s hlavami krytými před chladem v kápích. A když koně a poníky zastavili před branami-

„Uw zaak!“ vyzval je jeden ze strážců.

Bekki pohledem letmo přelétl strážce v krátkých modrobílých pláštích nad bránou. Pak se zahleděl na riamonskou vlajku vztyčenou ještě výš a zvolal nazpět: „*Wij zoelen shutting.*“

Stáhl si vzad kápi a pokynul ostatním, aby se zachovali stejně, což u strážců vyvolalo souhlasné zašumění. Elfy a Trpaslíka poznávali, ale v případě Tipa s Beauem-

„Vážený pane a dámo,“ křikl dolů velitel stráže, který teď mluvil obecným jazykem, „cestovat v těchto dobách s dětmi-“

„My jsme Warrowané!“ překřikl ho Beau-

Cože? Malenkové? Strážci shlíželi dolů překvapeně. Warrowany bylo totiž v Bridgetonu vidět zřídka, i když nějací Waldanové prý žili kdesi na březích řeky Rissanin hned za Okrajkami na západních riamonských hranicích.

„-A dovolíte-li,“ pokračoval Beau, „otevřel byste tu bránu? Potřebujeme horkou koupel, svažené víno, teplé jídlo a dobré postele, v nichž bychom se mohli vyspat.“

Strážce se zasmál, otočil se a na kohosi dole za hradbou křikl. Pak se zase otočil k pětici. „Jídlo, horkou koupel i svažené víno vám tady poskytnout můžeme, ale pokud jde o nocleh, postelí moc není, protože jedno celé obydlí zabírá princ Loden se Spojenci.“

„Loden?“ vyhrkl Tip, stejně překvapený jako jeho druzi.

„Ano,“ odpověděl strážce, zatímco u brány zaskřípal rumpál.

„A co můj otec, Bor!? Je zde také?“ přehlušil skřípot Bekki. „DelfLord ze Severní důlní štolý.“

Oči velitele stráže se rozšířily. „DelfLorda lze najít U Červené husy. Rovnou za nosem a doprava. Nemůžete ji minout.“

„A coron Ruar?“ křikl Loric.

„S coronem, DelfLordem, baeronským vůdcem i princem, se všemi se shledáte v hostinci U Červené husy.“

To už se otevřel jakýsi postranní vchod a nějaký muž jim pokynul dovnitř. Sešli z koní a poníků a vstoupili. Procházeli točitou chodbou pod hradbou, která se hodně podobala klikaté cestě v pevnosti Caer Lindor. Také byla na obou koncích opatřena padacími mřížemi a zamřížovanými bránami a ze stropu zely vražedné otvory.

A pak už se ocitli v bridgetonských ulicích. Městečko žilo činorodým ruchem. Vždyť byl poslední den roku a obyvatelé se i přes Modruovu válku chystali oslavovat.

„A říkáte, že to byl Sleeth?"

„Ano, králi Lodene," odpověděl Bekki, který seděl u stolu naproti ohromenému mladíkovi. Princ Brandt stál u krbu a po tvářích mu stékaly slzy. „Musíme ho zabít."

„Koho zabít?" zeptal se Beau, který seděl poblíž krboviště.

„Sleetha."

Bekki nakrčil obočí a zavrtěl hlavou. DelfLord Borl, který seděl vedle něj, řekl: „To nelze, protože draka dosud nikdo nezabil a zřejmě ani nezabije."

„A co Gurd? Zabil přece Krama," namítl Brandt.

Phais pohlédla na Tipa a pak se obrátila k Brandtovi. „To je jen smyšlená píseň bardů."

Loden zasmušile přikývl. „Lord Borl s lady Phais mají pravdu, bratře. Kdybychom po Sleethovi šli, jen bychom obětovali život."

„Ale vždyť zabil našeho otce, naše bratry... lady Pietju." Brandtova tvář se zkřivila žalem.

„Já vím," odpověděl Loden se sklíčeným pohledem. „Já vím."

„To Modru je odpovědný za zrazení Daelu a smrt tolika lidí," ozval se Tippetton. „Město sice přemohl odpadlý Sleeth, ale sněhová bouře, kterou za ním poslal Modru, byla snad ještě vražednější."

„Ano," přitakal coron Ruar, který upřeně zíral do svého hrnku s čajem. Vzhledl k Tipovi. „Také nás téměř zahubila."

„Och?"

„Ano. Ale usmívala se na nás Štěstěna. Když bouře udeřila, byli jsme kousek od Bridgetonu."

„A co nepřítel, horda?" zeptal se Tip.

„Zahynula celá polovina," odpověděl baeronský vůdce Gara, „Warůvým dechem, jak se alespoň domníváme."

„Warů?"

„Jde o legendu od krbů, pane Tippettone. Je to Velký bílý medvěd ze severu, který ve svých drápech svírá horské vrcholky a vydechuje shůry na vše dole svůj mrazivý dech. Sesílá na kraj drsné zimy. Alespoň tak o tom vyprávějí naše legendy."

Kolem stolu se rozhostilo ticho, které přerušoval jen praskot ohně v krbu. Konečně se ozval Borl: „Bez ohledu na baeronské báje, my jsme se domnívali, že jde o dílo Štěstěny, ale nyní zjišťujeme, že to má na svědomí Modru."

„Ano, Modru," řekl Loric, „ale za ním stojí Gyphon, kořen všeho zla."

Znovu všichni upadli v mlčení. V krbovišti praskl suk, až se Beau vylekal. Bázlivě se rozhlédl a pak řekl: „Co hodláte udělat s tou mizeráckou družinou, kterou jsme viděli táhnout k daelským rozvalinám?"

Loden zavrtěl hlavou. „Její pronásledování se nevyplatí. Jde o malou bandu zběhů, která míří do mrtvého města. Ale odtud na východ se zatím stále zdržuje na dva tisíce Mizeráků... zbytek hordy od Severní důlní. S těmi se musíme vypořádat nejdříve."

„Ale co s Lordem Tainem?" zeptal se Beau. „Je v Daelu a dosud naživu."

„Zbabělec Tain," zavrčel Bekki.

„Šílený Tain," opáčil Beau. Zatvářil se neradostně. „Šeptá si s mrtvolou vlastní dcery."

„Možná je šílený," řekl Bekki a zahleděl se na Lodena, „ale je to také prokázáný zbabělec, a proto si nezaslouží nic než královskou spravedlnost."

Loden zavrtěl hlavou. „Z toho, co říkáte, příteli, vyplývá, že trest Lorda Taina je větší než všechna královská spravedlnost, jakou bych mohl vyhlásit."

Bekki se zachmuřil, ale zůstal zticha.

„Mluví-li se zde o spravedlnosti," poznamenal Borl, „je příhodné, že polovina ze zbytku hordy zahynula jeho vlastní rukou."

„I přesto, že jsou Mizeráci zle poničeni, stále zde setrvávají. Myslím, že zítra vyrazíme podle dohody a znovu se pustíme do jejich postupné likvidace."

„Ale vždyť už jich zbývají jen dva tisíce," řekl Brandt, „a zvědové hlásí, že se stahují do Strmin. Proč je nenechat jít a nevrátit se do Daelu? Vzdor všemu, co tu už bylo řečeno, co když slečna Pietja přežila... a také jiní."

Bekki zavrtěl hlavou. „Říkám vám, princí Brandte, že jsme kromě zbabělce Taina nikoho jiného naživu nenašli."

„Mohla se třeba schovat," vykřikl Brandt.

Bekki zavrčel, ale neodpověděl.

Loden pohlédl na bratra. „Brandte, i já bych se rád vrátil a pátral po těch, kteří snad mohli přežít. I já bych rád zařídil náležitý pohřeb všem, které jsme tolik milovali. Ale ani dvěma segmentům hordy nemůžeme dovolit, aby v tomto království setrávaly. Ne, vůdce Baeronů má pravdu. Teď je čas ty Wrgy pronásledovat a buď je pobít anebo je odtud úplně vyhnat. Naši válečníci jsou odpočatí, stejně jako koně, zatímco zbytek hordy je teď vyčerpaný a oslabený." Král Loden se rozhlédl po ostatních kolem stolu. Očekával potvrzení svých slov. Obdržel přikývnutí od baeronského vůdce Gary, od DelfLorda Borla i corona Ruara. „Dobře. Tedy dohodnuto. Zítra vyjedeme."

Ruar se obrátil k Tippettonovi a tázavě pozdvihl obočí.

„Ne, corone Ruare," řekl Tippetton a letmým pohledem přelétl své čtyři přátele. „Naše poslání leží jinde... v avenském Dendoru, u krále Agrona... jemuž jsme dosud nedoručili tu minci."

Sjížděli se na koních, vzpínajících se i ploužících. A na nich válečníci se smrtelně ponurým pohledem: Dylvané a Daelští na rychlých koních, Baeroni na robustních ořích a Trpaslíci na ponících.

Přes noc se roznesla zvěst, že princ Brandt odjel se svou stráží do tmy, a že směřuje k daelským troskám. Ale Brandt přijížděl mezi ostatními, čímž takové řeči usvědčoval ze lži.

Tip, Beau, Loric s Phais a Bekki stáli pohromadě na zastřešené verandě hostince U Červené husy a sledovali, jak se Spojenci sdružují. Vail přijela až k nim, aby se rozloučila. Sesedla, aby mohla obejmout Tippettona a popřát mu zdar.

K verandě zajel také Melor, zvláště proto, aby se rozloučil s Beauem. Ale ještě než k tomu došlo, zatroubily rohy, kolona se dala do pohybu a zvolna se vydala k východní bridgetonské bráně. Na zádi trénu zahlédl Tippetton těžké baeronské po-

vozy, které vyjížděly jako poslední. Bwen, jejich velitelka, stála na sedátku svého povozu a právě v baeronštině vykřikovala nějaký rozkaz na vozky vozů za sebou. Otočila se a usedla zrovna včas, aby ještě stihla dát sbohem oběma Warrowanům, Lianům a Bekkimu veselým zamáváním. Poté také projela a zmizela jim z dohledu.

„Pojď“, řekl Beau. Oba Warrowané se rozběhli podél kolony, doběhli k bráně a vyběhli po rampě vzhůru na vrchol nosné městské hradby. Za nimi Phais, Loric a Bekki. Společně se pak dívali, jak se kolona s trénem vynořuje z východní brány, jak se s klapotem a rachocením valí přes most překlenující řeku Železu, a každý z nich se cítil tak nějak provinile, že nejedou do války se Spojenci. Ale Tippertona s přáteli čekalo jiné poslání. Pozorovali, jak Daelští, Dylvané, Trpaslíci a Baeroni vyjíždějí z města a vyjíždějí do krajiny před ním.

Než jim kolona zmizela z dohledu, stáli v mrazivém ovzduší dlouho. A když konečně s rachotem zmizel za vzdálenou zátočinou i poslední povoz, prohodil Beau: „Tak a jsou pryč.“ Přesto setrvali na místě a nepřestávali vyhlížet do kraje. Mezitím se z nebe začaly třepotavě snášet sněhové vločky. Když Tip, Beau, Phais, Loric a Bekki postávali na bridgetonských hradbách, byl už první den roku, první lednový den, první den dvoutisícího stého devadesátého šestého roku Druhé Ery říše Mithgar. Byl to také první den druhého roku rozsáhlé a strašlivé války.

Kapitola čtvrtá

Tip, Beau, Phais, Loric a Bekki využívali služeb hostince U Červené husy jak po zbytek toho dne, tak i po celý den příští. Dopřávali si horké lázně, teplých pokrmů, vychlazeného piva, těžkého červeného vína... a spánku v hebounkých pérových postelích. A k potěše měšťanů i hostů dávali k dobru tklivé, sladké i vášnivé písně. I když se v Bridgetonu již několik dní zdržovalo dylvanské vojsko, jehož vojáci vyzpěvovali po místních krčmách a hostincích, měšťané se Elfů a jejich zpěvů nikdy nedokázali dostatečně nabažít. To proto, že patřili... alespoň prý... k nejlepším bardům ze všech. Ale zde nezpívali jen liané, nýbrž také jeden z Malenků- „...při zpěvu se doprovází na stříbrostrunnou loutničku a zpívá vysokým a libozvučným hláskem a k tomu ještě občas zahopsá druhý maličký. A věřte nevěřte, jeden z těch Dwerk-volků se někdy pouští i do některé z dwergišských zpívanek a hlas mu přitom zní, jako když se z kolečka sype náklad šterku. Nerozumíte jedinému slovu, které vysloví... pchá! Ten jejich jazyk. Ale musím přiznat, že se vám v žilách opravdu rozproudiví krev. A někdy, když zrovna zpívá Dwerk, tak ten prťavý Waldan, ten, co hopsá, si vykračuje dokola s vypjatým hrudníčkem a korbelem piva v ruce a někdy se k němu přidají i ostatní. A čas od času se k nim přidá také ten lianský Hraničář, ten elfí pán. Nezašli byste, jak se elfí hlas dokáže omotat kolem jazyka? Ale úplně nejlepší ze všeho je, když zpívá ta elfí dáma. Ten Waldan s loutničkou zpívá s ní a elfí pán dává k dobru kontrapunkt"

Když se rozšířila zvěst, že „u Červené husy zpívají Waldan, Trpaslík a dva Liané a na jejich písně tancuje druhý Waldan“, netřeba zdůrazňovat, že bylo v lokále nabitě k prasknutí.

A tak oba Waldané s oběma Elfy a Trpaslíkem dávali po dva dny k dobru písně prosté, tragické a radostné i písně o husarských kouscích, o korábech na moři a o dracích ve vzduchu, o ztracených láskách i o láskách nalezených, o bouřích, duhách i o nesmírných pokladech, o těžbě kamene i o sklizni zrna, o Stříbrných skřivanech a Draeganech - Velkých stříbřitých vlci z Adonaru o velikosti poníka a smrtelně nebezpečných rivalech vulgů - i o jiných podobných legendárních tvorech. Svým zpěvem a tancem dávali k dobru ještě mnohem víc a zdá se, že do Červené husy zavítali snad všichni bridgetonští obyvatelé.

Přátelé se během obou těch dní starali rovněž o svá zvířata. Krmili je výživným zrnem, napájeli je kvalitní pitnou vodou a dopřávali jim odpočinku. Nezapomínali ani na doplňování ztenčených zásob. Zvláště Beau dbal, aby byla dostatečně velká zásoba čaje, která by jim vystačila až do Dendoru.

„Bude zima, brachu," prohodil k Tipovi, „takže se horký čaj šikne jak ráno tak i večer."

„Budeme-li si moci rozdělovat oheň," odpověděl Tip.

„Ach, Típe, myslíš, že se to bude Rúcky a takovými po celou cestu jen hemžit?"

Tip přítele objal paži kolem ramen. „Určitě ne, ale v každém případě s sebou vezmeme všechen čaj."

Pětičlenná družina tedy po dva dny odpočívala, zpívala, tancovala, jedla, popíjela... a chystala se znovu na cestu, která je ještě čekala, neboť na jednom útlém krčku

stále spočívala na kožené šňůrce obyčejná cínová mince, kterou jeden z nich přislíbil doručit a splnit tak slib, jímž se zavázal nyní již dávno zesnulému muži.

Třetího rána po odjezdu Spojenců z Bridgetonu se na cestu vydali také Tip, Beau, Phais, Loric a Bekki. Zamířili k východu přes kamenný most nad řekou Železou zamrzlou v zimním chladu. Dále pokračovali po Pevninské cestě. Měli v úmyslu setrvat na ní, dokud nedospějí k průrvě, kde končilo riamonské území a začínalo garianské. Tam se hodlali stočit téměř přímo k severu, po několika dnech překonat řeku Křišťálu a konečně vjet do Avenu. I potom je ale přes tohle území až na dvůr krále Agrona očekávala cesta dlouhá několik dalších leagues. Od bridgetonských hradeb v Riamonu k dendorským hradbám v Avenu je celkem dělilo pět set dvacet pět mil.

Když Beau zaslechl, jak velkou vzdálenost budou muset ještě urazit, zaúpěl, ale pak za sebe máchnul rukou a prohodil k Tippettonovi: „Nu, brachu, aspoň že jsme si užili horké lázně, svařeného vínka a pak, cožpak ten zpěv nestál za to?“

„Beau, nezapomeň také na teplá jídla a měkounké postele. Mám totiž dojem, že si po mnoho dní nic podobného nedopřejeme. .. možná až do Dendoru ne.“

„Kolik dní myslíš, že nám to tam potrvá?“

„Nepřihodí-li se nic zlého, tak pětadvacet nebo třicet.“

Beau zasténal. „Ach ne, celý měsíc.“

„Asi tak,“ zabručel Bekki, který jel vedle něj. „Ale při cestě jsou města, a jestli dosud stojí-“

„Ach, Bekki,“ skočil mu do řeči Beau a napráhl ruku v rukavici před sebe, „o městech při cestě raději ani muk. Chci říci, že bude lépe, když o nich předem nebudeme mluvit, abychom na ně nepřivolali něco zlého.“

Loric jedoucí vpředu se ohlédl a zeptal se: „Myslíte, že na ně může seslat neštěstí pouhá zmínka o nich?“

„Tohle nikdy nemůžete vědět,“ odpověděl Beau. „Všechno je vzájemně tak nějak propojené a já bych nerad pokoušel osud.“

Bekki sice zafuněl, ale nic už neřekl.

Tip se na Beaua s povzděchem zahleděl a řekl: „Beau, občas si tak říkám, že by bývalo lepší, kdybych ti o událostech, kamenech a vlnách v rybnících nevyprávěl.“

Phais, která jela úplně v čele, se rozesmála, ale Beau vysunul bradičku a prohlásil: „Inu, je to všechno, však víte... chci říci, vzájemně propojené.“

„Dobré i špatné, Beau, dobré i zlé,“ zvolala za sebe Phais.

Beau se zachmuřil, pohlédl na Tipa a rozhodil rukama.

„Myslím, že chce říci, že máš na mysli jen špatné věci, které přinášejí zlo. Ale že je třeba vidět, že jsou i dobré věci, které plodí dobro.“

Beauovy oči se zúžily. „Plodí-li tedy dobro dobré a zlo zlé, neznamená to také, že dobro může někdy přinášet rovněž zlo? Joj! Ovšem, že ano. Podobně jako může zlo přinášet dobro.“

„Opatrně, příteli,“ zvolala Phais, „ocítáte se teď totiž na kluzkém svahu, na němž byste třeba mohl dospět k závěru, že dobrý konec ospravedlňuje dokonce i ten nejohavnější z prostředků.“

„Ach ne, takhle bych o tom neuvažoval," bránil se Beau.
Bekki jej přelétl letmým pohledem. „Čest to nedovoluje."
„Jistě," přitakal Beau. „Ovšem."
Ubírali se Pevninskou cestou dál.

Směřovali stále dál a dál na východ. V dáli se jim po levici rýsoval oblouk Okra-
jek a pod okovanými kopyty chladně ubíhaly míle. Za dne jeli a v noci přespávali v
chalupnických senících či v tábořištích pod širým nebem, protože hostince při cestě
byly buď vypálené do základů, anebo sice dosud stály, ale byly opuštěné. I v tako-
vých na noc zůstávali, a když příštího dne odjížděli, zanechávali na pultě pár mincí.
Šestého dne cesty projížděli na sklonku odpoledne kolem široké zasněžené doliny,
kterou se od silnice klikatě táhla udusaná stopa směřující k východu a jihovýchodu.
Tip sjel dolů a dlouho si stopu prohlížel. Pak z portika sesedl. Ukázal na zem a zavo-
lal: „Jde o stopy po okovaných kopytech a o rýhy po kolech povozů. Spojenci tu
sjeli z cesty."

„Za Rûpty," dodal Loric.

Bekki si zaclonil oči a zahleděl se k jihovýchodu.

„Támhle," řekl a ukazoval, „támhle leží Strminy."

Nízko na obzoru se prostíraly zasněžené hřebeny, s nezřetelně se rýsujícími nej-
vyššími vrcholky horského masivu.

„Tam má ta banda namířeno," dodal Bekki.

„Necht' je Spojenci zaženou až do jejich lovišť," poznamenala Phais.

„Necht' jsou všichni Grgové po smrti dřív, než někam dorazí," zabručel Bekki v
odezvě.

Tip pobídl koníka do mírného svahu a po chvíli vjel opět na silnici. Pak se rovněž
otočil a zadíval se na vzdálené hory. „Vid'te, že ty Proklatce nepoženou až do těch
hor?"

Phais zavrtěla hlavou. „Asi ne. Boj na domácí půdě je jedna věc a boj na nepřá-
telském území něco zcela jiného. Ne, myslím, že nepřítelé pronásledují a příležitost-
ně i napadají. Využívají k tomu různých léček, překvapivých útoků a tak podobně.
Ale až Spojenci dospějí koněm horským úbočím, myslím, že se od nepřítelé odkloní,
protože terén nebude k boji vhodný."

„Existuje vůbec nějaký takový?" zeptal se Beau.

Phais na něj pohlédla a zavrtěla odmítavě rukou.

„Ne, Beau, ani pláně či hory, ani pole či ohrady. Žádná půda není předurčena ke
krveprolití, ale jsou období, kdy nic jiného neposlouží. Musí-li našinec bojovat,
musí volit moudře, protože právě charakter terénu někdy určuje vše."

Tip si povzddechl. „Pokud nepřítel dospěje k horám, myslím, že je lepší pustit ho
k vodě, ne?"

Loric pokrčil rameny. „Někteří by ho pronásledovali třeba až tam."

Bekki zachřčel a pak řekl: „V boji mezi vrcholky a propastmi není nikdy lepší
než Chákka. Bude-li někdo ty Grgy pronásledovat, bude to můj otec s ostatními
Trpaslíky."

„Inu," řekl Tip, „tak či onak, vzhledem k našemu poslání je to stejně jedno. Mys-

lím, že se vydáme dál. Slunce už je vysoko a zdržovat se zrovna tady mi nepřipadá zrovna nejvhodnější."

S prohlubujícím se soumrakem přijeli k dubině, v níž se u cesty schovával hostinec. Zdálo se, že je opuštěný, protože zatemněnými okny neprosvítalo ven žádné světlo, všude bylo ticho a nic se ani nepohnulo. Ale když se pokusili vstoupit dovnitř, zjistili, že jsou dveře zevnitř zatarasené závorou. Bekki vytáhl z opasku ruční sekeru a Loric s Phais tasili meče.

„Třeba odešli zadním vchodem," prohodil Beau nejistě.

„Psst," zasyčel Bekki. „Jsou-li dveře na závoru, třeba jsou uvnitř Grgové."

„Ach bože," zamumlal Beau, ustoupil, vytáhl z opasku prak a založil do něj olověný valounek.

Odlížili se z verandy. Tip vyndal ze sedlového pouzdra luk a nasadil šíp na tětívu. Bekki sekeru opět zasunul za opasek a chopil se válečného mlatu.

„Vy tři tu počkejte," řekl Loric Phais, „my s Bekkim zatím; hostinec obejdeme zezadu."

Phais přikývla, a když se Loric s Bekkim ztratili v šeru, spolu s Tipem a Beauem odvěkla zvířata do skrytu za silné dubové kmeny.

„Kdyby snad někdo vyběhl ven," řekla Phais, „střílejte ze svých zbraní podle vlastního uvážení. Ale kdyby se dostali až k nám uchylte se za mne. A kdyby jich bylo hodně, skočte na poníky a ujeďte."

„A vás tu máme nechat samotnou?" namítl Tip.

„Vyvedla bych koně a objela hostinec dozadu za Loricem a Bekkim," odpověděla Phais.

„Phais, vy zapomínáte, že Bekki na koni nepojede," řekl Tip. „Vezmu mu poníka."

„A já pojedu vedle Tipa," dodal Beau, „jen pro případ, že bylo nutné použít praku."

Phais se na oba dlouze zadívala a pak přikývla. Čas pádil a tlukot vlastního srdce byl jediným zvukem, který v té chvíli Tip vnímal. Ale v tom-

„Yaah!" zaryčel Bekki a hned poté zazněl zvuk štípaného dřeva.

Tip zatajil dech a naplno napjal luk. Beau roztočil prak.

Zevnitř se ozval vrískot, přední dveře se rozletěly a Tip zamířil-

„Zadržte!" vyjekla Phais. „Jsou to ženy!"

Po schodech sbíhaly dvě ženy. Za nimi sestupoval pozadu nějaký muž se zátkovací palicí v ruce.

Tip uvolnil napětí tětivy a zastoupil prchajícím ženám cestu. Beau se zachoval podobně.

„Rûtchové!" zavřeštěla žena, znovu uhnula stranou a rozběhla se ke koním. Když je spatřila, vykřikla „Hèloří!", obrátila se na patě a vyrazila nazpět k hostinci. Druhá žena se za ní celou dobu držela sotva na šířku dlaně. Beau se zhroutil smíchy.

„Mysleli jsme, že jste nepřátelé," řekl svalnatý hostinský při čepování piva.

„Stejně jako my o vás," zabručel Bekki. „Když narazíte na zamčený hostinec, je

to důvod k podezření. Mohl být třeba plný Grgů.“

Krčmář přikývl. „Vchody byly zavřené na závory právě kvůli téhle krušné době.“

„Ano,“ přitakal Bekki, zatímco na stůl vyhazoval hrst měďáků. Krčmář se v mihotavém svitu jedině svíčky na mince chvíli díval, pak je shrábl do kapsy v zástěře a poznamenal: „To je až dost.“

„Mrzí mě, že jsem se vaší ženě a dceři smál,“ řekl Beau. „Jistě se hrozně vylekaly.“

„Jo,“ řekl hostinský, „jako my všichni. Ale to byste se měl spíš než mně omluvit jim.“

Právě v té chvíli přišly obě ženy z kuchyně. Přinášely prkýnka, misky, lžíce, nože, studenou hovězí kýtu, dva bochníky chleba, cibuli a polévku.

„Je mi líto, ale všechno je už dost studené,“ poznamenala žena.

„Víte, my oheň na noc nerozděláváme. I když jsou závěsy zatažené, mohl by být vidět.“

„Ale vždyť je zima,“ řekl Tip. „Jistě oheň potřebujete.“

„Jen přes den, pane,“ ozvala se hostinského dcera.

„A i tak jen malý, aby moc nečadil a kouř se držel dole,“ dodal krčmář. „V noci se všichni tři pro zahřátí schoulíme vedle sebe. Není to k životu.“

„Víte, uvažujeme o odchodu,“ řekla žena. Měla zarudlou tvář a rusé vlasy.

„Ostatní tady z okolí u silnice už odešli a zimní cestování, i když obvykle pomale, úplně ustalo. Vy jste po dlouhých týdnech první, které zase vidíme.“

„A kam půjdete?“ zeptal se Tip a ulamoval si kousek chleba.

„Máme v Daelu příbuzné, kteří nás ubytují až do skončení téhle patálie.“

„Ach bože,“ vydechl Beau. „Ach bože.“

Phais si povzddechla. „Obávám se, že vám tedy přinášíme zlé zprávy.“

„Zlé zprávy?“ zeptala se dcera hostinských, štihlý obrázek vlastní matky, a letmo na rodiče pohlédla. „A pro nás?“

„Ano,“ odpověděla Phais, „a bohužel, neexistuje šetrný způsob, jak vám je sdělit.“

„Tak nám to prostě řekněte,“ vyzval ji hostinský a vzal ženu za ruku.

„Dael je zpustošený,“ řekla Phais. „Zničil ho drak, požár a sněhová vánice.“

„Má sestra,“ vydechla žena s úpěnlivým výrazem v očích.

„Nikdo nepřežil,“ dodala Phais.

Bekki, který němě slzel, cosi zabručel, ale víc nepromluvil.

Dvacátého dne po odjezdu z Bridgetonu vyjeli táhlým svahem k nízkému shluku pahorků a o něco později téhož dne překonali souvislý hřeben spojující Okrajky na severu se Strminami na jihu. Do Garie přibyli patnáctého ledna a dalším povlovným a dlouhým svahem sestoupili do širých plání tohoto území. Konečně už měli za sebou všechny hory, jež stály mezi nimi a jejich cílem. Poté zamířili přímo na sever a všichni se usmívali, protože k doručení mince, v něž doufali, jim odtud do avenského Dendoru zbývalo už jen dvě stě osmdesát mil přímé cesty mírně zvlněnou pahorkatinou.

Kapitola pátá

„A ty jsi tvrdil, že to bude snadný úsek," zasyčel Beau, který ležel ve sněhu na břiše a v ruce svíral prak.

„Beau, říkal jsem jen, že půjde o mírně zvlněnou krajinu a tak podobně," odpověděl Tip a shlížel na tábořiště dole s šípem připraveným na tětivě, „ale vůbec nic o Mizerácích."

Na opačném břehu řeky Křišťály - hranici mezi Garií a Avenem - se pohybovala malá družina Mizeráků. Z jejich ohniště stoupal v bezvětrí kolmo k nebi kouř. Právě ten je na Mizeráky upozornil. Mířili právě ránem, od vjezdu na garijské území už šestým, k severu.

Tip se otočil k Bekkimu. „Proč myslíte, že ten brod střeží? Chci říci, že je zima a řeka zamrzlá. Lze ji přejet kdekoliv."

„Kdo se má v těch grgských palicích vyznat?" opáčil Bekki se zběhlými klouby na válečném mlatu.

„Gyphon," poznamenal Beau, „Modru."

Bekki se na Beua zaškaredil, ale nepromluvil.

„Možná je Modru vyslal, aby tu vyčkali do jara," podotkla Phais, „potom totiž půjde o jediný brod v téhle oblasti."

„Mohlo by jít o zběhy," řekl Beau, „o podobné, s jakými jsme se setkali v Riamonu."

„Zběhové nezběhové, strážci nestrážci, stejně je musíme obejít," řekl Loric, „protože na střet je jich příliš mnoho."

Bekki znaveně zasyčel a řekl: „Ano, ale utíkat před Grgy se mi ani trochu nezamlouvá."

„Ale my přece nebudeme utíkat," řekl Tip.

„I přesto," zabručel Bekki.

Phais ukázala vlevo. „Támhle, ve směru těch úbočí Riamonského prstence, tam na tom vzdáleném západním svahu druhého pahorku, kde se řeka stáčí, tam bychom snad mohli přejet, aniž by nás zahlédli."

Opatrně se stáhli z hřebenu a sešli svahem ke zvířatům.

Po ledě klapala okovaná kopyta.

„Nemohou zaslechnout, jak řeka zvoní?" zeptal se polohlasem Beau, „-chci říci, ti Rûptové."

„Možná," odpověděl Loric a pobídl koně, „A teď rychle!"

Dva koně a tři poníci s jezdci obkročmo na hřbetech vyrazili přes zamrzlou řeku. Za sebou ve vleku dvě nákladní zvířata. Vycválali protějším břehem do pahorkatiny za ním, aniž by zaznamenali jakékoliv známky pronásledování. Mizeráci neměli koně, a proto i kdyby se za nimi rozběhli, stejně by jejich pádící oře dosáhnout nemohli.

„Mizeráci v Avenu," řekl Tipperton, zatímco se k zemi zlehounka snášel sních. „To nevěstí nic dobrého."

„Myslím, že za téhle války se s nimi budeme setkávat všude," odpověděl Beau. „Chci říci, že tenkrát, když jsme prvně zahlédli ten oheň na Beacontoru, povídal jsi, Tipe, že to může naznačovat rozsáhlou válku. A my se teď jen přesvědčujeme, že ses nemýlil. Už je to tak, v říši Mithgar zuří všeobecná válka. Vidíme to na každém kroku."

Bekki se přes malý nenápadný ohýnek natáhl po hrnku s čajem. „Ano. Válka sice zuří, ale my nepříteli pořád jen obcházíme."

„Neměli bychom podnikat nic, co by mohlo ohrozit anebo zdržet naše poslání," poznamenala Phais.

„Jistě," odpověděl Bekki a postavil hrnek zase na oheň, v jehož plamenech posykalaly sněhové vločky. „Ale jak už jsem řekl, hýbe mi žlučí, zanecháváme-li nepříteli za sebou. Není to čestné."

„Není zač se stydět," podotkla Phais.

Bekki na ni pohlédl a pozvedl obočí. „Snad ne, ale čím dříve tu minci doručíme, tím dříve se můžeme do téhle války zapojit."

„Doufám, že ne zbrkle, ale rozumně," řekl Tip.

„Ha!" vybafl Bekki. „Tohle slyším od našince, který s výkřikem 'zachraňte mě zezadu' vskočil do grgského ksichtu."

Tip se otočil k Loricovi, u něhož očekával nějakou podporu. „Myslíte, že to bylo nějak moc hrrr?"

Loric si povzddechl. „Dovolte jen, abych poznamenal, že to bylo poněkud neuvážené."

Tip se zase obrátil k Bekkimu, tentokrát s vítězoslavným úsměvem, ale zjistil jen, že se Trpaslík šklebí.

„Inu," řekl Beau, „doufejme jen, že už odtud až po Dendor na žádné další Mizeráky nenarazíme. Chci říci, že mi Tip sliboval pohodové cestování avenským územím a toho se nadále hodlám držet."

„Ta vesnice je v plamenech," řekla Phais. „Budeme ji muset objet."

„Ale co když tam potřebují pomoc?" zeptal se Beau, který hleděl na kouř stoupající k nebi.

„Zrovna tak jako jsme to dělali ve Valonu," řekl Tip, „hořící osady a města budeme muset objíždět."

Beau se zadíval na Bekkiho. „Začínám s vámi souhlasit, Bekki: čím dříve se té zatracené mince zbavíme, tím dříve můžeme pomáhat. V tom jsme hodně zajedno."

Bekki pohledem přelétl léčitelskou brašnu za Beauovým sedlem a zavrtěl hlavou. „Zajedno? Nemyslím. Vy se totiž zapojíte do záchrany životů, kdežto já je budu naopak ničit."

Objížděli požářiště zdaleka a kolem nepřátel se kradmo pro-smýkali. A příštího dne opět, protože narazili na další vísku v plamenech, tentokrát plnou běsnících Mizeráků.

Beau si povzddechl. „Ach, Tipe, zrovna toho ses obával. Růckové a jim podobní jsou v Avenu opravdu a všechno zabíjejí, pustoší a ničí."

Tipperton zachmuřeně potřásl hlavou. „Jsem zvědav, Beau, copak to asi věští o Dendoru tam v dálí?“

Ujetí těch dvou set mil od řeky Křišťály do Dendoru trvalo pětici místo deseti dní dva týdny, protože krajinu často pročesávaly proklatecké hlídky. Aby se vyhnuli zahlédnutí na otevřených pláních, museli často vyčkat až do noci. Jednou je během té doby zahlédl osamělý Růck směřující k západu, aniž by bylo zřejmé, kam a za jakým účelem jede. Loric ho dojel zezadu a zabil ho dřív, než mohl způsobit nějaký poplach.

Pokračovali v cestě stále na sever, ať už špatným či pěkným počasím, vyhýbali se objevení, zamýšlené trasy objížděli širokými oklikami, na nekonečné svícniny zaléhali k zemi, ale přes to všechno se neustále vraceli ke svému kurzu.

A už dlouho nerozdělávali žádné táborové ohně, což skličovalo především Beua. „Čaj,“ prohlásil v jedné chvíli, „já svůj čaj potřebuji a Mizeráci mi v tom brání. Bekki, když už pro nic jiného, můžete je pomlátit za to, že mě takhle týrají.“

Stále víc a víc se blížili k cíli, až konečně projeli pahorkatinou, kterou dospěli na hřeben nad Dendorem a srdce v Tipových prsou zneklidnělo. Čím víc se blížili, tím víc se bál shlédnout na pláň.

V tom Loric rychle pohlédl na Phais s ponuře staženými rty a prohodil: „Slyšíš, chier?“

Přikývla.

„Copak?“ zeptal se Beau. „Co slyšíte?“

„Bubny,“ odpověděla Phais, „signální rohy, křik a řinčení zbraní.“

„Bubny?“ zeptal se Tip. „Jako ty, co bubnovaly před bránou Severní důlní?“

„Ano,“ přitakal Loric. „Mizerácké bubny.“

„Panebože,“ hlesl Tip. „Neslyším sice. nic z toho, o čem mluvíte, ale hrozně mi tluče srdce.“

„Stejně jako mně,“ podotkla Phais.

„I mně,“ potvrdil Beau.

Bekki jen přikývl.

„Obávám se toho, co to znamená,“ poznamenal Loric.

„Podívejte!“ vykřikl Tip a ukazoval na klikatý proužek dýmu, který se táhl vysoko po obloze.

„Ach bože,“ vydechl Beau.

„*Vash!*“ ucedil Loric, pobídl koně vpřed a ostatní se rozjeli za ním.

Během stoupání pahorkatým terénem už bubny, signální rohy, výkřiky a řinkot zbraní slyšeli všichni... a do vzduchu prosyceného uhelným prachem neustával stoupat dým...

... a pocit děsu neustále rostl...

... a Tip se zahleděl na Beua a všiml si, že je ve tváři bílý podobně jako on.

Konečně vyjeli na vrchol posledního kopce a shlédli na pláň pod ním, na níž stálo opevněné město Dendor, zčásti v plamenech, i když ne rozsáhle. S požáry se potýkaly hasičské sbory s vědry vody. Ale pozornost pětice nepřitahovaly ani tak tyto požáry jako spíše skutečnost, že je město zaměstnáváno bitvou. Z místa na

místo se přelévala vojska - Rûptové a Lidé v chaotické řeži, na bitevním poli krvavě rudá jatka.

Tipovi celý výjev připomínal kvílící běsnění. Jezdci na koních vyráželi na nepřítele a podél nich běžely regimenty. Vzápětí se střetali s Ghûly na Hêlořích provázenými Hlôky a Rûcky. Kopí, sudlice, šavle, jatagan, dvojsečná sekera, halapartna, mlat, kyj, palcát, různé typy mečů, cep, bič, krumpáč... které sekaly, otloukaly, probodávaly, řezaly, drtily, kuchaly, napichovaly, mlátily, páraly a devastovaly jak lidské, tak i rûptišské bojovníky. A se zkázonosným sykotem vyletovaly salvy šípů. Šípy s černými hroty odpovídaly na spršky šípů s bílým opeřením, po hromadných výstřelech smrtelně nebezpečné. Koně se zmítali v pádech, muži sražení na zem ječeli a Rûckové s Hlôky při umírání vřeštěli.

A za rûptišským nepřítelem stály pro případ potřeby v pohotovosti obrovské kapulty, věže a ohromná beranidla. Do popředí, kde zuřila největší vřava, se nepřesouvaly. Zůstávaly v týlu.

„Ach, Adone," zasténal Tip, jehož srdce bušilo hrůzou, „a já doufal, že už nikdy víc nebudu očitým svědkem něčeho podobného."

„Vidíte to?" zeptal se Loric.

Beau s pobledlou a ztrhanou tváří pohlédl na alora se sveřepě sevřenými rty.
„Co?"

Ale Loricův upřený pohled se jen dál mlčky upíral na bitevní pole.

„Ano," zaúpěla Phais, „támhle je," a roztřesenou rukou ukazovala.

Tipperton se zahleděl v linii její natažené paže a spatřil—

Na západní straně města se vojáci v hrůze stahovali před nepřítelem. Převážně se obraceli na útěk k dendorské bráně. A ve středu Proklatců krácelo osaměle monstrum, jež mělo v poledním světle šedavý odstín a postupovalo vzpřímeně po zadních jako Ogruj, ale ten to nebyl...

... a v tom si Tip uvědomil, proč mu tak bije srdce. Nemohlo jít totiž o nic jiného než o Gargona, Hrůzometa, protože právě před ním se vojáci obraceli na útěk, i když někteří z nich prostě v hrůze padali na kolena, neschopní ani úprku.

I přes velkou vzdálenost dokázal Tip rozpoznat, že je robustní, neboť byl ještě o polovinu vyšší než člověk. Zdálo se mu, že na jeho těle rozeznává záblesk šupin, ale na tu dálku si jistý být nemohl. Ubíral se vpřed těžkopádně v prázdném kruhu, protože ani Mizeráci nesnesli jeho blízkost. Tak nesmírná byla jeho strašlivá moc.

Zdálo se nepochybně, že cestou šíří děs. Ale náhle vojáci na útěku zvolnili, znovu se obraceli a ti z nich, kteří své zbraně neodhodili, se jich znovu chápali. A muži, kteří padli na kolena, se zvedali a stahovali se ke svým šikům.

„Chier, pohleď, tam, na vrcholu hradeb," vykřikla Phais.

„Ano, vidím," přitakal Loric.

„Co je tam?" naléhavě se zeptal Tip, který rozeznával jen kostrbatou siluetu davu podél zdi, i když viděl, jak muži valí k místu náporu ohromný samostříl na kolech se založeným kopím.

„Nejde o nějaký uskok? Nelákají Gargona do toho místa?"

„Ne, maličký," odpověděl Loric, „na hradbách stojí Mág... anebo je jich tam i víc."

„A co to provádí?" vykřikl Beau, který se nějakého Mága na hradbách mamě pokoušel zahlédnout.

„Tlumí Draedanovu sílu," řekla Phais.

„Ale srdce mi bušit nepřestává," poznamenal Tippetton.

„Ani moje," řekl Bekki., Ani mé ne."

„Kdyby jejich ochrana dosahovala až sem nahoru, zcela by je to vyčerpalo," vysvětloval Loric. „Chrání jen muže dole, ty na hrotu útoku. Zmírňují jejich strach."

V tom zatroubil rûptišský roh, postupující Proklatci se zastavili a Gargon vzdorově a zuřivě zaryčel. Ozvěny jeho zlosti se odrážely od nedalekých pahorků. Znovu zazněl signální roh a postupující nepřítel se stáhl. Ale na jiných místech kolem města bitva pokračovala a masakr vzrůstal. Řvoucí Lidé a vřeštící Rûptové neustávali ve vzájemném vraždění.

Čas poměřovaný smrtí ubíhal. Ale Lidé v početní nevýhodě se nakonec začali stahovat. Neustále ustupovali a ustupovali, až se posléze stáhli na kamenné mosty nad suchým příkopem, pak proběhli bránami a vběhli do ulic. Brány za nimi zabouchly a s řinkotem se spustily padací mříže.

Město se nyní nacházelo v těsném obležení. Přes jeho neprodyšné vstupy z chladného kovu nemohl projít nikdo ven ani dovnitř.

„*Dahet malum scaths!*" zaklel Tippetton ve starobylé warrowanské twylštině i přes hrůzu rozbušené srdce. Jeho zlost dostoupila vrcholu a překonala strach. Toho dne tomu byl totiž přesně rok od smrtelné šarvátky u jeho malého mlýna ve Wilderlandu, rok ode dne, kdy se ujal doručení drobné cínové mince, rok ode dne, kdy umírajícímu vojákovi čestně slíbil, že splní jeho přání - přesně na den rok - a právě dnes dospěl konečně na práh ukončení své krušné poutě... ale jen proto, aby zjistil, že jsou on i jeho přátelé od konečného cíle zcela odříznuti.

Kapitola šestá

„Ach bože," prohodil Beau, když společně s ostatními stanul na vrcholu hřebenu a shlédl na Dendor obklíčený Rojem, „dostat se tak blízko a přesto nadarmo."

„Asi jsem měl v průběhu bitvy sjet dolů a projet s lidmi některou z těch bran," poznamenal Tippetton.

„Ale to bychom se pak ocitli v pasti," namítl Beau.

Tip si povzdychl. „Kdepak, Beau, podstoupení takového rizika bych po žádném z vás nechtěl. Měl jsem sjet dolů sám. Alespoň bych byl doručil tu minci."

Beau se na něj zadíval rozhořčeně. „Koukni, brachu, myslíš, že bych tě po všem, co jsme spolu cestou až sem prožili, nechal jet samotného? A pak, rád bych se dozvěděl, jak se to s tou mincí vlastně má."

„Já už se jí chci jenom zbavit," opáčil Tip.

„Bez ohledu na váhu jde o těžké břímě," ozvala se Phais.

„Čest připouští neméně," prohlásil Bekki. „Vzhledem k tomu, že město obléhá Modruova squama, je pro vás, Tippetone, těžké slib dodržet."

Tip zachmuřeně přikývl. „Počkejme a uvidíme, třeba dojde k další bitvě. Ať si Beau říká, co chce, není třeba, abychom v Dendoru uvízli všichni, pokud Lidé obležení neprorazí. Nikdo jiný se tam vydávat nemusí."

Beau si odkašláním uvolnil hrdlo a zavrtěl hlavou. „Ty jsi neslyšel, co jsem po-
vidal, Tipe? Samotného tě jít nenechám. Přilepím se na tebe jako boule. Ale pokud jde o Phais, Lorica a Bekiho, inu..."

„Na svého DelfLorda jsem odpřisáhl," zavrčel Bekki, „že vás budu na téhle vý-
pravě střežit, Tippetone, a slovu dostojím."

„Kdybyste se dolů vydali bez nás," ozval se Loric, „lidé budou vaši trojici velmi
pravděpodobně pokládat za Rûchy a okamžitě či vzápětí vás zabijí. Ale v doprovodu
Hraničářů, jakými jsme já s darou Phais, snad společně přežijeme."

„Ach bože," ozval se Beau. „Má pravdu, Tipe. Vzpomeň si, co se odehrálo tehdy
u toho hostince. Pokládali nás za Rûcky."

„Ano, Beau, ale to bylo v noci a za Rûcky nás považovaly vyděšené ženské. Jen
si vzpomeň, Phais považovaly za Hlôka a koně za Hêloře. Zřejmě si v té tmě spletly
s Hlôkem i Lorica. A pokud jde o Bekkiho, nevím, s čím by se dal zaměnit, snad s
nějakým maličkým Ogrujem."

„Kruk!" zabručel Bekki, ale šklebil se přitom.

„I přesto, Tippetone," ozvala se Phais, „lidský zrak je v temnotě chabý, lhostej-
no zda na bitevním poli nebo na hradbách, a proto si nás s velkou pravděpodobností
spletou s Mizeráky."

„Musíme se tam tedy vydat za dne," řekl Beau.

„Ach, pak ale, příteli," poznamenal Loric, „zjistí zase Rûptové, co jsme zač."

„Zatraceně," zabručel Beau.

„V tomhle má pravdu Tippetton," řekl Bekki. „Proklouzneme, až lidé znovu zaú-
točí."

Noc opět strávili v pahorcích, ale protože jim v žilách stále tepal Gargonův

strach, spánek přicházel až za dlouhou dobu.

Příštího dne se znovu vydali na hřeben, ale k žádnému výpadu nedošlo... ani pozítří... ani popozítří.

Ale pátého dne se ozvalo jakési velké *cvak!* a hned po něm jásavé výkřiky a tlukot rûptíšských bubnů. Následovala vlna hrůzy, která hned zase odezněla. Poté další *cvak!*, další řev, troubení rohů, temné dunění bubnů a další vlna hrůzy.

Pětice přátel dospěla na vrchol hřebene právě včas, aby spatřila, jak se rameno jednoho z obléhacích praků vymrštilo a- *cvak!* - vrhlo spršku jakýchsi rotujících předmětů, které pršely na město.

„Ach, Loricu," řekl Phais, zatímco se znechuceně odvracela.

„Co to je?" zeptal se Beau ještě ve chvíli, kdy pěti zalévala vlna hrůzy. „Co to vrhají-"

Ale vzápětí to uviděl a úděsem zalapal po dechu stejně jako Tip po jeho boku.

Mizeráci vláčeli sněhem k obléhacím prakům mrtvol, jejichž trupy rozsekávaly, mržaly a rozškubávaly na kusy. Hlavy, paže, nohy, torza: to vše náhodně zakládali do ok a pak - *cvak!* - vysokými oblouky vymrštili, takže se tělesné části v otočkách, spirálách a kotrmelcích snášely jako déšť na střechy a do ulic Dendoru.

A rohy trouby, bubny hřmotily a vlny hrůzy se valily dál.

„Panebože, jaká hrůza," řekl Beau a po tvářích mu stékaly slzy.

Cvak!

„Musíme něco podniknout," řekl Tip. „Chci říci, že nestačí jen tu tak postávat, přihlížet a čekat, až Dendoriané prorazí obležení."

„Ale Típe," namítl Beau, „vždyť je nás jen pět. Tady, tak jako u Severní důlní, žádné vojsko nemáme... žádné, které by zaútočilo zepředu, zatímco druhé zezadu."

„To je ono, Beau," opáčil Tip, „teď jsi na to kápl. Potřebujeme druhé vojsko a řízený útok... jeden čelní z města a jeden vedený zezadu od... od-"

„No právě, Típe: kde tu druhou armádu seženeme?"

Cvak!

„V Kacharu," ozval se Bekki. „Zajedeme do Kacharu."

Tip se k němu obrátil. „Do Kacharu?"

„To je država Trpaslíků poblíž Kaagorského průsmyku," řekl Bekki. „Je nejbliž-
že."

„Blíže než Spojenci?"

„Ano. Kachar je vzdálený pouhých sto šedesát mil na sever, kdežto Spojenci dvakrát tak daleko či ještě dále, pokud dosud pronásledují Hordu do Strmin."

Cvak!

„Ale co když je v obležení i Kachar?" zeptal se Beau. „Chci říci, že jde konec konců o trpasličí državu a zdá se, že na váš národ má Modru zvláště spadenou."

„Je-li v obležení," řekl Loric, „pak se můžeme obrátit na Jordiany, podaří-li se nám kvapem projet Kaagorským průsmykem."

„Domníváš se, že je obsazen Mizeráky?" zeptala se Phais.

Loric pokrčil rameny.

„Tak či onak," řekl Tip, „zkusit to musíme. Chci říci, že pokud někdy máme zastavit ty obludy tam dole, mám-li kdy doručit tu minci, pak tohle obležení prorazit musíme. A k tomu potřebujeme co nejdříve sehnat nějaké vojsko."

„'Abyste uhasili válečné požáry, vyhledejte pomoc těch, jež nejsou lidmi...' " zacytoval Beau při vzpomínce na záhadnou věštbu, kterou si v radě před mnoha měsíci vyslechli z úst dary Rael, aniž by kterýkoliv z nich tušil, komu by mohla být určena.

Cvak!

Beau se zahleděl na Tipa. „Pojďme se vydat sehnat ty Bekkiho Trpaslíky."

Sestoupili z hřebenu, nasedli na koně a vydali se do tábořiště, kde posbírali všechny věci a naložili je na koňské hřbety. Poté se rozjeli přímo k západu. Asi po třech ujetých leagues vjeli opět mezi pahorky nad pláněmi, kde vyčkali do setmění, a za tmy, pod vypouklým dorůstajícím měsícem, se vydali přes ploché travnaté území pokryté zimním sněhem. Opačného konce dosáhli asi po dvaceti mílech, krátce po chladném svítání.

Celý den i noc odpočívali a pak, následujícího časného jitra, znovu vyrazili na cestu.

Šestého dne dospěli ke břehu mohutného toku řeky Argon, který se zde stácel od východu a plynul k západu. Její zamrzlá hladina se před nimi doširoka prostírala. Podél břehu stály zbytky vypáleného přístaviště, jeho zuhelnatělé pilíře zamrzlé v říčním ledu. Nad ním se tyčily zpopelněné pozůstatky jakési malé chatrče.

Bekki zaskřípěl zuby a ucedil: „Tady už byl Grg."

„Co je to za místo?" zeptal Beau.

„Jižní přístaviště Kaagorského přívozu," odpověděl Loric.

„Chystáme se přeplavit na prámu?"

Loric sklonil hlavu. „Pokud by řeka plynula volně a Mizeráci všechno nezničili, tak ano. Ale i kdyby byl přívoz dosud zachovalý, je-li řeka zamrzlá, není v provozu, takže musí všichni čekat... anebo si zvolit led."

Stále bručící Bekki sesedl z poníka a chopil se sekery. „Půjdu zjistit, zdali nás led unese."

„Zadržte," ozval se Loric, „tahle řeka není jako ty, které jsme už překonali, na rozdíl od nich se rozlévá doširoka a je hluboká. Přichystám provaz."

Beau se obrátil k Tipovi a zašeptal: „Hej, když jsme se pouštěli přes Křišťálu, led jsme nezkoušeli."

„Vzhledem k přítomnosti Odporáků níže po proudu jsme jej zkoušet ani nemohli," odpověděl Tip. „Nevzpomínáš si, jak ten led zvonil pod kopyty? A pak, některé řeky jsou zřejmě teplejší. Chci říci, že na řece Wilder pod mým mlýnem existují místa, která snad nezamrzají nikdy."

Bekki si připoutal provaz kolem zápěstí a opatrně vykročil na led. Pak do něj dupl nohou. „Zdá se dost pevný."

Povyšel na led, poklekl a pustil se do sekání. Ledová tříšť se rozletovala. Po chvíli Bekki vzhledl a řekl: „Už jsem se prosekal na dvě šíře dlaně hluboko a pořád ještě nejsem skrz. Tohle udrží i vojsko. Přesto zvířata po ledě raději ved'te. Já mezi-

tím půjdu napřed a budu to zkoušet dál..."

...Přechod Argonu trval bezmála tři svíciny, ale přešli ho, protože led byl v té chladné a studené zimě natolik silný, že je všechny unesl.

„Dosud jsme od Kacharu vzdálení na nějakých dvaapadesát mil," řekl Bekki, když opět nasedli.

„Jenom doufejme, že až tam dorazíme, nebude v obležení," poznamenal Tip.

Projížděli Stříbrínem, který své jméno dostal podle stříbrných bříz rostoucích v rozsahu jeho hranic i přesto, že v této miskovité horské pánvi nacházely rovněž útočiště třaslavé osiky a nádherné vysoké borovice. A když už se blížili k protější straně, Bekki ostatní zpomalil a řekl: „Kacharské údolí se prostírá támhle opodál, ale jsou-li tam obláhatelé, neslyším je."

Pohlédl na Lorica, pak na Phais, ale oba Liané zavrtěli hlavami, že také nic neslyší.

Po sesednutí prošli několik posledních kroků mezi stromy až na samý lesní okraj a vyhlédli ven...

... ale ve světle polovičního dopoledne nespatrili nic než zasněžené údolí, které se zvedalo a potkávalo s temnou skálou horstva za sebou.

„Támhle," řekl Bekki a ukazoval na nejasný odlesk kovů zapuštěného ve skalní stěně. „Támhle je Kacharská brána."

„Zkoušeli Kaagorský průsmyk obsadit," řekl Valk, „ale zahnali jsme je dolů a všechny pobili." Rusovlasý DelfLord udeřil spodkem zaťaté pěsti o kamenný stůl. „Ale vy teď říkáte, že je obležen Dendor. U Elwydd, kdy tohle skončí?"

„Až bude Modru poražen nebo zabít," řekl Loric.

Valk zamručel a pak řekl: „Jak ale říkáte, při Dracích a Ghana jeho straně to snadné nebude."

„Pokud jde o Draedany," ozval se zase Loric, „zdá se, že je v Dendoru Mág, který je schopen té jejich hrůze čelit. Ale odpadlí Draci, inu, to je úplně jiná záležitost. Přesto jsme za rok spatřili jediného - Skaila - i když Lord Tain v Daelu drmolil cosi o tom, že město zničil Sleeth. Snad jsou dračí výpady vzácné. Domnívám se totiž, že jim Modru před každým atakem musí slibovat něco, co si považují. Oč by se mohlo jednat já ani moji druzi říci nedovedeme, i když si s tím hlavy lámeme už dlouho."

„Možná, že na to má odpověď Tip," ozval se Beau, a když se na něj Tip rozpačitě zadíval, dodal: „Třeba by mohli chtít Dračí kámen."

„Ten se ztratil," zabručel Valk, „alespoň jsem to takhle slyšel."

Phais přikývla. „Zmizel s Rwnem." Rychle pohlédla na Tippettona. „Přesto možná odpadlí Draci prokazují Modruovi službu za příslib nějakého takového symbolu."

„Ale tohle nikam nevede," poznamenal Bekki. „Před námi je teď problém, jak zachránit Dendor."

Valk přikývl. „Ano. Dendoriané jsou pro tuhle državu cenným obchodním partnerem a s králem Agronem máme smlouvu, že mu v případě potřeby přijdeme na pomoc."

„Inu, teď ji tedy potřebují určitě," zadrmolil Beau.

Valk na něj pohlédl a zabručel: „Žádný strach, Waerane, my Châkka své smlouvy ctíme" - máchl rukou přes komnatu k vlajce državy se zkrfženými stříbrnými sekýrami na černém poli - „zvlášť Châkka z Kacharu."

„Ach bože," řekl zrudlý Beau, „nebyl jsem, já nech-"

„On ví, pane Beau," řekla Phais. „On ví."

Valk zachrčel a sáhl po šňůře od zvonku. „Je načase, abych povolal své kapitány, protože musíme vypracovat bitevní plán."

Když se Valk se svými kapitány a za účasti Tipa, Beaua, Phais, Lorica a Bekkiho druhého dne sešli, k vyřešení plánu už zbývala jediná překážka.

Bekki shlížel na mapu s pohyblivými symboly, které vyznačovaly segmenty Roje obklopující dendorské hradby. Byly na ní zobrazeny také směry útoku vedeného Trpaslíky stejně jako pravděpodobné trasy, po nichž se budou ubírat Lidé po výpadu z města. Bekki zachrčel a pohlédl přes mapu na Válka. „Zbývá už jen jedno, DelfLorde: jak Lidé poznají, že jsme přišli, a jak se dozvědí o tomhle plánu? Do Dendoru nevede žádný tajný vstup, tedy žádný, o němž bych věděl." Neustával na Válka hledět.

Valk potřásl hlavou. „Možná tam nějaká chodba je, ale pokud ano, Agron se mi o ní nikdy nezminil."

Zatímco všichni přemítali nad mapou, rozhostilo se ticho. „Všichni zde víme," ozval se konečně Valk, „že naše vyhlídky na vítězství vysoce stoupnou, budeme-li moci oba útoky sladit. Pokud to nedokážeme, může dojít k naší porážce. Jak dát králi Agronovi vědět je tedy jádrem celé záležitosti."

Rokovali dlouho, zvažovali plány a proti plány a v každém z nich nacházeli silné i slabé stránky:

Někteří se zasazovali o šípy opatřené poselstvím, a to za předpokladu, že by se na dostřel dostal jeden či více lučištníků. Popřípadě hájili možnost dalekonosných střel. Ale tehdy se zase jiní ptali, zda by byla poselství nalezena. A zda by král Agron takové vzkazy nepovažoval spíše za lest. Jiní zase poukazovali na skutečnost, že i kdyby král uvěřil, co v případě, kdyby se poselství dostalo do rukou Mizeráků. Kdyby se zpráva dostala do špatných rukou prostřednictvím chybně vystřeleného šípu či zajatého lučištníka, došlo by k prozrazení všech plánů, protože mezi DelfLordem Valkem a králem Agronem žádný tajný kód neexistoval.

Poukazovalo se rovněž na to, že i blikající signály by byly zachyceny.

Zkoumaly se a zamítaly další plány... tak třeba, jak pátrat po tajné chodbě, která tam možná je, ale třeba také není. „Mno," ozval se Bekki, „kdyby tam nějaká tajná chodba byla, nemyslíte, že by už Agron někoho se žádostí o pomoc vyslal?"

„Ba co hůře," podotkl Loric, „kdyby existovala a Rûptové ji objevili, využili by ji ke vpádu."

Jeden z kapitánů sedící vedle Tippettona, černovlasý Trpaslík jménem Kaldi, řekl: „A což takhle vymašírovat a sešíkovat se podél jižního hřebenu, aby se tak král Agron o našem příchodu dozvěděl? Pak snad, až my zaútočíme zvenčí, on podnikne výpad zevnitř."

Valk zavrtěl hlavou. „Jde sice o hodnotný plán, Kaldi, který bychom snad mohli uskutečnit, ale má jeden háček: v Roji je přítomen Modruův zástupce, který by ho na náš šik upozornil a pak by se možná objevil nějaký Drak. Ne, pokud to dokážeme, měli bychom je překvapit.“

„Zatraceně!“ ulevil si Beau. „Vzhledem k Roji kolem hradeb nemůžeme jen tak vyjít k bráně a zaklepat, aby nás vpustili dovnitř.“

Rozhostilo se ticho. Třpaslíci kolem stolu sklíčeně potřásali hlavami a zuby jim skřípěly. Ale pak Tip letmým pohledem zavadil o kacharskou vlajku a náhle řekl: „Počkej chvíli, Beau, myslím, že jsi na to kápl.“

„Co?“ začal Beau, ale Tip ho přerušil.

„Máš ještě tu Modruovu vlajku?“

Beau se sice zachmuřil, ale řekl: „Je pořád v mém sedlo-“

„Výborně!“ odušil Tip s úsměvem. „Tohle můžeme udělat: vezmu tu vlajku a vydám se s ní Rojem až k-“

„Můj ty bože, Tipe, to je šílenství! Vždyť tě zabijí!“

„Ne-ne,“ odpověděl Tip. „Vyslechni mě. Sám jsi to řekl, Beau: ve tmě si lze Warrowany splést s Rúcky stejně, jako si nás s nimi popletli vesničané v tom hostinci. A protože ponesu vlajku Zplozenců, který z nich si mě bude nějak víc prohlížet?“

„Pane Tippetone,“ řekla Phais, „znamená-li to projít Rojem, pan Beau má pravdu. Jde o šílený plán spojený s rizikem.“

Beau výrazně přikývl na souhlas, ale Bekki se na Tipa zahleděl obdivně a na jeho podporu zaťal ruku v pěst.

Tip pozvedl niku. „Och, Phais, jak už jsem řekl Beauovi, vyslechněte mě.“

Phais si povzdechla, ale přikývla.

Tip se zhluboka nadechl a řekl: „Až projdu prstencem Roje, přejdu otevřený úsek mezi ním a městem-“

„Všimnou si vás,“ poznamenal jeden z kapitánů.

Bekki zavrtěl hlavou a řekl, jako by to všechno vysvětlovalo: „Je to Waeran.“

„Přesto,“ ozval se Valk, „chci vyslechnout všechno, protože dosud neskončil.“ Pokynul Tipovi, aby pokračoval.

Tip přikývl a řekl: „Přejdu ten otevřený úsek a-“

„A co?“ vykřikl Beau. „Zaklepeš na bránu?“

Tippeton přikývl. „Přesně tak, Beau. Zaklepu na bránu.“

„To tě ale prošíkují střelami z kuší,“ opáčil Beau. „Vždyť jsi sám povídal, že si tě spletou s Rúckem.“

„Kdepak, Beau, v té době se už Modruovy vlajky zbavím a vystavím místo ní kacharskou.“ Pokynul rukou k černé vlajce se zkříženými stříbrnými sekýrami.

„Tuhle budou znát určitě, ne?“ Otočil se k Valkovi.

DelfLord zdráhavě přikývl. „I tak, Waerane, nejste Châkka. Nevpuští vás, protože si budou myslet, že jde o nějakou Modruovu lest“

„Ne,“ odpověděl Tip, „'Châkka' sice nejsem, ale pak mám tohle.“ Při těch slovech si sáhl za límec od košile a vytáhl minci na šňůrce.

„Pchá!“ odfrkl si Kaldi vedle Tipa a nahnul se, aby lépe viděl. „Myslíte, že budou brát v potaz pouhý nicotný peníz?“

Tip na něj pohlédl a řekl: „Pokud se neplete, kapitáne Kaldi, Agron tuhle minci přijme určitě.“

Valk se na něj zahleděl. „Nerozumím.“

Tip si povzdechl. „Dovolte mi, DelfLorde, abych vám vyprávěl o jedné noci ve Wilderlandu, kdy mě probudila potyčka na život a na smrt přímo na prahu mého mlýna...“

Konečně se mince kolující kolem stolu vrátila k Tipovi. Zatímco si šňůrku přetahoval přes hlavu, ozval se postarší Trpaslík z protější strany stolu. „To je gjeenianský groš, slitina *zinu* a *chodu* -možná mince s nejmenší hodnotou v celé říši Mithgar.“

„Gjeenianská?“ zeptal se Tip a pohlédl přes stůl na Trpaslíka.

„Z Gjeenu, z ostrova v Avagonském moři opodál karooského pobřeží. Ale jak z vaší výpravou souvisí, to sdělit neumím.“

Tip se zachmuřil, zacívil na minci a zamumlal: „I když teď už vím, odkud pochází, nejsem o nic moudřejší.“

Pohlédl na Lorica, ale ten jen rozhodil rukama a pokrčil rameny.

„Na všech těchhle řečech o původu mince a její ceně nesejde ani za mák,“ prohlásil Beau. „Teď jde o ten Tipův ztřeštěný plán... tedy, že chce projít Rojem Odporáků, kteří ho zabijí... pak se kradmo dostat přes úsek mezi válčícími vojsky ke hradbám, z nichž ho zase zabijí Lidé... a potom zdvořile zaklepat na dendorskou bránu, u níž ho zamordují strážé.“

Rozhostilo se ticho, do něhož se Tip po chvíli zeptal: „A ty máš nějaký lepší plán, Beau? Jestli ano, jistě si ho všichni rádi vyslechneme.“

„Ach, Típe, samozřejmě, že žádný lepší nemám. Jen mám hrozný strach, že tě Mizeráci nebo lidé, jedni či druzí, zabijí.“

Kruh kapitánů probíral jádro Tipova 'ztřeštěného' plánu až do chvíle, kdy si Valk konečně vyžádal ticho. Letmo se rozhlédl kolem stolu a nakonec spočinul pohledem na Tippertonovi. Usmál se. „Když stál kdysi dávno Lamač smrti Durek před smrtelně nebezpečnou volbou, prohlásil: ‚I když jde o velký hazard a v sázce je nesmírně mnoho, zvítězí ten, jenž se odváží.‘ Pane Tippertone, já váš šílený plán přijímám.“

Tipperton uvolnil zadržovaný dech.

„Tohle musí provést Waeran,“ pokračoval Valk, „protože nikdo jiný, třebaže maličký, by coby Růck projít nedokázal. Nikdo jiný by se přes území mezi Mizeráky a hradbami nedostal tak nepozorovaně. A s kacharskou vlajkou, jež ho ochrání před okamžitou smrtí, a s mincí, jež mu umožní vpuštění do města, nu, kdopak by se k takovému úkolu hodil lépe, než pan Tipperton?“

„A co já?“ zeptal se Beau.

„Ach ne, Beau,“ namítl Tip. „Tenhle šílený plán je můj, a proto si jeho riziko ponesu sám.“

Beau se zahleděl na Bekkiho. „Je to jeho právo,“ řekl Trpaslík.

„Inu, tak s ním tedy jen půjdu,“ odpověděl Beau.

Phais zavrtěla hlavou. „Ne, pane Beau. Štěstěna zahrnuje přízní osamělého je-

dince, nikoliv dva."

„Já ale s Tipem prošel Děsín a to bylo stejně nebezpečné."

„Ano, snad stejně nebezpečné, ale nikoliv stejné. V Děsíně jste vy dva museli procházet jen mezi stromy a současně se vyhýbat rozptýleným Rûptům a osamělým zlověstným tvorům tohoto hvozdů. Ale zde musí Tip projít středem Roje, od jeho okraje se dostat k dendorským hradbám a pak se pokusit o vpuštění. Větší vyhlídku projít Rojem má jeden, protože dva představují pro Lidi u brány větší ohrožení než osamělý jedinec."

Beauovi vstoupily do očí slzy, ale trpce přikývl.

„Je tedy rozhodnuto," řekl DelfLord Valk. Obrátil se k Tippettonovi. „Teď poslyšte: průběh vaší výpravy se může odehrát dvěma způsoby: buď selhat anebo dopadnout úspěšně."

Pokud se nevydáří, po příchodu se na jeden den sešikujeme na hřebeni jižně od města a v následujícím zaútočíme, protože to by Agronovi mělo poskytnout dost času, aby nás spatřil a přichystal své síly na výpad v okamžiku našeho útoku. Tohle ale poskytne prostřednictvím zástupce dostatek času rovněž Modruovi. Bude o nás vědět a zařídí se podle toho. Ztratíme možnost ho překvapit.

Ach, pokud však vaše výprava dopadne úspěšně... náš plán znáte a proto jej musíte sdělit Agronovi. Vyřídíte mu, že se dostavím se třemi tisíci Châkka necelý týden po vás. Necht' každou noc a za každého rozbřesku vystřeluje nad všemi čtyřmi branami ohnivé šípy na znamení, že je vše připraveno. Krátce před úsvitem dne našeho útoku vystřelíme na oplátku jeden ohnivý šíp, poté za tmy sestoupíme k bitevnímu poli a s východem slunce vyrazíme. Necht' v té chvíli Agronovi vojáci zaútočí a společně zvítězíme."

Zatímco Tippetton přikyvoval, pozvedl Valk svou sekyru. „Châkka shok! Châkka cor!" zahlaholil.

Châkka shok! Châkka cor! ozvali se všichni kapitáni kolem.

DelfLord pak pohlédl na Tipa a řekl: „Pane Tippettone Thistledowne, necht' se k vám Štěšena obrací usměvavou tváří a necht' nad vámi Elwydd bdí." Uchopil rukojeť sekyry poblíž hlavičky, napřáhl ji před sebe, popleskal rukou čepel a zvolal: „*Shok Châkka amonu!*" Všichni kapitáni učinili totéž.

Tip rychle vzhledl k Loricovi, který řekl: „Sekyry Trpaslíků jsou s vámi."

O jedenáct dní později, v časném březnovém podvečeru, zatímco slunce nížce klesalo na západě, stanuli přátelé opět mezi stromy na vrcholu hřebenu s výhledem na Dendor. Město pod nimi neustával prstencovitě obklopovat Roj.

„Poblíž jižní brány vyhlíží nejslabší," poznamenal Loric a přitom ukazoval přímo před sebe.

„Pak se vydám tam," řekl Tippetton s tlukoucím srdcem, protože se na nebezpečnou výpravu chystal sám. Kdesi dole si v Roji dlouhými kroky vykračoval hrůzu vyzařující Gargon.

Phais ukázala na zbytky odtažitého zimního slunce, které zvolna sklouzávalo pod obzor a už z něj zbýval vidět jen horní okraj. Hned nad ním klesal dolů tenký měsíční srpek.

„Až slunce zmizí a měsíc zapadne, pak musíte jít, protože se nad krajinou úplně setmí.“

Tip přikývl a pohlédl na Beau, jehož tvář vyhlížela ztrhaně. „Hlavu vzhůru, brachu,“ řekl Tip, složil kacharskou vlajku a vecpal si ji pod kabátek. „Poté se zase uvidíme.“

„Ach, Tipe, vypadá to, že se do nebezpečí pokaždé vydáváš ty, kdežto já se držím zpátky.“

Zbytek slunce už zmizel a dolů mířil i srpek měsíce.

„Ohó!“ vyštěkl Tip. „Kdopak se mnou prošel Děsínem, co? Byl jsi to ty nebo spíš nějaký cizinec? Copak mě před tím Hlôkem škrtičem zachránil ranou kamenem do hlavy nějaký cizinec? A kdopak mi to vyrazil na pomoc v Annory? Zase cizinec? A kdo-?“

„Koukni, brachu, já vím, že jsme v tom oba až po krk, ale zdá se, že tentokrát je to mnohem, mnohem-“

„Ztřeštěnější?“

Beau se proti své vůli zasmál. „Inu, možná, že ne ztřeštěné, ale přesto nebezpečné.“

„Já vím, Beau, a proto budu o to víc opatrnější.“

Když měsíc vklouzl do země, vrhl Bekki šerem na Tipa rychlý pohled. „Může přijít chvíle, kdy lépe poslouží odvaha.“

Tip jen přikývl, ale Beau řekl: „Pokud bude zapotřebí odvahy, Tipe, vzpomeň si, co jsem ti kdysi řekl.“

Tip pozdvihl obočí. Beau se zašklebil a řekl: „Máš-li být odvážný, pak to prováděj opatrně.“

Tip se při té vzpomínce pousmál, a zatímco měsíc klesal za obzor, opáčil: „Vzhledem k tomu Gargonovi tam dole se vydávám za hranice opatrnosti a spíše do naprosté hrůzy.“

Beau se zatvářil sklíčeně. „Och, tohle neříkej, Tipe. Myslím, že tahle výprava je už natolik zlá, že není zapotřebí, abys do ní nádavkem přidával ještě Gargona.“

„Inu, zcela ho vyloučit dost dobře nemůžeme, ne?“

Měsíc už zmizel úplně a tmou ozařovaly vzdálené chladné hvězdy na studené a křišťálově čisté obloze.

Phais poklekla a Tipa objala. „Sbohem, příteli.“

Políbila ho na líc.

I Loric poklekl a mládence objal. Stejně se k velkému Tipovu překvapení zachoval i Bekki.

Poslední ze všech ho k sobě přivinul usazený Beau.

„Poslechni mě, Tippetone, a dávej na sebe pozor,“ zvládl přiškrceně vyslovit.

„Ty také, Beau, ty také,“ odpověděl Tip, kterému se rovněž zachvíval hlas.

Loric mu podal žerď s Modruovou vlajkou na špici. Tipovi strachem bušilo srdce. Zhluboka se nadechl a řekl: „Jdu na to.“

S ohnivým prstencem na černém podkladě a též s nadějemi se maličký Warrowan začal brodit zimním sněhem dolů.

Vpředu stály dendorské brány.

Vpředu ležel smrtelně nebezpečný Roj.

Kapitola sedmá

Tipovi bilo srdce jako kladivo. Po dlouhé svícniny ležel ve sněhu a sledoval hlídky na vnějším obvodu, které neustále přecházely z místa na místo. Mizeráci vytvářeli ve svitu táborových ohňů neurčité siluety. Mládenec se snažil odhadnout nejvhodnější chvíli, v níž by se prostor mohl pokusit nepozorovaně překonat a vmísit se mezi hemžící vojáky Roje.

Směřoval podle plánu k jižní bráně, ale čím více se k Roji přibližoval, o to hůře se mu dýchalo -

Blázne, ty blázne, tohle nikdy nedokážeš.

- a tím více mu střeva svíral strach.

Přesto se ale dál pracně kradl stíny, až nakonec dospěl na samý obvod, kde se skryl za sněhový výchoz, odkud pozoroval Růcky a jiné takové, kteří míjeli kolem. Některé hlídky maširovaly v jednom směru, jiné v opačném. Často procházely kolem místa, na němž ležel.

Přesto už viděl dost, aby věděl, že tam vhodné mezery existují, a proto se chystal k pokusu... v uších mu tepalo.

Před ním přecházela hlídka, a když oddusala do tmy, rychle pohlédl vlevo, směrem k četě, která se ubírala -

- kamsi do dálky.

Stále vyčkával na pravou chvíli, srdce mu splašeně letělo a dýchal povrchně a rychle.

Hlídka nalevo kráčela v dálce.

Tip se natáhl a sevřel žerd' vlnky, která ležela vedle něj, stáhl nohy pod sebe, rychle pohlédl vpravo na vzdalující se četu... a zaúpěl-

- Ach ne. Hned támhle je další banda... a blíží se tímhle směrem.

Tip znovu sklesl do sněhu a díval se.

Když se obě čty napravo setkaly, Hlôkové v čele se zastavili na kus řeči a vojáci za nimi se potácivě zarazili.

Hola! Ted', hochu, ted'!

S rozbušeným srdcem a rozbouřenou krví v žilách vcupital Tip do širokého obvodového prostoru v očekávání poplašených výkřiků...

Och Adone Adone Adone...

... ale nepřicházel nikdo.

A pak už se ocitl mezi Odporáky.

Dech se mu ještě zrychlil.

S kápí přehozenou přes hlavu, aby měl tvář ve stínu, a se srdcem, které mu proti žebrům tlouklo jako divoký pták v kleci proti mřížím, rozvinul Tip Modruův prapor a s žerdí přes rameno zamířil do nitra Roje. Proplétal se mezi táborovými ohni Růcků, Hlôků a Ghůlů a útroby mu současně stoupal strach, který z něj hrozil vytrysknout se zvracením.

Pokračoval stále dál a dál, míjel Odporáky, Mizeráky, Zplozence a srdce mu při každém dalším kroku bilo ještě divočeji... a pak dospěl na široké prostranství, kde nehořely vůbec žádné ohně...

... a kde ho ovanul zmijí puch...

... a zachvátil ho vzdouvající se děs, jeho srdce, bytí i samotná duše tonuly v nezvládnutelné hrůze, takže zaječel nepřemožitelným strachem, obrátil se a řítil se pryč, pádil bezhlavě, prchal cestou, kterou přišel, znovu probíhal kolem Odporáků, Mizeráků, Zplozenců, vriskal, běžel nazpět a vzdaloval se od rozložitého kulatého černého stanu, jenž se osamoceně tyčil ve sněhu...

... a nad ječící postavičkou s vlajkou, která střemhlav prchala mezi táborovými ohni, řičeli smíchy Ghûlové...

Pádící a děsem zaslepený Tippeton vrazil do kola jednoho povozu a svalil se na záda do rozčvachtaného sněhu. Ochromený a dezorientovaný se vypotácel na nohy a býval by znovu upadl, kdyby se mu nepodařilo zachytit a přidržet loukotě, aby se ustálil. Srdce mu hrůzou neustávalo splašeně bít.

Ohlédl se na cestu, kterou přiběhl, a když spatřil osamělý stan, zalapal po dechu. V duchu se mu bleskově vybavila Gûnaringská průrva, v níž v průchodu bránil přesně takový.

Tehdy v té průrvě šlo o Gargonův stan.

Zde by tomu nemělo být jinak.

Ach, hochu, hochu, hochu, není divu, že se ti srdce pokouší ufrknout... to, co právě pociťuješ, je Gargonův děs.

Tip se zhluboka a roztřeseně nadechl, sehnul se a zvedl vlajku.

A také žádný div, že ten stan stojí osaměle: s tou hrůzou se nedokáže vypořádat nikdo. Rovněž neudivuje, že se cesta k jižní bráně zdá na Mizeráky chudší. V cestě stojí Gargon.

Po dechu lapající a třesoucí se Tippeton, který se nyní opíral o žerd' vlajky, jako by šlo o hůl, se zahleděl skrze Roj za stan, ve směru vzdálené brány.

Nu, hochu, jižní brána je nedosažitelná, a to najisto. Chci říci, že podél té hrůzy projít nedokážeš.

Pohlédl nalevo a pak napravo. V obou směrech se hemžili Mizeráci.

Kteroupak branou, hochu, kteroupak?

Když se silou vůle trochu uklidnil, konečně si vybral:

Vydám se k západní... tam se zdržuje Mág. A pak, z Wilderlandu až sem jsem se už na východ nacestoval až dost.

Tep mu bušil jako kladivo a nohy se mu chvěly, když se znovu pustil mezi komíhavé stíny vrhané ohni Roje. Směřoval prstencem Mizeráků obloukem k západu a přitom se modlil k Adonovi, aby nikdo neprohlédl jeho příliš snadno odhalitelné přestrojení.

„Kde si myslíte, že je teď?“ zeptal se Beau vzhlížející na kolující hvězdy a pokoušející se odhadnout čas.

„V těchto předpůlnočních svícninách,“ řekla Phais, „jde-li všechno hladce, by už měl být někde poblíž dendorské jižní brány.“

„Jde-li všechno hladce? Ach, daro, tohle neříkejte. Chci říci, že není proč svolávat na jeho hlavu neštěstí. Jistě všechno probíhá, jak má.“

Tipperton se dál proplétal mezi součástmi Roje. Když se zdálo, že se Odporáci vydávají jeho směrem, odchyloval se stranou a stejně si počínal i tehdy, když měl dojem, že se někdo vydává za něj.

A v žilách mu neustával tepat děs, dál mu bušilo srdce a stále dýchal sípavě, i když už ne tak výrazně jako dříve, protože černý stan byl už téměř osminu kruhu za ním. Přesto ho hrůza obcházet nepřestávala a dělala mu na jeho nebezpečné cestě vytrvalou společnost.

„Zřejmě leží v úkrytu poblíž jižní brány, čeká na rozbřesk," řekl Bekki, „a v ruce svírá kacharskou vlnku."

„Och, tohle si myslíte?" řekl Beau a znovu letmo pohlédl na hvězdnou oblohu.

Bekki rovněž vzhlédl, a to právě v okamžiku, kdy se jim nad hlavami řítíl ohnivý pruh.

„Ach, podívejte!" vykřikl Beau. „Padající hvězda. Přejte si něco. Přejte si něco."

Obrátil se k Bekkimu, ale zjistil jen, že si Trpaslík stáhl kápi přes hlavu a strnule zírá na zasněženou zem.

„Copak je, Bekki? Něco není v pořádku?"

Ale Bekki neodpověděl a obrátil se zády k městu.

Tipperton pokračoval v cestě k roztrpčenému okraji Roje a pokukoval před sebe, aby zjistil, na kterém místě by mohl vyklouznout z prstence a Vydat se k západní bráně.

Vzápětí zalpal po dechu. V cestě mu stál další stan. Žádná hrůza se ho ale nezmocňovala a vzduch nesytíl žádný zmijí zápach. Tohle útočiště pro změnu střežili... nikdo menší než Ghúlové.

Rád bych věděl... Ach, panebože, možná, že jde o dalšího z Modruových zástupců. Ano, chlapče, myslím, že se nepleteš. Tohle je určitě stan nějakého zástupce. Kdyby tu byl Bekki, řekl by: „Hned ho zabijte a vyřídíte tak Modruův zrak, sluch a hlas." Ano, tohle by řekl. Ale já mám teď na práci něco jiného.

Při pátrání po nějaké obchůzce donutila Tipa k odchylce dusající četa Růcků.

Poodešel vlevo a pak se vydal nedaleko podél stanové zádě. Zevnitř dokázal zaslechnout šeptání a sykot v jazyce, který neznal.

Že by Modru na poradě?

Když se k němu začal blížit nějaký Ghúl, znovu uhnul stranou.

„Tohle, Beau, znamená, že zemřel někdo, koho zná."

Beau k Loricovi polekaně vzhlédl. „Ach ne. Myslíte, že by mohlo jít o Tipa?" Beau upřeně shlédl na Dendor, jako by si přál proniknout zrakem na místo, na kterém by se snad mohl zdržovat Tip. Ale i když se už na nebi třeptil falešný úsvit, jeho upřený pohled se ve městě setkával s pouhým přítímím, protože chladné hvězdy vysoko na obloze a táborové ohně Mizeráků dole zmírňovaly temnotu jen nepatrně.

Loric rozhodil rukama. „Všichni Drimma věří, že jsou padající hvězdy předzvěstí skonu jejich přátel."

„Inu, doufejme jen, že nejde o nic víc než o pověřivý zvyk," I řekl Beau, který

při shlížení na město přecházel sem tam. „Ach, Loricu, já jsem Tipovi povídal, že je to ztřeštěný plán, a už tu máme padající hvězdy. A vy mi říkáte, že Trpaslíci... och, jistě to nemůže být pravda. Vždyť hvězdy padají pořád." Pohlédl na Lorica v očekávání, že ho podpoří, ale ten se zrovna díval na Bekkiho, jenž seděl pod stromem opodál a truchlil s kápi staženou přes hlavu.

Konečně Tippeton dospěl na vnitřní šřapatý okraj Roje. Asi čtvrt míle vpředu se tyčila západní dendorská brána. Aniž by mu srdce ustalo bušit pod vzdáleným vlivem Gargonova děsu, zapátral po další cestě přes volný úsek. I přesto, že tento obvod přecházející hlídky tolik nestřežily, bylo jich dost. Podél vnitřního obvodu postávali rovněž strážci.

Ach bože, vždyť se odtud nepozorovaně nikdy nedostanu.

Letmo pohlédl na nebe. Tetelilo se falešným úsvitem.

Elwydd, zjev mi cestu.

Posléze nalevo zahlédl, jak kolem stráže přechází Růck. Minul i ji a vešel do mělké strouhy, zatímco jiný se z ní ploužil nazpět a cestou si zapínal kalhoty. Strážci věnoval sotva nějakou pozornost.

Když Tip přešel blíž, ovzduší prolnul zápach výkalů a moče. Zhluboka nasál vzduch, ujistil se, že má kápi dobře staženou kolem tváře, pozvedl standartu, se staženým žaludkem prošel kolem strážce a vešel do strouhy. Minul Hlôka, který ulevoval svému měchýři, obešel kálujícího Růcka a pak zamířil k opačnému konci strouhy-

- kde se přikrčil za skalní výčnělek, vyčkával a s malým úspěchem se snažil nevnímat smrduté výpary.

Na sklonku noci před úsvitem seděl Beau na hřebem a zády se opíral o strom. V žilách mu tepal Gargonův děs a žaludek mu svírala úzkost. Zahledl se na noční oblohu, na níž se chladně blyštěly zimně jasné hvězdy.

Och, Adone, Elwydd, Garlone, Fyrro i vy všichni ostatní, kteří na Tipa dohlížíte. Dejte na něj pozor. Víte, je to můj nejlepší přítel.

Tip zůstával stále nízko přikrčený a využíval každícký zlomek, každíckou částečku, každícký cár krytu - poklesy v zemi, rozptýlené úlomky skály, příkopy podél cesty - a plazil se sněhem k západní bráně, dosud stovky yardů vzdálené. Když se zastavil ve zmrzlé křovině, popadl dech a ohlédl se k Roji. Zjistil, že se ocitl víceméně v polovině cesty mezi smrtí z rukou Růcků, kteří ho zabijí, že je Warrowan, a smrtí z rukou lidí proto, že ho budou pokládat za Růcka.

Zaskřípěl zuby a plazil se dál, zatímco východní obloha začínala světlát.

„Phais, hlídejte jižní bránu svým orlím zrakem," řekl Beau, který měl oči zarudlé a tvář přepadlou. „Jistě uvidíte... ne! určitě uvidíte, až do ní Tip bude vcházet."

„Budu," odpověděla dara.

„Já rovněž," řekl Loric.

Čtveřice tedy stála na hřebenu a shlížela na jižní bránu, zatímco obloha začínala svítat

Čas plynul a plynul, ale brána zůstávala zavřená.

„Ach ne," zasténal Beau. „Oni ho chytili, oni ho dopadli... nebo se stalo i něco horšího."

Phais poklekla, ovinula paži kolem mladíkových ramen a přitáhla si ho k sobě. „Vzmužte se, maličký."

„Hej!" zachrčel Bekki. „Pohled'te vlevo. Něco se tam hýbe."

„To jsou Ghûlové na Hèlořích," řekl Loric pohlížející tím směrem. Vzápětí vytřeštil oči. „Ano, teď se podívejte, vždyť oni pádí napříč stíny k dendorské bráně na západě."

Kapitola osmá

Dng! Dng! zabušil Tip s kápí staženou vzad spodkem vlajkové žerdi do kovu zastíněné západní brány hluboko vsazené do kamenné hradby Dendoru.

„Já nejsem Rûck! Já nejsem Rûck!“ vykřikoval v obecném jazyce stále znovu, a současně - *Dng! Dng!* - tloukl do kovových vrat, až se z nich odlupovaly vrstvičky jinovatky.

Kov zaskřípěl o kámen vlevo, vpravo a nahore a Tip nejasně viděl, jak na něj z otevřených ponurých průzorů po obou stranách zamířily hroty střel z kuší. V příšeří nahore teď také doširoka zažívaly vražedné otvory.

„Já nejsem Rûck! Já nejsem Rûck!“ křičel Tip a mával standartou zezadu dopředu... nyní černou vlajkou se zkříženými stříbrnými sekyrami... znakem Kacharu.

Špehýrka v kovové bráně se odsunula stranou. Ven vyhlédly oči, které spatřily třepotající se prapor, jenž se nepřetržitě komíhal.

„*Vad är det här?*“ zahřímál nějaký hlas a oči se zahleděly dolů. „*Jo, jo! Är det a Rutch?*“

„Já nejsem Rûck!“ zařval Tip v jitřním pološeru a obracel hlavu vlevo a vpravo, aby si strážce mohl prohlédnout jeho rysy. „Já nejsem Rûck, já nejsem Rûck, a přináším králi Agronovi vzkaz.“

Oči malý portál opustily a nějaký hlas křikl: „*Kapten, jag behöva dig!*“

„Král Agron, král Agron, musím se setkat s králem Agronem.“ Tip vyškubl minci zpod kazajky. „Nesu králi Agronovi vzkaz.“

Na hradbě zazněl signální roh. Tip od hradby poodstoupil asi na tučt kroků, takže se ocitl na kamenném mostě, aniž by přestal mávat vlajkou a civět nahoru..

Ale muži nahore neshlíželi na mládence, nýbrž spíše vyhlíželi ve směru Roje.

Tip se otočil a spatřil dva Ghûly na Hèlořích lomožící kosými stíny úsvitu k bráně, u níž stál. Od rozeklaných kopyt jim odletoval sních.

Tip se prudce obrátil k zavřenému portálu a rozběhl se k ocelovým dveřím pokrytým námrazou. „Pusťte mě dovnitř, pusťte mě dovnitř!“

„*Nej! Det är sko!*“

Kovový plát se zabouchl, kuše ve střeleckých průzorech byly pozvednuty a namířeny na Tipa. Mezitím hřmotili k bráně Hèloři a v rozbřesku se trpytila krutá ježatá kopí.

Tipperton se obrátil, upustil standartu, svlékl si kabátek a odhalil tak luk elfí výroby upevněný křížem přes prsa a záda. Hbitě se z něj vyvlékl a chňapl po šípů z toulce u boku.

Ale ještě v okamžiku jeho počínání zasvištěla shora hradby salva šípů, z nichž většina minula, ale některé Ghûly zasáhly do paží, nohou a krků... ti ale výskali škodolibou radostí a dunivě uháněli dál.

A zaskočený Tip před bránou zamířil, vystřelil šíp a zasáhl vedoucího Hèloře přímo do prsou. Bestie bolestně zachrčela, popoběhla ještě několik dlouhých kroků, pak se svalila bez ducha k zemi a vymrštila přes hlavu Ghûla, který dopadl do sněhu.

Ale zatímco jej druhý Hèloř dunivě mýjel, shozený Ghûl se znovu postavil na

nohy a s vražedně ostnatým kopím v ruce běžel dál.

Z hradby následovala další salva šípů, která zasáhla zbylého Ghûla i Hèloře. Zasažená bestie s rozeklanými kopyty zavřeštěla a vzepjala se na zadních. Jezdec slůvkovsky zaklel a ve snaze zvíře ovládnout brutálně přitáhl oteže.

„Pusťte mě dovnitř! Pusťte mě dovnitř!“ vykřikoval Tippetton ještě při nasazování druhého šípu.

„Vy blázni, otevřete postranní vchod!“ osopil se dolů skrze vražedné otvory nějaký hlas. „Vidíte přece, že je to Warrowan! *Öppna den små port! Skynda dig!*“

Ještě v době, kdy se po svých řítíl vpřed Ghûl a všude kolem svištěly šípy, se s řinkotem otevřel boční vchod po Tippettonově levici. Tippetton riskoval pohled do strany a uviděl, jak mu nějaký člověk v brnění divoce ukazuje, aby vstoupil a křičí: „*Skynda på! Skynda på!*“ Opodál za ním stáli tři válečníci s kušemi v jeho úrovni.

Tip se otočil a vypustil šíp na pádícího Ghûla, který už vbíhal na kamenný most. Střela ho zasáhla do břicha, ale nezpomalila ho ani na jediný krok. Už se hnál přes most. Tehdy Tip popadl svůj kabátek a vlajku a proběhl bránou - *Břink!* - muži ji za ním přirazili a kovová závora sklouzla na své místo.

Ghûl před hradbou skučel marnou zlostí, zatímco shora se jako déšť snášely stále další a další šípy.

Tip se ocitl v točité chodbě, v níž byly ve stropě další vražedné otvory a po stranách další otevřené střilny. Po dláždění, kterým přecházel, jej provázeli čtyři podezíraví avenianští válečníci... posléze se vynořili ve městě.

Teprve když vyšel z příšeří chodby do kosého světla ranního slunce, začali se muži tvářit užasle a zmírnili svou ostražitost, neboť zde byl jeden z legendárních *Malínků*, pokud kdy viděných, tak jen zřídka.

Ze schůdků k Tippettonovi scházel dendorianský válečník s přísnou tváří. Byl oblečen hodně podobně jako muži, kteří ho prováděli pod hradbou. Přes vlněnou kazajku měl přetaženou drátěnou košili a na nohou hnědé prošívané kalhoty a vlnou lemované vysoké boty. U pasu měl upevněný široký meč a na hlavě mu seděla kovová helmice. Tipův zrak ale neupoutal tento válečník, nýbrž druhý, který přicházel spolu s ním. Tippetton se zamračil, protože tenhle 'druhý'... je to Elf nebo Člověk? Warrowan to rozpoznat nedokázal. Od Člověka se sice lišil, ale rovněž od Elfa. Přesto měl v rysech cosi z obou, jak se mládenci alespoň zdálo. Byl vysoký asi šest stop, takže byl vyšší než většina z Lianů, a jeho oči měly náznak zešikmení, i když menšího, než by se dalo u Elfa očekávat. A uši měl zašpičatělé, i když nikoliv tak ostře jako u Lianů či Dylvanů. Vlasy měl tmavé s prošedivělými prameny a rysy ostré, jakoby liščí, třebaže liščí nebyly. Byl oděn v černi: těžký vlněný kabátec, kalhoty, vysoké boty a rukavice byly ebenově černé. A jak se alespoň zdálo, nebyl vůbec ozbrojený. A když došel na místo, kde čekal Tip, strážci, jakoby v úctě či bázni, trochu šouravě ustoupili, nicméně válečníkovi, který ho doprovázel, zasalutovali se zamumláním „*Kapten*“.

Ale byl to ten Elf či Člověk, ten s temným zrakem téměř černým pod černým obočím, který na mládence shlédl a řekl: „Copak pohledává Warrowan u bran města obklopeného Modruovým Rojem? A přitom nese vlajku Trpaslíků, nu?“

„Pane," řekl Tippetton a jeho modrá kukadla podobná drahokamům upřeně zažírала vzhůru do očí černých jako uhel, „zastupuji zabitého králova vojáka a přináším za něj králi Agronovi minci" Tip minci vytáhl a oběma mužům ji ukázal.

Kapitán napřáhl ruku. „Vzal bych si ji k sobě."

Tippetton se zachmuřil a zavrtěl hlavou. „Ne, je určena výhradně králi Agronovi. Slíbil jsem, že se o její doručení postarám."

„Pchá! Jak jsem si myslel. Jde o úskok."

Ke kapitánovi se obrátil ten ani Člověk ani Elf v černém. „Úskok, kapitáne Brude? Žádnou lest zde nevidím."

„Mágu Alvarone, protože přišel k bráně od Roje, jde o úskok jistě."

„Ano, *prošel* jsem Rojem," odušil příkře Tippetton, „a dovolte mi-" náhle se zarazil, spodní čelist mu poklesla a s otevřenou pusou zacívil na muže v černém.

Mág? Mág? Tohle je Mág, Čaroděj? Zíral na toho Člověka, Elfa... Mága.

„Skrze Roj?" posměšně se zeptal kapitán Brud. „Nic se nedokáže dostat tím-"

„On je Warrowan," přerušil ho Alvaron, jako by to všechno vysvětlovalo, a krátce se dolů na Tipa usmál. „A vaše jméno, mladíku?"

„Jsem pan Tippetton Thistledown, mlynář z Wilderlandu."

Alvaron sraštil čelo. „Z toho kraje za Ponurami?"

Když Tip přikývl, Alvaron dodal: „To jste tedy, pane Tippettone, urazil dalekou cestu."

„Delší, než se mi kdy snilo," odpověděl Tip.

„Vida," zabručel Brud. „Mlynář, který se naparuje, je-li vůbec mlynář, cožpak se sám neuvedl jako 'pan'?"

„Tohle oslovení jsem získal od Elfů z Ardenského údolí," odsekl Tip, zatímco Alvaron zlostně pohlížel na kapitána, „ale sám ho uplatňuji málo... jen, je-li třeba."

„Inu," ozval se usmívající se Alvaron, „vidím, že mou obhajobu nepotřebujete." Zahleděl se na Bruda. „Musíme ho odvést za králem Agronem."

„Ale pane," ozval se jeden z Tipových průvodců stojící dosud poblíž a blednoucí ve tváři. „Co bude s Gargonem? Necháte-li nás zde bez ochrany, pak-"

„Na jižní bráně je Imongar. Vyřídí te jí, že jsem odešel za králem. Ona už se o toho Draedana postará."

Když muž odspěchal, kapitán Brud se zachmuřil a řekl: „Skvěle, Mágu, půjdeme ke králi... i když to nebude k ničemu jinému než k odhalení tohoto špeha. Ale v přítomnosti mého pána ozbrojený nebude."

Brud natáhl ruku a Tippetton mu předal elfí luk s toulcem se šípy a řekl: „Když dovolíte, rád bych je dostal zpět."

Brud na okamžik strnul a zachmuřeně na zbraně shlížel. Taková skvělá práce v rukou Modruova špeha ho překvapila. Pak ale potřásl hlavou a řekl: „Vlajkovou žerď také."

„Och," vydechl Tip a při předávání kacharské standarty si poprvé uvědomil, že i žerď by se dala využít jako zbraň.

„Prohledejte ho," řekl Brud jednomu z vojáků opodál.

Zatímco kapitán roloval tyčí ve vodorovné poloze a navíjel na ni vlajku, přejížděl voják rukama po Tippettonovi, zabavil mu malou dýku a pak – „*Jo, vad ěr der?*"

Sáhl mladíkovi do kazajky a vytáhl druhou vlajku. Obrátil se... „*Kapten*“... a rozprostřel ohnivý prstenec na černém podkladu.

„Ha!“ vyštěkl kapitán Brud. „Já to věděl! Wrgšský špicl.“

„Kdepak,“ zaprotestoval Tip. „Takhle jsem se dostal přes Hordu! Tím, že jsem nesl tuhle vlajku. Pokládali mě za Rûcka!“

„A být byste jím mohl,“ odsekl Brud.

„Nesmysl, kapitáne,“ řekl Alvaron. „Je to zjevně Warrowan a má pro krále minci, možná vzkaz určitého významu. Myslím, že teď už se vydáme za Agronem!“

„Ale co když je to úkladný vrah?“

Tipovi poklesla brada, ale než mohl něco říci, ozval se Alvaron: „Pchá! Je beze zbraní. A spolu s vámi, se mnou po vašem boku a snad s jedním z vašich mužů, co může podniknout?“

Kapitán Brud neochotně ustoupil a zavolal nahoru na hradbu: „*Löjtnant, föra över en stund.*“

I přesto, že Mág Alvaron, kapitán Brud a jeden voják čekali před dendorianským válečným kabinetem - ejhle! - s jedním z Malínek, přesto trvalo dlouho, než král čtveřici přijal. Ohlásilo je mladé zámecké páže. A když vstoupili, ocitli se v komnatě s vysokým, štíhlým a černovlasým mužem, jemuz, soudě podle stříbřitých šedin na skráních, bylo něco málo přes padesát. Stál u stolu nad rozptýlenými mapami a zamračeně na jednu shlížel. Jak vcházel, král vzhlédl a jeho bleďavě modré oči se rozšířily. „Ach, takže mi nelhali, *vsutku* jeden z Malinku, či mne můj zrak šálí?“

Alvaron se usmál a řekl: „Ujišťuji vás, králi Agrone, že pan Tippeton žádným zjevením není.“

„Můj pane,“ ozval se kapitán Brud s jednou rukou na Tippetonově rameni, které pevně svíral, „možná, že zjevení nikoliv, ale spíše fantom. Tvrdí totiž, že prošel Rojem pouze s tímhle.“ Brud kývl na vojáka, který rozbalil černou vlajku s ohnivým prstencem.

Král se usmál a pohlédl na Tipa. „Musím říci, že to bylo velmi chytré. A proč jste tolik riskoval?“

„Tvrdí, že přináší nějakou zprávu.“

„Minci,“ poopravil ho Tippeton.

„Minci,“ opravil se Brud.

Král zažíral na Tipa.

„Ta mince, pane Tippetone, směl bych ji vidět?“

Tippeton si sáhl za kazajku, vytáhl minci a přetáhl si šňůrku přes hlavu. Rozešel se kupředu, ale Brud ho pevně zachytil.

Král ke kapitánovi vzhlédl. „Pusťte ho.“

Brud si povzdechl. „Rozkaz, můj pane.“ Sklesl sice rukou z Tipa, ale sjel jí k meči u pasu.

Tip přistoupil ke králi a náhle se přistihl, že se mu minci předat nechce. Vždyť ji nosil celý rok, takže mu už připadala jako jeho vlastní součást. Přesto minci roztřesenou rukou podal králi.

Jakmile ji král převzal, stejně náhle Tip zaznamenal úlevný pocit smíšený s poci-

tem ztráty, jako by složil těžké břemeno a současně zůstal bez cíle. Poslání skončilo. Úkol úspěšně splněn. Mince předána. Dostál slibu, který dal umírajícímu vojákovi. Ale co teď? Co bude dělat? Kam se vydá? Vráť se do Vidlova? Zpátky do mlýna? Zuří-li válka dál?

Agron si povzdechl a řekl: „Doufal jsem, že ji nikdy nespátřím.“

Přešel ke křeslu a posadil se. Tvářil se zdrceně. Pohlédl na Tipa, který dosud vyčkával. „Je od Horního krále Blainea. Jde o výzvu.“

„O výzvu?“ zeptal se Tip.

„Ano, o výzvu: volání o pomoc.“

„Ale pomoc přece potřebujeme my,“ zadrmolil kapitán Brud.

„Ano,“ souhlasil král Agron.

„Já jsem ji přivedl,“ ozval se Tipperton a máchl rukou k vlajkové žerdi v Brudově ruce.

Brud pohlédl na svinutou standartu, kterou stále svíral, a opřel žerd' kolmo o zem. Vlajka se rozvinula a volně zplihla. Na černém poli se objevily stříbrné sekyry.

„Kachar,“ vydechl král Agron a s nadějí v očích pohlédl na Tipa.

„Ano, Kachar. DelfLord Valk se sem do týdne dostaví se třemi sty válečníky a já velmi dobře znám jeho plán.“

Toho večera vylétly do vzduchu z každé ze čtyř dendorských bran ohnivé šípky.

Obléhající Roj si nad tou chabou ukázkou zbraní tropil posměšky a utahoval si z ní.

Ale čtyři přátelé vysoko na hřebenu jižně od města zaslzeli radostí, protože se konečně dozvěděli, že Tipperton Thistledown, přítel a druh, nebyl ani chycen ani zabit. Nyní už věděli, že se do města dostal.

Kapitola devátá

Při pozdní soukromé večeři se Tippetton letmo podíval na minci ležící na stole nedaleko od královny pravice a řekl: „Lorde Agrone, ve snaze se k vám dostat jsem tuhle minci nosil celý rok a vy mi nyní říkáte, že jde o výzvu. Ale tenhle příběh jistě obnáší víc než jen tohle. Chci říci, že kvůli ní, moji přátelé a já, inu, naše životy se změnily způsobem, které by si žádný z nás ještě před rokem nedokázal představit a pramálo z toho k lepšímu. A pak také, při její přepravě zahynuli královští vojáci. Och, ne že by byl tenhle penízek u kořene všeho zla, které souží říši Mithgar... za tohle nesou vinu Modru s Gyphonem. Přesto to jsou tenhle peníz a slib, které mě a mého přítele Beua Darbyho podnítlily na cestu za vámi. Od té doby se odehrálo mnohé. A proto, ráčíte-li dovolit, rád bych si vyslechl celý příběh, který se za ní skrývá."

Agron přikývl. „Zasloužíte si to a ještě mnohem více, pane Tippettone."

„Tipe," opáčil mládenec.

„Ech?"

„Prosím, Lorde, říkejte mi Tipe nebo Tippettone. 'Pane Tippettone' zní příliš nadneseně."

Král se usmál a řekl: „Kéž bych se mohl zachovat stejně, Tipe. -Nechat se prostě oslovovat 'Agrone'."

Tippetton se usklíbl, náhle a proti své vůli zív a vzápětí se na Agrona omluvně zadíval. „Drahý Lorde, omlouvám se a ujišťuji vás, že příčinou mého zívání není tahle společnost, ale pravdou je, že jsem už skoro dva dny nespal... číhal jsem mezi těmi Zplozenci a pak se plazil přes území mezi nimi a Dendorem... Přesto bych si vyprávění o té minci vyslechl."

Agron obrátil ruku dlaní vzhůru a řekl: „Jde o prostý příběh, Tipe, který má počátek před nějakými čtyřiceti lety. Víte, poprvé jsme se s Blainem setkali v Obríně, když jsme byli oba ještě mladíci. Jak je zvykem, naši otcové nás tam oba poslali zjara ve věku deseti let, abychom tam po celé léto žili v péči Baeronů a naučili se, jak naslouchat krajině, jak naslouchat jejímu hlasu, abychom se naučili jejím obyčejům a péči o její blahobyť. A právě v Obríně jsme se s Blainem rychle spřátelili... stali se víceméně pokrevními bratry. Ale stejně jako všechna léta se i tohle blížilo ke svému konci a my se měli s příchodem podzimu rozejít: on do pevnosti Caer Pendwyr a já do Dendoru. Náhodou jsem tehdy při sobě měl dvě gjeenianské pence, nejlevnější penízky z jakékoliv říše. A protože se den našeho rozloučení blížil, navlékl jsem je na kožené šňůrky, jednu jsem dal Blaineovi a druhou si ponechal. Slíbili jsme si, že kdyby některý z nás potřeboval od druhého pomoc, pošle tuhle penci." Agron povytáhl šňůrku kolem krku, na níž se pohupovala druhá obyčejná cínová mince s otvorem uprostřed. Pak zvedl její obdobu od Tippettona a stiskl koženou šňůrku tak pevně, až mu klouby na ruce zbělely. „Jak už jsem řekl, tahle gjeenianská mince je výzvou, voláním o pomoc, voláním k sešikování všech sil a jejich tažení do války. A za všechno zaplatí tahle nejlevnější z mincí, tato žebrácká almužna, tahle gjeenianská mince."

„Ach bože," vydechl Tip. „Panebože. Takhle to s ní tedy je. Kéž by mi tohle bý-

val mohl sdělit ten královský voják. Bohužel, zahynul rukou nějakého Zplozence dříve, než jsem se vrátil s pomocí." Tip lítostivě zavrtěl hlavou.

„Dobří Lidé ve válce umírají," řekl Agron a vzápětí se poopravil, „tedy, všichni dobří." Povzdechl si a pohlédl na Tipa. „Ale tu minci, poselství, předal vám a v tom si zvolil dobře. -Rád bych věděl, měl-li nějaké jméno."

„Žádné mi neřekl, pane, ale ať to byl kdokoliv, zachránil mi život. Kéž bych býval mohl zachránit ten jeho."

Chvilí seděli mlčky a pak Tip dodal: „Byl mladý, hádám tak asi pětadvacetiletý, i když, pokud jde o Lidstvo, nemám na věk zrovna nejlepší odhad. Ale byl mladý... štíhlý... jako vy, drahý Lorde, a přibližně stejně vysoký jako vy, i když, vzhledem k tomu, že jste oproti mně téměř dvojnásobně vysocí, i s odhadem lidské výšky mám potíže. Vlasy měl tmavé, až skoro černé a krátce zastřížené. Oči bledě modré. Jako led. Tak světlé, až se zdály téměř-"

„Bílé?" vyhrkl Agron a prudce se napřimil.

„Inu ano, drahý Lorde," řekl Tippeton překvapeně. „Tak bledé, až se zdály skoro bílé, trochu jako vaše, i když bělavější."

„A znamení, nějaká znamení?"

„Znamení?"

„Nápadná znamení."

Tip soustředěně svařil čelo a pokoušel se na dobu před rokem vzpomenout. „N-ne... -Ach, počkejte! Ano, nad jedním okem měl jizvu, myslím, že nad levým."

Agron zbledl ve tváři, ukázal si nad levé obočí a prstem naznačil trhané čáru dolů a pak nahoru. „Ve tvaru písmene 'V'?"

„Jakpak to víte?"

V Agronově tváři se objevil úzkostný výraz. „Stalo mu to při výuce šermu... mojí vinou." Králův hlas přešel v šepot. „Nehoda."

„Vy jste toho muže znal?"

„Byl to Dular, můj syn a jediný dědic."

Agron se odrazil od stolu a odběhl z místnosti. Plačící Tip osaměl.

O chvíli později přišlo páže a odvedlo ho do zámecké ložnice, kde mládenec i přes Gargonův tep v žilách usnul, aniž by se svlékl, a prospal celou noc. Pravá bota ležela na podlaze, kdežto levou měl stále nazutou.

Po horké koupeli přineslo páže Tipovi na převlečení čisté šaty. Šaty, z nichž už zřejmě vyrostlo něčí děcko ze zámeckého personálu. Kolem zápěstí mu páže také uvázalo černou pásku. Když se na ni Tip udiveně zadíval, ukázal mladík zasmušile na vlastní pásku a řekl: „Tohle je smuteční páska, pane. Nosí se na levém zápěstí, blíže k srdci. Král, jeho syn Dular... povídá se, že ho zabili Mizeráci." Páže s povzdechem ustoupilo a na mládence se zadívalo. Protože ho mladíkův zjev zjevně uspokojil, doprovodil ho dolů do velkého sálu na snídani s králem a dvořany.

Tip vešel do veliké dvorany plné snídajících lidí, z nichž každý měl na levém zápěstí smuteční pásku. U vysokého stolu seděl Agron. Tvář měl ztrhanou, jako by vůbec nespál. A atmosféra v sále byla truchlivá. Zatímco mládenec postával a díval

se, Mág Alvaron mu ukázal na prázdné místo hned vedle sebe.

„Tady, hochu, posad'te se vedle mě a vyprávějte nám o svých nebezpečných dobrodružstvích. Jistě jste toho při cestě sem mnoho zažil a my se potřebujeme trochu rozptýlit.“

Tip se vyšplhal na lavici vedle Alvarona a aby se mu stolovalo pohodlně, klekl si na ni.

Na opačné straně stolu seděla nějaká dáma. Vlasy měla plavé jako len a byla neurčitého věku, ale kdyby byl Tip hádal, byl by jí řekl sotva víc, než odpovídá dívčím panenským létům. A přestože mluvila s Alvaronem, její poněkud zešikmené' modré oči ulpávaly na Tippertonovi. „Pst, Alvarone, nechejte ho na pokoji alespoň do té doby, dokud se trochu nenasytí.“ Na mládence se usmála a tvář se jí rozzářila.

Alvaron se ušklíbl a řekl: „Pane Tippertone Thistledowne, dovolu, abych vám představil Čarodějkou Imongar.“

„Panebože, další z Mágů,“ odušil Tip, aniž by si uvědomil, že mluví nahlas.

„Vskutku,“ ozvala se Imongar, „a kromě nás jsou zde ještě čtyři další.“

Tip zrudl, ale vzápětí dodal: „Šest Mágů v Dendoru?“

„Ano,“ přitakala Imongar a pustila se do vypočítávání. „Veran s Ridichem jsou támhle, zrovna snídají. Delander a Letna jsou na hradbách a hlídají Draedana. Držíme hlídku střídavě ve dne i v noci, protože Gargonův děs je třeba potlačovat neustále.“

„Inu, nesmírně mě těší, že vás poznávám, lady, a protože je ten Draedan příšerný, jsem rovněž rád, že je vás zde celkem šest.“

Zatímco Alvaron mával na sluhu a ukazoval na Warrowanův prázdný šálek, Imongar si mládence zevrubně prohlížela, jako by ho odhadovala. „Mluvíte ze zkušenosti.“ Řekla to jako oznámení, nikoliv jako otázku.

„Ano.“ V okamžiku, kdy sluha naléval Tipovi do šálku čaj a Imongar mu podávala košík s topinkami a broskvovou zavařeninou, mládenec prohodil: „Tam venku v Roji, jižně od jižní brány, jsem málem vstoupil do jeho stanu.“

„Do jeho stanu?“ zeptal se Alvaron a stočil pronikavý černý zrak v jeho směru.

„Inu, přímo do jeho stanu ne, ale na pustou zem v jeho okolí ano.“

„I tak je to blíž, než bych dokázala zajít,“ řekla Imongar a zamyšleně se na mládence zadívala.

Tip si plátek topinky namazal zavařeninou. „Och, jak já ale vystřelil. A taky bezhlavě. Kdybych nebyl vrazil do kola od povozu, inu, upaloval bych ještě teď... ale srazilo mě na znak.“

Alvaron pozvedl svůj šálek. „Na všechny kola od povozů, která skáčou do cesty, protože jinak bychom teď nesnídali se skutečným heroldem dobrých zpráv.“

„Se skutečným heroldem?“

„Ovšem, hochu. S vámi. I když jste přinesl smutnou zprávu o princově skonu, přinesl jste i dobré zprávy, neboť na vašem rameni přijela, jak alespoň doufáme, spása.“

Imongar se zachmuřila. „Nebude to snadné, Alvarone, a zneškodnění Gargona si vyžádá spolupráci všech nás šesti včetně lidí.“

Tip překvapeně vzhlédl, protože i když věděl, že se Dendoriané s Gargonem

chystají vypořádat, stále netušil, jak se toho hodlají zhostit s úspěchem. Věděl sice, že k dosažení úspěchu je podstatný Čaroděj, ale nyní zjistil, že je jich celkem šest, nikoliv jen ten, s nímž se setkal poprvé.

„Povídám," ozval se Tip, „dokáže-li se k zabítí Gargona spojit šest Mágů a skupina dendorských válečníků, tak proč už není? -Tedy, není po něm."

Alvaron si povzdychl, ale ozvala se Imongar „Zkoušeli jsme to, ale nedokázali jsme si prokrestit cestu... Roj Draedana příliš dobře chránil."

Pohlédla na Alvarona, který řekl: „Ale zaútočí-li Trpaslíci odjinud a jejich síly zaženou, inu pak... tentokrát snad uspějeme."

Tip se na oba Mágy zakabonil. „Příliš věrohodně mi to nezní. Byl bych pomýšlel na dostatečně mocné kouzlo, které by se vypořádalo s jakoukoliv hrozbou."

Imongar zavrtěla hlavou. „To, čemu vy, pane Tippetone, říkáte 'kouzlo', má svá omezení. Astrální <ohně> lze snovat k mnohým výkonům, vesměs vskutku mocným, ale za cenu, kterou nikdo dlouho nevydrží."

Alvaron přikývl a zatahal se za kadeř vlasů. „Když přišli Zplozenci poprvé, byla tahle kadeř černá. Teď ji protkávají šediny."

Tip pozvedl obočí, a když se zatvářil nechápavě, Imongar řekla: „Při zacházení s <ohněm> musí našinec odčerpávat vlastní <energii> za cenu mládí, a proto čím větší kouzlo, tím větší cena."

„Adone," podivil se Tip s vykulenýma očima. „Chcete tím říci, že kouzlo způsobuje stárnutí? Že vás každé kouzlo činí starší?"

Imongar přikývla. „Ano, náš astrální <ohně> se s každým kouzlem zmenšuje, a proto čím je kouzlo mocnější, tím větší je odčerpání."

„My ale tenhle <ohně>," ozval se Alvaron, „dokážeme obnovit zvláštním způsobem odpočinku i přesto, že Rwn už neexistuje a nemůžeme se tedy vrátit do Vadarie. Cena obnovy v mithgarianských letech je ale děsivá."

„Pane na nebi, a já si myslel, že kouzlení tady všude je, um, gratis."

Zatímco byla Tipovi z podnosu podávána vejce a vedle nich plátky slaniny, Alvaron zavrtěl hlavou. „Ach ne, drahý hochu, navzdory tvrzení některých hostinských, oběd není nikdy zadarmo a přijde-li na to, tak ani snídaně ne. Jak už to tak chodí, všichni musí více či méně platit. I Mágové."

Tip zamyšleně sraštil čelo, zadíval se na své jídlo a poté přes sál na krále Agro na u vysoké tabule. Tenhle král už zaplatil vysokou cenu: jeho jediný syn a dědic je mrtev. A co zaplatil Tippetone? V duchu spatřil Rynn, oči se mu zalily slzami a v tom okamžiku se ho zmocnil pocit sdíleného bolu.

Mlčky a s kanoucími slzami slezl z lavice, přešel k místu, kde seděl král, a poklekl vedle něj. Když se k němu král s udiveným pohledem otočil, Tip řekl: „Drahý Lorde, mince sice byla doručena, ale já jsem dobře vycvičený průzkumný zvěd. Žádám vás tedy, abyste mě do skončení téhle války vzal do své služby."

„Vy byste se mi zaslíbil?"

„Ano, drahý Lorde, jako zvěd."

Král Agron zvážněl a jeho ruka zabloudila k černé pásce na levém zápěstí. „Vzhledem k tomu, co chystám, pane Tippetone, budou zvědomé smrtelně ohroženi."

„I přesto, drahý Lorde.“

„Povstaňte tedy, pane Tippetone, až do skončení této války průzkumný zvědě avenský.“

Po snídani a s pocitem nového cíle rázoval Tip dlouhými krůčky s Imongar k jižní bráně. „To jste byl tedy vy, Tippetone, kdo králi přinesl tu bolestnou zprávu, a rovněž zprávu dobrou.“

Tip si povzdechl. „Ano, ale v té době jsem nevěděl, že jde o králova syna Dulara, který zemřel v mém mlýně. Nevím, proč tu minci nesl on.“

„Byl ve službě u Horního krále Blainea,“ řekla Imongar, „a Blaine to myslel dobře, když ho vyslal do Dendoru... nejen proto, aby přivedl pomoc, ale také, aby Dulara dostal z nebezpečného místa.“

„Aby ho dostal z nebezpečného místa?“

„Ano. Cožpak jste při válečné poradě neřikal, že Challerianská pevnost padla?“

Tip přikývl.

„Nu a já se proto domnívám, že Blaine poslal Dulara pryč ještě před začátkem bitvy... jak už jsem řekla, aby ho dostal z nebezpečného místa.“

Tip se zachmuřil a řekl: „Podle mé zkušenosti, slečno Čarodějko Imongar, je v nebezpečí celá říše Mithgar.“

Imongar přikývla. „Ano, pane Tippetone, přesně tak.“

Konečně dospěli k bráně a pustili se vzhůru na cimbuří. Tam Imongar vystřídala Delandera, dalšího Mága vysokého jako Alvaron, i když Delanderovy vlasy byly husté a zlatohnědé, téměř stejného odstínu jako jeho oči. Po pozdravení s Imongar a seznámení s Tippetonem sešel Delander dolů, aby se najedl a odpočinul si, protože hlídal od půlnoci do rána jako první a sledování Gargona byl úkol vesměs únavný a nebezpečný, zvláště zde, kde byl Draedanův tepot nejsilnější.

Po vyšplhání na střelecký stupeň se Tip vzpřimil a zadíval se k jihu. Hemžící se Odporáci město nepřestávali obléhat, ale mládenec také nic jiného neočekával. Kdesi daleko mezi Rojem vytrvale duněl temný zvuk bubnu. Ve středu Roje stál osaměle Gargonův stan. Všude kolem Mizeráci, ale zdálo se, že ne blíže než na vzdálenost sta dlouhých kroků opodál. Pokud jde o samotného Draedana, po žádném tvorovi ani známky. Ale od města se nevzdálil, kdepak... tepot trýznivé hrůzy totiž neustával, dunění až do morku kostí, jež drželo krok s tlukotem bubnu.

Tohle všechno se Tip pokoušel nevšímát, zatímco stál, dlouho hleděl na vzdálený hřeben na jihu a snažil se zahlédnout... snažil se zahlédnout...

„Beau s ostatními jsou támhle někde nahoře,“ řekl. „Rád bych věděl, jak se mají.“

„A jak se měli, než jste odešel, Tippetone?“

„Unh... kromě chladu a táboření ve sněhu...“ povzdechl si Tip, „byli jinak zdraví.“

„Pak se domnívám, že se jim daří pořád stejně.“

Tip se zhluboka nadechl a zase vydechl. „Víte, tohle není žádný život... na zemi a bez ohně a k zakousnutí jen něco studeného.“

Imongar přikývla „Hodně podobné životu nějakého zvířete, že?“

Postávali a dlouhou chvíli se jen dívali, než Tip konečně znovu promluvil. „Vystřelili ty ohnivé šípy?”

„Ano, podle plánu,” odpověděla Imongar, „včera večer a také dnes za svítání.”

„Výborně,” odušil Tip. „Podle toho znamení poznají, že jsem v bezpečí.”

„Ha!” vyhrkla Imongar. „Situaci v obležení Rojem bych bezpečnou rozhodně nenazvala.” Rozhlédla se, a když nikoho nablízku nespátřila, dodala tiše: „A zde v Dendoru se také rozmohla strašlivá nemoc, kterou sem přes hradby vrhli Zplozenci.”

Tip na ni vytřeštěně zažíral. „Strašlivá nemoc? Vržená přes hradby?”

„Ano, jakýsi temný neduh. Před asi čtyřicet dny ti-”

Tip se zachvěl a řekl: „Rozsekali mrtvé a vrhali ty části přes hradby za pomoci těch, těch-”

„Vrhacích praků,” dořekla Imongar.

„Ano, těch vrhacích praků.” Tip se zahleděl ven. Obří katapulty tam dosud stály spolu s ostatními obléhacími stroji: s vysokými věžemi na neohrabaných kolech, s mosty k překonání vodního příkopu nasucho, s žebříky na zteč a robustními beranidly. „My jsme jejich počínání viděli, Imongar, já s mými druhy. Z toho hřebenu. Tam shora to bylo příšerné, ale tady dole se ta hrůza nedá jistě ani pojmenovat. Bylo to v den, kdy jsme se vydali do Kacharu, abychom sehnali vojsko Trpaslíků.”

„Inu, Tippetone, tehdy šlo jen o první den jejich odporného metání. Rozčtvrcené mrtvé vrhali do města po další tři dny - Růchy, Loky, Ghůlky, Lidi - Růptům to bylo jedno, vlastní mrtví nebo naši, všechny rozsekali na kusy a části vrhali přes hradby.

Král všem přikázal, aby ty ostatky sbírali a odnášeli je na náměstí, kde se házely na ohromnou hořící hranici.” Nyní se zachvěla Imongar. „Ano, pach spáleného masa se šířil po celém Dendoru.”

„Ale co má tohle společného s tou nemocí?” zeptal se Tippeton. „Chci říci, jak taková nemoc přijde?”

„Ach, Tippetone, kladete otázku, nad níž si léčitelé lámou hlavu už po celé věky. Někteří tvrdí, že jde o kletbu, jiní, že je to kouzlo, ještě další, že jde o trest boží... my ale víme, že prvními obětmi se stala hrstka těch, kteří ostatky nosili na ohně. Od té doby se nakazili další. Příznaky jsou zduřelé mizní uzliny, černé mokvající nežitý, prudká horečka a příšerný zápach. I přes veškeré počínání léčitelů jich přežívá nemnoho a umírající se spalují stejně jako ti padlí v boji a posléze rozčtvrcení. Ne na náměstí, nýbrž na vězeňském dvoře.”

„Na vězeňském dvoře?”

„Ano, ti kteří zemřeli na tuhle pohromu, se spalují právě tam.”

Tip se sice zachmuřil, ale dál se na tohle podivné počínání nevyptával. „Je ten neduh hodně rozšířený?”

„Dosud ne, ale u moru se nikdy neví.”

Tip se zahleděl k jihu. „Jde-li o černý mor, o němž mi vyprávěl Beau, pak na něj má lék či se alespoň domnívám, že by ho mít mohl.”

„Beau?”

Tip ukázal na vzdálený hřebenitý vrchol. „Jeden z mých druhů.”

„A ten lék...?”

Tip soustředěně zkrabatil čelo. „Jestli si dobře vzpomínám, tak stříbrný kořen a

zlatou mátu."

„O stříbrném koření jsem už slyšela, ale zlatá máta?"

„Teď si vzpomínám, že oba ty lektvary mají ještě další názvy, ale jaké, o tom nemám ani potuchy. Až dojde k proražení obležení, Beau vám o tom řekne víc. Já jen vím, že zlatá máta je prostředkem proti jedu z Vulgů- Zachránila lady Phais před smrtí otráveným růckenským šípem."

„Proti jedu z Vulgů? To musí být tahle zlatá máta nesmírně účinná."

Tip přikývl. „Řekl bych, že ano."

„Inu, pak se, Tippetone, musíte vydat za léčiteli a sdělit jim, co víte."

„Já ale vlastně o moc víc, než už jsem řekl, ani nevím. Tenhle lektvar, jde-li o lektvar, zná především Beau."

„I přesto..."

„Podívejte, vždyť ani nevíme, jde-li o stejnou nemoc, o níž mi vyprávěl Beau," řekl Tip při seskakování na ochoz. „Tak či onak, kam se mám vydat?"

„Do vězení... tam ten neduh soustřeďují... ale budete potřebovat propustku. Tu vám vystaví kapitán Brud z brány na západě."

„Ach, Brud," opáčil Tip s povzdechem. „Při prvním setkání jsme si vzájemně do oka moc nepadli."

„Ale může vám vystavit propustku k léčitelům. A nehleďte na něj tak nedůvěřivě, Tippetone, jde o skvělého bojovníka, třebaže přísného."

„A podezřivého," dodal Tip a vzápětí vyprskl smíchy. „Kdopak by věřil jednomu z takzvaných Malíků, že není růptišským špiclem?" Tip se znovu rozesmál a Imongar se usmála. Pak Tip přelétl pohledem podél ochozu k severozápadu a zahleděl se na vzdálenou západní bránu. „Je-li zde řeč o černém moru a mohu-li pomoci... -vydám se za ním ihned."

A zatímco se Tip vzdaloval, Imongar se odvrátila a zahleděla se přímo na Roj, přímo do Draedanovy tepavě šířené hrůzy, a s odhodláním promarnit léta své mladosti, pokud by k takové potřebě mělo dojít.

„Lék na tu metlu, takže byste chtěl navštívit léčitely?" zeptal se kapitán Brud tiše.

Tip přikývl.

Muž vytáhl zásuvku u stolu a vyndal z ní list pergamenu. Při namáčení hrotu brku do kalamáře poznamenal: „Pane Tippetone, dbejte opatrnosti před těmi, s nimiž o té nemoci mluvíte, protože i když se o moru v Dendoru ví, některé by to mohlo podnítit ke zbrklému jednání."

„Snad ano, kapitáne Brude," zabručel Alvaron poblíž, „ale jde-li vskutku o černý mor, pak se to stejně dlouho v tajnosti neudrží."

Brud zachmuřeně přikývl, vstal, ukázal ven zadním okénkem strážního domku a Tipovi řekl: „Támhle, ta šedá budova, téměř čtvercového tvaru, hned vedle té věže, vidíte ji?"

„Ta obehnaná dokola zdí?"

„Ano," přisvědčil Brud. „To je vězení."

„Žalář," řekl Alvaron.

„Och bože, takhle veliký?“

Brud pokrčil rameny. „Celá budova jako vězení neslouží... pouze horní patro. Zbytek obývají či obývali městští strážní.“

„Obývali?“

„Ano. Místo aby střežili tyhle hradby, hlídají všichni tuhle zeď.“

„Stejně jako bývalí vězni,“ poznamenal Alvaron. „Po dobu vedení války je král omilostnil.“

Brud se zašklebil, jako by se mu něco přičilo, ale pak řekl: „Tak či onak, léčitele najdete tam.“

Tip zavrtěl hlavou a pozdvihl obočí. „Kdopak by si to pomyslel: léčitelé v žaláři. Jsem zvědav, copak tomu asi řekne Beau, až mu to budu vyprávět.“

„Jde o nejbezpečnější místo pro ty, které postihl.“ Brad se odmlčel.

„Mor,“ řekl Alvaron. „Řekl bych, že Modruův dar Dendoru.“

„Och.“

Brad složil list a podržel jej Tipovi před očima. „Tahle propustka vám umožní průchod bránou hradby až ke vstupu, ale nikoliv dovnitř, protože bych o vás nerad přišel, kdybyste se tím černým morem nakazil.“

Tip k Bradovi překvapeně vzhlédl.

„Pane Tippetone,“ řekl kapitán, „mýlil jsem se ve vás. I přesto se neomlouvám, protože jste přišel od Roje a žádal o audienci u mého pána. Nemohu za to, že jsem myslel především na něj. Nyní jste jedním z jeho průzkumných zvědů, což mě těší. Ve službách mého pána je vítán každý, kdo dokáže nepozorovaně proklouznout celým Rojem, a proto jsem potěšen, že teď stojíme pospolu.“

Brad se usmál a napřáhl ruku. I Tip se usmál a chopil se jí. Jeho drobný stisk se v ní ztratil.

„A teď, vaše propustka.“ Brad předal Warrowanovi podepsaný pergamen.

„Ech, vzácná zlatá máta. Ano, vím o ní, i když my ji nazýváme *bladguld* - zlato-list. Ale stejně žádnou nemáme. Zato *rotensilver* - stříbrokořen - toho máme spousty, ale z těch nakažených jich zachraňuje hrozně málo.“

Tip se zatvářil zdrceně. „Panebože, a Beau zbytek své zásoby zlaté máty spotřeboval při kurýrování lady Phais, celkem pět dávek.“

„Inu, drahý chlapče, bojím se, že tohle bude vyžadovat více než pět dávek,“ řekl léčitel přes mříže na dveřích, „protože za těmhle zdmi dli mnoho obětí toho neduhu a spousta dalších se ještě sta-“ Náhle se léčitel v řeči zarazil a zahleděl se stranou mládence. Tip se otočil a spatřil, jak za ním střeženou bránou vězeňské zdi projíždí bílý povoz řízený jakýmsi člověkem v bílém a s bílou rouškou kolem tváře.

„Držte se v povzdálí,“ zasyčel léčitel a rovněž si tvář zahalil bílou rouškou.

Jak Tip couval stranou, projel povoz obloukem podél zamřížovaného vchodu. A když zatočil, mohl Tip na jeho zádi zahlédnout tři lidské jedince: muže, ženu a dítě. Všichni byli uzardělí horečkou, naříkali a rty měli rozpukané, třebaže nekrváceli. A na pažích a tvářince děcka Tip zahlédl boláky, z nichž se řinul hnis.

Toho večera stál Tip na hradbách a sledoval vystřelování hořících signálních ší-

pů od každé jednotlivé brány. Chvilkově ho napadlo, že by z té jižní vystřelil šíp s rudým opeřením, ale neudělal to, protože šlo o poslední památku, kterou měl na Rynn, i když spojenou se sladkobolnými vzpomínkami. A tak jen přihlížel, jak šípy vylétají k obloze a naslouchal posměšnému řehotu Roje všude kolem.

Příštího jitra těsně před svítáním se uvnitř za hradbami sešikoval klín vojáků a vyčkával. V jeho čele stál král Agron. Všichni i s katapultem stáli přichystaní, zatímco muži na hradbách vyhlíželi, až se k nebi vznese ohnivý šíp vystřelený z jižního hřebenu v dáli. A spolu s nimi tam postával také Tipperton s elfím lukem v ruce, protože nehodlal zůstat pozadu.

Na hradbách bylo rovněž přítomno všech šest Mágů připravených tlumit Gargonův děs. Stejně jako Tipperton se zdržovali v popředí.

„Kéž by tu byl Farrin," řekl Ridich. „Je z nás ze všech nejmocnější."

„Farrin?" zeptal se Tip a k Mágovi vzhlédl.

„Ano. Před rokem byl s námi v Černé hoře součástí našeho Sedmikruhu. Právě tam měl jedné noci sen o nadcházející válce. Vyprávěl o něm vědmě Oran, která nás po dlouhém přemítání požádala, abychom se vydali do Dendoru, protože měl Farrin zřejmě Pravosnění. Farrin se vydal na vlastní cestu: měl v plánu vyhledat Utrunije a požádat je, aby se přidali ke Svobodným proti Modruovi a jeho Pánu Gyphonovi. Od té doby jsme ho už neviděli."

„Vzhledem k tomu, jak hluboko ve skále se Utrunijové zdržují," poznamenala Letna, „je pravděpodobně nenašel."

„I kdyby Utrunije skutečně našel," řekl Ridich, „asi by se stejně nepřidali, protože i když prý sřezí Kammerling, jsou nad záležitostmi tohoto světa či, v jejich případě, daleko pod nimi."

Letha si povzdechla. „Kéž by je tak dokázal přesvědčit, protože při síle, jakou mají nad kamenem, je snad pravdou, že i jediný osamocený Utrun dokáže zbořit celou horu."

Tip vyvalil oči. „Že zvládne pobořit celou horu? -Járku, tihle Utrunijové... kdysi se o nich zmínila dara Allen... jací vlastně jsou?"

„Jsou to Skalní obři," odpověděla Imongar.

„Skalní obři? Ale vždyť jde jen o báje. Obři s drahokamy místo očí? Obři, kteří se pohybují skálou hluboko pod povrchem?"

„Ach ne, maličký," ozval se Alvaron, „nejsou o nic víc legendami než, řekněme, Skrytí."

„Anebo Malínkové," dodal Veran stranou a spíše pro sebe.

Imongar se zasmála. „Jen se zeptejte Trpaslíků, Tippertone, ti vám to potvrdí. Kdysi dávno, jak alespoň vyprávějí, zachránil jeden Skalní obr Dureka Prvního."

„A Bekki říkal, že Dureka zachránila ruka Utrunijů." Tip zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. „V té době jsem nevěděl, co tím myslí, ale nezdálo se to důležité. - Povídám, tenhle Durek První, nebyl též nazýván Durek Lamač smrti?"

„Ano," odpověděla Imongar, „i když až mnohem později, teprve po smrti a znovuzrození."

Tip nad tím zdánlivým rozporem sraštil čelo, ale řekl: „Bekki jednou tohohle

Dureka Lamače smrti citoval: 'Zvítězí ten, kdo se odváží'. Připadalo mi to docela výstižné, protože jsem měl v té době v úmyslu proklouznout Rojem a zaklepat na bránu k Dendoru."

„Pošetilý záměr," podotkl Veran.

„Ztřeštěný," souhlasil Tip.

„Stejně jako náš plán zabít Gargona," řekl Alvaron.

Přišel úsvit a do nebe byly vystřelovány ohnivé šípy. Tippeton se vyšplhal na jižní bránu, vzal si jeden z lidských zápalných šípů a vystřelil ho spolu s jinými. Ten jeho se nesl v oblouku dokonce ještě vyšším než šípy lidských lukostřelců. Lidští válečníci na tohoto Malinka s elfím lukem pohlíželi užasle. Přinejmenším se domnívali, že je jeho luk čarovný. Ale z jižního hřebenu se žádný opěťovaný signál neobjevil, a proto se šik rozešel, kdežto strážci na vrcholu hradeb nikoliv.

Příští den probíhal vesměs stejně. Lidé, Mágové a mladík se v blížícím se jitru opět sešikovali u jižní brány, ale z jižního hřebenu žádný signál stále nepřicházel a tak se všichni zase rozešli.

Pět dní, brachu, vypočítával si Tip na prstech, už je to pět dní. Pět dní od spatření Dendoru po návratu z Kacharu. Čtyři od mého vstupu dovnitř. Nestalo se Trpaslíkům něco? Och, jistě ne. A pak, Valk přece říkal, že dorazí za týden a ten dosud nevypršel.

Tip zjišťoval, že se nedokáže uklidnit - *Kéž bych jen měl svou loutnu, ale kde-pak, ta je u Beaua v táboře* - a proto většinu dne trávil obcházením dendorských hradeb. A při obchůzce celého města vysoko po cimbuří mu srdce bušilo hrůzou jako kladivo.

Šestého dne se opět žádný signál neobjevil, což Tipa zneklidňovalo, a proto se znovu vydal na obchůzku. Trmácel se podél hradeb a scházel i do městských ulic. Moc si tím ale nepomohl. Měl pocit, jako by osud visel na vážkách a chystal se uvolnit, ale nedokázal rozlišit, zda jde o pravou předtuchu či spíše o Gargonův nepřetržitý tepot děsu.

Cestou po jedné z dendorianských ulic ale zahlédl tři bílé povozy každý s vozkou v bílém. Žebříňáky rachotily po kočičích hlavách a lidé, kolem nichž projížděly, vykřikovali. A povozy směřovaly k šedým zdem kolem šedé kamenné budovy, za níž k šedé obloze stoupal sloup dýmu. Tip by býval rád věděl, kolik dalších bílých povozů už toho dne zdejšími ulicemi projelo.

Sedmý den proběhl bez signálu, takže se šik opět rozešel. Po snídani se Tip znovu vydal na hradby. Vztekal se a užíral a neustále se v duchu ptal: *Kampak se v celé říši Mithgar poděl Valk se svým vojskem Trpaslíků?*

Toho dne, uprostřed dopoledne, začaly pojednou bít všechny bubny Roje, rozněžlo se troubení rúptišských signálních rohů a přes hradby se přelévaly vlny děsu.

„Něco se chystá," řekla Imongar ponuře a její zrak pátral po náznaku útoku.

Tip se vyhoupl na střelecký stupeň a vyhlédl ven průzorem střílny. „Ach, jistě se nedomníváte, že ti z Roje, že ti z Roje...”

Imongar na něj pohlédla. „Copak, Tippetone?”

„Och, já nevím. Nevím! Že třeba objevili Trpaslíky na pochodu, že zajali mé přátele, že chytili Beaua, já prostě nevím.” Zahleděl se na ni, jako by se jí dovolával, zatímco Gargon všude šířil svůj děs.

Imongar pokrčila rameny, znovu se zahleděla na Roj a pojednou zvolala: „Trubač ohlašuje výzvu. Gargon je v pohybu.”

Tip se podíval a ohromeně zalpal po dechu: ze stanu totiž vykročila ohybná obluda: byla šedá, podobná skále, šupinatá jako had, ale krácející vzpřímeně po dvou... obrovská plazí a zlovlná parodie Člověka, od níž se valily vlny hrůzy.

Jak se nemotorný Mandrak pohyboval vpřed, rozstříkával se mu kolem těžkých šlápot sníh. Byl osm stop vysoký, ruce i nohy měl drápaté a v ještěřích tlamě se mu třpytily řady tesáků. A tento Draedan, Ghat, Hrůzin či Děsan si vykračoval v prázdném kruhu, protože Mizeráci se drželi nazpět. Někteří z nich ječeli a pádili pryč, protože jeho síla byla tak strašlivá, že ani oni nedokázali vydržet poblíž.

Zdálo se, že se země pod jeho nohama s každým dalším krokem otřásá a i Tip se třásl.

„Připravte se,” vykřikla Imongar s bílou odkrvenou tváří.

Ale když ten šeredný tvor dospěl k vnitřnímu okraji Roje, odbočil vlevo, směrem k západnímu obvodu.

A když odkráčel dál, podařilo se třesoucímu se trubači na druhý pokus pozvednout signální roh ke rtům a zatroubit signál.

„Pojďte,” řekla Imongar cestou po hradbě k západu vyrovnávaje krok s krokem obludy venku.

Sípavě oddechující Tip cupital po střeleckém stupni asi na dva kroky za Čarodějkou, protože jí nechtěl bránit ve výhledu. A zatímco oba směřovali k západu, ulicemi se ke hradbám hrnuli ozbrojení a obmění muži, kteří se vesměs shromažďovali kolem čtyř bran.

V čele jízdy přijížděl král.

Tip s Imongar pokračovali obloukem k západu, až konečně dospěli k západní bráně. Gargon v prázdném kruhu se zastavil proti ní.

A k západní bráně došli rovněž další čtyři Mágové. Alvaron tam již byl.

Zatroubily další rúptišské rohy a zaduněly bubny.

K západní bráně dorazil král Agron se svou jízdou. Zarazil ji pod hradbou, kde vyčkávala.

Ale vzápětí dolů zavolal kapitán Brud: „Sire, mávají vlajkou vyjednávání!”

„Cože?” křikl král.

„Budou vyjednávat,” zvolal Alvaron.

„Pravděpodobně jde o nějakou lest,” vykřikl Brud.

„I přesto, kapitáne,” zavolal nahoru Agron, dojel ke schůdkům a sesedl, „vztyčte tutéž vlajku.”

Kapitán Brud dal bez dalších slov znamení jednomu vojákovi a za okamžik došlo k umístění a vztyčení šedé vlajky nad bránu.

Bubny a rohy Roje utichly.

Cestou na hradbu král přikázal: „Trubači, zatrub na znamení pohotovosti k odražení útoku. Jde-li o úskok, přejí si, aby byly všechny brány, celé hradby a všichni válečníci ve střehu.“

Došlo k vytroubení rozkazu a ovzduší opět ztichlo, jako by obě strany zadržovala dech, i když vlny děsu se valit nepřestávaly.

Pak zaznělo přímo zředu na západě troubení rohu ze strany Roje, ze stanu obklopeného Rûpty vyvedl Ghûl nějakého Člověka a zamířil s ním k čekajícímu Hêloři. Muž nesl pod paží jakési břemeno. I s ním byl vysazen na oře. Když se na něm usadil, přemístil si břemeno na klín a přitáhl si ho blíž.

„Nějaký zástupce,“ zasyčel Tip.

„Vy o nich víte?“ zeptala se Imongar.

„Jeden byl u Severní důlní.“

Ghûl, nyní již na hřbetě vlastního Hêloře, se chopil otěží zástupcova a s ním ve vleku se rozjel k dendoriánské západní bráně.

Hned napravo od přijíždějícího páru klusal jeden Rûck s šedou vyjednávači vlajkou a nalevo druhý, na jehož žerdi se třepotala černá vlajka.

A zatímco se blížili, Tip se udiveně zakabonil, protože na tom muži bylo cosi... nemohl se ale zcela rozpomenout-

„Ach bože!“ vykřikl vzápětí.

„Copak je?“ zeptala se Imongar.

„Ten zástupce, je-li to on,“ odpověděl Tip zdrceně, „pak jde o Lorda Taina.“

„O Lorda Taina?“

„Jednoho z Daelských. Pokud jsme zjistili, jediný, který přežil zkázu toho města. Všechny ostatní pobil Sleeth... anebo zemřeli v blizardu poté. Zahynula mu dcera. Pomátl se z toho.“

Ghûl, Rûckové, Hêloři a muž neustávali v postupu. Dlouhý bílý vous Lorda Taina byl rozčuchaný, bílé vlasy mu spadaly dolů jako špagáty a břemeno, které svíral -

„Panebože,“ zasténal Tip.

- bylo vysušenou mrtvolou Jolet.

Tain jí cosi šeptal a syčel do ucha a ukazoval na město před sebou.

Pak už dospěli k patě mostu, zastavili se a Rûckové zatknuli vlajkové žerďe do sněhu - šedou vlajku po jedné straně a černou s krvavě rudým ohnivým prstencem po druhé. Jako by šlo o znamení, pulzující děs zcela ustal.

Z města zazněl osvobozující povzdech a Tip se náhlou úlevou až zapotácel.

Ghûl zacouval se svým Hêlořem vedle Hêloře Lorda Taina, který nepřestával drmolit, syčet a šeptat do vyschlého Joletina ucha.

„*Ghuktu!*“ poručil Ghûl záhrobním hlasem. Lord Tain přestal drmolit a syčet a šílenství v jeho strnulém pohledu vystřídal zlomyslný plamenný výraz. Šílenec již nepohlížel tímto zrakem, nýbrž spíše skrze jakousi ohavnou přítomnost. Tain stočil hlavu a pohlédl na mrtvolu... pak se odporně jásavě rozchechtal a jednou rukou svou mrtvou dceru vymrštil prudce do vzduchu a v pádu ji znovu chytil. Údy a hlava těla se volně kymácely a tmavé vlasy jí zplihle plandaly, připomínající provázky. Jedna noha byla bosá, druhá dosud ve střevíci.

Tip se s odporem odvrátil a do očí mu vstoupily slzy.

„Drahý Lorde Agrone," zvolal šereda, „*tohle*" - znovu mrtvolu vymrštil vzhůru, až se jí údy rozkomiňaly a hlava zatřepala – „*tohle* je osud všech, kteří mi vzdorují."

Král Agron neodpověděl.

Místo toho vykřikl Alvaron: „Klid' se, Modru, tady nemáš co pohledávat."

Zástupcův pohled se upřel na Mága. „Mlč, blázne, mluvím s tvým představěným."

Pak zlobný pohled znovu přelétl ke králi, ale vzápětí se v něm vystřídala potměšilá radost. „Chtěl jsem se zeptat, drahý Lorde, jakpak se daří vašim měšťanům? Všichni jsou zdraví? Nikdo nemocen?" Zástupce vyprskl smíchy a současně mrtvé Jolet přihladil spletené vlasy.

Agron stál na vrcholu hradby, setrval v mlčení, paže měl založené a rty těsně semknuté.

Zástupcův řehot ustal, jako když utne. Tain se škodolibým výrazem v očích máchl rukou k Roji a robustním obléhacím strojům za sebou. „Jak můžete vidět, jste mi zcela na milost, ale nezoufejte, protože já jsem milosrdný pán: pokud se vzdáte, pak se stanete mými spojenci, ale pokud ne, pak vás všechny zahubím... všechny válečníky, ženy, děti, starce, nemluvnata, zvířata... všichni skončíte stejně jako tohle." Upřeně se zahleděl na mrtvolu, políbil ji na rty, pak se potměšile zašklebil a zvolal: „Dávám vám den na to, abyste se rozhodli."

Zástupce vymrštil ruku a hned poté se z jeho zraku vytratil zlobný výraz a znovu jej nahradil ten šílený-

V téže chvíli do všech udeřil takový nápor děsu, až se někteří lidé s jekotem dávali na útěk, jiní zase klesali na kolena a Tip zaječel nesnesitelnou hrůzou...

Rúckové dole pod hradbou padli do sněhu a vřeštěli. Dokonce i Ghûl se schoulil v sedle, jako by se zmenšil, a zdálo se, že i jeho Hèloř ustrnul na místě.

Pouze Lord Tain zůstal zřejmě neovlivněn, protože tiskl Joletinu mrtvolu k hrudi a do svažitého ucha jí šeptal a syčel nějaké nesmírné tajnůstky.

A pak hrůzný poryv pominul a vystřídal jej tepající strach.

Kapitola desátá

Beauovi, Bekkimu a Phais s Loricem ubíhaly dny a noci na jižním hřebenu pomalu. Jejich žilami tepala vzdálená hrozba strachu a zneklidňovala je. V pozorování obleženého města dole se střídali, ale jejich únavné hlídky narušovaly jen ohnivé šipy vystřelované k nebi za soumraku a rozbřesku od každé z dendorianských bran. A když se Beau po hlídce ocitl zase v táboře, buď přecházel a soužil se, anebo posedával a trápit se nepřestával. Většinou ale přecházel, až nakonec Bekki vybuchoval: „Argh! Sedněte si, Beau, nebo mě jinak k smrti rozčílíte.“

Beau si kecl do sněhu. „Ach, Bekki, to je právě to, inu, však víte.“

Bekki vzhledl od hlavice válečného mlatu, kterou už snad postě přešlešoval. „Ano, Beau, věru, že to vím. Přecházejte, chcete-li. Budu se snažit udržet jazyk za zuby.“

„Příčinou tohohle všeho jsou nenaplněné touhy a čekání, Bekki. Touha po horkých pokrmech, horkých koupelích a horkém pití. Touha ocitnout se před příjemně praskajícím ohněm. Touha po vyspání v měkké postýlce, touha setkat se znovu s Tipem-“

„Čekání na to, až dorazí Valk s vojskem a my se budeme moci vypořádat s touhle válkou,“ vpadl mu do řeči Bekki při prohlížení vázání kolem rukojeti.

„Ach, víc než jen tohle, Bekki, mnohem víc. Byl bych opravdu rád, kdyby už tahle válka skončila úplně a Modru s Gyphonem by byli-“

„Mrtví!“ zabručel Bekki.

„Dobrá, dobrá, mrtví... i když já si prostě přeji, aby tak nějak zmizeli.“

„Lepší je, aby byli mrtví.“

Mezi oběma se rozhostilo ticho. Beau se skrze borový porost zahleděl vzhůru do svahu k místu, na němž v půli dopoledne drželi hlídku Phais s Loricem. Přehlíželi město z opačné strany hřebene.

Beau si povzdychl a máchl rukou k Tipově loutně, bezpečně uložené v sametovém a koženém pouzdře spočívajícím na vrcholu Tipovy výstroje. „Kdybych uměl hrát, pobavil bych nás... jen kdybych věděl, jak.“

Bekki vyprskl smíchy. „A kdybych já měl hlas fjordlandského *engela*, pak bych se rozezpíval s vámi.“

„Engela?“

Bekki se pousmál. „Ten, jenž žije vysoko v nebi, jak alespoň tvrdí Fjordland'ané. Engelové jsou rozkošné tváře i těla a zpívají sladčeji než skřivani.“

„Och.“

„Ale vy neumíte hrát a já zase zpívat, a proto sedíme a čekáme.“

„Já nevím, Bekki, ale ty písně, které jste zpíval tenkrát v Bridgetonu, se zdály docela dobré.“

Bekki zavrtěl hlavou. „Písně? Kdepak, žádné písně. Já nezpíval. Spíš jsem je jenom odříkával. Byly to litanie o válce a smrti, o krvi a ohni, o záležitostech, nad nimiž zaplesá válečnickovo srdce. Kdepak, my Chákka písně nezpíváme, skutečný zpěv je ponecháván na, ponecháván na...“ Bekkiho hlas se vytratil a jeho zrak nabyl otažitý strnulý výraz, jako by hleděl skrze Beaua.

„Na Châkia," dořekl Beau. „Vím to, protože jsem je slyšel v Severní důlní. Tip vlastně hrál a ony na tu melodii zpívaly. Snad bych měl říci, že sladčeji než skřivani."

Bekki si pojednou otřel rukávem náhle zvlhlé oči a odkašlal si. „Vskutku, i my jsme to slyšeli. Znělo to celou štolou."

Znovu oba zmlkli. Po chvíli si Beau povzdychl. „V Kacharu jsem žádné neslyšel, myslím zpívat Châkie. -A řeknete" - Beau vyskočil na nohy – „jak už je to dlouho, co jsme tam byli? Či přesněji, jak už je to dlouho, co jsme se vrátili?" Beau začal počítat na prstech.

„Tohle je od návratu už sedmý den," řekl Bekki.

Beau vztyčil pět prstů na jedné a dva prsty na druhé ruce. „Mně to vychází také tak. -Och, Bekki, kdepak ten Valk s vojskem jsou? Neměli by tu už být? Říkal, že dorazí za týden a-"

Bekki prudce zvedl ruku, aby ho umlčel. „Tiše, Beau, a naslouchejte! Něco se děje."

Za hřebenem zazněly bubny a rohy.

Bekki s mlatem v ruce vyskočil na nohy a společně s Beauem se rozběhli na vrchol.

„Draedan je v pohybu," řekla Phais, protože oba přiběhli skoro bez dechu.

Draedan dole si za lomozu bubnů a troubení rohů vykračoval ve směru slunce podél vnitřního okraje prstence Zplozenců rozložených kolem dendorských hradeb. Ubíral se k západní bráně, a protože před jeho děsivou mocí ustupovali Růckové, Hlôkové i Ghûlové, všude kolem něj byl prázdný prostor.

Na městských hradbách spěchali na pozice ozbrojení muži v brněních.

„Co myslíte, že se děje?" zeptal se Beau.

„Nějaké vyjednávání," řekl Loric a ukazoval.

Před jedním stanem, který přátelé, vzhledem k tomu, že jej hlídali Ghûlové se svými Hêloři nablízku, považovali za zástupcův, vlála k západu šedá vlajka.

Gargon konečně dospěl před západní bránu a tam se zastavil.

Čas plynul, rohy neustávaly v troubení a bubny v dunění a pak-

„Podívejte!" vyhrkl Bekki. „Nad západní bránou. Je tam vztyčená další šedá vlajka. Zešíleli snad? Vyjednávat s Modruem je vyjednávání se samotným Pánem úskoku."

„I přesto," ozvala se Phais, „by se snad z takového setkání mohli něco dozvědět."

Bekki sice zamručel, ale neodpověděl.

Bubny a rohy Roje náhle ztichly, ale nějaké troubení zaznělo z dendorských hradeb. Nikdo na hřebenu však nedokázal říci, co znamená.

A v každém srdci neustával pulzovat Gargonův děs.

Pak zatroubil růptišský roh, jeden Ghûl vyvedl ze zástupcova stanu nějakého muže a zámířil s ním k čekajícímu Hêloři. Muž nesl pod paží jakýsi ranec. Ghûl mu pomohl nasednout na Hêlořův hřbet.

„Modruův zrak a sluch," zabručel Bekki.

„Modruův hlas," dodal Loric.

„Hnus," řekla Phais.

„Až vyjedeme do bitvy," řekl Bekki, „právě jeho bychom měli vyhledat a zabít." Beau se zachvěl, ale neřekl nic.

Druhý Ghûl mezi Zplozenci, který už seděl na Hèloři, se natáhl dolů, chopil se otěží zástupcova oře a rozjel se s ním ve vleku od Roje k západní bráně Dendoru. Po bližším boku zástupcova Hèloře poklusával Rûck s šedou vyjednávačí vlajkou a po jeho opačné straně druhý s černou vlajkou.

Muž svíral svůj ranec a máchal rukou k městu před sebou.

Dospěli k patě mostu nad příkopem a zastavili se. Když Rûckové zarazili vlajkově žerdi do sněhu, Gargonův děs zcela ustal.

Beau se zhluboka a s úlevou nadechl a Phais sáhla po Loricově ruce. Bekki jen zachrčel.

Ghûl zacouval se svým Hèlořem vedle zástupcova a obrátil se k muži, který náhle vymrštil do vzduchu ranec, jehož části se v něm komíhaly.

„Elwydd," vydechla Phais.

„Co to je?" zeptal se Beau.

„Mrtvola," ozval se chraplavě Loric. „Drží ve výšce nějakou mrtvolu."

„Ach bože. Ale proč by Modru vystavoval mrtvolu?"

„Aby zastrašil," zabručel Bekki. „Pokouší se nahnat strach do srdcí těch, jež mu čelí."

Beau se zachmuřil. „Myslel bych si, že k tomu úplně stačí ten Gargon."

Loric na mládence shlédl. „Užívá té mrtvoly jako příkladu, kdyby se Agron neklonil před jeho vůlí."

Beau jen němě našpulil rty.

Dole v dálce setrval před hradbou zástupce na Hèloři, teď cosi ukazoval na muže nad západní bránou a vzápětí máchl rukou mimo a pryč.

„Co říkají?" zeptal se Beau.

„Určitě žádá, aby se vzdali," zachrčel Bekki se zbělelými kotníky na válečném mlatu.

Pak zástupce prudce vymrštil ruku a muži na hradbách se hroutili na kolena, jiní prchali a Rûckové s vlajkami před bránou padli do sněhu a plazili se v něm, a i když byli všichni daleko, jejich výkřiky hrůzy se daly zaslechnout dokonce i nahoře na hřebenu.

„Hrůzín na ně vrhá všechn svůj děs," řekla Phais.

Pojednou se přítel opět zmocnil tepot děsu a v dálce byl od brány podél západního okraje směrem ke stanu odváděn zástupce.

„Panebože," zasípal Beau, „jak příšerné. Už je to tu zase. Rád bych věděl, zda si někdy zvyknu se bát."

Toho večera, během poslední Beauovy hlídky, v době, kdy do houstnoucí tmy od každé ze čtyř dendorských bran vzlétaly ohnivé šípy, vyběhla do svahu tiše Phais.

V dáli duněly rûckenské bubny a Beauovi do samé duše pronikal Gargonův děs. „Co je?" zvolal ještě vylekanější.

„Psst, kryjte se," řekla Phais a popadla ho za paži.

„Kryt se?" Beau sevřel svůj prak ještě silněji.

Jak ho dara vtahovala mezi stromy, zasyčela: „Ano, někdo nebo něco prochází údolím za námi."

Beau si v duchu bleskově vybavil neurčitý obraz zpolá zahlédnuté obludy v Děsině, příšery, která k němu s Tipem křúpala po ledu a skoro je oba zabila.

Kapitola jedenáctá

Zbývá jeden den, jeden den a kde jsou Trpaslíci?

Tip přecházel po cimbuří, protože nedokázal usnout. Ach, pokoušel se o to, ale spánek nepřicházel, a proto vstal ve svícninách před půlnocí z postele, oblékl se, vzal si luk a toulec se šípy a vydal se ze zámku na hradby.

Teď tedy kráčel po nich, vztekal se, trápil a srdce mu dunělo Gargonovým strachem či možná hrůzou z toho, co přinese zítřek.

Tu a tam se vyškrábal na střelecký stupeň a ve svitu půlměsíce klesajícího nízko na západě vyhlížel na Roj s robustními obléhacími stroji za ním a přemítal, jak by se taková ohromná síla s mocnými válečnými nástroji dala zmařit.

A celou tu dobu vytrvale hřmotil rúckenský buben. V jihovýchodní výseči, kterou Tip procházel, se střetl s Brudem, který se opíral rukama o střelecký průzor mezi bočními zuby cimbuří a vyhlížel ven.

„Kapitáne," oslovil ho, jak k němu přicházel.

Brud se otočil. „Neslyšel jsem vás přicházet, pane Tippetone."

„Argh, cožpak by někdo přes tohle *squamiši* bubnování dokázal něco zaslechnout?" poznamenal Tip.

Brud zavrtěl hlavou. „Myslím, pane Tippetone, že i kdyby bylo mrtvé ticho, pravděpodobně bych nic neslyšel, protože Malínkové se prý pohybují tak tiše, že šepoty zní ve srovnání s tím jako výkřiky."

Tip se zašklebil. „Inu, kapitáne, o tomhle sice nic nevím, ale Warrowané našlapují opravdu zlehounka."

Mládenec se vyšplhal na střelecký stupeň a vyhlédl vedlejším průzorem. Pak si povzdychl a prohodil: „Nepřítel je tam tolik, až mi připadá, že už mohli zaútočit před týdny, jednak těmi mocnými věžemi a podobnými obléhacími stroji a pak také beranidly."

Brud učinil odmítavé gesto. „Kdepak, pane Tippetone. Kdyby bývali zaútočili před týdny, byla by to z naší strany strašlivá řež a i kdybychom snad prohráli, přesto bychom jim způsobili velké ztráty. Proto se spíše pokoušejí nahlodat našeho ducha a zvítězit tak mnohem snadněji."

„Nahlodat?"

„Ano. Těmi bubny, rohy, vrháním ohně, katapultováním rozsekaných mrtvol do města, černým neduhem... ale nejvíce ze všeho houževnatým Gargonovým děsem. Tohle podlamuje vůli, ducha a sílu i těch nejodhodlanějších."

„Ale co oni?" zeptal se Tippeton a pokynul směrem kRoji. „Zdá se přece, že se Gargona také bojí. Nepodlamuje vůli i jim?"

„Ano. Ta obluda ale zaměřuje sílu své pozornosti na Dendor, takže nejvíc trpíme my."

„Och, rozumím."

Tip si povzdychl, a zatímco ohně Roje skomíraly, oba tam společně ještě dlouhou chvíli postávali. Po nějaké době se ozval Brud: „Řekl jste slovo 'squamiši'."

Tip se ušklíbl. „Pochází od výrazu *Squam*, který je z řeči Trpaslíků. Můj přítel Bekki ho často používá, poukazuje-li na Zplozence."

Brud přikývl. „Tohle slůvko *Squam* se mi zamlouvá. Zdá se přesvědčivé.“
Postávali dál. Půlměsíc zapadl. Nadešla půlnoc. Tepot bubnu a přívál děsu neustávaly.

Brud se zahleděl na Tippetona. „Když si neodpočineme, bude ráno dost perně. Půjdu se natáhnout a vy byste měl jít také.“

„Myslím, že ještě chvíli zůstanu,“ řekl Tip, jenž se stále cítil příliš rozrušený na to, aby si šel odpočinout.

„Jak chcete, příteli,“ řekl Brud, „necht' máte klidnou noc.“ Poté se kapitán vzdálil, a až na muže noční hlídky obcházející hradby dokola zanechal Tipa samotného...

Po delší chvíli se Tip opět pustil do nervózního přecházení a jeho zrak se neustále stácel k jihu, kde se tyčil hřeben - *Kdepak ten Valk se svým vojskem vězí? Nepostihlo je nějaké neštěstí?* - ale znamení, pokud vůbec nějaké, se mělo objevit v temnotě až před rozbřeskem a do té doby ještě nějaká chvíle zbývala.

Svícniny ubíhaly, přešel falešný úsvit a po něm se zcela vytratily mizerácké ohně, jako by je všechny kdosi... zhasil.

A kolem města se nanovo rozduňely rúckenské bubny.

Co...?

Uplynuly další svícniny a v tom Tip zaslechl-

Co to je?

- přes dunění bubnů -

Skoro dokážu rozeznat...

- skřípot a lomoz os otáčených těžkými koly.

A když se zahleděl hvězdným svitem, dokázal spatřit... stín za stínem... pohyb... něco, co se v temnotě pohybovalo... cosi ohromného.

Panebože, obléhací stroje!

V té chvíli zatroubil na hradbách signální roh, jemuž odpověděl další a po něm ještě jiný.

Bylo to troubení do zbraně.

Výzva k sešikování.

Signál k obraně hradeb.

Na všechno tohle troubení odpovídalo vytrubování mizeráckých rohů a v jakém-
si bezeslovném společném řevu zabouřilo kvílení Roje.

Cvak!

Ze tmy vylétla se svistotem a prskáním ohnivá koule, přehnala se po nebi a dopadla do města. Ohnivě střely pršely dolů také z ostatních kvadrantu.

„Modru, ty sketo, ty lhář!“ zařval Tippeton přes zubaté cimbuří v západním směru od jižní brány. „Říkal jsi, že máme na rozhodnutí den!“

„Je to podvodník,“ ozval se za ním nějaký hlas, a když se otočil, spatřil těsně za sebou Mága Delandera.

Cvak!

K nebi se vznesla další ohnivá koule a Tip zaúpěl, když v jejím prskajícím světle uviděl stovky Rúcků táhnoucích za provazy a stáčejších vysoké obléhací věže k hradbám, a současně jiné Mizeráky, kteří přes sníh k bráně dole vláčeli mocné bera-
nidlo.

Cvak!

Městskými ulicemi se vzhůru k hradbám hrnuli vojáci, zatímco jiní pod nimi pobíhali hned sem a hned zase tam, někteří, aby udusali ohně a další, aby se vydali neznámo kam.

Tip zaslechl klokot jakési tekutiny, jako by někde zurčel mohutný pramen. Vzápětí se od zdi vznesl pach, který byl cítit olejem.

Když Tip svažtil čelo, Delander řekl: „Naplňuji suchý příkop tekutinou s příměsí oleje. Chystají se město obehnat ohněm. Dokud bude hořet, měl by Rûptům zabránit v použití žebřů ke zteči, obávám se ale, že věže tohle nezastaví.”

Cvak!

Za dunění bubnů a troubení rohů postupoval skučící Roj vpřed. V jeho středu se v odmítavém skřípění os valily kupředu ohromné věže... stejně jako beranidla. A katapulty neustávaly do města přes hradby metat ohnivé střely.

„Panebože, Mágu, podívejte se!” vykřikl nějaký hlas.

Tip se otočil a spatřil vojáka ukazujícího ven za hradby, za Roj, do místa, kde v temnotě na jihu vylétal do noci z vrcholu v dáli ohnivý šíp.

Kapitola dvanáctá

V okamžiku, kdy hořící šíp vysokým obloukem prolétal tmou předjitřní oblohy, zavolal Mág Delander na kapitána hlídky: „A teď rychle. Pošlete posla za králem Agronem. Necht' mu vyřídí, že Trpaslíci už dorazili.“

Během několika tepů srdce seběhl posel z hradby a vyšvihl se obkročmo na čekajícího koně, právě ve chvíli, kdy – *cvak!* - na nebi zapraskala další ohnivá koule vymrštěná mizeráckým katapultem, její planoucí hmota po dopadu na jednu střechu ve městě explodovala a rozšplíchly se od ní plamenné stružky ohně.

A mezi vřeštícím Rojem se vpřed neustávaly valit mocné obléhací stroje, jak vysoké věže, tak i robustní beranidla. Ani od Gargona nepřestávaly v tepotu s duněním bubnů dorážet vlny ochromujícího strachu.

„Pospěšte si s tím vrhačem!“ vykřikl Agron, nyní mezi shromažďujícím se šikem u jižní brány.

Ve chvíli, kdy byl mohutný vrhač hrotových střel obracen vpřed, ozvalo se vzdálené zatroubení a pak další. A kdosi křikl z hradby: „Vaše milosti, hemží se příkopem s žebří ke zteči a beranidlo už překračuje most.“

Zatímco přes hradby zasvištěly černě opeřené šipy ševelící o smrti a z hradeb zase na oplátku šipy z kuší, zavolal král Argon nazpět: „Střílejte jen na beranidlo a zatrubte na znamení zapálení příkopu dle libosti.“

V době, kdy signál zazníval, protlačili se šikem zezadu Veran s Ridichem a zamířili ke svým bližním z Mágů.

Žebře! vykřikovali vojáci, když se nahoře ozval klapot dřeva o zevní stranu kamenné hradby.

Střelci zkusí vzdorující rúptišským střelám vystřelovali dolů do tmy smrtelné šipy a skupiny statných chlapíků se chápaly dlouhých vidlicovitých tyčí a odstrkovaly jimi žebře. Ještě další muži zažihali pochodně, aby je na povel vrhli přes hradbu.

„Vyhodit oheň!“ křikl kapitán nahoře a muži prohazovali pochodně zuby cimburií.

Fúúúum! Z příkopu vyšlehly plameny a ozářily oblohu křiklavě rudě. Tipperton uprostřed šiku u brány zaslechl výskot doléhající z opačné strany, zatímco od mužů z hradby zazníval radostný ječet.

„Kde jsou ti Trpaslíci?“ zasípal Ridich, jakmile se vmísil mezi ostatní Mágy.

Letha zavrtěla hlavou. „Ten šíp vylétl sotva před svícninou. Dosud nedorazili.“

„Zůstaňte v pohotovosti,“ zvolal král Agron.

„My jsme ale neměli v plánu útočit v době, kdy budou útočit Růptové,“ namítl Ridich.

Tip vyprskl smíchy. „Jak můj tatík říkával: 'My plánujeme a život běží'. Inu, děláme si plány a dobré, ale zdá se, že nás všechny život, či snad v tomhle případě smrt, předbíhá.“

„Pane Tippertone, ať život nebo smrt,“ řekl Agron, „s tím, co nám Osudy házejí přes cestu, se musíme vyrovnávat Proto je naším bezprostředním cílem dokonce i za rúptišského útoku na hradby zabití Gargona, a při Adonovi, my ho zabijeme!“

„Kde je Gargon?" zavolal Alvaron na Delandera, který hleděl do noci.

„Stále před svým stanem," křikl nazpět Delander.

Dng!

„Co t-?" zamumlal Tip a hned poté, „ach, beranidlo,"

Shora a z prostoru obepínajících šancí brnkaly kuše a vystřelovaly šipky do útočníků před vnější bránou.

Dng!

„Připravte se u závory," přikázal Agron strážcům vnitřní brány.

„Králi Agrone, nepočkáme na Trpaslíky?" zeptal se Alvaron.

Dng!

Agron zavrtěl hlavou. „K zaútočení není vhodnější chvíle než právě uprostřed všeho. Mají síly roztažené po příkopu. Gargon stojí osaměle za nimi, takže podaří-li se nám rúptišský prstenec prorazit, napadneme ho bez ochrany."

Alvaron zavrtěl hlavou. „Gargon není nikdy bez ochrany, drahý Lorde. Před poskozením ho totiž kryje metání děsu."

„I přesto," řekl Agron a dal znamení k otevření brány.

Dng!

Ohromná posuvná závora byla se skřípotem odtazena a padací mříž zvednuta.

Delander spěšně seběhl shora a přidál se k ostatním Mágům. Všech šest se připravovalo na věci příští.

Vnitřní brána se kymácivě otevřela-

Dng!

-a všichni s katapultem stáčeným mezi sebou vstoupili do klikaté chodby pod hradbou - král Agron a jeho pečlivě vybraní muži. Mezi dendorskými ozbrojenci v brnění kráčelo šest Mágů, z nichž pouze dva nesli hole. A mezi Mágy šel jeden maličký Warrowan s nachystaným elfím lukem.

Dng!

Když se všichni ocitli v šeru klikatých hranic chodby, brána za nimi se s řinkotem zabouchla a mříž se opět skřípavě spustila.

Prošli pod vražednými otvory a podél střílen lučištníků ve stěnách chodby, za okamžik dospěli k poslednímu ohybu a před nimi stála vnější brána.

Dng!

Agron vpředu přistoupil k postrannímu vchodu, opatrně odsunul stranou malý kryt průzoru, a jak vyhlédl ven, chodbu mdle ozářily rudé pablesky zvenčí. V třepotavém narudlém svitu vzhlédl Tip k Imongar a prohodil: „Zrovna jsem si vzpomněl, co mi kdysi řekl DelfLord Borl."

Dng!

Imongar pozvedla obočí.

Tip se zachmuřeně pousmál. „Říkal, že okamžik začátku bitvy je chvíle, kdy se vše začíná hroutit."

Dng!

„Pak tedy, Tippetone, doufejme, že se v tomhle případě DelfLord Borl mylí, a že všechno zde půjde podle plánu."

Agron průzor znovu uzavřel. „Připravte se," rozkázal. „V cestě nám stojí berani-

dlo s dróhkskou obsluhou. Před kušemi shora a z boků chrání ty Wrgy pavézy. Budeme mezi ně muset vtrhnout, vytlačit je a pak odstranit beranidlo, abychom hlavní bránou a dál projeli s katapultem."

Dng!

„Dejte mužům po stranách a nahoře znamení, aby přestali útočit na beranidlo," řekl Agron.

Když byl rozkaz rychle předán přes boční střílny kušistům v úsecích za zdmi chodby a osádce u vražedných otvorů ve stropě, pustili se dva muži do odstraňování závory z bočního vchodu.

„Počkejte, Lorde," zvolal Veran, jak se protlačoval řadami kupředu. „Snad zde mohu posloužit."

Král Agron se otočil.

„Válečnou lstí," řekl Veran. „Pust'te mě k průzoru v bráně."

Dng!

„Co to dělá?" sykl maličký Tippeton stojící dole mezi muži a pokoušející se podél nich něco zahlédnout. „Nevidím."

„Chystá se kouzlit," odpověděla Imongar.

„Ach bože."

„Zde," zahučel Alvaron, sehnul se a Tipa vyzvedl.

Tip zadržel dech, přimhouřil oči a nervózně stočil hlavu malinko stranou, protože to, co se právě chystalo uvolnit, mělo být *kouzlo*.

Dng!

A Veran u průzoru zamumlal: „*Casus incendio!*"

Yaaaaah! dolehlo zvenčí zaječení a král Agron zařval: „Zatraceně, říkal jsem žádný oheň shora! Jen nás to zdrží."

Veran, aniž by se otočil, řekl: „Nejde o skutečný oheň, drahý Lorde, nýbrž spíše o pouhý kaskádovitý spád zvláštního ohně, jenž poslouží k rozprášení těch Odporáků." Odmlčel se a pak dodal: „Myslím, že už můžeme vyjít. Toho ohně se neobávejte, protože nepálí."

Postranní vchod byl prudce otevřen a král Agron s polovinou kapitánů a mužstva se za pokřiku *Za krále a Dulara!* vyřítili ven s meči a sekyrami přichystanými k sekání a s mlaty a řemdichy napřaženými k řezání, ale nepřítel byl pryč. Odhodil beranidlo a pavézy a pádl zpět přes kamenný most do lité spršky šipek z kuší, které svištěly dolů z hradeb.

Vzápětí se skřipavě začala zvedat padací mříž, stranou sklouzla posuvná závora hlavní brány a do otevřeného vchodu se vyrojili válečníci. V okamžiku, kdy Alvaron stavěl Tipa opět na dlažbu, se doširoka rozlétly kovové veřeje a chodbu zaplavilo zlověstně šarlatové světlo, jež přecházelo v přízračně krvavě rudý odstín.

Za krále a Dulara! vykřikl válečníci v chodbě a hrnuli se ven. Spolu s nimi i Tippeton. Ale hned poté se zarazili na místě, protože vojáci vpředu, jak se alespoň zdálo, vstoupili do hořících plamenů. A uprostřed požáru s burácením vystávaly plameny a obtáčely se kolem vojáků, kteří se opírali do obrovského beranidla a odstrkovali ho přes most, aby nepřekáželo v cestě. Mostní přechod nyní střežil král Agron s jinými bojovníky, zatímco v dálce přechali Hlôkové. Další vojáci odkopávali

stranou pavézy, které odhodili Rúptové na útěku. A ještě jiní za beranidlem házeli přes most do hořícího příkopu mrtvé Mizeráky, které při jejich útěku zabily šipky zkusí.

Válečníci se hrnuli z chodby a směřovali i s katapultem do plamenů. Doufali, že tahle zbraň Gargona vyřídí.

Když dospěl k plamenům i Tip, stáhl se od nich, ale Imongar, která v nich už přímo stála, se obrátila, Warrowanovi pokynuta a napřáhla k němu ruku.

S rozbušeným srdcem... aniž by tušil, zda strachem zohne, z Gargonova děsu či strachem z kouzla... sebral všechnu odvahu a do ohně vkročil.

Svět všude kolem něj burácel zuřivým požárem, jenž se ho ale ani nedotkl. I přesto vyrazil vpřed. Běžel a cestou minul katapult na kolech. Snažil se neječet.

A pak se už ocitl za klamnými plameny na kamenném mostním oblouku. Brunátný oheň kolem nepřestával burácivě planout k nebi, ale tenhle pocházel z hořícího příkopu a byl skutečný, a proto do Warrowana udeřil spalující žár.

I přesto, i vzdor tomu, že skutečný oheň plál na pouhou délku paže od něj, i když proti jeho holé pokožce zuřila sežehující výheň a pokoušela se toho pošetilce zpopelnit, na kamenném mostě na něj oheň dosáhnout nedokázal, a proto mu nyní srdce bušilo jako kladivo pouze pod vlivem Gargonova vrhaného děsu.

Přes most se z planoucího příkopu valily mraky černého dýmu. Tipa obklopil hustý pach hořícího oleje. Mával kolem sebe rukama, kašlal a klopotně si razil cestu vpřed, až dospěl k úpatí mostu.

Obrátil se, aby se podíval, kde je v té chvíli vrhač, a zalapal po dechu, protože za ním se tyčily vysoké kamenné dendorské hradby a zuřící požár v příkopu po nich vrhal svou rudou září, kam až zrak; dokázal dohlédnout.

Připomínalo to město v plamenech.

A na východě se k jedné robustní obléhací věži hemžili Rúckové, Hlôkové a Ghûlové. Vylézali na ni a směřovali k rampě nahore, která překlenovala prostor mezi ní a hradbou. Rampa se přitom klenula vysoko nad plameny hořícího oleje. A vojáci na hradbě ustupovali a někteří z nich se s jekotem dávali na útěk.

Gargon! Tip se otočil a zahleděl se k jihu, aby se podíval, kde se ten děsivý tvor právě nachází, ale v mihotavém světle viděl pouze opuštěný temný stan.

Kdepak, ty blázne! Zadívej se od té věže přímo před sebe! Zahleděl se na východ, k místu na hradební zdi, odkud vojáci už prchli a přes cimbuří se teď přeléváli Mizeráci, pak zalétl pohledem od hradeb... a srdce se mu rozbušilo až v hrdle-

Adone! Táhle je!

Ale ne sám!

-protože jedna mizerácká rota maširovala daleko vpředu a druhá se táhla daleko vzadu. A Gargon, Draedan či Hrůzín se nemotorně ubíral k východu. Strašlivý pohled upíral nahoru na hradbu, vrhal na ni děsivou hrůzu a zaháněl ječící vojáky pryč, takže po nich zůstávaly bez obrany velké části předního ochranného valu.

A pod touhle věží postávala další mizerácká rota. Shromáždila se u jejího úpatí a vyčkávala.

Och Elwydd, tohle je ten záměr! Vyšplhat se po věži do města ve chvíli, kdy Gargon tuhle cestu otevře.

„Na stranu, Waldane!" ozval se výkřik, a když se v tom směru Tip zahleděl, uviděl, jak se z iluzorních plamenů valí vrhač postrkovaný válečníky.

Tipperton popoběhl napřed a kolem ohromného beranidla odstrkovaného teď k jedné straně.

Vždyť ty žebře ke zteči a beranidla u bran nejsou nic jiného než válečná lest. Skutečný vpád se přelévá přes hradbu u věží, uvědomil si Tip posléze.

„Králi Agrone," zavolal, jak se blížil ke králi a jeho ozbrojencům, kteří střežili tuhle cestu, „támhle se pohybuje Gargon."

Agron na Warrowana letmo pohlédl. „Ano, vidíme jeho i jeho doprovod."

Vojáci už vrhač dostrkali na sněhovou pláň a stočili ho na králův rozkaz k východu.

„Honem," vykřikl Tipperton, „Gargon je už u další brány."

A na hradbě u této druhé věže prchali pryč s jekotem po předprsni ochranného valu vojáci, zatímco Ghúllové převáděli přes již překlenutou rampu výskající Mizeráky.

Kvílející Rûptové u první věže neustávali šplhat vzhůru a přelévát se přes zeď. Řvoucí vojáci se nyní vraceli, aby se chrabře pustili do boje a pokusili se vytlačit ty, kteří se již ocitli na střeleckém stupni. Ale skučící Zplozenci v tlaku neustávali, protože Ghûly v popředí sice zasahovala strašlivá poranění, ale nikterak je neovlivňovala. Zranění lidí byla však smrtelná.

Dole po pláni zaútočili ve východním směru král, vojáci, Mágové a jeden osamělý Warrowan. Mezi nimi se těžkopádně kodrcal vrhač. Ale mohutný Gargon, který o pronásledování nevěděl, už docházel ke třetí věži.

A muži na hradbě se opět s ječením rozprchávali, zatímco kvílící Rûptové vyšplhali na obléhací věž a s žuchnutím spustili na cimbuří rampu, jež překlenula prostor mezi věží a zdí. Pod vedením Ghûlů se přes ni hrnuli Mizeráci a dole současně postupoval vpřed Gargon se svým předním a zadním konvojem. Pohyboval se kolem města proti směru sluneční dráhy a procházel přitom valícím se černým dýmem a krvavě rudým svitem, jenž vrhal hořící olej.

„Ach, honem, honem," vykřikoval zadýchaně Tipperton a vydechoval do zimního vzduchu bílé obláčky. Běžel mezi muži a podél vrhače, v žilách mu tepal děs a přes vysoké Dendorské, až na občasné kratičké záblesk, neviděl nic. A proto ani nevěděl, jak blízko či daleko se nachází nepřítel, a to až do chvíle, kdy klín vojáků vrazil do zadního doprovodného voje.

„Za Dulara!" vykřikl Agron s mečem v ruce.

„Za krále a Dulara! zaryčeli dendorští válečníci a jejich meče, sekyry, mlaty a řemdichy odrážely stranou dhaly, sipary, šavle, jatagany a mačety. Mizeráci byli sice útokem zezadu zaskočeni, ale obraceli se, aby mu čelili i přesto, že se jimi Lidé probíjeli.

S dunivě bušícím srdcem vyskočil Tipperton na plošinu vrhače, aby získal na výšce, protože doufal, že zahlédne Gargona a vystřelí po něm ze svého elfího luku, ale při své malé výšce nemohl přes všude kolem zuřící bitvu nic vidět, protože řvoucí lidé a vřeštící Rûptové se sráželi hned v jednom a hned zase v jiném směru, řezali do sebe, sekali se, drtili, ocel párala a hroužila se do masa, kostí, mozků, svalů a

střev.

Odkudsi zatroubil squamišský roh a Gargon vpředu zvolnil, zastavil se a začal se otáčet.

„Teď!“ zařval Alvaron. „Teď vystřelte!“

„Ale Mágu,“ zaprotestoval jeden z vojáků od vrhače, „co dostřel?“

„Zatraceně, řekl jsem teď!“ zaryčel Alvaron.

Muž vyskočil na plošinu a chopil se pažby, zatímco druhý vykřikl „Uhni, Waldane!“ a odstrčil Tippertona stranou, takže se mladík po dopadu na zem sotva dokázal udržet na nohou.

„Počkejte!“ zvolala Imongar a snažila se na vrhač dosáhnout, ale vzápětí-

- *Thuun!*-

- ohromný katapult se spustil přímo nad Tippertonem.

Harpunovitá střela se v temnotě krvavě rudě ozářené hořícím

olejem vyřítla pryč a muž, který předtím odstrčil Tippertona, začal zuřivě otáčet rukojetí kliky. Jak se luk katapultu znovu napínal, ozýval se klapot ozubené tyče se západkou.

Tipperton přebíhal dole na zemi sem a tam. Bitva se od něj odehrávala sotva na délku jedné či dvou paží. Uskakoval a současně se marně pokoušel zablédnout průlet veliké střely, protože zápolící lidé a Mizeráci se zuřivě přelévají hned dopředu a vzápětí zase dozadu a bránili mu tak ve výhledu.

„Minula!“ zařval Alvaron. „Vystřelte další! Mágové, připravte se, Draedan se otáčí.“

A právě v okamžiku, kdy byla do čekajícího žlábků vložena druhá střela-

-zmocnila se Tippertona nesnesitelná hrůza. Upustil luk, padl do rozčvachtaného sněhu na kolena, zakryl si rukama tvář a rozvřeštěl se děsem. Současně se dali do křiku také lidé i Rûptové. Také ti se hroutili do sněhu.

A Mágové ve shluku stáli jako přimrazení. Gargonův hrůzný zlobný pohled totiž polapil všechny do posledního. Strašlivá hrůza prolínala všemi.

Jediný Alvaron se ztuhlými rysy a tváří nyní odkrvenou ze sebe dokázal chraplavě vypravit: „*Averto formido; abigo timeo.*“

Sám ale strašlivou sílu mocného Gargona odvrátit nedokázal, protože se jeho zacházení s astrální <energií> snížilo na minimum, jaké by přestát nezvládl nikdo.

A poté se dal ohyzný Mandrak do pohybu -

dus!

dus!

- a pustil se k ochromeným Mágům, k Warrowanovi na zemi, k rozjedenému králi a jeho skučícím vojákům včetně vřeštících Mizeráků, a jeho mocné spáry se chystaly trhat, párat a drtit plazící se pošetilce, kteří se opovážili sáhnout mu na život.

dus!

dus!

Šupinatá šedavá obluda, pod jejímiž kroky se otřásala zmrzlá zem, se blížila na nemotorných a jakoby kamenných nohách.

Dus!

Dus!

Její neustálé přibližování provázely lidský jekot a mizerácké: vřeštění.

Dus!

Dus!

Hrůzomet procházel dýmem, pachem hořícího oleje a mihotá ním krvavě rudého světla. A pak už vstoupil do roztroušených okrajů ječícího davu, z něhož se nikomu nepodařilo uprchnout, protože hrůza, kterou metal, byla příliš silná. A cestou vpřed drtil všechny ve svém bezprostředním dosahu - lidské jedince, Růpty, Hlôky i Ghûly - lhostejno, zda přítele či nepřítele, záleželo jen na tom, že trhal. Hlavy, údy, obličej: proletovaly vzduchem a za nimi se táhla krev rudá i černá. Tělesné části vyrvané z vriskajících obětí, zatímco se ohava brodil kořistí padlou k zemi.

Jak ale postupoval stále dál a nepřestával na kusy trhat stále další nešťastníky, ozvalo se vzdálené troubení signálního rohu, vytrubovaná výzva ze tmy, z jihu.

Země se rozechvěla neurčitými otřesy a troubení rohu neustávalo-

-ta—rah... ta—rah... ta—ra, ta—ra, ta—ra...

Zazníval hlasitěji a stále zřetelněji a země se otřásala klapotem kopyt.

Gargon zpomalil.

Ta-rah... ta-rah... ta-ra, ta-ra, ta-ra...

V dále na západě, na východě a dokonce i ze vzdáleného severu hlaholivě odpovídaly v předjitřním čase další rohy.

Ta-rah... ta-rah... ta-ra, ta-ra, ta-ra...

A pak země zaduněla dusotem kopyt.

Gargon, kterému zlobně planul zrak a z pařátů mu kanula krev, stočil obličej s ještěřčím čumákem plným tesáků k jihu.

A ze tmy za troubení rohů vyjelo na ponících do krvavě rudé záře na patnáct set válečníků se sekýrami a mlaty v rukou.

Trpaslíci konečně dorazili.

Ghath, Draedan, Gargon či Hrůzín vztekle zaryčel a zaměřil svůj děs na ně.

Poníci se vzpínali, couvali a Trpaslíci s jekotem odpadali. Mizeráci u vedlejší věže se otáčeli, spatřovali nepřítele, chápali se šavlí, jataganů, mačet a kopí a spěchali Draedanovi na pomoc, protože právě on byl klíčem k jejich vítězství.

Protože se Gargon díval jinam, zjistil stále ječící Tipperton, že se může hýbat. Zvedl svůj luk a dal se na útěk. Ale vzápětí jeho pohled padl na Imongar, Alvarona a ostatní Mágy, kteří stále setrvali na místě v ochromeném stavu.

Aniž by přestal skučet hrůzou, vyskočil Tip na plošinu vrhače, ale zjistil jen -

Znovu se rozječel hrůzou, s trhnutím vyškubl z toulce u stehna šíp, seskočil na zem, bodl Imongar do nohy a zavřeštěl: „Je to moc vysoko! Je to moc vysoko!”

Imongar se obrátila. I její hlas se teď rozječel hrůzou. Vzápětí se otočila a dala se na útěk, ale Tip ji zezadu nakopl do ohybu za kolenem, takže se poroučela k zemi.

„Ten vrhač!” zavřískal Tipperton, popadl ji za chomáč vlasů a zasmýkal s ní ve sněhu.

Imongar mu srazila ruku stranou a s námahou se vyškrábala na nohy. Kvílela hrůzou a potácivě se vydala k vrhači. Všude kolem ječeli lidé, Mizeráci a Trpaslíci. Jen Mágové stáli strnulí děsem.

Imongar se s úsilím vytáhla na plošinu, vyšklubla vzhůru pažbu vrhače, zamířila... a v té chvíli se Draedan otočil k ní -

- *Thunn!* -

- harpunovitá střela vylétla -

- „*Verutun ferio cor!*“ vyjekla Imongar a zamířila prstem na Gargona-

- střela nepatrně změnila směr a proklála ohavné bestii hrud’.

YAAAAWWW! zaryčela obluda a navenek zní explodovaly

ohromné vlny nesnesitelného děsu, až to s vriskajícím Tipem mrštilo na znak a jeho bušícímu srdci už scházelo jen málo k tomu, aby se roztrhlo vedví. A všude kolem města, tu i tam, řičeli a brali do zaječích poníci, z nichž padali skučící Trpaslíci a v hrůze bez sekyr a mlatů se plazili sněhem. Rovněž hrůzou vyjící lidé padali na zem, někteří slétali z hradeb na dláždění a po dopadu si lámali kosti, rozbíjeli lebky a umírali ještě za křiku.

Také Mizeráci se v kotrmelcích řítili k zemi z věží a hradeb, někteří aby uhořeli v hořícím příkopu, jiní zase, aby se zřítili do kamenných ulic. Růckové, Hlôkové a Ghûlové jinde na hradbách i na zemi před městem se hroutili a skučeli děsem a Hêloři současně prchali přes ledově studené pláně.

A kdesi poblíž západního obvodu se hrůzou zmítali ve sněhu maličký mládenec spolu se dvěma Elfy a Trpaslíkem divokého vzhledu.

A stejně jako ten příšerný děs náhle začal, tak také zcela ustal.

Alvaron se zhroutil do sněhu.

Imongar, jejíž noha krvácela z hluboké bodné rány po šípů, se dobelhala k ostatním Mágům. V téže chvíli se Lidé, Trpaslíci i Mizeráci všude kolem začínali hýbat, i když někteří zůstávali zcela nehybně ležet i bez známek jakýchkoliv viditelných poranění.

Jak se Tipperton potácivě stavěl na nohy, vztyčil se za ním klopotně rovněž Hlôk se zakřivenou šavlí v ruce.

„*Waerane!*“ zazněl výkřik.

Tip se hbitě otočil a spatřil Hlôka, jak se na něj vrhá se šavlí pozvednutou k seku - „*Waugh!*“ - vzápětí se mladíkovi skácel mrtev k nohám se šípem zaraženým v zádech.

Za zabýtým Grgem seděl ve sněhu Trpaslík s kuší v ruce.

Tipperton se zazubil a zasalutoval. Na oplátku se mu dostalo podobného pousmání, ale to už se Mizeráci všude kolem chápali zbraní a drápali se na nohy jen proto, aby se hned poté střetli s Trpaslíky též už se zbraněmi v rukou a na nohou. Lidští válečníci se dosud zmítali na zemi.

Tip se obrátil, zvedl luk ze země, příkrčený proklíčkoval ke katapultu s uvolněnou těživou a vyskočil na jeho plošinu. Odtud vystřeloval do Odporáků šíp za šípem a vyřídil každého, kdo se dostal poblíž Čarodějů opodál. Trpaslíci cestu posléze vyčistili a rotu vytlačili, ale k šarvátce spěchali další Mizeráci.

Imongar uprostřed Mágů zatřásla s Delanderem a Lethou a pak rovněž s Ridi-chem a Veranem. „A teď rychle,“ zvolala, „posbírejte svou energii. Mají nad námi početní převahu, takže bude třeba veškeré naší síly.“

Zatímco se Mágové otrásali a zbavovali se tak zbytků děsu, Imongar se sklonila,

aby probrala Alvarona, ale vzápětí se s pláčem svezla na kolena.

Tipperton se šípem na těživě seskočil z plošiny a přistoupil vedle ní. „Copak je?“

„Je mrtvý,“ zavzlykala Imongar. „Alvaron je mrtvý.“

„Mrtvý?“

„Zabila ho Draedanova vražedná muka. Och Adone, zemřel hrůzou.“

Tipperton pohlédl od Alvarona ke Gargonovi, pak na Imongar a v očích se mu objevil žal. Letmo pohlédl na šíp na těživě v nikách a řekl: „Slečno Čarodějko, až do skončení bitvy budu vás i jeho střežit před úhonou.“

Imongar zavrtěla hlavou. Neustávala slzet. „Ne, Tippertone, takhle by si to nepřál. Spíše musíme dokončit tenhle boj.“

S těmi slovy vstala a soustřeďovala se. Po noze jí stékala krev, a zatímco vedle ní poklekla Letna a položila jí ruku na ránu, řekla: „Verane, ráda bych, aby na ty Mizeráky poblíž zaútočilo na tisíc válečníků.“

Veran si traslavou rukou přejel přes čelo. „Ano, Imongar.“

Pak Letha sňala ruku z rány na Imongařině noze. Už nekrvácela. „Opatrně, Imongar, a nepohybuj se příliš spěšně, jinak se rána zase otevře.“

Imongar s pohledem upřeným k městu roztržitě přikývla. Pak se obrátila k Delanderovi s Ridichem. „Dokážete obrátit oheň v příkopu proti těm věžím?“

Delander přikývl a řekl: „Ano, ale musíme se dostat blíže.“

„Budete tedy potřebovat doprovod. Letho, povzbud' Trpaslíky.“

Letha vstala, zavrtěla hlavou a ukázala na Trpaslíky, z nichž většina už stála na nohou se zbraní v ruce a zuřivě bojovala. „Ne, Imongar, nepotřebují to. Povzbudit je nutné krále a jeho ozbrojence.“

Tip vytřeštil oči. *Král! Zapomněl jsem.* Rozhlížel se kolem a snažil se objevit Agrona, ale když spatřil mohutné válečníky v třpytivých pancířích s obouručnými meči, kteří se ze tmy řítili k řezi zuřící kolem, zalapal po dechu.

„*Baeroni!*“ vykřikl. *Počkat ale, Baeroni v zářivých pancířích? A kde se tu berou?*

Tipperton si blížící se posily nevšiml jako jediný. Zahlédli ji rovněž Mizeráci opodál. S vyděšeným křikem se dávali na útěk, při němž některé s'ali Trpaslíci a král se svými bojovníky, i když vesměs se skučením unikali.

A když opancéřovaní válečníci dosáhli bitevního pole -

-jednoduše a zcela se vytratili.

„Dobré kouzlo, Verane,“ poznamenala Imongar. „A teď zničme ty věže.“

„Ty uvnitř nebo venku?“ zeptal se Ridich.

„Co-?“ svažtil čelo Tipperton.

„Myslím, že ty uvnitř,“ odpověděla Imongar. „Od těch hradeb nahoře.“ Obrátila se k Tippertonovi. „Běžte a přiveďte krále. Potřebujeme doprovod, který Delandera s Ridichem dostane přes bránu.“

Ale jak se Tip otáčel k odchodu, král Agron s hrstkou svých mužů k Mágům právě docházeli. Když Agron spatřil mrtvého Alvarona ležícího na zemi, tváří mu probleskl výraz lítosti. Ale v té naléhavé chvíli zase rychle pomínil.

„Drahý králi Agrone,“ řekla Imongar, „potřebujeme doprovod, který by těmto dvěma zajistil opětovný návrat dovnitř. Využijí ohně v příkopu k zapálení věží.“

„Ano," přitakal Agron a obrátil se na jednoho ze svých mužů, „Kaptene Harne, vyhledejte nějakého dvärgkaptena a sdělte mu, že se vydávám do města, abych shromáždil vojáky, s nimiž bych mohl z původního plánu uskutečnit, co nejvíc půjde. Necht' tuhle zprávu postoupí také zbytku důstojníků, a ti zde též zbytku Valkovy rozdělené legie nadeleko ostatních tří bran: já s jízdou a pěšáky se do pole vydáme za dvě svícniny.

A Harne, pak přiveďte některé z těch důstojníků a odsekněte Gargonovi hlavu. Setkám se s vámi u jižní brány s koněm a píkou. Narazíte hrůzometovu hlavu na kopí a poneseť ji do bitvy po mém boku."

Jak se kapitán Harn obracel k Trpaslíkům, přešel Agron k Delanderovi s Ridi-chem. „Pojďme zapálit váš oheň," řekl a eskorta ozbrojenců v brněních s králem a dvěma Mágy vyrazila poklus k jižní bráně.

Při sledování jejich odchodu řekla Imongar Lethe: „Herold Trpaslíků bude potřebovat poníka. Můžeš nějakého sehnat?"

Letna přikývla, zavřela oči a mumlala: „*Manni convenire hic!*"

Pak se Imongar obrátila k Tipovi a ostatním. „Nuže, vyhledejme také my kapitána těchto Trpaslíků, abychom zjistili, co můžeme podniknout k záchraně jejich části plánu."

„A co zranění?" zeptal se Tippeton. „Neměli by někteří zůstat a sčezit je?"

Imongar pohlédla na Verana. Povzdech si a přikývl: „Obklopím je dokola přízračným vojskem, ale nezůstanu zde."

Tip se zadumaně zachmuřil.

„Tohle je nejlepší, co můžeme udělat," řekla Imongar, zatímco se k nim tryskem blížil poník, po něm další, pak ještě dvacet dalších a poté asi stovka dalších a všichni se houfovali kolem Lethe.

„Žádala jsem o jednoho," řekla s úsměvem Imongar, zatímco se všude kolem hemžili a tlačili poníci.

„Povolala jsem je všechny, myslím, že jsou jich na dva tisíce. Pro případ, že jsou Trpaslíci nablízku i vzdálení bez koní. -Míním bez poníků," odpověděla Letna, a jak zem zaduněla dalšími cválajícími oříky, také se na Imongar usmála. „Potřebujeme je znovu dostat k Valkově vojsku."

„Všechny ne," řekla Imongar, „protože jednoho potřebuji. Však víš, mám probodnutou nohu."

„Och, Imongar," ozval se Tip, „byl to jediný způsob, který jsem dokázal vymyslet, jak vás dostat z-"

„Já vím, maličký, já vím," řekla Imongar, tvářila se podmračeně a mnula si hlavu. „A odpouštím vám rovněž, že jste mi vytrhal vlasy i s kořínky."

Byla to dlouhá a lítá bitva. Nadešlo svítání, po něm ráno, ale do příchodu poledne byli Mizeráci rozprášeni, jejich věže spáleny, Hèloři ti tam a na zemi ležela pobitá polovina Roje. Král se svou jízdou a pěšáky se stejně jako krutí Trpaslíci chovali nesmlouvavě, a když se odnikud zjevíli mohutní válečníci a vyřítíli se přes pláně k nim, mnozí z Odporáků propadli panice a dali se na útěk.

Někdy v půli dopoledne a značně daleko od bitvy zahlédl Tip na poníkovi při ob-

jízďce plání Beua, který jel rovněž na koníkovi, protože Letha drobné oře rozehnala kolem hradeb doširoka, aby tak kacharským silám zajistila nové.

„Beau! Hejá, Beau!“ vykřikoval Tippeton, a když postřehl, že přítel cválá od bitevního pole pryč, pobídl poníka do trysku.

Beau obrátil koníka, vyrazil nazpět a současně vykřikoval: „Ach Tipe, mysleli jsme... já myslel, že ty- Ach Tipe, to je tak báječné, že tě vidím naživu.“

Dojeli k sobě, srovnali poníky vedle sebe, pohlédli jeden na druhého, napřáhli k sobě ruce, zaklesli je do sebe, široce se na sebe šklebili a cítili se prostě šťastní, že jsou opět spolu.

„Co Loric, Phais a Bekki?“

„Jsou všichni v pořádku, Tipe. Loric s Phais jsou uprostřed bitevní vřavy, Bekki také, ale každého, kdo se mu připlete do cesty, odráží stranou. Hledá totiž toho Modruova zástupce.“

„Och, Beau, tenhle zástupce: je to Lord Tain.“

„Tain?“

„Ano.“ Tip se zachvěl. „A nosí u sebe mrtvolu své dcery, slečny Jolet, a pořád jí našeptává ty své bláznivé sny.“

„Panebože.“

„Je úplně mimo, Beau, narodí se od toho zástupce u Severní důlní, který mi připadal jen přihlouplý.“

Beau se zakabonil. „Možná, že Modruovi umožňuje jeho ohyzdnou moc uplatňovat právě šílenství nebo přihlouplost.“

Tip si povzdychl, přikývl a řekl: „Snad máš pravdu, Beau, kdo ví? Já tedy ne, a to určitě. Tak či onak, jsem ale rád, že jsme zase pohromadě. Jenom mi řekni, kam jsi to, do Helu, tak hnal?“

Beau pozvedl svůj prak. „Jsem úplně bez střeliva. Táhle nedaleko je potok, k němuž si jedu nasbírat další valounky.“

Tip zvedl luk. „Já jsem na tom stejně. -Tedy, úplně bez šípu, až na ten s červeným opeřením od Rynn, který použít nehodlám. Spíš, kdyby se mi je podařilo najít, vytahal bych je z mrtvých Růptů a využil jich k odstřelu ještě dalších. -Řekni, neměl bys náhodou náhradní prak?“

„Ne, ale kdyby se nám podařilo sehnat kůži, mohli bychom si ho zhotovit.“

„Právě o takovém místě vím,“ řekl Tippeton, „jde o nedaleký kožený stan. Kdy si v něm přebýval Gargon.“

Oba mládenci pevně svírali oštěže, aby tak portikům zabránili v bezhlavém útěku. Beau znechuceně sraštil obličejk. „Bože, páchne jako hadí doupě.“

Tip škuhl za kus kůže a stan prořízl nožem. Pruh se oddělil.

„A je to,“ řekl a pozdvihl kožený pás. „Žádná sláva, ale až ho kapánek přiříznou, snad se mi ten prak dát dohromady podaří.“

Letmo pohlédl na Beauovu zkřívenou tvář a vyprsknul smíchy. „Povídám, Beau, vypadáš, jako bys právě spolknul smradlavého brouka.“

Beau se ušklíbl. „Myslím, že bych raději toho než tohle.“ Máchl rukou ke stanu.

Tip přikývl. „Ano. Ale ten Gargon páchne hůř. Jako nějaká obludná zmije... jako

zasmrádlá hniloba či zkažená krev... a připadá ti, že se nedokážeš zbavit odporné pachuti po mědi, která ti ulpí i na jazyku. Že bys ho rád viděl?"

Beau zbledl. „Och, Tipe."

„Viš, je po něm a jeho hlava na kopí po Agronově boku v bitvě," řekl Tipper-ton, který teď dřepěl na zmrzlé zemi a ořezával kožený pruh.

„Je *tím*, čím ta děsivá bytost byla?" zeptal se Beau. „Já nevím, ale zdá se, že at se vydala kamkoliv, odebírala nepříteli odvahu, když viděl, že se blíží."

„Přesto ale bojuje dál," řekl Tip.

„Ano, ale s mnohem menší zarputilostí." Beau přihlížel, jak Tip ořezává kůži.

„Pověz, jak byl zabit? -Chci říci, ten Gargon."

„Střelou z vrhače. To Imongar."

Beau sraštil čelo. „Čacký bojovník, tenhle Imongar, což?"

„Inu, já bych ji nenazval zrovna-"

„Ji? Gargona zabila *ona*?"

„Přesně tak," přitakal Tip. „Zastřelila Gargona střelou z vr-"

„Není jednou z těch jordianských válečnic, o kterých jsem slyšel? Či jednou z oněch velikých urostlých baeronek, co sem přicházejí? Bwen snad?"

Tip zavrtěl hlavou. „Kdepak, Beau, Imongar je Čarodějka z Mágů"

„Čarodějka? Zabila ho kouzlem?"

„Myslím, že ne, i když něco vyvřískla a pak dostal Gargon přímý zásah."

„Kouzlo," řekl Beau a mudrlantsky pokyvoval. A vzápětí „Ach, když už je řeč o kouzlení, co ta mince? Šlo o amulet či něco takového?"

„Ne, Beau, šlo o pouhou výzvu. Od Blainea Agronovi. Jsou přáteli z dětství. Po-vím ti o tom později."

„Vida," ozval se Beau se zklamaným výrazem ve tváři, „a já doufal, že je nějak očarovaná."

„Není," řekl Tip, „a já jsem rád, že ne." Pak letmo pohlédl na černou pásku na svém zápěstí. „Ale ten muž, co mi tu minci dal, kterého zabili v mém mlýně, to byl Dular, králův vlastní syn."

„Panebože," vydechl Beau a zatvářil se nyní posmutněle.

Zatímco Tip dokončoval ořezávání kousku kůže, rozhostilo se mezi oběma mládenci ticho, které narušovalo jen vzdálené řinčení bitvy.

„Kde je ten bezhlavý Gargon?" ozval se konečně Beau.

„Onde," odpověděl Tipperton a ukázal nožem, „ve východním směru."

„Jářku," řekl Beau zahleděný do dálky, „co jsou zač tamti velicí válečníci, co stojí v kruhu? Vyhližejí hrozivě. A proč se neúčastní bitvy? Řekl bych, že je lepší to, než hlídat bezhlavou zdechlinu Gargona."

Tip se rozesmál. „Vyšlo najevo, Beau, že se jedná o kouzlo, které střeží některé z raněných. A když teď tak o tom přemýšlím," - Tip pozvedl kožený pruh, zamračil se na něj a pak přikývl - „byl bych raději, kdybychom se vydali pro ty oblázky do pra-ku a poté se připojili k bitvě, než procházet těmi kouzelnými přízraky, jen proto, abychom se podívali na mrtvého Gargona bez hlavy, ať už by mělo jít o jakkoliv skvělou podívanou."

Zvedl se a zasunul nůž zpět do pochvy.

„Tak dobrá," řekl Beau, podal Tipovi otěže a pak nasedl na svého poníka. „Zajedeme pro ty kameny a pak se přidáme k Loricovi, Phais a Bekkimu."

Oba mládenci cválali podél potoka a sbírali oblázky do praku. Poté se vrátili do bitvy, v níž střelami z praků zasahovali Mizeráky. Jeden z těch maličkých praků podstatně smrtelněji než druhý.

Občas se vraceli k potoku, proráželi led a lovíli z vody nové oblázky. O to hůře trpěly jejich prstíky.

Slunce stoupalo vzhůru oblohou, a když přišlo poledne, prchaly již pryč všemi směry poslední zbytky Roje. Vzhledem k všeobecné únavě neprojevil nikdo ze Spojenců víc, než jen náznakové pronásledování. Dokonce ani Trpaslíci z Kacharu proslulí dlouhým štváním dávných nepřátel při úprku přes pláně se za nimi nepustili.

Kapitola třináctá

Tip s Beauem, Phais s Loricem a Bekki projížděli každý na přiměřeném oři zmasakrovaným bitevním polem: měli mrtvé a umírající, léčitele pečující o zraněné. Lidi a Trpaslíky, projížděli kolem milosrdných chákkurských rot, které procházely mezi padlými Mizeráky a jednou provždy ulevovaly jejich trápení. Nakonec dojeli k prstenci z přízračných válečníků. Nade vším se vznášel silný zápach. Tip se zhluboka nadechl a kouzlem projel, kdežto Beau se zastavil a podivný klam obdivoval. Veranova iluze dosud přetrvávala.

„Pohni, Beau, jsou tady ranění," zvolal Tip při seskakování z poníka, který jankovatěl a plašil se, a proto mládenec pevně přitáhl otěže, aby mu zabránil v útěku. A také *mrtvý Gargon*.

Beau pobídl poníka patami do boků a vjel do kruhu. „Tfuj!" Zhnusene svažtil obličej. „Ten Gargon, jáma plná zmijí by nemohla páchnout hůře."

„Zde," ozval se Loric, „podejte mi otěže. Postarám se na tomhle smradlavém místě o koníky."

Beau sesedl, přenechal poníka Loricovi a vzal si svou léčitelskou brašnu. „Tipe, Phais, Bekki... vydejte se mezi ty padlé a ujistěte se o živých."

„Jsou tam rovněž Grgové," zavrčel Bekki, „a u těch se ujistím o smrti."

Zvolna se pohybovali mezi Lidmi, Trpaslíky a Mizeráky a tu a tam Bekki prořízl nějaké hrdlo.

Během jejich činnosti vstoupila do prstence z přízračných válečníků Letha, která všude, kam přišla, přikládala ruce, šepem vyslovovala slůvko „*Concrescere!*" a krvácení se zastavovalo.

Beau se na ni užasle zahleděl. „Och, panebože, vy ale máte báječný dar."

Letha se usmála a podobně jako ostatní postupovala dál.

„Vida!" zachrčel Bekki zachmuřený ve tváři, „někteří ze zabitých nemají vůbec žádná zranění."

„Domnívám se, že je zabil ten děs," řekl Tippeton. Máchl rukou k bezhlavému Gargonovi, kterému z hrudi trčela rukojeť střely z vrhače a ze zad pronikala čepel umazaná sedlou krví. „Když se složil, zachvátil každého nablízku ohromný porýv hrůzy."

„I my jsme ho, vzdor vzdálenosti, pocítili," řekl Bekki a současně rýpl do Hlôka s vyhřezlými vnitřnostmi, jako by se ubezpečoval, že je skutečně mrtvý a že si jen tak naoko nepolehává uprostřed vlastních střev.

Tip se zahleděl na místo, kde stále ležel Alvaron. „Byl to příšerný výlev desu. Zabil Alvarona i tyhle ostatní. Na okamžik jsem myslel, že se mi roztrhne vlastní srdce."

Bekki svažtil čelo. „Alvaron?"

„Jeden Mág... támhle," odpověděl Tippeton, ukázal tím směrem a současně si otřel slzy. „Jeden ze šesti."

Bekki zakroutil hlavou. „Šest Mágů nedokázali toho Ghata zastavit?"

Tip pokrčil rameny, ale ozvala se Letha opodál: „Právě jsme i k bitvě zdaleka dobíhali a neměli jsme čas uspořádat si náš <ohně>."

„Čas?" zeptal se Tip.

Letha přikývla, aniž by vzhledla od zraněného, jehož právě ošetřovala. „Shromáždění <energie> zabere čas: u menších záležitostí jen chvíli, u větších to trvá dlouho. Zapuzení Draedana patří k těm větším."

„Ach."

„Járku, Tipe," zvolal Beau. „Zajed' do města a sežeň tam nějakou pomoc. Ty raněné je třeba přemístit do nějakého útulku. Víš, nemůžeme je tady v tom chladu nechat jen tak ležet. Už jsou tu dost dlouho."

Uběhl den a po něm druhý, a i přesto, že už král nechal bitevní pole důkladně prohledat, po Lordu Tainovi a jeho úděsném břemeni nebylo nikde ani známky. Jako by se Modruův zástupce vytratil do mrazivého vzduchu. Když se Beau optal, proč je tak důležité šileného Taina najít, Bekki odpověděl: „Je-li zbabělec Tain naživu, má Modru nástroj, jak znovu sešikovat přehající Grgy."

Toho dne byla na vrchol věže při západní bráně upevněna Gargonova hlava. Tváří k dalekému Gronu, k Modruově vzdálené říši. Měla sloužit jako ponuré varování každému, kdo by se opovážil vztáhnout ruku na toto město a tuto zemi. Při vztyčování hlavy strašlivé obludy se zdálo, že jsou Agronovi velitelé zarputilejší, než by se při tomto ceremoniálu slušelo.

Uplynulo dalších devět dní a krajem se rozléty zvěsti. Velitelé totiž každý den vycházeli z válečného kabinetu s reptáním. Šuškal se, že krále smrt vlastního syna Dulara dohnala k šílenství.

V průběhu zmíněných devíti dní bylo bitevní pole vyčištěno od těl, a protože zem dosud nerozmrzla, třebaže poslední z těchto dní připadal na jedenadvacátého března, podpalovaly se pohřební hra nice. I když zatím všechno pokrýval sních, do kraje už zavítalo jaro.

V nočním čase prvního jarního dne, venku na zasněžených pláních a pod sinalým měsícem v poslední čtvrti procházeli elfím rituálem sezónních proměn Tip, Beau, Phais a Loric, zatímco v dále, opodál městských hradeb, šarlatové pláty poslední z pohřebních hranic. Ženy s dětmi plakaly a Trpaslíci s muži si rvali brady, bili se v prsa a přísahali krutou pomstu.

Třetího dne po závěrečných pohřbech padlých na bitevním poli odjela většina chákkurského vojska. S ním odjížděly rovněž povozy s jeho raněnými. Trpaslíci totiž doufali, že řeku Argon překročí ještě předtím, než roztaje... anebo, že se přes ni přeplaví u Kaagorského přivozu, bude-li už obnoven, protože Valk návrat vojska předjímal, a proto tam za tím účelem ponechal řemeslníky. V Dendoru zůstali jen DelfLord Valk s hrstkou svých válečníků, protože v trůnním sále se měla konat slavnost, již se DelfLord chystal zúčastnit.

Pozváni byli rovněž Tip s Beauem a spolu s nimi Phais, Loric i Bekki včetně spousty dalších. Večer se oba oblékli do nejlepšího, co měli, i když šlo o pouhé náhradní čisté oblečení. Pro jejich vlastní vybavení se do opuštěného tábora na jižním hřebenu vypravil Bekki. Když se vrátil, Tip se nejvíce zajímal o zázračnou elfí loutničku. Žádnou újmu na ní neshledal, a vydávala ten správný zvuk i přesto, že na dotek studila. Ale vzápětí ji odložil a vydal se s ostatními do velkého trůnního sálu.

Zaplňovalo jej spousta mumlajících účastníků - muži, ženy, Trpaslíci a jiní. Všichni se promenovali a hlučně rozmlouvali. Čekali na krále.

„Adone, vždyť sám sebe sotva slyším myslet," překřikl Beau tlachání po vstupu do hlučícího davu.

Oba si jím klestili cestu, až se nakonec ocitli mezi Mágy, kteří ve svých róbách vyhlíželi oslnivě.

Beau vzhlédl k Lethe. „Járku," zvolal, téměř řval, aby ho bylo slyšet, „nemohla byste mě naučit tomu svému kousku? -Chci říci, tomu zastavování krvácení. Vzhledem k tomu, že jsem léčitel a tak, moc by se mi šiklo, kdybych ho ovládal."

Letha na něj upřeně shlédla hnědýma očima a křikla nazpět: „Obávám se, že byste potřeboval nejen dlouhý výcvik, abyste něco takového zvládnul, ale také dotek divokého kouzla."

„Divokého kouzla?"

Letha si z očí odhrnula zbloudilou hnědou loknu, pak se sehnula a řekla mu přímo do ucha: „Ano, pokud tedy nedokážete vidět <ohěň>."

„Ach ne," zaúpěl Beau. „<Ohěň>. Už jsem o něm slyšel. Od Delgara."

„Od Delgara?"

Beau přikývl. „To je jeden Mág."

„Och, já vím, kdo je Delgar. Jen mi vrtalo hlavou, kdepak jste se s ním setkal."

„V Bosky. -Tedy v Boskydells. Byl jsem pouhý výrostek, když tamtudy tehdy procházel. Určitě mi bylo kolem dvanácti, bylo to tedy asi před jedenácti lety. Daroval mi knihu o bylinkách, lektvarech, hojivých mastech a podobných věcech a doporučil mi, abych se učil u léčitele ve Vrbové dolině. -Járku, vy se s ním znáte?"

„Vskutku," odpověděla Letha, „je to můj otec."

„Panebože," vydechl Beau-

-ale právě v tom okamžiku udeřila do mramorové podlahy třikrát hůl a přes tlumený hovor zahlaholil jakýsi hlas: „Pánové, dámy a čestní hosté, všichni poklekněte před králem Agronem, synem Morgonovým a otcem zesnulého Dulara."

Nastalo ticho. Dav ustoupil ze středu a oba mládence mnohonásobně obklopil. A všichni, až na Phais, Lorica a DelfLorda Valka, klesli včetně dam na kolena.

Král Agron celý v rudém a s černou páskou na levém zápěstí se vydal vznikající uličkou, která se před ním rozestupovala, a zamířil k trůnu. V té době klečel Beau uprostřed zástupu na jenom kolenní vedle Tipa, nahýbal se hned v jednom a hned zase v jiném směru a pokoušel se podél mužů, žen a Trpaslíků něco zahlédnout „Já tady dole vůbec nic nevidím," zamumlal k Tipovi. „-A ty?"

„Vůbec nic," zašeptal Tip. „Hodně se to podobá situaci, za níž jsme pádili za Gargonem. Ani tam, na zemi a mezi těmi vysokými Lidmi, jsem pranic nedokázal zahlédnout."

„Inu, mohli nás postavit někam dopředu a nahoru, anebo nás měli nechat stát, prostě udělat něco, co by naše oči dostalo na stejnou úroveň s jinými," zareptal Beau.

Tip jen pokrčil rameny.

Od trůnu dolehl hlas krále Agrona: „Dámy, pánové a ctění hosté, prosím, povstaňte."

Zatímco se všichni zvedali, Beau zašeptal: „Pojď, přemístíme se někam, kde uvidíme.“ Oba se začali rozhlížet, kterým směrem se zástupem pustit.

„Shromáždili jsme se zde, abychom oslavili naše vítězství nad silami temnoty,“ začal svůj proslov Agron...

Protože Velici stáli všude kolem, spustil se Beau nakonec na všechny čtyři a s Tipem za sebou se dali do prolézání mezi naleštěnými vysokými botami a do uhýbání spadajícím lemům nabíraných sukni, pod nimiž se vydouvaly spodničky a kρινolíny. A lidé na ně za postupu pohoršené shlíželi a odtahovali se stranou.

„... bez pomoci DelfLorda Valka a jeho legie by bývalo téměř nemožné...” pokračoval Agron, zatímco se mládenci plazili dál a teď se už blížili ke středové uličce, ale jen proto, aby zjistili, že je zase obsazená, protože páni, dámy a válečníci se tam mezitím opět přemístili. Beau se vydal napravo a směřoval nyní k trůnu.

„... a střelu z vrhače, která zabila Gargona, vystřelila slečna Imongar...”

Agronova slova přehlušil jásot, zatímco oba mladíci lezli po čtyřech dál.

„... a proto ji jmenuji Hrdinkou říše...”

Znovu zahlaholil jásot a dav se rozestoupil, aby udělal místo Imongar krácející k trůnu, ale odhalil tak jen oba Warrowany postupující vpřed po čtyřech.

„Unh, Beau,” zasyčel Tippetton a s tváří zrudlou rozpaký se pomalu vyškřábal na nohy.

Beau v lezení neustával.

„Beau,” sykl Tip opět, hlasitěji.

„Co? Co je? Už jsme skoro tam,” odpověděl Beau.

Dav v čele s králem vybuchl smíchem.

Beau vzhlédl... a pak se pokusil propadnout podlahou.

V řehotu, skučení, hihňání a chechtání se ke zdrcenému mládenci dobelhala Imongar, napřáhla ruku a pomohla mu na nohy.

Toho večera byli chvalořečeni mnozí. Mezi nimi zvláště DelfLord z Kacharu a vlajka této državy byla napříště zavěšena na čestné místo v avenském trůnním sále.

Velebeni byli také Mágové z Černé hory: Delander s Ridichem za zničení obléhacích věží ohněm, Veran za iluzorní válečníky v útoku na Roj, kteří přiměli Rûpty k útěku, Letha za obstarání poníků a za svou hojivou ruku, Imongar za zabití Gargona a její vědem poté i přesto, že všem vyprávěla, že za Gargonův skon by si skutečnou vážnost zasloužil spíše Tippetton Thistledown, protože to byl on, který ji bodl do nohy a strhl před útekem za vlasy. A nakonec rovněž Mág Alvaron za to, že před smrtí působil jako jejich vůdce a ve dnech předcházejících nejednou ochránil dendorské válečníky před Gargonovým děsem.

Ocenění byli též další - velitelé, válečníci, léčitelé, poradci - žádný z nich však tolik jako pětice, která doručila minci: dva z Malínků, dva z Elfů a jeden z Dvärgů. Protože bez nich by bývali nedorazili kacharští Dvärgové. Bez nich by Dendor býval padl. A zvláště bez přičinění pana Tippettona Thistledowna by již žádný nebyl naživu.

Tip byl povolán ke stupínkům vedoucím k trůnu, a když stanul vedle krále, zahlaholily výkřiky jako *Promluv!* a *Hålla et tal!*

Tipperton se zachmuřil, zadíval se na zástup a pozvedl ruce. Když nastalo ticho, řekl: „Za vítězství ani za porážku neodpovídá jediná osoba. Pokud někoho vyzdvihujete, pak vám doporučuji, abyste ocenili všechny, kteří stojí proti Modruovi a jemu podobným. Svrhneme ho společně.“

Jeho proslov se setkal s šířícím se jásotem. Nakonec o ticho požádal král Agron. V tichu, které následovalo, shlédl na mladíka a poté se zadíval na své velitele, válečníky, dvořany a léčitele... na své poddané.

„Slova pana Tippertona jsou prorocká: společně Modrua porazit můžeme. A právě proto mám v úmyslu vytáhnout přímo na něj, na vraha mého syna Dulara. Až si vojsko odpočine, rány se zacelí, síly obnoví, zásoby doplní, povozy shromáždí, pak se vydáme přímo za Modruem. Mám totiž v plánu vtáhnout se svými vojsky do Gronu a tam pak na jeho nekalé živly zaútočit.“

Ale vzápětí po jeho neblahých slovech osazenstvo v sále společně vydechlo a rozhostilo se zaražené ticho.

Kapitola čtrnáctá

Vpád do Gronu? tiše si mezi sebou mumlali někteří v hostincích nad korbeli s pivem, zatímco jiní si zase přes zadní ploty šuškali: *Modruova říše? Modru, ten Četný mág? Cožpak král zešilel?* A ještě jiní na sebe pohlíželi a prohlašovali: *má plán, který tuhle válku rychle ukončí... cožpak nezabil Gargona?* Další ale přiškrce- ně tvrdili každému, kdo naslouchal: *To Dularův duch, který bloumá po šancích a prahne po pomstě, žene krále k takovému kroku.* Bez ohledu na to, co se povídalo, rozjeli se krajem jezdci s královskými zlatomodrými barvami a se zprávou, že král Agron vyzývá všechny tělesně schopné muže, aby se chopili zbraní a brnění, do měsíce října opustili svá místa a do poloviny listopadu se shromáždili v počíním městě Älvstadu na západě Avenu.

Ale na poradním setkání s králem proti tak překotnému tažení vystoupil kacharský delfLord a nazval je naprosto sebevražedným. S jeho názorem bezvýhradně souhlasila Imongar zastupující Mágy z Černé hory.

„A co na to říkáte vy, lianští Hraničáři?" zeptal se Agron.

Loric pohlédl na Phais, která řekla: „Drahý Lorde, spíše bych myslela, že byste měl se svými vojsky táhnout na pomoc Hornímu králi Blaineovi."

„Lady, to, co mám v úmyslu, pomůže Blaineovi i přesto, že se nebudu zdržovat po jeho boku."

„Ano," přitakala Phais, „pomůže, ale přesto vám radím, že byste měl raději vyhledat Horního krále."

„Kde je Blaine?" zeptal se DelfLord Valk.

„Podle posledních zpráv, které máme, tak západně od Ponur," odpověděl Loric, „od pádu Challerianské pevnosti se stahoval a bojoval za ústupu."

Imongar sraštila čelo. „Byl-li u Challerianské pevnosti, pak se asi do Pellaru dostává obtížně. Cožpak jste neřikal, že jsou všechny cesty přes Ponury zablokované?"

Loric přikývl. „Crestanský průsmyk, Quadranský i Gûnarringská průrva, všechny tyhle cesty okupují Rûptové."

„Omlouvám se, pane," ozval se Agron, „ale Ardenské údolí se přece rozkládá za těmito průsmyky. Jsou-li všechny zataraseny, jak vy jste se odtamtud dostali sem?"

„O tom nemám svolení mluvit, drahý Lorde, odpřísáhlí jsme totiž, že cestu, kterou jsme přišli, zachováme v tajnosti. Ale sdělím následující: tahle cesta je k využití pro vaši armádu nedostatečná. Sami jsme šli pěšky... tihle Waerlingové, dara Phais a já... a protože je pro koně příliš úzká, i když poník by přes ni přejít dokázal, nechali jsme je za sebou."

Při těch slovech DelfLord Valk pozdvihl obočí a nepatrně směrem k Elfům pokývl.

„Existuje nějaká snaha vybojovat volný průchod těmito cestami?" zeptala se Imongar.

„Ano," řekla Phais. „Liané z Ardenského údolí a Baeroni z Darda Erynian svádí bitvu o Crestan a Trpaslíci z Rudovrší se snaží rozdrtit Hordu u Gûnarringské průrvy

i přesto, že soutěsku pomáhá tarasit Draedan. Pokud jde o Quadranský průsmyk, snad už došlo k proražení obležení Drimmen-deeve a Trpaslíci z této državy spolu s Liány z Darda Galion jej mají pod kontrolou. Ale naše znalosti jsou staré, nevíme, zda je už některý z průsmyků volný."

Agron se zamračil a řekl: „Dobrá tedy, jsou-li dosud uzavřené, kde doufáte hledat Blainea?"

„Já bych po něm pátral v Pellaru," ozval se Loric. „Není-li už v pevnosti Caer Pendwyr, pak tam dříve či později dorazí."

Valk přikývl. „Mám v úmyslu vydat se s mými válečníky do Pellaru a postavit se tomuto Hornímu králi po bok. Protože však zřejmě půjde o dlouhé tažení, vydáme se na cestu až po sklizni letošní úrody v našich horských údolích, ze samotné krajiny vojsko totiž dlouho nevyžije."

Agron se zahleděl na Imongar. „A jak se zachová Mágstvo?"

Imongar si povzddechla. „My se rovněž vydáme do Pellaru, protože tento Horní král bude potřebovat veškerou pomoc, kterou dokáže shromáždit. Od Mágů především, protože Modru má na své straně nejen Mizeráky, ale také <silu>, Gargony, Draky a jiné vražené bestie, před nimiž dokážeme chránit jedině my."

Phais vytřeštila oči. „Vy umíte zapuzovat Draky?"

Tváří Imongar přelétl neradostný výraz. „Snad při velkém sdílení Mágů, podařilo se nám najít vědmu, jež by posloužila jako ohnisko a spáječ spojeného <ohně>, ale potřebné kouzlo nevyklučuje ani záhubu všech takhle splynutých účastníků."

Phais zavrtěla hlavou a otevřela ústa, aby promluvila, ale ozval se Agron: „Pomašíruj tedy do Gronu sám." Přelétl vzdorným pohledem od DelfLorda přes Hraničáře k Čarodějce.

Loric se rovněž rozhlédl po ostatních a pak řekl: „Škoda, drahý Lorde, že se tam s armádou vydáte bez naší pomoci. Domnívám se totiž, že k vítězství dojde nikoliv v grónském chladu, nýbrž po boku Horního krále, ať už se nachází kdekoliv."

Agron zhluboka nabral dech a poté vydechl. „Snad může být, jak říkáte, pane Loricu, ale poslyšte mě. Tažením do Gronu přiměji Modrua k odkladu a pro Blainea tak možná získám nějaký čas, aby dal dohromady potřebný svazek ke svržení toho bidáka. Přinejmenším způsobím, že Modru stáhne na obranu proti mé hrozbě několik hord, které tak nebudou nasazeny proti Blaineovi." Agron zvedl ze stolu koženou šňůrkou provlečenou cínovou minci. „Nepochybuji, že ho najdete, a tak žádám jen o jediné: až se s ním setkáte, vraťte mu tuhle minci a vyřídte mu, že jde o peníze, který poslal po mém synovi Dularovi, jehož Modru zabil tím nejspínavějším způsobem. Sdělte mu, že mi ji doručili jiní a že bude dobře utracena."

Loric symbol přijal, letmo pohlédl na Phais a řekl: „Drahý Lorde, přesto, že s výpravou do Gronu, kterou se chystáte podniknout, nesouhlasíme, dara Phais a já Horního krále vyhledáme, ať už se nachází kdekoliv, a tento peníz i vaši zprávu mu doručíme. A k tomu se zavazujeme."

DelfLordovi, Čarodějce ani lianskému Hraničáři se krále Agrona od jeho zvoleného směru odradit nepodařilo a tak se Trpaslík, Čarodějka a Elfové chystali vydat vlastní cestou a krále s vojskem při tažení do Modruovy říše opustit. Do Gronu ale neměli maširovat jen lidští vojáci. Spolu s nimi rovněž maličký Warrowan, který se

králi na jeho smrtelně nebezpečné cestě zaslíbil jako průzkumný zvěd. A kamkoliv se tehle drobounký zvěd vydával, vydával se i malinký léčitel.

„Járku, Beau, už jsme po dny ustavičně zavření jako v kleci. Co kdybychom si vyšli ven a tys mě naučil pár těch svých kousků s prakem? Chci říci, že ať si do bitvy vezmu sebevíc šípů, stejně je všechny vystřelím, ještě než je dobojováno, kdežto šutříky... připadá mi, že ty jsou po ruce vždycky. A mám-li bojovat, je-li můj toulec prázdný, pak se mi prak jeví jako nejvhodnější řešení, takže bych pár těch triků využít mohl.“

Beau se na něj zadíval. „Ohó, já že tě mám vyučovat kouskům? Tohle mi říkáš ty, který jsi mě viděl vrhat kameny vysokým obloukem do stromu a skoro si přitom vyrazit mozek z hlavy?“

Tip se při té vzpomínce rozesmál. „Ach, Beau, tohle se ale odehrálo už více než před rokem a ty ses od té doby kapánek zdokonalil.“

Beau se ušklíbl. „Dobrá tedy, musíme zajít za Phais, aby ti zhotovila prak, protože i mně ho udělala ona.“

„Ohó, copak je špatného na tom, který jsem vyřízl z Gargonova stanu?“

Beau zavrtěl hlavou a řekl: „Počkej, až použiješ můj, brachu. Pak uvidíš.“

Vyloudali se do okrasné zahrady za sídlem a vybírali z tajícího sněhu chladivé oblázky. Pak přešli na otevřené prostranství u městské hradby.

„Dobrá, brachu, zde máš, co mě Phais naučila: nejdřív si musíš smyčku upravit kolem palce. Když ji moc utáhneš, přerušíš si v něm oběh krve. Bude-li příliš volná, odmrtíš prak i se střelou. A je-li řeč o střelách, nejlepší jsou ty, které nejsou úplně oblé, nýbrž protáhlé. Lépe padnou do váčku praku, z něhož se také lépe vymršťují a zdá se, že jsou po dopadu vražednější. A další věc...“

Takhle se tedy Beau pustil do Tipova vyučování všeho, co věděl o pracích, střelách a smrtelných vrzích vedených pod úrovní ramen, přes rameno, bokem a přes ruku, protože našinec nikdy nemůže tušit, kde se v čase vrhu ocitne - zda na útesu, zavěšený na kmeni stromu, při vykukování přes zeď, v nehybném postoji nebo v běhu, za jízdy na poníku či na koni - a to se zaměřením na cíle vlevo, vpravo, poblíž nebo daleko, vysoko či nízko, malé i velké, je-li řeč o nejvhodnějších místech k zasažení nepřítele a jeho složení či úplném zabití. A i když se Tip učil rychle, o umění střelby z praku toho bylo mnohem víc, než kdy předpokládal.

Příštího dne se Valk se zbytkem svých válečníků připravoval na cestu do Kacharu a Mágové z Černé hory zase do dalekého Pellaru. Phais s Loricem svůj odjezd po nějakou dobu odkládali, protože stále doufali, že král Agron upustí od svého tažení do Gronu a vydá se rovněž do Pellaru. Bekki ale zamýšlel zůstat po Tippettonově boku. Přestože svůj slib doprovodit Waerana bezpečně do Dendoru už splnil, závazek vůči drobnému Châk-Sol, příteli Trpaslíků, pociťoval nadále. A pak, lepší místo, na němž by nacházel a pobíjel Grgy, by jinde než v pustinách Gronu neobjevil.

Bylo to dlouhé loučení, když si Tip, Beau, Phais, Loric a Bekki dávali sbohem s Valkem a Mágy. Imongar dokulhala k Tippettonovi, objala ho a šepem mu poděkovala i přesto, že ji jedním ze svých velmi ostrých šípů bodl do nohy.

A když odjížděli, Trpaslíci k severu a Mágové k jihu, zazněly z dendorských hradeb signální rohy, jež všem ohlašovaly, že se hrdinové toho dne vydávají přes avenské pláně.

Třetího dne procvičování střelby z praku se Beau pojednou zamračil na cosi v dálce. „Járku, Tipe, co to je? Dneska to vidím už počtvrté.“

Tip se obrátil a zadíval se tím směrem. Dlážděnou postranní ulicí ujížděl bílý povoz s vozkou v bílém. „Och, jde o povoz pro nemocné, Beau, míří do vězení.“

„Do vězení?“

„Ano. Ve městě je nějaká černá nemoc. Způsobil ji Modru. Když nechal přes městské hradby vrhat ty mrtvoly-“

„Černá nemoc?“

Tip přikývl. Tvářil se ponuře. „Je hrozná. Boláky, z nichž vytéká hnis. Černé kr-“ „Černé hlízy v podpaždí, v tříselech?“ přerušil ho Beau. „Horečka?“

„Inu, o hlízách nic nevím, ale horečka, ano, a černé kruhy kolem vpadlých očí.“

„Ach panebože,“ povzdechl si Beau. „Tohle připomíná dýmějový mor.“

„Dýmějový mor? Ale já myslel, že mor je něco široce rozšířeného, kdežto tohle rozsáhlé není. Zdá se, že jen ti, kteří odnášeli mrtvoly do ohňů-“

„Snad se dosud všeobecně nerozšířil,“ prohlásil Beau a sbíral svou kazajku a kabátek, „ale jde-li o nemoc, kterou mám na mysli, skosí celé město, pokud se nezastaví.“

„Kam jdeš?“

„Do toho vězení, at'si je kdekoliv. Musím to vidět na vlastní oči. A pak, mohou využít mé pomoci.“

Tip si začal natahovat kabátek. „Zavedu tě tam, ale zda jím pomůžeš, Beau, to nevím. Z hovoru s jedním léčitелеm jsem měl dojem, že mnoho z těch nakažených nepřežívá.“

„Ach bože, a já doufal, že se s tímhle dnem nikdy nesetkám,“ řekl Beau s ponurým výrazem ve tváři.

„Jde tedy o dýmějový mor?“ zeptal se Tip.

Beau přikývl. „I když jsem ho dříve nikdy neviděl, přesně odpovídá všem popisům, které jsem kdy přečetl, zvláště popisu v mé červené léčitelské příručce.“

Phais pohlédla na Loricu. „Chier, bude třeba naše pomoc.“

Loric odpověděl němým přikývnutím.

Beau si povzdechl. „Stříbrného kořene mají spousty, ale žádnou zlatou mátu.“

Bekki vzhledl od talíře s jídlem. „Zlatá máta?“

„Ano. Zlatá máta. Domnívám se, že při léčbě dýmějového moru by mohl pomoci čaj ze zlaté máty smíšené se stříbrným kořenem, ale žádná zlatá máta mi už nezbyla. Nevíte o nějakém místě, na němž by se mohla vyskytovat?“

Bekki pokrčil rameny. „Možná. Kdysi, při hledání nerostných ložisek v Ponurách nad Nordským jezerem, jsem se setkal s dosti velkým množstvím zlaté máty, která tam rostla ve spárách a šterbinách podél stěny strmých srázů. Ale zdali jde o tu, po níž pátráte, říci nedovedu.“

„Ve značném množství? Och bože, jde-li o zlatou mátu, jen tolik, co potřebujeme.“ Beau seskočil z lavice u stolu. „Počkejte, ukážu vám její obrázek.“

O chvíli později se mládenec vrátil se s tenkou léčitelskou příručkou vázanou ve vybledlé červené kůži. Zalistroval stránkami a rychle našel tu, kterou hledal. „Tady je to.“ Ukázal kresbu Bekkimu.

Trpaslík zachrčel a od kresby vzhledl. „Snad jde o to, co jsem viděl.“ Znovu vrhl letmý pohled na stránku a poté se rozpačitě zamračil. „Tahle slova, neumím je přeložit.“

„Tahle kniha je psána v jednoduchém klíči,“ řekl Beau. „Přečtu vám to.“ Vzal si knihu zpět a se soustředěně svaštělým čelem četl: „Zlatá máta, bylina se zubatými trojčetnými aromatickými listy a téměř pravidelnými světle žlutými květy.“ Vzhledl a viděl, že se Bekki nepřestává mračit.

„Těm žlutým květům jsem rozuměl,“ zabručel Bekki. „Ale tomu ostatnímu...“ Pokrčil rameny.

„Delgar takhle píše, Bekki, používá krkolomná slůvka atak podobně. Nějakou dobu mi trvalo, než jsem zjistil, co vlastně znamenají.“

Bekki pozvedl obočí. „Delgar?“

Beau přikývl a poklepal na červenou knížku. „Mág, který mi tuhle knihu daroval.“

„Ach. Mág, říkáte. Rozumím,“ zachrčel Bekki. „A co se vlastně o zlaté mátě pokouší sdělit?“

Beau pokynul rukou ke kresbě. „Pomyslete na tuhle bylinku jako na obyčejnou mátu, ale s listy, z nichž má každý zubaté okraje, zlatavou barvu a mátovou vůni. Takovou jste viděl?“

Bekki se znovu podíval na obrázek a pak přikývl.

„Pokud si dokážu vzpomenout, tak ano.“

„Ach bože. Panebože,“ vyhrkl Beau. „Pak myslím, že jde přesně o to, co potřebujeme. A to místo, kde jste tu mátu viděl, dokážete ho znovu najít?“

Bekki se na Warrowana zakabonil. „Cožpak jsem vám už neříkal, maličký, že jako Chákka nemohu vlastní šlápě ztratit?“

„Och, výborně.“

„Podívejte,“ ozval se Tip, „nástup Agronova vojska proběhne až v listopadu, tedy od nynějška za osm měsíců, takže bych se tam mezitím mohl vydat. Co se trhá, květy nebo listy?“

„Listy, Tipe. Když máta zezlátne, je už odkvetlá.“

„A kdy to je? Teď? Na jaře? Och, Beau, vlastně se snažím zeptat, kdy se trhá? V jaké době musíme být u Nordského jezera?“

Beau rychle nahlédl do své červené knížky, vzápětí se zatvářil sklesle a zaúpěl. „Och, ztraceně, zapomněl jsem.“

„Zapomněl nač?“ zeptal se Tip.

„Jedním z důvodů, proč je zlatá máta tak vzácná, je, že se jí daří v období mezi srpnovým a zářijovým měsíčním úplňkem a do té doby už bude mít možná tohle město v sevření smrt.“

„I přesto,“ pohlédl Tip na Bekkiho, „je to do listopadového nástupu Agronova

vojska dlouhá doba. Pokud bychom se za tou mátou vydali, zvládneme to tam a zpět ještě před ním. Na kdy připadají ty úplňky?"

„Srpnový na desátého," řekl Loric. „Záříjový zasnívá naplno devátého."

„Inu," řekl Beau s pohledem na knize, „podle téhle knihy zlátna máta při záříjovém úplňku, který následuje po srpnovém, a proto se musí otrhat ještě předtím, než dojde k zatmění měsíce."

„Zatmění po záříjovém úplňku?" zeptal se Tip a trochu popleteně vrtěl hlavou.

Beau přikývl.

Tip se obrátil k Loricovi, který mu odpověděl, než se stačil sám zeptat: „Tohle zatmění měsíce připadá na čtyřiadvacátého."

Tip pohlédl na Beaua. „Znamená to tedy, že ji musíme otrhat v období mezi devátým a čtyřiadvacátým zářím?"

Beau vzhlédl od knihy. „Správně, protože při tomhle zatmění měsíce hnědne a stává se smrtelně jedovatou."

„Elwydd," zvolal Bekki, „ničí i zachraňuje samojediná?"

Beau přikývl a řekl: „Ano, a proto je životně nutné, abyste se tam dostal včas a otrhal to, co zachraňuje, a ne to, co ničí." Zavřel knihu a zeptal se Bekkiho: „Kde je to Nordské jezero a jak dlouho by trvala cesta tam i zpět?"

„Jenom okamžiček," ozval se Tip, „zajdu pro své mapy a pak uvidíme."

„Tady je brod," řekl Bekki a zabodl ukazovák do náčrtku.

„Počkejte okamžik," ozval se Tip. „A co takhle využít Kaagorský přívoz? Nebylo by to kratší?"

„Je vypálený," poznamenala Phais.

„Ale než sem Valk přivedl své vojsko, zanechal u něj řemeslníky, aby ho obnovili. Došlo k tomu asi před měsícem. Dneska už je určitě opět spravený či bude, až přijde čas vydat se pro mátu."

Loric přikývl. „Přesto se může znovu stát kořistí Zplozenců, kdežto brod nikoliv."

Tip si zamyšleně pohladil bradu. „Snad je něco na tom, co říkal Beau: Odporáci mohou mít u toho brodu postavené hlídky podobně jako u řeky Hâth v Rellu."

„A taky u brodu na řece Křišťále, který směřuje do Avenu," dodal Beau.

Bekki zavrtěl hlavou a znovu ukázal na brod.

„Narozdíl od přívozu, není poblíž těch mělčin nic životně důležitého: žádná města, městečka, osady, průsmyky... nic... myslím, že dokonce ani squamiší pevnosti."

Je nepravděpodobné, že by tam Grgům stálo za to mrhat silami. Ne, myslím, že ho střežit nebudou, ale mohli by ho využít k přechodu, aby své nekalosti prováděli ve vzdálenějších částech."

Tip se zamračil a ukázal na jeden výběžek Ponur. „Domnívám se, že je to sporné, protože tady je ty hory nutné obejít. Soudím tedy, že obě cesty, přívozem nebo brodem, jsou skoro stejné."

Beau zacívil na mapu. „Och, inu, na tom nesejde."

„Výborně," řekl Tip, „takže to bude brod." Potom se palcem pustil do odměřování. „Uhm, k brodu je to nějakých dvě stě sedmdesát, dvě stě osmdesát mil a..."

znovu začal odměřovat, „dalších asi sto dvacet mil k Nordskému jezeru." Vzhledl k Bekkimu.

„Den či dva k horské stěně, kde jsem viděl tu mátu," řekl Trpaslík.

Tip přikývl. „Na poníkoví to tedy k brodu odhaduji na nějakých čtrnáct dní, další týden k jezeru a pár dní k místu, na němž roste máta: celkem třiadvacet až čtyřia-dvacet dní."

„Připočítejte odchylku kvůli neočekávanému zdržení," poznamenal Bekki. „V prostoru odtud tam se snad dosud mohou potloukat Squama. A v těch horách rovněž."

„Možná, že by se vás tam mělo vydat víc než jen čtyři," řekl Beau.

„Ty nepůjdeš?" zeptal se překvapeně Tip.

„Já musím zůstat tady, Típe, a vypomáhat. Tenhle černý mor se před zlepšením ještě zhorší. Ale s tebou a Bekkim mohou jet Phais s Loricem."

Loric se zachmuřil. „Ne, nemůžeme."

Tip k alorovi vzhledl.

„Elfstvo tahle metla nepostihuje," řekl Loric. „A je-li to, jak Beau říká, pak budeme v nadcházejících dnech potřební zde. Ale veškerou potřebnou pomoc by ke sklizni máty mohl propůjčit král Agron."

Bekki zavrtěl hlavou. „Bude lepší, když se na cestu vydají jen dva z nás a nikoliv nějaká velká skupina, protože, jak už jsem řekl, Grgové možná na trase naší cesty stále číhají. Dva osamělí mají tedy větší vyhlídky proklouznout nepozorovaně kolem jejich hlídek, než jaké by měla celá rota."

„Podívejte," ozval se Tip, „až dospějeme k tomuhle mostu, můžeme po něm přejít. Ale protentokrát budeme počítat s tím, že se na cestu vydáme sami, jen vy, Bekki, a já... v, cože, v půli července?" Tip počítal na prstech. „Řekněme, od dneška za patnáct týdnů?"

Beau nad tou dlouhou dobou opět zaúpěl.

„Podle té tvé knihy, Beau, se nic jiného dělat nedá," řekl Tip. „Chci říci, že když máta dozrává až při zářijovém úplňku, nemohu pak na cestu odtud pomýšlet před půlí července. Tohle nám poskytne asi čtyři týdny, abychom se dostali k Nordskému jezeru včas vzhledem k srpnovému úplňku. A pak budeme mít další čtyři týdny na to, abychom *vyhledali* všechna místa, na kterých ta máta roste, a také budeme zcela připravení na její úrodu. A nakonec nám zbydou asi dva týdny na její otrhání. Pak tři týdny od Nordského jezera do Dendoru," Tip se opět dal do počítání na prstech, „což by pro náš návrat vycházelo na polovinu října. A já tak budu mít spoustu času na to, abych dorazil k nástupu v Älvstadu do poloviny listopadu. -Och, jářku, Beau, budeme potřebovat nějakou kresbu, jak ta máta vypadá, než zezlátne... a řekni mi, kolik jí potřebuješ?"

„Tolik, kolik jí dokážeš přinést, Típe, ale podle mé příručky jí tam musíš nechat dostatečné množství na to, aby v příštích letech vyrostla další."

Tip se zachmuřil a Bekki zavrčel: „Nejsem žádný zahradník ani bylinkář. Kolik bychom jí tam měli zanechat? Ví někdo, jak to posoudit?"

Beau se usmál a poklepal na vybledlou obálku své knihy.

„Delgar. Všechno to zapsal a já vám povím, co sděluje."

A tak začal Beau podle čarodějova rukopisu školit Tipa s Bekkim o obyčejích zlaté máty, i když sám neměl s jejím pěstování vůbec žádnou zkušenost.

V té samé době se ve válečném kabinetě krále Agrona dlouho do noci vyzvedávaly překážky v králově válečném plánu a vymýšlela se řešení:

„Armáda je vysílená, můj králi, mnoho z našich nejlepších je raněných.“

„Proto vyčkáváme do podzimu, veliteli, abychom jim poskytli čas k uzdravení.“

„A co úroda, sire, co bude s ní? Nemůžeme zde zanechat hladový národ.“

„Většina z ní bude sklizena, ještě než vyrazíme.“

„Ach, Ąlvstad je ale daleko na západě, můj Lorde, takže těm z východu potrvá spoustu dní, než dospějí na shromaždiště u řeky Argon.“

„Nechť jedou spíše na východ k řekám Křišťále a Zeleně, které jsou přítoky Argonu. K Argonu nechť se vydají rovněž ti na severu. Do Ąlvstadu mohou cestovat na prámu či člunu, neboť říční nohy se nikdy neunaví a zajistí rychlý průjezd.“

„I přesto, můj pane, je tu ještě sklizeň pozdní úrody a také obdělání a osázení půdy příštího jara.“

„Tam, kde je dost starých, žen a dětí, zanechte losem dostatek tělesně schopných, kteří by z vlastní úrody i z úrody sousedů zajistili výtěžek pro rok následující.“

Jeden velitel na opačné straně mapy si odkašlal a řekl: „Můj pane, bylo moudré oznamovat veřejnosti váš záměr o vpádu do Gronu? Nehrozí snad, že by o tom špehové mohli donést zprávy samotnému Modruovi?“

Agron přelétl mrazivým pohledem kolem stolu a zaťal ruku v pěst. „Já chci, aby věděl, že přijdeme. Chci ho znejistět. Vězte však, že neví, kterou cestou budeme postupovat, a proto bude muset své síly spíše stáhnout, než aby jimi marnil v boji proti jiným.“

„A jak, můj pane, do Gronu vstoupíme?“ Velitel, který se zeptal, ukázal na mapu. „Leží na opačné straně Ponur a já jsem slyšel, že jsou všechny průsmyky střeženy. Potáhneme od Ąlvstadu na sever přes Jord, pak k Borealskému moři a oklikou?“

Agron zavrtěl hlavou. „Ne, tudy nikoliv, i když Modru snad na tuhle možnost pomýšlet bude. My ale do jeho říše vstoupíme neočekávanou cestou.“ Král vzhlédl od mapy. „Tato vědomost zdejší místnost neopustí.“ Když všichni jeho velitelé přikývli, pustil se Agron do vytyčování cesty na mapě. „Tady u Ąlvstadu přebrodíme řeku, pak projdeme Jallorským průsmykem a ocitneme se v tomto jordském cípu. Tam se stoíme k západu a vstoupíme do Grónských tesáků, protože v tomhle místě jimi prochází úzká a zcela zapomenutá klikatá průrva, kterou tarasí suť. A kdopak ji asi odstraní z cesty do grónských pustin?“

Zatímco se na něj velitelé užasle zadívali, dodal: „Osobně jsem ji viděl, protože v pouhých dvaceti jsem ji na koni projel s jordským princem Halfarem. Jen tak ze žertu... tedy, šlo o zkoušku odvahy. Ale při zpětném pohledu o nic víc než o pošetilý risk.“

Tak či onak, dále uvnitř je zával, který ale vojsko zvládne odstranit a vytvořit si tak nepozorovaný vstup do Gronu.“

Dopředu se nahnul jeden postarší poradce. „Sire, potáhneme přes celý Jord, anebo jen přes jeho část?“

Král pozvedl obočí.

„Chci tím říci, můj pane, že bychom měli do Jordské pevnosti poslat vyslance, jenž by to oznámil králi Ranorovi.“

Agron přikývl a odpověděl: „Připravte úřední listinu, Lorde Vengare. Opatřím ji svou pečeti.“ Starší poradce přikývl.

Z opačné strany stolu se ozval jeden z velitelů: „Můj pane, a co bude s tím černým neduhem, který postihuje naše zdravé?“

„Léčitelé si počínají, jak nejlépe umí, veliteli. Mohu ale sdělit následující: za shromaždiště armády jsem si z nejednoho důvodu zvolil raději Älvstad než Dendor. Jedním z nich je sdělení léčitelů, abychom nástup armády do odeznění choroby izolovali. Ačkoliv je Modruova nemoc v Dendoru, zabráníme jí v šíření.“

„Hodláte dát město do karantény, můj pane?“

Agron přikývl. „Ano. Ale nejen to. Hodlám rovněž shromáždit všechny, kteří zacházeli s mrtvolami vrženými Modruem do města, a až do odeznění choroby je umístit na oddělená místa daleko od ostatních. Necht' je léčitelé navštěvují a stranou od postižených umísťují takové, kteří se zdají zdraví. A spalte také domy každého, kdo onemocněl.“

„Můj pane, vždyť je už ale od těch wrgišských ohnivých koulí na popel většina města.“

Agron si povzdechl. „Já vím, veliteli, nicméně, krutá doba volá po krutých opatřeních. Nedopustíme, aby se ty chorobné výpary přenášely na ostatní. A vše očišťuje oheň.“

Odkašlal si velitel po Agronově levici.

„Můj pane, potáhneme do Gronu uprostřed zimy.“

Agron přikývl a pak řekl: „Teprve pak budeme připraveni, veliteli. Ano, zimní tažení jsou drsná. Ale cožpak není ke vpádu nejvhodnější ten čas, jenž je očekáván nejméně?“

„Ale já jsem tím, můj pane, jen myslel... že by ta průrva mohla být třeba zavátá sněhem.“

„Tenhle průsmyk prochází horami nízko, veliteli, a když jsme tamtudy s Halfarem projížděli, byly už téměř Vánoce, ale cesta byla, až na sněhový poprašek, volná. Princ Halfar říkal, že příčinou je Gwasp, vlažný vzduch, jenž stoupá vzhůru z rozsáhlého močálu a udržuje tak průrvu volnou.“

„Sire,“ ozval se další velitel a letmo přelétl pohledem dokola, „řeknu něco, co dosud nikdo: půjde o zimní tažení a Modru je prý pánem chladu.“

Agron se rozhlédl kolem stolu. V bledavě modrých očích se mu zračil ledový výraz.

„Pak se na zimu připravíme, veliteli, a necht' Modru mrhá svou silou.“

Agronův chladný pohled přelétal z velitele na velitele, z nichž každý souhlasně přikývl, i když někteří jen neochotně. „Půjde o dlouhé tažení,“ řekl, „které bude, pokud jde o potravní a další zásoby, hodně vyžadovat. Uvažujeme ocelkovém zásobení a berme přitom za základ postupně šest měsíců, rok a dva roky. Pak můžeme odhadnout, kolik koní a povozů budeme potřebovat a jaké zásoby celkově doplnit.“

A tak plánování tažení pokračovalo dál.

Příštího dne se uzavřely dendorské brány. Ne proto, aby se zamezilo vstupu nepřítele zvenčí, nýbrž proto, aby se zadrželi lidé uvnitř. Všichni, až na zemědělce s rodinami, o nichž léčitelé mohli prohlásit, že nakažení nejsou. Byl jim umožněn návrat do míst, v nichž žili, aby tam obnovili svá stavení, věnovali se pěstování potřebné úrody a sehnali dohromady veškerá zvířata, která přežila. Průchod z města byl umožněn také královským posílům. Měli totiž pro nadcházející tažení zásadní význam. Protože se Agron rozhodl zabránit moru v šíření za hradby Dendoru, všichni ostatní potřebovali k opuštění jeho bran královskou výjimku.

Přišel a uplynul duben a zima ztrácela svou vládu. Obdělávala se pole, sázely plodiny a na stromech současně rašily pupeny. I přesto, že se kraj teplem vracejícího se jara zazelenal, v izolovaném městě vzrůstala melancholie, protože léčitelům byli každodenně dopravováni další nakažení. Vězení se plnilo až přepřihovalo nemocnými a umírajícími, kteří se zde léčili lektvary ze stříbrného kořene. Ukazovalo se ale, že jde o nedostačující odvar, protože podobně jako podle Beauovy knihy, vzdor jeho podávání, umíralo v bolestech šest ze sedmi nemocných. Přesto i bez jeho podávání přežívali asi dva lidé ze sta.

Tip se stejně jako během dozvuků bitvy u Severní důlní chápal své loutničky a navštěvoval nyníjší raněné. Hrou a zpěvem jim zlepšoval náladu. Ale když Beauovi navrhl, že zahraje a zazpívá i nakaženým dýmějovým morem, Beau mu to nedovolil. Prohlásil, že do vězeňských kobek smí pouze léčitelé.

Přišel květen a s ním květy, teplo, další zemědělské práce a rašení listů. Současně s tím pokračovaly rovněž přípravy na shromáždění armády. Někteří z raněných v bitvě o Dendor se vyléčili, kdežto jiní svým zraněním podlehli... a i přesto, že Tipa jejich ztráta zarmucovala, hrát a zpívat nepřestával.

Dýmějový mor se nepřestával šířit. Za jeho černou brázdou hořely domy, a protože obyvatelé děsil, rozmáhal se ve městě značný nepokoj. Někteří z měšťanů se pokoušeli město opustit, ale byli vraceni nazpět a přísně se dodržovalo karanténní opatření.

Ve věznici a nyní už i v přilehlých budovách, které ji kruhem obklopovaly, dokázali Beau, Phais a Loric zmáhat jen málo. Počet nemocných vzrůstal. I přesto, že ze sedmi jich přežíval pouze jeden, soustřeďovali se především na uspokojování jejich potřeb. Právě v tomto měsíci onemocněli také někteří z léčitelů.

„Och, Beau, vid', že jsi také v nebezpečí?"

„Tipe, tenhle dýmějový mor může postihnout kohokoliv... kromě Elfů."

„Jak je to možné? Já myslel, že se jím nakazili jen ti, kteří měli co do činění s rozsekanými mrtvolami, které Modru nechal naházet přes hradby."

„Kdepak, Tipe. Onemocní dokonce i tací, kteří se žádné části z mrtvol ani nedotknou, kdežto ti, kteří ty ostatky odnášeli na ohně, zůstávají zdraví. Podívej, Tipe, myslím, že jde o stejný mor, který mi zahubil rodiče. A ani oni, ani jiní, kteří toho roku zemřeli, určitě neměli s mrtvolami, které by na ně někdo metal, nic společné-

ho."

„Odkud se ten mor tedy bere?"

„Nevím, Tipe. Někteří tvrdí, že příčinou jsou chorobné výpary. Jiní zase, že se jedná o kletbu. Další tvrdí, že nákalu způsobují nekalé bytosti, které za noci vklouznou do ložnice a kousnou spícího, aniž by cokoliv pocítil. Jiní zase tuhle nemoc připisují na vrub Modruovi a jemu podobným. Tak či onak, jedná se o mor, který je nutné vykořenit a zcela ho zničit."

„Inu, Beau, ať už je tomu jakkoliv, dej si pozor, aby ses také nenakazil."

Beau obrátil dlaň vzhůru. „Já se, Tipe, asi tak nějak podobám Elfům. Chci říci, že mi sice tenhle mor zahubil rodiče, ale mě úplně minul, dokonce i přesto, že jsem s nimi bydlel v jednom domku, zatímco Warrowané z daleka se jím nakazili a zemřeli."

„Vida, proto mi tedy nedovoluješ, abych těm nakaženým zahrál a zazpíval? Domníváš se, že bych ho také dostal?"

Beau pokrčil rameny.

Tip svažtil čelo. „Inu, brachu, řeknu-li to tvými slovy: zdá se, že vůbec nesejde na tom, je-li někdo blízko nebo daleko. A proto si myslím, že půjdu s tebou, až-"

„Kdepak, Tipe. Nemůžeš. Myslím, že tady venku jsi bezpečnější než tam uvnitř, a já si nepřeju, abys riskoval. Upozorním stráž, aby tě vyhodila."

Když si Tipperton všiml, jak vážně se Beau zatvářil, nic už neřekl, ale později toho večera se za věžešnými zdmi ozval libozvučný hlas.

Nadešel červen a s ním se z Jordské pevnosti vrátil dendorský herold. Městem se ihned rozšířila zvěst, že po jeho boku přijíždí na koni žena - nikdo menší než jordská válečnice, vyslankyně krále Ranora. Že je vysoká, vlasy má barvy mědi, na sobě drátěnou košili a na hlavě helmici s okáزالou zíněnou parádou. Upasu meč a v ruce kopí, na jehož rukojeti se vysoko v mírném vánku třepotá jordský praporec s bílým koněm na hradbě v zeleném poli.

„Otevřete bránu," vykřikl velitel, jak se oba jezdcí blížili. Poté herold i žena vjeli do zamořeného města. Její kůň se choval bujně a stavěl se na zadní. Lidé vybíhali z domů a sledovali, jak projíždí ulicemi, míří k zámeckým zdem a nakonec za nimi mizí.

„I naše řeč, drahý králi, Modruovy roje táhnou do Jordy. Vylodí se z plavidel podél našeho západního pobřeží na konci Grónských tesáků. Ale signální vatry na tamních kamenných valech jsou zapáleny a do všech koutů naší země je šířena rudá vlajka. Jsme tedy připraveni zahnat nepřitele zpět do moře."

Agron přikývl. „Snad si tak, lady Rylo, počíná, protože se domnívá, že hodlám překročit Jord, přeplout moře a vylodit se na severním pobřeží Gronu."

„Možná, drahý králi, ale myslím, že by na Jord zaútočil stejně. Vzdor tomu král Ranor váš vpád do Modruovy říše vítá, protože ho to snad může přimět ke stažení některých z hord zpět do Železné věže. Jestliže k tomu dojde, či porazíme ty, kteří právě překračují naše hranice, pošle vám král Ranor pomoc. Můj král však rovněž

vzkazuje, že jakmile bude moci, pošle válečníky také do Pellaru, aby bojovali po boku Horního krále."

„Lady Rylo, Modruovo napadení Jordy je vskutku ošklivou záležitostí, ale jak sama naznačujete, nikterak neočekávanou. A Ranorův příslib pomoci je nesmírně vítán. Pokud však jde o jeho záměr přidat se k Hornímu králi, vyřídíte mu následující: nikdo neví, kde se nyní Horní král Blaine nachází. Ovšem, možná je už nyní v Caer Pendwyr. Pokud ano, jistě tuhle pomoc uvítá. Ale na druhé straně je pravdou, že se v Pellaru nemusí zdržovat vůbec, protože podle posledních zpráv, které o něm máme, a ty jsou už déle než rok staré, se stahoval od malé Challerianské pevnosti, která padla před jednou z Modruových hord. A cesty, jež od ní směřují k Caer Pendwyr, jsou obsazeny Mizeráky."

Válečnice obrátila ruku dlaní vzhůru. „I vzdor tomu, drahý králi, až Modrua zaženeme zpět do moře, vydáme se do Pellaru, kde o současném místě pobytu Horního krále jistě nějaké zprávy seženeme. Kdyby však nikoliv, dříve či později se Modru o Caer Pendwyr stejně pokusí. A až tak učiní, budou tam už jordští válečníci."

Protože si král Agron nepřál, aby jordská vyslankyně riskovala nákazu dýmějovým morem, jenž se lepil na paty městského obyvatelstva, opustila Ryla zamořené město už po dvou dnech. Odjížděla s poselstvím krále Agrona, v němž králi Ranorovi vzkazoval dík za pomoc i za přání úspěšného tažení. A zatímco se vyslankyně s nákladním koněm ve vleku ztrácela v dálí, postávali oba Warrowané na vrcholu severní brány a sledovali ji. Jejich zraky připomínající démanty se při pohledu na jordskou válečnici třpytily.

V parnu počínajícího měsíce července se přes avenské území rozjely k severu povozy naložené proviantem pro shromažďující se armádu v Älvstadu. Opouštěly izolovaný Dendor. Na hradbách postávali lidé a vykřikovali dolů vzkazy pro své bližní kdesi daleko. Vozkové jim slibovali, že se je pokusí vyřídít. Ale v šerých koutech dendorských hostinců se současně od úst k uchu a pod vlivem neblahých tušení a zasmušilého neklidu šeptem remcalo. A jak se červenec chýlil ke konci, začali sedláci přivážet sýr, vejce, maso a chystali se vše prodávat. Ale protože městské brány zůstávaly nadále zavřené, zastavovali se těsně před hradbami. Pouze královští nákupčí měli povoleno vyjít ven a pro celé město nakoupit vše potřebné. Když sedláci odjeli, vtáhli vojáci povozy s nakoupeným zbožím do města, v němž se obyvatelstvu rozdělovalo.

V červenci se také z daleka sjížděli poslové se zprávami z války, ale o současném místě, na němž by se zdržoval Horní král Blaine, stále ani zmínky.

V prvních červencových dnech se rovněž Tip s Bekkim chystali na cestu k Nordskému jezeru. Rozhodli se, že s nimi pojede celkem šest portiků: dva jízdní a čtyři nákladní - šlo především o zásoby jídla a zrna pro poníky. Hodlali s sebou vzít také dvě soupravy lezecké výstroje. Bekki totiž tvrdil, že zlatá máta roste ve štěrbinách strmých skalních stěn. Když tuhle zprávu zaslechl Tipperton, zbledl i přesto, že už po strmých srázích šplhal spolu s Beauem a Phais, která je kdysi ve zlézání skalnatých srázů cvičila v Ardénském údolí. K nákladu přidali rovněž pomůcky ke sklizni

zlaté máty a také motouz a plátno, jimiž se měly rostliny stahovat do svazků po jedenácti snítkách, přesně podle Delgarových pokynů v Beauově příručce vázané v kůži, dále deset rozměrných pytlů, do nichž se měly svazky ukládat. V nich se měla zlatá máta přepravovat na hřbetech poníků, pokud by jí u Nordského jezera bylo ke sklizni takové množství, ale o tom Bekki dost pochyboval.

„Panebože," vydechl Beau. „Kdybys naplnil jen jediný z těchto pytlů a morem onemocněli úplně všichni ve městě, myslím, že bys všechny dokázal vykuryvat pouhým šálkem odvaru ze zlaté máty a stříbrného kořene."

„Celé město?" zeptal se Tip a vypouklil kukadla.

„Ano, Tipe. Trocha vystačí nadlouho."

Chystali se vydat na cestu dvanáctého července. Právě v den měsíčního úplňku, což už Tip ospravedlnil slovy: „Zdá se, že celou výpravu za zlatou mátou ovládají období Elwyddina světla, a tak mi připadá, že je tenhle den nejnepříhodnější."

Dvanáctého vyšel na bezmračném nebi jasný úsvit a po vydatné snídani se Tip s Bekkim pustili do přenášení proviantu a výstroje do stájí.

Do poloviny dopoledne byli jízdní poníci osedláni a nákladní zvířata naložena, vše tedy konečně přichystáno na cestu. Beau, Phais a Loric opustili nemocné a přišli se rozloučit.

„Dej na sebe pozor, brachu," řekl Beau, „protože, jak tady Bekki říká, Avenem se nepřestávají potloukat Mizeráci, nemluvě o těch v Ponurách."

„Inu, Beau, o sebe a Bekkiho starost nemám, to spíš o tebe... tady v tomhle morem zamořeném městě."

„Och, nám se nic nestane, Tipe," odpověděl mu Beau a pohlédl na Phais, „vidíte, že ne?"

Ale dara v té chvíli zbledla ve tváři, zasténala a padla na kolena. Loric se zhroutil vedle ní, tvář si zakrýval rukama a něco žalostně vykřikoval.

Phais před sebe nepřítomně napřahovala ruce, její rysy zmáhaly údiv, žal a bolest, oči jí zaplavovaly slzy a v jakémsi vytržení zoufale vykřikla a zvrátila se vzad.

„Co je? Copak je?" vykřikl Beau a vystřelil k ní, ale u dařina boku se už ocitl Bekki. Tvářil se nerozhodně a nasupeně. Zadíval se na Beaua, jako by ho vybízel ku pomoci a něco na něj vykřikl, ale co, to se přes mučivé Loricovo kvílení nedalo zaslechnout.

Tip, který klečel před alorem, vztáhl paže a něžně mu stáhl ruce z tváře... na níž ulpíval výraz naprosto zdrcující sklíčenosti a současně se ze samého nitra Loricovy duše draly nesmírné zalykavé vzlyky. Elf se sklonil, mládence objal a rozeštkal se, jako by byl pouhým děckem. I dara Phais, vzdor ztrátě vědomí, bolestně kvílela.

Loric s Phais se třáslí, drželi se za ruce a rty měli zármutkem těsně semknuté.

„Připomínalo to... Zvěst o konu, ale jinou, tak jinou," promluvil Phais.

„Smrtný nářek," řekl Loric a tvář se mu už jen při pomýšlení na něj znovu zkrivila úzkostí. „Smrtný nářek stovek a stovek."

„Nerozuměl jsem, pane Loricu," ozval se Bekki, „čich stovek a stovek...?"

„Lianů, pane Bekki, Lianů," odpověděl Loric, který se dusil vlastními slovy. „Kvílivý smrtný nářek mnoha a mnoha Lianů, jenž našimi dušemi provál jako

ledový vítr."

„A co to znamená?" zeptal se Beau. „Jaký má taková hrůza význam?"

Phais pohlédla na Loricu, do očí jí znovu vhrkly slzy a řekla: „Že se někde přihodilo nějaké ohromné neštěstí, při kterém zahynulo bezpočet našich bližních."

Kvůli útěše truchlících druhů se Tip s Bekkim rozhodli ten den v Dendoru zdržet, třebaže Phais s Loricem nic takového nevyžadovali. Bylo zjevné, že potřebují být sami. To proto, aby se v té rozhárané chvíli zbavili slz a zmírnili žal dotekem, slovem či objetím. Dokonce i Bekki jim projevil útěchu, ale i při objímání dary Phais se tvářil nerudně. Buď tak, anebo zcela nečitelně.

Nikdo netušil, co se stalo, ale když Beau nahlas zvažoval možnost Modruova vlivu, zavržela Phais hlavou a řekla: „Nikoliv, příteli, něco tak nesmírného může být dílem pouze Samotného Gyphona."

Uprostřed dopoledne onoho jasného červencového dne se krajinou i nebem převládalo jakési hromové zadunění. Jeho ozvěna se odrazila od strážní věže i hradby, zachřestila šálkem, oknem i střechou a otřásla celým městem. Poté dunění odeznělo a vzduch opět znehybněl. Všichni na sebe polekaně pohlíželi, aniž by ale kdokoliv tušil, odkud se ten hluk vzal či co bylo jeho příčinou.

Následujícího jitra Bekki s Tipem, vzhledem k výpravě, jež nesnesla dalšího odkladu, znovu osedlali dva poníky a další čtyři naložili výstrojí a proviantem. Když se podruhé rozloučili, vyrazili konečně k dalekému Nordskému jezeru.

Výjezd z města západní bránou jim umožnila královská propustka a kapitán Brud je osobně vyprovodil až k mostu. Rána na tváři se mu už sice zcela zahojila, ale zůstala po ní dlouhá jizva. Jak se vzdalovali, Tip se obrátil a zamával Beauovi, Phais a Loricovi, kteří stáli na hradbě. Oba Elfové vyhlíželi nadále ztrhaně a byli pobledlí.

„Dávej na sebe pozor, Tipe," vykřikl Beau. „A vy také, Bekki."

„I ty," vykřikl nazpět Tip, „protože ti přivezeme kapánek té tvé zlaté máty."

Pak se otočil a zadíval se k západu. Jeli s Bekkim stále dál a za nimi se v záprahu vlekli čtyři poníci. Vzdalovali se letní krajinou stále víc k západu a za sebou zanechávali tři blízké přátele v uzavřeném městě plném neblahé nemoci.

Krátce po poledni se ozvalo rachotivé zadunění, které znělo jako slabší ozvěna předchozího.

Tip pohlédl na Bekkiho. „Slyšel jste to?"

„Ano, slyšel."

„Och, Bekki, vidíte, že nedošlo k další pohromě?"

Bekki se zakabonil a zavržl hlavou. „Tohle, Tippetone, říci nedovedu, protože nejsem Elf."

A v době, kdy v tichu temné noci držel půlnoční hlídku Tippetton, dolehlo mu k uším další nezřetelné zadunění, které znělo ještě slaběji. Vyděsil se a zvažoval, zda by neměl probudit Bekkiho, ale nakonec usoudil, že nikoliv, protože by stejně ani jeden z nich nemohl nic dělat.

Kapitola patnáctá

„Zprvu jsem myslel, že se stali obětí toho moru," řekl Tippetton, který právě vedl svého poníka s dalšími dvěma ve vleku těsně kolem křovité spleti. „I přesto, že jak Loric, tak i Phais tvrdili, že se Elfové dýmějovým morem nenakazí."

Bekki přikývl, ale jinak neodpověděl.

„Ten jejich dar, určitě je hrozné... podle mého spíše něco jako kletba... vědět, umírá-li někdo."

„V tomhle případě nešlo o 'Zvěst o skonu', jež je jedním Elfem zasílána druhému," poznamenal Bekki. „nýbrž o cosi mnohem horšího. Nikoliv o výkřik jediného umírajícího osamělce, ale stovek a stovek takových."

Tippetton se zachvěl, jakoby zasažen náhlým chladem. „Přesto bych myslel, že to nějak souvisí s tím jejich darem... Jak příšerné jistě je, když dušemi všeho Elfstva provane mrazivý vítr."

Bekki zachřel a pak řekl: „Nemohu jinak, ale myslím, že ty hromové zvuky, které jsme slyšeli, ten první a pak i ten druhý..., že s tou hromadnou smrtí nějak souvisí."

„Ach, Bekki, já vám neřekl, že jsem zrovna takový, jenom nevýraznější, zaslechl uprostřed noci?"

Bekki na něj pohlédl.

„Řekl bych, že asi tak tři nebo čtyři svícniny po půlnoci," dodal Tip.

„Hmm, celkem tři rachotivá zahřímání." Bekki svažtil čelo, zahloubal se do myšlenek a posléze řekl: „Možná, vzhledem k tomu, jak hlasitý byl ten první, možná, že ten zvuk dospěl k hradbám světa a odrazil se zpět... Ano, takhle to určitě je, Tippettone, protože pro každou ozvěnu platí, že je slabší než ta předešlá."

Tip pokrčil rameny a řekl: „Anebo, pokud se nepletou Elfové a svět je balón či koule, možná ten zvuk krouží pořád dokola."

Bekki nevěřicně zafuněl. Stále pokračovali v jízdě a nepatrně odbočili severně od západu.

„Ach, Bekki, ať už jde o ozvěnu od hradeb světa či o zvuk, který kolem něj krouží, máme-li pravdu, znamená to, že nedošlo k další nebo dalším katastrofám, nýbrž jen k tomu, že zní pořád ten první zvuk."

Ujeli další míli a poté se ozval Bekki: „Ano, Tippettone, přesto si myslím, že pokud ten zvuk dosahuje až k hradbám světa, aby se stále nanovo odrážel, muselo jít o strašlivý výbuch."

Při Tipově hlídce před půlnocí zarachotilo další slabé zahřmění. *Další ozvěna od hradeb světa? To anebo zvuk, který létá v kruhu.*

Pokračovali v dalším putování a koncem dopoledne třetího dne cesty od Dendoru si Tip pomyslel, že opět zaslechl nesmírně tlumené dunivé echo, ale jistý si být nedokázal.

„Járku, Bekki, slyšel jste to?"

„Co jsem měl slyšet?"

„Ten zvuk, byl tak slabounký, skoro jako ticho."

Bekki zavrtěl hlavou.

Když o trochu popojeli, Tip řekl: „Nemyslíte, že šlo o poslední ozvěnu od hradeb světa?"

„Buď tak, anebo šlo o vzdálený hrom," odpověděl Bekki, zahleděl se do jasného červencového dne a zavrtěl hlavou. Oba přátelé pokračovali v jízdě.

Čtvrtý den cesty od Dendoru vzhledl Tip k obloze a prohodil: „Hej, Bekki. Nepřipadá vám, že den není tak jasný, jak by být měl?"

Bekki přikývl. „Ano, ale nevidím žádný mlžný opar, mlhu ani žádné mraky."

Ale jak postupovali stále dál k západu, světlo se tlumilo, jako by nějak sláblo samo slunce.

Večer se vysoko na nebi začala tvořit mohutná oblačná pokrývka.

„Támhle máme odpověď," řekl Bekki.

„Odpověď?"

„Ano. Chystá se déšť."

„A...?"

„A jak se na nebi začínají shlukovat dešťové mraky, je dnes světlo stále matnější," prohlásil Bekki.

„Snad," řekl Tip nejistě. Chvilí jeli mlčky a pak Bekki řekl: „Támhle vpředu je houština, ve které se můžeme utábořit."

Ale Tip civěl na zamračené nebe za ní, které se vlivem zapadajícího slunce krvavě rudě zbarvovalo, a po páteři mu přitom seběhlo zamrazení.

V noci se dalo do deště. Bekki probudil Tipa na půlnoční hlídku a řekl: „S tím deštěm je něco divného, Tippetone."

„Och?"

„Ano. Dešťové kapky jsou zakalené." „Zakalené?"

Bekki před sebe ve svitu lucerny napřáhl cínový hrnek s dešťovou vodou.

Tip se na něj zahleděl. „Panebože, Bekki, opravdu je zakalená, jasně špinavě šedá. Co myslíte, že to znamená?"

Bekki zavrtěl hlavou. „Tohle, drahý příteli, nevím."

Pršelo celou noc, nepřestávalo lít ani příští ráno a od poledního času za sebou kapky dopadající na poníky a pláště zanechávaly táhlé šmouhy.

„Adone, Bekki, vždyť ono prší bláto."

„Spíš to připomíná déšť skrze kamenný prach," opáčil Bekki.

„Déšť skrze kamenný prach?"

„Ano. Prší-li, zůstávají v lomech právě takové táhlé šedavé šmouhy."

„Ale jakpak by se kamenný prach dostal do nebe? Chci říci, jsou nějaké lomy poblíž?"

Bekki zavrtěl hlavou. „O žádných nevím. I kdyby tu ale někde nablízku byly, do téhle chvíle by se už všechny kamenný prach ze vzduchu splavil; tenhle ale padat nepřestává."

Pokračovali v jízdě deštěm šedavým jako kámen.

Příští den nadešel úchvatným východem slunce, v němž celá nebeská bán postupně přecházela od indigově modrého nádechu, přes fialový a levandulový, až po krvavě rudý odstín broskve. Poté na bledavě šedomodré obloze vyšlo slunce. I vzdor okouzlujícímu rozbřesku se ale jítro zdálo matné.

Během další pouti obou druhů k západu se den zatemňoval, jako když se od západu vytahuje opona a v zatahování celé oblohy pokračuje dál.

„Adone, Bekki, myslíte, že jde o další prach? Kamenný prach?”

„Ano, nesou ho vysoké větry.”

„Je to šed’ na šedi,” řekl Tippetton, jak se kolem sebe rozhlížel. „Žene se nebem zezadu i zepředu.”

Celé dopoledne se šed’ prohlubovala a do půli odpoledne to vypadalo, jako by se šero šířilo. Slunce se na nebi vyjímalo jen matně.

A pak se jako sníh za červencového dne začal dolů snášet kamenný prach, jenž vše pokrýval světlostou šedavou vrstvou.

„Musíme si ústa zakrýt nějakou tkaninou,” řekl Bekki, „a také nozdry poníků.”

„JÁ to udělám,” řekl Tip při sesedání z poníka. Vysoukal ze saků nějaké prádlo a natrhal z něj sedm širokých pruhů, čímž získal obvazivo potřebné k překrytí nozder poníků, a nosu Bekkiho a svého. „Panebože, Bekki, co může být příčinou?”

„Dříve jsem nic takového neviděl, Tippetone, ale slyšel jsem, že čas od času takový prach chrlí ohnivě hory. Přinejmenším o tom vyprávějí staré příběhy.”

„Ohnivé hory?” zopakoval Tippetton a vrhl rychlý pohled na temnějící nebe. „Už jsem o nich slyšel, ale žádnou jsem nikdy neviděl. Je nějaká ohnivá hora tady poblíž?”

„Nejbližší, o které vím, je Dračna v Ponurách,” odpověděl Bekki, „ale myslím, že ta příčinou nebude.”

„Proč ne? Chci říci, jde-li o ohnivou horu-”

„Vít je špatný,” řekl Betód. „Tehle prach přichází od západu, kdežto Dračna je daleko na východě od Kacharu, východně od Dendoru, ve vzdálenosti více než tisíce mil. Říkali mi také, že oheň z téhle hory nehoří, i když z ní prý tu a tam chomáče páry k obloze vystupují.”

„Och,” podivil se Tip, jenž si právě přes ústa a nosík ovazoval pruh látky. „Mimochodem, proč se jí říká Dračna?”

„Prý je v ní zalezlý Černý Kalgalath,” odpověděl Bekki.

„Černý Kalgalath? Nejde o největšího z Draků?”

„Možná je jím spíš Daagor,” opáčil Bekki při omotávání látky přes tvář.

„Daagor, ten odpadlík?”

Bekki cosi zachrčel a uvázal si plátno vzadu na uzel.

„Myslím, že tohle nikam nevede,” ozval se Tip pod rouškou trochu tlumeně. „A co takhle... předpokládejme, že za to může nějaká ohnivá hora kdesi po větru. Která by mohla připadat v úvahu? Nejsou takové v Gronu? Nebo v Rianu? Či ještě dál v odlehlém Dalaru, nebo dokonce až za ním v Tholu?”

Bekki zavrtěl hlavou. „Jedinou na západě, o níž jsem slyšel, je Karak na ostrově

Atala, ale ten se nachází kdesi ve Westonském oceánu a odtud je nesmírně předaleko. Přinejmenším čtyři tisíce mil. Myslím, že příčinou nebude. Je moc daleko."

Se zakrytými ústy a nosy si Bekki s Tipem oblékli pláště do jakékoliv nepohody, vsedli na poníky a vydali se snášejiím se prachem k západu. „Povězte mi, Bekki," ozval se po chvíli Tip, „co je příčinou chrlení ohnivých hor?"

Bekki pokrčil rameny. „Nevím, ale někteří tvrdí, že když ohnivé hory burácejí, země se chvěje, ale zda ten rachot způsobují otřesy či naopak, to říci nedokážu."

Znovu se Bekki ozval, až ujeli další míli. „Myslím, že by to věděli Skalní obři."

„Co by věděli?"

„Proč ohnivé hory chrlí," odpověděl Bekki.

„Och," hlesl Tip a současně si z ramen a stehů stíral kamenný prach, což byla přinejlepším zbytečná námaha. „Víte, dokud se o Skalních obrech nezmínili Mágové v Dendoru, považoval jsem je vždycky za báji."

„Tak tomu není, Tippetone. Takhle ne," řekl Bekki. „Cožpak jsem neřikal, že Utrunijové, Skalní obři, zachránili Dureka Prvního?"

Tip rozhodil rukama. „Považoval jsem to za pouhou historku, která se stálým vyprávěním časem rozbujela a stala se legendou."

Bekki vyprskl smíchy. „Kdyby tomu tak bylo, nebýval by objeven Kraggen-cor."

„Och?"

„Ano. Durek První."

„Durek První? To je ten Durek Lamač smrti, pravda?"

Bekki přikývl. „Ano, tak mu říkáme. A také Durek Smrtiruš."

„Proč mu říkáte 'Smrtiruš'?"

„Uvědomte si, Tippetone, že my Chákka věříme, že se duchové po smrti opět rodí, aby znovu kráčeli po této zemi. Někteří častěji než druzí. Duch Dureka Prvního je duchem, který pouta Smrti porušuje často."

„Ach, už rozumím. Inu, vyprávějte tedy o Skalních obrech, Durekovi a Kraggen-coru dál."

Bekki si odkašláním uvolnil hrdlo. „Když Dureka Prvního napadla banda Grgů, prováděl zrovna průzkumnou výpravu v Ponurách. Za kvilivého jásotu ho z vysoké skalní římsy svrhli do *Vorvoru* a-"

„Ach, počkejte, Bekki, copak je to ten, ehm, Vorvor?"

Bekki zavrčel a pozvedl ruku. „Tippetone, budete-li mě stále přerušovat, nikdy se tím příběhem neprokoušu."

Tipovy prstíky vylétly k zaprášené látce, kterou měl přes ústa, jako by si hodlal zapečetit rty, ale zvládl ještě prohodit: „Ale Bekki, vždyť pořád používáte výrazy, které neznám. My dva jsme přece neprošli stejnou školou."

Bekki si povzdychl. „Snad máte pravdu, Tippetone. Asi to musím vyprávět jako chákkurští Mistři nauk."

„Ach, byl bych moc rád, Bekki. A slibuji, že už přerušovat nebudu."

Bekki se pod obvazem přes ústa a nos pousmál. A když se myšlenkami upnul zpět k výuce v Severní důlní, dal se znovu do vyprávění. „Při severovýchodní výseči Quadrantu stojí hora z modrého kamene... ach, ne, že by byla skutečně modrá, jen má tenhle barevný odstín. Jmenuje se *Ghatan* či, v obecném jazyce, Podkrovnice."

V jedné skalní úžlabině na jižním úbočí Ghatanu se nachází *Vorvor*, vířící zpěněný jícen, který se výrazně prolíná châkkurskou pověstí o skryté řece tryskající z Ghatanova skalního nitra, jež běs ní kolem velkého skalnatého úpatí a znovu střemhlav spadá do temnoty. Tohle je Vorvor. Ohromný zející a rotující vír, jenž bez konce bouří, saje z nebe a trychtýřovitě spadá do černých hlubin dole.

V dobách, kdy byl svět mladý, procházel Durek První jeho nejzazší končiny. Právě tehdy dospěl na tohle místo. Bídni Ůkhsové jej za radostného řevu jali, z vysoké skalní římsy ho svrhli do víru a sající chřtán ho stáhl dolů. Tenhle úděl žádný jiný nikdy nepřežil, ale Durek První ano, i když se neuvádí jak. Dostal se až na samotný pokraj Říše smrti a snad i za něj, ale život jej nakonec našel na kamenitém pobřeží v nesmírné nezatopené podhorské prostora. Durek První tedy kráčel mistry, kudy dříve nikdo jiný... procházel Královstvím, které se později stalo državou Kraggen-cor. Nakonec ale opět vyšel na denní světlo a říká se, že Brána Daūn stojí právě na místě, odkud z horského úbočí vyšel.

Mnozí si lámou hlavu, jak dokázal po dny, týdny ba i měsíce přežít v čemsi, co se jim jeví jako pouhá chladná kamenná říše, a zůstává to pro ně hádankou. Ale Châkka vědí, že mu pomohli Utrunijové... Skalní obři... to proto, že obdivují dílo, které Châkkakyth vytvářejí v nitru hor. Narozdíl od činnosti Grgů, kteří přirozenou skálu spíše ničí, než zkrášluji.

A tak Durek První s pomocí Skalních obrů přežil a objevil obrovskou državu Kraggen-cor, nejmocnější châkkurskou državu z pěti Châkkakyth a jedno z mála míst v říši Mithgar, kde se vyskytuje hvězdné stříbro.

Ůkhsové už dávno želi dne, kdy Dureka svrhli z vysoké skalní římsy, protože toho dne započalo se Squam nepřátelství daleko vražednější než běsnící vír dunivého Vorvoru."

Tipperton se na Bekkiho zahleděl vykulenýma očima. „Ale Kraggen-cor je už državou po tisíciletí."

Bekki přikývl. „Vskutku."

Tip pokrčil rameny. „Pokoušíte se mi sdělit, že cosi, co se přihodilo před tisíciletími, neustává vás a vaše bližní pohánět k zabíjení Mizeráků?"

Bekki zaťal ruku v pěst a zaskřípěl: „Ten, kdo hledá nepřátelství s Châkka, shledá se s ním jednou provždy!"

Tipperton nechápavě zakroutil hlavou. „Stále si myslím, že staré zášti musí v nekonečných dnech času zaniknout."

„Až Châk odpustí a zapomene, bude to podivný den."

Pokračovali v jízdě nějakou dobu mlčky a dolů se zatím neustával snášet kamený prach. „Povězte mi, můžete-li," ozval se konečně Tipperton, „jak Durek První přežil? Jak v té temnotě dole viděl? Víte to?"

Bekki pokrčil rameny. „Pokud jde o to, jak viděl, existuje svítící lišejník, který roste na některých skalách poblíž podzemních řek. A v některých slujích se také vyskytuje světélkující mech. Oba se v Kraggen-cor mistry vyskytují. Používáme z obou přípravků či výluh na výrobu châkkurských luceren, v nichž není třeba zapalovat oheň ani spotřebovávat otop.

Pokud se jedná o to, čím se živil: slepými rybami a vodním býlím, svítícím me-

chem, houbami-"

„Houbami?"

„Ano, občas rostou ve stejných slujích, v nichž se vyskytuje mech."

„Och. Už rozumím. -Ale počkejte. Ty ryby. To je jedl syrové?"

„Ano," odpověděl Bekki, „ty a jiné živočichy, protože si nemohl rozdělat oheň."

„Jiné živočichy?"

„Slepé brouky, pavouky, čer-"

„To už stačí, Bekki," vykřikl Tip a otrásl se.

Bekki se rozesmál...

... a pokračovali dál, aniž by ustali v jízdě zvolna se snášejícím kamenným prachem pod temnějící oblohou.

Dojeli do vesničky *Grönkulle*, nic než vísky na oblém kopci, jejíž všechna stavení nyní pokrýval kamenný prach, čímž získávala jako celek světle šedý odstín. Ale jak Tip, tak i Bekki byli rádi, že sem dojeli - protože v ní kromě prашných ulic a zaprášených povozů s plátěnou střechou nakonec objevili i hostinec.

Po sesednutí přivázali poníky k zábradlí, prošli dveřmi a vstoupili do lokálu. Seřáskali přitom z plášťů a šatů prach a snímali si z tváří plátěné roušky. Muži sedící u několika ze stolů - v brnění a se zbraněmi - zatajovali při pohledu na oba dech. Tip s Bekkim zašli dále do nitra místnosti a zastavili se před mužem v zástěře, který ve shybu nametal na lopatku hromádku šedého smetí.

„*Det är en mork dag vilken bringa du-*" říkal právě hostinský a jak se vzpřimoval a oba nové návštěvníky uviděl, prudce se zarazil.

„Promiňte, ale my avensky nemluvíme," řekl Tippeton a podupáváním se zbavoval prachu z vysokých botek.

„Ehm, povídám, že vás do mého hostince přivádí pošmourný den," odpověděl hostinský a odkládal současně stranou lopatku se smetáčkem. „Co to bude?"

„Bude?" zabručel Bekki.

„Myslím, co si objednáte. Pokoje? Jídlo? Pití? Pokojů nám zbývá už jen pár," - kývl k mužům u stolů - „však víte, jak to chodí, když vozkové a strážé míří na shromaždiště."

„Objednáme si všechno a také koupel," řekl Tippeton a energicky se podrbl na hlavě, až se kamenný prach rozlétal a jak se snášel k zemi, hostinský se zamračil.

„Máte tu někoho, kdo by se nám postaral o poníky?" zeptal se Bekki.

„Jarle!" křikl hostinský. „*Ponnis er ute gata.*" Po schodech sešel nějaký mladíček. Když oba hosty spatřil, vypouklil oči, ale hned poté vyrazil ze dveří, a proto za ním Tip vykřikl: „Přines nám sem naši výstroj!" Nevěděl ale, zda ho mladík slyšel, ani zda mu rozuměl.

„Trpaslík a Waldan, taková jako vy se u nás moc často neobjevují," prohodil hostinský chvátající za nálevní pult. Když se Bekki zakabonil, vyhrkl: „Ach, ne, že by na tom bylo něco špatného-"

„Kolik jiných Warrowanů jste už ubytoval?" zeptal se Tip s úšklebkem. „Či, přijde-li na to, kolik jiných Trpaslíků?"

„Inu, teď, když o tom přemýšlím, vy dva jste vlastně první."

„Vida!" vyštěkl Bekki.

Hostinský se sehnul a nahlédl pod pult. „Ehm, budete si přát jeden nebo dva pokoje? A koupel bude před jídlem a pitím nebo až pak?"

„Jeden pokoj stačí," řekl Bekki.

„Koupel napřed," dodal Tip. „Musím ze sebe dostat ten prach."

Hostinský se vzpřímil s klíčem v ruce. „Je to v patře, třetí místnost napravo. Koupelna je mimo a vzadu. Jarl se vám postará o vodu."

Zatímco dvojice stoupala po schodech, vstal od nedalekého stolu jeden z ná-
vštěvníků a odspěchal z nálevny.

Vesničkou se rychle šířila zvěst:

Jeden z Malinků-

-a necestuje s nikým menším, než s Dvärgem-

-Z Kacharu ? Vod těch, co zachránili Dendor?-

-Ten drobek, nemůže to bejt von?-

-Ten, vo kterým nám vyprávěl královskej herold?-

-Ten, co se prosmyk celou hordou?-

A jak se tahle novinka šířila, dostavovali se vesničané prachem, jenž se neustával
snášet, do *Den Grönkulle Värdrshus*, do hostince Na Zeleném kopečku, i když nyní
ani hostinec ani kopec zelenou zrovna neoplývaly.

„Jo, některý před pár měsícema procházeli, ale širokým vobloukem," řekl jeden z
mužů.

„Myslíme, že pádili do Ponur," dodala žena po jeho boku.

„Nedivila bych se, kdyby utíkali k brodu," vyjádřila svůj názor další při pozve-
dání korbelu.

Tip odstrčil prázdnou dřevěnou misku, z níž už důkladně vyjedl všechno dušené
maso. Jak si bral kousek chleba, ozval se Bekki: „K brodu?"

„Jo, přes Argon, vo dost k západu a severu."

„Víc k západu než k severu," poopravil ho druhý.

Bekki letmo pohlédl na Tipa a pak řekl: „Ten brod trochu západně od Nordského
jezera?"

„Jo, ten," zazněla odpověď.

„Máte-li tam namířeno," dodal hostinský, „pak vám radím, abyste to nedělali.
Ale musíte-li tamtudy chtěj nechtěj, pak si dejte pozor na své krky."

Místností zaznělo souhlasné zamručení.

„A esi jedete k Nordskému jezeru, dejte si bacha na *Vattenvidundera*," varoval
jiný.

Jeho rada vyvolala u některých posměšný smích, kdežto u jiných souhlas vytřeš-
těných očí.

Tip svraštil čelo. „Copak je zač, tenhle, uhm, Vatten-"

„Vattenvidunder," zopakoval hostinský dolévající Tipovi pivo a poté rovněž
Bekkimu. Pozdvihl ve směru několika lidí obočí a dodal: „Jde o vodní obludu, o níž
se někteří domnívají, že žije v Nordském jezeru."

„A to je pravda! Žije tam!" ujišťoval muž, který to jméno vyslovil první. „Při-

plouvá vobčas Argonem do Nordského jezera z moře. Proč? Nač? Kdopak ví."

„Ach, Norge," ozval se pohrdavě kdosi mezi ostatními, „a jakpak se dostává přes mělčiny brodů?"

„Připlouvá a odplouvá za povodní," obořil se na něj Norge.

Tip zavrtěl hlavou. „Odpusťte, pane Norge, ale bez ohledu na záplavy by tvor, který by plaval proti proudu Argonu od moře, musel překonat Bellon, a to je vodopád, který spadá z výšky jednoho tisíce stop. Vím to, protože jsem ho viděl."

„Inu, tak ho teda vobeplovává."

Tip znovu zavrtěl hlavou. „Je mi líto, ale nikde v okolí tam žádné řeky nejsou."

Jeho odpověď několik z přítomných rozesmála a kdosi vykřikl: „Vida!"

Norge se zamračil a vysunul bradu. „Ať z moře připlouvá nebo ne, stejně Vattervidunder v Nordském jezeře pobejvá, protože sem viděl, jak se muj tatík před smrtí modlil k jeho duchovi."

„Anebo to alespoň povídal," vykřikl někdo se smíchem.

Norge vyskočil na nohy se zaťatými pěstmi, ale Tip zvolal: „Píseň, zahraji jednu písničku." A zatímco jeho slova pozdravoval radostný jásot, natáhl se pro stříbrostrunnou loutničku.

Norge se zlostným pohledem v očích znovu usedl a tak byla potyčka zažehnána.

Ani příštího rána se z šedé oblohy nepřestával snášet kamenný prach. Vozkové a strážci se rozhodli ještě den či dva vyčkat, ale Bekki s Tipem pokračovali dál, protože měsíc na své pouti neotálel a ani zlatá máta neustávala v růstu, třebaže Tip ani Bekki nedokázali odhadnout, co by s ní ten padající šedavý prach mohl třeba udělat.

„Rûptové, vodní příšery a padající kamenný prach," prohodil Tip, když opouštěli hranice vesničky Gronkulle. „Rád bych věděl, co jiného nás na cestě ještě čeká."

„Prach, to ano. Squama, snad. Ale Vattenvidunder? Myslím, že ne," řekl Bekki.

„Och? A pročpak ne Vatten-, uh, Vatten-"

„-vidunder," dopověděl Bekki. „To proto, že jsem už u Nordského jezera byl a žádnou příšeru jsem tam neviděl."

„Och. -Inu, a já zase nikdy neviděl Skalního obra, ale vy mi říkáte, že jsou skuteční."

„Ale Tippetone, vy jste také nikdy netrávil většinu života v nitru živé skály jako já."

„Bekki, na březích Nordského jezera jste ale většinu života netrávil."

„To je pravda," připustil Bekki.

„Takže?"

Bekki se pod rouškou přes tvář zamračil, ale nepromluvil.

Chvilí jeli beze slov, ale pak Tip poznamenal: „Už jste nějakého Skalního obra viděl?"

Bekki zavrtěl hlavou, až se mu od kapuce pláště zvířil prach.

„Ne."

„Och," vydechl zklamaně Tip. „Jen si tak přemítám, co dělají. Chci říci, že už jsem slyšel některé z legend... jak se dovedou pohybovat skrze skálu, jak mají místo očí pravé diamanty... ale nikdy jsem se nedozvěděl nic o jejich účelu. Chci říci, proč

Skalní obři vlastně jsou?"

Bekki se rozesmál. „Dovolte mi, drahý příteli, abych se vás zeptal: proč jsou Warrowané?"

Teď se pod ochranným krytem rozesmál zase Tip. „Unh, chápu, co tím myslíte."

Když ujeli o trochu dále, narazili na potok s šedavě zakalenou vodou. Bekki našel pod jedním dubem tůňku, jejíž hladinu očistil rozmachy dlaní. Zatímco přihlíželi napájení poníků, Tip poznamenal: „Ještě v Dendoru mi Mágové vyprávěli, že po Skalních obrech pátrá Čaroděj Farrin. Pokud prý je najde, pokusí se jejich pomoc zajistit Spojencům v téhle válce proti Modruovi."

Bekki zachřel a pak řekl: „Míníte proti Gyphonovi."

„Och, tak."

Bekki poodešel stranou a ulevoval si. Pak řekl: „Není pravděpodobné, že Mág Farrin při své výpravě uspěje, protože i přesto, že Utrunijové pomohli Durekovi Prvnímu a dokonce i vzdor tomu, že prý střeží Kammerling, záležitostí říše Mithgar se nadále strání."

„Tohle říkal Ridich... chci říci, o tom, že jsou nad záležitostmi Mithgaru, anebo, jak se vyjádřil on, v jejich případě spíše hluboko pod nimi." Nyní zase poodešel Tip, aby si ulehčil. Když se vrátil k tůňce, řekl: „Říkal jste něco o Kammerlingu?"

Bekki přikývl.

„Nu, Bekki. O čem tohle celé je? Hled'te, povězte mi všechno, co o Utrunijích víte."

Bekki vybafl smíchem. „Cha! To, co já vím o Utrunijích, by nenaplnilo ani náprstek."

„Přesto toho, Bekki, určitě víte víc než já."

Bekki si povzdechl. „Dobrá, drahý příteli, vypovím vám všechno, co jsem se do- slechl:

„Vskutku mají místo očí drahokamy a sídlí v pevné skále. V tomhle se nemýlíte. Ale je zde rovněž tohle: prý se nějak dovedou pevnou skálou pohybovat, a proto se osvědčují podél vnitřních skalních stěn, jež se přes sebe posouvají. Zmírňují napětí, které takovým posouváním narůstá. Předchází se tím prý velkým zemětřesením, ale jak k tomu dochází přesně, to říci neumím. Na druhé straně jsem ale slyšel vyprávět, že prý Utrunijové věří, že hluboko v nitru skály, snad v samotném středu říše Mithgar, dřímá ohromný skalní obr. A jak se ve spánku obrací, vyvolává pozemské otřesy. Jak tohle ale souvisí s tím zmírňováním napětí podél skalních stěn hluboko ve skalním nitru, nikdo s jistotou neví.

O moc víc vám o Skalních obrech povědět nemohu, jen tolik, že prý Utrunijové střeží Běsný Tlouk, samotný Kammerling. Věř se, že jim tento symbol síly svěřil Samotný Adon. Mají ho střežit až do doby, kdy bude použit. Ale neřeknu vám, kdo by se jím měl ohánět. Jeho účel je však mému národu obecně známý."

„A co je zač? Myslím, ten Kammerling. A jaký má účel?"

„Je to obrovský bojový mlat, který prý z hvězdného stříbra vykoval Samotný Adon. A má se použít proti největšímu Drakovi ze všech."

„Ach, to jde, ehm, o Černého Kalgalthu, že?"

„Anebo možná o Daagora," odpověděl Bekki.

„Panebože. Našinec, dokonce i s Kammerlingem, by musel být šílený, aby se proti některému z nich pustil. Chci říci, kdopak by se dokázal postavit Drakovi? Při ohni, který chrlí, při jeho síle, při tom, o jaké příšery jde.“

Když se všichni poníci napojili, vydali se ke vzdálenému brodu.

„Víte, my jsme jednoho viděli," prohodil Tippeton.

„Koho?"

„Draka. Skaila z Pustin, jak alespoň tvrdili Phais s Loricem. Byl obrovský. Ničivý. Sám zahnal celé châkkurské vojsko z Drimmen-deeve zpět do jejich državy.“

Bekki zamručel potlačovanou zlostí.

„Kdepak, vůbec nestojím o to, abych někdy proti nějakému Drakovi stál," řekl Tip, zatímco dál projížděli jemným prachem, který se nepřestával snášet.

Kamenný prach se z nebe snášel po čtyři dny a všechno pokrýval tenkým nánosem. Jeho množství se každým dnem zmenšovalo. A během stejných dní se zem ochladila, protože slunce na nebi bylo mdlé, jako by červencové léto prchlo, i když Červenec kraj dosud neopustil.

Pátého dne se rozpršelo. Dešťové kapky byly stále šedavě zakalené. Ve třech následujících dnech mrholilo, bouřilo, mžilo a zem bičovaly lijáky. Svět omývala voda a linoucí se potoky unášely bahnitý nános na sever k řece Argon.

A dne příštího se oba druzi za lezavé dopolední mlhy příkradli vedle svých portiků k jejím břehům, aniž by cestou narazili na hlídající Zplozence. Ale řeka, samotná řeka, se rozlévala ze břehů. Kolotala kolem a řtila se pod chladným příkrovem šedé páry, který ji halil.

„Kruk!" zavrčel Bekki. „V tomhle brod přejít nedokážeme.“

„Jsou poblíž nějaké jiné brody?" zeptal se Tippeton.

Bekki zavrtěl hlavou. „Ten älvstadský je daleko na západě... tak šestnáct až sedmáct dní... a bude jistě také zaplavený.“

„A co ten přívoz u Kaagoru? Není blíž než Älvstad? Někdo povídal, že se o něm zmiňovala ta jordská válečnice. Je prý obnovený.“

„Ano, kapitán Brud říkal, že se přes něj řeka Argon znovu dá překonat. Sdělil mi rovněž, že je střežen dvěma rotami Agronových nejlepších. A máte pravdu. Je blíž než brod u Älvstadu. Dvanáct či třináct dní odtud. Jestli ho Squama znovu nevypálili... což je nepravděpodobné, když ho hlídají Agronovi vojáci, vskutku bychom ho mohli využít. Vězte ale, že i kdybychom se vydali na cestu už dnes, než se dostaneme tam a zpět, dávno to půjde přes tenhle brod. Šlo by tedy o dlouhou a zbytečnou zacházku, která by nás celkem stála skoro další měsíc.“

„Měsíc? Ach bože. Dobrá tedy, nedá se nic dělat," opáčil Tip, „budeme muset počkat.“

Bekki si povzdechl. „Možná to bude trvat mnoho dní, než budeme moci brod přejít, Tippetone. Modlete se ke Garlonovi, ať už žádný další déšť nesesílí“

Ještě než tu větu Bekki dopověděl, nebe se zamžilo a svírající mlhou se spustila mrazivá voda.

Kapitola šestnáctá

Beau s Phais a Loricem postávali dlouho a sledovali, jak se Tip s Bekkim vzdalují od dendorských hradeb. Nakonec ale Beau letmo pohlédl na oblohu a řekl: „Nu, musím ještě obejít pacienty a uvařit další odvar ze stříbrného kořene, i když moc nepomáhá.“

Phais pohlédla na Lorica a pak řekla Beauovi: „Pro příští chvíli se musíte obejít bez naší pomoci, protože nám Agron udělil povolení odejít truchlit do samoty pahorků.“

„Pahorků?“

„Ano, do našeho starého tábořiště na jižním hřebenu. Budete-li nás potřebovat, najdete nás v tom stálezeleném lesíku.“

„Jak dlouho budete pryč?“

„Dva, možná tři dny, více ne, protože je nás velmi zapotřebí zde. I tak potřebujeme čas, abychom se smířili se svým žalem.“ Phais se zahleděla k západu, kde bylo dosud možné vidět Tipa s Bekkim, aniž by je vnímala, protože byla myslí kdesi jinde. „Tolik nářikajících duší,“ zamumlala. „Tak nesmírně mnoho duší.“

„Tak dobře,“ řekl Beau, „vezměte si tolik času, kolik potřebujete. Určitě to s ostatními léčiteli zvládneme.“

Loric přikývl a vzal Phais za ruku. „Pojď, *chier*.“

Beau se naposledy zadíval na Tipa s Bekkim. „Och, doufám, že nějakou zlatou mátu najdou,“ prohodil a zamířil k vězení, zatímco alor s darou se vydali ke stájím.

Svěží borová vůně kolem nich se mísila s vůní malého ohničku z cedrového dřeva v kruhu z kamenů. Červencovým vzduchem poletovali ptáci, z nichž někteří za letu prozpěvovali. Phais s Loricem seděli v hlubokém rozjímání, on na jedné straně kruhu, ona na opačném. Slunce už zapadlo za zenit a v tamním strakatém příšeří byl všude naprostý klid.

Náhle se ale ozvalo táhlé zadunění, jako by jasnou modrou oblohou zarachotil vzdálený hrom.

Phais prudce otevřela oči. „Slyšel jsi to, *chier*?“

Loric se na ni zahleděl přes sporý ohniček. „Ano.“ Soustředěně krčil čelo. „Připomínalo to echo otfásajícího výbuchu ze včerejšího Dne Muk.“

Phais přikývla a řekla: „Ale tentokrát jsem předem nevycítila žádný... žádný smrtelný nárek. Ach, Loricu, co myslíš, šlo o ozvěnu anebo došlo k další katastrofě? K takové, která by nezahrnovala smrt našich bližních?“

Loric snížil hlavu do dlaní. „To říci nedovedu.“

Phais obešla kruh, objala Lorica a řekla: „Co se to děje, *chier*? Pověz mi, co se to děje.“

Loric neodpověděl.

V kruhu, v němž kdysi planul oheň, ležely čerstvě nasekané borové haluze a mezi hvězdami plul měsíc téměř v úplňku. Blyštivý třpyt, jenž se zvolna otáčel oblohou, vytvářel vedle jasného a nezdravě sinalého měsíce indigovou modř. Phais s

Loricem opět klečeli v rozjímání, když předtím zapěli elfi Píseň Smrti pro ty, kteří kdesi daleko zahynuli, a teď už osvětlený noční vzduch zaplňoval jen cvrkot cvrčků.

Ale zaznělo další zadunění, ve srovnání s předešlým slabší.

Phais pohlédla na Loricu, který se nehýbal a jeho oči zůstávaly zavřené. Rovněž zavřela oči a v duchu prosila Elwydd, aby ji zklidnila srdce.

K polednímu druhého dne rozjímání a pústu zarachotila obloha znovu, oproti zvuku z předešlé noci značně tlumeněji.

„Zase," řekl Loric.

„A já opět nevycítila žádný smrtelný nářek," řekla Phais.

„Jde ale o tentýž zvuk, i když hodně ztišený."

„Ano," souhlasila Phais.

Později téže noci se hluk ozval znovu, ale byl ještě mnohem slabší.

Postili se další den. Byl již třetím, v němž setrvali osamoceni. V něm k nim dolehlo jen jediné neurčité zadunění. Zaznělo uprostřed pozdního dopoledne.

Příštího dne Phais s Loricem zrušili tábor, aby se vrátili do Dendoru. Ale při zpáteční cestě na koních k městu Loric poznamenal: „Podívej, chier, to nebe. Tak nějak nevýrazně tmavne."

Phais přikývla. „Jako nějaká mázdra přetahovaná přes nebeskou báň od západu na východ."

„Možná je kdesi vzdálený požár," řekl Loric.

„Snad," odpověděla Phais, zatímco pokračovali v jízdě k městu.

Ale než k němu dospěli, zadunělo opět.

Toho večera osedlal Loric oře a na základě povolení si vyjel z města. A když se vzdálil daleko od městského hluku, vyčkával pod temnějící oblohou. A v době, kdy se na kraj snesl soumrak a poté mázdra potaženou nebeskou klenbu zametla noc, zaznělo slabounké táhlé zadunění, tohle dokonce ještě tlumenější.

Později toho večera se rozpršelo. Déšť unášel západní vítr a jeho voda byla šedavě zakalená.

Šedavý déšť črcl celý příští den. I přesto si Loric krátce před neviditelným západem slunce vyjel do plání, i když pršelo bez ustání, znovu zaslechl ten zvuk. Přes noc občas šedavý déšť ustal.

A v temnotě těsně před následujícím rozbřeskem probudil Loric Phais a řekl: „Pojed' se mnou, chier."

Ujížděli daleko od městského hluku, daleko od lidských zvuků, ven pod otevřenou oblohu.

A za svítání se zvuk ozval znovu, i když i elfímu sluchu zněl tak slabě, jako by ani žádný nezazněl.

„Ach Loricu, ten zvuk zazněl devětkrát, pokaždé slabší předešlého. Myslíš, že došlo celkem k devíti neštěstím?"

„Ne, chier. Domnívám se tohle: zaslechli jsme ten zvuk celkem devětkrát, po-

každé zněl jako ten první, i když při každém dalším zaznění stále slaběji a slaběji. Myslím, že stále znovu a znovu slyšíme pouze zvuk toho prvního nesmírného výbuchu, výbuchu tak hlasitého, že obléhá obě strany světa, obvod vzdálený i blízký, a nanovo doléhá k našim uším, třebaže pokaždé tlumenější."

Dara se pojednou zatvářila zdrceně a tvář se jí trýznivě zkrivila.

„Och, drahý, jak děsivý výbuch to ale musel být, oběhl-li svět devětkrát."

Loric se naklonil a objal ji se slovy: „Myslím, že se ozývat neustává, chier, ale teď už příliš slabě, aby byl k zaslechnutí."

Když se dvojice ve světle přízračného východu slunce vracela k městu, spustila Phais zrak ze západu a zahleděla se na východ. „Loricu, nezdá se ti, že nebe támhle tmavne?"

Loric se tam zadíval. „Ano, je to tak. Řekl bych, zeje to zvláštní, protože déšť už měl té mázdry oblohu zbavit, ale tohle je snad další."

Projeli jižní bránou a pustili se dál ke stájím. Po obstarání koní a snídani s Beauem se vydali do věznice. V ducnu se připravovali na další den bolesti a umírání.

Jak slunce na nebi stoupalo, den temněl. Jako by kdosi od západu vytahoval nějakou neskutečnou oponu a táhl ji oblohou k východu. Během dopoledne se tma prohloubila, přes poledne zhoustla ještě víc a od půli odpoledne to vypadalo, jako by se nad světem rozklenulo šero, protože slunce bylo na nebi sotva viditelné. A i navzdory skutečnosti, že byl červencový den, zapalovaly se lampy a svíce.

Uprostřed téhož červencového odpoledne se do vězeňského lazaretu vrátil jeden léčitel. „Adone, kdybych to lip neznal, řekl bych, že právě padá nebe."

Beau pohlédl na Phais a řekl: „Vyhledejme Lorica a pojďme se podívat, co je to za pohromu."

Když vyšli na vězeňský dvůr, zjistili, že se z nebe snáší světle šedý poprašek, který všechno pokrývá.

„Vida," zvolal Beau a projel jím prstem. „Stejný jako ten, co se snášel s deštěm, i když tenhle je suchý, kdežto tamten vlhký." Zadíval se na Liána. „Co myslíte, co to je?"

Také Loric projel prach prstem. „Jednou jsem se s tímhle či podobným už setkal. Bylo to na ostrově Ryodo, poblíž Jinga, na dálném východě."

Beau prach znovu projel prstem a setřel ho o palec. „Jářku, myslíte si, že i tohle je výbuch nějaké ohnivě hory? A pokud ano, které?"

Loric pohlédl na Phais. „Jediná na západě, o níž vím, je-

„Karak na Atale," řekla Phais s očima vytřeštěnýma hrůzou. „Och Adone, Adone." Přimkla se k Loricovi.

„Copak?" vykřikl Beau. „Oč jde?"

Loric Phais objal a se slzami v očích řekl: „Ohnivá hora Karak se nachází na ostrově Atala ve Westonském oceánu. Tenhle kamenný prach, jenž padá z nebe, výbuch, který jsme zaslechli, och, ten mocný výbuch a smrtelný nářek tisíce či více Elfů, tohle všechno by mohlo pocházet jediné z Ataly. Karak určitě vybuchl, protože

nic jiného to nevysvětluje. Karak vybuchl a nezničil jen sebe, nýbrž i veškerý život kolem: Elfy z města Duellin, Elfy z Darda Immer, atalský hvozd Jasnín. lidi, Trpaslíky, Malenky i ty ze Skrytých. Karak určitě vybuchl a pokud ano, pak nezahynuli jen myslící bytosti, rostliny a zvířata, ale při tak mocném výbuchu musel zaniknout samotný ostrov."

„Ach panebože," ozval se Beau zírající na snášející se prach, „vybuchnul-li a zmizel celý ostrov, co to udělalo s tím mořem všude kolem?"

Šed' se nepřestávala snášet. Loric sevřel Phais a oba se rozplakali.

Kapitola sedmnáctá

Děšť propadával ranním mlžným oparem, když Tip s Bekkim zaváděli poníky do lesů ve východním směru a současně dosti daleko od stezky směřující k brodu. Po vyhledání vhodného místa se pustili do stavby tábora. „Asi tak týden," prohodil Bekki při sestavování přístřešku, „a pak, jestli řeka neopadne, pospíšíme ke Kaagorskému přívozu... buď tak, anebo si zhotovíme prám."

Privázel na místo další borovou haluz. „Tak či onak, na protější stranu se dostaneme."

Tip na okamžik ustal v péči o poníky. „O stavbě prámů toho moc nevím, Bekki, ale bude-li to třeba, nejsem proti. Jářku, nemohli bychom ale řeku přeplavat? Neplavu špatně. A poníci, inu-"

„Přeplavat?" vyhrkl Bekki a zbledl. „Kdepak, Tippetone. Mezi Chákka není plavání běžnou záležitostí."

„Vy neumíte, eh, uhm, tedy..."

Bekki zavrtěl hlavou.

Tip se obrátil k poníkovi poblíž. „Och, inu, bude-li nutné postavit prám, nebráním se tomu."

Bekki cosi zamručel a zachmuřil se. „Při pěti ponících bude zapotřebí veliký... buď tak, anebo bude nutné přeplavat na něm řeku několikrát."

„A vlastně ani ne, Bekki," řekl Tippeton. „Zvládneme to při jednom."

„Při jednom?"

„Ovšem. Až budeme pádlovat přes řeku, vás, mě i naši výstroj uchrání v suchu prám. Ale poníci, inu, to je něco docela jiného. Jak už jsem se chystal povědět, umějí plavat, a proto nám bude stačit, když je jen k prámu cestou k opačnému břehu zezadu privážíme."

„Um," ozval se Bekki a přikyvoval. „Přesto bych brod raději překračoval na poníkovi, než ho přeploval na prámu. Jinak se toho totiž může spousta zvrtnout. Poník může zjančit, některý se může plavání třeba vzpěčovat a táhnout opačným směrem. Jeden z nás by mohl spadnout do- Kdepak, dojde-li na stavbu prámu, zhotovíme ho a převezme všechno na něm."

Tip pokrčil rameny a obrátil dlaně vzhůru. „Jak chcete, Bekki. Jak je vám libo. Ale, jářku, bude-li nutné přeplovat řeku několikrát, pořádně se naveslujeme."

„Kdepak, Tippetone, privážíme na obou březích ke stromům provazy a přetáháme se přes řeku po proudu. Pádlovat se bude jen jednou. Pak už to půjde přes provaz."

„Řeka je široká," poznamenal Tip. „Máme dost provazu?"

„Dojde-li na prám, najdeme nějaké užší místo," odpověděl Bekki.

Tip sraštil čelo. „A přece..."

Do poledne přestalo mžít, ale šedavý příkrov se nad vším prostíral dál. Zda je příčinou obloha zšeřelá deštěm či šedavý prach v ovzduší nedokázali Tip ani Bekki rozpoznat. Pokračovali pod skličujícím příkrovem v další jízdu na ponících. Jeli po břehu řeky Argon, proti jejímu proudu, a pátrali po dostatečně zúženém úseku, který

by se dal překonat na prámu za pomoci nataženého provazu. Ale řeka byla rozlehlá, takže žádné takové místo, kde by provaz, který měli, dosáhl jen od břehu ke břehu, natož tam a ještě zpět, nenalezli.

„Obávám se, že pádlovat muset budeme," řekl Tip s povzdechem.

„Zítřa se rozejdeme opačným směrem, tedy po proudu," opáčil Bekki. „Možná, že tam dostatečnou zúženinu objevíme. A pokud ne, doufejme, že voda opadne, protože já bych brod projížděl raději na poníkovi než na prámu."

Když se ale vrátili do tábora a poté zašli k brodu, zjistili, že řeka vystoupila ještě výš, takže se rozšířil jako nikdy dříve.

„Dosud hladina nedosáhla nejvyššího bodu," zabručel Bekki.

„Snad ho nedosáhne nikdy," poznamenal Tip s pohledem na zachmuřené nebe.

I přesto, že příštího dne nepršelo, stoupla voda ještě víc. Vystupovala vzhůru břehem a směrem k tábořišti. Při výpravě po proudu žádné zúžené místo nenašli.

„Bude-li pořád stoupat," řekl Tip, „nikdy se ke zlaté mátě nedostaneme."

„Zítřa začneme se stavbou prámu," řekl Bekki.

„Už jste někdy nějaký dělal?" zeptal se Tip.

Bekki zavrtěl hlavou a odtušil: „Ne, nedělal. Ale co na tom může být tak těžké-ho?"

Poražení tří stromů opodál říčního břehu a jejich odvětvení- to vše jen s pomocí Bekkiho příruční sekyrky trvalo celý den.

„Při tomhle tempu, Bekki, nám zhotovení prámu potrvá asi týden."

Bekki ponuře přikývl.

Tip si povzdechl. „Místo týdenního prostoje bychom se asi měli zítra spíš vydat ke Kaggorskému přívozu. Panebože, výprava za zlatou mátou se už jen tím prodlužuje skoro o měsíc. Je dobře, že jsme počítali s časem na prodlevu, protože tohle je prodleva určitě. Ale kdybychom vyčkávali nadále, mohli bychom dny, v nichž máta zlatne, zmeškat úplně." Stoupl si, zvedl luk s toulcem a řekl: „Myslím, že se zajdu podívat na brod."

Bekki se chopil válečného mlatu a štítu. „Půjdu s vámi."

Jak se k zatopenému brodu přibližovali, Tip svraštil čelo.

„Jářku, Bekki, neopadá ta voda už? Připadá mi, že si vzpomínám, že sahala za tenhle balvan, ale teď ho ani nedosahuje."

Bekki sestoupil k vodě a zahleděl se na vzdálenou protější stranu. Pak se rozhlédl kolem, zvedl kámen o velikosti vlastní pěsti a usadil jej při okraji vodní hladiny.

„A je to. Ráno uvidíme."

„Jestli ten kámen někdo v noci nepřemístil, řeka opadává," řekl Tip s úsměvem.

Řeka plynula v kalném ranním světle, její hladina vzdálená od kamene pod mělkým pobřežím na dobré dva yardy.

Bekki přikývl. „Ano. Řeka Argon stoupala a teď opadává."

„Za jak dlouho odhadujete, že bychom se mohli přebrodit?" zeptal se Tippeton.

Bekki pokrčil rameny. „Položme dole u hladiny další kámen, abychom zjistili,

kde bude hladina vody zítra. Pak můžeme usuzovat."

Ve chvíli, kdy Bekki nesl k řece další kámen, Tip se po břehu zahleděl k místu, kde ležely klády. „Budeme pokračovat ve stavbě prámu?"

Bekkiho ruka zabloudila k sekyrce za pasem. „Vyčkejme a uvidíme."

Tip se zašklebil, ale zůstal zticha.

Osmého jitra po příjezdu k bezejmennému brodu jej Tip s Bekkim na ponících, jímž zvolna plynoucí voda sahala vysoko po břicha, konečně přešli. Hlavně k Bekkiho úlevě to žádného z koníků nestrhlo z nohou.

Jak se vzdalovali od severního břehu, Tip se ohlédl a zadíval se přes řeku. „Co může být těžkého na zhotovení prámu? Chcete-li znát můj názor, tak to musí být ohromně těžké."

„Zvláště s pouhou ruční sekyrkou," zabručel Bekki.

Stoupali vzhůru a mimo říční údolí poříčním hraničním lesem a mířili k Ponurám, které v zalesněné krajině tu a tam prokmitávaly, směřovali k mocnému horskému řetězci, jenž se v dáli tyčil zasněženými vrcholky.

A dny byly dále zachmuřené a lezavé a slunce mdlé, jako by nastal podzim, přestože byl teprve začátek srpna.

„Myslíte, Bekki, že je ten prach na nebi pořád, že to on nás cloní před Adonovým teplem?"

„Poblíž Ponur je vzduch vždycky ostrý, Tippetone, i když se v těchto dnech zdá ještě syrovější."

Jeli dál a k večeru se do předhoň, jímž zrovna projížděli, počal snášet déšť. Vysoko v horách ale sněžilo.

Sedmidenní po překročení brodu dojeli k rozlehlému jezeru v objetí horských ramen. Bylo kalně modré a širé. Jeho vzdálené pobřeží se zaráželo o strmý zemský zdvih nějakých třicet mil daleko.

„Nordské jezero," chraplavě oznámil Bekki s bílým obláčkem páry v mrazivém vzduchu u úst.

„Domov toho Vattenvidundera, co?" poznamenal Tip při přehlížení nesmírné jezerní rozlohy.

Bekki jen zafuněl.

„Dobrá," ozval se zase Tip, „kde jsou ta skaliska, na kterých roste zlatá máta?"

Bekki ukázal. Za protější jezerní břeh, vzhůru svažitou krajinou, kde se na horském úbočí strmě zvedal skalní masiv. Byl kolmý, vysoký a na vrcholu zakončený, jak alespoň Bekki tvrdil, širokou římsou. Za ní se opět tyčila hora. „Dva či tři dny onam, roste-li v tamních spárách opravdu zlatá máta."

„Bože, Bekki, vidíte, že tam nebudeme muset šplhat?"

Bekki se zasmál. „Kdepak, Tippetone. Stěna téhle ohromné skály je k té lavici nahoře vysoká přibližně přes míli. Tam v tom širokém osikovém háji si postavíme tábor. Nahoru vede stezka, kterou poníci dokáží zvládnout, takže takhle se tam dostaneme. Kdepak, zlézat tuhle strmou stěnu nebudeme. Spíš se budeme v závěsu na provazech a skobách komíhat dolů."

Mili? O výšce jedné míle? Dokonce i z téhle vzdálenosti dokázal Tip rozeznat, že sráz, po kterém se měli pohybovat, stoupá kolmo vzhůru i dolů. Žaludek se mu sevřel, srdce v prsou se mu rozbušilo a v duchu přemítal, zdali se přiměje klátit svislou stěnou dolů na pouhém otáčejícím se provaze.

Jeli stále dál a na noc se utábořili opodál Nordského jezera.

Příštího rána při doplňování čutor vodou pod zachmuřeným nebem Bekki prohodil: „Vida, jezero bylo před lety, kdy jsem ho viděl naposledy, čistší. Dnes je ale zakalené.“

„Možná tu také padal ten prach,“ řekl Tip.

„Ano, určitě.“

Jeli dál a dál a drželi se pobřežní čáry rozlehlého jezera. Zdálo se, že se hory před nimi vůbec nepřibližují. Noc opět strávili na břehu.

Následující den vjeli do pahorkatiny severně od jezera. Svislý masiv v dáli před nimi se zdál nabývat na výšce. Jeho skalní povrch měl šedohnědou barvu srovnatelnou s šedí nebe.

Když vyjeli najeden pahorek, zarazil Tip poníka, dlouho se díval a nakonec na Bekkiho zavolał: „Jářku, není támhle něco světle žlutého? Nebo jde o žlutohnědou skálu?“

Bekki zastavil poníka, zaclonil si oči a nakonec řekl: „Myslím, že jde o žlut.“

„Myslíte, že jsou to květy? Květy zlaté máty?“

Bekki pokrčil rameny.

„Och, v to doufám,“ řekl Tip, „protože jestli ano, pak je tam nahoře ohromná úroda.“

Bekki chrčivě odpověděl: „Modlete se k Elwydd, aby to byla zlatá máta a nikoliv žluté kopretiny.“

Toho večera se utábořili na úpatí stezky vedoucí k vrcholu na míli vysoké skály. Snad na deset mil se táhla k východu a věžovitě se tyčila k obloze. Byla srázná a její stěny spadaly dolů v táhlých vlnách, které nyní v zapadajícím slunci krvavě rudě zářily.

Tip se na tu nesmírnou rozlohu zahleděl a zachvěl se. Ale zda strachy z toho, co mělo přijít, či pod vlivem mrazivého ovzduší, to říci nesvedl.

Následujícího dopoledne se rozpršelo, zatímco klikatě stoupali úzkou stezkou. Bekki jel vpředu a za ním se vláčeli dva poníci. Za ním Tipperton na poníku, rovněž se dvěma ve vleku. Občas sesedali a pokračovali pěšky, aby porokům poskytli oddech, a jindy se zastavovali úplně, aby si odpočali všichni. Ale po chvíli už po strmé a krivolaké stezce zase stoupali dál. A čím výše se dostávali, tím strmější spád se prohluboval vpravo a tím těsněji se Tip držel nalevo. Srdce mu bilo jako splašené, když jen pomyslel, že by stačilo pouhých pár kroků stranou a zřít by se.

Nakonec ale, krátce po poledni, když zrovna přestalo pršet, dospěli na vrchol skaliska a vjeli do osikového háje, jehož zelené listí se v závanech chladného vzduchu z bělavých horských srázů daleko nahoře, kde spíše sněžilo než pršelo, třáslo a odkapávala z něj voda.

„Pojedme dál," řekl Bekki, „tak asi pět mil, do středu vrcholu téhle skály, k mému starému tábořišti. Pak se poohlédneme po těch zlatavých květech."

„Dobrá," opáčil Tip, kterému se teď, když už ho ze všech stran obklopovaly stromy, dýchalo lehce.

Tip se donutil přejít ke skalnímu okraji a shlédnout dolů, ale vzápětí se hned zase rychle stáhl. „Není tam nic než táhlý sráz."

Bekki stojící na samém kraji se předklonil a také nahlédl dolů. „Je tam převis, Tippetone. Musíte se dívat směrem ke stěně. Ach, a támhle jsou květy. Nalevo."

Tip přistoupil k okraji, plácl sebou na břicho a vysunul se dopředu, aby dohlédl za výčnělek.

To zvládneš, brachu. Jen si uvědom, že pád z výšky třiceti stop tě zabije stejně jistě jako pád z výšky jedné míle. A tys přece už dříve zažil výšku hodně přes třicet stop. Je v tom jen jediný rozdíl: až budeš padat z téhle výšky, budeš ječet mnohem déle.

S bušícím srdcem pohlédl vlevo. Opodál tam dokázal rozeznat světle žluté květy, které se v chladném povětří klímaly. Dále za nimi spatřil další políčko a ještě dále dalších několik. Podíval se vpravo a i tam se žlutavé květy pohupovaly. „Ach bože, Bekki, vy jste ale našel bohatou zásobárnu."

„Jak jsem říkal, roste ve spárách," zamumlal Bekki. Pak pohlédl na Tippetona, a když spatřil, že leží na okraji na břiše, jako by se bál výšek, překvapeně vytřeštil oči. Potrásl hlavou, zachrčel a pak řekl: „No tak, Tippetone, sešplhejme dolů a přesvědčme se, jde-li o mátové nebo kopretinové květy."

„Tohle nejsou kopretiny," řekl Tippeton, kterému se hlas nad táhlým srázem zadhrával napětím. „Kopretiny mají žluté středy, ale korunní lístky bílé, kdežto tyhle jsou žluté."

„Inu, tedy nějaké jiné žlutokvěté kytky," opáčil Bekki. „Měsíčky či něco podobného."

Tip se odsunul z okraje a stoupl si. „Měsíčky rostou v močálech, jak jsem alespoň slyšel, nikoliv ve skalních štěrbinách horských stěn."

„Na tom nesejde!" odsekl Bekki a dlouhými kroky se vydal vlevo.

„Podívejte, Bekki," zvolal Tip a rozběhl se za ním, „náhodou jste se strefil do jediných dvou květů, o kterých něco málo vím. Och, a také o růžích. Ne, že bych byl nějaký znalec. Och, a ještě znám jetel. -A modré zvonky, žlutooké fialky a..."

Bekki se zastavil při okraji a shlédl na stěnu pod ním. „Tady jsou," zabručel a obrátil se k Tipovi. „Máte ten náčrtek?"

Tip si poklepal po kapse kazajky.

„Výborně," řekl Bekki a přehlížel skálu. „Jednu přinesu a pak uvidíme."

„Zajdu pro provazy, skoby a ostatní výstroj," řekl Tip, obrátil se a rozešel se zpět k táboru.

„To nebude třeba," ozval se Bekki, přešel přes okraj a začal bez jištění slézat dolů.

„Vždyť je ta skála vlhká," vykřikl Tip.

„Tady pod tím převisem ne," zalehla vzhůru Bekkiho odpověď.

Tip žuchl na zem, přisunul se k okraji, a zatímco se Bekki zvolna blížil ke květům, nejednou zatajoval dech a občas zavíral oči.

„Skvěle, je to zlatá máta," vykřikl Tippeton a při porovnávání Beauova náčrtku se snítkou v Bekkiho ruce se usmíval.

Bekki se rovněž neurvale zašklebil a zavrčel: „Vroubkované trojčeme aromatické listy a tak podobně." Poté se rozchechtal.

Rozhihnaný Tip složil pergamen a znovu si ho zasunul do kapsy. Cestou do tábora řekl: „Zítra se dáme do vyznačování všech míst se zlatou mátou, a až nadejde zářijový úplněk... uhm, od dneška za šestadvacet dní... pustíme se do sklizně."

Teď, když měl Tip co dělat, projevoval se při skalním okraji méně ustrašeně. Příštích jedenáct dní strávili Bekki s Tipem za jakéhokoliv počasí potulkami podél skalního převisu a vršením hromádek kamení na jeho okraji všude tam, kde se jim podařilo objevit další světle žluté květy zlaté máty rostoucí v puklinách a spárách pod ním.

Ale dne dvanáctého, když znovu dospěli k okraji a Tip přes něj shlédl, zjistil, že korunní lístky ve větru opadávají a v bledavě žluté spršce se ve spirálách snášejí dolů. Květy zlaté máty začaly vadnout.

„Ach bože, teď ji tam dole bude těžší rozeznat."

Bekki přikývl, ale pak řekl: „Pro nás sice obtížnější, ale přesto jde o dobré znamení, protože zlatá máta začíná zrát."

„Rád bych věděl, proč se teď takhle oškubává," poznamenal Tip. „Chci říci, že se zbavuje těch květů."

Bekki se zachmuřil, ale hned se mu tvář zase rozjasnila. „Sám jste to před pár měsíci povídal, Tippetone."

Tip se na něj nechápavě zadíval. „Já?"

„Ano. Tuhle výpravu, zlatou mátu, všechno řídí Elwyddino světlo a dneska, dnes v noci, nastane nov."

„Ach ano, to je ono, Bekki. Přesně tak."

Později toho dne se podél skaliska dalo do deště a v horách výše začal padat sníh. Tippeton si povzdechl a řekl: „Jářku, Bekki, nezdá se vám, že v poslední době nějak prší?"

Bekki vzhlédl do mrholení. „Ano, je to tak."

Tip zakroutil hlavou a pak řekl: „Co myslíte, proč? Nemohlo by to nějak souviset s tím prachem vysoko v nebi, který unáší povětrí? Chci říci, že i za nejpěknějších dní je přece nebe kapánek šedivé, slunce se zdá slabé a ve vzduchu je cítit chlad. A k tomu přidejte ten častý déšť. Jak si to tedy vykládáte?"

Bekki pokrčil rameny. „Kdopak ví, jak Garlon dělá déšť?"

Tip se zamračil. „Garlon?"

Bekki se na něj užasle zahleděl. „Je Pánem vody. Jak jinak by přšelo?"

Tip rozhodil rukama. „Já nevím. Vítr. Voda. Možná, že vítr vyfoukává vodu do nebe, aby ji pak jinde seslal dolů jako déšť."

Bekki zafuněl. „Jak byste pak vysvětlil Karoo?"

„Karoo?"

„Ano. Tu nesmírně rozsáhlou poušť za Avagonským mořem. Vítr tam vane. Hned vedle je moře. A přece v těch dunách plných písku, jak už to chodívá, prší jen vzácně. A i když zaprší, vody je málo a neobsahuje žádnou sůl z moře. Větrm při vátá voda? Kdepak, Tippetone. Já dám raději na Garlona."

Tip sice kroutil hlavou, ale zůstal zticha. Pokračovali s Bekkim v obchůzce skalního okraje.

V noci probudil Bekki Tippetona pod šerou oblohou s prstem na jeho rtech.

„Co je?" šepem se ozval Tip.

„Někdo jde podél okraje," zaskřípěl Bekki se štítem na paži a bojovým mlatem v ruce.

Tippeton se zaposlouchal a ve východním směru dokázal zaslechnout dusání běžících nohou. „Jejich víc," sykl, zatímco se natahoval po luku s toulcem.

„Poníci," zamručel Bekki, „musíme je udržovat v klidu."

Společně tiše proklouzli mezi stromy k provazové ohradě, v níž podřimovali koníci.

Po dlouhé chvíli se dusot nohou vytrácel v dáli, až nakonec odezněl v západním směru.

„Kdo to byl?" vydechl Tippeton. „Squamišská rota?"

„Kdopak jiný?" zavrčel Bekki.

„Och panebože, tohle ale všechno komplikuje. Chci říci, že jeli někde nablízku odporácký brloh, budeme mít možná při sklizení máty potíže."

V tom okamžiku se ozvalo jakési táhlé tlumené zatroubení připomínající zadutí vzdáleného truchlivého rohu.

Tip vytřeštil oči. „Bože, co to bylo? Myslíte, že nějaké znamení Zplozenců?"

Bekki zavrtěl hlavou. „Neznělo to jako squamišský roh, jaký jsem kdy slyšel, a přijde-li na to, ani jako soví houkání. Tak či onak, sova nesova, myslím, že musíme tábor přesunout hlouběji do lesa, dále od skalního okraje."

„Ted? Dnes večer?"

„Ano."

Příštího dne našli v dešti zmáčené zemi podél okraje stopy vysokých bot směřujících k západu.

„Cvočky," řekl Tippeton. „Jasně Rûptové, hádám, že asi dvacet. Je dobře, že jsme v dešti nerozdělali žádný oheň, jinak by nás bývali objevili. Od téhle chvíle ho musíme rozdělovat jen za dne a nesmí dýmat."

„Kdybychom nemuseli sklízet mátu," zabručel Bekki, „vystopovali bychom je a všechny pobili."

Tip se zadíval k jihu, kde se v bledavém jitřním slunci jako matný kovový plát rozkládalo Nordské jezero. „Zlatá máta má přednost přede vším, Bekki, včetně jejího přivezení Beauovi. A jeli o ní řeč," ohlédl se přes rameno, „myslím, že s vyhledáváním políček máty je konec, alespoň za dne. Chci říci, že by nás totiž mohli

třeba, zahlédnout při obchůzkách po okraji. Vlastně nás mohou sledovat dokonce už teď."

Bekki si povzdechl. „Ano. Stáhněme se do lesa."

Jak se vkrádali mezi stromy, prohodil Bekki: „Stáhnou náš starý přístřešek a přenesu ho do nového tábora."

V následujících několika dnech přšlo přerušovaně, a i když žádné další Mizeráky procházet nezaslechli, žádný z nich se z lesa, v němž tábořili, neodvažoval vycházet. V těchto dnech dorůstal měsíc: od srpku jak nehet tenkého, přes půlměsíc a dále.

A když nabyl plnosti, vykrádali se Tip s Bekkim za noci neslyšně z lesa, přecházeli k okraji skalní římsy a pátrali ve stříbřitém svitu, jenž se rozléval po převisu, po dalších zdrojích máty pod ním.

A stále žádné další známky po přecházejících Rûptech.

„Třeba šlo jen o něco jednorázového," řekl Tippetton. „Možná ani nikde poblíž žádné odporácké doupě není."

Bekki pokrčil rameny. „Snad máte pravdu, Tippettone, ale stejně možná také nikoliv."

Tip si vzdychl. „Já vím. Víím. Je lépe, když neriskujeme."

Konečně nadešel zářijový měsíční úplněk a máta přes noc zezlátla. Trpaslík s Warrowanem se komíhali podél skaliska na spuštěných lanech. Tipovi chvíli trvalo, než se přiměl přelézt přes okraj a spustil se dolů. Oba měli vak navlečený na popruhu přes rameno. Odsekávali v měsíčním světle mátu a za každou rostlinu, kterou odsekli, za sebou jednu zanechávali. Protože Bekki prokazoval vynikající lezecké dovednosti, sklízel dvakrát tolik co Tip. Aby Trpaslík nashromáždil více snítek, krácel po skalní stěně bokem. Za ranního světla, ještě před spánkem, se usazovali v táboře a pouštěli se do pořádání snítek do svazků po jedenácti, jejich svazování a balení do látkových pruhů, které rovněž svazovali.

„Járku, Bekki," ozval se Tip při zhotovování dalšího balíku, „myslím, že už jsem se vám jednou zmiňoval, že mě s Beauem v lezení po skalách cvičila Phais. Ale vy nás oba zahanbujete. Chci říci, že jste báječný lezec. Kde jste se tomu naučil?"

„Devět, deset, jedenáct," odpočítal Bekki snítky zlaté máty do plátěného obalu. Pak od řady vzhlédl. „Lezení ovládají skoro všichni Châkka, protože uvnitř hory je ho zapotřebí mnohem víc než na povrchu. Pokud jde o mě, po nějakou dobu mě v tomhle umění cvičil tatík. Ten zase zahanboval mě."

„Och," podivil se Tip, „je-li ještě lepší než vy, musí ho být při lezení po skalách úžasné pozorovat."

Bekki přikývl, zavinul zlatou mátu do plátna a ovázal je. „Ano, patří mezi nejlepší, ale jsou ještě lepší."

„Bože," podivil se Tippetton a natáhl se pro hrst dalších snítek.

„Ssst!" zasyčel Tippetton v měsíčních stínech čtvrté noci sklizně, aby upoutal Bekkiho pozornost. „Někdo se blíží."

Oba se proti skále ozářené měsíčním svitem bez pohybu klátili na spuštěných lanech. Nahoře na okraji převisu se dal zaslechnout dupot. Blížil se. A tentokrát zaslechli i chraplavý hrdelní hovor, slůžsky rozmlouvající hlasy, jazyk Mizeráků.

Tip přitiskly ke skále shlédli míli strmou stěnou. Srdce mu divoce bilo. *Ach bože, jestli objeví naše kotvy, odseknou nás a my-* Připadalo mu, že by se mohl rozječť hrůzou, ale kousnutím do rtu obavu potlačil.

Nahoře se stále rozléhal dupot nohou a nějaký hlas vykřikl. Tippeton sevřel svůj provaz. *Objevili nás!* pomyslel si, ale Odporák na výkřik nedbal a mašíroval dál. Přímou nad nimi se ozval mumlající hlas.

Jeden se zastavil! Proč?

Hned poté vystříkl přes okraj proud moče a obloukem spadl do šera dole.

Následovalo značně vzdálené zatroubení připomínající zoufalé zanařikání signálního rohu. Znělo zdaleka od jihu.

„Waught!“ vyhrkl hlas shora, moč uprostřed proudu přestala proudit a Tippeton zaslechl pádící kroky, které se s dusotem vzdalovaly, jak dobíhaly ostatní.

Když odezněly, uvolnil Tip zadržovaný dech, aniž by si uvědomil, že jej tajil, a pohlédl na Bekkiho. Zjistil, že Trpaslík už v měsíčním svitu opět sklízí zlatou mátu.

Sklízeli osm dalších nocí. S příchodem každé následující skomíral měsíc. Jeho stříbrný kotouč se tenčil a vycházel každý den později. Blížilo se jeho zatmění.

Než se deváté noci vydali do práce, ozval se Tip: „Bekki, tohle je večer rovnodennosti a Beau s Phais a Loricem teď právě v Dendoru procházejí změnou ročních období. Kéž bych mohl i já, ale protože jsem se pokaždé nechal vést Loricem, neovládám ty kroky.“

Bekki k němu vzhlédl. „Přijmete-li jako chabou náhradu mě, Tippetone, provedu vás jimi.“

Tip zůstal s pusou dokořán. „Vy ty kroky umíte?“

„Cožpak jsem se k vám při letní rovnodennosti nepřidal?“

„Ano, ale jak jste-? Ach, ovšem! Jste přece Trpaslík.“ A tak se v osikovém háji za Bekkiho neomylného vedení a Tipova tichého prozpěvování pustili do procházení elfího obřadu. A když skončili, Tip pohlédl na Bekkiho a řekl: „Děkuju vám, příteli. Bylo to báječné. A teď se dejme do sklizně zlaté máty.“

Bekki přikývl, a jak pobíral lezeckou výstroj včetně nástrojů ke sklizni, prohodil: „Elfové zřejmě mají oslavu každé změny ročního období za povinnost. To největší z châkurských oslav připadá právě na jednu z těchto nocí... na Nejdelší noc roku.“

„Vzpomínám si,“ řekl Tip. „Právě při ní jsme viděli mašírující Squama k severu podél řeky Železy. Vy jste tehdy zrovna odříkával nějaký obřad na jednom vrchu.“

„Při téhle sezónní změně jsem se podle našeho zvyku modlil k Elwydd.“

„K Elwydd?“

„Ano, Châk-Sol. Věříme, že Châkka stvořila a poslala do říše Mithgar. Jako díky za Její čin se každoročně modlíme, abychom se dokázali dotknout hvězd.“

„Dotknout se hvězd? Jak to myslíte?“

„Hvězdy náleží Elwydd, a proto se při naší řemeslné dovednosti snažíme vytvo-

řit něco skoro tak dokonalého jako ony."

, Ach, už chápu. Takže se modlíte, aby vás při tomhle úsilí vedla?"

Bekki se zvedl, doširoka rozpráhl paže a začal odříkávat jako předzpěvák i sbor:

Elwydd-

- Dcero Adonova,

- Děkujeme Ti —

- Za Tvou jemnou ruku.

Jež nám dala -

- Dech Života.

Necht' tohle jest -

- rok Zlatý

A Chákka-

- Dotknou se hvězd.

Celé dvě další noci sklízeli ve střehu před příchodem Odporáků. Ale žádní se během nich ani v celkově prošlých deseti dnech neobjevili.

V časném světle dne nového svázali a zabalili za slabého mrholení poslední ze sklizených snítek máty a tím skončili, protože i přesto, že zatmění měsíce ještě jedna noc předcházela, další místa, na nichž by se zlatá máta vyskytovala, už neobjevili. Protože bylo zlézání skal pořádnou dřinou, rozhodli se vydat na cestu až příští den. Chtěli si před zpáteční cestou den a noc odpočinout. Pokud jde o mátu, za čtrnáct nocí jí celkem sklídili tři plné pytle.

„Je-li Beauv odhad správný, její množství by stačilo k vyléčení Dendoru natřikrát," řekl Tip. „Sklídili jsme docela dobře."

Bekki přikývl. Zatvářil se zachmuřeně a pokynul k obloze. „Teď ji musíme dostat do města."

„Doufejme, že je brod mělký," podotkl Tip.

„Kdopak při Garlonově dešti ví?" opáčil Bekki.

Než se příštího jitra vydali na cestu, zajeli k nejbližší řadě značek, sesedli z poníků a naposledy shlédli dolů. Pod převisem se vznášela a dmula mlha, jako by se ho pokoušela uchvátit. Tipa s Bekkim však nezajímala. Hledali mátové políčko. „Přesně podle plánu," řekl Tip a ukázal na mátu dole. „Je hnědá jako starý kožený střevíc, přesně jak povídal Beau."

„Zachraňuje, aby ničila," poznamenal Bekki a pak se zadíval na jeden z pytlů na poníkově hřbetě. „Zachraňuje a ničí samojediná."

Znovu nasedli, obrátili se k západu a zamířili k úzké a krivolaké stezce vedoucí k pahorkatému úpatí dole. Sjížděli točitě a klikatě a nořili se do mlhy. Tip byl v té šedi rád, že nedohlédne na strmý spád za srázem vlevo i přesto, že o jeho přítomnosti dobře věděl.

Sjížděli stále níž a níž, až nakonec dospěli do zvlněné pahorkatiny. Aniž by se jen nakrátko obrátili, stočili se k jihu a zamířili k brodu.

Mlha halila kraj v sevření po tři dny. A právě v době, kdy se třetího dne ubírali

po břehu Nordského jezera, rozlehlo se nad vodou, v tichu hlasitě, truchlivě zahoukání.

„Panebože," vykřikl Tipperton vylekaně a zacívil do mlhy. Ale kromě šedavého oparu stejně nic nezahlédl. „Právě tohle jsme zaslechli v noci na té skále. To není signální roh. Ten v žádném případě."

Bekki se zachmuřil a pokusil se mlhou prohlédnout, ale neměl o nic větší štěstí než Tip.

„Třeba jde o nějakého ptáka," řekl nejistě. „O potáplici, labuťáka či něco podobného."

„Ach, kdepak, Bekki, kdepak. Myslím, že tohle je Vattenvidunder."

Zvedl ruce, vytvořil z nich kolem úst kornout a vykřikl k jezeru: „Ó vodní příše-ro, děkujeme ti. Možná jsi nám totiž svým nářkem zachránila život."

Žádná odpověď k nim nedolehla. Jen hlasité zašplouchání, jako když se potápí něco ohromného.

Příští jitra procitl Tip do silného mrazu. „Přikradl se sem v noci," řekl Bekki na hlídce.

„Ale vždyť je pořád ještě září, Bekki. Na mráz moc brzy."

„Počasí je v těchto dnech podivné, Tippertone. Děšť, nevýrazné slunce, chladné noci."

„A teď brzký mráz," dodal Tip. „Rád bych věděl, co je toho všeho příčinou."

„Třeba je to tak, jak tvrdíte sám, Tippertone. Možná nám Adonovo teplo odcloňuje ten prach v povětří."

Protože brod byl ještě na míle daleko, zrušili tábor a pokračovali v další cestě.

Než dojeli k mělčinám přes Argon, projížděli mrazivými rány a studenými dny celkem ještě další týden. Voda byla mělká, takže se na druhou stranu přebrodili snadno.

Stočili se k východu. Znovu teď projížděli avenskou krajinou. Počasí zůstávalo nadále vrtkavé. Buď pršelo nebo padal prašný sníh.

Přesto se v těch dnech zdál vzduch čistý a východy i západy slunce čarokrásné.

Na sklonku sedmnáctého října spatřili dendorské hradby, z nichž se v šeru zvedal dým, jako by část města hořela. Neustávali v jízdě, a jak se blížili k hradbám, stahovala se nad nimi noc.

„Otevřte bránu," zařval Bekki na hlídku nahoře. Nad hradbu se vyhoupla lampa a dolů shlédl voják. Bekki si strhl vzad kápi, aby odhalil tvář.

„Ne, Dvärgu, město je uzavřené."

„Ale my se vracíme od Nordského jezera," vykřikl Tipperton a stáhl si vlastní kápi. „Máme propustku od krále Agrona."

Voják se otočil a promlouval s někým. Pak na hradbu vstoupil kapitán Brud. „Jste to vy, pánové Tippertone a Bekki?"

„My," zachrčel Bekki.

„Ano," zvolal Tipperton a ukazoval současně na nákladní poníky, „a přivážíme

zlatou mátu."

„Okamžik," křikl Brud a zmizel z dohledu. Po chvíli se otevřel boční vchod a ven vyšel Brud s vojákem, který držel lampu.

„Doprovodím vás."

Tipperton se zachmuřil. „Doprovodíte?"

„Ano, pane Tippertone. Oba budete potřebovat doprovod a ochranu. Město je pod zákazem vycházení. Obyvatelé města se už dvakrát vzbouřili."

Ve chvíli, kdy oba druzi sesedli a prováděli poníky postranním vchodem, řekl Tip: „Vzbouřili? Proč?"

„Kvůli moru. Nespoutané se šíří. Zemřela už celá čtvrtina dendorských."

„Pak nás zaveďte do věznice," zachrčel Bekki, „k panu Beauovi Darbymu. Máme, co potřebuje."

Brudovi poklesla tvář a Tippovi se sevřelo srdce.

„Ten ale zemřel, pane Bekki," vyblekotal voják vedle Bruda. „Beau Darby zemřel na mor."

Kapitola osmnáctá

Tip prudce vydechl a jak bledl, otočil se k Bekkimu, oči se mu zalily slzami a klesl na kolena. Kapitán Brad vyrazil Tippettonovi na pomoc, ale Bekki byl u něj dřív. Trpaslík přelétl tvrdým pohledem vojáka, který tu zprávu vykotal, a pak se znovu zahleděl na kapitána. „Mrtvý? Beau je mrtvý?”

Brud svého pobočníka počastoval zničujícím pohledem a poté se zadíval na Bekkiho s Tipem. „Řekli nám dnes ráno, že skonali.”

Tip se vypoτάcel na nohy. „Umožněte nám spěšný odchod do věznice. Rád bych ho ještě viděl, než ho spálí s ostatními.”

Chvatně prošli křivolakou chodbou pod hradbami a za vnitřní bránou už Čekala jízdní eskorta. Kapitán Brad se vyšvihl na koňský hřbet a řekl: „Pospěšte si, povedu vás.”

Tip s Bekkim se opět na ponících rozjeli do města. Před sebou i za sebou vojáky na koních- Za klapotu kopyt na dláždění uháněli úzkými ulicemi. Projížděli kolem roztržštěných dveří a vymlácených oken a míjeli rovněž budovy vypálené v pouhé zuhelnatělé kostry. Objížděli zátarasy strážné vojáky a cestu jim otevíraly rozkazy kapitána Brada. Jejich jízdu přihlíželi vojáci pěší i na koních a shora z oken také pobledlí měšťané vykřikující kletby. Město zjevně, stejně jako za Gargonových dnů, ovládal strach. Tentokrát však jeho příčinou nebyl on, protože ten se dal zabít. Co by ale u Adona dokázalo sprovodit ze světa mor?

Tippetton nevnímal ruiny ani tenhle strach. V prsou cítil prázdnotu, v srdci osamělost a myslí mu prolínal žal.

Och, kéž bychom bývali přijeli dříve... kéž bychom...

Konečně dojeli před věžeňskou bránu. Bekki seskočil z poníka a pomohl sesednout Tipovi. „Odneste tyhle tři velké pytle,” řekl stroze kapitánu Brudovi a pak se po Tippettonově boku vydal k věžeňské bráně.

Cestu jim zastoupil voják na stráži. „Dovnitř nemůžete.”

„Uhni,” zachrčel Bekki a kotníky na rukojeti válečného mlatu mu zbělely. Vojákův zrak znejistěl. Upřel se na kapitána Brada. „Nech je projít,” vykřikl kapitán, ale Bekki s Tipem si už razili cestu dál.

Rážovali k vlastnímu vstupu do věznice. Hned za nimi kapitán Brud se dvěma dalšími vojáky. Každý z nich nesl po jednom pytli zlaté máty.

Jak prošli vchodem, vzhledl od stolu po jeho straně nějaký muž a zaprotestoval: „Tady teď-”

„Pan Beau Darby, kde leží?” obořil se na něj Bekki.

Muž pohlédl na kapitána Brada, který přikývl.

„Třetí patro,” řekl a ukázal ke schodišti, „tudy. Elfové jsou-”

Ale Bekki se ani nezastavil, aby si ho vyslechl. Ihned se s Tippettonem vydali do schodů.

Stoupali stále výš a výš a chodbami i podél stěn schodišťové šachty se rozléhaly blouznivé a bolestné výkřiky. Cestou nahoru minuli dva bíle oděné muže, kteří na nosítkách snášeli dolů drbnou mrtvolku.

Tip zatajil dech. „To je-?” Ne, šlo o děcko: pouhou hromádku kůže, kostí a čer-

ných hlíz.

Stoupali schodištěm dál. Těsně za nimi kapitán Brud stále nesoucí pytel. Po zbylých dvou vojácích ani známky.

Dospěli do třetího podlaží a prošli otevřeným kovovým katem. Procházeli středním koridorem, po jehož levé i pravé straně byly otevřené kobky plné lůžek s nemocnými a umírajícími, s nakaženými lidmi, kteří bolestivě naříkali, sužovala je horečka a pokrývaly je boláky, z nichž se řinul hnis. Někteří se zmítali v agónii, jiní se nehýbali vůbec. Mezi oběťmi procházeli lidé v bílém odění, zchlazovali jim Čela hadříky navlhčenými studenou vodou, podávali jim doušky nějaké tekutiny, zesnulým zatlačovali oči a zastírali jejich těla prostěradly.

Konečně došli k cele, v níž seděli a bděli Phais s Loricem. A hned vedle ležela na jednom z lehátek drobná postavička. Nehybný Beau. Kost a kůže, zpustošený, samý mokravý bolák, černo v podpaždí a tříslech. Když Tip uviděl Beauovo vychrtlé tělíčko, vylétla mu rozčtřesená ruka k ústům a zalapal po dechu.

S plácem přistoupil k lůžku. „Och, Beau, Beau, proč ses musel nakazit tímhle strašlivým morem? Proč jsi musel jít a-“

Přes Beauovy rozpukané rtíky zachřestil mělký vdech.

„On nezemřel!“ vykřikl Tippetton. „Bekki, Phais, Loricu, on není mrtvý!“ Padl vedle lůžka na kolena a sevřel jednu z Beauových bezvládných ruček. „Och, Beau, ty nejsi mrtvý.“

Phais vedle něj poklekla a vzala ho jednou paží kolem ramen. „Dosud ne, Tippetone, ale brzy. Brzy.“

„Dokážeme-li pomoci, tak ne,“ zavrčel Bekki. „Přinášíme zlatou mátu.“ Otočil se a popadl pytel od kapitána Bruda.

Phais vytřeštila oči a znovu pohlédla na Bekkiho. „Zlatou mátu? Měli jste úspěch?“

Postavil pytel vedle ní. „Ano. Měli.“

Phais znovu vytřeštila oči. „Tolik?“

„Máme ještě dva takové pytle,“ řekl Bekki a současně se obrátil k Brudovi.

„Jsou dole pod schodištěm, u vchodu,“ řekl kapitán.

„Panebože,“ vydechla Phais.

„Odvar ze zlaté máty a stříbrného kořene,“ řekl Bekki, „tak to Beau povídal.“

Loricovi se při rozvazování pytle prsty jen mihaly. „Ano, tohle říkal, ale v jakém poměru?“

Bekki sklesle zavrtil hlavou.

Loric vytáhl z pytle svazek snítek zabalený do plátna a otočil se k Tipovi. „Tippetone, nevzpomínáte si na ten poměr?“

„Poměr?“

„Kolik má být máty a kolik stříbrného kořene.“

Tip sraštil čelo a snažil se vzpomenout. „Myslím, že říkal ve stejné míře. Ano, vzpomínám si, že půl na půl.“

„Honem, chier,“ ozvala se naléhavě Phais, zatímco se Loric rychle vzdaloval, „mnoho času už nezbývá.“

Beau znovu povrchně chřestivě vdechl a vydechl.

A posléze opět.

A znovu...

Za svícínu se Loric vrátil s kouřícím šálkem v ruce. „Je-li tohle ve stejném poměru či není, to může říci jen Adon.“

„Modlete se k Elwydd, aby tomu tak bylo,“ řekl Bekki.

Loric vpravil lžičku s malým množstvím odvaru mezi Beauovy rtíky. Tip mu držel ruku a Phais zase Tipa při sobě. Bekki přecházel sem tam a kapitán Brud dřepěl na bobku v otevřených dveřích cely.

Když už Bekki přecházel kolem kapitána snad posté, kapitán řekl: „Pane Bekki, zrovna jsem si vzpomněl. V komnatách krále Agrona očekává váš návrat dvärgský posel.“

Bekki přestal přecházet. „Posel?“

„Ano. Říkal, že ze Severní důlní. Dojel k našim bránám v srpnu. Trval na tom, že na vás počká. Žádnou odezvu nežádal. Přijel si s ním promluvit sám král Agron. Poté mu umožnil vstup do města, ale dvärgský doprovod poslal pryč. Myslím, že se ubytoval v jedné usedlosti poblíž.“

„Nevíte, proč přijeli?“

Brud zavrtěl hlavou.

„Tak,“ ozval se Loric při odkládání šálku se lžičkou, „hotovo. Teď už nám nezbývá než čekat.“

V časných ranních svícínkách se Beauovo dýchání uvolnilo.

Phais mu položila ruku na čilko a vzápětí řekla: „Horečka se mu snižuje.“

Tip propukl v pláč.

Loric zvedl pytel se zlatou mátou. „Zajdu poradit léčitelům, jak ji připravovat.“

Brud vstal. „Pane Bekki, doprovodím vás do zámku.“ Pak se obrátil k Tippertovi. „A vás také, maličký. Potřebujete si odpočinout.“

Tip si rukávem přetřel oči a zavrtěl hlavou. „Ne, děkuju vám, kapitáne. Vyspím se na podlaze přímo tady.“

Phais k němu napřáhla ruku. „Kdepak, Tippertone, kdybyste zůstal, je zde vysoké nebezpečí, že se morem nakazíte.“

V okamžiku, kdy si Tip chystal postavit hlavu, promluvil Brud: „Brzy se budeme muset dostavit na shromaždiště, příteli. A proto je lepší zdravý průzkumník než nemocný.“

Tipovi sklesla ramínka. „Shromáždění, zapomněl jsem.“ Otočil se k Beauovi a stiskl mu bezvládnou ruku. „Zítra se vrátím, brachu, s tím můžeš počítat. Ať je ti líp, slyšíš mě?“ Beau nikterak nereagoval.

Když vstoupili do zámku, vyskočil na nohy jakýsi lokaj.

„Tak už jste se vrátil, drahý pane Bekki.“

Bekki v jeho směru pozdvihl obočí.

„Můj pane, dostal jsem pokyn, abyste počkal v předsáli, než zajdu pro vyslance Dalka.“

„Dalk je zde?“

„Ano.“

Bekki pohlédl na Tipa, a když se mládenec zachmuřil, řekl: „Ze Severní důlní. Ten se žlutým plnovousem.“

„Ach ano. Už si vzpomínám. Jeden z důstojnického sboru.“

Mezitím, co Bekki s Tipem vcházeli do předsálí, lokaj odpěchal.

Během svícniny přispěchal do komnaty Dalk. Cestou si ještě zapínal knoflíky u košile. Poklekl.

Při sledování takového postupu zbledl Bekki v obličeji. Dalk letmo pohlédl na Tippetona.

„Je to Châk-Sol,“ řekl Bekki pouhým šepem, pěsti zaťaté a jakoby k ráně přichystané.

„Přináším zlé zprávy, DelfLorde Bekki, váš otec, DelfLord Borl, je mrtev.“

„Ach ne,“ hlesl zdrceně Tippeton.

Bekkimu zběhly kotníky na zatnutých pěstech.

„Jak?“

„Squamišským šípem ve Strminách.“

Bekki udeřil spodkem pěsti do stolu, až se dřevo silou úderu rozštíplo a Tippeton vylekaně nadskočil.

„Dali jsme průchod velké trestné výpravě,“ řekl Dalk.

Bekki zvolna uvolnil zaťaté ruce a v châkkurském smutečním gestu si přetáhl přes hlavu kápi. Na dlouhou chvíli se v místnosti rozhostilo ticho. „A štola?“ zeptal se konečně Bekki.

„Je ve schopných rukách Lorda Berka. Ale i přesto vás váš strážce državy, DelfLorde, povolává nazpět. V kraji zuří válka a država potřebuje vaši vládu.“

Beau se neprobral ani následujícího rána. Stále ho pokrývaly hnisavé hlízy a černé skvrny v podpaždí a tříslech. Ale horečka ustupovala, dech se mu zklidnil, přijímal vodu a udržel ji v sobě.

Den poté, co Tip probděl u jeho lůžka, zrovna ve chvíli, kdy se na něj zaskočila podívat Phais, otevřel Beau oči a slabě se na Tipa pousmál.

„Ach, Beau, Beau, už jsem myslel, že jsme o tebe přišli. Kapitán Brud říkal, že jsi po smrti.“

Beau chabě pozvedl prst a zakýval na něj. A když se k němu Tip sklonil, aby ho vyslechl, zašeptal: „Ta zpráva o mé smrti byla poněkud předčasná.“

Tippeton se rozesmál a Beau se slabounce usmál, ale Phais zavrtěla hlavou.

„Myslím, že sotva o svícninu.“

Beauova ruka sklesla opět na příkrývku. Oči se mu zavřely. Tip vyčkával, ale brzy se stalo zřejmým, že si Beauovo vyčerpané tělíčko vyžádalo spánek.

„No tak, Tippetone, nechceme ho přece přetěžovat,“ řekla Phais.

Když provizorní lazaret opouštěli, Tip se zeptal: „A co ostatní pacienti?“

„Až na hrstku na odvar reagují.“

„Míníte tím, že se jim už daří lépe?“

„Ano. Zdá se, že Beau přišel na prostředek, po němž se už nespočet věků pátrá. Našel proti moru silný lék.“

Ta zpráva se městem bleskově rozšířila. I přesto zůstávalo nadále v karanténě. Před jejím zrušením se chtěl král ujistit, že je vše opravdu tak, jak se zdá. Přesto už obyvatelé oslavovali. Cožpak by se mohli mýlit Malínkové, Elfové a Dvãrgové? A protože se tím, třebaže jen stěží, odvrátily nepokoje podmiňované strachem, na zámku si úlevně oddechl Agron. Rozeslal po městě vyvolávače se zprávou, že bude karanténa zrušena ihned, jakmile bude zřejmé, že už nic nehrozí. Vyvolávací rovněž ohlašovali královskou amnestii na jakékoliv zločiny s výjimkou vraždy spáchané během paniky z uplynulého měsíce. A samotní měšťané, poohlízející se po jakékoliv výmluvě, kladli vinu za takové činy na vrub Modrua.

Do týdne se jasně ukázalo, že je směs zlaté máty se stříbrným kořenem účinná a namísto šesti ze sedmi podlehlých moru zemřel nyní jen jeden ze sta... a tací snad spíše na komplikace než na samotný mor. Král tedy město prohlásil za otevřené. Brány sice zely dokořán, ale jen málo lidí se chopilo příležitosti Dendor opustit, vždyť se, zázrak zázraků, objevilo cosi, co mor zcela zlikvidovalo.

Nikdo však neměl to srdce obyvatelům města sdělit, že stříbrný kořen, v Dendoru hojný, roste jen na určitých místech a že zlatá máta je vzdor nadbytku, z něhož se nyní léčitelé radovali, nesmírně vzácná.

Během téhož sedmidenní se král chystal na cestu k západu, na shromaždiště v Ālvstadu. Na den odchodu se připravoval rovněž Tippeton. I přesto, že mnohou svícnu trávil u Beauova lůžka, povídal si s ním a všem nakaženým hrál na loutnu a zpíval.

Pokud jde o Beaua, už v den, kdy znovu nabyl vědomí, začal přijímat výživný bujón. A příští den snědl polévku s kousky namočeného chleba. V dalších dnech konečně požil i trochu pevné stravy. „Tahle bašta ti ty tvé kosti zase obloží masem,“ prohodil Tip, když třetího dne přinášel do cely plný tác.

Hnisavé boláky začaly zvolna ustupovat a černé skvrny blednout. Když ale ten den Beau zachytil svůj odraz v zrcátku z vlastní léčitelské brašny, které používal k ověření dechu a dýchání, zatvářil se ztrápeně.

„Kapitán Brud povídal, že jsem mrtvý, co?“

„Brud ne, Beau, to jeho pobočník, ale šlo o pouhou omílanou fámu,“ odpověděl Tip. „Proto se už omluvil.“

Beau se naposledy podíval do zrcátka. „Nemohu říci, že bych původce té fámy vinil z toho, že si to myslel. Víš, vypadám poněkud přízračně.“

„Jestli si, Beau, myslíš, že teď vypadáš špatně, měl by ses vidět před třemi dny. Chci říci, že jsi vypadal-“ Náhle se Tipovi zalily oči slzami. „Ach, Beau, myslím, že jsi mrtvý.“

I Beau zaslzel. „Já rovněž, Tipe. Já též.“ Vztáhl paži a stiskl Tipovu ruku.

Tip se usmál a pak se na mládence zahleděl. „Ale ty jsi neumřel, Beau, a to je hlavní... tohle a objev medicíny proti moru.“

Beau vykulil očka. „Panebože, vážně se mi to podařilo? I tak bych si přál, kéž by se to bývalo přihodilo před nějakými pětadvaceti či třiceti lety a ten objev učinil někdo jiný než já.“

Tip pozdvihl obočí. „Jakpak to?“

„Kdyby na ten lék připadl někdo už tehdy, třeba by moji rodiče dosud žili.“

„Och, rozumím.“

Oba mládenci upadli v mlčení, každý zahloubán do vlastních vzpomínek a myšlenek, ale po chvíli se ozval Tip: „Bekki odtud odjíždí asi tak za den. Víš, je teď DelfLordem Severní důlní.“

„Ano a hrozně mě mrzí, že byl jeho tatík zabit Včera večer jsem mu to řekl.“

Tip vyhlédl zamřížovaným okenním průzorem. „Já také odjíždím. S královskou jízdou. Shromaždiště v Älvstadu je odtud vzdálené sotva tři týdny. Agron říká, že budeme využívat náhradních koní. Zbývá totiž málo času a cesta je daleká.“

„Och, pravda.“ Beau si povzdechl a pak řekl: „Až mi bude líp, pojedu také.“

„Ach, Beau, byl bych raději, kdybys nejezdil. V Gronu to bude vražedně nebezpečné a-“

Beau odmítavě napráhl dlaň. „Jde jen o další důvod, proč tam scházet nesmím, Tipe. Chci říci, kdo by se o tebe postaral, až bys třeba potřeboval léčit.“

Tip se chabě pousmál. „Žádné látání či něco podobného v úmyslu nemám, brachu. A pak, tvé léčení je zapotřebí zde.“

„Kdepak. Vzhledem k množství zlaté máty, kterou jste s Bekkim přivezli, je mor prakticky zlikvidován a s čímkoliv jiným, co bude třeba udělat se místní vypořádají. Ne, brachu, jakmile budu moci, vydám se za tebou. Jsem si jistý, že ke svržení Modrua bude zapotřebí nás dvou z Malinku.“

Tip s úšklebkem pokrčil rameny a Beau se na oplátku pousmál. Ale náhle Beau zvažněl. „Podívej, Tipe, my vlastně nevíme, co přinese budoucnost... ale skutečnost, že se rozdělujeme, něco znamenat musí. Všechno, co se děje, má nějaký vztah k událostem dosud neuskutečněným. Však víš, všechno je propojené.“

Tip se rozesmál a pak řekl: „Jen doufáme, že můj nynější odchod, k němuž se později připojíš i ty, inu, že půjde o to nejlepší.“

Znovu se oba odmlčeli. Tip zvedl loutnu a zabrnkal několik tlumených akordů. Ale pak se ozval Beau: „Och, že jsem ti neřekl, že si Phais s Loricem myslí, že na Atale vybuchla jedna ohnivá hora, takže se snad potopil celý ostrov?“

Tip odložil loutnu. „Myslíš ten výbuch, jehož rozléhání jsme slyšeli kolem světa?“

„To a prach, který se zde snášel. Snášel se nějaký i na tebe s Bekkim?“

Tip přikývl. „Ano. Přicházel od západu, nesl se oblohou a pak se snášel dolů. Bekki říkal, že jde o kamenný prach, snad z nějaké ohnivé hory. O jediné ohnivé hoře, o níž odtud na západ věděl, byl Karak na Atale.“

Beau se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. „Ano, Karak. Phais říkala, že poblíž jeho svahů žilo mnoho Elfů i jiných národů, a když explodoval, inu, všechny je zahubil, jediným strašlivým výbuchem všechny. Právě tuhle děsivou zhoubu Loric s Phais vycítili onoho příšerného dne. Dara tvrdí, že na tom ostrově žili i jiní -z Lidí, z Trpaslíků, ze Skrytých, dokonce i nějakí z Warrowanů -ale že právě skon tolika Elfů v jednom okamžiku jimi prosvítl jako zlověstný víchr.“

„Panebože,“ zhrozil se Tip. „Ach bože.“

O tři dny později časně ráno přišel k Beauovu lůžku Tip. Rovněž Bekki s Phais a Loricem. Dokonce i král Agron se na něj přišel podívat. Nastal totiž den loučení. Bekki se s châkkurským doprovodem chystal k návratu do Severní důlní. A nyní, po zvládnutí moru, chystali se na cestu k jihu také Loric s Phais. Měli jet s Bekkim a jeho Trpaslíky až k Obchodní cestě, kde se Trpaslíci hodlali stočit na západ, zatímco Liané se odtamtud chystali pokračovat v jižním směru, neboť odpřísáhli doručit Agronovo poselství spolu s drobnou cínovou mincí Hornímu králi Blaineovi. Agron s Tipem měli zamířit k Ālvstadu. Jen nezdravě bledý a zesláblý Beau se, omezen na své lůžko, nechystal nikam.

Toho jitra však král Agron stanul po straně lůžka drobného mládence. „Pane Beau, vy jste nezachránil jen Dendor. Celá říše Mithgar má vůči vám dluh, který nelze nikdy splatit. Za to, že jste objevil lék proti moru, jenž už národy nikdy nebude trápit. Jiní už byli jmenováni Hrdinou této říše, ale já vás jmenuji Hrdinou Celého světa.“

„Slyšte! Slyšte!“ ozval se Tip. Beau se pod zbývajícimi tmavými puchýřky zarděl. „Och, já nejsem hrdina jako všichni zde-“

„Nesmysl,“ odsekl Bekki. „Král Agron má pravdu a já vás tady a teď prohlašuji za Châk-Sol Severní důlní: Beau Darby, Pán moru. Tak jsem řekl a tak budiž.“

„Proboha,“ hlesl Beau, zatímco se Tip šklebil.

Pak se Agron obrátil k Tippettonovi. „Pane Tippettone, vím, že jste se mi zaslíbil jako zvěd. Ale pravím následující: možná byste vy a Beau spíš než s mou armádou do Gronu měli jet s lianskými Hraničáři a zájmy Malinku zastupovat u Horního krále Blainea, ať už je kdekoliv.“

Tip rychle přelétl pohledem Phais s Loricem, přátele, které si zamiloval. Tak snadné by bylo vydat se s nimi pátrat po Horním králi. Snadnější než se rozjet do grónských chladných pustin. Upřeně se zahleděl na podlahu a v duchu se rozpomínal na statečného mladíka, který mu u jeho mlýna zachránil život. Pak znovu vzhledl k Agronovi. „Ne, drahý králi, zaslíbil jsem se vám, že Dularovu smrt pomstím. Jsem zvěd a zvědem zůstanu.“

Pak se Agron zadíval na Beua, který vrtěl hlavou. „Kdepak, milý králi, kamkoliv se vydává Tip, tam se pouštím i já. Tuhle válku jsme začali spolu a zůstaneme spolu, dokud neskončí. Naše odloučení je dočasné, jak si alespoň myslím. A pak, vždyť budete při svém zimním tažení potřebovat léčitele, takže můžete využít mých rukou. Však víte, že jsem hrdina, sám jste to řekl.“

A tak bylo rozhodnuto: přátelé se vydají po samostatných cestách - tři k jihu, jeden k západu a jeden prozatím zůstane, dokud se neuzdraví. Pak se rovněž vydá na cestu.

Agron letmo pohlédl na světlo za věžeňským oknem. Venku se zvolna začínal snášet sníh. „Pane Tippettone, dnešního zimního rána nadešel čas k odjezdu.“ Postupně, jednoho po druhém, počastoval pohledem ostatní. „Sbohem, pane Beau. Sbohem také vy, DelfLorde Bekki, daro Phais a alore Loricu. Necht' nad vámi všemi Adon bdí.“ Obrátil se na patě a vykročil do chodby.

„Kéž bych se mohl do Gronu rozjet s vámi, Tipe, srazit Grgům kufry,“ zabručel Bekki. Pak se usmál na Beua. „Poslyšte Châk-Sol: až budete natolik v pořádku, že

se pustíte za Típpertonem, vezměte s sebou spousty střeliva do praku. Určitě ho totiž budete potřebovat"

Beau přikývl a pak řekl: „Ach, Bekki, tohle mi něco připomnělo. Vezměte s sebou do Severní důlní pořádné množství zlaté máty a stříbrného kořene. Tamní Châkka ji upotřebí. A vy, Phais a Loricu, si vezměte zlatou mátu a stříbrný kořen také. A ty rovněž, Tipe, ty též. Nikdy nevíte, kdy se šikne."

Phais přikývla, sklonila se a vzdor uhříkům políbila Beaua na čílko. „Dejte na sebe pozor, maličký. Opět se shledáme."

I Loric Beaua políbil a položil mu ruku na slaboučké ramínko. „Také si myslím, že se zase uvidíme, maličký."

„Och, Phais, Loricu, Bekki, Tipe, jako bych ztrácel všechny, které mám rád."

„Nesmysl," řekl Tip a přítele objal. „Brzy se zase uvidíme. Vždyť jsi to už sám říkal: všechno souvisí se vším."

„Souvisí, to ano, ale neznamená to, že se všichni zase shledáme."

Bekki pokrčil rameny. „V téhle válce, kdopak ví?"

Okenním průzorem dolehlo zatroubení signálního rohu.

„Panebože, Beau, už musím jít," řekl Tip a popadl loutničku. „Uzdrav se a brzy."

„Uzdravím, brachu, na to si můžeš vsadit."

Bekki, Phais, Loric a Tip vyšli z věžeňské kobky. „Nezapomeňte," vykřikl Beau hláskem přiškrceným pohnutím, „zastavte se u léčitelů na ošetřovně a vyzvedněte si na cestu zlatou mátu se stříbrným kořenem."

„Zastavíme," zaslechl vykřiknout Tipa a poté k němu dolehla loutnový akord. Vzápětí Típperton zvýšeným hlasem zapěl:

Ou-fiddle-dý haj, fiddle-dý hou,

Fiddle-dý haj ha hý.

Wiggle-dý daj, wiggle-dý dou,

Wiggle-dý pig daj dý.

Kdysi přibyl do Boskledee pěkně stříknutý...

Jak se Típperton vzdaloval chodbou a posléze dolů schodištěm, jeho hlas slábl. Beau seděl zapřený v lůžku, po tvářích mu stékaly slzy a spolu s Tipem si pobrukoval svou oblíbenou písničku „Šťastlivec z Boskledee".

Po dlouhé chvíli zaslechl druhé zatroubení signálního rohu a po něm výkřiky, klapot kopyt po dlažbě dole, řinkot zbraní a brnění a kodrcání jízdy, jež se ztrácelo v dále...

... A pak už nedokázal zaslechnout nic víc než věžeňské ticho.

Kapitola devatenáctá

V posledních sedmi říjnových a prvních devíti listopadových dnech pokračovala Agronova jízda v cestě na Älvstadské shromaždiště. A během tohoto šestnáctidenního putování celkem v pěti dnech sněžilo, což bylo v Avenu na tuhle roční dobu neobvyklé. Někteří tvrdili, že jde o Modruovo dílo, kdežto jiní zase prohlašovali, že nikoliv. Tak či onak, i přes časný sníh a chlad, dorazila Agronova jízda devátého listopadu ke svému cíli.

Älvstad bylo městečko obehnané palisádovou hradbou poblíž břehů řeky Argon. Vzhledem k tomu, že se tu shromažďovala armáda, bylo všude kolem něj více stanů a povozů než jeho vlastních dřevěných stavení. Právě tímhle shromaždištěm a sněhem rozčvachtaným v bláto kavalkáda projížděla. Napřed královské jezdectvo v modrozlaté barvě a za ním samotný král. Podél cesty stáli vojáci a svému monarchovi, strůjci Gargonovy smrti a pokořiteli Modruova roje nadšeně provolávali slávu. V sedle a obkročmo na velkém koni, kterého za sebou na provaze vlácel kůň s královým vojákem, projížděla živoucí legenda: jeden z Malinku.

Král Agron se mezi jásajícími vojáky ubíral k městečku. Za ním Tippeton a ostatní. Konečně zastavili před jedním hostincem. Král sesedl z koně a pokynul hrstce ostatních, aby ho následovala. Mezi ní byl rovněž Tippeton. Zbylí vojáci shromáždili koně a rozjeli se k městským stájím, kde je měli ustájit až do odjezdu.

Tippeton vcházel do hostince rád, že už má tuhle část cesty za sebou. Jízda na vysokém koni ve vleku za jedním z příslušníků královské jízdy se mu totiž pranic nezamlouvala a ani spánek na tvrdé zemi ho nijak netěšil. Vzhledem k tomu, že mu připadalo, že si takhle počíná už nesmírně dlouho, chystal se následující večer i několik příštích dní podřimovat vsedě před krbem a povalovat se v hebké a měkkounké postýlce.

Zatímco mu posluhovačka s vykulenýma očima přinášela svěže vonící hrnek horkého svařeného vína, svlékl si kabátek i kazajku a sklesl do pohodlné lenošky. Ode dneška za týden se vydají do grónských pustin... ale to bude až za týden... vlastně až za věčnost.

V Älvstadu bylo přesně, jak Agron sliboval, několik stájí, v nichž byli k mání poníci, a proto Tip strávil hned příští den dlouhé svícniny přehlížením jejich nabídky, než si pro sebe dva vybral: malého hnědáčka z pahorkatiny nedaleko Okrajek a černouška z Jordských schodů.

„Dybych byl várna, k jízdě bych si vybral toho černýho,“ radil stájník.

„To mám také v úmyslu, ale proč to říkáte?“ zeptal se Tippeton.

„Inu, to proto, hochu, že pochází z Jordů,“ odpověděl stájník, jako by tahle odpověď k vysvětlení postačovala.

Tip s úsměvem zavrtěl hlavou a poté dovybavil černého poníka dostatečně malým sedlem a zkrátil délku třmenů. Stájník za obdržený solidní královský peníz přihodil pokrývku. K tomu sedlové torny, hřeblo a s tím náhradní pokrývku, nosník na hnědáčka a také krmicí vaky a jiné takové potřeby. Dojednal péči o poníky až do odjezdu, ale když stájník zjistil, že je královským průzkumným zvědem, nic za to

nechtěl. „Berte to jako můj počinek k týdle válce," prohlásil. „Berte to takle."

V následujících pěti dnech se sjížděly další povozy, a přijížděli další pěšáci i vojáči na koních. Šestého dne ale zatroubily signální rohy a Agronova armáda se za rachotu povozů, maširujících pěchoty a koňského vzpínání vydala na cestu. Armáda o síle třiceti tisíc mužů, v jejímž čele jel na portiku daleko vpředu drobný mládenec spolu s dalším zvědem, prošedivělým chlapíkem.

Celou cestu přes široký brod řeky Argon na opačný břeh se armáda za Tipem a jeho kumpánem bořila slabou ledovou vrstvou. Pokaždé, když k brodu dospěl některý z jezdců či povozů, zastavil se a počkal na pěšáky. Každý jezdec bral přes brod jednoho a každý povoz několik pěšáků. Takovým způsobem Argon překonávali. Koně překonávali mēlčiny s dvojitou zátěží, spřežení v potazích s větším tahem.

Celá armáda se na opačný břeh dostala teprve pozdě dopoledne. A protože bylo vojáků, povozů a koní spousta, táhla se celá na míle daleko.

Stoupali sněhem vzhůru k Jallorskému průsmyku. Směřovali k Ponurám, které se tyčily proti nebi ve vzdálenosti nějakých třiceti mil a tedy tří denní cesty. Ubírá-li se totiž armáda otevřenou krajinou, jde o lenivou bestii. A i přesto, že Jallor patřil k podstatnému obchodnímu spojení mezi Jordem a Avenem, udržovaná cesta mezi nimi neexistovala... jen hrubá stopa, kterou vyjely povozy tažené spřeženími obchodníků.

Armáda se snažila dosáhnout ne více než deseti mil za den, protože, jak král Agron prohlásil: „Jde o dlouhý pochod, a proto je lepší dorazit s připravenými vojáky než s armádou unavenou spěchem."

A na míle vpředu jeli Tip s Aulym, dva daleko předsunutí průzkumní zvědi.

Stoupali krajem vzhůru dva dny, tři dny, nyní hluboko v sevření průsmyku, zatímco armáda tehdy dosahovala teprve jižního ústí. A opět sněžilo a dolů sestupoval chlad.

„Panebože, jen doufám, že tohle počasí nevěstí nic zlého," prohodil Tip, jak si kolem sebe těsněji přitahoval kabátek.

„Tady v sedle by to mohla být záhuba," řekl Auly, veterán z minulých bitev, „ale dole na pláních se pravděpodobněji jedná o požehnání."

„Jakpak to?"

Auly si poškrábal šedivějící vous a máchl rukou dokola.

„Narozdíl od dolních plání se snih tady nahoře bude prohlubovat a tak brzdit koně, povozy a všechny vojáky na pochodu. Ale dole na pláních nám chlad, nebude-li moc sněžit, vlastně pomůže. Zmrazí zem, víte, a čím tvrdší podklad, tím menší šance, že povoz zabředne."

„Ach ano," přitakal Tippeton a chápavě pokyvoval.

Pokračovali v jízdě soutěskou dál a současně pátrali na svazích a v terénu před sebou po jakékoliv známce nepřátel. Cesta se ale zdála čistá a oba zvědi jeli povětšinou mlčky. Ale nakonec se ozval Auly: „Mám obavu z toho, že je Modru pánem chladu, jak jsem alespoň slyšel. Nechtěl bych, aby proti nám vrhl svou sílu."

„Nejsem si jistý, že to udělá, Auly. Když jsem se zdržoval v Dendoru, bylo tam

také šest Mágů. Povíдали, že některá kouzla vyžadují ohromné množství, uhm, <ohně>. Myslím, že jedním z takových je rozpoutání blizardu... i když to snad mohl provést až poté, co město Dael zničil Sleeth."

„Ten Drak?"

„Ano. Ničil to město ohněm a silou do posledního přístřeší, a pak při vanul ten blizard. Zda ho poslal či neposlal Modru, říci nedovedu, i když někteří tvrdí, že ano."

„A tohle jste viděl?"

„Už jen následky. Tu vánici jsme přečkali v jakémsi útočišti vzdáleném na mnoho mil a několik dní. Do Daelu jsme se dostali až po dokonání toho temného díla."

„Inu, doufám jen, že Modru nesešle sněhovou bouří na nás, ale když o tom tak přemýšlím, jakýpak je vhodnější cíl než nepřátelská armáda, která si to mašíruje po kraji?"

Tipperton se zachvěl, aniž by odpověděl. A sníh padal a padal.

Devátého dne po odjezdu z Älvstadu vyšla armáda z průsmyku a sestoupila do jordského městečka Jallorby při jeho severovýchodním cípu. Dva příští dny v tomto odlehklém jordském koutě na úbočí Ponur odpočívali. Ale třetího dne se znovu vydali na cestu. Jejich krátké zastavení skončilo.

Táhli na západ a mířili ke vzdálenému horskému řetězci s průsmykem zataraseným sutí. Daleko vpředu, v předstihu asi deseti mil před armádou, jeli Tip s Aulym. A po jejich levé straně se stále neurčitě rýsovaly Ponurý natahující se po Grónských tesácích vpředu.

Pátého dne cesty, právě když Tip s Aulym vyjeli na jeden zdvih v krajině, objevily se jim přímo před očima zasněžené čapky pohoří odstupujícího v severním směru. Tip nasál vzduch, který se zdál mimořádně studený.

„Tamto jsou Grónské tesáky," pronesl Auly. „Zlověstný úsek, jak jen umí."

„Zlověstný?"

„Ano, plný Růtchů, Drokhů, Ghůlů a takových."

Tip se na vzdálenou výsuv zahleděl. „Snad ne tolik, teď, když jsou Modruovy hordy roztaženy po krajinách."

Auly cosi zabručel, ale jinak neodpověděl. Pobídl koně vpřed a s Tipem v zádech se pustil ze svahu.

„Podívejte, vlevo, opodál té velké skály," řekl Auly.

Tip ležel na břiše na vrcholu pahorku a zíral poledním svitem na hřeben nedaleko ústí průsmyku. Na zasněžené skále vířil pohyb. „Vidím."

Oba předsunutí zvědové dospěli poblíž ústí soutěsky skrze Grónské tesáky, ne více než čtvrt míle vpředu, dvanáctého dne po odjezdu z Jallorby. Armáda za nimi zaostávala asi o den.

„Myslíte, že jde o Zplozence?" zeptal se Tip.

„O kohopak jiného?" opáčil Auly.

„Průsmyk tedy není nestřežený." Tipova slova vyzněla jako konstatování, nikoliv jako otázka.

Auly potřásl hlavou.

„Inu," řekl Tipperton, „musíme se tedy rozjet nazpět za králem Agronem."

„Prozatím ne, Tippertone. Nejdříve zjistíme, co lze podniknout."

A tak zatímco slunce na nebi zvolna klesalo, vyčkávali a pozorovali.

„Domníváme se, že jde o rotu," řekl Auly.

„V ústí průsmyku?"

„Ano, můj pane."

Král Agron pohlédl na Tippertona, který přikývl. „Viděli jsme jich na třicet či čtyřicet. Ale připočítáme-li ke každému, kterého jsme zahlédli, pět dalších, vyjde celkově rota. Je to ale pouhý odhad. Uvnitř jich může být mnohem víc."

Agron si povzdechl. „Průchod tedy může blokovat brigáda, segment nebo dokonce i celá horda."

„Můj pane, jedná-li se o segment či hordu," ozval se kapitán Brud opodál, „a protože je průsmyk přímý, nebude jednoduché projít."

„Ano, kapitáne, ale nemůžeme čekat, že se k Modruovi dostaneme bez nějakých těch šarvátek." Odmlčel se a pak dodal: „Svolejte důstojnickou radu. Musíme vytvořit bojový plán."

Agronův předvoj oděný v bílém se v měsíčním svitu tiše a po svých kradl přes sněh, v alabastrové noci téměř neviditelný. Asi míli nazpět vyčkávala na znamení jízda a další přichystaní pěšáci.

Daleko nalevo a před nimi se vpředu pohybovali Tip s Aulym vedoucí malou jízdní silu. Měli za úkol zlikvidovat hlídky na vrcholu jižního hřebene. Poté se stočili k severu a pustili se do svahu. Tipperton dokázal v měsíčním světle rozpoznat temné postavy ležící na zemi. Napráhl ruku, aby zarazil ty za sebou. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, pomalu vydechl a pak přehlédل výjev dole.

Odporácká četa. A ve spánku. Ale počkat!

Zahlédl jednoho z Růptů, který civěl směrem k jihu.

Tiše pokynul vojákům za sebou, aby postoupili vpřed, ale nehlučně. Auly dospěl vedle něj. Když už se zdálo, že jsou jezdcí na místě, řadou dolů proběhl Tipem šepem vyslovený rozkaz. Warrowan pak obezřetně pozdvihl luk se šípem založeným na těživě.

Zhluboka se nadechni. Zpolá vydechni. Napni, zacil a vystřel.

Růck vůbec nic netušil.

I když Tipperton se zabitím nic netušícího nepřítele otálel, v duchu mu hlavou probleskla vzpomínka na podobný okamžik při průsmyku v Okrajkách a vybavila se mu slova dary Lyry: *Pomyslete na všechny, které jeho kumpáni zabili.*

Thun! zasvištěl šíp měsíčním svitem a zasáhl Růcka do krku. Neartikulovaně zachroptěl a padl bokem do sněhu. Ale ve stejném okamžiku vyšel zpoza jednoho balvanu druhý Růck. A než Tip mohl nasadit a vystřelit další šíp, vykřikl Růck „*Waght!*" a pozvedl ke rtům signální roh.

Ve chvíli, kdy zaznělo zatroubení, zasáhl Aulyho šíp hlídkafe pod paži a odrazil ho stranou. Skácel se nehybně do sněhu. Ale poplach už zazněl a tak za deště šípů pršícího shora vyskakovali na nohy další Růckové.

Ječeli vztekem i strachem a kličkováním přiskakovali za balvany. Znovu zatroubil rûptišský roh a vzápětí mu z úzké soutěsky dole odpověděl druhý.

A z plání se ozval další roh, ze sněhu se zvedali vojáci a s pokřikem *Za krále a Dulara!* máchali zbraněmi a řítili se do soutěsky. A v dusotu kopyt zazněly z mílové vzdálenosti další trouby.

Tipperton s Aulym a vojáky nahoře neustávali zakládat a vystřelovat šipy. Odporácká četa dole byla masakrována. Rûptové s jekotem prchali, ale jen proto, aby byli na útěku sráženi k zemi.

„A teď honem, pojďme zjistit, nemůžeme-li nějak pomoci králi," vykřikl Auly a jezdci se škrábali ze svahu a mířili k území, které dříve držely nepřátelské hlídky.

Dospěli ke srázu do soutěsky. Dole zuřivě zápolili Lidé s Rûpty. Tipperton dolů střílet nedokázal ze strachu, aby netrefil někoho ze svých. Ale Mizeráci vzadu se tlačili kupředu a právě ty začali Tip s vojáky zasypávat šipy.

Na pláních nepřestávaly vytrubovat rohy, na kost promrzlou zemí zněl lomoz kopyt a dále vzadu se během blížili vojáci s bezeslovným rykem na rtech.

A právě ve chvíli, kdy jezdci dorazili, rozdělili se král a jeho vojáci dole v soutěsce nalevo i napravo, aby koním umožnili průjezd. Jízda vtrhla v ústí soutěsky do Rûptů a řítila se přes ně.

Mizeráci ječící hrůzou se obraceli na útěk k průrvě, ale mnozí při něm padli. Někteří se škrábali do svahů, aby válečníkům na koních unikli. Tam se však do jejich pronásledování pouštěli pěšáci.

A pak dorazila celá armáda řičících vojáků v běhu, kteří ale vzápětí zjistili, že je už bitva téměř u konce, protože průchod střežila jen malá rota.

„Mrzí mě, drahý Lorde, že jsem neviděl toho Rûpta za balvanem. Proto zazněl ten signál."

Král Agron odmítavě napráhl ruku. „Mlčte, pane Tippertone, nejde o vaši chybu. Sám jste to před pár měsíci, když jsme se vydávali zabít Gargona, řekl: Když bitva začíná, všechno je jinak."

„Ano, drahý Lorde, ale v tomhle případě-"

„Nesmysl. Měli jsme lehké ztráty a ti Zplozenci se ze spánku ještě nevzpamatovali ani ve chvíli, kdy se roh ozval."

„Kéž bychom takhle lacině vítězili pokaždé," poznamenal kapitán Brud. „Obávám se ale, že v příštích dnech tak lehce nevyvázneme."

Král Agron se na něj zamračil. „Tohle víme oba, kapitáne, ale pro tuhle chvíli mlčte a nechte muže oslavovat."

„Rozkaz, můj pane."

Tip s Aulym přehlíželi zasněžené svahy. Projížděli šterbinou průrvy mezi hraničícími stěnami. Soutěska se stáčela hned v jednom a hned zase v jiném směru. Kličkovala v nedaleké vzdálenosti před nimi a kose uhýbala za nimi. Předvoj jel sice sotva čtvrt míle vzadu, ale oba předsunutí zvědové mizející v páru za zákruty klikatého průchodu postrádali výhled na kohokoliv za sebou. Dále vzadu se ploužilo hlavní těleso armády spolu s povozy a většinou jízdy. Agron s předvojem jeli na-

před, aby před ním zbavovali cestu nepřátel. Měli se snažit probít a střežit opačný konec, dokud nedorazí pomalejší vozy a pěšáci. Průsmykem tedy projížděli vedoucí zvědi, předvoj a za ním ostatní.

Občas byly stěny srázné a tyčily se do výšky čtyř set, pěti set i více stop. Jindy se zase o málo strmější svažovaly vzhůru v příkrých úhlech po obou stranách. Ale vždy byly sevřené a nevzdalovaly se od sebe víc než na sto stop. Na nějakou dobu se na dlouhé úseky zužovaly dole na pětadvacet ba i méně stop.

„Panebože, Auly, mám pocit, že jsme v kleštích.“

„Ba, hochu, tak, tak,“ přítakal Auly. „A kdybychom se tady uvnitř střetli s vojskem, bylo by to dost úděsné.“

V soutěsce ležel sníh, místy hluboký tři či čtyři stopy, i když jinde byla skála holá. V zasněžených úsecích jel Auly vpředu a jeho kůň protahoval cestu Tipovi na poníkovi za sebou.

A ve sněhu byly stále patrné mizerácké stopy.

„Myslím, že prchají,“ poznamenal Tippetton zkoumající v kleče stopu, „utíkají kdesi před námi.“ Vstal a znovu vsedl na černého poníka.

Občas naráželi na kamennou suť šikmo nakupenou proti stěnám, která se táhla soutěskou. Než zde pokračovali dál, opatrně si vybírali další průjezd. Těsně za nimi se držel předvoj. Zbytek jízdy, povozů a pěšáků zaostával daleko za ním. Zezadu ale průsmykem často doléhalo troubení signálního rohu, které všechny, jež mu rozuměli, upozorňovalo, že se zásobní trén dočasně zastavil a že čeká, až bude z cesty odstraněna suť či uvolněn balvan, aby se vozy mohly valit dál.

Slunce se na ponuré zimní obloze pohybovalo za nakupenými mračky a jeho paprsky jen zřídka tu a tam dosahovaly dna klikatící se úzké průrvy, kterou vzhůru stoupal mrazivý vzduch. Jak se blížili k jedné zátočině, prohodil Tip: „Vida, jen jsem myslel, že Agron říkal, že teplý vítr z grónského Gwaspu udržuje tenhle průsmyk průchodný, ale víte co? Případá mi-“

Tip se v proslovu zarazil. Vpředu, zapřená mezi stěnami a přes cestu se tyčila vysoká barikáda z klád. A na opačné straně Mizeráci.

Druhá potýčka byla pořádně perná. Shora pršely kameny. Vzduchem svištěly černě opeřené šípy a zarývaly se do pavéz nesených lidskými vojáky.

Protože Agron barikádu nemohl zmoci, vyslal nakonec soutěskou nazpět skupinu lučištníků. S nimi také Tipa. Měli se vyšplhat skálou, vrchem se vrátit, zasypat střelce a vrhače kamenů vpředu na tarasu šípy a zahnat je na útěk. Stalo se. Lučištníci dštili na mizerácké obránce dole spršky šípů a ti jejich salvy opláceli vlastními vražedně Černými šípy.

A zatímco zuřil boj, vynořovali se za zákrutem povozy a masírující muži. Ti, aby se přidali do boje, i když se na růptišské opevnění dala najednou svést jen asi tak rota. Potýčka trvala celkem bezmála polovinu pochmurného dne i přesto, že byli Růptové v početní nevýhodě nejméně jednoho ke stu. Ale i přes značné ztráty, které utrpěla, nakonec Agronova armáda zvítězila.

„Jak jsem povídal,“ zahučel Auly k Tipovi při pozorování vojáků strhávajících barikádu, „jsme v kleštích... v místě, kde hrstka dokáže čelit mnohým tak jako hrstka

Odporáků tady."

Toho večera a stále na místě barikády, zatímco vojsko setrvávalo, aby si chvíli odpočalo a nasýtlo se, objevil se kapitán Brud a přidál se k Tipovi s Aulym u společného ohně. Jak vsedě rozmlouvali, dolehlo k nim po větru zdaleka ze tmy rozechvělé zaskučení, které se rozléhalo vzhůru soutěskou. Vzápětí mu odpověděla ještě vzdálenější zavýť.

„Panebože," hlesl Tip a přestal seřezávat dlouhé šípy na délku svého luku,, je tohle, co mám na mysli?"

„Pomýšlíte-li na Vulgy," řekl Brud se soustem chleba v ústech, „inu, pak se nemýlíte. Jde o Modruovy hafany. *Fordervelig Värags!*" Auly shlédł ve světle ohně na jeden ze svých šípů a řekl: „Už jste někdy nějaké viděl?"

Při vzpomínce na bestie v Děsině Tip polkl. Přikývl. „Jsou černí, podobní vlkům, ale velcí nebo skoro velcí jako poníci. Kdysi jsme s Beauem před jedním unikli, i když jich po naší stopě slídilo mnoho. Slyšel jsem, že je pryč jejich kousnutí jedovaté."

Zatímco Auly na Tipa pohlédł a přikývl, kapitán Brud řekl: „Vulgovo špinavé kousnutí zabíjí za noci."

Při kapitánových zlověstných slovech zamrazilo Tipa v zádech. „To jsem slyšel," přisvědčil mládenec. „A je to ošklivý jed. Jeden chãkurský léčitel jednou prohlásil, že Phais skoro zabil šíp otrávený právě jedem z Vulga. Téměř jsme o ni přišli."

Auly potřásl hlavou a zahleděl se do temnoty soutěsky v západním směru. „Doufejme, hochu, že tam vpředu na Vulgy nenarazíme."

Právě když Tip souhlasně přikyvoval, rozechvělo vířící vzduch další zaskučení.

Tip s Aulym se na svých ořích pod temnou rozčeřenou oblohou spěšně vrátili k předvoji. „Vpředu tarasí cestu ohromný sesuv," hlásil Auly. „Snad ten, králi Agrone, o kterém jste se zmiňoval kapitánům, tehdy, když jste poprvé chystal tohle tažení. Jde o pořádnou hromadu. Její odklizení z cesty, aby mohly projet vozy, zabere spousty práce. Ale potíží je v tom, že ji jako bašty využívají Zplozenci. Budeme se s nimi muset opět utkat."

„Ach bože," povzdechl si Agron, „já ale doufal, že je tahle cesta opuštěná. Zdá se, jako by Modru do soutěsky vyslal hlídku i přesto, že jsem doufal, že si bude myslet, že potáhneme k Borealu, přeplavíme se na fjordlanderských dračích lodích a vylodíme se na jeho severním pobřeží. Teď, když ví, že jsme zde, musíme si pospíšet."

„Drahý pane," ozval se kapitán Jorgen z poradního sboru, Jak by mohl vědět, že jsme v tomhle průsmyku? Železná věž je na dny cesty k severu."

Agron si povzdechl. „Neslyšel jste včera večer *Väragsy*? Jsou to Modruovi špehové a já nepochybuji, že mu tu zprávu donesli. Horda, která by měla zatarasit opačný konec, je snad prozatím na pochodu. Musíme Rûpty smést z té bašty suti, odklidit ji, a to rychle, protože bych nechtěl, aby se s námi nějaká horda srazila, dokud jsme ještě v tomhle sevření, kde naše jízda účinkuje spíše jako překážka než přínos. Venku, v otevřené krajině, jsme ve výhodě, ale zde hraje vše pro ně."

Znovu došlo k divoké bitvě. Výstup po zasněžené a zledovatělé suti byl zrádný. Rûptové drželi úzký průchod do posledního. Ale nakonec král se svými vojáky zvířel. Nařídil jim totiž, aby vyšplhali po obou skalních stěnách nad průrvu a vrhli se skrze krupobití vražedných černých šípů na Mizeráky zezadu. Tak byl nepřítel zdolán a dával se na útěk. Agronovy síly prorazily cestu. Ale zranění vojáků bylo nepoměrné: za každou vlastní ztrátu zabili Zplozenci přinejmenším tři Agronovy válečníky.

Ted' předvoj čekal na podstatnou část armády a na dojetí povozů. Zával byl totiž strašlivý, a proto vyžadoval spousty vojáků a předlouhé svícny, než cestu pročistí.

Časně ráno, když do kraje vířivě vstoupil zamračený den, si k sobě král Agron povolal Tipa s Aulym. „Bude-li tvrdě pracovat všech našich třicet tisíc mužů," překřikoval zvedající se vítr, „měli bychom podstatnou část závalu pročistit asi tak za den, alespoň natolik, aby se přes něj dostaly povozy. Byl bych rád, kdybyste do té doby projeli zbytek průsmyku a zjistili, zda tam stále nečíhají nějakí Zplozenci. Jakmile budeme moci, vydám se s předvojem za vámi. A protože tam někde možná bude na číhané celá horda a já bych nerad, abyste padli do nějaké pasti, mějte se na pozoru."

Tip máchl rukou k závalu. „Drahý králi, vyzýváte nás sice, abychom se rozjeli vpřed, ale přes tohle nepřejedeme."

Agron přikývl. „Ano, to nedokážete. Myslím ale, že vás i vaše oře dokážou přes zával dostat moji vojáci. Bude zapotřebí spousty rukou, ale jistě se to zvládne."

A tak kůň s poníkem stoupali ve zvířeném větru závalem strmě vzhůru, přes něj a zase srážně dolů. Drali se vpřed, podkluzovali, byli postrkováni a vzápětí se na strnulých nohou zaráželi. Zvolna se plahočili nahoru, překonali vrchol závalu a poté se opět pouštěli dolů. Všude kolem nich muži, kteří jim silnými pažemi a rukama vytvářeli podporu, umlouvali je a lichořili jim, tahali za provazy, zapírali je a posilovali, zvedali a táhli. Jiní zase na vrcholu sutě ukotvovali provazy jak pro výstup tak i pro sestup. Občas některý z mužů sklouzl, upadl a zase se zvedl, aby pomohl těm, kteří dosud stáli. Nakonec ale oba oři opačný svah hromady sešli a dostali se na dno průsmyku za ní. Celou dobu se Tip s Aulym při každém namáhavém kroku té cesty cílili a dělali si starosti.

„Bože," řekl Auly při prohlížení své hnedky, aniž by na ní po té tvrdé zkoušce shledal nějaké zranění, i když dosud poulila oči, „zárak, že si nikdo nezlomil nohu... kůň, poník, ani Člověk."

„Myslím, že můj vraniček to měl snazší," odpověděl Tip, jehož drobný poník klidně postával, zatímco mladík přehlížel sedlový řemen, ujišťoval se o pevném upoutání svinuté pokrývky, sedlových vaků a loutničky k zadní sedlové hrušce a také luku a toulce navíc k přední. Pak mu přes plece usadil sak s třídenými polovičnými přiděly zrna na příštích pár dní. Hodlali vranička s hnědkou nechat najíst do sytosti až po návratu k armádě.

„Hotov?" zeptal se Auly a vrhl letmý pohled na zatažené a rozvířené nebe.

„Hotov," odpověděl Tip, otočil se a zamával na Agrona, který stál na vrcholu zá-

valu a na oplátku mu zasalutoval.

Když nasedli a vydali se ponorou průrvou vpřed, Auly prohodil: „Nelíbí se mi, co by snad mohl na zvířených křídlech přivát tenhle vítr. Připadá mi, že se v uplynulých dvou dnech chystá na vánici, možná vyčarovanou Modruem, Pánem chladu.“

„Pokud ano,“ řekl Tip, jak si kolem ramen přitahoval třepetající kabátek, „pak možná plýtvá svou silou.“

„Och?“

„Nu ano, protože jestli na nás vrhne metelici, pak bychom tady dole v té úzké spáře měli být z nejhoršího venku.“

Blizzard se s jekotem dostavil pozdě odpoledne a polapil Tipa s Aulym ve skučícím bílém pekle. Průsmyk působil jako gigantický trychtýř, který usměrňoval vřeštící víchr a fíčící led se sněhem vzhůru soutěskou k hluboce zavátým srázům nahoře. Svět se nyní změnil v temnou běl, takže Tip dokázal přímo před sebou sotva zahlédnout neurčitou siluetu Aulyho, i když jel jen pár kroků vpředu.

Při pátrání po úkrytu projížděli podél severního svahu soutěsky. Zdálo se totiž, že právě tam je vítr méně silný. I přesto do nich i jejich ořů bušil a tloukl ve snaze ubít je do zapomnění anebo je na místě zmrazit. A tak Tip s Aulym hledali nějaký úkryt před vichrem. Potřebovali ho najít rychle, než se setmí, než jim bouře dokáže vyrvat život. Nacházeli se nějakých dvanáct mil západně od armády a poblíž výstupu z průsmyku a za celých těch dvanáct mil nezahledli po nepříteli, až na spousty stop směřujících pryč, ani známku. Nemysleli ale na přátele ani na nepřátele, nýbrž na vyhledání nějakého bezpečného útočiště.

Auly, který jel jako první, se náhle stočil vlevo, kose přes průsmyk. Tip za ním. Projížděli mezi vysokými balvany. Tip sice nedokázal říci, jak je Auly přes vířící bělavou záplavu a ještě navíc při stmívání zahlédl, ale ulevilo se mu, že na jakési útočiště přeci jen narazili. Mezi balvany neustával vřeštět víchr, i když méně než na otevřeném prostranství. Auly sesedl a křikl cosi na Tipa za sebou, ale jeho slova rozervalo skučící povětrí a vítr je odvál. Tip ale přibližně pochopil, co Aulyho výkřik znamenal a sesedl také - právě v okamžiku, kdy se vřískající bělí vyřítla ohromná černá silueta, přeskočila Tipovi přes hlavu, vrazila do poníka a přirazila ho bokem k zemi.

„*Waugh!*“ vyjekl Tip, jen aby zaslechl Aulyho výkřik a zděšený řev. Tipův zmítající se koník vřískal hrůzou. A když mu černý tvor rozerval hrdlo, ustal, jako když utne. Tip vyškubl z toulce šíp právě v okamžiku, kdy se k němu černý tvor slintající krev obrátil a skočil. Warrowan měl čas jen na to, aby před sebe nastrčil šíp. Hned poté do něj bestie vrazila a srazila ho vzad. Jak se společně hroutili k zemi, tvorovy čelisti chňaply po jeho prudce vymrštěné paži. Obluda na něj dopadla a vyrazila mu dech. Ochromený Tip, neschopný se nadechnout, do bestie chabě strčil, ale ta ho drtivě přimáčkla k zemi a zakousla se mu tesáky do paže.

Ach bože, jak se mám-

Ghuuhhh!

Tip se zvládl nadechnout.

Tvor na něm se v kvilící bělí nehýbal, jeho drtivá váha mladíka špendlila k zemi.

Když si vytrhl předloktí z čelistí plných tesáků, vytékala mu rozcupovanou látkou rukávu od kabátku krev. Zoufale do bestie kopal a strkal, až se mu zpod ní konečně pracně podařilo dostat.

Vypotácel se na nohy, shlédl dolů a uviděl... *Vulg! To je Vulg!...* do hrudi bestie byl hluboce pohroužený mladíkův šíp. Tip se ale žasnutím nad tímhle šťastným obratem nezdržoval. Namísto toho-

Auly!

Pak chňapl po luku z pouzdra na zabitém poníkovi, nasadil šíp na tětívu a prudce se otočil ve směru, kde se nacházel Auly, třebaže tam sotva něco dokázal rozeznat. Skučícím vichrem a bělí vířící všude kolem se trmácivě pustil fujavicí, aby našel...

Och, Auly.

V místě Aulyho hrdla nebylo nic než zející zmeť a sních karminově rudě zbarvovala prýstící krev. Jeho mrtvé oči zíraly strnule a byly doširoka vytřeštěné hrůzou. Upíraly se na vířící led a sních blizardu, který kvílel nahoře. Vedle něj ležel mrtvý Vulg s dýkou zaraženou až po jílec do zlověstného levého oka. Po Aulyho koni nikde ani známky.

Tip vedle prošeďavělého muže klesl do sněhu na kolena a jemně mu zatlačil oči.

Auly, Auly, zabil jste svého vraha silou svých paží, kdežto můj byl zabit náhodou. Kvílicí vichr přehlušilo jakési odlišné zaskučení.

Tip vyskočil na nohy... *Vulgové! Další Vulgové!...* luk měl připravený. *Ach bože, ta krev, její pach, přiláká je sem. Ale počkat, ten vichr, možná by nemuseli... Na tom nesejde, brachu, musíš se odtud dostat, úplně ven z průsmyku.*

Vyrazil jako šípka zpět k mrtvému poníkovi, odvázal ze zadní hrušky srolovanou pokrývku, sedlové vaky a loutničku a všechno si přehodil přes záda. Otočil se ve směru Aulyho těla. *Och, Auly, nemohu vás tu nechat, aby vás Vulgové-*

Vichr proťalo další zavytí, tentokrát hlasitější.

Jen s malou či žádnou volbou se Tipperton obrátil do ječícího blizardu a stmívání a začal se silným protivětrem a kvílivou bělí drápat do strmému svahu, z něhož za ním kaskádovitě spadal sníh.

Šplhal stále výš, všude kolem skučela metelice, a i když se poohlížel po nějakém bezpečném úkrytu, vítr ho okrádal o teplo. Dospěl ke stěně nějakého skaliska, na něž by neměl sílu vyšplhat, ani kdyby ho od života neodtrhával žádný blizard. Stočil se vlevo, pryč od dorážející bouře a zpět k armádě na míle odtud, třebaže mu nešlo oni, ale o nějaký úkryt... ať už mezi balvany, v jeskyni či nějaké skalní úžlabině... o cokoliv mimo ten vichr.

Se skučící vichřicí v zádech se trmácel přes svah a podél skaliska a za roztřesené nohy ho přitom svíral hluboký sníh, takže s každým krokem slábl a zdálo se, že mu krví zuřivě začíná kolovat horečka. Pádící bílou masou před sebou zahlédl cosi, co se na skalní stěně jevilo jako temno. *Nějaký stín, počkat ale, noc už je blízko, tak jakpak-?*

Ze zadu do něj udeřil poryv vichřice, který ho srazil na kolena, ale když se pokusil znovu vstát, neměl už sílu. Plazil se, zmítal a vláčel sněhem k temnému místu vpředu... až dospěl k nízkému otvoru ve skále, k jakési dutině v závětrí.

S námahou se mezi sutí vyškrábal dozadu, jak nejdále se od vichru dokázal do-

plazit, celkem deset či dvanáct stop do nitra dutiny. Se supěním spustil na zem sedlové vaky s loutničkou. Svinutou pokrývku cestou buď ztratil nebo někde nechal. Pak se trhaně obrátil čelem k otvoru. Vzdor chladu se mu po čele a tvářích řinul pot.

A celý jen hořel.

Neurčitě si přešel po potřhaném rukávu a zjistil, že mu pod ním krvácí paže. *Ach bože, pokousal mě Vulg.*

Hlavou mu stále zněla neblahá slova kapitána Brada: „*Vulgovo ošklivé kousnutí za noci zabíjí... za noci zabíjí... za noci... noci.*”

Když krajinu sevřela noc, opřel se Tip spalovaný horečkou o rozpraskanou skálu se spárami zarudlými červenou hlinkou. V žilách mu běsnil Vulgův jed, zatímco venku se na skučícím vichru neslo jakési rozechvělé vytí.

Kapitola dvacátá

Beau se soužil na lůžku v dendorské věznici. Na to, aby vstal, se cítil příliš slabý a vyčerpaný. I přesto, že mu hnisavé boláky a černé skvrny kolem mizních uzlin nadále ustupovaly, zotavoval se jen pomalu a jeho horečkou strávené svalstvo mu tvrdohlavě odmítalo obalit kosti bez ohledu na to, kolik toho snědl, i když se, upřímně řečeno, zdálo, že je s apetytem rovněž na štiru. Bylo zcela zjevné, že je nemocný, vždyť ho mor dostal až na samotný pokraj smrti. Na pokraj a téměř za něj. Ale zpět ho vytáhl jednotný odvar ze směsi stříbrného kořene a zlaté máty. Zachránil jej spolu s nějakými pěti sty dalších, třebaže pro bezmála tři tisíce jiných přišel příliš pozdě.

Lidé se na drobného léčitele přicházeli do věznice podívat. Cožpak ho jistě nepožehnal Sám Adon... jak jinak by se dal vysvětlit zázrak, který městu přivodil? Ale protože byl maličký celkově příliš zesláblý, aby veřejné pocty přijímal, byli mnozí, kteří usilovali o slyšení, odvraceni k vězeňské bráně.

I přesto měl Beau během následujících týdnů mnoho návštěvníků, zvláště léčitelů, kteří ho přicházeli velebit, a pak takové, kteří si ho přicházeli uctít, jako například pacienti, jež se ve vězení nadále zdržovali, zachránění nevšedním milosrdenstvím jeho léku. V počátečních dnech takových návštěv se rychle unavoval, takže ho mnohý návštěvník zastihoval ve spánku. Mnozí mu zanechávali drobné dárky. Mnozí prostě poklekali a líbali mu ručku, a kdyby býval Beau v té chvíli procitl, bývalo by ho takové pochlebování uvádělo do hlubokých rozpaků.

Panebože, vždyť takhle se určitě cítil Tip jako Hrdina Dendoru a tak podobně. A taky jako Hrdina Severní důlní, i když tam byli Trpaslíci mnohem rozumnější, než se zdají být Lidé tady.

Deset dní poté, co Tip s Bekkim, Phais s Loricem a dokonce i král Agron vyfli své sborem, dostal Beau svolení vstát z lůžka. A přestože se mu nohy chvěly a zdál se jako omámený, neustále si umíňoval, že už na vězeňské lůžko nikdy neulehne, už nikdy, i kdyby se na záchod musel plazit. S pomocí se dopotácel k toaletě na konci chodby a po návratu se vyčerpaně zhroutil na své lehátko, když nejdříve postavil nočník před celu a opět zamumlal: „Znovu už nikdy.“

Uplynuly další tři týdny a Beau se už začínal spravovat. Každým dnem sílil.

Protože se už cítil netrpělivý a chtěl se vydat za Tippetonem, vešel do pracovny hlavní léčitelky nedaleko vězeňského vchodu. Uvnitř seděla za stolem Halga, vedoucí všech léčitelů už od té doby, co Bragan zemřel na mor. Když Beau rozhodně vstoupil, vzhledla od práce. „Už jsem zdravý, takže se můžu vydat na cestu,“ prohlásil.

„Ne, nejste,“ prohlásila zase Halga.

„Jsem, opravdu.“

„Kdepak, maličký. Mám vám to předvést?“

Beau zaúpěl. „Podívejte, paní Halgo, jenom proto, že si musím sednout a odpočinout, jdu-li do schodů, ještě neznamená-“

„Ach, ale znamená, pane Beau. Povězte mi, copak byste poradil podobnému pa-

cientovi, o něhož byste se náhodou staral?"

„Inu, řekl bych mu, aby šel a dělal si, co se mu-“

Halga si přičapla na bobek a zadívala se mu do očí.

„-ehm, um, tedy-“ Beau se jí nedokázal podívat do očí a nakonec řekl: „Dobrá. Máte pravdu. Ale jakmile ty schody dokážu vyjít, aniž bych se zastavil a odpočíval, půjdu se svolením i bez něj.“

„Beau, ani teď od nikoho žádné svolení, abyste vstal a odešel, nepotřebujete. Vězte ale, že když teď odejdete, je velká vyhlídka, že se cestou vystavíte nebezpečí a konce nikdy nedosáhnete.“

Beau si povzdechl, přikývl a Halga dodala: „Ještě asi tak týden a pak uvidíme.“

V průběhu toho týdne pomáhal Beau ostatním léčitelům v péči o hrstku pacientů v hodně podobném stavu, v jakém se sám nacházel, těm nemnoha, kteří se vrátili od brány smrti. Všechny ostatní žijící oběti moru se zcela zotavily, byly propuštěny a samostatné okolní budovy se znovu navrátily původním účelům.

Zbývající pacienti byly přestěhovány do nižších vězeňských ubikací. Vlastní vězení se opět stalo žalářem, třebaže vězňů nebylo mnoho, protože jich většina odešla do války. V kobkách nyní přebývali nově zatčení lotři, kteří čekali na rozsudek královského správce.

V každém případě se Beau staral o zbytek pacientů a každý den cvičil chůzi po schodech a při každém tom výstupu a sestupu stále víc sílil.

Šestého dne po přímém rozhovoru s Halgou dolehl od hlavní brány nějaký shon a jeden strážce byl pověřen, aby do přízemních prostor doprovodil jakousi vzrůstem vysokou osobu.

Povolali Beaua.

Při vstupu do sálu uviděl Beau nějakého muže, Elfa, ne, Mága. Byl vysoký, měl hnědé oči, kaštanově hnědé vlasy a na sobě hnědou róbu. Zdál se mladý, ale u Mágů se to nikdy lehce nepozná.

Mág se na mládence zamračil. „Tak to vy jste tedy pan Beau Darby, Malínek, který objevil lék proti moru?“

Po Beauově přikývnutí se Mág pousmál, posadil se a pokynul ke druhé židli. „Jmenuji se Farrin, dříve z Černé hory.“

„Už jsem o vás slyšel, Mágu Farrine,“ řekl Beau při šplhání na sedátko.

Když Farrin pozdvihl obočí, Beau dodal: „Od Čarodějky Imongar a těch ostatních. Byl jste součástí jejich sedmičlenného kruhu, jak alespoň tvrdil Tip, ale vydal jste se pátrat po Skalních obrech, abyste je dostal na naši stranu. Našel jste je a přidají se tedy k boji proti Modruovi a jeho pomahačům?“

Farrinovou tváří přelétl zadumaný výraz. „Ano, našel jsem je. Ale vyhlídka na to, že se k nám přidají, jsou chabé.“

„Musíte mi o tom všem povědět, protože Tip to bude chtít vědět.“

„Ten druhý Waerling? Ten, co odjel s králem?“

Beau přikývl. „Ano, a já doufám, že ho brzy dostihnu a přidám se k- Och, panebože.“ Beau se zatvářil sklíčeně.

„Copak je?“ zeptal se Farrin a rychle se rozhlédl. Když nezjistil nic zvláštního,

znovu se na Warrowana zadíval.

Beau k němu vzhlédl. „Věštba dary Rael.”

„Věštba?”

„Ano. 'Abyste uhasili válečný požár, vyhledejte pomoc těch, jež nejsou lidmi.' Tohle řekla v Ardénském údolí, když hleděla do křišťálové koule, i když v té chvíli, kdy to říkala, promlouvala elfsky. Dara Faeon to vyjádřila v obecném jazyce.”

Farrin pokývl hlavou. „Komu byla ta věštba určena?”

„To je právě ono,” řekl Beau. „Nevíme. V té místnosti bylo tehdy hodně Elfů spolu se dvěma prostými Warrowany... s Tipem a mnou... a Rael tvrdila, že může náležet komukoliv z nás.”

Farrin přikývl a pak řekl: „A jakpak tohle souvisí s vaší rozmrzelostí?”

„Inu, víte, je-li ta věštba určena buď Tipovi nebo mně... i když se nedomnívám, že je to pravděpodobné... tedy, odjel-li Tip s králem Agronem a celou jeho armádou a já je budu brzy následovat. ...”

Farrin obrátil ruku dlaní vzhůru. „A- ...?”

„A všichni jsou to Lidé,” odpověděl Beau.

„Aha,” ozval se Farrin a pokyvoval, „a ta věštba mluví o vyhledání pomoci těch, jež nejsou Lidmi. Chápu vaši obavu. Předpokládá to ovšem, že ta věštba nebyla určena Elfům, nýbrž vám, jemu či vám oběma.”

Beau si povzdechl a slabě se na Mága vzhůru pousmál. „Nepravděpodobné, co?”

Farrin rozhodil rukama. „U divokého kouzla našinec nikdy nemůže říci.”

Rozhostilo se mezi nimi ticho, ale nakonec se Beau zeptal: „Myslíte, že je v nějakém nebezpečí?”

„Kdo?”

„Tip.”

„Proč tohle říkáte?”

„Inu, je-li s Lidmi a nikoliv s těmi, kteří jimi nejsou...” zadíval se na Farrina a pokrčil ramínky.

„Byl s Lidmi i v bitvě o Dendor, ne?”

Beau sice přikývl, ale pak řekl: „Ano, ale také s Mágy. A cožpak ti se od Lidí ne-liší? Uh, ehm, chci říci, inu, tedy- Och, zatraceně, vždyť víte, co mám na mysli.”

Farrin se zasmál. „Ano, pane Beau, my Mágové opravdu nejsme lidé, ale úplně jiný národ. Vězte ale, že bych si myslel, že pan Tipperton není v o nic větším nebezpečí, než kdokoliv jiný, který s armádou táhne do grónských pustin, dokonce ani když v ní nejsou žádní z těch, jež nejsou Lidmi, u nichž by mohl hledat pomoc.”

Než mohl Beau odpovědět, zazněl gong. Když Farrin pozdvihl obočí, Beau řekl: „Oběd. Přidáte se ke mně? Můžete mi vyprávět všechno o Skalních obrech.”

Když se zvedli, vyšli z místnosti a kráčeli chodbou, Farrin řekl: „Inu, mnoho toho k vyprávění není. Našel jsem je pod Ponurami severně od Skögu-”

„Toho nejstarobylejšího lesa?”

„Ano, ale, jak vy- Aha, Elfové?”

Beau přikývl. „Vyprávěli mi o něm Phais s Loricem. Ale co ti Skalní obři?”

„Mluví tím nejsvráznějším jazykem. Jako když přes sebe kloužou skály. Tři či čtyři z mladších se mi podařilo naučit staré formě obecného jazyka. Když jsem jim

vysvětlil, proč jsem přišel a oni to zase sdělili těm starším, inu, starší odpověděli, že se na válce mezi Povrcháři nikterak podílet nechťejí."

„Povrcháři?"

„Ano, takhle říkají těm z nás, kteří žijeme na zemi a nikoliv v ní."

„A co Trpaslíci? Jsou v téhle válce také, a přestože žijí na zemi, žijí rovněž pod ní."

Farrin se usmál. „Řekl jsem jim to samé, Beau. Ale i přesto, že se dílu Trpaslíků obdivují a Rûptům spílají, přesto ti starší odmítli. Na druhé straně se zdálo, že několik málo z těch mladších s rozhodnutím tak nějak váhalo."

„Řekl jste jim o Gyphonovi a o tom, co by třeba mohlo znamenat, kdyby zvítězil?"

„Řekl. Ale ani tohle je nerozhoupalo."

„Hmm," zadumaně zahučel Beau, odbočil z chodby a vešel do jídelny. Farrin za ním. Po vyzvednutí prkýnek a příborů z postranního stolku a také hliněného nádoby si naplnili talíře z řady jídel na prostředním stole a do šálků si nalili čaj. Pak přešli k lavici a usadili se k jídlu. „Jak vypadají?" zeptal se Beau. „Chci říci, ti Skalní obři."

„Jsou vysocí. Někteří dokonce vyšší než Trollové. Čtrnáct, patnáct, šestnáct i více stop. A za oči jim slouží drahokamy."

„Skutečné?" zeptal se Beau, zatímco si odtrhával sousto chleba.

„Zdá se, že ano," řekl Farrin, přikývl, usrkl si čaje a pak dodal: „Třpytivé oči, které se hodně podobají očím vašeho národa."

„Jak se oblékají?" podařilo se Beauovi zeptat s plnou pusou.

„Neoblékají se. Tam, kde žijí a pracují, tedy dole podél švů živé skály, které o sebe vzájemně drhnou, by se jim šaty změnily v cáry."

„Panebože, žádné šaty. A to se nestydí?"

Farrin vybuchl smíchy.

Chvilí jedli mlčky. „Kdy se chystáte vydat do Gronu?" zeptal se konečně Farrin.

„Zítřka bych se měl dozvědět, jsem-li už k cestě způsobilý," odpověděl Beau. „I když pořád nejsem úplně ve své staré kůži, přesto už dokáži několikrát vyjít na vrchol schodiště, aniž bych se zadýchal natolik, že bych už nemohl."

Farrin se pousmál. „Vaším měřítkem je schodiště?"

„Mým ne, ale Halgy." Beau pokýnul hlavou ke stolu opodál, u něhož seděla.

„Jde o hrubou míru zdatnosti," řekla. „Minulý týden je nedokázal vyjít zdola nahoru, aniž by se alespoň dvakrát nezastavil. Přesto by býval odešel, kdybych ho nezastavila."

Když se na něj Farrin nevěřícně zahleděl, Beau řekl: „Má pravdu, i když mě to stojí sedmidenní odklad. Myslím, že v dlouhodobém výhledu dosáhnou Agronovy armády dříve, odjedu-li později, než později, kdybych odjel dříve."

Farrin se hlasitě rozesmál a pak řekl: „Vím, jak se cítíte, Beau, toužíte-li se znovu přidat ke svému druhovi. I já hodlám odjet za svými společníky. Snad jsem u Utrunijů neuspěl, ale až se shledám se svými druhy, sedmikruh se zase uzavře."

„Panebože," ozval se Beau a zatvářil se sklíčeně, „nikdo vám nic neřekl?"

Farrin pozvedl hlavu. Tvářil se nechápavě a malinko se usmíval. Lžice bobů mu zůstala třet napůl cesty k ústům. „Povídejte. Oč jde?"

Beau vztáhl paži a dotkl se Farrinovy volné ruky. „Jeden z vašeho kruhu... jménem Alvaron... Gargon ho zahubil svými smrtelnými muky.“

Farrin prudce vydechl a s klapnutím upustil lžici. „Alvaron?“

Beau přikývl.

„Mrtev?“

Beau opět přikývl.

Farrin odsunul své prkénko a vstal. „Potřebuji být sám.“

Beau sledoval jeho odchod. I on s povzdechem odsunul stranou prkénko. Obrátil se na Halgu a řekl: „Halgo, myslím, že se půjdu trochu projít. Mohu-li, tak k městským hradbám.“

Halga se na něj dlouze zadívala, nakonec přikývla a řekla: „Teple se oblečte, Beau.“

Beau se doploulil do svého pokoje, oblékl si prošívanou kazajku, navlékl si rukavice a kabátek a o chvíli později už prosel přední bránou. Na město se tichem snášel lehounký sníh, a proto si Beau ohrnul límec a zahleděl se přes unášené vločky na šedou oblohu. Jak se zhluboka nadechl mrazivého vzduchu, náhle si uvědomil, že je z věznice poprvé po dvou měsících. Přesto, že by se měl býval cítit radostně, necítil se tak, protože mu srdíčko těžce svíral starý nanovo obnovený bol.

Příštího dne, právě když se Beau vracel z časně ranní procházky, přijížděl k věznici zachmuřený Farrin s nákladním zvířetem ve vleku. Beau se zastavil u brány a čekal. Farrin k němu přijel a zastavil. Shlédl na Warrowana, aniž by sesedl. „Vydávám se najít zbylé ze svého kruhu. Doslechl jsem se, že by se snad dali najít v Pellaru a já je najdu. Ale poslyšte mě, Beau Darby, a poslouvejte dobře, protože vám hodlám povědět následující: místo, na které se zamýšlíte vydat, má tu nejhorší povahu. Gron je Modruova říše a tahle krajina je pod jeho vládou. Vydat se na tohle ošklivé místo sám je určitě dost nebezpečné, ale vstoupit tam sám je šílenství. Abyste svého přítele našel, musíte vyhledat pomoc. A druhý, který snad pomoci může, se blíží.“

Beau vykulil očka. „Druhý?“

Farrin přikývl. „Ano. Potkal jsem ho na zpáteční cestě ze Skögu. Když jsem mu řekl, že mířím do Dendoru, sdělil mi, že se tam zdržuje Waerling, který našel lék proti moru. Neptal jsem se ho, jak se o tom dozvěděl, ale vězte, že říkal, že se na vás do Dendoru zajede podívat. Kdybych byl na vašem místě, požádal bych ho o pomoc. Nikoho lepšího, kdo by vám s nalezením přítele pomohl, nenajdete.“

„Kdo to je?“

Farrinův zachmuřený výraz nepatrně porušilo nevýrazné pousmání. „Až se objeví, poznáte ho.“

Beau netrpělivě zavrtěl hlavou. „Podívejte, Mágu Farrine, Halga mě prohlásila za cesty schopného a tak se na ni vydám. Za týden. Pokud se do mého odjezdu neobjeví, musí si mě najít cestou.“

Farrin pozvedl obočí a malinko zavrtěl hlavou.

„Ach bože, tohle je ale zbrklé a neuvážené, třebaže vím, že jste puzen stejně jako já. Přesto bych vás prosil, abyste, než se na cestu pustíte sám, týden vyčkal, celé

sedmidenní, protože se snad právě během tohoto určeného času objeví. Pokud však nikoliv, zanechte vzkaz, kudy pojedete, aby se za vámi mohl vydat, bude-li to mít v úmyslu."

Při řeči Farrin otočil koně, pak opět shlédl na Beaua a řekl: „Dívejte se k východu, protože odtamtud přijde a řekl bych, že už brzy, protože je zvědav spatřit toho, kdo vymýtil Modruův mor."

Bez dalšího slova se Farrin s nákladním koněm na provaze za sebou rozjel pryč.

Rozčilený a popletený Beau přihlížel Mágově jízdě dlážděnou ulicí pokrytou bílým sněhem. „Hodně štěstí. Ať najdete, co hledáte," zvolal nakonec.

Aniž by se otočil či zvolnil, opětoval Farrin Beauova slova chvilkovým pozdvižením ruky a pokračoval k jihu, ke vzdálené jižní bráně a cestě do Pellaru za ní.

Beau vydechující ve studeném vzduchu bílé obláčky páry se díval, dokud Farrin nezabočil za roh jedné budovy, a poté se plouživě vydal k věznici.

Téhož dne i příštího se Beau pustil do shromažďování potřebných věcí na cestu, přičemž dbal zvláště na výběr slušné palety léčebných prostředků. Zašel rovněž do královských stájí, aby se podíval na svého poníka. Zjistil, že je ořík na dobrém místě a že se o něj stájník skvěle stará.

Pamětlivý Bekkiho slov zašel také do zbrojírny a vybral si několik váčků olověných kulek do praku, které posléze, po zvážení, vyměnil za kulky z ocele.

„Dobrá volba," řekl zbrojír, tělnatý chlapík. „Ocel není tak těžká a vy nikdy nevíte, kdy budete muset běžet, šplhat či tak podobně. Takže čím lehčí břímě, tím snazší úkol. Ale tyhle tady," otočil se a vzal hrst protáhlých kulek lesklé hnědé barvy země, „jsou ještě lehčí a skoro stejně vražedné. Jsou hliněné a vypálené v našich vlastních pecích. Díky té glazuře jsou mimořádně tvrdé. Měl byste zájem nějaké vyzkoušet?"

Beau si nabral dvojitou hrst a vyšel ven. Když se vrátil, usmíval se. „Báječné," řekl. „Je to pálená hlína."

A tak se Beau po dva dny chystal a v mysli mu neustávala rezonovat Farrinova slova: „*Gron je Modruova říše... vstoupit tam sám je šílenství... musíte vyhledat pomoc... blíží se druhý, který snad pomoci může.*"

Za každého úsvitu, poledne a večera se vydával na dendorské hradby – „*Dívejte se na východ, protože právě odtamtud přijde.*" -nikoho však nezahlédl.

Ačkoliv byl do druhého dne na cestu připravený, odložil ji na třetí a přecházel hradby podél východního okraje. *Ať se děje, co se děje, zítra odjízdim, a to určitě.* Ale znovu se mu v mysli vybavila Farrinova slova: „*Vyčkejte týden, celé sedmidenní...*"

Slunce už hraničilo se západním okrajem světa, když venku na východní pláni zachytilo Beauovo oko jakýsi náznak pohybu. Jakoby jiskření běli na bílém podkladu...

Bože, ale copak je tohle?

... stříbřitě bílé siluety pádící k Dendoru přes třpytivý sníh.

„Holá," křikl Beau na stráž a ukazoval. „Podívejte. Na východě."

Neustávaly v pohybu, blížily se stále víc.

Copak to vidím?

Vedle Beaua se ozvalo řinčení. Vyluzoval ho strážce krouživým pohybem kovové tyče nastrčené do zavěšeného kovového trojúhelníku.

Jeden, dva, tři - počítal Beau - dohromady čtyři -Ne, šest... sedm.

Vyčkával, až se ještě přiblíží, a znovu se dal do počítání.

Sedm, určitě sedm.

A běžící stříbřité siluety stále vzdorovaly jeho zraku změnit se v cosi, co by dokázal rozpoznat.

Slunce už zpola zapadlo za lem světa a jeho rudé paprsky od západu na východní obloze fialověly. A proti pohasínajícímu slunečnímu svitu, jenž se třpytil na sněhu, se pláněmi jako tekoucí stříbro na bledavě rumělkové běli řítilo sedm přízraků.

Na cimbuří vystupovali kušisté a zaujímalí postavení na střeleckém stupni. Na hradbu vystoupil rovněž kapitán stráže a také se zahleděl k východu. „Připravte se,“ zavelel.

Pojednou si Beau v jakémsi záblesku poznání uvědomil, nač se dívá, i když se s nimi dříve nikdy nesetkal a doslechl se o nich vlastně jen prostřednictvím jedné elfí písně. V jeho očích se zračil úžas. „Kapitáne, počkejte, nestřilejte!“ vykřikl. „Tohle nejsou nepřátelé!“

Kapitán se k němu otočil. „Co se to tedy, u Adona, blíží?“

„Draegové, kapitáne, Draegové. Draegové z Adonaru. O nikoho jiného jít nemůže.“

„Draegové?“

„Och, panebože, panebože,“ vykřikoval Beau a bez odpovědi pobíhal sem tam po střeleckém stupni, zastavoval se jen tak dlouho, aby se podíval, a vzápětí už zase pádil k dalšímu průzoru.

Popuzený kapitán se obrátil ke svým mužům. „Zůstaňte ve střehu, ale zachovejte se zde podle Malínka: nestřilejte.“

Sledovali přibíhající stříbřité přízraky až do chvíle, kdy už všichni rozpoznávali, co jsou zač: přes snih se řítilo sedm Stříbřitých vlků z legendy, sedm Stříbřitých vlků, celkem sedm jich pádilo k Dendoru a Beauovi.

Kapitola dvacátá první

Něco důležitého. Něco dů-

Skučící vichr opět přivál zavytí Vulga.

-ležitého.

Ale co, to si Tip nedokázal vzpomenout, protože mu mysl zatemňoval jed běsnící v jeho žilách. Venku hned za ústím závětrné dutiny kvílel v té době kolem v temnu blizzard a vrhal na strmé horské svahy nahoře a podél strže dole led se sněhem.

Tip si znovu opřel hlavu o rozpukanou skálu, zavřel oči a právě když ztrácel vědomí-

S trhnutím se vzpřímil a vykřikl: „Co? Co jsi říkal, Beau?" Jeho hlas přehlušovalo skučení vichru venku.

Určitě jsem ho slyšel vykřiknout.

Tip znovu nahlas promluvil do tmy. „Och, Beau, máš nějaké potíže?"

Žádná odpověď se neozvala.

Tip seděl v černotě, ztěžka oddechoval a v rukou volně svíral luk. Šíp kamsi odpadl.

Co jsi říkal, Beau?

„Jsi v hrozně bryndě, brachu," drmolil Tip v horečce nahlas, „přesně tohle bys mi řekl, jako bych to nevěděl. Nu, kamaráde, ne, že bys na tom byl lépe, co jsem tě naposledy viděl." Protože se nedokázal udržet vzpřímeně, pomalu se svezl na bok. Ležel na levém boku s tváří na chladné kamenné drti a shlížel na Beaua na věžeňském lehátku. Celou Beauovu tvářičku posévaly mokravé boláky. „Ale zachránili jsme ti s Bekkim krk, protože jsme se vrátili se - Och bože, to je ono!"

Za sípotu a mumlání se Tip pokoušel vzpřímít, ale bez úspěchu. Protože mu zraněná levá paže vězela pod vlastním tělem, zatápal volnou rukou dokola po stěnách, aby se ujistil, že se mu při hledání sedlových vaků na zemi nesesují na ruku či paži velké chřestící úlomky skály. „Tohle ses mi pokoušel povědět, Beau. Tohle ses mi snažil."

Ruka mu dopadla na něco koženého. Natáhl se a s proklínáním tu věc přitáhl k sobě. „Ach, kdepak. Tohle je má loutna."

Chabě odtáhl stranou mrtvého poníka, aniž by se podívoval, kde se tu vzal, znovu zatápal po suti a nahmátl-„Není to moje srolovaná pok-? Ne, ne. Tohle je kůže."

Podánilo se mu vaky přitáhnout k sobě a po dlouhém zápolení o jedné ruce úspěšně rozeplnul jednu stranu. „Doufám, že jsem to dal sem, protože nemám sílu-" Při ohni planoucím na vrcholku Beacontoru v dáli dopadla Tipova ruka na svazek v plátně, který z vaku vytáhl. Sevřel ho, zuby uvolnil motouz a vybalil z plátna snítky.

Stále vleže na chladném kamení vykřikl: „Ale, Beau, já si nemůžu uvařit čaj ze zlaté máty. Co mám dělat?"

Mládenci odpovědělo pouze skučení blizzardu, krásné, exotické a závojem nezahalené Châkie zpívající ve větru.

„Inu, nevadí, brachu," odpověděl si sám, „prostě musíš vyjít s tím, co máš," řekl a pustil se do žvýkání jedné ze snítek. Šťáva ze zlaté máty se mísila s trochou jeho slin, zatímco Valonskými pláňmi cválali hyrinianští jezdcí.

„Měl bych to spolknout, Beau? Měl bych to spolknout? Čaj to sice není, ale je to nejlepší, co dokážu vytvořit." Tip se v horečnaté hysterii rozřehtal, vzhledl a spatřil DelfLorda Borla. „Hej, pane Borle, právě pojídám drahocennou zlatou mátu. Dáte si také? Abychom tohle zlatavé býlí získali, plazili jsme se s vaším synem po celé té hoře a vy určitě- Jářku, Loricu, pořádáme tu nejvzácnější hostinu, a že vzácnou, myslím opravdu vážně."

Tipperton si vzal další snítku, dal se do žvýkání a ústa i nos mu zaplnila povzbuzující mátová vůně. Když se Borl s Loricem rozplynuli, dokázal se Tip dostat do sedu, aby se rozhlédl a zjistil, kam se poděli. Ale před ním ležela na lůžku Phais, bledá ve tváři. Tip se rozeštkal. „Och, Phais, bolestně vás zranil otrávený černý šíp. Neumírejte jako má Rynna. Tady, musíme vám na ránu po šípů přiložit mátovou placku." Ale Phais zmizela ještě v okamžiku, kdy k ní vztahoval ruku.

S námahou, pochichtáváním, plácem a zlostí se Tipovi podařilo vymanit levou paži z rukávu kabátku. Pak si rozeplnul knoflíky a až po loket vykasal rukáv kazajky. Odhalil tak zubatou ránu. „Žádný čaj, Beau, kdepak čaj," zařval, aby přehlušil hukot Bellonského vodopádu.

Zvedl další snítku a nasoukal si ji do pusy celou. Přezvykoval a tu a tam plival na rozpárané maso vlastního předloktí, až se šťáva, sliny a krev slily v jednotitou masu. A zatímco seděl na hradbě pevnosti Caer Lindor a s plácem pozoroval hraniční lesy, z nichž se měla vynořit Rynna, přikládal rozžvýkanou dužninu na šrámy, aniž by je všechny překryl. Zvedl další snítku, přezvýkal ji, odplivl si, něco šťávy spolknul, přezvykoval dál, znovu odplivoval, až nakonec přidal dužninu z této snítky ke všemu ostatnímu. Zatápal kolem sebe po podlaze vlastního mlýna a odhrnoval stranou prodávavělé mince, tak dlouho, až objevil plátno, do něhož byla zabalena zlatá máta, které použil k obvázání rány a přidržení placky na hlubokých šrámech. A nad pokřivenými děsínskými stromy nepřestával výt měsíc... či snad šlo o vytí Vulgů přinášející po větru?... tohle v okamžiku, jak Tipperton s jekotem padal ze strmé skalní stěny nad Nordským jezerem a řítit se do jeho vod, zatímco z mlhy zaznívalo bezúspěšné houkání.

„Co je to?" zeptal se Tip.

Rynna se usmála a ukázala na košík. „Pojď a uvidíš."

Tip k němu přistoupil a tam, v záhybu pokrývky, vyspával-

„Och!" Zděšeně se probudil.

Byla tma a před vchodem do pukliny kvílel blizzard. Tip se třásl zimou. S námahou nasoukal ovázanou levou paži zpět do rukávu kazajky a zachumlal se do kabátku, pak opět ztratil vědomí.

Když se probral příště, noc sice skončila, ale blizzard ne, protože víchř kvílel dál a přes nízký zpola už zavátý otvor pukliny nepřestával svištět zmrzlý sníh.

Příšerně žíznavý Tip zalovil pod kabátkem k pravému boku, vytáhl ven svou koženou čutoru a přehodil si řemínek přes hlavu a hrudník. Pil a pil, až se zdálo, že se jeho vyprahlé hrdlo nikdy nenabaží. Nakonec s pitím přestal, hořel sice žízní dál, ale držet nádobu dnem vzhůru se příliš vyčerpal. A pak zvracel a zvracet nepřestával.

Zvratky z něj vytryskly tak náhle, že se sotva stačil odvrátit saunou, aby se nepotřísnil. Zhroutil se zase na skálu, a jak zvedal rukáv, aby si otřel ústa, ztratil vědomí.

Prudce se probral vlastním křikem. „Gargon! Gargon! Jééé...!” Zmateně kolem sebe tloukl. „Kde... kde to...?”

Venku v temnotě kvílela krutá vánice.

Ach, jeskyně. Pořád jsem v jeskyni. Já, rád bych věděl, co je za den... Copak je...? Tipova otupená mysl nedokázala tu myšlenku dokončit.

Žízeň.

„Ale vždyť jsem všechno vyzvrátil,” řekl nahlas. Zatápal mezi kameny vedle sebe. „Zlatá máta. Máta. Srovnala mi žaludek.”

Vyhledal jednu snítku a začal ji přežvykovat. Šťáva ze zlatavé rostliny podnítila trochu slin.

„Mohl bych jíst sníh,” řekl temným tvarům skrytým ve tmě. Jejich odpovědi se ztratily v kvílení větru.

„Jist sníh... ale počkej, Beau říkal, že ne. 'Jen by nám to ubíralo teplo a my nemáme žádné jídlo, abychom ho nahradili.' Tohle povídal.” Aniž by přestal přežvykovat, rozhlédl se. „Beau, neříkal jsi to v Děsíně? Ale nedokázal přítele najít a tak vše s plnou pusou máty povídal okolní tmě, zatímco venku zuřil skučící blizzard. „Tohle povídal. Ale já mám v sedlovém vaku nějaké suchary. A další zlatou mátu. Mohl bych se živit suchary, zlatou mátou a snad dokonce i stříbrným kořenem.”

Protože se už mátová šťáva spotřebovala, zvládl Tip spolknout dužninu. Po chvíli zvedl čturu a vysál ji do dna. Tentokrát v sobě vodu udržel.

Kap, zaslechl v tichu, a pak další. Co to-?

Kap.

Voda?

Kap.

Otevřel oči. V ústí jeskyňky zavátém sněhem prosvítalo malou štěrbinou mezi závějí a skálou světlo.

Kap.

*Ale počkat. Slyším odkapávání a ne kvílení. Jak může... ? Och. Ten blizzard. Od-
vál.*

S námahou se Tip snažil naklonit vpřed a připlazit se k otvoru. Ještě než padl na tvář, podařilo se mu zachytit. Když se odsunul nazpět, znovu se opřel o stěnu. Jsem moc zesláblý. *Musím jíst.*

Kap.

Přitáhl si k sobě sedlové vaky a tápal po přezkách na dosud neodepnuté straně tak dlouho, až se mu řemínky podařilo uvolnit. Protože ho to unavilo, než si vyndal suchar, chvíli odpočíval.

Kap.

Po zadní stěně vpravo od něj odkapávala v jedné z malých štěrbin voda. Zašátral v sedlových vacích a našel svůj cínový hrneček. Skoro přesně zapadal do pukliny pod odkapávající vodou.

Při čekání usnul.

Probudil ho hromový rachot. Otevřel oči a uviděl bílou masu, která se řítila přes jeskynní otvor.

Co t-?

Sníh se hrnul dovnitř k němu-

Lavina!

-a protože hustý sníh zaclonil veškeré světlo, i když rachot neustával... duněl dál a dál... až nakonec ztichl, a jeskyňka upadla do tmy.

Plip.

Do hrnku s vodou dopadla v naprosté temnotě kapka.

Tip vyhledal prasklinu, v níž hrnek stál, a všečen obsah z něj vypil. Pak hrnek znovu vsunul pod odkapávající vodu a vzal si kousek sucharu.

Až zesílím, vyhrabu se ven.

Tip nedokázal poznat, jak dlouho spal, ani zda je venku noc či den. Když znovu vypil obsah hrnečku a vrátil ho pod odkapávající zdroj vody, opatrně si ve tmě rozvázal poraněnou paži. Rána byla ošklivě horoucí a paže na dotek bolela. Zbytek hojivě placky trhaně odstranil, vyndal z rozbaleného svazku zlaté máty poslední dvě snítky a znovu se dal do přezvykávání a vyplivování šťávy na poraněné místo. Z výsledné dužniny pak vytvaroval jakousi placku.

Ze dvou svazků máty, kterou jsi použil, brachu, ti už zbývá jen jeden. Ach, a také stříbrný kořen.

„Beau, měl bych si zlatou mátu rozdělit na dávky anebo ji spíš používat podle potřeby?“ zavolal do tmy.

Odpověděl mu jen zvuk vody odkapávající do hrnečku.

„V sedlových vacích mám zásobu sucharů a sušeného masa na tři dny,“ zamumlal nahlas. *Och, Adone, Auly je po smrti...* „Když si tyhle zásoby pečlivě rozdělím na dávky, třeba by se mi je mohlo podařit o pár dní prodloužit. Ale pokud to udělám, jak získám sílu, abych se vyhrabal z té laviny? Ach, kdybych si tak býval vzal poníkův vak s obrokem... nu, ale vzhledem k tomu, jak jsem byl zesláblý, nikdy bych ho sem býval nedovlekl. Bože, bože, měl jsem na vybranou jen ze dvou možností: buď se nechat zabít Vulgy anebo se dostat sem a uvíznout v lavině.“

Počkat, brachu, za to, že jsi zůstal v lavině, se přece uvítnout nemůžeš.

Vypil vodu z hrnečku a vsunul titěrnou nádobku opět do škvíry-

Kap.

„Hej, Beau, co myslíš, kde se mám vyčůrat?“ křikl a při vzpomínce se rozchechtal. „Není tu žádná skála, z které bych to udělal.“ Poplácal stěnu za sebou. „Ani žádná cesta zpátky do lesa. A přijde-li na to, co myslíš, kde bych si měl ulevit po jídle...“

Odkudsi zvenčí zaznělo táhlé zavytí tlumené sněhem.

Tipovi se trochu sevřelo srdce. *Zatracení Vulgové. Zabili Aulyho a teď slídí po mně.*

Tip neměl vůbec žádné povědomí o běhu času. *Kdybych byl Elfem... tím ale nejsem.*

„Hej, Beau, kolik dní už uplynulo?“

Po dlouhé, předlouhé svícniny seděl a úporně přemýšlel nad nějakým propracovaným systémem, podle kterého by se dal odhadovat běh času. Zprvu, zároveň s více či méně pravidelným odkapáváním vody, která zvolna plnila hrneček, by si mohl odpočítat úder srdce. Pak by si vypočítal, kolik by to snad mohlo být svícnin. Potom by postavil pod odkapávající vodu svou čturu, vyčkal, až by se naplnila, pak by vodu odměřil na plné hrnečky, a to by mu mělo poskytnout odhad doby, po níž trvá, než se čtura naplní. Pak už by tenhle systém mohl nadále využívat jako časomíry. Připomínalo to tak trochu vodní hodiny. Ale když chtěl svého nápadu využít prakticky, zjistil, že nemůže podstrčit ústí čtury pod odkapávající vodu kolmo. Opírala se totiž objemem o skálu šikmo, takže se nedala naplnit úplně. A bez velké nádoby, do níž by se sbíraly kapky i v době, kdy by spal, nebude systém fungovat vůbec.

Když se pokoušel určit, jak dlouho už v jeskyňce setrvává, zdálo se mu, že si vzpomíná, že blizzard trval dva či tři dny... ale protože tehdy často blouznil, vůbec si tím nebyl jistý. A pak došlo k tomu sesuvu, k té lavině, snad třetího, ale možná až čtvrtého dne. A jídlo, za předpokladu, že ho spotřebovával víceméně plánovitě, mu vydrželo následující tři dny, ale opět to pravda být mohla, ale i nemusela. Aby znovu nabral sílu a mohl se z laviny vyhrabat, všechno sice snědl, ale stejně se natolik nezotavil. Zásoby potravy už spotřeboval před dvěma dny a nyní se už nacházel na pokraji mdloby.

Mysl se mu vznášela, toulala a bloudila tmou, a i když občas vtrhávala do nové oblasti, stále dokola omílala totéž.

Bože, trčím už tady, cože? Šest dní, osm dní?

Pravá paže mu otekla a zdála se v jednom ohni. Zlatá máta ani stříbrný kořen zřejmě nepostačovaly, ale stejně už žádné neměl.

A vyťí Vulgů neustávalo, některé se zdálo zaznívat blíže než jiné. *Opravdu jdou po mně?* I když Tipovi dlouho trvalo, než si zvykl na zápach vlastních zvratků, moči a výkalů, který malou skalní výduť prostupoval, modlil se k Adonovi, aby z něj nic neproniklo navenek, kde by ho mohli zvětřit Vulgové.

Vypil další vodu z hrnku, který se zdaleka nenaplnil tak, aby žízeň zcela zahnal.

Rád bych věděl, kde je armáda. Možná se někde dole prohrabává sněhem ještě teď. Ach, kdyby se mi tak podařilo zaslechnout nějaký signální roh, roh, roh... rozječel bych se a doufal, že mě někdo zaslechne.

Jak vracel hrnek pod zdroj vody, zavadil rukou o loutničku. *Bože, vždyť já úplně zapomněl na muziku. Ale s touhle horoucí a napuchlou rukou stejně hrát nedokážu. Vždyť ani prsty nepohnu.*

Co je asi za den? Už nastala Nejdelší noc roku nebo teprve přijde?

Po tváři mu stekla slza. *No tak, brachu, má tohle cenu? Vzpamatuj se a mysl. Na muziku ruku nepotřebuješ, ať jde o obyčejný zimní den či Nejdelší noc v roce. Pořád máš přece hlas.*

Tiše si začal prozpěvovat elfí obřadní píseň sezónních změn. Když si vzpomněl

na Bekkiho, jak ho tím rituálem za večera Podzimního dne provázel, usmíval se, a když se mu v mysli vybavila vzpomínka na obřadní krok Jarního dne mezi Elfy v Ardénském údolí, poplakával.

Chvilí trvalo, než Tip zabraný do obřadu zaslechl hrabavé zvuky. Ihned přestal prozpěvovat a naslouchal.

Hrabání nepřestávalo.

Záchrana!

„Tady jsem, tady jsem,“ rozječel se v ebenové tmě. Na jeho křik odpovědělo zavření.

Och, Adone, to jsou Vulgové. Už mě vyslídili!

Hrabání se nyní blížilo chvatněji, jako by se k mládenci skrze sníh prohrabávaly drápy více než jediného tvora.

Tip kolem sebe zašátral a našel svůj luk, ale sotva ho dokázal sevřít levou rukou. Kdyby ho měl vzít do obou rukou, oteklá pravá paže by jeho napnutí stejně nevydržela.

Můj praku!

Pustil se do prohledávání sedlových vaků a po hmatu pátral po praku, ale než ho dokázal najít, začalo dovnitř prosvítat světlo.

Jsou moc blízko! Už jsou skoro tady!

Popadl šíp a přimhouřil zrak proti světlu. Protože strávil spousty dní v naprosté temnotě, projela mu nepřivyklyma očima bolest.

Cítil se slabý a hlava se mu točila závratí. Levou paži měl k ničemu, oči téměř osleplé a šíp svíral v ruce jako dýku. Protože byl příliš oslabený na to, aby se zcela vztyčil, s námahou se vytáhl na kolena a vyštěkl: „Tak dobrá, vy vulgoší bastardi, vy Modruovy skety, vyslídili jste mě sice, ale k čertu s vámi i s Gyphonem.“

A pak, právě v okamžiku, kdy Tippertona obestřela temnota a padl na tvář, prorazila sněhem do jeskyně černá a zubatá morda.

Kapitola dvacátá drahá

Sedm Stříbrných vlků, sedm Draegů přeběhlo východní kamenný most nad suchým vodním příkopem a ocitlo se ve výklenku pod východní hradbou. A poté na otevřené prostranství vstoupil nějaký muž, Elf, ne... byl to Mág, ale jak se dostal až k bráně, to Beau říci nedokázal. Nicméně bylo zjevné, že u mostu stojí Mág a kolem něho krouží Stříbrní vlci o velikosti poníka.

„Já a moji přátelé žádáme o povolení ke vstupu do města," zvolal vzhůru Mág.

„A kdo jste a co máte v úmyslu, Mágu?" zeptal se kapitán východní stráže.

„Jsem Dalavar z Darda Vrká, ale někteří mě znají pod jménem Vlčí čaroděj. Přišel jsem navštívit Waerlinga, který se vypořádá s Modruovým morem."

„Ach bože," vyhrkl Beau, „přichází za mnou." Otočil se ke kapitánovi. „Přichází za mnou. Farrin říkal, že za mnou od východu kdosi přijde. Snad je jím právě Mág Dalavar. Och, vpusťte ho dovnitř, kapitáne. Vpusťte ho dovnitř."

Ve chvíli, kdy Beau sbíhal po rampě k vnitřnímu vstupu, kapitán východní brány váhal a letmo shlížel na Mága s vyčkávacími Draegy. Nakonec ale kývl na muže u rumpálu padací mříže a křikl na vojáky dole v chodbě.

A zatímco se vnitřní železná mříž skřípavě vyťahovala vzhůru, Beau nervózně přeshlapoval z nohy na nohu. Poté vojáci otevřeli postranní vchod. Dovnitř jím vklusával na dlouhých údech jeden Stříbrný vlk za druhým. Těkali očima z místa na místo a čenichali ve vzduchu, jako by vycíťovali přitele či nepřitele. A protože se jednalo o bytosti báje, strážci před nimi v bázlivé úctě ustupovali. Ale Beau, jakoby přikován úžasem, se z místa nepohnul. Dva z Draegů se pustili přímo k němu. Tyčili se nad ním s rudými jazyky vyplazenými přes bělostné tesáky.

„Panebože," vydechl Beau a zkusmo vztáhl paži, aby se jednoho z těch velikých tvorů dotknul.

„Být vámi, Waerlingu, přímo do očí bych se jim nedíval, protože takovou odvahou příliš vlídně nesnášejí." Beau vzhlédl a spatřil Mága Dalavara.

Byl vysoký jako Člověk, asi šest stop, a jeho oči měly stejně jako u všech Mágů náznak nepatrného zešikmení. Uši měl zašpičatělé, třebaže ne tolik jako u Elfů... anebo, přijde-li na to, jako u Waerlingu. Měl dlouhé stříbrné bílé vlasy, které mu spadaly až na záda a leskly se mu hodně podobně jako srst Stříbrných vlků, i když jaksí temněji. Vzдор prošedivělým vlasům vypadal na věk sotva přes třicet. Byl oděn v šatu z hebké šedé kůže a kolem pasu měl černý pás sepnutý stříbrnou sponou. Na nohou měl vysoké černé boty z vláčné kůže. Oči měl pronikavé jako sokol, snad světle šedé barvy. Na hrdle mu visel třpytivý kousek stříbra, patrně šlo o nějaký amulet na kožené šňůrce. Neměl u sebe žádné viditelné zbraně ani hůl.

„Járku," řekl Beau, zatímco tvor vedle něj snášel jeho dotek, „vážně jsou velcí jako poníci."

Dalavar se rozesmál. „Vskutku."

„Jak se tenhle jmenuje?" zeptal se Beau a současně rukou přejížděl po Draegově stříbrné bílé boku s hustou vrstvou hebké srsti.

„Musíte-li nějaké jméno mít, tak tahle vlčice..." - Dalavar nakřčil čelo a pak řekl - „... je Třpytka měsíčního svitu na vodě za něžného vánku s vůněmi zblízka i zdale-

ka... alespoň takhle její jméno dokáží nejmýšlivěji přiblížit v obecném jazyce."

„Panebože, to je ale dlouhatánské," řekl Beau, který z velkolepého tvora nedokázal stáhnout ruce.

„U Draegů nikoliv," odpověděl Dalavar. „Vy jí třeba můžete říkat Třpytko."

„Třpytko," řekl Beau a pokusil se draedaní fenu obejmut. Tiskl jí v té chvíli tvářičku k hrudi a vdechoval její svěží pach. Třpytko vzhledla k Vlčímu čaroději, jako by žádala o radu, ale Warrowanovo objetí strpěla.

„A vy se jmenujete...?" zeptal se Dalavar.

Beau ustoupil od Třpytky. „Já? Ach, já jsem Beau Darby. Myslím, že jsem tím, za kým přicházíte."

„... vidíte tedy, že vzhledem k tomu, co jsem se všechno dočetl v Delgarově knize, co jsem se dozvěděl od Elby Roha ve Vrbové dolině a co jsem získal vlastním zkoumáním, inu, zdá se jen přirozené vyzkoušet odvar ze stříbrného kořene a zlaté máty."

Dalavar přikývl, zatímco si Beau zavdával pořádný hlt piva. Sám se malé sklenky s brandy před sebou ani nedotkl.

Mládenec s Mágem seděli v nálevně U skákajícího jelena, v hostinci nedaleko od věznice. Stříbřití vlci líně polehávali venku, takže se kolem nich do lokálu odvážil projít jen málokdo. Až na hostinského a pár štamgastů měli tedy Beau s Dalavarem celý lokál skoro jen pro sebe.

Beau k Vlčímu čaroději vzhledl. „Určitě jsem na něco takového nepomyslel jako první."

„Možná, že ne, Beau, ale jste první, kdo dostal nápad obě přísady smísit a mít je při sobě, když na zemi dolehl ten mor."

„Ach, ale já je obě neměl, jenom stříbrný kořen. Zlatou mátu sehnali Tip s Bekkim."

„Tip? Bekki?"

„Bekki je jeden Trpaslík... nyní DelfLord Severní důlní. Víte, jeho tatík byl zabit v boji s Mizeráky ve Strminách. V té době se ale Bekki účastnil bitvy o Dendor a věděl, kde zlatá máta roste. A Tip, inu, jmenuje se Tipperton Thistledown a je to Warrowan stejně jako já. Je teď zvědem u armády krále Agrona v Gronu."

Dalavar zvolna zavrtěl hlavou. „Agron tedy pošetile odtáhnul do Gronu v zimním čase."

Beauovi se sevřelo srdce. „A to je špatné?"

„Jde o Modruovo období, Beau."

„Panebože, přesně totéž někteří tvrdili. Ale nikdo... Phais, Loric, Imongar ani žádný z ostatních... nedokázal Agronovi jeho zimní tažení rozmluvit. Někteří si myslí, že k takovému jednání přiměla Agrona smrt prince Dulara."

„Kdy se vydal na cestu?"

Beau sraštil čelo. „Inu, shromáždění vojska se konalo v Älvstadu v půli listopadu... myslím, že patnáctého. Tehdy se chystal vytáhnout na Gron."

„A nevíte, kudy do té ponuré země hodlal vstoupit?"

„Tip povídal, že potáhnou jednou úzkou soutěskou v Grónských tesácích kdesi

západně od Jallorby."

Dalavar se zhluboka nadechl a zase vydechl.

„Znám ji. Jde o zlověstnou roklinu."

Beau obrátil ruku dlaní vzhůru. „Inu, ponurá či nikoliv, zrovna tam mám namířeno i já."

„Vy?"

„Ano, Mágu Dalavare. Chystám se odjet do Gronu."

Dalavar se zachmuřil. „Proč?"

„Rozjedu se za Agronovou armádou. Jak už jsem říkal, Tip je královým zvědem a my dva jsme toho spolu prožili už spousty. Společně jsme se do téhle války vydali a dá-li Elwydd, máme v úmyslu ji spolu také prožít až do konce."

Vlčí čaroděj na něj dlouhou chvíli hleděl.

„Přátelství a věrnost jsou drahocenné vlastnosti," řekl konečně.

Beau si znovu zavdal piva. „Mágu Dalavare, Farrin říkal, že byste mi snad v dosažení mého přítele mohl pomoci. Alespoň myslím, že šlo o vás. Říkal, že kohosi potkal cestou ze Skogu, někoho, kdo prý za mnou přijde od východu. A protože jste dosud jediný, kdo za mnou od východu přišel, inu..."

„Ano, opravdu jsem se s Farrinem nedaleko od Skogu potkal. A říkal vám tedy, že bych vám mohl pomoci?"

Beau přikývl.

Vlčí čaroděj zazíral do své brandy, jako by v ní něco hledal. Nakonec sklenku zvedl, podržel ji proti oknu, zahleděl se přes jantarovou tekutinu ve světle a řekl:

„Dobrá tedy, přece Farrina nezklameme, vidíte?"

Beau vykulil očka. „Chcete říci, že mi pomůžete?"

Dalavar jedním lokem vypil brandy a řekl: „Vskutku. Možná se mi Agrona podaří dosáhnout ještě předtím, než vtáhne příliš hluboko do vnitrozemí Modruovy říše, než se dopustí svého životního omylu. Kdy budete přichystán k odjezdu?"

„Ihned," odpověděl Beau. „Chci říci, že už mám pohromadě všechno, co si hodlám vzít s sebou. Víte, neexistuje ale žádný způsob, jak by můj poník mohl dosáhnout Tipa s Agronem a jeho vojskem dříve, než už budou dávno v Gronu."

Vlčí čaroděj se pousmál a zvedl se. „Žádného poníka potřebovat nebudete, milý příteli. A brzy už nastane svítání. Sbalte si věci do sedlových vaků."

Beau sešplhal z lavice. „Unh, pokud by vám to nevadilo, vzal bych si do rance na záda svou červenou léčitelskou příručku a pár jiných věcí."

I když Dalavar neměl vůbec žádné peníze, hostinský si od Beua nevzal ani minci s tím, že už prý za všechno dávno zaplatil: „To vy, pane, ste mi mého hochu vykuríroval z té Modruovy zákeřnosti."

Když přešli po zastřešené verandě a vstoupili do ulice za ní, Beau se rozhlédl. „Járku, Dalavare, jeden z vašich vlků schází. Je jich tu jen šest." Vzhlédl a zahleděl se ulicí. „Nikde ho nevidím."

Dalavar se usmál. „Nejprve mi dovolte, abych vám řekl, maličký, že nejde o mé vlky, nýbrž spíše o mé přátele. A pokud jde o to, že jeden z nich chybí, žádný strach. Možná, že je blíže, než si myslíte."

Když nadešlo svítání, rozloučil se Beau s Halgou, která se ve věznici po jeho odchodu zdržovala jako jediná, aby se starala o zbylé tři oběti moru. I s touto trojicí se Beau rozloučil a rovněž s vězeňskou obsluhou. Se všemi se totiž v průběhu vlastní úzdravy hodně sblížil.

Pak si přes hlavu a prsa přetáhl popruh od rance a se dvěma páry sedlových vaků v nikách prošel vězeňským vchodem. Ploužil se sněhem k železné bráně, jejíž kovová mříž zela dokořán.

Venku postávali Dalavar se šesti Stříbřitými vlky a za nimi ohromný dav Dendorských, který začal jásat, když Beau vyšel. Zdálo se, že se Draegové v té lidské tlačence necítí moc dobře, třebaže si od nich Lidé udržovali široký odstup.

Do popředí vystoupil Jaegar, za královy nepřítomnosti současný avenský správce. Za všechny obyvatele města se s mladíkem rozloučil a vyjádřil za ně rovněž velký dík za všechno, co učinil. Beau rozpačitě šoupal nohama, a když ho lidé vybidli k projevu, řekl: „Víte, náhodou jsem se ocitl ve správném čase na správném místě či možná na špatném místě ve špatném čase. Ať tak či onak, můj přítel Tipper-ton kdysi prohlásil, že za vítězstvím nikdy nestojí jediná osoba. Totéž platí o vítězném boji proti moru v Dendoru: jeho likvidace si vyžádala pomoci mnohých. Oceňte tedy všechny, kteří neúnavně pracovali, protože jejich boj za porážku Modruova moru není o nic méně statečný než boj na hradbách a v poli proti Modruově hordě. Vyhledejte léčitele, ošetřovatele a všechny ostatní, kteří riskovali život v zápase s morem, a povězte jim, co cítíte. Pokud jde ale o mě, přátelé, všem vám děkuji za vaše smýšlení a pěkná přání, nicméně, musím se už vydat na cestu. Zbývá ještě mnoho práce.”

Když Beau odstoupil a vydal se za Dalavarem a Stříbřitými vlky, propukl dav v dlouhé provolávání slávy. Mnozí maličkému hlasitě žehnali. Někteří se ho sice pokoušeli dotknout, ale takové v patřičném odstupu udržoval Draega, který krácel vedle něj.

„Zde,” řekl Vlčí čaroděj, když od Beua převzal sedlové vaky a postupně je přehazoval přes hřbety dvou Draegů, „tahle břemena budeme přepravovat takhle.”

Beau se rozhlédl. „Ale jak pojedeme my, Dalavare? Chystáte se způsobit nějaké kouzlo? Nepoletíme náhodou?”

Dalavar se rozesmál. „Kdepak, maličký. Spíše pojedete.”

„Pojedu?”

„Ano.” Vlčí čaroděj ukázal na jednoho Draega poblíž. „Už jsem požádal Třpytku a ona říkala, že vás ponese.”

„Ach, Třpytko.” Beau stříbřitou draegani fenu znovu objal, aniž by se mu vzpěchovala.

Pak vzlhl k Dalavarovi. „Budu potřebovat sedlo?”

Dalavar se rozesmál. „Kdepak. Ona vás spadnout nenechá.”

Mág pak Beua vysadil na rozložitý draegani hřbet a řekl: „Zatněte jí prsty do srsti. Nebude jí to vadit.”

Beau si trhaně poposadil ranec na zádech, zapletl prsty do hebké srsti, rozhlédl se a řekl: „Ale jak pojedete vy, Dalavare? A jářku, kdepak je ten sedmý vlk? Zdá se, že už zase chybí.”

„Žádný strach, Beau. Bude u západní brány.“

Pak vyřkl k Draegům nějaké podivné <slovo> a začal se vzdalovat a ztrácet v lidském davu, a i přesto, že se Beau díval, ztratil se mu z dohledu. Připadalo mu, jako by Dalavar prostě zmizel.

Třpytka sledující největšího ze Stříbřitých vlků přešla zvolna do klusu, zatímco ostatní Draegové vytvářeli kolem jakýsi kordon. Dav se spěšně rozestupoval a před mládencem a jeho mimořádným doprovodem ustupoval, aniž by mu přestal provolávat slávu. A když se Stříbřítí vlci ocitli za zástupem, přešli do plyného běhu v pohodlném a rovnoměrném tempu.

Běželi městskými ulicemi k západu, tu a tam zahrnuli do nějaké postranní uličky, ale vzápětí se opět stáčeli k západu. A z cesty jim uhýbali chodci, Lidé na koních i na povozech tažených koňmi, aniž by ustávali v hlasitém chvalořečení a zdavicích.

Směřovali k západní bráně, prolétli otevřenou chodbou pod hradbou, vynořili se venku a přeběhli kamenný most, kde už vyčkával další Stříbřítý vlk, poněkud tmavší než ostatní. Srovnal své tempo s vedoucím vlkem a smečka se vyřítla přes zasněženou pláň, zatímco za ní neustával jásot vojáků na hradbě.

Po Dalavarovi nikde ani známky.

Plavným během se řítili přes široké avenské rozlohy a za jejich dlouhými skoky mizely míle. Třpytka i ostatní Stříbřítí vlci běželi lehce. Beau sledoval míjející krajinu, kterou vnímal jinýma očima. Vždyť, zázrak zázraků, ujížděl přece na Draegovi.

Ubíhaly stále další a další míle a Stříbřítí vlci se pořád nezdáli unavení. I přesto, jakoby na nějaké němé znamení, tu a tam zastavovali, povětšinou poblíž houštin, kde Beauovi dovolovali sesednout, protáhnout si údy a ulevit si. I Draegové obcházeli houštiny a značkovali stromy, ale zda proto, aby tak označili své území či jen prostě proto, aby zanechali zprávu, že zde byli, to Beau nevěděl. Brzy však Warrowanovi naznačovali, že už je čas vydat se opět na cestu. A když se Beau Třpytce vyšvihával obkročmo na hřbet, klidně postávala.

Když slunce dospělo k poledni, odbočili vlci ze svého kursu a zastavili se u malého hájku. Tam k Beauovi zašli dva vlci nesoucí sedlové vaky, které mu setřásli k nohám.

„Holá, copak se děje?“ Vzápětí Beau chápavě vytřeštil očka. „Och, už rozumím. Zastavili jste, abych se maličko naobědval, co?“

Tri Stříbřítí vlci se kolem hájku rozestavili na hlídku, kdežto zbývající čtveřice zalehla do sněhu a vyčkávala.

Beau vystrachal z jednoho ze sedlových vaků suchar, posadil se do sněhu zády ke stromu a zvolna se pustil do cestovního chleba. „Och, jáčku, kdepak jsou mé dobré způsoby?“

Vylovil další suchar a napráhl se s ním ke Třpytce, ale ta od jeho nabídky odvrátila hlavu. „Já ti to nemám za zlé, Třpytko. Tohle je spíš bez chuti. Ale mám tady nějaké sušené maso.“ I to ale Třpytka odmítla.

Beau dojedl suchar, vypil něco vody a pak si ulehčil. Dva z Draegů se postavili vedle sedlových vaků, které jim Beau přehodil přes hřbety. Pak k němu opět přistoupila Třpytka a zatímco se jí vyšvihával na hřbet, nepohnutě stála. Když jí vpletl

prsty do srsti, všichni vlci se stále pod vedením toho velkého a toho tmavého znovu rozběhli k západu.

Pádili zvlhčenými planinami neúnavně dál.

Krátce před západem slunce se smečka opět zastavila a Beau se znovu pustil do jídla. Ale brzy už byli zase na cestě. Běželi sněhem a soumrakem, Beau stále na Třpytčině hřbetě. A pod vlivem jejích dlouhých pлавných skoků a vlastního plného žaludku sklonil Beau hlavu a ve chvíli tvrdě usnul, aniž by se mu uvolnily prsty zapletené v její srsti.

Vyšel měsíc v poslední, ale ubývající čtvrti a Stříbřití vlci se řítili přes třpytivý sníh a stříbřitým svitem v té zimní noci téměř neviditelní a se spícím mládencem ve svém středu.

Beau procitl až ve chvíli, když ho Dalavar stáhl ze Třpytčina hřbetu a odnášel ho do lesa k boku padlého kmenu. „Spěte, Beau, my počkáme.“ Otupělý a jen zpola probuzený Beau si stáhl raneček, rozprostřel si pokrývku, lehl si a znovu upadl do spánku. Ani nevěděl, že k němu přišli dva Draegové a složili se vedle něj, aby ho tak svou hebkou srstí zahřívali.

„Járku, jakou vzdálenost jsme už urazili?“ Dalavar se přimhouřeným zrakem zahleděl ranním světlem k východu.

„Víceméně tak třiatřicet leagues.“

„Panebože, sto mil? Proboha. Sto mil za den.“

„Není to o nic víc, než dokáže urazit smečka obyčejných vlků.“

„Myslíte, že jiní vlci než Draegové dokážou uběhnout sto mil denně?“

Dalavar přikývl. „Ano, Beau.“ Pak máchl rukou dokola.

„Ale je-li třeba, tahle smečka dokáže uběhnout dvakrát tolik.“

„Proč tedy ne-?“ Náhle protáhl tvář. „Ach, že je to kvůli mně, vidíte? Chci říci, že jsem vám na obtíž a zpomaluji vás. Víte, měl byste mě někde nechat. V nějakém městečku, kde bych mohl sehnat poníka.“

Dalavar zavrtěl hlavou. „Kdepak, Beau. Přesto, že bychom dokázali uběhnout dvě stě mil denně, den za dnem takovou vzdálenost dodržet nemůžeme. Dokonce i Draegové musí odpočívát a jíst. A také jsem vám ve jménu Farrina slíbil pomoc a svému slibu dostojím.“

Beau se napil vody z čutory a pak se na ni zmateně zahleděl. „Járku, včera večer byla skoro prázdná.“

„Doplnil jsem ji,“ řekl Mág.

„Och.“ Beau se rozhlédl, ale žádný potok ani tůň nezahlédl.

Dalavar, který ho sledoval, se usmál a dodal: „Bude plná každé ráno, bez ohledu na to, zdali bude či nebude v okolí potok.“

Beau vykulil očka a pohlédl na čturu. „Járku, nejde o něco na způsob těch pohádkových nádob, co jsou pořád plné? Myslím takové ty pohádky, co se vyprávějí u krbu? Och, to by bylo báječné.“

Dalavar se rozesmál a zavrtěl hlavou. „Ach ne, Beau, je to jen obyčejná čturo.“

Chvilí seděli mlčky. Beau dosnídával poslední sousto sušeného masa. Pojednou

jeho zrak zachytil třpyt na Dalavarově hrdle, kde se mu na šňůrce pohupoval drobný stříbrný valounek.

„Mě s Tipem dostalo do téhle kaše právě tohle.“

Dalavar pozdvihl obočí.

„Jen s tím rozdílem, že v našem případě šlo o peníze na šňůrce a nikoliv o malý kousek stříbra. Jak se ukázalo, byl ten penízek vzkazem, voláním o pomoc, a proto teď Agron táhne do Gronu.“

Dalavar zavrtěl hlavou.

Po chvíli se zase ozval Beau. „Ten penízek, to byla gjeenianská pence, která je vlastně sama o sobě bezcenná. Ale právě kvůli ní teď do Gronu maširuje armáda.“

Dalavar vzal stříbrný valounek s povzdechem do prstů. „Spousta mocných symbolů je takových: samy o sobě bývají spíše omšelé, ale mocné tím, co nesou.“

Beau pozoroval Dalavara, který si se stříbrným kouskem nepřítomně pohrával.

„A copak to máte na krku vy?“

Dalavar z valounku stáhnul ruku. „Tohle je stříbroň, Beau, hvězdné stříbro, jakýsi talisman, který mám jen dočasně.“

„Dočasně?“

„Ano. Je určen dvěma, kteří teprve mají přijít: jednomu, aby skrýval. Jednomu, aby provázel. Ale protože jsem pod přísahou, na víc se mě už nevypytávejte.“

„Ale-?“

Dalavar prudce vstal. Také Draegové se zvedli ze svých míst opodál. „Vydejme se na cestu.“

Beau si sroloval raneček a sbalil sedlové vaky, a když vzhlédl, nebylo po Dalavarovi ani vidu.

S povzdechem se vyškrábal na padlý strom a přehodil vaky přes hřbety dvou Draegů, kteří si pro ně přišli. Vedle stromu se postavila Třpytka a Beau se na ni obkročmo posadil. A když se smečka pustila z lesa, opět se k ní přidal tmavý vlk, který na ni čekal při okraji.

Druhého dne po opuštění Dendoru začala obloha šedivět a třetího dne se na ní kupily temné mraky. Ale Beauovi připadal každý z těch dnů hodně podobný. Dalavar mizel krátce po rozbřesku a znovu se zjevoval za noci. Draegové neustávali směřovat k západu a míle mizely pod jejich dlouhými skoky. A nadále zastavovali, aby Beauovi umožnili protáhnout si údy, ulevit si a naobědvat se. Zastavovali se rovněž u dosud nezamrzlých toků, aby si nabral vodu, kterou chlemtali i oni.

Během nočních rozmluv s Dalavarem se Beau dozvěděl jména všech vlků, či alespoň jejich zkrácené obdoby v obecném jazyce, které mohl používat: tak největší z Draegů se jmenoval Šedosvit. Ten smečku zřejmě vedl. Třpytka se Svitkou byly feny, které se hodně podobaly držením těla a chováním, třebaže se zdálo, že se Svitka Třpytky stále podrobuje. Slídlil, Stopák a Dlouhonoh byli samci, ale když se Beau vyptával na tmavého vlka, Dalavar se zasmál a odpověděl: „Myslím, že mu můžete říkat... Měnič... ano, Měnič.“

Těsně po svítání čtvrtého dne cesty se zvedl ostrý vítr. Přivál na svých perutích

vířící sních, který den zaplnil oslepující bílou záplavou. I když se Stříbřítí vlci do spárů vánice zřejmě těšili, stáhl si Beau těsně kolem hlavy kápi a zabořil tvář do Třpytčiny srsti, z dosahu sněhu hnaného vichrem. Večer a ve skrytu houštiny, zatímco jim nad hlavami skučela sněhová vánice, Dalavar prohodil: „Tenhle blizzard, Beau, přichází zdaleka, nejméně od Grónských tesáků.“

„Bože, myslíte, že jde o Modruovo dílo?“

Dalavar se dlouhou chvíli díval do vířícího sněhu, jako by hledal... hledal... co? Beau nevěděl. „Myslíte, že je to Modruova práce?“ zopakoval otázku.

Mág se k němu otočil. „Tohle, maličký, prozatím říci nedokáží, ale stín <temné síly> to má.“

Ani pátého dne po opuštění Dendoru vánice neustala, a proto se Beau opět těsně tiskl ke Třpytčiné srsti. A krátce po setmění zahlédli vířícím sněhem ztmavým v temnu lucerny Älvstadu, kde proběhlo sešikování vojska. Za pouhých pět dní urazila smečka celkově nějakých pět set čtyřicet mil, aniž by se zdála nějak zvlášť vyčerpaná. Zatímco smečka postávala na svahu pahorku ve sněhové vánici a přehlížela, co by se snad dole z města dalo zahlédnout, zašel Dalavar za hřeben. „Zde se den zdržíme, Beau,“ křikl přes vichr.

„Zdržíme? Ale neměli bychom pokračovat? Je přece jasné, že je armáda pryč, jinak by bylo kolem města vidět stany a tak podobně.“

„Snad se, příteli, domníváte, že jsou nezdolní, ale i Draegové musí lovit, jíst a odpočívát. Dnes v noci se vydají na lov a strhnou jednoho či dva jeleny. Až si nappou břicha, budou odpočívát. My dva zůstaneme přes noc, zítřejší den a také noc ve městě. Ale ráno poté smečku najdete támhle u toho brodu. Pak se zase vydáme dál.“

„Dalavare, jak dokážou v tomhle blizardu lovit?“

„Vánice ustane před ranním úsvitem, maličký. Pak se vydají na lov.“

Zatímco Dalavar snímal z Dlouhonohá a Stopáka sedlové vaky, Beau přešel vichrem ke Třpytce. „Omlouvám se, milá Třpytko, ale já nemyslel. Běž. Zalov si. Nažer se. A můžeš-li, tak si v téhle metelici odpočiň. Uvidíme se u brodu.“

Třpytka olízla velikým jazykem Beauovo líčko a pak se zadívala k Dalavarovi.

Vlčí čaroděj se obrátil k Šedosvitovi a cosi vyřkl... žádné slovo ani zavrčení, ale cosi mezi tím... pak se vánici pustil svahem dolů. Beau Třpytku naposledy poplácal a spěšně se vydal za Mágem. Scházel jeho stopou v hlubokém sněhu. V půli svahu se Beau obrátil a zahleděl se vzhůru, ale Stříbřítí vlci už zmizeli. Mladík se s povzdechem znovu obrátil čelem do vichru a scházel za Mágem do města.

Podle pokynů stráže brány vyšli z vánice a vstoupili do *Kunghusu*, jak se nyní, po Agronově pobytu v době shromažďování vojska, jmenoval zájezdní hostinec, třebaže venku na průčelí dosud přetrvával obraz rudé kančí hlavy. Po obstarání noclehu a teplé lázně zaujali Beau s Dalavarem místa u stolu v sotva zalidněném lokále a poručili si teplé vydatné jídlo.

Dalavar jedl, jako by byl bez jídla už celé dlouhé dny. Několikrát obsluhující dívka pokynul, aby mu přinesla další porci. A přesto, že jedl, jako by strádal hladu, nepřipadal Beauovu zraku nikterak hubenější než obvykle a po snědení všeho, co se

mladíkovi u jiného zdálo sníst nemožné, nepřipadal mu ani tučnější.

Teprve dlouho po Beauově nasycení se Vlčí mág odsunul od talíře a přidal se k Beauovi před ohništěm, kde si společně objednali horké kořeněné svažené víno.

„Nestává se často, abych si takhle dopřával," prohodil Dalavar, když od obsluhující dívky přebíral svůj hrnek.

Beau si povzdechl. „Ani mně. Myslím, že naposledy jsem měl svařáčka v Bridgetonu."

Servírka se na něj zahleděla. „Totéž říkal i ten druhý Malínek."

Beau k ní vzhlédl. „Druhý Malínek?"

„Pan Tippetton, královský zvěd," odpověděla. „Pobýval zde s králem Agronem."

„Jak vypadal? Byl v pořádku?"

„Och ano, pane."

Na opačném konci lokálu se servírce přihlásil další host. Jak si brala podnos, řekla: „Odjel s králem a armádou, uhm, tak před měsícem."

Když se dívka vzdálila, Beau pohlédl na Dalavara. „Alespoň jsme mu na stopě."

Chvilí seděli mlčky. Komínem sténal nářek blizardu a do prkenného pobití hostince nárazel víchr.

„Tahle vánice, Beau," ozval se konečně Dalavar, „nese vskutku stopy Modruova <temného ohně>."

„<Temného ohně>?"

„<Ohně>, jenž je vytrháván z jiných, vykrádán z obětí mučením. .. strachem, bolestí, trýzní a smrtí."

„Panebože," vydechl Beau a náhle ho zamrazilo v zádech.

Dalavar se zachmuřil. „Podobně jako všichni Černí mágové se ani Modru nestará, co se děje s ostatními. Prvořadě je jeho vlastní uspokojení. Proto získává <oheň> raději z obětí než ze sebe. Jeho <energie> využívá ke svým kouzlům... v tomhle případě využil <temného ohně> k vyvolání bouře v ledových dálavách Borealského moře či Pustin a svedl ji na ty, které chce rozdrtit."

Kolem *Kunghusu* svištěla vichřice, kvílela v komíně a zvířovala plameny v krbu.

Beau se zahleděl do svého hrnku a řekl: „I přesto si myslím, že Típovi ani armádě nic nehrozí. Chrání je teplé oblečení. Chci říci, že na tom při cestě tou vánicí nejsme o nic hůře."

Dalavar si povzdechl. „Beau, podle síly vánice kolem nás nelze soudit. Tam, kde se nacházejí oni, je to totiž asi mnohem krutější."

Když se Beau na Mága zachmuřil, pokynul Dalavar k oknu, kolem něhož víril ve svitu luceren sních. „Než tahle vánice dospívá k nám, hodně ze své síly pozbývá. V cestě jí totiž stojí dvě ohromné bariéry: Grónské tesáky a Ponury. Právě tam, po nárazech do horských skalisek, se její síla umenšuje."

„Panebože," vydechl Beau. „Panebože."

Stěnami hostince zachřestil zvenčí víchr.

Příští jitro svítalo do ticha, protože vánice zcela ustala poté, co se někdy za noci rozcívla. Ani slabý vánek nezůstal. Dalavar a Beau celý den odpočívali, i když 'odpočívali' je možná nevístižné, protože Beau, kromě toho, že doplnil zásoby sněde-

ných sucharů a sušeného masa, nervózně přecházel a dychtil se znovu vydat na cestu. Pokud jde o Dalavara, hltal jeden pokrm za druhým, jako by se cpal kvůli nějaké veliké námaze, anebo jako by se z nějaké vzpamatovával. Opět se zdálo, že se snad nikdy nezasytí, ale nakonec přeci jen dojedl.

Den stárnul, až se konečně setmělo a z nedaleké pahorkatiny dolehlo táhlé zavýť. Noc pojednou ožila štekoty, kňučením, skučením a jinými skřeky. Dole ve městě praskaly dveře, otvíraly se, některé se jen pootvíraly, jiné se zase doširoka rozlétaly a v nich se objevovaly vysoko zdvižené lucerny vrhající po sněhu světlo. Když se opět rozhostilo ticho, dveře v městečku se znovu s praskáním zavíraly, ozýval se cvakot západek, zašoupávání závor a řinkot mříží spouštěných do podstav. Městečko obehnané palisádovou hradbou se zcela neprodyšně uzavřelo.

Když se Beau ráno probudil, Dalavar byl pryč. Rychle se oblékl, sebral raneček, sedlové vaky, dolitou čutoru a chvatně sešel po schodech do lokálu. Když se hostinskému pokoušel zaplatit, zjistil, že už kdosi účet více než vyrovnal čerstvě zabitým jelenem. „Myslím, že ho strhli psi,“ řekl krčmář, „protože po šípu nemá ani známky, ale roztržený hrdlo po zubech.“

Mezitím, co hostinský zašel do kuchyně a chvatně pro drobného Malinka chystal něco pečiva s plátky slaniny, navlékl si Beau kazajku, kabátek a přes něj si usadil popruh od ranečku. Rozhlížel se. Hledal Dalavara, ale nikde ho nezahlédl, aniž by ho to, vzhledem k Mágovu „kouzelnému“ zjevování a mizení, překvapilo. Hostinec opustil se sedlovými vaky. Dosud ještě energicky přežvykoval poslední sousto. Prošel severní bránou a pustil se dolů k říčnímu brodu, kde se shledal s čekající smečkou, v níž bylo všech sedm Draegů.

Přebrodili Argon a zamířili k horskému průsmyku přes Ponurý v popředí. Cestu jim zpomaloval blizzard. Jallorským průsmykem probíhala Třpytko s Beauem na hřbetě ve vyšlapané stopě za ostatními. Než z hor sestoupili do Jallorby, setmělo se. Tam se zastavili, a protože šlo o náročnou cestu, následujícího dne odpočívali. Přesto, i vzdor hlubokému sněhu, urazila smečka celkově nějakých pětasedmdesát mil.

Po opuštění Jallorby pokračovali dál k západu, ve směru vzdálených Grónských tesáků. Terén byl v tomto jordském cípu zavátý hlubokou sněhovou vrstvou. I přesto, že se zastavovali častěji a pokaždé déle odpočívali, urazili celkem dalších pětasedmdesát mil, a když se zastavili k přenocování, bylo už v dáli možné rozpoznat Grónské tesáky.

Brzy ráno příštího dne dospěli k úzké soutěsce, v níž ležel vysoko navršený sníh, který se u tamního vstupu zvedal do výšky asi sta stop.

Beauovi se sevřelo srdce a mimovolně zaťal prstíky do Třpytky srsti. „Ach, Třpytko,“ vydechl jí do velikého draeganího slechu, „průchod je zatarasený.“

Smečka se zastavila a všichni pohlíželi na Šedosvita, který zase hleděl na Měniče. Tmavý vlk se ujal vedení a škrábal se sněhem vzhůru podél jižního úbočí.

Celý den se klopotně plahočili svahy nad jižním okrajem soutěsky, tu přelézali

horská úbočí, tam zase putovali po vysokých skalních římsách a jindy se v hlubokém sněhu brodili pohroužení až po hrud'. A čím hlouběji do soutěsky pronikali, tím v ní byl sníh hlubší, jako by celý průchod zavalila lavina. Zřídka se vpřed pohybovali sněhem, který zaplňoval vlastní průsmyk. Bývali by tam totiž hluboko zapadali a s námahou by tak urazili sotva pár yardů. Občas ale naráželi na skalnatá úbočí Grónských tesáků, která byla holá, protože se všechen sníh a kamení, jež na nich měly zjevně ležet, sesuly do rokliny. Přes takové holiny se smečka sice snadno přenášela, i když tak příliš brzy znovu dospívala na svahy zaváté sněhem. Často se zastavovali k odpočinku. Stříbřítí vlci leželi na bocích a prudce oddechovali s vyplazenými jazyky, z nichž jim dokonce i v mrazivém povětří odkapávalo.

Do pozdního odpoledne urazili klikatou a sněhem zalknutou soutěskou celkem jen asi dvacet mil, když se pojednou Šedosvit s čenichem vysoko ve vzduchu zaražil. Stejně se zachovali i ostatní. Věťřili, zhluboka vdechovali do plic, čenichali, vzápětí odfrkávali a nanovo čenichali. Třpytka kňučela a svěšovala ohon podobně jako ostatní, až na Měnič, který upřeně zazíral do sněhu v zavalené soutěsce a zavrčel.

„Copak je, děvče?“ zeptal Beau, ale Třpytka, stejně jako Svitka, nepřestávala kňučet. Dlouhonoh pozvedl čenich a zavyl.

Šedosvit se prudce otočil a strnule pohlédl na Dlouhonoha, který výt ihned přestal. Poté se Měnič odvrátil od zasněžené rokliny a znovu se ujal vedení. Zbytek smečky ho následoval.

Konečně zašlo slunce a rychle se stmívalo. Měnič vyhledal na horském úbočí víceměně rovné místo a právě zde se smečka zastavila. Měnič dál pokračoval sám, až nakonec zmizel za skalním ohybem.

Beau stáhl ze hřbetů Dlouhonohá a Stopáka sedlové vaky a shodil je na sníh. Pak si přes hlavu přetáhl popruh a postavil do sněhu rovněž svůj raneček. Právě se v kleče probíral jedním z vaků, když se ozval Dalavar: „Přináším špatnou zprávu, Beau.“

Beau, který si už na náhlá zjevení a mizení Vlčího čaroděje přivykl, vzlhl s kouskem sucharu v ruce.

„Špatnou zprávu? Nesouvisí to s podivným chováním smečky před pár mílemi?“

„Bohužel, ano. Víte, m-... tedy smečka tam tehdy zachytila slabý pach lidí, koní a tak podobně.“

Beau se zachmuřil. „A- ...?“

„Celkem přetrvával téměř po dvě míle.“

Beau obrátil ruku dlaní vzhůru. „A v čem spočívá ta zlá zpráva?“

„Domnívám se, Beau, že tam za námi je zavalena Agronova armáda. Pod sněhem, pod lavinou.“

Beau vydechl. Měl pocit, jako by dostal ránu. Zalapal po dechu a dosedl do sněhu. „Armáda? Celá armáda?“ Máchl rukou k soutěsce zavalené sněhem, který ve svitu odtážitých hvězd připomínal třpytivou šed'. „Pod tímhle vším?“

„Žádné jiné vysvětlení si pro tuhle stopu vymyslet nedovedu,“ řekl Dalavar.

„Pokud by se pod tou spoustou sněhu skrýval jeden zabitý voják či kůň, ba dokonce i kdyby jich byla stovka, žádný pach by se zachytit nedal. A to se jedná o zával

hluboký nejméně dvě stě nebo tři sta stop a místy možná i pět set stop. Ale pach celé armády nezastře před Draegvani hloubka pěti set stop."

Beauovy vyhrkly do očí slzy. „Och, och..." Dalavar vedle něj poklekl.

Beau na něj zastřeně pohlédl. „Tip. A co Tip? Je... není...?", Ach, maličký, tohle vám nepovím. Může tam být i nemusí." K mládenci přistoupila Třpytka a položila se vedle něj. Beau napřáhl paži a vpletl jí prstíky do srsti. „Nechci, aby tam byl. Nepřejí si to. Podívejte, musíme dál. Tip byl, Tip je zvěd. Asi bude někde vpředu. Bude vpředu."

„Snad," řekl Dalavar, vstal a zahleděl se k západu. „Snad." Letmo na mládence shlédl. „Zítřka uvidíme."

Pak pooděšel a podřepí vedle Šedosvita. Beau zůstal se svým trápením sám. Zabořil tvář do Třpytčiny srsti a rozplakal se. Draegani fena sklonila hlavu a nehnula se od něj.

Beau se probudil krátce před svítáním, ve chvíli, kdy slunce na nebe uváděl jako nehet tenounký měsíční srpek. V duchu vzpomínal na pobyt v Jallorby a počítal na prstech. Tehdy byl Zimní den, Nejkratší den roku, na dnešek tedy připadá Nejdelší noc roku. Právě před rokem v Čase rovnodennosti procházeli s Tipem elfím obřadem sezónních změn. Bekki se v té chvíli modlil na kopci k Elwydd.

Snad jde o dobré znamení.

Ale vzápětí si Beau uvědomil, že nocí tehdy procházeli Mizeráci a všechno jim zhatili.

A třeba jde o zlé znamení.

Zvládl spolknout jeden suchar a vypít trochu vody z plné čutory.

Slunce stoupalo na chladném svítajícím nebi a měnilo jeho indigové zabarvení v narudlý až ledově modrý odstín. Kolem Beaua postávali Draegové, vytřásali si ze srsti sníh a vrtěli nízkou svěšenými oháňkami. A stejně jako každého rána se shlukovali kolem Šedosvita. Za skalním ohybem se vynořil tmavý Měnič. Vyklusal do výhledu a v té chvíli si, jakoby na znamení, přišli k Beauovi pro sedlové vaky Dlouhonoh se Stopákem a Třpytka pro něj.

Pokračovali svahy nad průsmykem dále na západ. Sledovali jeho zákruty a ohyby, aniž by jim v cestě přestával překážet hluboký sníh. Předešlého dne urazili pouhých čtyřia dvacet mil, i když šlo, vzhledem k podmínkám, o mimořádnou vzdálenost. Nicméně Beauovi, jenž si už zvykl na sto i více mil denně, připadala tahle část cesty jako plahočení a o nic lepší se nejevilo putování ani toho dne. Žaludek mu nahlodávala starost a vnitřnosti měl stažené úzkostí.

Och, Tipe, Tipe, určitě jsi živý a někde na míle daleko vpředu.

Trmáceli se zasněženými svahy dál a mrazivé jitra se s každým krokem ochlazovalo ještě víc.

Jak se smečka stále více blížila k opačnému východnímu konci průsmyku, který se neustával rozšiřovat, počínal v něm ubývat sníh. Ale i přesto, že už bylo lze zahlédnout skalnaté okraje jeho ústí, jež bylo obdobou opačného, ležel v něm sníh o hloubce více než jednoho sta stop, jak alespoň Beau odhadoval.

Stále nezaznamenávali žádnou známku po životě, ale postupovali dál, aniž by slunce blížící se k polední značce vyzařovalo nějaké teplo.

Vedoucí Měnič neustával v klusu, ale Šedosvit a smečka za ním se náhle zastavili. Šedosvit natáčel hlavu z boku na bok, jako by něčemu naslouchal, jako by zachycoval nějaký prchavý zvuk.

„*Huff*," vyštěkl. Měnič se otočil a přiklusal zpět Ale Šedosvit vyrazil zasněženým svahem dolů, přímo do průrvy průsmyku. V brázdě za ním se v mracích rozletoval sních, a přestože se jím brodil až po hrud', stočil se k nedaleké boční stěně soutěsky a zuřivě se pustil do hrabání.

Měnič slétl svahem k němu a rovněž se dal do hrabání.

Třpytka přešla k okraji nahoře a zastavila se. Beau sesedl a shlédl dolů.

A pak uslyšel nějaký tlumený křik, který se draeganímu nepodobal.

Šedosvit pohlédl vzhůru k okraji a zavrčel. Beau se Slídilem začali sklouzávat svahem, aby Šedosvitovi s Měničem pomohli při hrabání. Vzápětí se ozvalo zavřeštění, aniž by Beau poznal, co znamená. Skočil a s výkřikem prolétl v kotrmelcích hlubokou sněhovou záplavou.

A když se znovu s námahou postavil, spatřil, jak se Měnič hrouží do sněhové stěny a mizí z dohledu, zatímco Šedosvit postává opodál, pohavává a snaží se pročistit nozdry, jako by to uvnitř té dutiny páchlo.

A v okamžiku, kdy se Beau trmácivě vydal vpřed, vynořil se z otvoru Dalavar s mladíkem bez sebe v náruči... tím mladíkem byl Tippeton Thistledown.

Kapitola dvacátá třetí

„Má zarudlý obličej, jako by-" Beau klečel ve sněhu vedle nehybného Tippettonova tělíčka. Sehnul se a přiložil na čelo bezvědomého mládence líc. Pak se přes Tipa zahleděl na Dalavara. „Určitě má horečku." Vzpřimil se. „Co myslíte... och, panebože. Podívejte. Jeho rukáv. Je roztržený. Myslím, že byl pokousán. Pomozte mi ho vysvléknout z kabátku. Jen tuhle paži. Nechci, aby tu vymrzlul."

Dalavar s Beauem rychle vytáhli Tipovu paži z rukávu kabátku. Mládenec přitom sice nařikal, ale neprobíral se. Šedosvit, Slídil a Svitka se shlukli kolem a vytvořili jakýsi větrolam, zatímco nahoře na skalní římse střežili Stopák, Dlouhonoh a Třpytka.

„Ránu má ošetřenou," promluvil Beau při opatrném odmotávání plátna kolem poraněné končetiny, „a zlatou mátou. Vidíte tu dužninu? Ach, Adone, ale paži má zapálenou a otekou. Co by mohl mít-? Och bože, hluboké šrámy a zhnisané."

„Tohle je Vulgovo kousnutí," ozval se Dalavar.

„Vulgovo kousnutí?" Beau zatajil dech. „Vulgův jed." Letmo vzhlédl k Draegům na skalním okraji. „Budu potřebovat svoji výbavu. Je v sedlových vacích."

Dalavar pozvedl tvář a vyřkl cosi podobného zavrčení. Stopák s Dlouhonohem se ve skocích pustili dolů zasněženým svahem, až za nimi sníh vířil.

Když jim Beau ze hřbetů stáhnul sedlové vaky, řekl: „Podle vzhledu ran byl Tip pokousán už před několika dny." Chvilí se probíral ve vacích a posléze z nich vynadal své nádobíčko a svazek snítek.

„Přeci jen jde o jed z Vulga. Trvalo dlouho, než se dara Phais zotavila ze své otrávené rány a stejně tomu může být i u Tipa. Musím mu podat další zlatou mátu... hlavně čaj, takže budeme potřebovat oheň a nějaké místo prosté sněhu." Rychle vzhlédl k Dalavarovi.

Vlčí čaroděj učinil gesto k jeskyňce. „Támhle je jediné nezasněžené místo. Znovu tam Tippettona odnesu." Sklonil se a zvedl Tipovo bezvládné tělíčko. Jak vstával, pohlédl na Šedosvita a vyřkl další mručivé slůvko. Velký stříbřitý vlk se otočil a se Slídilem v patách odskákali.

Beau popadl sedlové vaky a začal se sněhem brodit ke vstupu do jeskyňky. Dalavar s Tippettonem v náruči ho následoval a přitom prohodil: „Kousnutí Vulgů nejsou jen jedovatá, ale rovněž nečistá. Tahle rána možná nebude otrávená, nicméně zhnisaná od nečistot z Vulgovy tlamy. Taková vyžaduje kromě zlaté máty také očištění."

„Potřebujeme horkou vodu," řekl Beau, který konečně dospěl ke vchodu. „Panebože," vyhrkl, když vstoupil dovnitř a zhnuseně sraštil obličej, „vždyť to tady páchne jako venkovní záchod."

„Tippetton zde byl dlouho uvězněn," řekl Dalavar, jenž právě sehnutý vcházel za Beauem, „nejméně dny. Bez ohledu na ten zápach, není tu sníh."

Vlčí čaroděj mladíka něžně položil, pak přešel ke vstupu do jeskyňky, vykročil ven stranou a pustil se do srážení sněhu nad hlavou a jeho odstraňování. „Jakmile se Šedosvit se Slídilem vrátí, připravíme tu na oheň," zavolal dovnitř na Beaua.

Beau přikývl, ale neodpověděl, protože zrovna rozbalil čistou plátěnou látku a

rozkládal na ni zlatou mátu, obvazy a hrnek. K ruce si rovněž postavil svou koženou čutoru s vodou. Pak se obrátil a rozhlédl. Sesbíral Tipovy věci - sedlové vaky, loutničku, luk, toulec se šípy - a uspořádal je opodál. Všimnul si také Tipova hrnečku postaveného v malé puklině. Byl téměř plný a na skále nad ním se tvořila kapka.

Vida, alespoň jsi měl vodu, brachu, i když, jak se tak dívám, předraze málo.

Tink... zazněl dopad kapičky.

Beau se s povzdechem obrátil právě v okamžiku, když do jeskyňky vešla Svitka a lehla si vedle Tippetona.

„Copak ti ten puch nevadí, děvče?“ zeptal se Beau.

Svitka neodpověděla.

Beau zavrtěl hlavou a vyhlédl za Dalavarem, který od vchodu nadále odklízěl sníh. „Jáčku, Dalavare,“ zvolal Beau, „jak jen Šedosvit tohle místo vyslídil? Jak našel Tipa? Podle warrowanského pachu? Podle ohavného smradu téhle díry? Podle čeho?“

Dalavar zakroutil hlavou a pak řekl: „Podle ničeho, co jste zmínil, Beau. Šedosvit říkal, že ho slyšel zpívat.“

„Zpívat?“

Dalavar přikývl.

Beau pochybovačně pozvedl hlavu. „A tohle povídal?“

Dalavar opět přikývl.

„Šedosvit říkal, že slyšel 'zpěv'?“

Dalavar znovu přikývl.

Beau se zachmuřil. „Jakpak Šedosvit mohl vědět, co to je zpěv?“

Dalavar se sklonil a nahlédl dovnitř. Hleděl na Beaua překvapeně. „Drahý příteli, všichni vlci přece zpívají... a také se smějí. Cožpak je za noci neslyšíte? Nevídate, jak se zubí?“

„Panebože, ale nikdy jsem si nemyslel, že v-“

Svitka nastražila slechy a zvedla hlavu, kterou dosud spočívala mezi tlapami. Jeskynní vchod zatemnil jakýsi stín a před otvorem stanul Šedosvit s dlouhou borovou haluzí v mordě. Hned za ním postával Slídil s dlouhým a větrem pokriveným bezlistým pahýlem. Na Dalavarovo znamení větve upustili a zase odběhli.

Dalavar z haluze i z pahýlovité větve oklepal sníh, nahnul se dovnitř a pustil se do jejich rozlamování. „Tohle máme na podpal,“ řekl. „Šedosvit, Slídil, Dlouhonoh a Stopák se už vydali pro další.“

„Tady,“ řekl Beau a obracel se k sedlovým vakům, „vyndám svoje křesadlo a troua a pak si roz-“

Ale v téže chvíli ozářilo dutinu narudlé třepotavé světlo. Beau se zase otočil a uviděl Dalavara přikládajícího suché větévky do malého plaménku. Jak Vlčí mág oheň rozdělal, to Beau říci nedokázal. Přesto vzal Tipův hrneček, přilil do něj trochu vody a řekl: „Tady, dejte ji vařit.“

Dalavar obložil ohniček třemi kameny a postavil na ně hrnek, jehož cínové dno začaly olizovat plameny.

Po propláchnutí ran, odstranění nažloutlých škráloupů tvořících se strupů a od-

vedení hnisu, jak jen Beau nejlépe dokázal, řekl: „Och, Adone, možná, že Tip přijde o paži.“ Do očí mu vstoupily slzy. Otočil se k Vlčímu mágovi. „Och, Dalavare, dosud nikdy jsem žádnou končetinu neodřezával, i když na bitevním poli jsem to provádět viděl. Bylo to příšerné... ty nože, pilky... ten jekot. A teď možná budu muset udělat totéž, třebaže ani nemám... nemám ani...” zadrhl se a nepřiměl se už vyslovit, co že to vlastně nemá.

Otočil se a uviděl Svitku olizující Tipovy rány. „No tak, Svitko,” zaprotestoval a začal vstávat, ale Dalavar vztáhl ruku a zarazil ho.

„Nechtě ji, ať ho ošetří, Beau. Provedl jste veškerou očistu, jaké jste schopen. Teď umožněte jí, ať se činí, jak nejlépe umí. Až skončí, přiložte na ránu svou placku a zavažte mu ji. Zítra uvidíme.”

Někdy k půlnoci otevřel Tip oči, vzhlédl v třepotavém svitu ohníčku a uviděl, jak na něj s úsměvem shlíží Beau.

„Ach, je jda, Beau,” zaskřípěl pouhým šepem, „právě se mi zdál ten nejpříšernější se-“ Tippeton se rychle rozhlédl, při spatření ohromného vlka ležícího po jeho boku vytřeštil oči a v marné snaze dostat se pryč chabě a s nařikáním zahrabal v suti.

„Tipe, Tipe, to není Vulg,” řekl Beau a objal ho, aby mu zabránil ve zmitání. „Žádný Vulg, ale draegani fena, stříbřitá vlčice. Jmenuje se Svitka. Je to kamarádka.”

Tip, který sebou nepřestával házet, se na Beaua divoce zahleděl. „Ššš, ššš, Tipe,” konejšil ho Beau. „Nejde o Vulga, kdepak Vulg, ale přítelkyně. Stříbřitá vlčice. Vzpomeň si na tu písničku, kterou Phais zpívala v Bridgetonu. Draegové jsou smrtelným nepřítelem Vulgů.”

Tip, jehož zděšení pod vlivem Beauova uklidňování ustupovalo, bázně pohlédl na draegani vlčici, která nakláněla hlavu ze strany na stranu a ohlížela se za sebe. Beau se sklonil a obrátil Tipovu tvář k sobě.

„Dalavar říká, že se jim nemá hledět do očí zpřima. Taková neohroženost se jim nezamlouvá.”

Tip teď letmo pohlédl na skalnatý strop a zachrčel: „Ach bože, pořád jsem v jeskyni. Takže to nakonec ani sen nebyl.”

„Kdepak, brachu. Nebyl.”

Tip se natáhl, aby dosáhnul... dosáhnul... ale sesul se nazpět. „Beau, můj hrnek. Je někde v puklině.”

Beau popadl svou čturu, naplnil z ní jeden z cínových hrnků, pak Tipa podepřel a pomohl mu s pitím. Po vypití hrnku a ještě dvou dalších vzhlédl Tip k Beauovi, který ho přidržoval. „Ach, Beau, je tak fajn tě vidět. Jak ses sem dostal? Setkal ses cestou s Agronovou armádou? Jsou všichni v pořádku? Ten blizzard... ten zával...”

Beauovi zalily oči slzy. „Ach, brachu, přináším zlou zprávu. Král Agron, jeho armáda, domníváme se, že jsou všichni po smrti. Ta lavina...”

Plačící Tip upadl do spánku.

Beau se probudil právě včas, aby na skomírající uhlíky přihodil další větev a obnovil tak skromný ohníček. Když se otočil, spatřil, jak si Tip s námahou sedá a syká

přes zařaté zuby bolesti.

„Tady, brachu, dovol, abych pomohl," řekl a škrábal se sutí kolem Svitky, aby se dostal k Tipovi. Pomohl mu do sedu a stáhnul ho dozadu, aby se mohl zády opírat o boční stěnu jeskyně. Raněný mládenec bolestí z pohybu trochu sténal.

Slabě se pousmál. „Neměl bys teď náhodou něco k snědku? Jsem pořádně vyhládlý. A taky žiznivý."

Beau se chopil své čutory a sedlového vaku a při nalévání vody do hrnku řekl: „Mám nějaké suchary a sušené maso."

„Dej mi suchar, prosím. Na sušené maso nemám sílu."

Vzal si hrnek a vypil ho až do dna. Pak mu Beau podal suchar. Jak si z něj uhryzával, tiše se zasmál.

Beau na něj pohlédl. „Copak?"

Tip dlouho žvýkal a pak polkl. „Jen jsem si vzpomněl, co jsi řekl při jednom ranním jídle krátce předtím, než jsme zašli do Děsína, Beau." Když Beau nechápavě svažtil čílko, Tip pokračoval: „Existuje něco tak nechutného jako suchar?" zeptal ses tehdy a pak jsi dodal: 'A sušenému masu se říká škubanec proto, že je tak proklatě tuhé, že ti vyškubne zuby i s kořeny při pouhém pokusu uhryznout si prosté sousto.' Tohle jsi povídal, brachu. Dovol ale, abych ti sdělil, že právě teď chutná tenhle suchar docela prima." Tip si uchroupnul další sousto.

Beau se usmál a pozoroval, jak Tip žvýká. Pro případ, že by si znovu požádal o napití, svíral v ruce hrnek.

Tip vrhl letmý pohled po Svitce a pak se zadíval na Beua. „Odkud se vzala? Chci říci, že když jsem tě viděl naposled, ležel jsi na lehátku ve věznici, zrovínka po návratu od brány smrti. A ten mor, co je s ním? A mimochodem, snědl jsem všechnu zlatou mátu a stříbrný kořen či většinu z toho: tedy dva svazky, pět kořenů. Ach, něco ze zlaté máty jsem přiložil na to Vulgovo kousnutí."

„To ti, Tipe, zřejmě zachránilo život. -Chci říci, zlatá máta. Stejně jako zachránila můj." Najednou vytřeštil oči a vyhrkl: „Panebože."

Tip pohlédl vlevo a vpravo a pak se plnou pusou sucharu zeptal: „Copak?"

„Inu, jen mě napadlo, Tipe: Modruův mor..."

Tip vyčkával a pak Beua vybědl pohybem ruky se zbytkem sucharu.

„Och," ozval se Beau, jako by se vracel odkudsi, kam jej odvedly vlastní myšlenky. „Modruův mor... k jeho zničení bylo zapotřebí zlaté máty a stříbrného kořene. Stříbrný kořen jsem měl, ale zlatou mátu nikoliv. Bekki věděl, kde roste. Ty a Bekki jste ji sklídili. Moru byla učiněna přítrž. Když tě pokoušel Vulg, měl jsi něco zlaté máty při sobě, a to tě zachránilo před smrtí. Dalavar s Draegy přišli, protože se chtěl Dalavar seznámit s tím, kdo našel na mor lék. Pomáhal mi, když jsem se vydal za tebou. A byli to Stříbřití vlci, kteří tě objevili pohrbeného pod sněhem v téhle jeskyni."

Beau zmlkl a Tip nakrčil obočí.

„Och, Tipe, nechápeš? Všecko je propojené. Šedosvit tě našel kvůli Modruovu moru."

„Šedosvit?"

„Další z Draegů."

Tip letmo pohlédl na Svitku a pak řekl: „Beau, šlo o dlouhý řetěz událostí, který mě dostal až sem a stejně dlouhý řetěz přivedl na totéž místo také tebe. Pokud jde o příčinu a následek, neexistuje žádná přímá spojitost mezi Modruovým morem a tím, že jsme spolu na stejném místě v tomtéž čase. Kdepak, tenhle řetěz byl vykováván článek po článku a snadno se může uchylovat jiným směrem.”

„Ale ty to vážně nechápeš, Tipe. Nechápeš. Všechny ty články vedly sem a nikam jinam.”

Tip si povzdechl, uhryzl si poslední sousto sucharu, ale zvládl říci: „Kdepak je ten Dalavar, o němž ses už několikrát zmínil?”

Beau se zahleděl na jeskynní otvor. „Och, vzal si můj provaz a nůž a odešel pryč s několika Draegy. Povídal, že se vrátí před rozedněním.”

Nalil do hrnku vodu, podal ho Tipovi a pak se odplazil dopředu, aby na oheň přihodil další větev. Vzápětí cinknul cín o skálu, a když se Beau obrátil, zahlédl spícího Tipa s prázdným cínovým hrnečkem po boku. Odplazil se nazpět, opatrně spícího mládence odsunul od skalní stěny a položil ho vedle Svitky.

Dalavar se vrátil krátce před svítáním. Řekl něco Svitce, která vyšla z jeskyňky, dovnitř vstoupil Stopák a zaujal její místo.

„Zhotovil jsem sáně, Beau, takže jakmile bude Tippetton dost silný na cestu, zamíříme do Jallorby.”

„Myslíte, že ho dokážeme táhnout nazpátek přes Grónské tesáky? Chci říci, že část toho průsmyku je pořádně perná.”

Dalavar se usmál. „Už jsem se ptal svých přátel, zdali by byli ochotní se dát zapráhnout do postroje a vzít ho do vleku. Každý z nich souhlasil.”

Beau vzhlédl k Tipovi. „Něco snědl a myslím, že horečka už ustoupila, třebaže je pořád dost uzardělý. A s tou paží... inu, mohlo by to chvíli trvat. Mohli bychom spotřebovat jídlo.”

Dalavar vyštěkl smíchy. „Při šesti lovicích Draeganech? To je nepravděpodobné, drahý příteli.”

Beau se usmál a vzápětí se zachmuřil. „Vzhledem k Vulgům a Mizerákům kolem mám trochu starosti s tím ohněm. Chci říci, nevšimnou-li si třeba kouře.”

Dalavar sraštil čelo a zavrtěl hlavou. „Pokud jde o oheň, tu trochu dýmu větřík odfoukává ve směru, v němž jsme přišli. A vzhledem k tomu, že průchod do Gronu teď tarasí lavina, myslím, že Modruovi lokajové ho opustili zevnitř i zvenčí. Když jsme odešli zhotovit sáně, nezaznamenali jsme totiž po Zplozencích žádnou stopu.”

V té chvíli se v ústí jeskyňky objevil Šedosvit a upustil do sněhu zajíce. „Ach,” poznamenal Dalavar, „jídlo ke snídani je zde.”

V pozdním dopoledni se Tip probudil do vůně z rožněného zajíce nad ohněm, u něhož seděl na bobku Beau a tu a tam ho obrátil.

„Musím čůrat, Beau, a raději bych už tohle hnízdo neznečišťoval.”

„Och, Tipe, vždyť jsi ještě příliš-”

„Podívej, brachu, jdu ven, i kdybych se musel vyplazit.”

„To není třeba,” ozval se Dalavar, který se právě zjevil a vcházel do dutiny. Než

vešel dovnitř, sklonil se. Zvedl mládence a jak ho vynášel ven, prohodil: „Jsem Dalavar z Darda Vrka, ale někteří mě znají pod jménem Vlčí čaroděj.“

„... a tak nás ve skučení toho blizardu napadli Vulgové. Jednoho jsem zabil šípem, i když mě kousnul. Auly zabil druhého, ale zahynul přitom.“ Tip se odmlčel, opřel se o skalní stěnu a sbíral zbytky sil k dalšímu pokračování. Beau mu dal napít odvaru ze zlaté máty. Tippeton si usrkl a znovu se zastřeným hlasem pustil do vyprávění. „Můj poník byl mrtvý a Aulyho kůň odběhl. Blížili se další Vulgové a tak jsem posbíral, co se dalo, a dal se na útěk. Myslel jsem, že po mně budou slídit dole v průsmyku, a proto jsem se pustil do svahu, čirou náhodou objevil tuhle jeskyni a vlezl dovnitř.“ Tip se znovu odmlčel a napil se odvaru. Po chvíli a přes Beauovy námitky se dal opět do vyprávění. Hlas se mu chvěl námahou. „O něco málo později jsem si uvědomil, že jsem pokousaný, a že jde o kousnutí Vulga, které je jedovaté. A Beau, já přísahám, že jsem zaslechl, jak se mi pokoušíš připomenout zlatou mátu. Takový odvar jako tenhle jsem si uvařit nedokázal. A tak jsem něco máty snědl, něco požvýkal, šťávu jsem vyplivoval na ránu a vytvořil jakousi placku a... a... Och, inu, zbytek už znáš.“ Odmlčel se. Dýchal slabě.

„Štěstěna obracela vaším směrem svou usměvavou tvář, Waerlingu,“ řekl Dalavar, „protože bez její přízně byste nenarazil na tuhle jeskyni a byl byste zavalen tam venku.“

Tipovi vstoupily do očí slzy a zašeptal: „Stejně jako třicet tisíc jiných, Dalavare. Třicet tisíc.“

Dalavarovou tvář přelétlo zachmuření. „Modru se musí zodpovídat za mnohé.“

„Kdyby se mi ho podařilo dostat do rukou, zabil bych ho,“ zabručel Beau.

Dalavar se na oba Warrowany zadíval. „Přenechte pomstu za tyhle skony mně, milí přítelíčkové. Modruovy a mé cesty se už kdysi zkřížily, k jeho škodě... i když v tomhle případě na mě Štěstěna stejně jako ve vašem, Tippetone, shlížela s úsměvem.“

Tip si povzdychl a zamumlal: „Snad se na mě Štěstěna ke konci usmívala, ale předtím hleděla nazlobeně.“

„Buďte rád, že její skrytá tvář zůstala odvrácena, protože jinak by bývala smrt pod sněhem v porovnání s touhle sladká.“

Beau se zachvěl. „Och, dost už řečí o třech tvářích Štěstěny a strašlivých zhoubách. Raději se podívejme na tu ránu.“

„Neublíží mi, zůstává-li v ráně dosud něco z Vulgova jedu?“ zeptal se šeptem Tip, jenž se při Stopákově olizování odhalených šrámů trochu kabonil.

Dalavar zavrtěl hlavou. „Kdepak. Draegům jed z Vulgů neuškodí. A navíc, kdyby stopy jedu přetrvávaly, už byste byl mrtev.“

Tipův unavený pohled letmo spočinul na Beauovi, který řekl: „A kromě toho, Típe, otok trochu splasknul, myslím, že díky péči Svitky, která ti ránu čistila včera. Nech tedy Stopáka, ať se činí a zítra se zase podíváme.“

Při pozorování Stopákovy činnosti Tip usnul.

„Kolik je těch Stříbřitých vlků?“ zeptal se Tip při ukusování sousta ze zbytku za-

jíce ze včerejška.

„Sedm," opáčil Beau, „ale Měníče jsem už nějakou dobu nezahlédl. Je jako ostatní, jen má o něco tmavší srst."

U nohou raněného mládence polehával Dlouhonoh a se zájmem sledoval, jak Tip oždibuje studené maso.

Seděli chvíli beze slov. Konečně Tip zaječí kýtu obral a pohlédl na Beaua. „Myslíš, že se tenhle vlk zaječí kostí nezraní?"

Beau pokrčil rameny. „Dlouhonoh? Nechápu, proč by ho měla zranit. Chci tím říci, že vlci, tedy obyčejní, požírají zajíce za syrová i s kostmi. Stříbřitý vlk tedy jistě jednu z nich zdotat zvládne."

Tip napřáhl ruku s kostí k Dlouhonohovi, který si ji od něj nesmírně jemně vzal. Následovalo chňapnutí, křupnutí a bylo po kosti.

„Inu, Dlouhonohu, tohle byla rychlá prácička," poznamenal Tip.

„Vodu?" zeptal se Beau dolévající hrnek.

Tip přikývl, Beau mu ho podal a pak si druhý nalil pro sebe.

Když se Tipperton trochu napil, zadíval se přes hrnek k východu z jeskyně.

„Járku, Beau, kdy odtud odcházíme?"

Beau se zakabonil a pak řekl: „Jakmile odtud dokážeš vyjít a sám se vyčůrat."

„Och," vydechl Tip zklamaně. A posléze- „Teď, když ses o tom zmínil, Beau..."

Šest dní poté, co ho Draegové vysvobodili, se Tip zvládl vypořádat z jeskyňky bez pomoci. Po návratu na vratkých nohách se usmál a prohlásil: „Je čas k odchodu."

Dalavar stojícího, zpoceného a třesoucího se mladíka přelétl jedním pohledem a pak se obrátil k Beauovi. „Máme sánky."

Beau pokrčil rameny. „Zítř?"

Dalavar přikývl. „Zítřa."

Tipperton si se zabručením sedl, protože už déle stát nevydržel.

Následujícího jitra se Dalavar vyšplhal ke skalní římse a pomocí Tippertonova provazu vytáhl nahoru všechnu výstroj. Pokrývky z Beauova ranečku bylo poté využito k dodělení lůžka na sánkách. Pak Dalavar nahoru vytáhl oba mládence. Nejdřív Tippertona a pak Beaua.

Pak přiběhl Dlouhonoh a nechal se zapřáhnout do sáněk. Tip v nich byl se svým lukem a loutničkou upoután provazem. Zatímco se Dalavar vydal kamsi dopředu, usadil Beau všechny sedlové vaky přes draeganí hřbety Svitky, Stopáka a Slídila. Když skončil, vyskočil obkročmo na Třpytku.

Šedosvit se na něj podíval, pak se otočil a dal se do klusu. Ostatní Draegové za ním... a posléze za jedním ohybem dohnali Měníče. Tmavý vlk tam už čekal.

Pustili se přes sněhem zaváté svahy: vpředu Měníč s Šedosvitem, za nimi Slídil, pak Dlouhonoh se sánkami, Třpytka s Beauem a řadu uzavíral Stopák.

„Kdepak je Dalavar?" křikl Tip dozadu na Beaua.

Beau pokrčil ramínky. „Přichází a odchází... občas dost náhle... ale dnes večer se objeví. Alespoň to tak vždycky dělává."

Jen k dosažení východního konce průsmyku to smečce celkově trvalo skoro tři dny. Jednalo se o nějakých jedenáct či dvanáct leagues cesty, protože na mnoha místech byl průchod pomalý a při sestupu strmými srázy překážely sáně. A když ze svahů sestoupili, Beau i Tippeton byli rádi, když se před nimi rozprostřely táhlé zvlněné jordské šířavy. Ale i přesto, že už dosáhli poměrně rovinatého terénu, byl postup vpřed nadále pomalý. Dlouhonoh totiž drobného mládence táhl za sebou tak, aby s ním co nejméně otrásal.

A tak než před sebou spatřili světla Jallorby, cestovali další dva dny, bezmála skoro tři, protože v cestě pokračovali až do tmy. Krátce po půlnoci doklusalo šest Draegů na okraj města, kde se shledali s čekajícím Dalavarem.

Všechny je odvedl k hostinci U Bílého koně. Tam vyložil sánky a posadil Tipa na pokraj zastřešené verandy. Beau mezitím sundával z draeganích hřbetů sedlové vaky.

„Nu, pojďme dovnitř,“ řekl Beau, „a dejme si horké svaření víno.“

Dalavar zavrtěl hlavou. „Kdepak, milí drobečci, jděte sami. Já s mými přáteli toho máme ještě spoustu k vyřizování a musíme už dál. Myslím ale, že se do konce téhle války opět uvidíme.“

„Odcházíte?“ zeptal se Beau zklamaně.

„Ano.“

Beau přistoupil k Třpytce a objal ji. „Sbohem, milá Třpytko, a dávej na sebe pozor.“

Draeganí fena ho olízla.

Ke každému z mládenců přicházel jeden Stříbřitý vlk za druhým a snášel jejich dotek. Všichni, až na Šedosvita, protože vůdce smečky postával v dáli.

A Tippeton každého z nich objal a Dlouhonoh jako poslední v řadě mu jednou, váhavě olízl líčko. „Opatruj se, kamaráde,“ zašeptal Tippeton. „Třeba se příště podělíme o dalšího zajíce.“

Beau vystoupil na verandu, pomohl Tipovi vstát a pak řekl: „Sbohem, Dalavare, a děkujeme za všechno, co jste udělal. A jářku, kampak se poděl Měnič? Rád bych mu dal sbohem.“

Dalavar se pousmál a pak odpověděl: „Ach, to už jste ale udělal.“ Poté se kolem něj shluklo šero, obestřelo ho, jeho tělo se měnilo, rozrůstalo a nabývalo stříbřité šedavého nádechu. S černými drápy a blyštivými tesáky kleslo proměněné tělo na všechny čtyři a na místě, kde stál Dalavar, se nyní zubil Draega, třebaže poněkud tmavší než ostatní. A kolem Měničovy krku se na šňůrce pohupoval stříbřitý valounek.

„Panebože!“ vykřikl Beau, zatímco Tip udiveně lapal po dechu.

Poštěkávající a ňafající obří Stříbřítí vlci kroužili dokola a náhle, téměř jako jeden, se obrátili a vyrazili z města.

A v nepatrných svícninách Novoročního dne, prvního lednového dne, prvního dne roku tisícího dvoustého devadesátého sedmého Druhé Ěry říše Mithgar, prvního dne třetího roku rozsáhlé a strašlivé války, postávali Tip a Beau, jenž přítele podpíral, na zastřešené verandě hostince U Bílého koně a sledovali, jak se pod oblohou z

chladných křišťálových hvězd pлавnými skoky žene k západu sedm Stříbřitých vlků.

Když zmizeli z dohledu, pohlédl Beau na Tipa a prohodil: „Nu, brachu, pojďme na toho svařáčka.“

Kapitola dvacátá čtvrtá

„Vyhleďte pomoc těch, jež nejsou Lidmi," zacitoval Beau s upřeným pohledem do plamenů věštby dary Rael z Ardénského údolí, „a to jsme udělali, protože Dalavar a Stříbřití vlci Lidmi jistě nejsou."

„Och, Beau, ty máš za to, že její věštba patřila nám," odpověděl Tip, „ale v té místnosti bylo tehdy příliš mnoho významných osob, než aby platila pro dva obyčejné Warrowany. A pak, ta věštba má pokračování: '...k uhašení válečných požárů', což my určitě neprovádíme."

Oba mladíci seděli před krbem v hostinci U Bílého koně a popíjeli pivo z baňatých džbánek. Celkově už v Jallorby trávili měsíc a Tip každým dnem sílil. Otok na paži mu konečně ustoupil, hlavně k Beauově úlevě, který se děsil představy, že by mu ji musel odseknout, aby mu zachránil život. Přesto Beau, i když se zdálo, že je Tip na dobré cestě k úplnému uzdravení, odhadoval, že potrvá ještě několik dalších týdnů, než se opět vydají na cestu.

„Ach, Tipe, já vím, že žádné válečné požáry nehasíme," zaprotestoval Beau. „Pokouším se tu jen názorně uvést něco, co mi hned při prvním setkání sdělil Farrin."

Tip vykulil očka. „Ty ses setkal s Farrinem? S Mágem Farrinem?"

„Och ano, já ti to neřekl?"

Tip zavrtěl hlavou.

„Inu, přibyl do Dendoru asi týden před mým odjezdem. Vyprávěl jsem mu o té věštbě i o tom, jak nikdo z nás nevěděl, komu je určena. Dále jsem mu sdělil, že jsi odjel s lidskou armádou a že mi to dělá starosti. Chápal mou obavu a říkal, že u 'divokého kouzla' nikdy nelze poznat, jaký význam by věštba měla mít ani komu je určena. Tak či onak, ty jsi táhl do Gronu pouze s lidmi a nikoliv s osobami nelidského původu... a kvůli tomu jsi málem přišel o život."

„Beau," zabručel Tip, „ano, skoro mě to stálo život, ale nikoliv kvůli tomu, že jsem byl obklopen lidmi. Spíše k tomu došlo kvůli bytosti, která nebyla člověčí."

Beau se tázavě zahleděl přes okraj svého džbánu a Tip dodal: „Vlastně šlo o nelidského Vulga."

„Ano, Tipe, ale ty jsi v protikladu k věštbě dary Rael s naprostou určitostí žádnou pomoc nelidské bytosti nevyhledával." Tip se smutně pousmál. „Ach, brachu, v tomhle máš pravdu." V krbu zapraskalo sukovité dřevo a Tip řekl: „Věštba nevěštba, pověz mi něco víc o Farrinovi. Našel ty Utrunije? Pomohou?"

Beau s dlouhým a tichým povzdechem vydechl a řekl: „Ano, našel je, ale kde-pak, nepomohou... alespoň ne starší Utrunijové. Považují tuhle válku za záležitost Povrchářů... tedy nás... nikoliv za věc těch, kteří žijí v nitru pevné skály."

„A co Trpaslíci?" zeptal se Tip. „Ti přece ve skále žijí a v téhle válce bojují."

„Přesně na tohle jsem se ptal," odpověděl Beau, „a přesně na tohle se Skalních obrů zeptal i Farrin. Přesto odmítli... i když se téhle války účastní i Trpaslíci, odmítli se starší Utrunijové ke spojení přidat, ale někteří z mladších se prý zdáli nerozhodní."

„Och," vydechl Tip sklíčeně. „Doufal jsem, že pomohou, protože Čarodějka Le-

tha jednou říkala, že vzhledem k moci, kterou nad skálou vládnou, by možná jediný Utrun dokázal svrhnout celou horu."

„Adone," podivil se Beau. „To by byli silní spojenci."

Tip přikývl a povzdychl si. Po chvíli se napil piva a než ho polknul, převaloval ho v ústech. „Pověz mi ještě něco o Farrinovi," řekl konečně.

Beau pokrčil rameny. „Inu, mnoho už toho k vyprávění není. Těšil se na shledání se svými přáteli a opětovně uzavření sedmikruhu. Když jsem mu řekl, že byl Alvaron zabit, zasáhlo ho to jako blesk... zdá se, že se mu o tom v zámku nikdo ani slůvkem nezmínil. Hned příštího dne odjel vyhledat zbylou pětici. Ale ještě před odjezdem přijel za mnou a řekl mi, abych počkal na Dalavara. -Ehm, tedy, nezmínil ho jménem, sdělil mi jen, že od východu přijde kdosi, kdo by mi snad mohl pomoci. Je zcela jisté, že šlo o Dalavara s Draegy... vidíš, o smečku nelidského původu."

Tip rezignovaně pozvedl ruku. „Dobrá, Beau, vzdávám se. Od nynějška se budeme snažit zajistit, aby mezi těmi, k nimž se přidáme nebo jim budeme pomáhat či je budeme žádat o pomoc, aby mezi takovými bylo pokaždé alespoň pár osob nelidského původu."

Beau se ušklíbl. „I když jsou nelidmi také Mizeráci? Rûckové, jini jim podobní a Vulgové?"

„Kdepak, kdepak," ozval se Tip, „tyhle nelidi bych raději zmařil."

Beau dlouho hleděl do ohně a pak pohled stočil k Tippettonovi. „Jáčku, Tipe, kam se vydáme, až se zase úplně uzdravíš? Chci říci, podívej, přes rok jsme se věnovali jednomu poslání: nesli jsme penízek a pokoušeli se ho doručit. A také jsme ho doručili. A poté, inu, bylo nutné vypořádat se s morem. Ty ses vydal za zlatou mátou, kdežto já pečoval o nemocné. Pak ses ujal poslání zvěda krále Agrona a odjel jsi s ním. Jakmile jsem mohl, pustil jsem se za tebou. Ale teď, Tipe, je-li mince doručena, mor zneškodněn a vojsko krále Agrona už neexistuje, inu, cítím se jako našinec bez cíle, jako bych se nacházel spíše na okraji než tam, kde bych být měl. Chci říci, že si tady v Jallorby usrkáváme pivečko, zatímco po celé říši Mithgar zuří strašlivá válka. Zdá se, že není zrovna fér, když nepomáháme."

„Máš pravdu, Beau, neměli bychom setrvávat na okraji, je-li třeba bojovat a zastavit zlo. Nemůžeme jen tak vysedávat v Jallorby a čekat, dokud se všechno nevyřeší."

Beau si zavdal ze džbánu. Pak si setřel z úst pěnu a řekl: „Tedy dobře. A proto se znovu ptám, co uděláme a kam bychom se měli vydat, až budeš plně při síle?"

Tip si povzdychl a natáhl prsty, jež byly dosud dlouhým nepoužíváním poněkud zatuhlé. „Co myslíš, Beau, kdy to bude?"

Beau se zachmuřil. „Odhadoval bych, že do jarního tání. Jallorský průsmyk bude do té doby určitě průchodný, tedy, pokud se vydáme na jih. To si ale žadoní o otázkou, na kterou se ptám: kam pak? Do pevnosti Caer Pendwyr v Pellaru? Tedy tam, kam zamířili Phais s Loricem? Neměli bychom se stejně jako oni pokusit najít Horního krále Blainea, ať už je kdekoliv? Anebo, co se vydat do Darda Galion? Chci říci, že je-li Drimmen-deeve stále v obležení, dost bychom mohli vypomoci tam. Pak je zde stále Wilderland, odkud jsme vyšli, i když se jedná o dlouhou cestu. Na druhou stranu si myslím, že bychom se mohli vydat k Jordské pevnosti a vypomoci

Jordianům... chci říci, když už v Jordu zrovna jsme. Tak co ty na to, brachu? Kam dále? -Tedy, jakmile budeš zdravý."

Tip pokrčil rameny a pak řekl: „A co se pustit do Darda Erynian?"

Beau nasál vzduch mezi zuby „Do Černína? Ale proč?"

Tip se odmlčel, aby se napil ze džbánu. Pak na Beaua letmo pohlédl a řekl: „Podívej, Beau, až na Wilderland a Jord, leží ostatní místa, která jsi jmenoval, tedy Caer Pendwyr, Pellar, Darda Galion a Drimmen-deeve, na jih odtud, stejně jako Darda Erynian, Velká Zelená Dvorana."

Beau obrátil ruku dlaní vzhůru. „Ano, ale-"

„Vůbec žádné 'ano-ale', brachu," řekl Tip, „tenhle rozsáhlý hvozd je na cestě a kdesi v Darda Erynian žijí Warrowané od Pramenitky... ti, s nimiž žila také Rynna. Ty víš, že s výjimkou té krátké doby v pevnosti Caer Lindor jsem mezi mnoha Warrowany nikdy nebyl, a právě teď cítím z nějakého důvodu potřebu být s našimi, i když jen tak asi na týden."

„Warrowané v Černíně, ano, Típe, ale v Černíně žijí rovněž Skrytí-"

„Stejně jako Dylvané," vpadl mu do řeči Tip. „A také Baeroni."

Beau si vzdechl. „Inu, až na Baerony... a to si nejsem jistý, co jsou vlastně při své výšce a tak podobně zač... a povídá se, že někteří z nich prý na sebe mohou brát podoby medvědů a vlků... tak tedy až na Baerony jsou všichni ti ostatní, které jsi jmenoval, určitě nečlověčího původu, dokonce i Skrytí. -Ale, řekni, jak tohle přispěje k válce? Chci říci, co je v Darda Erynian na práci?"

„Inu, z posledních zpráv, které máme, víme, že někde na východním okraji Velké Zelené Dvorany se zdržuje jedna horda. Třeba svého umu využijeme tak, abychom s těmi Mizeráky něco provedli. -Och, Beau, dokud se do Darda Erynian nedostaneme, nedozvíme se, zdali v tomhle hvozdě existuje nějaký úkol, který bychom dokázali splnit, a nedozvíme se ani, zdali bychom měli pokračovat dál. Jistě nám tam někdo z Dylvanů, Baeronů, Warrowanů či někdo úplně jiný dokáže pomoci rozhodnout, kde bychom se mohli uplatnit nejlépe. Tak či onak, bez ohledu na úkol či radu, rád bych se ještě předtím, než se vydáme dál, setkal s našimi ostatními. A potom, víš, slíbil jsem, že se po doručení mince do Darda Erynian vrátím."

„Slíbil jsi to Rynně?"

Tip polkl, přikývl a řekl: „Z nějakého důvodu teď cítím silnou potřebu ten slib dodržet."

Beau si povzdechl. „Nu, brachu, slib neslib, ty víš, jaký pocit mám z Černína, jak mi celý připadá strašidelný, ale i já bych se rád setkal s nějakými Warrowany. A i kdybychom se tam zdrželi jen krátce, přesto..."

A tak bylo rozhodnuto. Jakmile budou moci projít Jallorským průsmykem, pustí se na jih do Darda Erynian, Velké Zelené Dvorany či Černína. Pokud k tomu ale získají prostředky, protože v celém Jallorby se nedal sehnat jediný poník.

Příštího dne se Tippetton znovu chopil své loutničky a i přes ztuhlé prsty levé ruky zvládl zahrát prostší kousky. Když se lidé z Jallorby doslechli, že u Bílého koně hraje a zpívá jeden z Malinku, přicházeli si ho do hostince při pár džbancích poslechnout.

A když zjistili, že je Beau léčitel, nastala po jeho umění velká poptávka. Vždyť předepisuje-li měšťanům na různé neduhy čaje, bylinky, léčivé placky a jiné medicíny jeden z Malíků, nejde o nic běžného.

A tak vzhledem k mimořádnému přílivu hostů uzavřel hostinský s oběma drobnými mladíky výhodný obchod: pokud bude Tip v hostinci U Bílého koně nadále hrát a zpívat a Beau provozovat svůj léčitelský obchod, pak budou mít zdarma bydlení a stravu včetně veškerého spropitného, které jim návštěvníci ušetří.

Hostinec byl tedy každý večer plný těch, kteří se přišli napít, zazpívat si a zatančit, kdežto za dne se dostavovali lidé s kašlem, bolestmi a jinými stížnostmi, obyvatelé, kteří si při příchodu či při odchodu zavdali hlt brandy. A se všemi těmi lidíčkami přicházely a odcházely také nejrůznější zvěsti, ale Tipovi s Beauem bylo zřejmé, že ať se ve vedení války děje cokoliv, nikdo zde o ní neví nic pravdivého. Ty zvěsti se totiž navzájem příliš často popíraly a příliš často obsahovaly zprávy, o nichž oba Warrowané věděli, že jsou nepravdivé.

Dny se dloužily a noci krátily, dokud nenadešel Jarní den se svou rovnováhou světla a tmy, ale krajinu neustávala svírat ledová zima, protože na pláních stále ležela silná sněhová pokrývka a průsmyk do Avenu zůstal zavátý sněhem. Jako by svět sevřela studená Modruova ruka... buď jeho anebo Gyphonova. Někteří tvrdili, že opoždění jara určitě souvisí se spadem kamenného prachu z nebe, zatímco jiní prohlašovali, že jde zjevně o čarodějné prokletí. Ještě další říkali, že už v dětství zažili zimy stejně chladné a stejně dlouhé. Ale podobně jako tomu bylo s pověstmi kolem války, žádný v Jallorby nerozlišoval skutečnost od fantazie, příčinu neznal nikdo.

První jarní den tedy nadešel bez úlevy. Přesto se za noci, když už tenký měsíční srpek dávno zašel, pokoušeli oba Warrowané pod křišťálovými hvězdami procházet elfím obřadem měnicích se ročních období, ale protože tam nebyl Trpaslík Bekki, který by je provázel, a ani žádný z Elfů, beznadějně se ve vlastních krocích zapléтали... třebaže Tipův zpěv obřadu odpovídal věrně.

Dny se chýlily k dubnu, zemi neustávala svírat zima, Tippeton nadále vyhrával a zpíval hostům U Bílého koně a Beau pokračoval v léčení nemocných. Denně ale také trávili čas za hostincem. Beau vrhal kulky z praku na makety a Tip znovu získával souldar zraku s lukem a šípem. Vystřeloval šípy do terčů upevněných na slamených panácích. Levou paží měl už k napínání luku dostatečně v pořádku a silnou. Tip ale z každého takového procvičování odcházel ve smutné náladě, protože naposledy si takhle počíнал s Rynnou Fenrushovou v pevnosti Caer Lindor, kterou zradili Vodáci, v níž zahynuli všichni Warrowané a z níž se podařilo uprchnout jen několika Elfům a hrstce Lidí. A tak střelba do přišpendlených terčů jen znovu vyvolávala hořkosladké vzpomínky na jeho Rynnu, na jeho skutečnou lásku, na ni a její lacinou píšťalku, na ni a její ryšavě hnědé vlasy, jantarové oči, prchavý úsměv, výbušnou povahu, na její něžný pohled i zlobný kukuč. Po návratu z výcviku sedával Tip tiše u ohně a tlumeně si brnkal na svou elfí loutničku, jež mu zřejmě poskytovala jistou míru útěchy, ale zda se mu kdy srdce zacelí... to Beau, který posedával opodál a

naslouchal, řici nedokázal.

Krátce po svítání, týden po Prvojaří, probudilo oba mládence poplašné vytrubování. Staří, mladí i ženy se chápali sekyr, luků, mečů, hrábí, košťat, klacků, lopat a všeho, co jim přišlo pod ruce a vyrazili do ulic bránit město. Tip s Beauem se vydrápali z lůžka, oblékli se, popadli své vlastní zbraně, a když vyběhli ven, dívali se, kam to obyvatelé města upřeně vyhlížejí a ukazují. Zasněženými pláňmi přijížděl velký jezdecký oddíl, jehož totožnost zastíraly dlouhé stíny vrhané Ponurami. Jezdci se neustále přibližovali, zatímco měšťané zaujíмали obranné postavení, Tip nasadil šíp na tětivu a Beau založil střelu do praku. A od blížících se jezdců dolehlo zatroubení rohu, které mezi Jallorbyjskými vyvolalo nadějeplné zahučení, protože šlo o stejný druh rohu, který sami používali. V téže chvíli prosvítl nízkou zavěšenou oblačností jedním sedlem v horách paprsek slunečního světla od východu, rozptýlil šero na pláních a ozářil přijíždějící jezdce. Kdosi mezi měšťany radostně zavýskal a hned poté se ozvaly jásavé výkřiky ostatních, protože teď mohli všichni rozpoznat zele nobílou vlajku, jež se třepetala na žerdi v popředí jízdy a dvoukolých válečných vozů, jejichž koně se hrdě vzpínali na zadní.

„Kdo to je?“ zvolal Tip na jednoho z měšťanů, postaršího občana a častého návštěvníka hostince, s pohrabáčem v ruce.

„Jordianští válečníci, hochu,“ odpověděl muž, pohlédl na dřevěnou zbraň, kterou svíral, a vzápětí ji odhodil na podlahu kryté verandy hostince. „Podle toho, co všichni říkají, to vypadá na regiment. Snad se z války vrací naši synové a dcery.“

Přes pláň do ulic Jallorby vjížděli vysocí muži na statných koních a rovněž ženy, nezakrotné Válečné panny z Jordy. Všichni Vanaduriané vyhlíželi za jízdy a se zbraněmi ve střehu hrdě a drsně, tváře měli rozhodné, rámovaly jim je vlasy barvy mědi a jejich jasné zraky byly tvrdé jako křemen, jako by pátraly po nepříteli téhle země.

Obyvatelé Jallorby jásali, vykřikovali *Harlingar!* a *Vanadurian!*, přebíhali z místa na místo a dovolávali se zpráv o svých bližních. Válečníci překypovali zářivými úsměvy a na oplátku jim hlasitě odpovídali, ačkoliv vesměs o synech a dcerách Jallorbyanských nic nevěděli.

Beau zatahal Tipa za rukáv a kamsi ukázal. S rachotem se k nim blížila jedna z dvoukolých válečných kár. Byla tažena čtyřspřežím v jedné řadě a uvnitř se vezly dvě Válečné panny. Jedna řídila a druhá svírala v rukou oštěp a malý kulatý štít. Zdálo se, že vlastní kára sestává ze dřeva potaženého kůží... jakýmsi obrněním. Měla ohromná kola se širokými kovovými obručemi kvůli lepší jízdě přes hrbolatý terén, a zlověstné čepele, které se otáčely na středech, třpytily se a vražedně sekaly. Vpravo a vzadu byl svazek šípů, kterých bylo celkem snad deset či dvanáct, a oba mládenci dokázali zahlédnout luk zavěšený na pravostranné rukojeti.

Zatímco se válečná dvoukolka blížila, odvrátil Tip pozornost od ní a zahleděl se na válečnice uvnitř. Byly urostlé, ztepilé a dolů jim v kudrlinách spadaly vlasy s měděným odstínem. Ocelové helmice, které měly na hlavách, byly černé a bez lesku. Jedna válečnice na ní měla vlající třetku z bílých koňských žíní a druhé se na ní třepotaly krkavčí křídla. Drátěné košile jim zakrývaly vlněné vesty a z ramen jim

splývaly dlouhé pláště proti ledovému chladu zimního povětří pozdního března.

„Panebože," vydechl Beau, „ty ale vypadají hrozně, vid'?"

Tip svažtil čelo. „Hrozně?"

„Ano, při tom, jak se jim oslnivě lesknou ty rusé vlasy," odpověděl Beau, „a jaký oheň jim kouká z očí."

„Vždyť se usmívají, Beau."

„Jo. Ted'. Ale já si je představuji, jak vypadají, když se s rachotem řítí přes pláň, strhávají k zemi některé bezmocné nepřátele a přitom se vražedně blýskají ty čepele na kolech. Nemyslíš, že smrtelně?"

Tip pokrčil rameny. „Um, myslím, že ano. Ale protentokrát mi připadají v pohodě."

Jak válečná kára rachotila kolem, kopinice vytěžila zrak, šťouchla vozatajku do žeber a ukázala na Tipa s Beauem. Obě Válečné panny se na Warrowany vzápětí usmály a zamávaly jim. Mládenci jim na oplátku vysekli hlubokou poklonu.

„Dediana," překřikla žvatlání davu nacpaného v hostinci U Bílého koně.

„Já jsem Beau Darby a tohle je Tippeton Thistledown," vykřikl Beau.

Dediana se usmála a ukázala na svou družku, která v té chvíli dlouhými doušky upíjela z hrnku horké kořeněné víno. „Tohle je Linde."

„Cože?"

Dediana se nahnula přes stůl. „Jmenuje se Linde."

„Aha," odušil Beau.

Tip trhaně pokývl hlavou. „Nesmírně nás těší, že vás poznáváme, Dediano a Linde, ale povězte prosím, jak se to má s válkou?"

Dedianinou tvář přelétl zachmuřený výraz. „Moc dobře ne. Ti *fördömlig mask-folk* dotáhli až k Jordské pevnosti, než se nám je podařilo obrátit. Zůstávala za nimi stopa zkázy: masakrování, drancování, vypalování."

„Koně zabít pro maso," vpadla jí do řeči Linde a s prásknutím postavila na stůl prázdný hrnek.

Dediana živě přikývla a zařala ruku v pěst. „Když už jsme si mysleli, že pevnost padne, zaútočili zezadu Fjordland'ané. Ted' už jsou *Swärm* hnáni na sever a východ, ve směru Kathu a Naudu. Oba tyhle národy se vstupem do války váhají, ale ted' už jim nic jiného nezbyde."

„Na sever a na východ?" zeptal se Tip a zachmuřil se. „Hmm. V Dendoru se povídalo, že prý slečna Ryla tvrdila, že Mizeráky znovu zaženete do Borealského moře, což by bylo směrem na západ, nemám pravdu?"

„Kéž bychom je mohli vytlačit na západ, pane Tippetone, protože kdyby se vrátili k moři, zjistili by, že jim Fjordland'ané spálili všechny lodě, takže bychom je pak opravdu vehnali do moře, v jehož chladných vodách by zhynuli. Zdá se ale, že tohle osud nepředurčil, protože právě vedou ústupovou válku v úplně jiném směru."

Beau sklonil hlavu na stranu. „Ústupovou válku? Řekněte, nenahrává tohle spíše Jordy, tedy, má-li koně?"

„Ano," řekla Dediana, „ale oni mají Ghûly na Hèlořích. Přesto je neustále napadáme a zase se stahujeme a zatímco prchají přes naše území, útočíme na jejich nej-

slabší úseky."

Dediana se odmlčela, aby se napila vína. Ozvala se Linde. „Ovšem že budou Naudronští a Kathianští vinít Jord z toho, že Svärm odvrátil na sever a východ a žene je k těmto krajinám. Poslouží to jen k podnícení starých nenávistí mezi Jordem a těmito dvěma *förbannad* zeměmi... jež všechny započaly mnohými nekalými činy, kterých se na sobě dopustili již kdysi v dávné minulosti." Udeřila se pěstí do otevřené dlaně a v očích jí zaplápl oheň.

„Promiňte, drahá slečno," promluvil Tip, „ale běsní-li na severovýchodě stále boj, pak se ptám, co potom dělá váš regiment zde v Jallorby, na jihovýchodě a dosud v Jordu, nicméně od bitvy natolik daleko, jak jen je to možné."

„Argh," zabručela Linde a zavrtěla hlavou, ale ozvala se Dediana: „Celý tenhle regiment sestává ze zraněných. Narazil na nás král Ranor a přikázal nám, abychom po zotavení vytvořili regiment a zamířili k pevnosti Caer Lindor. Král Ranor cítil potřebu poslat nějakou pomoc Hornímu králi Blaineovi. Tu představujeme právě my. Symbolický oddíl, jenž má demonstrovat podporu a bojovat po boku Horního krále, dokud se zbytek Jordských nebude moci vrátit."

„Ale pokud vím," řekl Tip, „není jisté, kde se Horní král Blaine v současnosti nachází. Slečna Ryla tuhle zprávu nevyřídila?"

Dediana přikývla. „Král Ranor tvrdí, že v Pellaru král Blaine být nemusí, ale že tam jistě dříve či později dorazí."

„*Fördömlig taggspjut!*!" vykřikla Linde, vykasala si drátěnou košili s vycpávkou pod ní i hedvábný nátlélník a zadívala se na dlouhou růžovou jizvu, která se jí táhla přes břicho. „Kdyby nebylo toho zpropadeného Ghûla, byla bych teď s Vanaduri-ny."

Linde spustila drátěnou košili. „Ty víš, co mám na mysli, Dediano. Kdybych ne-utrpěla zranění, bojovala bych nahoře na severu."

„Ale, ale," zaprotestoval Beau. „Utrpět zranění není žádná ostuda. Už jsem takových viděl spousty a rovněž ty z nejzarputilejších: Trpaslíky, Baerony, Elfy, Lidi, Warrowany- nu a jeden z posledně jmenovaných, tady Tipperton, toho pokousal Vulg. Ukaž jim své jizvy, Tipe. Hodně z nich je také šitých. Víte, já jsem léčil."

„Vás pokousal Värg a žijete?" zeptala se Dediana Tipa.

„Ovšem, že ano," ozval se zase Beau. „Předved' jim své jizvy, Tipe, ukaž jim je." Tip si neochotně vykasal levý rukáv a odhalil hluboké šrámy po tesácích.

„A co ten Värg?" zeptala se Linde při pohledu na ránu.

„Je mrtvý," řekl Beau. „Tip ho probodl šípem."

Dediana pohlédla na Tipa. „Vy jste zabil Värge pouhým šípem, který jste svíral v ruce?"

„Vlastně," řekl Tip, „jsem ho měl v pravačce, když na mě ten Vulg skočil. Padal jsem vzad s levačkou v jeho tlamě. Spodek šípu narazil na zem a Vulg se zvládnul nabodnout, jak na mě dopadal."

Dediana zavrtěla hlavou. „Štěstěna na vás, Tippertone Thistledowne, shlížela s úsměvem, protože kdyby ne, pak by se šíp neocitl přímo na smrtelném středu, byl by se prostě zlomil a vy byste byl jeho potravou."

„Co je to za *dar*?" zeptala se Linde.

„Dar?“

„Um...“ Linde hledala slovo v obecném jazyce. Pak se otočili k Dedianě. „*Um, vad är dar på den gemensam tunga?*“

„Jed,“ napověděla Dediana. „Utrejch.“

Linde se na Tipa zahleděla s pozvednutým obočím.

„Och, inu, náhodou jsem měl u sebe něco zlaté máty. Jed sice zneškodnila, ale tlamy Vulgů bývají nečisté, takže se rána zanítí a... pak se objevil Beau a vyléčil mě.“

Linde se opět obrátila k Dedianě. „*Vad är zlata mata?*“

Dediana pokrčila rameny a poté se zadívala na oba mládence. „Co je *zlata mata?*“

Beau sáhl do kapsy a vytáhl z ní malé stříbrné pouzdro ještě od Aris z Ardénské-
ho údolí. S klapnutím je otevřel a řekl: „Další mám ve své léčitelské brašně.“

Malá kovová krabička už zase obsahovala mátové snítky.

„Áá,“ přisvědčila Dediana, „*Guldgul mynta.*“

Linde přikývla a k Tippettonovi poznamenala: „Dáma Štěstěna na vás opět shlí-
žela s úsměvem.“

Tip nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Kéž by byla shlížela kapánek dříve, tak, aby v
průsmyku nebyli vůbec žádní Vulgové.“

Linde lehce pokrčila rameny a řekla: „Zdá se, že je co vyprávět, a protože vy už
víte, proč jsme zde v Jallorby, myslím, že je na čase, abychom se dozvěděly, jak jste
se zde vlastně ocitli vy dva.“

Beau na ni pohlédl. „*Mygga?*“

Linde se zasmála. „Komáři.“

Beau se ušklíbl. „Och, takže my jsme tedy komáři. Inu myslím, že vás krapítek
překvapí, až se dozvíte, čím vším už tihle 'komáři' prošli. Tipe, pusť se do toho.
Pověz jim to.“

„Unh!“ zabručel Tip s pokleslou bradičkou a vytřeštěně se na Beaua zadíval.

„No tak, Tipe, do toho, pověz jim to,“ naléhal Beau a obrátí! se k Linde. „Víte,
jde o dlouhé vyprávění.“

Dediana vztáhla ruku a zachytila za paži obsluhující děvče, které právě procháze-
lo kotem. „Přineste nám plnou konvici a čtyři plné džbány. Čeká nás totiž dlouhé
vyprávění.“

„Jauuu, moje hlava,“ záupěl Beau a stínil si oči před časnými ranními paprsky,
které prosvítaly oknem naolejovaným kůží.

Tip se posadil a jak se rozhlížel kolem, opakovaně přivíral oči a přejížděl si ja-
zykem po patře, jako by ochutnával něco nepříjemného. Pak pohlédl na Beaua, vy-
prskl smíchy, ale vzápětí sebou při tom zvuku bolestivě škubnul.

„Čemu se řehtáš, brachu?“ zeptal se tiše Beau.

„Tvým očím, Beau. Tvým očím. Podobají se dvěma žlutým dírkám ve sněhu.“

„Ty máš co povídat, kamaráde, ty, který se těma svýma zarudlýma očima chystáš
vykrvácat.“

Tip zasténal a začal se vyhrabávat z lůžka, ale vzápětí se zase rychle stáhnul.

„Beau," zasyčel, „máme hosty."

Beau vyhlédl přes okraj lůžka. „Um, to budou Dediana, Linde a ta dvě dvojčata, Irana s Deou."

Tip svraštil čítko. „Jápak se-?"

„Copak si nevzpomínáš, Tipe? Pozval jsi je do našeho pokoje, aby nemusely spát na jedné pryčce ve stájích."

„Já že je pozval?"

„Jo, ty."

Tipperton přehlízející čtveřici válečných panen ležících na pokrývkách na podlaze si tiskl dlaně k čelu. „Podívej, Tipe," ozval se Beau, „nabídlý nám, že nás vezmou s sebou, až se vydají do pevnosti Caer Lindor. Chci říci, že by měly projíždět těsně kolem Černína, a bude-li nás obklopotvat celá jordianská brigáda, celkem na tisíc válečníků či přibližně tolik, bude cestování mnohem bezpečnější. A pak, nevidíš, že se vlastně jedná o samé Válečné panny, s nimiž bychom měli cestovat?"

Tip přikývl, a jak se mu zamotala hlava, záupně a oběma rukama se za ni chytil. „Och, už si vzpomínám. Ale Beau, žádnou námitku ode mě neuslyšíš. Souhlasím: jet bychom s nimi měli." Pak se na Beaua zadíval a zachmuřil se. „Ale s čímkoliv souvisí skutečnost, že jde o Válečné panny?"

„Inu, brachu, nemyslím tím nic jiného, než to, že nejsou Lidmi."

Když Beau zacitoval „Vyhledej pomoc těch, jež nejsou lidmi", Tip s povzdechem rozhodil rukama.

Téhož dne začal průsmekem profukovat teplý vítr od jihu, což někteří komentovali jako dobré znamení, zatímco jiní prohlašovali, že jde jen o obyčejný jarní vítr. Ještě jiní říkali, že to se Modruův zrak odvrátil jinam. Ale ať už to bylo jakkoliv, zima začínala neochotně ztrácet svou vládu nad plány pod Jallorby. Krajina se zvolna zbavovala sněhu, pod nímž se objevovala hustá žlutá tráva čekající na zazenání. V teplejším ovzduší a vzdor blátu skotačily ulicemi rozesmáté děti a všude bylo vidět usměvavé tváře. A do rozsedliny každodenně vyjížděli vanadurianští zvědi, aby se posléze vraceli se zprávou, že sních nadále blokuje, třebaže je tam už znát značné tání. Uplynul týden a vítr vanout nepřestával. Vanul i dalších pět dní, ale následujícího dne, desátého dubna, ustal vát úplně. Přesto se zvědi vrátili s hlášením, že je snad už cesta na jih i vzdor překážejícímu sněhu průchodná.

Jedenáctého dubna se tedy vanaduriánská brigáda pod zšeřelou oblohou vydala z Jallorby. Podél cesty stáli jeho obyvatelé, kteří vesměs provolávali ovace, i když někteří také plakali. Beau Darby se vezl ve válečné káře, kterou řídila Dediana s kopinicí Linde po boku a Tipperton Thistledown ve dvoukolce, kterou kočírovala Dea, zatímco její dvojče Irana postávala u oštěpů.

Zatímco káry rachotily kostrbatou cestou vzhůru do průsmku, Irana prohodila: „Tippertone, není nutné, abyste celou cestu na jih stál." Povysadila dvě čalouněná prkénka připevněná k vnitřním stěnám káry, která s klapnutím sjela na vysuté opory, čímž po obou stranách vznikly dvě sedátka.

„Ale kde bude sedět Dea?" namítl Tip a letmo vzhlédl na tmavovlasou vozatajku.

Hea se otočila, upřela na mladíka modré oči a usmála se. „Žádné strachy, maličký, vystřídáme se všichni tři, protože nohy se unaví stáním, kdežto zadek sezením, zvláště přes nerovný terén.“

Když se Irana posadila, vyškřábal se Tip na druhé sedátko a přidržel se madla, aby se lépe vyrovnával s kodrcáním válečné dvoukolky, jež s rachotem stoupala nerovnou cestou. Otočil se a zadíval se na Dedianinu káru, která jela přímo za nimi. Všiml si, že Beau už rovněž sedí. Jeho obličej se ukazoval těsně nad zábradlím. Beau se zašklebil a zamával. Tip mu zamávání oplatil a zase se obrátil nazpět. Směřovali vzhůru do průsmyku, dlouhá řada vanaduriánských válečníků, která se táhla daleko dopředu i dozadu.

„Ted' jsme v Ponurách, Tippetone,“ poznamenala Irana cestou vzhůru přes rameno, „v horách, kde sídlí *fördömlig* Škrabošáci. Kdyby došlo k boji, zpomalím vám natolik, abyste si z káry seskočil. Kdybychom vás totiž měly pod nohama, nemohly bychom s Deou účinně bojovat. Uchylte se na nějaké bezpečné místo. Po skončení boje se pro vás vrátíme.“

„Tohle si s sebou budete muset také vzít,“ řekla Irana a ukazovala na Tipův ranec, který obsahoval dohromady svázanou loutničku, tlumok a příkrývku, na nichž spočívaly luk s toulcem.

Tip přikývl, ale neodpověděl. Cesta vzhůru průsmykem do hor pokračovala.

Čím výše se dostávali, tím více se mrazivý vzduch ochlazoval a po obou stranách, tam, kam slunce nezasvítilo a ani vlažný vítr z posledních několika dní nedokázal dosáhnout, ležely v zastíněných spárách a trhlínách závěje neroztáleného sněhu. Zatímco se valili neustále dál a kola válečných kár občas najížděla do sněhové závěje či sklouzávala po ledu, Tip se těsněji choulil do kabátku. Často vstával a přidržoval se zábradlí. Tehdy na jeho místo usedala buď Dea nebo Irana a vždy jedno z dvojčat ovládalo opratě dokonce i ze sedu, protože koně prostě sledovali ty před sebou, takže potřebovali vést jen málo nebo vůbec ne. Tu a tam zastavovali, aby si koně odpočali. Buď tak anebo vedle nich kráčeli. Tip s Beauem tyhle procházky považovali za vítanou úlevu od kodrcání na káře, a proto se společně brodili sněhem a smekali se po ledu. Příležitostně dojížděli k širokým závějím, jež se pokoušely blokovat průjezd, ale vzhledem k tomu, že se před oběma mládenci pohybovala čtvrtina trénu, než k takovým místům dospěli, koně a povozy vpředu už sněhové zátarasý natolik udusali, že se dál dostávali jen s malým úsilím, pokud vůbec nějakým.

Krátce po poledni dospěli na hřeben sedla a ihned se pustili do dlouhého sjezdu, což Dediana s letným pohledem na olověnou oblohu ozřejmila poznámkou: „Vzdor vlažnému větru z minulého týdne i vzdor dobré vůli Paní Štěstěny v průsmyku přes noc nezůstaneme. Tenhle kraj totiž neustává svírat chlad, zvláště v těchto výškách, kde může docházet k náhlým zimním bouřím, jež by nás zcela polapily.“

„Panebože, Dediano, tohle neříkejte,“ zašeptal Beau. „Chci říci, abyste si neříkala o potíže tam, kde žádné nejsou.“

A tak sjížděli stále níž a níž a uprostřed odpoledne, jako by byla Dedianina slova prorocká, jim do zad začal vát ledový vítr a na nebi zavířila temná mračna. Během pouhých několika svícnin vřeštěl krajem kvilivý blizard.

Než se probili k úpatí, už dávno se setmělo. Svištícím sněhem projely jako poslední zásobní povozy a jejich doprovod. Probojovávali se dál do zalesněné krajiny, aby si mezi stromy vyhledali nějaké útočiště, třebaže určitou ochranu před nejhorším z bouře dovoloval horský val za nimi. A přestože dokázali metelici dohlédnout sotva na pár yardů, rozestavil *hrosmaršál* Hannor hlídky kolem tábora, který právě budoval zbytek válečníků.

Příštího dne, i když sněžit nepřestávalo, pokračovali v dalším sjezdu v jižním směru. Koně, povozy a káry se klopotně probíjeli vysokými závějemí. Ale čím dále jízžděli, tím méně sněžilo a tím méně pokrýval zem sníh. Zde krajinu dočista vysmýčil teplý vítr z uplynulých dní, a proto byl čerstvě napadaný sníh mělký.

„Ted' směřujeme k řece, Tippetone,“ řekla Ilea. Slunce stálo nízko na obzoru. „Nezapomeňte, dojde-li k boji, zpomalím vám na tak dlouho, abyste mohl z káry vyskočit. Až bude po všem, Irana a já se vrátíme.“

Tip přikývl. Loutničku, tlumok a přikrývku už měl na popruhu přes záda, luk v ruce a toulec u stehna. Vanadurianští zvědové totiž přijížděli se zprávou, že je Älvstad zničený. A i přesto, že zvědové žádné Mizeráky nezahledli a hlásili, že se rozvaliny zdají týdně staré, i přesto *hrosmaršál* Hannor přikázal, aby se Vanadurští přichystali k boji.

Tip se odpoledním slunečním svitem znovu zahleděl do svahu na káru za sebou a povšiml si, že i Beau je otrávený. Sjeli k nábreží, přešli brod a před sebou spatřili Älvstad s roztržštěnou palisádovou hradbou a zuhelnatělými stavbami na druhé straně. Sněhovou fujavici nhanou vichrem vystávalo černé spaleniště.

„Řekl bych odplata,“ poznamenal Tip odvracející strnulý zrak od pozůstatků zabitých, od ostatků, jež byly nyní vesměs zaváté sněhem, „protože se zde konalo shromažďování Agronovy armády.“

„Já bych řekl, že se jedná o obyčejné zlo,“ řekl Beau a od pusy mu přitom v mrazivém ovzduší unikala bílá pára.

Tip máchl rukou k zuhelnatělým stájím. „Nu, Beau, ti poníci, s nimiž jsme stále počítali, jsou všichni pryč.“

„Odporáci je zřejmě snědli,“ řekl skřípavě Beau a udeřil se pěstičkou do dlaně.

Tip přikývl a pak řekl: „Už jsem viděl dost. Vraťme se do tábora.“

Pustili se vzhůru zasněženým kopcem, přešli hřeben a poté prošli kruhem hlídek za ním.

Vanaduriané směřovali neustále k jihu a toho dne překročili brod na řece Severní Hraně a den poté brod na Jižní Hraně. Horský prstenec Okrajek vybíhal od východu a stácel se k jihu. Putovali podél úpatí. Dny se prodlužovaly a noci krátily. Na sklonku třetího dne od opuštění Älvstadu před sebou spatřili zalesněnou krajinu. Šlo o severní cíp Darda Erynian a dokonce i Vanadurští na něj zahlíželi obezřetnými pohledy. Bez ohledu na to, jakkoliv se mu říkalo - zda Darda Erynian, Velká Zelená Dvorana nebo Černín - měl totiž zlověstnou pověst, nicméně, Tippeton s tímhle

názorem nesouhlasil. Když se ale Dediana s Linde zadívali na Beaua, zakroutil hlavou a prohlásil: „Žijí tam neblahé bytosti a byly tam i v době, kdy jsme ho celý projížděli napříč.“

Po celý den se odchylovali k východu a pohybovali se podél jeho okraje. Příštího dne se opět stočili k jihu. Cestou měli po levici Okrajky a po pravici les. Čtvrtina Vanadurských jela před nimi a tři čtvrtiny za nimi. Sníh už nyní pokrýval zemi jen příležitostně. Vzdor všemu se totiž zdálo, že se svou neúprosnou cestou blíží jaro: tráva pod nohama a kopyty se začínala zelenat, na stromech Černínského hvozdu bylo možné zahlédnout nové výhonky a mezi větrovým proletovali vracející se ptáci, jež prozpěvovali své územní písně spojené s námluvami. A vzduch voněl táním, zemí, a prýstící vodou. Ale noci byly vzdor posledním teplejším dnům stále chladné.

Toho večera požádali Tip s Beauem o povolení navštívit hrosmaršála Hannora, k jehož ohni je přivedla Dediana. Sešli se tam s vysokým štíhlým mužem, který měl černé vlasy s šedivějícími skráněmi. Zatímco Dediana promlouvala, hleděl na oba Valdiny jestřábím zrakem. „Hrosmaršále Hannore, tohle jsou pánové Tippeton Thistledown a Beau Darby, o nichž jsem vám už vyprávěla.“

„Tak tohle jsou ti pasažéři, které vezete na jih,“ řekl Hannor, aniž by na ni jen letmo pohlédl.

„V mém voze a pak ještě ve voze dvojčat, hrosmaršále.“

Hannor se zašklebil a zeptal se: „Který z vás je léčitel?“

„U-uhm, já, pane,“ odpověděl Beau a vystoupil do popředí.

Hannor dosedl na kámen opodál a ve svitu ohně napráhl ruku s nataženým ukazovákem. „Tuhle jsem si zadřel třísku...“

Beau sraštil čílko. „Máte špendlík? Jehla by stačila.“

„Aralde!“ křikl hrosmaršál. „Špendlík nebo jehlu.“

O chvíli později vyšel z přítmi harlingský mladík s jehlou v ruce.

Beau zvedl hořící poleno a zatímco jehlu opatrně žihal plamenem, ozval se Tippeton: „Pane, podél zdejšího východního okraje Černína se zdržuje jedna horda. Tedy, když jsme tam byli naposledy, tak tam alespoň byla.“

Beau se zakabonil, vzal Hannorův ukazovák do ručky a začal do třísky dloubat. „Půl hordy, Tipe. Pamatuješ?“

Tip přikývl. „Ano, od dary Cein jsme se dozvěděli, že jí polovinu zničili Skrytí, když prchala s rozvalin pevnosti Caer Lindor.“

Hannor pozdvihl obočí. „Pět segmentů? A kdesi podél tohoto okraje?“

„Ano, pane. Dole u řeky Rissanin.“

„Jak stará je tahle zpráva?“

„Um,“ zauvažoval Tip nazpět, „už tak dvacet měsíců.“

Beau přikývl.

Hannor zavrtěl hlavou. „Něco málo přes rok a půl? Není tedy pravděpodobné, že se po téhle hranici potloukají. Jaké by měli poslání, jestli už pevnost Caer Lindor, jak říkáte, padla?“

Tip obrátil ruku dlaní vzhůru a řekl: „Možná drží Erynský brod.“

„Možná se podél zdejšího okraje Černína zdržují proto, aby Skrytým bránili v tažení na jih k pevnosti Caer Pendwyr,“ ozval se Beau. „A je venku,“ řekl vzápětí.

Pozvedl jehlu s nabodnutou třískou na hrotu. Ukázal ji hrosmaršálovi a řekl: „Být vámi, pane, strčil bych ten prst do brandy.“

„Hmph, škoda dobré brandy, pane Beau.“

„I přesto,“ trval na svém Beau předávající jehlu Araldovi. Hannor k mladíkovi vzhlédl. „Přines krapet brandy, hochu.“

Arald znovu zašel do šera. „Je nepravděpodobné, že by se Skrytí objevili. Přesto, pro případ, že by tenhle okraj stále střežila nějaká horda či její část, popřípadě, že by držela brod, zajistím, aby o tom věděli zvědové.“

Když se Arald vrátil s brandy, strčil Hannor prst do pohárku, zavířil jím dokola, vytáhl ho, tekutinu odsál a zbylou brandy hodil do sebe. Při otírání úst se obrátil k Tipovi. „Povězte mi, pane Tippertone, nemáte tu někde poblíž svou loutnu? Jestli ano, nezahrál byste?“

Po třech dnech dospěli na Landover Road, pár mil na západ od Braetonu, městečka v nitru Rimmenského průsmyku, jež Růptové do základů zničili.

„Panebože,“ prohodil Beau toho večera, „vždyť my se vlastně pohybujeme v ohromném kruhu. Jakkap je to, to bylo v září před dvěma lety, co jsme tu byli, ne?“

„Vy jste tu byli?“ zeptala se Ilea.

Tip přikývl. „Ano. A právě u Braetonu jsme zničili jeden mizerácký segment.“

Irana k němu stočila modré oči. „Sami?“

„Docela ne,“ řekl Beau s úsměvem. „Abych byl přesný, něco málo pomocníků jsme měli: na tisíc Dylvanů a pět set Baeronů.“ Rozhlédl se a pak dodal: „Baeroni na statných koních je sráželi k zemi a po nich přijížděli Dylvani na lehčích ořích, kteří se trochu podobají vašim. Spolu s nimi jsme na ponících jeli Tip a já.“

„Haj!“ zvolala Irana, popadla kopí, vyskočila na nohy a prudce jej pozvedla k nebi. „Pánové Beau a Tipperton: *Krigares av den Hros!*“

Ostatní tři Válečné panny vykřikly *Haj!*

Beau se zamračil a zeptal se Dei: „Copak to vaše sestra říkala?“

Ilea se pousmála. „Nazvala vás oba válečníky koně.“

„Um, slečno Irano...“ ozval se Beau a vzhlédl k Deinu dvojčeti. Irana na mládence shlédla a zachmuřila se.

„Ne, že bych vám odporoval,“ řekl Beau, „ale musíme-li být válečníky, pak byste nás měla spíše nazvat válečníky poníka.“

Irana vybuchla smíchy, pozvedla oštěp k nebi a přes výbuchy smíchu zvládla provolat: „*Krigares av den Ponny!*“

Dediana, Linde a Ilea jásavě zavýskaly.

„Copak?“ dožadoval se Beau. „Co říkala?“

„V-vál-válečníci,“ zajíkala se Linde, „p-p-“

„Poníka?“ zeptal se Beau, a když Linde přikývla, dodal: „A copak je na tom tak legračního?“

Jeho dotaz vyvolal jen další salvy smíchu, ale nakonec se Dedianě, které po tváři stékaly slzy, podařilo říci: „Přestože poníky občas chováme na prodej jiným, my Harlingarští a Vanadurští na nich nejezdíme dokonce ani jako děti a zaslechneme-li tedy, že je někdo válečník, ale p-po-poníka-“ a Dediana se spolu s ostatními Váleč-

nými pannami kolem znovu rozřičela smíchy.

Beau pohlédl na Tippettona, který pokrčil rameny, rozhodil rukama a poznamenal: „Tohle je určitě nějaká harligarská záležitost.“

Namísto aby hrosmaršál Hannor sledoval okraj Černína, vydal se v jihojihozápadním směru a směřoval přímo k Erynskému brodu, což kolonu vyvádělo dále do otevřené pahorkatiny. A zatímco se Harlingarští přemísťovali k jihu, okraje Darda Erynian se vzdalovaly na západ, až už hvozdu nebylo lze zahlédnout, hlavně k úlevě Jordianských a také Beauově, protože se tak zbaví už jen pohledu na les s neblahou pověstí. Tenhle směr sledovali po celý den, a když toho večera dospěli do tábora, prostíral se již okraj Černína osm či deset leagues západně.

„Jářku, Tipe, kde Jordianské opustíme?“ Beau pohlédl přes oheň na Dedianu, Linde a Deu s Iranou a řekl: „Ach, ne, že byste nebyly dobrá společnost, ale teď, když už jsme zajeli tak daleko, měli bychom se s Tipem pustit k Černínu. A přestože bych byl radši, kdybychom šli jinam, je to právě tenhle hvozdu, kam máme namířeno.“

Všechny čtyři Válečné panny se zahleděly za mládence, ve směru, v němž se prostíraly neviditelné a vzdálené okraje přízračného Černína, a zachmuřily se, aniž by kterákoliv z nich promluvila

„Inu, Beau, hodlám dojet až k Erynskému brodu. Potom můžeme sejít k Caer Lindor dole u řeky Rissanin, protože bych se rád osobně podíval na zříceniny, v nichž... kde...“ zaslzely mu oči a septem dořekl, „kde zahynula Rynna.“ Mládenec si prsty setřel tváře a poté zesíleným hlasem pokračoval: „Odtamtud se pustíme na sever do Bircehyll a k Dylvanům. Někdo tam snad bude vědět, kde žijí Warrowané z Pramenitky.“

Beauovou tváří se mihl sklíčený výraz. „Panebože.“

Tippetton nechápavě sraštil čelo. „Copak je?“

„Och, Tipe, z pevnosti Caer Lindor nás provázeli Phais s Loricem, ale tentokrát budeme sami.“

„Noa...?“

„A, nu, kdopak nás provede kolem těch zapovězených míst?“

„Zapovězených míst?“ zeptala se Irana.

Beau přikývl. „Jde o místa, která jsou zapovězená nezasvěcencům, slečno Irano. O místa, na která by se našinec neměl pouštět.“

Všechny čtyři Válečné panny se opět letmo zahleděly k západu, ve směru hvozdu, a Linde řekla: „Z doslechu vím, že je zapovězený celý ten les.“

Dediana přikývla. „V Jordu k zabití ducha stačí dokonce už jen samotné jméno Černín.“

„Inu,“ ozval se Tip, „Dylvané takhle nesmýšlejí... ani Baeroni ne. A teď, když tam žijí i Warrowané, myslím, že se při tom jménu ani nezachvějí.“

Ilea stočila pohled k Tippettonovi. „Pokud jsou v tom temném místě ještě naživu, pak možná nikoliv.“

„Och,“ zajíkl se Beau, „Deo, tohle neříkejte. S vaším dovolením tak ani nesmýšlejte.“

Tip si povzdechl. „Beau, vždyť ty přece víš, že to není tak zlé. Chci říci, že jsme tam strávili příjemnou dobu a nic zlého z toho nevzešlo.“

Beau váhavě přikývl.

Dediana znovu rychle pohlédla přes pláň k západu ve svitu tenkého měsíčního srpku, jenž se hnál za dávno zašlým sluncem.

„Co jste tam viděli?“

Tip pokrčil rameny a obrátil dlaň ruky vzhůru. „Stromy, Elfy-“

„Přízraky, které cestou sleduji,“ přerušil ho Beau. „Kopce, které se hýbají. Bytosti v zalesněných místech, kde pošťkávají lišky. Tvory, kteří sténají v zemi.“ Beau se zachvěl a jakoby ozvěnou se zachvěly i Válečné panny. „Právě tohle jsem v těch strašidelných lesích viděl a slyšel. „Skryté bytosti a Skrytí: ti v něm žijí.“

„Och, Beau,“ promluvil Tip, „nemyslím si, že je ten hvozd strašidelný... a kromě toho, i kdyby ano, proč se bát stínů, fantomů a přízraků?“

Beau na něj namířil prstem. „Ty máš co mluvit, brachu. Chci říci,“ sáhl do tlumoku vedle sebe, vytáhl z něj knihu v červené vazbě a prudčeji napřáhl k Tippetovi, „proč se bát kouzla?“

Tip zalapal po dechu a od knihy se odtáhl, ale prohodil: „Beau, kouzlo je ale skutečné.“

„A já věřím, že stejně tak i duchové,“ odsekl Beau a vrazil knihu zpátky do tlumoku.

Stejně jako jordianský sbor cestovali stále dál otevřenou krajinou a směřovali k Erynskému brodu přes řeku Rissanin. Krátce před západem slunce tříadvacátého dubna dospěli u řeky k zátočině, kde se její tok prudce stácel k severu a vzápětí zase k severovýchodu. Tady se mezi stromy poříčního hraničního lesa utábořili.

Jak Tipa, tak i Beaua prudký tok řeky a šumění vánku mezi stromy osvěžily. Ale jejich poklid neměl dlouhého trvání, protože se v noci mezi ohni začalo povídat, že se zvědi dosud nevrátili.

Příštího rána tahle zvěst přetrvávala i poté, co sbor tábor zrušil.

Zdálo se, že se za celou noc žádný z průzkumníků neohlásil. A zatímco se chystali k další cestě, přišel od hrosmaršála rozkaz setrvávat ve stavu vysoké bdělosti, neboť zvěst nebyla zvěstí, ale pravdou. Ilea s Dedianou Tipa s Beauem opět upozornily, že, dojde-li k boji, zpomalí natolik, aby si mohli vyskočit, a že se pro ně po bitvě zase vrátí. Proto si oba připoutali na záda svou výstroj a zbraně svírali v rukách.

Poté se opět rozjeli k jihu.

Sjížděli stále níž, odchylovali se od říčního ohybu a pokračovali dál přes pláň, nyní přímo k Erynskému brodu, k přechodu vzdálenému jen asi osm leagues jihojihozápadně od jejich tábořiště na břehu řeky. A žádný ze zvědů se stále nevracel ani přesto, že už byli vysláni noví.

Slunce vystoupilo na oblohu, přešlo ji a opět z ní sestupovalo. Mezitím se kolona neustávala valit k jihu. Průběžně podél ní zajížděli čerství jezdci a přikazovali cosi ve valurštině, jež je válečným jazykem Vanadurských.

Ted' už znovu dokázali zahlédnout Darda Erynian, jenž se blížil s tím, jak se sbor přibližoval k brodu.

V době, kdy už se schylovalo k soumraku, projížděla harlingarská kolona mezi řadou nízkých pahorků a asi míli před sebou mohla znovu spatřit poříční hraniční les, za nímž se prostírala voda třpytící se v umdlévajících slunečních paprscích jako chladivý šedý kov.

S vědomím, jak se mu dech zadrhává, Tip poznamenal: „I když se hrosmaršál Hannor domnívá, že jsou Mizeráci pryč, čekají-li v záloze, bude to pravděpodobně u brodu. Alespoň u Hátského brodu na opačné straně Ponur na nás jeden oddíl čekal.“

„Snad bych vás měla vysadit už někde tady,“ řekla Hea.

„Kdepak,“ řekl Tip. „Má-li dojít k boji, pak bude zapotřebí mých šípů i Beauových střel do praku.“

Dea letmo pohlédla na své dvojče. „Já už jsem v cenu těchto *valdinských* válečníků uvěřila,“ odušila Irana. „Mohou vyskočit, až bitva začne. Do té doby necht' se vezou s námi.“

Dea přikývla a křikla zpět na Dedianu, která rovněž souhlasně přikývla.

Valili se dál a Tipův neklid vzrůstal. Když se ohlédl na Beaua, i ten se tvářil zasmušile.

Podél jejich káry přicválal čerstvý jezdec a cosi valursky vykřikl. Zatímco Dea prudce odbočovala vpravo, Tip se zahleděl na Iránu, která řekla: „Hrosmaršál Hannor s vámi souhlasí, Tipe. A proto jsme byly upozorněny, že na nás možná u brodu číhají v záloze.“

Dediana vyjela vpřed a širokým obloukem se stáčela doleva. Tip se rozhlédl a zjistil, že se všechny válečné káry sjíždějí do dvojic za sebou... a když další dvě odbočily ze široké stranou a dojížděly se zlověstně vířícími čepelími na kolech ty před sebou, tvořily už posléze čtveřice.

Řada, která se má tvrdě střetnout s nepřítelem, je-li tam nějaký.

Směřovali k lesu na říčním břehu. Zbraně ve střehu, kopí a šavle v rukou, Tipertonův šíp na tětivě a v Beauově praku založená střela.

A Tippettonovy vnitřnosti neustávala nahlodávat úzkost, která vzrůstala s každou otáčkou kola válečné káry k jihu.

Ve vzdálenosti jednoho furlongu se řítíl předvoj. Jeho jezdci teď zaujímal bitevní sled, za nimi rachotily káry, v nichž stály Válečné panny s přichystanými kopími a malými kulatými štíty v levičkách.

Tippettonovi bušilo srdce v prsou tvrdě jako kladivo, jeho dech přešel v sípot a čím blíže k brodu se dostávali, tím více mu v žilách koloval děs.

Bože, copak se to se mnou děje? Pravda, dlouho jsem už v žádném boji nebyl, ale... -Och, Adone, nemůže to být-?

„Slečno Irano, zatrubte na svůj roh, zatrubte k ústupu, je tam Gar-“

-Vzápětí do nich udeřil poryv hrůzy. Koně se plašili a vyráželi jiným směrem, bojovníci vřestli děsem, a protože vozatajky zmáhal strach, řítily se káry dál neovladatelně. Náhlé trhnutí splašených koní způsobilo, že Tip ječící hrůzou vylétl z vozu a v kotrmelcích přistál mezi dusající kopyta a rachotící kola zjančených spřežení a kár.

Pak se síla děsu snížila a za skučivého neartikulovaného vytí začali z okolní pahorkatiny vyvstávat Růčkové, Hlôkové a Ghûlové na Hèlořích. Řítili se ze svahů s jatagany, zakřivenými šavlemi, kyji, biči a ostnatými kopími připravenými sekat a zabíjet.

A z lesa vyšel dlouhými kroky mohutný Gargon a vydal se k přední řadě Harlingarských, jejichž koně podlehlí panice a rozutekli se. Bojovníci v zajetí strašlivého tvorova utkvělého pohledu trnuli ochromujícím děsem. Jeho hrůzné drápy se chystaly párat a trhat.

Kapitola dvacátá pátá

Když se Tippetton vyškrápal na nohy, začal příkrčeně kličkovat mezi vřešticími a splašeně pobíhajícími koňmi a uskakovat z cesty kárám se zlověstně rotujícími čepelemi. *Tipe! Tipe!* zaslechl přes rachot kol a dunění kopyt čísi volání. Otočil se a zahlédl Beaua, jak se bleskově prolétá mezi vyděšenými oři a snaží se k němu dostat.

A zatímco Vanadurští zápolili s opětovným zvládnutím svých koňů, nepřestávali se blížít kvílející Mizeráci. Právě v okamžiku, kdy se to už některým z Harlingarů podařilo, vtrhli mezi Jordianské první z Ghúlů. Pach Hèlořů způsobil, že se koně splášili nanovo. Zároveň s tím, jak si Mrtvoláci zmatkem klestili cestu, zvonila hranu krutá ostnatá kopí. Tip a Beau dole při zemi pokračovali v uhybání a kličkování mezi koni, Hèloři a pádicími kárami, až se k sobě nakonec přece jen dostali.

V tom okamžiku Hrůzometův děs polevil ještě víc a Tip neustávající v prudkých úhybných manévrech spatřil, jak strašlivý osmistopý tvor nemotorně vstupuje mezi válečníky ochromené hrůzou a masakruje je děsivými pařáty. Jeho vražedná síla se právě zaměřovala na ně.

„Mají Gargona!“ vykřikl Tip. „A my žádné Mágy, žádné vrhače, nic, s čím bychom ho dostali.“

„A co válečná kára?“ zařval Beau, vystřelil valounek z praku a zasáhl jednoho ze Zplozenců, kteří se právě hrnuli mezi Harlingarské. V okamžiku, kdy Tip zamířil, vystřelil a proklál Hlôka, vykřikl Beau: „Kdybychom sehnali válečnou káru, mohli bychom Gargona sejmout těmi ostřími na kolech.“

Ještě když Beau svůj návrh vyslovoval, vyřítla se jedna z dvoukolek s rotujícími čepelemi ke Gargonovi. Ale tvor s drápy upadanými od krve stočil k hrozbě, jež se na něj řítla, strnulý pohled. Koně zaržáli a prudce odbočili. Jeden ztratil oporu a svalil se, kára se překotila, vymrštila ven vozatajku i s kopinicí a na jedné z helmic zaválila v zapadajícím slunci ozdoba z bílých koňských žíní.

„Dediano, Linde!“ vykřikl Tippetton při nasazování dalšího šípů na tětivu. „Och Adone.“

Vzápětí se ale přes oba mládence přelila bitevní vřava, takže teď bojovali o vlastní život. Kličkovali, uvolňovali se a prchali, zatímco slábnoucí slunce zaplavovalo nebe krvavě rudým odstínem, který se shodoval s karmínově rudou barvou země prosáklé krví.

Jak ubíhali, doléhal k nim ze zadu bujarý pokřik Růptů a zpředu se ozývalo troubení rohu.

„Panebože, oni nás odřízli,“ zasípal Beau, prudce uhnul vpravo a řítil se vedle Tippettona mezi skalisky, která se prostírala mezi nimi a Černínem.

„Musíme se dostat na nějaké bezpečné místo,“ zasupěl Tip.

Beau ukázal napravo, kde se tyčila vysoká skála, k níž oba zamířili.

Za lapání po dechu a odfukování se pustili do strmého skalnatého srázu. Jejich noční výstup ozařoval bezmála půlměsíc, který se ostře stácel v západním směru.

„Zbylo ti ještě nějaké střelivo?“ zasípal Tip.

„Trochu," stejně zadýchaně odušil Beau. „A co ty?"

„Zbývá mi už jenom červený signální šíp. Ale budou-li tam nahoře nějaké šutříky, mám svůj prak."

„Inu, brachu, šutříky nešutříky, musíme se skrýt," zasípal Beau.

Za sebou mohli slyšet slůvkhsy pokřikující Mizeráky, aniž by jejich vyřvávání rozuměli. A kdesi v ještě větší vzdálenosti tepal strašlivý děs. Tip a po něm i Beau překonali poslední stoupání a ocitli se na omezené skalnaté plošině. Stáhli ze zad výstroj, které se nedokázali zbavit dokonce ani při pronásledování. Zdola k nim dolehl výkřik, a proto Tip přešel k západnímu okraji skalnatého úbočí a vzápětí zaúpěl: „Ach ne. Táhle se blíží další banda."

Prudce oddechující Beau stanul vedle Típa a shlédl dolů. V měsíčním světle dobihala ke skalisku druhá mizerácká rota. Beau se otočil ve směru, v němž přišli. I odtud ke skále dobíhali Mizeráci. „Ti za námi nás určitě zahlédli a upozornili ty ostatní," řekl. „Obě ty bandy teď vědí, že tu jsme." Pak začal na zemi vyhledávat vhodné kamínky do praku.

„Podívej, brachu," ozval se Tippetton, který mu pomáhal hledat, „protože ovládaš prak lépe než já, až se sem dostanou, ty na ně budeš metat kamínky a já budu dolů shazovat větší kameny."

„Nikdy jsem ani nepomyslel, že jednou prohlásím, že bych se rád rozběhl mezi ty stromy, Típe, ale kdyby se nám do Černína podařilo dostat, inu, myslím, že by se tam za námi nevydali." Tip prudce vzhlédl od pátrání po kamíncích a zadíval se v západním směru k lesu vzdálenému méně než dva či tři furlongy. Pak se opět zaměřil na hledání a přitom prohodil: „Kdybychom se dostali do Černína, Beau, jedno zda za jejich pronásledování či ne, myslím, že bychom jim pláchli."

Nad hlavou jim zasvištěl šíp s černým opeřením. „Panebože, budeme muset být opatrní," řekl Beau, zatímco se prudce přikrčoval, „jinak nás najisto trefí."

Při úpatí skaliska se teď ozval hluk. Tip vyhlédl přes okraj. „Lezou sem nahoru," zachrčel a začal se rozhlížet po nějakém velkém kamenu, který by svrhl dolů. V té chvíli zasvištěl vzhůru další šíp, prolétl šerem a vlétl do měsíčního svitu.

„Tady taky," křikl Beau z opačné strany, roztočil prak a vymrštil kámen. „Zatraceně!" zaklel, jak znovu nabíjel.

Tip rychle nahlédl přes okraj, poodešel vlevo a svrhl strmou stěnou rozeklaný balvan, který vzápětí vrazil do jednoho z rúckišských lezců. Mlčky se zřítíl vzad, mrtev ještě před dopadem do trávy dole. Balvan odskočil od nějakého výčnělku a strhl dalšího lezce, který bolestivě zaječel a v kotrmelcích se poroučel dolů.

V okamžiku, kdy Tip zvedal další veliký kámen, zavřískl kdosi pod Beauem.

„Obcházejí dokola!" vykřikl Beau. „Lezou nahoru ze všech stran." Poté vrhl dolů další valounek. Následovalo rúckišské zaječení.

Zatímco se vzhůru obloukem vznášel a prolétal další černý šíp, Tip skulil balvan na skalnatý sráz, pak přešel nalevo a shodil další. Oba zasáhly vystupující odporácké válečníky. Jednomu kámen zpřelámal kosti a druhého na místě zabil.

Růptové řvali hrůzou, škrábali se dolů, seskakovali a upalovali od skaliska.

„Zahnali jsme je na útěk," vykřikl Beau radostně.

Ale Tip zavrtěl hlavou. „Žádný důvod k oslavě, brachu, drží nás totiž pořád v

pasti."

Mizeráci se tísnil v měsíčním šeru pod skaliskem a posléze jeden odklusal.

„Co myslíš, že mají v úmyslu?" zasyčel Beau. Při přemísťování velkých balvanů k obvodu plošiny Tip pozoroval, jak jeden Růck zaběhl za úbočí vedlejšího pahorku jihozápadně od skalního ostrohu. „Mám strach, že jde o Mizeráka, který už po nás střílel. A jestli se dostane na vrchol toho pahorku, bude nás mít na mušce."

Beau, pátrající mezi oblázky, vzhlédl a zadíval se ve směru Tipovy ukazující ruky. Pak se opět vrátil k hledání.

Po chvíli se nedaleko od severovýchodu ozvalo zvучné zatroubení rohu. „Vida," zvolal Tip, „to je spojenecký roh. Někteří z Vanadurských dosud žijí."

„Kéž by tu tak byli, brachu," řekl Beau. „Právě teď by se nám jejich pomoc hodila."

Tip vrhl letmý pohled na toulec při stehně. Spočíval v něm jediný rudý šíp, poslední památka na Rynnu. S hlubokým vzdechnutím přikročil ke svému tlumoku a vytáhl z něj malou svítilnu se zápalníkem. „Třeba se nám nějakou pomoc přivolat podaří." Zvedl poklop a svítilnu zapálil. Míhající se záře se přidala ke kosému měsíčnímu svitu a zalila vrchol skály.

„Ach bože, nejsme my to báječný terč," zaúpěl Beau při zakládání posledního valounku z pálené hlíny. Tip se chopil luku, založil šíp s rudým opeřením na tětívu a přistrčil jeho hrot do plamene svítilny. V té chvíli dolehl z nedalekého pahorku triumfální výkřik.

Whrrr... zavrňel Beauv roztočený prak v okamžiku, kdy šíp vzplanul, Tipperton se stáhl, zamířil šíp do oblohy a vystřelil společně s Beauem. Rudý pruh vyrazil vzhůru a zanechával za sebou dlouhou ohnivou stopu. Současně s tím vylétl od pahorku ke skalisku černě opeřený šíp a v opačném směru zase rotující valounek.

Sssss... Zasvištěla kolem Tippertonova ucha syčivě černá smrt-

Thock! zasáhla střela z praku do oka Růcka s lukem v ruce. Zády se zvrátil na opačnou stranu kopce a byl mrtev, už když se bezvládně kutálel dolů.

A zatímco Tip sledoval let šarlatového ohnivého chvostu, přešel Beau ke svítilně, sfoukl ji a zaklapl poklop.

„Netřeba jim pomáhat víc, než musíme, brachu."

A zářící šíp se obloukem nepřestával vznášet vzhůru a zanechávat za sebou světlující rudý pruh, jasně svítící karmínovou stopu slábnoucí ve tmě.

„Nu, Beau, támhle si letí a vykřikuje, že jsme tady. Doufejme jen, že odpoví přátelé a nikoliv nepřítel." Pak se na svého přítele zadíval a dodal: „Ale ze všeho nejvíc mi, brachu, dělá starosti, aby to sem nepřilákalo spíše Gargona."

„Tady, už se zase přibližují," zasyčel Beau a sklonil ucho ve směru kradmého štrachání zdola.

„Vezmi si tuhle půlku a já tuhle," řekl gestikulující Tipperton a vyskočil na nohy.

Jak se Beau začínal zvedat, vykřikl: „Tipe! Pozor!" a šklubnutím ho stáhl k zemi právě v okamžiku, kdy měsíčním svitem prosvítl černě opeřený šíp. „Dostali na ten kopec dalšího lučištníka."

Tip vyhlédl zpoza balvanu, o nějž se opírali, a zahleděl se k vrcholu sousedního pahorku.

„Kde?“

„U toho stromu.“

„Nevidím- Ach, támhle je.“ Otočil se k Beauovi. „Můžeš-?“

Beau zavrtěl hlavou. „Asi ne, Tipe. Poslední střelu jsem vypotřeboval na toho předešlého a tyhle šutříky, co máme, inu, kapánek zanášejí, zvláště na dlouhý do-
střel.“

Mládenci dokázali znovu zaslechnout kradmý pohyb zdola.

„Pak tedy ze sebe, brachu,“ řekl Tip a rozhlížel se po nejbližším křivolakém ka-
menu, „budeme muset udělat nesnadné cíle... budeme se muset krčit, uskakovat a
rychle se přemísťovat... protože jinak, až se na tuhle plošinu Mizeráci dostanou,
zakřiveným šavlím, mlatům a jakýmkoliv dalším zbraním, které ponesou, se kamení
a pěsti nevyrovnejí.“

Beau ve stříbřitém svitu půlměsíce přikývl a stejně jako Tippeton se přikrčil.

„Připraven?“ zeptal se Tip.

„Připraven,“ řekl Beau při nabíjení praku.

„Tedy... teď!“ vyštěkl Tip.

Oba Warrowané vyrazili ze skrytu balvanu. Tip, aby popadl velký kámen a Beau
s roztočeným prakem v běhu.

Od sousedního pahorku dolehlo vyjeknutí a kolem Beaua cosi prosvištělo.

Tippeton s velkým kamenem v obou rukou přelétl k okraji a po vyhlédnutí přes
okraj skaliska... „*Waugh!*“... zacívil přímo do tváře Hlôka sotva stopu pod sebou.
Jak na něj mladík kámen svrhl, Hlôk vyjel a vymrštil paži, aby se hned poté s jeko-
tem zřítíl do přitmí a strhl za sebou kamennou suť. Aniž by Tip přestal uhýbat, klič-
kovat a rychle pobíhat, chopil se dalšího balvanu, protože těsně vlevo od místa, z
něhož se zřítíl Hlôk, šplhali dva Růckové. Právě už přelézali přes okraj.

„Beau!“ křikl Tip s kamenem v ruce a poskočil vpřed v okamžiku, kdy vzdu-
chem v místě, kde dříve stál, prosvištěl šíp s černým opeřením. Vyřítíl se k jednomu
z Růcků, zatímco druhý se s výkřikem skácel vzad poté, co ho do prsou zasáhla
Beauova střela z praku a srazila ho ze skály. Tip s kamenem před sebou vrazil do
druhého Růcka, odrazil ho vzad a jak balancoval na okraji, znovu do něj strčil, takže
přepadl přes okraj, vřeštěl, střemhlav se řítíl srázem, narážel na skálu a v přemetech
pokračoval dál.

Aniž by Tip kámen upustil, rozběhl se jako šipka podél obvodu. Vzhůru se hem-
žilo stále víc lezců.

*Dříve či později nás některý černý šíp dostane, buď mě nebo Beaua, ale do té
doby...*

Mrštil kamenem po jednom lezci, ale padající balvan minul. Rychle se rozhlédl,
zvedl další velký kámen a tentokrát nechybil, ale nahoru se to hemžilo stále dalšími
Zplozenci odhodlanými dostat se na vrchol a ty dva zmasakrovat. Beau na blížící se
Mizeráky vrhal z praku dolů jeden kamínek za druhým, některé zasahovaly, jiné ne.
Ale nepřítel ve výstupu pokračovat neustával.

A když Beau do praku založil další střelu, letmo pohlédl k pahorku opodál, zda

jejich směrem nepřilétají nějaké další černě opeřené šípky. „Myslím, že už své šípky vystřelil!“ zařval, ale vzápětí v měsíčním příšeří spatřil-„Panebože, Típe, támhle se blíží další.“

Za úbočím pahorku se v měsíčním svitu objevily malé postavy a rovněž stíny a během se blížily přes trávník.

Ale Tip se podívat nemohl, protože se nahoru sáпали Růckové s Hlôky, z nichž někteří už dosahovali okraje a jak po něm tápali, mlátil je velikým kamenem po prstech, rukou, zápěstích a pažích. Kostí praštěly a jak se Mizeráci v kotrmelcích opět řítili dolů, ječeli.

Vzápětí z šera dole začaly vyletovat šípky, zabodávaly se Růckům do zad a ti s jekotem odpadali. A z nějakého neviditelného důvodu, který Tip ani Beau nemohli zahlédnout, odpadávat nepřestávali.

Pojednou útok skončil a všichni Mizeráci leželi pobítní na zemi.

Tip s zuchnutím dosedl. V hrdle mu drsně harašil dech. Přesto se zvládl postavit na nohy a dovrávorat k Beauovi.

„Je tam nahoře ještě někdo naživu?“ zavolal jakýsi ženský hlas.

„Dva Warrowané,“ křikl Beau, který postával dále od okraje, protože se stále nechtěl vystavovat nikomu dole, ať to byl kdokoliv. „Kdopak nás to tam dole zachránil?“

„Dva Warrowané? Panebože, já jsem také Warrowanka: Rynn Fenrush z Pramenitky.“

„Rynn!“ zařval Beau a přešel k okraji. „Jak je to možné? Zahynula jste přece při dobytí... při dobytí...“

Dole stanula ve svitu měsíce Rynna se sníženým lukem v ruce a uvolněnou tětívou. Nedaleko od ní postával drahý Warrowan spolu s hrstkou drobounkých stínů, které se v měsíčním svitu neustále přemísťovaly.

„Och, Rynn, to jsem já, Beau Darby a taky Tipperton!“

Beau se otočil k Tippertonovi a zjistil, že se mládenec svezl na kolena a tvář skrývá v rukách. Poté znovu shlédl dolů a viděl, jak se Rynna rozbíhá a posléze se už dere vzhůru skalním srázem. Kdesi poblíž zatroubil přátelský roh, jemuž odpovídal rúptišský roh.

A protože se hrůzná obluda rozešla dlouhými kroky vpřed, všechno zachvacoval vzrůstající děs.

Kapitola dvacátá šestá

Už když se Rynn rozbíhala, zatroubil další rûptišský roh. Zazníval blíže. „Ne, Rynn, počkejte,“ křikl na ni Beau, „Rûckové a ti další jsou blízko! My sešplháme.“

Otočil se a přešel k Tippettonovi. „No tak, brachu, musíme jít.“

Tip vzhlédl. Po tvářích mu stékaly slzy. „Říkali, že zahynula.“

„Inu, nezahynula,“ odušil Beau, zvedl svou výstroj a Tipovi podal jeho. „Je čas jít. Leda, že bys raději počkal, až sem dojdou Mizeráci.“

Tip se vyškrábal na nohy a přehodil si přes záda tlumok s loutničkou. Společně s Beauem přešli ke skalnímu okraji. Když v proměnlivém měsíčním svitu shlédli dolů a spatřil tam postávat Rynn, srdce se mu vzedmulo k prasknutí. Rynn zvedla ruku k ústům a při pohledu na svého drahého se rozplakala.

V téže chvíli vyběhl zpoza skalnatého úbočí třetí Warrowan a s ním hlouček stínů. „Rynn, Rynn, musíme jít! Odporáci jsou na cestě!“

Rynna se zahleděla v jeho směru. „Kolik jich je?“

„Příliš mnoho.“

Tip se obrátil a spatřil v nevelké vzdálenosti mizeráckou masu, která v běhu směřovala ke skalisku. Ozývalo se troubení rohů, jimž odpovídaly jiné a mnohem vzdálenější. Při vyvlékání z výstroje na zádech Tip prohodil: „Beau, vyndej svůj provaz. Budeme muset slaňovat, jinak nás zase dostanou do pastí. Připoutáme se k tomuhle velikému balvanu.“

Beau spustil tlumok na plošinu, přinesl provaz a spoutával jej s Tipovým dohromady, zatímco Tip přivazoval na opačný konec výstroj. Když Beau oba provazy upoutal k balvanu, spustil Tip loutničku s ostatním vybavením čekajícím dole. Pak si přes záda přetáhl smyčku zdvojeného provazu tak, že mu vězela pod jedním stehem a pokračovala napříč k opačnému ramenu. Poté se otočil k Beauovi: „Připraven?“ Když Beau přikývl, pozadu vykročil přes okraj a začal se skalní stěnou spouštět dolů. Levičku měl přitom vysoko nad hlavou a sestup sni usměrňoval, zatímco pravačkou nízko za sebou se zapíral a přibrzdňoval. Odrážel se a sestupoval po skále nohama tak, jak je to s Beauem naučila Phais v Ardénském údolí.

Rychle dospěl na úpatí skaliska a zvolal: „Všechno v pořádku. Do toho, Beau.“

Ve chvíli, kdy Beau pozadu překračoval okraj na vrcholu, Tip se otočil a Rynna mu vlétla do náruče. Objal ji, pevně ji k sobě přitiskl, něžně ji políbil a pak zašeptal: „Rynno, moje Rynno.“ Nezáleželo na tom, že se blíží mizerácký předvoj, ani na tom, že kudysi prochází strašlivý Gargon. Kdepak. V tom okamžiku bylo důležité jen to, že už zase v náruči svírá svou Rynnu. „Ach, má milá,“ řekl a po lících mu stékaly slzy, „říkali, že jsi přišla o život, že při dobytí Caer Lindor padli všichni Warrowané, a já tě zde nalézám živou.“

Rynna Tipa znovu políbila a prudce se k němu přimkla. Zahleděla se mu do tváře, jako by se na něj nemohla dost vynadívát. Pak pokynula rukou ke dvěma Warrowanům a řekla: „Farly, Nix a já jsme byli s Aravanem a Velerou na ostrůvku Olorin, abychom se ujistili, že Vodáci mluví pravdu. Zjistili jsme, že jde o lež, ale než jsme se dokázali vrátit, stejní Vodáci pevnost zradili.“

„Já to věděll!“ vyhrkl Tip. „Nikdy jsme je neměli nechat.“

Rynna ho ale umlčela dalším polibkem a poté řekla: „Ach, drahý, myslel sis, že jsem po smrti a já zase nevěděla, kde jsi a jestli vůbec žiješ. Když jsem ale zahlédla rudou záři toho šípu, neodvažovala jsem se sice doufat, nicméně jsem přesto doufala. A když jsme sem přišli, byli jste zde.“ Rynn Tipa se slzami v očích znovu políbila a právě v té chvíli se na úpatí skály spustil Beau.

„Shledání si nechťe na později," vybafl Beau při vyprošťování ze smyčky kolem těla, „Odporáci jsou-" Zarazil se a zahleděl se přímo na jeden z malých proměnlivých stínů opodál. „Och, panebože, nevidím támhle v tom chomáči temnoty liščího jezdce? Toho, kterého Phais nazývala Pyskou?"

Než mohl někdo odpovědět, zatroubil za skaliskem roh.

„Musíme prchnout do útočiště Darda Erynian," řekla Rynna.

„Můj tlumok," vyhrkl Beau.

„A moje loutnička," dodal Tip.

„Mají je Farly s Nixem," řekla Rynn. Oba mládenci se otočili a spatřili dva Warrowany se svou zachráněnou výstrojí na zádech.

V té chvíli se za úbočím skaliska zjevil pádící drobný stín a nějaký hlas zvolal: „*Adreem! Adreem! A va Naxdow! Va Sleg ra an slait.*“

„Prchejte!" vykřikla Rynna, strhla Tipa a jako střela vyrazila k Černínu vzdálenému na dva či tři furlongy. Do bezpečí hvozdu se za ní rozběhli Tip, Beau, Farly, Nix a hlouček malých stínů.

Jak Zplozenci přehající Warrowany zahlédli, jejich kvílivé hlasy a troubení rohů zesílily.

Vzduchem zasvištěly černě opeřené šípy, které se zabodávaly do země. Některé po krátkém letu, jiné po dlouhém a některé vražedně blízko.

„*Adreem!*“ vykřikla Rynn na Pysky zahalené do stínů, „*Adreem! Ne ata!*“ Ale Feyové, třebaže uháněli na rychlých liškách, se drželi neustále vpředu, vzadu a po stranách běžících Warrowanů aniž by dbali na Rynnin příkaz, aby je nechali a unikli.

Skučící a vřeštící Mizeráci pokračovali v pronásledování a svými dlouhými kroky Warrowany dostihovali. Narozdíl od jedné chvíle v minulosti teď Tipa stíhali jen tací, kteří se ho chystali zabít. Za těmi už neběžel nikdo, kdo by jeho či jeho druhy zachránil ze zadu. Ale Černín byl už nedaleko. Kdyby se jim jeho bezpečí podařilo dosáhnout...

Tipperton krátce pohlédl za sebe. „Nedokážeme to," vykřikl. Ale současně s jeho výkřikem zatroubil opodál zvukný přátelský roh a za úpatím jednoho z pahorků se s dusotem vynořili jordanští koně s jezdci, kteří v rukách svírali snížená harlingarská kopí.

A na hřbetě jednoho z orů přijížděla Válečná panna, na jejíž helmici povlávala ozdoba z bílých koňských žíní.

„Linde!" vykřikl Tipperton poblíž lesního okraje a ustal v běhu. Také Rynna s Feyany obklopenými stíny se zastavili, zatímco zbytek Warrowanů cupital přes zbývající prostor k lesu dál. A ve chvíli, kdy Rynna začala Tipa táhnout k lesu, začal: „Linde, ke mně! Ke mně!"

Ale Linde nevnímala. V tom okamžiku se už totiž přední voj rozmrzelých Mizeráků srazil s Vanadurskými. Mizeráci ječeli hrůzou a obraceli se na útěk, aby je

vzápětí sotva rozběhlé probodávala harlingarská kopí. Jordianští koně je sráželi k zemi a rozdupávali pod kopyty.

„Linde! Linde!“ zaječel Tippetton na pokraji lesa, zatímco Harlingarští už mizeráckými šiky prošli a nyní obraceli, aby se s nimi střetli nanovo.

Tentokrát Válečná panna mládencův křik zaslechla a zajela blíž. Její kuň lapa po dechu, frkal a poulil oči. Pach prolévané krve v jeho nozdřích neklamně naznačoval, že se opodál bojuje.

„Tippertone, myslela jsem, že jste mrtví!“ zvolala Linde. Rovněž třeštila planoucí oči. Zahlédla Rynnu po Tipově boku a také tři chomáčky stínu, aniž by je cokoliv vrhlo.

„Linde, Linde, boj s těmi Zplozenci nemá smysl. Je jich příliš mnoho! Pojeďte s námi. Prcháme do bezpečí Černína, protože je nepravděpodobné, že se tam za námi pustí.“

„Žádáte po nás, abychom prchali?“ zeptala se Linde vyzývavě.

„Ano, bojovat lze jindy!“

Linde zběhly kotníky na rukou.

„Linde, prosím. S Gargonem nemohou zápolit ani Vanadurianští.“

Linde náhle sklesla ramena, i když divokost jí v očích zůstala. Rychle pohlédla ve směru stále běsnícího boje.

„Pojeďte s námi do Černína,“ zažadonil Tippetton a máchl rukou k lesu s jeho temnými galeriemi.

Do popředí vystoupila Rynna a vzhledla k Linde. „Můžete odpřisáhnout, že vy i vaši druzi dodržíte slib mlčenlivosti?“

Linde přikývla. „Ač jsem nemanželského původu, jsem blízkou příbuznou krále Ranora, a proto tomuhle zbytku po smrti hrosmaršála Hannora velím.“

Rynna pokynula rukou k Darda Erynian. „Pokud se zaručíte mlčenlivostí za sebe i za ty, jimž velíte, Skrytí útočiště poskytnou.“ Obrátila se ke stínům kolem Tipa.

„Naši důvěryhodnost snad už znáte...“ Dala chomáčům temnoty znamení. Stíny zmizely a zjevily se tři ryšavé lišky s černými tlapkami. Každé seděl na hřbetě obkročmo drobný jezdec, z nichž žádný výškou nepřesahoval asi stopu a každý z nich svíral luk s nepatrným šípem na tětivě. Pustili se k nedalekému ztemnělému lesu.

Linde překvapeně vytřeštila oči, protože se před ní právě zjevili legendární liščí jezdci. Letmo pohlédla k lesu, pak na bitvu a vzápětí opět na Warrowany, kteří se už rozcházelí se Skrytými po boku, se Skrytými, kteří se již neskrývali.

„Linde, prosím,“ dožadoval se snažně Tippetton a zagestikuloval k boji. „Tohle je pouhý mizerácký předvoj. Další jsou teprve na cestě a s nimi se blíží Gargon.“

Linde zdráhavě přikývla, pak se zatvářila rozhodně a řekla: „Při Adonovi a Elwydd se Skrytým zavazují naší mlčenlivostí, já i všichni Vanadurští.“

Pak pozvedla ke rtům roh a zatroubila znamení, jehož zvучnost protřela řinčení bitvy.

A zatímco Harlingarští odpovídali na její signál, aby se při ní sešikovali, z dálky zaznělo troubení mnoha dalších mosazných trub, jimiž se vyzývavě ozývali Mizeráci.

A přes všechno se převalila záplava děsu.

Gargona dosud strašlivá míra krveprolévání neuspokojila.

Zatímco neochabující děs nadále zesiloval, vstoupili Vanadurští do Černína. Jordianští teď koně vedli a kráčeli za Nixem s malou lucernou, jejíž vzdálené světlo poskakovalo mezi stromy jako bludička zavádějící Harlingarské stále hlouběji do lesního nitra.

Válečníci a koně procházeli do lesa, na jehož okraji postávala Linde a pobízela je k dalšímu postupu. Tip, Rynna, Beau a Farly setrvali mezitím opodál a sledovali v kosém měsíčním svitu Mizeráky, kteří se od Darda Erynian stáhli, hemžili se mezi sebou a vytrubovali signály přicházejícím Zplozencům, jejichž vytrubování neustále zesilovalo... stejně jako tepající děs.

Beau znovu převzal svůj tlumok od Nixe a Tip zase od Farlyho svou výstroj, a když si vše usadili na záda, Tip se s rozbušeným srdcem zhluboka nadechl. „Vydají-li se z nějakého důvodu za námi, budu potřebovat nějaké šípy. Žádné už nemám.”

„A já budu potřebovat střelivo do praku,” ozval se Beau hrůzou ztenčenými rtíky, „třebaže pár šutříků z toho skaliska ještě mám.”

„Farly, kolik šípů ti ještě zbývá?” zeptala se Rynna.

„Ehm, tři, pět, celkem šest, Rynn,” odpověděl.

„A já mám čtyři,” řekla Rynna. „Bojím se, Tipe, že už jsme se šípy na štíru všichni. A pokud jde o střelivo do praku, Beau, nemáme sice žádné, ale nedaleko před námi je potok, kde by se nám snad vhodné oblázky mohlo podařit najít.” Obrátila se k Farlymu. „Ty dej Tipovi tři ze svých šípů a já mu dám jeden z mých.”

„No tak, počkej, Rynn,” zaprotestoval Tip. „Nemohu obírat.”

„Nesmysl,” opáčila Warrowanka. „Je lepší, budou-li mít opeřené šípy tři, než jen dva.”

Do lesa zašel poslední Harlingar a Linde řekla: „A je to. Celkem devadesát sedm Vanadurianů.”

„Devadesát sedm?” zaúpěl Tip. „To tedy znamená-”

„Že Mizerákům podlehl devět set válečníků,” zaskřípěla Linde přes zaťaté zuby, „raněných je pětáctýřicet. Ale přísahám, že za tohle zaplatí.” Ohlédla se nenávistně po Mizerácích a vzápětí zdrceně zalapala po dechu...

... protože za úbočím pahorku právě vycházel Gargon.

Za touhle úděsnou hrůzou se blížila kypící masa Růcků s Hlůky, zatímco vyčkávající Mizeráci se před její silou klidili, protože dokonce ani její tlumený děs žádný z nich vystát nedokázal. Gargon krácel v obklopení spojenců nadále osaměle, a protože se žádný ze Zplozenců přiblížit nemohl, byl všude kolem něj prázdný prostor. Jeho blízkost nesnesli dokonce ani nebojácní Ghůlové.

Vyčkávající Mizeráci s výkřiky ukazovali k Černínu. Gargon k mocnému hvozdu stočil děsivý pohled s tím účinkem, že se vpřed v jakémsi přívalu vylil vše zmáhající děs, který Linde s Warrowany skoro porazil. Ale vzápětí zase polevil.

„Utíkejte!” sykl Tip. „I když ví, že tu jsme, vidět nás nemůže.”

Rozběhli se do příšeří Darda Erynian.

„Ach Elwydd,” zasyčela Rynna spouštějící se svahem pozadu spolu s Tipem a s

jedním z Pysků zahaleným ve stínu před sebou, „vydává se do lesa a přivádí s sebou Mizeráky. Tippetone, Gargonovi se postavit nemůžeme. Raději bychom měli dojít pro Larku s ostatními a utéci.“

„Pro Larku?“

„Ano. Ona je-“

V tom okamžiku se přes ně přehnal děsuplný hrůzný poryv, až oba Warrowané hrůzou zalapali po dechu a srdce se jim silně rozbušila. „*Afslait! Adreem!*“ vykřikl drobný chomáček stínu.

Rynna chňapla Tipa za paži a vlekla ho za sebou. „Musíme za touhle Liščí jezd-kyní.“

Zabíhali do lesa stále hlouběji a zastíněná Pyska přitom prudce vyrážela vpřed, vzápětí se zastavovala, aby je nechala doběhnout, a znovu prudce vyrážela vpřed. A odkudsi za nimi se přibližoval Hrůzín se čtyřmi tisíci Zplozenců.

Konečně oba Warrowané popadající dech doběhli ustupující kolonu. Pokračovali za ostatními stále hlouběji do lesa.

„Nu?“ ozval se zvolňující Beau, aby srovnal krok. Tvářil se stísněně.

„Vstoupil do lesa,“ odpověděl Tip.

„A přivádí s sebou zbytek hordy,“ dodala Rynna.

„Já si to myslel,“ zasténal Beau.

Opět se přes ně přehnal děsivý poryv, jako by Hrůzín lesem pátral po známkách prchajícího nepřítele a využíval k tomu své strašlivé < síly >.

„Podívej, Rynno,“ ozval se Tip, „Gargona přece k Warrowanům z Pramenitky, ani k obydlím Skrytých dovést nemůžeme. Nemůžeme je takové hrůze vystavit.“

„Pyskové mají plán,“ řekl Farly.

„Plán?“

Farly přikývl. „Zdá se, že kdysi, bezmála koncem První Éry, dokázal jeden z nich, jak alespoň tvrdí Phero, jednoho Gargona zabít.“

„A...?“ vybědla ho k další řeči Rynna.

„Phero teď právě směřuje za Eio Wa Suky. Hodlá je požádat o vyslání zprávy na daleký sever a o zjištění, jak se to stalo. My se máme prozatím neustále vyhýbat příšernému Gargonovu pohledu.“

„Chceš říci prchat před ním, ne? Tak, jak si právě počínáme?“

„Ano,“ odpověděl Farly, „dokud Phero nezjistí, jak k tomu došlo.“

Ubíhali v měsíčním příšeří hvozdů dál za kolonou prchajících spojenců. Daleko vpředu je stále hlouběji neustával zavádět Nix s poskakující lucernou a podél řady teď pomrkávala titěrná světélka, ale odkud se tyhle blikající záře berou, nedovedli sdělit Tip ani Beau. A přitom, Čas od času, jak Gargon pátral po kořisti a jeho hrůza se přelévala hned vpřed a zase vzad, je v poryvech neustával zachvacovat děs.

„Podívej,“ řekl Tip zadýchaně po jednom z takových poryvů, „třebaže ty Mizeráky nemůžeme přivést k Warrowanům z Pramenitky, možná existuje nějaké místo, na kterém bychom si na ně mohli počíhat. Kdybychom se dokázali dostat dostatečně daleko před ně, třeba bychom mohli nastražit nějakou past, jámu plnou ostrých hrotů či něco podobného, v čem bychom pak Gargona sami dobili.“ Pohlédl za chůze na Rynnu ve stínech vrhaných pŭlměsícem, který zvolna sklouzával indigově modrou

klenbou západní oblohy.

Rynna svasřtila čelo a zavrtěla hlavou. „Nenapadá mě žádné místo, na které by určitě vstoupil-" vtom vytřeštila očka, rychle pohlédla na Farlyho, pak opět na Tipa a řekla: „Ach, Tipe, snad existuje jiný způsob: pokud bychom zařídili, že by utekl jeho mizerácký doprovod, odradilo by to i jeho."

„Jak bychom to provedli?" zeptal se Tip. „Jak bychom zařídili, aby Mizeráci Gargona opustili, aby všichni utekli?"

„Sám jsi to už řekl, drahý. My je vedeme, ale v tomhle případě je zavedeme na místo, kterého se Mizeráci bojí."

Farly se na ni nechápavě zahleděl. „Co máte na mysli, velitelko?"

„Nu přece Eio Wa Suky," odpověděla Rynn.

„No ano!" vykřikl Farly s rostoucí nadějí v hlase. Tip, který už té noci tohle jméno zaslechl podruhé, se soustředěně zachmuřil a snažil se rozpomenout. Vzápětí se mu oči rozšířily.

„Eio Wa Sukové. Ty Sténající Balvany?"

„Ano, Tippetone, Sténající Balvany. Nedaleko odtud vytvářejí jakýsi shluk. Právě tam se vydala Phero."

„Ti, kteří způsobují, že se zem durdí?" zeptal se Beau, v jehož očkách se zračila úzkost.

„Ano," odpověděla Rynn.

„Panebože," vyjevil se Beau. „Vůbec si nejsem jistý, že se mi chce vydat mezi bytosti, které v zemi naříkají. Už jen když na to pomyslím, mrazí mě v zádech."

„A právě s tímhle počítám, Beau. -Och, ne s vaším zděšením už jen při představě, že byste mezi nimi měl procházet, nýbrž s tím, že se jich ještě víc obávají Mizeráci."

„Ha!" vybafl Farly. „Už kdysi v minulosti před těmihle Balvany uprchlí."

„Moc velké naděje si zase nedělej," upozornila Rynna. „Protože je s nimi Gargon, nemusí to zabrat vůbec."

„Je-li řeč o Hrůzínovi," ozval se Tippeton, „neublíží těm Balvanům jeho děs?"

Rynna se zachmuřila a přivolala k sobě jeden z proměnlivých stínů, s nímž dlouhou chvíli feyansky rozmlouvala. Během jejich rozmluvy se přes všechno opět přehnal záplava děsu.

Konečně se Rynna obrátila zase k Tippetonovi.

„Rali se domnívá, že nikoliv, drahý. Říká, že Eio Wa Sukové jsou bdělí jen částečně a kromě velkých zemětřesení se ničeho nebojí."

„Přesto..." řekl Tippeton, „koneckonců, jedná se o Gargona."

Rynn se znovu pustila do řeči s Liščí jezdkyní, jejíž chomáček stínu posléze vyrazil k čelu kolony. Velitelka Rynna se zadívala na ostatní. „Rali odjela dopředu, aby Nixovi vyřídila, aby se vydal k tomu shluku a pokračoval v cestě přes něj. Pak se rozjede napřed, aby si s těmi Balvany promluvila a my tak, bude-li to nezbytné, mohli náš plán změnit. Prozatím ale platí, že se pustíme přes ně a já jen doufám, že Mizeráci nikoliv."

Beau se zachvěl a řekl: „Není-li vyhnutí."

Rynna pohlédla na Farlyho. „Farly, zajed' dopředu upozornit slečnu Linde a se-

známit ji s naším záměrem. Budou-li se totiž Balvany durdit, až mezi nimi budeme procházet, Vanadurští musí své koně dokonale ovládat. A vyříd' jí, aby ostatním sdělila, nechť našlapují tiše, jinak se Balvany budou hněvat."

Právě když se Farly rozjížděl dopředu, znovu se jich všech zmocnil Gargonův děs, hrůza obludy zavádějící skučící Zplozence nanovo k jatkým.

Mezi stíny kamenných obrů procházela řada koní. Nízko zavěšený a téměř zapadlý půlměsíc vrhal minimum světla. Právě zde se nacházel shluk Eio Wa Suků. Bylo to Široké údolí s nesmírnými balvany o různé výšce, od stojících monolitů čnicích k nebi, z nichž některé sahaly do výšky padesáti i více stop, až po ohromné, oblé a podsadité kameny zpola pohroužené v zemi. Všechny byly mohutné a drsné, pnuly se do výše v bledavém svitu vrhaném zapadajícím měsícem pyšně a ty nižší - neméně působivé - číhaly v příšeří dole. Některé z nich byly holé a tmavé, jiné holé a světlé a ještě další zase porostlé mechem, popínavým býlím či skvrnitě tečkami lišejníku, jež se rozšiřovaly v dlouhé zelenkavé výběžky.

A zatímco se řada ubírala mezi těmito kamennými obry, slyšel Tip skučení Mizeráků blížících se zezadu, protože celý sbor Jordianů, Warrowanů a Pysků na liškách zvolnil, aby jim přiblížení umožnil. Gargonova hrůza se nyní zaměřovala na rozbušená srdce těch, které se chystal pobít, a proto žilami koní, lišek, Harlingarských, Warrowanů i Skrytých ustupujících mezi masivními Balvany koloval děs.

Spěšně se proplétali mezi věžovitými kamennými giganty, které tlumeně lomožily pod krokem koní, jenž zachvíval zemí. Ale Vanaduriané, kteří šli před nimi a vlekli je za sebou, jim přidržovali otěže pevně a téměř u udidel.

Sestoupili do údolí a posléze se pustili vzhůru táhlou římsou mimo ně, až dospěli k poslednímu z obrovitých a drsných kamenů.

„Jděte dál," zvolala Rynna na Linde, která Šla z Jordianských poslední. „Ověříme si, jestli plán vychází, a pak vás doběhneme."

Linde v posledním svitu zapadlého měsíce zasalutovala, překročila hřeben a pustila se ze svahu za ostatními. Na římse za ní zůstali Tip, Beau, Rynna a dva z Liščích jezdců.

„Bože, kéž bychom viděli jako Elfové," posteskl si Beau a se strachem znovu zažíral do ztemnělého údolí ve směru, v němž přišli. „Pak bychom dokázali vidět jen podle svitu hvězd."

„Žádné strachy, Beau," řekla Rynna a ukázala na stinné chomáčky vedle sebe, „máme na své straně zraky Pysků."

Tipperton, jemuž se potily dlaně a bušilo srdce, vztáhl paži a vzal Rynnu za ruku. Údolím se současně rozléhalo vytí. „Přicházejí," řekl a vzápětí dodal, „ne, chci říci, že on přichází."

Rynnin dech se zachvíval v krátkých rychlých výdeších. „Za chvíli uvidíme."

Ještě ta slova její ústa ani neopustila, když se začalo rozléhat sténavé rachocení.

„*Va Dreeth ar en va dep un visin den Eio Wa Suk.*" řekl jeden z Liščích jezdců.

„Gargon je v údolí," tlumočila Rynn, „někde mezi Balvany."

Nařikání vzrůstalo a mizerácké skučení rázně utichlo.

„Snad to vychází," ozval se Tip a stisknul Rynninu ruku.

Rynn přikývla. „Ano, snad," řekla, ale hluboko v jejím hlase sídlila pochybnost.

Balvany nařikaly stále hlasitěji, až se začínala otřásat sama rachotící zem, a Beau se vystrašeně rozhlížel, jako by pátral po nějakém pevném místě.

A Draedan postupoval vpřed a s každým mocným krokem vzrůstal jeho děs.

„Och, drahá, zrovna jsem si vzpomněl," vykřikl Tip, aby přehlušil kolektivní lkaní, které zaléhalo vzduch, „ten Gargon, kráčí neohrabaně, jakoby na těžkých nohách z kamene."

Trhaně oddechující Rynna zvládla odpovědět: „To je dobře... tohle... Eio Wa Su-ky... rozhněvá."

Vzápětí se celé údolí otřásl jediným hlubokým skřípavým a nekonečným stonem, na který sama země odpověděla tak mohutným hukotem, jako by vyl celý svět. Beau si připlácí ruce na uši a pevně zavřel oči.

A Tip ze svého místa na římse mohl ve svitu hvězd dole mezi Balvany, kde-rozječel se nekonečnou hrůzou, padl na kolena a nepřestával ječet a ječet.

Rynna a Beau, kteří stáli vedle něj, strnuli děsem a vřeštěli stejně jako Liščí jezdci včetně lišek náhle oloupení o své stíny...

Úzkou průrvou mezi monolity je zlobným pohledem zachytil Gargon. Ale jak se ke svým ochromeným obětím rozešel, zašel za jeden z Balvanů, takže se všichni z jeho vlivu náhle vymanili, třebaže jejich žilami neustával obíhat pulzující děs.

„Utíkejte!" zařval Tip, ale v okamžiku, kdy se obraceli, vytřeštil mladík oči, protože spatřil—

-jak se jeden z monolitů začíná viklat a viklat a posléze naklánět a padat a padat-

-dolů-

-dolů-

Whuuump! otřásl se celé údolí hromovým nárazem-

-a po něm strhávaly k zemi Tipa, Rynnu, Beaua a lišky s jejich jezdci ohromné vlny neúnosného děsu, které explodovaly navenek. Ječeli, žilami jim pádila krev a rozbušená srdce se jim chystala puknout. Neustále vřeštěli bezhraničnou hrůzou a zcela bez rozumu a ovládnání se váleli po zemi.

A poté vše ustalo.

Zcela.

„Gargon je mrtvý," zvládnul zajíkově vyhrknout Tip.

A od Sténajících Balvanů se zvedl zlostný řev, který byl tak hlasitý, že chřestil samotnými kostmi a země se pod tím hromovým porывem otřásala a zachvívala.

Růckové, Hlůkové a Ghůlové na Hělořích klopýtali, padali, zvedali se a pádili po zemi, která se otřásala, prchali ve smrtelné hrůze, třebaže mnozí přežívali jen na pár kroků, protože se jejich těla v dunícím hněvu dole roztrhávala.

Kapitola dvacátá sedmá

Krajinou burácel zuřivý řev, rozlícený hněv kamenných gigantů, který duněl celým Darda Erynian, pod řekou Rissanin i Obrínem za ní. Země se otřásala na nespočet mil. Jílovitá půda, zemina, suť, černoze, světliny, pahorky, doliny, kapradí, potoky, tůně, močály, travnatá místa, křoviska i stromy, to všechno se v odezvě zachvívalo. A Tipa, Beaua, Rynnu i Pysky na samém okraji shluku ten trhaný ryčivý poryv srazil k zemi. Warrowané a Pyskové si připleskávali ruce na uši, lišky stáčely slechy vzad a dolů, ale protože ten rachot pronikal masem i kostmi, ohlušoval je stejně. A na opačné straně hřebenu v lese hned pod ním se pod tím nápořem svíjeli koně s Harlingarskými, lišky s Pysky a Warrowané bez oří. Zvířata, která dosud neuprchla během Gargonova smrtelného zápasu, se o to pokoušela nyní.

Nikdo na římse ani pod ní nedokázal odhadnout, jak dlouho takhle zuřivost trvala, ale pojednou ryk zcela ustal a vystřídal ho tlumené podrážděné nařikání. A k tomuhle truchlivému lkaní se přidávaly další shluky Eio Wa Suků z odlehlých míst po celém hvozdu i odjinud z říše Mithgar.

Pyskové na odvráceném úbočí uklidňovali hlazením lišky s nervózně vypoulenýma očima. Tip se pracně vyškřábal na nohy a pomohl na ně také Rynn. Pak křikl na Beaua, ale ten seděl na zemi, civěl do údolí a vůbec mu nevěnoval pozornost. Vzhledem k ohlušení nedokázali Tip, Beau ani Rynna vnímat jediné slovo. Tip k mládenci přistoupil a napřáhl ruku, ale Beau jeho pomoc odbyl máchnutím ruky a zůstal prostě sedět. Něco sice řekl, ale Tip ani Rynna mu nerozuměli.

Usedli tedy vedle něj, společně zírali na shluk Balvanů dole a pátrali po nějaké známce pohybu. A zatímco vyčkávali, až se jim navrátí sluch, objal Tip svou milou jednou paží kolem ramen.

Po chvíli vyjeli na vrchol hřebenu tři Pyskové zahalení ve stínech. Za nimi pak Warrowan Farly, a Linde s dalšími Harlingarskými a Vanadurskými na koních.

Jedna z Liščích jezdkyň se zastavila před Rynnou, shluk temnoty kolem ní se rozplynul a něco řekla, ale Rynna se dotkla ucha a zavrtěla hlavou.

Pyska chápavě přikývla a zavolala na ostatní. Farly se obrátil, promluvil s Vanadurskými a zatímco Jordianští s Pysky sesedali, aby rovněž vyčkali, usedl vedle Beaua.

Seděli pod tmavě sametovou oblohou, na níž se otáčely hvězdy, a upřeně zírali do údolí, v němž truchlily Sténající Balvany. Žádný nedokázal přesně vyznačit dobu, po kterou vyčkávali, ale po dlouhé chvíli Pyska před Rynnou znovu předstoupila a řekla: „*Ya e a va dep a vis elt ve crued a Eio Wa Suk.*“

I když Tipovi její hlas připadal tlumený, uvědomil si, že už dokáže rozlišovat slova.

Rynna se k němu otočila. „Liščí jezdci se chystají sjet do údolí mezi shluk, aby zjistili, co Sténající Balvany postihlo.“

„Pak bychom měli jít také,“ řekl Tip. „Nikdy nevíš, co by tam třeba mohlo číhat.“

„O tyhle Pysky mít starost nemusíš, drahý,“ odpověděla Rynn. „Jejich maličké šipky jsou pořádně smrtonosné.“

„Pro případ, že by se dostali do nebezpečí, pojedeme se Stenem s nimi," řekla Linde. Pokynula rukou k Vanadurianovi, který s ní přijel.

„Přesto..." ozval se Tip, jak vstával a současně pomáhal vstát i Rynně. Pak se zahleděl na Beaua. „Vrátíme se zpátky do údolí, brachu."

Beauovou tvář přelétl neochotný výraz. Zvedl se, třebaže zdráhavě, založil do praku jeden oblázek ležící poblíž a pronesl: „Když musíme."

Pyska se znovu dala do řeči s Rynnou, která posléze oslovila Linde: „Koně zanechte zde. Jejich těžký krok by mohl Balvany rozčílit. A našlapujte prosím tiše."

Linde přikývla a poté řekla: „Tam dole je tma, a proto, narozdíl od Waldanů a Pysků, budeme se Stenem na cestu potřebovat světlo."

Beau vyndal z torny malou lucernu s krytem, zapálil ji a víko nepatrně přizvedl. „Tady máte," řekl a podával ji Linde. Ale do popředí vystoupil Sten a svítilnu si vzal. Pak Tip, Rynna a Farly založili do luků šípy a Sten s Linde vzali do rukou šavle.

Poté se šest siluet... čtyři Warrowané a dva Jordiané... tiše pustilo do sestupu mezi kamenný shluk a všude kolem nich se v té chvíli vzedmulo společné bolestné zasténání.

„Panebože," řekla Rynna skličene při pohledu hvězdným svitem na ohromný Balvan porostlý popínavým býlím, jenž byl v místě dopadu rozlomený vedví. Spočíval na boku, na výšku i šířku měl nějakých osm stop a na délku měřil téměř šedesát stop včetně asi deseti stop, které se vyvrátily z údolního svahu, z něhož se zřítíl. Teď tu ležel rozlomený... jako zhroucený rozbitý obelisk z neznámého starověku.

A údolím zaléhalo přidušené bolestně zabarvené nářkání.

Pyskové, kteří se již nehalili do stínů, sesedli, přešli k Balvanu, ohmatávali ho a tiskli k němu tváře, po nichž jim stékaly slzy. Jedna Liščí jezdkyň pohlédla na Rynnu, chvíli k ní promlouvala a pak se opět obrátila k monolitu. Rynna poté přešla k Tipovi s Beauem a hlasitě, aby přehlušila žalostné lkání, řekla: „Tynvyr mi právě sdělila, že tenhle Balvan byl jedním z největších. Nazvala ho Praotcem tohoto Údolí. Zdá se totiž, že vždy býval patriarchou zdejšího shluku a čněl nad vším jako ochránce. Řekla mi také, že prý přenesl spousty varovných zpráv a rovněž nespočet výzev - ke shromážděním, výjezdům, tajným poradám, sdružením a předběžným sešlostem. Všem Skrytým i ostatním, jež rovněž ukrýval, bude citelně chybět."

„Ukrýval?" zeptal se Beau.

„Ve svém porostu z popínavého býlí," odpověděla Rynna a ukazovala současně na zpoila vytvořené hnízdo, které už začal obývat jeden jarní ptačí pár.

„Aha," přitakal Beau.

„Obejděte to sem!" překřikl Farly nárek Balvanů. Stál s Harlingary na opačné straně zlomeného monolitu.

Tip s Rynnou, Beauem a Liščími jezdci přešli k bližšímu konci a obešli ho. Sešli se tam s Farlym, Linde a Stenem, kteří ve svitu lucerny zírali na Gargonovy ostatky rozdrcené padlým Balvanem. Vyčnívaly mu zpod něj jen hlava, ramena a jedna paže. A všude kolem vzlínal vzhůru odporný jedovatý zápach, kterého se lišky zbavovaly odfrkováním.

„Panebože, to je ale hnus," ozval se Farly shlížející na mrtvého tvora.
„Vida!" zvolal Beau. „Vypadá zrovna jako ten, co ho Tip s Imongar vyřídili tenkrát v Dendoru."

Farly se na Tipa udiveně zahleděl. „Vy jste zabil Gargona?"

Tip zavrtěl hlavou. „To Imongar. Zastřelila ho z velkého vrhače. Proklála mu srdce harpunou."

„Ale bez Tipa by to nebývala dokázala," poznamenal Beau.

„A říkáte, že vypadal jako tenhle?" zeptal se Farly a znovu se na tvora zahleděl.

„Ano," odpověděl Tip, „tedy, stejně ohyzdně."

„Král Agron nechal jeho hlavu narazit na kopí a nést do boje," dodal Beau. „Zdálo se, že Mizeráky pohled na někoho tak mocného z vlastních řad, z něhož zbyla pouhá kebule na žerdi, skličoval."

Linde vrhla letmý pohled na Rynnu. „Chystáte se udělat něco podobného?"

„Ach ne," odpověděla Rynna a současně přelétala pohledem Tipa, Beua a Farlyho, kteří všichni záporně vrtěli hlavami. Kdepak.

„Dobrá tedy, nemáte-li pro něj žádného využití..." řekla Linde.

„Prosím..." opáčila Rynna, ustoupila stranou a rozmáchlým gestem pokynula k nerozdrceným ostatkům.

Linde ostatním naznačila, aby ustoupili, a zatímco jí Sten poblíž přidržoval lucernu, sekla šavlí do obludy, aniž by po jejím seku zůstala nějaká výrazná známka. Pohlédla na její ostří a pak se opět zadívala na tvora. „Hmm, jako bych otesávala kládu."

„Odseknutí hlavy od krku toho druhého si vyžádalo válečnou sekeru od Trpaslíků," prohodil Tip.

Linde se obrátila ke Stenovi, převzala od něj lucernu a řekla: „Zajed' ostatním sdělit všechno, co jsme viděli, a vyříd' jim, že Gargona zabil tenhle Balvan. Řekni jim rovněž, že Zplozenci uprchli, třebaže někteří z nich se úniku z údolí nedožili. Až to vykonáš, přiveď Thurla. Jednu sekyru dosud má. I když není od Trpaslíků, snad to s ní půjde."

Sten přikývl, otočil se a vydal se vzhůru, ven z údolí. Cestou kráčel tiše. Kolem mezitím neustávalo srdceryvné lkání.

„Támhle," sykla Rynna.

Tip k ní přistoupil a zadíval se na místo, na které ukazovala.

„Myslím, že tenhle je Člověk," řekla, aniž by se už odvracela od pohledu na všechny zahubené Balvaním hněvem.

Mezi několika rovněž mrtvými Ghúly ležel zabitý muž s rozdrcenými kostmi a orgány, kterému přes potrhané tělo mokvala krev. Všichni mrtví tam leželi bezvládně jako kožené žoky nadité kukuřičnou kaší. Pokud jde o zmíněného muže, měl sinale bledou barvu, bílé vlasy a stejně jako všichni ostatní padlí páchl krví, fekáliemi, močí a zvratky.

„Myslím, že jde o zástupce," řekl Tip.

„O zástupce?"

„Kohosi, jehož Modru dokáže vlastnit. Domnívám se, že všichni takoví postráda-

jí zdravý rozum a právě tohle tomu bídákovi Modruovi umožňuje vidět, slyšet a promlouvat. Prostřednictvím takových tupých lidských jedinců ovládá na dálku svá vojska."

„Panebože," zděsila se Rynna a ručka jí vylétla k ústům, „to je ale příšerné."

Pokračovali dál, aniž by ustali v počítání těch, jež zahynuli hněvem Balvanů.

„Bláznovství," ozvala se po chvíli Rynna.

„Bláznovství?"

„Ten Modru. Myslela bych, že si k vedení svých vojsk bude vybírat spíše znalé ve způsobech válčení."

Tip zavrtěl hlavou. „Domnívám se, že ten ve vedení důvěřuje jen sobě."

Rynna se zachmuřila a vzápětí řekla: „Buď tak, anebo si myslí, že až na něj jsou všichni blázni."

Tip přikývl a dodal: „Je to vážně bláznovství."

„Jestli jsem počítal správně," říkal zrovna Tip, „tak při vašich i našich počtech neuteklo z údolí na sedm set Mizeráků."

„Panebože," ozval se Beau a ohlížel se z římsy, na níž už zase stáli, zpět do údolí. „Žádný div, že se Mizeráci Sténajících Balvanů bojí."

Rynn mluvila chvíli s Tynvyr a poté se obrátila k ostatním. „Říká, že Eio Wa Sukové ještě nikdy tolik Mizeráků nezabily, ale že také při zabítí Zplozence žádný z Balvanů nepřišel o život."

„Jak to provedl?" zeptal se Beau. „-Myslím, Praotec. Jak se vůbec dokázal pohnout? Copak se kameny dovedou rozhýbávat vlastní silou?"

Rynně vstoupily do očí slzy. „Jak se dokázal rozhýbat nevím, ale jak můžete vidět, nejsou Eio Wa Sukové obyčejné balvany."

„Jak mohu vidět a také slyšet," řekl Beau, zatímco z údolí doléhal nahoru truchlivý nářek.

„Ano, i slyšet," přisvědčila Rynna. „Pokud jde o Praotce, myslím, že vlastním životem zaplatil proto, aby zachránil Pysky, kteří byli s námi. Kdybychom bývali sami, Beau, vy, Tip a já, pak by byl možná stále... naživu. Víte, já si ale vůbec nejsem jistá, jestli Sténající Balvany kromě Liščích jezdců, ostatních Balvanů a pozemských otřesů ještě něco vycití. Třeba se o Gargonovi dozvěděl jinak než podle jeho těžkého kroku. Domnívám se, že spíše vycítil strach Pysků. Myslel si, že jsou v pasti, aniž by věděl, jak se rozhoupával, že jsme se z Gargonova vlivu na okamžik vymanili a dali se na útěk. Ať už se to ale stalo jakkoliv, je mrtev stejně jako Gargon a zbytek Zplozenců na útěku."

Tynvyr oslovila Farlyho, který vzápětí řekl: „Asi tak za den uspořádají Liščí jezdci pohřeb."

„Doufám, že ne pro Mizeráky," poznamenal jeden z Vanadurských vystupujících do svahu se sekrou v ruce. Za ním kráčel Sten s Gargonovou hlavou naraženou na kopí.

„Kdepak, Thurle," odpověděla mu Linde. „Oni truchlí za zlomený Balvan stejně jako my za naše padlé, i když pokud jde o to, jak ty naše patřičně pohřbíme..." nechala svá slova vyznít do ztracena a prsty si promnula uslzené oči.

Nějakou dobu postávali v ovzduší zaléhajícím bédováním mlčky. „A co," ozval se nakonec Tip, „ti uprchlí Zplozenci? Neměli bychom shromáždit Dylvany s Baerony a pověsit se jim na paty?"

Rynna zavrtěla hlavou. „Dylvané a Baeroni se v Darda Erynian ani v Darda Stor převážně nezdržují. Černínští bojují za osvobození Crestanského průsmyku, zatímco Baeroni z Obřína jsou zase u Drimmen-deeve a pokouší se prolomit tamní obležení."

„Nemohli by se tedy povolat Liané z Darda Galion?" zeptal se Tip.

Rynna zavrtěla hlavou. „Ti bojují v Ponurách a v krajině mezi nimi a řekou Argon. Chrání rovněž hranice Skřivaního území. Převážně se ale snaží zbavit Drimmen-deeve roje, který tuhle državu Trpaslíků obléhá. Ale Modruova vojska jsou strašlivá."

„Crestanský průsmyk a Drimmen-deeve stále obléhají Rûptové?" vykotal tázavě Beau. „Panebože... takhle tomu bylo už více než před tokem... dneska už jsou to skoro dva roky."

Tip se kolem sebe rozhlédl. „Jsou-li Dylvané pryč, kdo chrání Darda Erynian?"

Rynna rozhodila rukama. „Inu, my."

„My?"

„Skrytí a hrstka Warrowanů společně s Dylvany a Baerony, jimž bylo uloženo, aby zůstali. Ale vzhledem k řídkému rozptýlení našich sil po zdejších hvozdu a Obřínu nejde o nijak zvlášť výraznou ochranu. I přesto se nám Mizeráci zdaleka vyhýbají."

„Gargon se nevyhýbal," poznamenal Thurl a vzhlédl k hlavě na kopí.

„Ne," přisvědčila Rynna, „ten ne."

„Proč už nezaútočil dříve?" zeptal se Beau. „Chci říci, že mi nepřipadalo, že by se Černína obával. Co ho tedy drželo zpátky?"

Rynna zavrtěla hlavou. „Ještě před týdnem tu Gargon nebyl."

Linde pozdvihla obočí, aniž by promluvila.

„Pořádáme občas průzkumné výpravy, abychom si prověřili místa, na kterých se Zplozenci zdržují," řekla Rynna, „stejně jako dnes večer." Vztáhla paži a stiskla Tipovi ruku. „Při poslední průzkumné výpravě obsazovali Erynský brod a žádný Gargon v dohledu nebyl."

Linde si povzddechla. „Kéž byste nás byli před jejich množstvím u toho brodu varovali. Bývali bychom řeku překročili někde jinde, s největší pravděpodobností někde výše proti proudu."

Farly zavrtěl hlavou. „Nevěděli jsme ani, že jste nablízku. Došla sice zpráva, že jakési vanadurské vojsko obchází severní cíp Darda Erynian a sestupuje po východním břehu, ale když jsme dospěli k Landover Road, stopu vašeho šiku jsme ztratili. Domnívali jsme se, že míříte k východu přes Rimmenskou soutěsku."

Linde zavrtěla hlavou. „Mířili jsme k jihu, nejkratší cestou k brodu. A pak, vzhledem k neblahým pověstem kolem Černína jsme se od jeho okrajů chtěli co nejrychleji vzdálit."

„Váš omyl," odušil Farly.

Linde zachmuřeně přikývla. „Ano, a zaplatilo za něj na devět set životů." Znovu si otřela oči a pak řekla: „Musí se jim dostat cti pod zelenými drny. Leží jich tam ale

na devět set a nás je jen devadesát sedm a v cestě nám stojí Mizeráci."

Rynna k Válečné panně vzhledla. „Hodláte je pohřbit pod navršenou zem?"

Zatímco Linde souhlasně přikyvovala, zalétly Tipovy myšlenky k Severní důlní a obřadům Daelských, kteří své mrtvé rovněž pohřbívali pod navršené kopečky zeminy.

Rynna chvíli promlouvala s Tynvyra pak oslovila Linde: „Žádné strachy, Pyskové totiž všechno zařídí."

Linde svraštila čelo. „Ale jak-?"

Rynna vztáhla ruku dlaní napřed. „Neptala jsem se, ale věřím, že to zařídí."

Východní nebe začínalo ozařovat kalné světlo nadcházejícího úsvitu. Rynna se na bledavou září zahleděla a řekla: „Pojďme. Musíme se dostat na nějaké skryté místo, kde lze ošetřit rány a kde si všichni odpočinou a zotaví se. Je nový den a nás čeká ještě spousta práce."

Za jasnějšího nebe přešli římsu a sestoupili z ní do lesa. Ohromné Balvany v údolí nepřestávaly kvílet své žalostné rekviem.

„Míříme na místo, na němž se zdržují Warrowané od Pramenitky?" zeptal se Tip.

„Dočkáš se," odušila Rynna s úsměvem. „Ale nejdříve se zastavíme u našich lučištníků. Je tam někdo, s kým tě chci seznámit."

„U lučištníků?" zeptal se Beau, který šel s nimi.

„Ano, skrývají se na místě, na němž táboříme, jsme-li na obhlídce. Dnešní noc... či spíše dnešní ráno... setrváte s Farlym či Nixem, kdežto Tip," vztáhla paži a vzala ho za ruku, „zůstane se mnou."

„Ach, skvěle," poznamenal Beau a úkosem se na Tipa zašklebil.

„Ten někdo, s kým mě chceš seznámit," ozval se Tip, „jde o někoho z rodiny? O strýce, tetu či někoho podobného?"

„O někoho takového," odpověděla Rynna.

„Nu, to jsem rád," opáčil Tip. „Kdybych tak dokázal najít své příbuzné, když už vlastní rodiče stejně jako ty nemám. Alespoň někoho z nich."

Šli dál, slunce vycházelo a nebe zalévalo jitrní světlo.

V době, kdy Vanadurští v malém travnatém údolíčku stavěli tábor a Beau s Farlym odešli, vyšla Rynna s Tipem západním svahem prohlubně k okraji lesa, mezi jehož stromy se schovávala proutěná chýše.

Rynna se tajemně usmála a vstoupila dovnitř. Tipperton za ní. Když si opřel luk o stěnu a vedle něj na udusanou zem složil loutničku s tlumokem, rozhlédl se po sporém vybavení. Spatřil lehátko nacpané slámou, nějaké kuchyňské vybavení, trochu zásob a jiné podobné věci. Rynna mlčky odložila vlastní luk s toulcem a poté slunečním světlem, jež prosvítalo vchodem, tiše prošla do ztemnělého prostoru uvnitř, kde stál otevřený podlouhlý košík z vrbového proutí. Pohlédla do něj, tvář se jí uvolnila a šeptem řekla: „Pojď, Tippertone, chci, aby ses podíval."

„Copak je to?" zeptal se Tip. Hlavou mu pojednou prolétla prchavá vzpomínka, která ale zmizela dříve, než ji dokázal zachytit. Zůstal po ní jen nepřírozený pocit, že se tohle muselo přihodit už někdy dříve, ale kde...

Rynna s úsměvem pokynula ke košíku. „Pojď se podívat.“

Tip k ní přistoupil a tam v chumlu pokrývky spalo -droboulinké warrowanské děvčátko, nic než prtě-

„Tohle je Larka.“

-otevřelo očka, nádherná zelená kukadla-

„Larka?“

-a usmálo se, ójé, a jak se usmálo-

„Tvoje dammsel, Tippetone. Tvá dcerka.“

„Moje... moje...“

„Tvá dammsel,“ zopakovala Rynna, zatímco ji vyzviedala a dodala: „Či bych spíš měla říci naše.“

„Naše?“ vydechl Tippeton s vytřeštěnýma očima a zdráhavě natáhl ruku, aby se drobátka dotknul, ale vzápětí ji zase stáhl a pohlédl na Rynnu.

„Nu, jen do toho,“ řekla se smíchem. „Ona se ti nerozpadne.“

Tip přes dětskou tvářinku přejel hřbetem prstu. Děvčátko na něj přitom tázavě zažíralo. „Je tak křehounká.“

„Na,“ řekla Rynna a holčičku mu podávala

„Bože, já ale ne-“

„Nesmysl.“

Tippeton děťátko váhavě převzal a usmál se na ně. Larka k němu vzhledla a svraстила čilko, jako by se ptala, co je tohle za cizince, ale pak se usmála, jako by ho shledávala hodna svého pohledu.

Tip vzhledl k Rynně. „Usmívá se.“

„Ach, Tippetone, usmívá se, protože tu má svého tatú.“

„Tata. Tata. Ta-ta. Ta-ta-ta-ta...“ zašvitořila Larka po zaslechnutí známého slůvka tak rychle, až jí nakonec splynulo v jakýsi trylek.

Tippeton k Rynně užasle vzhledl.

„Tohle už říká týden,“ řekla, „skoro jako by věděla, že přijdeš.“

„Ona umí mluvit?“

„Začíná říkat slova, drahý.“

„Larko, moje Larko,“ vydechl Tippeton. Pak opět vzhledl k Rynně. „Kdy?“

„Zítřka tomu bude rok, co se narodila, a já si k jejím narozeninám nemohla přát lepší dárek, než je návrat jejího otce domů.“

„Domů?“ zeptal se Tip, rozhledl se po proutěné chýši a pak se na droboučkou holčičku znovu usmál.

„Všude, kde jsme všichni tři pohromadě.“ odpověděla Rynna.

Larka vyvřískla, natáhla titěrnou ručku a pokoušela se Tipa chňapnout za nos. A protože sebou házela a čílila se, vyzvedl ji Tip na prsou do vzpřímenější polohy. Poté se Larka pustila do ohmatávání knoflíku na jeho kabátku, fascinována jeho oblostí.

Tip se usmál, ale vzápětí se zachmuřil. „Járku, drahá, vid', že tu po celou dobu nezůstává pořád sama?“

„Ovšem, že ne, Tipe,“ odpověděla mu Rynna a letmo se rozhledla, „kam se ale zrovna teď poděly Prym s Melli... inu, jistě je některá z nich-“

V té chvíli vchod zatemnil jakýsi stín a do chýše spěšně vešla postarší Warrowanka s plnou náručí čistého prádla. Když zjistila, že se Rynna vrátila, obličej se jí rozjasnil, jednou paží ji objala a spustila: „Rynno, Rynno, tak ty ses v pořádku vrátila. Ach bože, ti velikáni na koních mě ale při vjezdu na mýtinu pěkně nahnali. Naštěstí jsem s nimi zahlédla Liščí jezdce a také Nixe, s kterým jsem se s touhle náručí plínek rozběhla pozdravit.“ Otočila se k Tippettonovi. „Víte, to je můj muž... myslím, Nix.“

Rynna se usmála. „Teto Melli, tohle je můj Tippetton.“

„Larčin tatík? Ten, co odešel do cizích krajin? Och, no to je báječné.“ Postoupila vpřed a kdyby neměla plnou náruč, byla by Tipa objala. Takhle se ho rozhodla políbit jen na tvář. „Teď si vydechněte. Nix mi už všechno o Gargonovi a ostatním vypověděl... však jsem taky tu jeho hlavu viděla poskakovat na kopí... já zatím udělám něco k snídani.“ Obrátila se k Tippettonovi. „Dáte si čaj a plátky slaniny, nebo obojí a něco vajec k tomu? -A, samozřejmě, suchar.“

„Och, Melli, stačil by suchar,“ řekl Tip, „ale čaj a vejce se slaninou, na nic lepšího ani pomyslet nedovedu.“

Larka napráhla ručičky k Melli, aby si ji vzala, a přitom souhlasně zavrňela.

Po setmění vstal Beau z lůžka ve Farlyho chýši a vyšel si do lesa, aby si ulevil. Při návratu zahlédl pohyb přes mýtinu. Vytřeštil oči a nevěřicně si je zamnul, protože protější svažitý terén nyní zcela pokrývaly kopce, z nichž každý byl osm až deset stop vysoký a při zemi dvakrát tolik široký, každý porostlý slámově nažloutlou trávou nebo čímsi, co ji připomínalo... a všechny tyhle kopce se pohybovaly, mířily k západu a podél nich projížděli Liščí jezdci. Všichni směřovali k balvanitému shluku a přes něj pokračovali až za lesní okraj do otevřené krajiny.

Beau s rozbušeným srdcem užasle přihlížel a vzpomínal na poslední setkání s těmito kopci. Tehdy s Tipem, Loricem a Phais projížděli Černínem na sever. Nyní už šlo o příhodu starou téměř dva roky. *Říkal jsem tenkrát Tipovi, že jsem jednoho zahlédl v pohybu a tady teď mašírují přes Černín jako vojsko do bitvy.* Zvažoval, neměl-li by vzbudit Tipa... Rynnu... nebo Nixe s Farlym, ale nakonec usoudil, že to neudělá. Dlouho sledoval, jak se Živoucí kopce ubírají krajem, a když se poslední z té mohutné kolony vnořil do lesa a zmizel z dohledu, vrátil se do chatrče a znovu ulehl. Trvalo dlouho, než usnul.

O půlnoci, zatímco vchodem prosvítal měsíční svit a Tip s Rynnou tvrdě spali, se Larka vytáhla vzhůru za okraj košíku z vrbového proutí a s uchichtnutím se postavila. Venku před chýší se ihned obrátila jakási vytáhlá bytost, která zdánlivě nepripomínala nic víc než spletenec větviček, šlahounů a zeleně. Sklonila se a vešla do chýše. Vzápětí se zastavila a shlédla na milenecký párek snící si ve vzájemném objetí. Pak neposedné škvárně vyzvedla z košíku a tlumeným prozpěvováním ho začala rovněž ukolébávat do spánku.

A Tynvyr, která kolem chýše spletené z proutí právě procházela, stanula, aby se do tichého zpěvu Prym zaposlouchala. Hlas Prym z Vred Tresů šelestil jako listí ve větru.

Kapitola dvacátá osmá

„Liščí jezdcí hlásí, že Mizeráci prchli od Erynského brodu," řekl Nix.

Rynna sedící na zemi ustala v opeřování šípu, vzhledla a zamžourala na Nixe.
„Utekli?"

„Ano. Jedna Pyska říká, že utekli, když uviděli, jak se k nim krajem blíží Liv Volsové."

Tip si přemístil Larku na druhé koleno. „Liv Volsové?"

„Uh, Živoucí kopce," odpověděl Nix.

„Vida!" zvolal Beau a obrátil se k Tipovi. „Já ti to říkal."

„A jsou Zplozenci pryč nadobro?" zeptala se Melli.

Nix pokrčil rameny a zahleděl se na Rynnu.

„Myslím, že ne, Melli," odpověděla Rynna, která se znovu vrátila k operování šípů. „Přestože z pole utekli, zdá se, že tu jsou za nějakým účelem, ale oč by mohli jít..."

„Domnívali jsme se, že snad kvůli tomu, aby Skrytým bránili v připojení ke Svobodným," řekl Tip, „aby je takřikajíc zadržovali v lesích."

Rynna zavrtěla hlavou, odložila šíp a vzala si další. „Myslím, že ne, Tipe. I když jsou Skrytí ve svých panstvích smrtelně nebezpeční a skoro nezdolatelní, mimo ně, v otevřené krajině, jsou téměř bezmocní. Proto se mimo vlastní hájemství k žádnému spojenectví nepřidávají."

„Cožpak ale před nimi zrovna teď neuprchli Růckové a jiní podobní?" zeptal se Beau. „Či spíše včera večer? A tohle se stalo v otevřené krajině."

„Ano, ale krátce předtím utrpěli Odporáci zkázu mezi Eio Wa Suky, takže si asi mysleli, že se na ně řítí další katastrofa."

Protože už Tip Larce tak trochu zevšedněl, vykroutila se mu a pustila se po ne-rovné zemi na nejistých nožkách. Dovrávorala k Rynně, dosedla a zvedla jedno pírkó, aby je ochutnala. Tip za ní přešel, vytáhl jí ho z prstíků, zašimral ji na nosíku a současně se zeptal: „Nefíkala jsi, že se Gargon v jejich řadách objevil teprve nedávno?"

Rynna přikývla. „Během sedmidenní."

Na Larku se Tippeton sice usmíval, ale jeho slova k ostatním zněla zlověstně. „Pak mi připadá, jako by Modru podél téhle strany očekával spíše něco chvilko-vého a přál si, aby to Gargon zarazil."

Beau pohlédl na Linde. „Třeba sem tu příšeru navedl, aby zastavila Jordianské."

Linde krátce pohlédla na Stená, pak se opět zadívala na Beua a pomalu zavrtěla hlavou. „Myslím, že ne. Jsme totiž, či jsme byli, pouhý oddíl. Proč by využívali Gargonovy moci na tak malý oddíl?"

Beau pokrčil rameny. Tvářil se zadumaně. „Nevím, ale myslím, že má Tip pravdu. Ať sním svůj klobouk, jestli se nic nechystá."

Tip se rozesmál.

„Copak?" ozval se Beau.

„Vždyť ty, brachu, žádný klobouk nemáš."

Larka jakoby na souhlas vypískla, což ostatní rozesmálo.

Právě v té chvíli vyšla svahelem nahoru Tynvyr s ryšavou liškou s černými tlapkami za sebou. Dlouhou chvíli rozmlouvala s Rynnou, pak se na lišku vyšvihla, sjela dolů a zmizela z dohledu.

Rynna se obrátila k Linde. „Tynvyr říkala, že teď, když je brod opuštěný a vy máte stále namířeno do Pellaru, je čas, abyste se vydali na cestu. Pokud se prý ale hodláte ve zdejším hvozdu ještě pozdržet, jste vítáni. Domnívá se, že pár dní potrvá, než dostanou Zplozenci opět kuráž přiblížit se znovu k okrajům Darda Erynian či Darda Stor.“

Linde tázavě pozvedla obočí. „Darda Stor?

„Obřín na jihu.“

„A co naši padlí?“ zeptal se Sten. „To je máme zanechat na bitevním poli?“

Linde s nevyslovenou otázkou na rtech pohlédla na Rynnu.

„Tynvyr říkala, že Feyové svému slovu dostojí,“ odpověděla Rynna.

Lučinou severně od brodu projíždělo devadesát sedm Vanadurských na koních a pět Warrowanů na ponících. Míjeli válečné káry, rozbité trény a proplétali se mezi kopečky navršených travnatých drnů, pod nimiž byli pohřbeni Harlingarští: hrosmaršál Hannor, Válečné panny Dediana, Dea, Irana a na devět set dalších Jordianských. Nikdo nevěděl, jak byli pohřbeni, ale Beau prohlašoval, že to mají určitě na svědomí Živoucí kopce.

Po padlých Mizerácích nikde ani známky. Ani zde, ani při okraji Darda Erynian... po zmasakrovaných Zplozencích nebylo vidu dokonce ani mezi Sténajíci Balvany. I tohle Beau označoval za dílo Živoucích kopců. „Nu, kdopak jiný by tohle zvládl?“

A pak, když už se do kraje snašel večer, rozjeli se Warrowané s plačícími Harlingarskými, z nichž mnozí byli ranění a nyní už obvázaní, k navršenému kopci v samém středu mezi ostatními mohylami. Tam Linde přikázala zastavit a všichni sesedli. Pozvedla černý volský roh ke rtům, zvonivě na něj zadula a nahlas, aby ji všichni slyšeli, začala provolávat:

*Vpřed, Harlingarští, vpřed,
Po Přízračné stezce,
jíž jen Hrdinové cválají
a Oři se nikdy nezastaví.*

*Hál, Bojovníci Kopí a Šavle!
Hál, Bojovníci Noze a Šípu!
Hál, Bojovníci Rohu a Koně!
Vpřed, moji druzi, vpřed!*

Poté, stejně jako všichni ostatní Vanadurští, znovu zatroubila. Bujaří harlingarští koně pozvedali vyzývavě hlavy a hrabali kopyty zem, protože šlo o válečné vytrubování.

Linde pak přešla k Warrowanům, každého z nich postupně objala a políbila, a

když dospěla k Rynně, zašeptala: „Díky za vaši záchranu. A Tynvyr vyřídíte, že to málo, co jsme zvěděli o Černínských tajemstvích, nikdy neprozradíme.“

Rynna jí objetí oplátla a řekla: „Vyřídím jí to.“

Když se Linde vztyčila, Farly se zeptal: „Máte na další cestu dostatečné zásoby?“

Linde přikývla a máchla rukou ke spoustě nákladních koní mezi Vanadurskými. Byli to koně padlých v bitvě, kteří přežili, koně, kteří se rozutekli před Gargonem. Ale protože měli výcvik, při zvuku signálního rohu se vrátili, a nyní tam stáli naložení zásobami. „Ano. Některé povozy z trénu zůstaly nepoškozené a také nevydrancované. Do nich jsme shromáždili dost jídla a zrna, aby nám to vystačilo až do Caer Pendwyr.“

„Využijte téhle potravy obezřetně,“ poznamenal Nix. „Odporáci ji třeba mohli zamořit nějakým jedem a zanechat ji zde záměrně.“

Linde přikývla.

„Jízda s vámi mi bude chybět,“ řekl Beau.

„I mně bude vaše společnost chybět,“ odpověděla Linde a otočila se k Tippetovi, „a také vaše hra a zpěv, maličký příteli.“ Okamžik váhala, ale pak přistoupila ke svému sedlovému vaku, vytáhla z něj roh z černého vola a podávala ho Tippetovi. „Vezměte si ho, maličký, byl Dedianin. Užijte ho v tisni.“

Tip vytřeštil oči. „Och, já ale nemůžu-“

Linde mu přetáhla popruh přes hlavu. „Jste zvěd, příteli, a tohle se vám jednou může hodit.“

Tip přikývl a jejímu přání se podvolil.

Linde vsedla na koně a shlédla dolů. „Nepochybuji o tom, přátelé, že se zase setkáme.“

„Sbohem, Válečná panno,“ řekl Tip, „my všichni smýšlíme stejně jako vy.“

Linde pozvedla roh ke rtům a zadala další znamení, po němž vsedli na koně ostatní Jordianští. Sten dojel Linde po bok. Do třmenu měl zatknutý spodek kopí s Gargonovou hlavou na čepeli. A když se všichni sešikovali v řadě za nimi, v houšť pohybujeících se vzpřímených kopí, provolala Linde staré vanadurské požehnání:

Vzhůru, Harlingarští, do Zbraně!

Tři tváře Štěstěny teď hledí k nám:

Usměvavá, ponurá a skrytá.

Nechť ta neviděná vždy neviděna jest.

Hál, Bojovníci Kopí a Šavle!

Hál, Bojovníci Nože a Šípu!

Hál, Bojovníci Rohu a Koně!

Vpřed, Harlingarští, vpřed!

Pak v houstnoucím šeru opět zatroubila a od navršených mohyl se přes brod s nákladními koňmi ve vleku rozjelo devadesát sedm drsných válečníků, kteří směřovali k Caer Pendwyr, aby dostáli slibu krále Ranora, jenž dal Hornímu králi Blainovi, že se k němu Jordští, jakmile to bude možné, rovněž přidají.

Tip, Rynn, Beau, Nix a Farly Vanadurské sledovali, dokud se nepřebrodili a nezmizeli jim z dohledu, poté obrátili své poníky zpět k Darda Erynian, a když soumrak přešel v noc, nacházeli se již v bezpečí tohoto tajemného přízračného lesa.

Příštího dne se Tip, Rynn, Beau a Melli s Larkou máváním rozloučili s Nixem, Farlym a Tynvyr s několika Pysky po boku, a rozjeli se z hlídkového tábora na západ. Mířili za Warrowany od Pramenitky, kteří se zdržovali na místě vzdáleném nějakých třicet mil. Cestou povíval od jihu vlažný větřík přinášející příslib jara a třebaže zemi dosud svíraly lezavé noci, zdálo se, že mráz už polevil. Ale pupeny se nalévaly, tu a tam rozkvétaly spolu se žlutým zimním omějem krokusy a mezi těmi-to řídkými kvítky se činily včely. Krajina voněla vlhkostí, i když týden nesprchlo. Většovím nad hlavou proletovali ptáci chystající se znovu na nadcházející sezónu, z čehož se radovala především Larka, která se vestoje natřásala ve svém košíku pověšeném na přední rozsoše Melliina sedla.

A jak Warrowané zvolna projížděli mezi stromy a galeriemi Darda Erynian, rozmlouvali o spoustě věcí:

„Ano,“ přisvědčila Rynna, „Stříbrolist s Aravanem unikli, oba ranění, Stříbrolist téměř smrtelně. Také jiní se dokázali osvobodit, zvládli si probojovat cestu k západní bráně a dostat se ven.“

„Ale z Warrowanů žádný?“ zeptal se Tip.

Rynna zavrtěla hlavou a hlas se jí zadrhl. „Žádný z Warrowanů v pevnosti nepřežil. A kdybychom my z Nixem a Farlym nebyli tehdy na ostrově Olorin a v Darda Galion za ním, nepochybuji, že bychom také přišli o život. Ale my v té době spolu s Aravanem, Amuem a Velerou ověřovali pravdivost toho, co tvrdili Vodáci.“

„Amu? Velera?“ zeptal se Beau.

„Amu je Baeron a slečna Velera Lianka.“

„A co horda?“ zeptal se Tipperton.

„Zničila Caer Lindor. Teď jsou z ní pouhé rozvaliny. Ale protože Zplozencům stržení hradeb zabralo několik dní, měli Skrytí čas se shromáždit a posléze zaútočit. Mizeráci uprchli, ale plná polovina z nich útěk z Darda Erynian a Darda Stor nepřežila. Ti, kteří o tom ví, se obou bojí. A myslím, že kdyby s nimi teď naposledy nebyl Gargon, znovu by do Černína nevstoupili.“

„Ani kdyby to žádal Modruův zástupce?“

Rynna obrátila niku dlani vzhůru. „Já jen vím, že Odporáci, kteří přežili u Caer Lindor, z tamních lesů sice uprchli, ale dále nikoliv. Snad na příkaz zástupce se znovu sešikovali a nepřestávají hlídkovat při východních okrajích, jako by měli splnit nějaké poslání. Jde o ty, kteří napadli Jordianské, i když se nedomnívám, že právě tohle je důvodem jejich zdejší přítomnosti. Spíše si myslím, že mají jiný úkol, ale kdopak ví, oč může jít. Ale bude-li jim nařízeno vstoupit znovu do Černína nebo Obřína, pak se domnívám, že to na Modruovu žádost udělají. Ale nenajdou nás nepřipravené, protože Tynvyr s ostatními se na takovou událost chystají dokonce už teď. Znovu nás už nepřekvapí nikdy.“

Zastavili se u potoka, aby poníky nechali napít. „A jakpak je to se Stříbrolistem a Aravanem? Kde se zdržují teď?“ zeptal se Tip.

„Myslím, že Stříbrolist velí jedné skupině nájezdníků kdesi podél Ponur. Aravan nyní slouží coronu Eironovi z Darda Galion. Mám za to, že vyjíždí na obhlídky s Galarunem.“

„Och, s Galarunem jsme se setkali,“ ozval se Beau a vzápětí vyprskl smíchy. „Zachránil nám slanku na zadnicích a příštího dne jsme si pochutnali na té jeho.“

Rynna nakrčila nosík a pohlédla na Tippetona.

„Malý žertík,“ řekl.

„Velmi malý,“ opáčila úsečně, zatímco se znovu vydávali na cestu.

Tip, Rynna a Beau jeli nějakou dobu mlčky ztraceni v myšlenkách, ale Larka zavěšená na boku košíku se chichotala, žvatlala a ukazovala na ptáky, cupitající hraboše a jiné lesní tvory, které průjezd poníků vyrušoval a jejichž jména Melli vykřikovala.

„Pevnost Caer Lindor bych rád viděl osobně,“ ozval se konečně Tip.

„I když z jejích hradeb a nádvoří zbývají pouhé trosky, zavedu tě tam,“ řekla Rynna a jeli dál.

„Panebože,“ řekl Beau. Oči se mu zatřpytily ve svitu táborového ohně, jak se tmou zahleděl do lesa za ním a zašátral po svém praku.

„Co je?“ zeptal se Tip, odložil loutničku, chopil se luku, vstal a zahleděl se ve směru, v němž zíral Beau.

„Támhle něco. Hýbe se to. Přisahám, že se to nepodobá ničemu víc než svazku větviček a šlahounů. A nepovídej, Típe, že nic takového nevidíš. Zlehčoval jsi, když jsem prvně uviděl v pohybu Živoucí kopec, a teď se támhle potuluje proutí a listí.“

Melli pohlédla na místo, kam Beau ukazoval. „Och,“ vydechla, „to je jenom Prym.“

„Prym?“ zeptal se Tip a stočil pohled k Rynně. „Pověz, nezmínila jsi tohle jméno v souvislosti s Larčinými strážci?“

„Ano,“ odpověděla Rynna. „Hlídá ji obvykle za noci.“

„A co je zač, tahle Prym?“ zeptal se Tip a postoupil -vpřed, aby měl lepší výhled. Ale Prym se stáhla do tmy. „Ach, já ji vyděsil,“ dodal zklamaně Tip.

Rynna se rozesmála: „Je plachá jako všichni Vred Tresové. A také nedůvěřuje ohni. Ale vyděšená z nás není.“

„Větvičky, šlahouny a listí?“ zeptal se Beau s rozšířenýma očima.

„Uhm, ano, právě takové se zdají. Pokouší-li se někdo vymýtít kteroukoliv součást polesí, již obývají, tedy bez zvláštního svolení, je Prym nelítostná stejně jako všichni příslušníci jejího druhu.“ Rynna se pak znovu chopila píšťalky a řekla: „No tak, Típe, Larka si přeje další písničku.“

Tip se zdráhavě odvrátil od obvodu palouku, přešel ke svému padlému kmenu a odložil luk. Znovu usedl, zvedl loutničku a lesem se brzy rozezněla živá melodie provázená Larčíným smíchem. A Prym mezi stromy znovu popošla, aby lépe viděla a slyšela.

Krátce k poledni dne následujícího projeli prstencem hlídek, které vesměs sestávali z výrostků, dívek a postarších Malinku s luky a praky, i když nemnoho z nich se

zdálo zcela neozbrojených. Poté už vjeli na vlastní prozatímní území Warrowanů od Pramenitky.

„Myslím, Beau, že se vám tu bude líbit," řekla Melli s úsměvem, když si všimla, jak se neustále ohlíží za dívkami.

Rynna se rovněž pousmála, pohlédla na Tipa a zamumlala: „Že tě to ale vzalo, brachu."

Tipovi poklesla brada. „Ale já byl, ne... chci říci... já..."

Rynna se vesele rozesmála a pokračovala v jízdě kupředu. Čtyři poníci se svými pasažéry klusali kolem prasečích ohrad, kurníků, osetých políček a provazové ohra-
dy, v níž byli přechováváni poníci. Dále pak projížděli mezi proutěnými chýšemi, podle kterých pobíhala omladina a hlasitě se na nich dovolávala novinek. Vchody současně vycházeli ven staří, přihlíželi, naslouchali a také na ně pokřikovali.

„Dnes večer," odbývala Rynna jejich otázky, „při vesnickém potlachu. Netřeba to říkat dvakrát."

Vesnický potlach? Tip se rozhlédl a odhadl počet chýší na třicet či pětatřicet.
Spíš bych řekl, že jde o vesničku.

Před jednou z chýší Rynna sesedla a řekla: „Zde je naše místo, Tipe. Beau, vy se můžete zabydlet v jedné z těch prázdných-"

„Nesmysl," ozvala se Melli. „Beau, budete zůstatvat u-"

„Mami," vykřikl nějaký ženský hlas, „ty už jsi tu."

Beau se otočil a spatřil Warrowanku na sklonku dívčího věku. Měla jantarové oči a hnědé vlasy. Doběhla k Melli a obě si padly do náruče.

Poté se Melli otočila k Beauovi. „Jak už jsem povídala, zůstatvat můžete s Linnet a se mnou. Linnet, tohle je Beau Darby. Beau, moje dammsel Linnet, Nixova sestra a Rynnina sestřenka."

„Panebože," vydechl Beau, aniž by si byl vůbec vědom, že mluví nahlas, „vy jste ale krásná."

A ve chvíli, kdy Linnet zrudla a sklopila oči, Melli se s úsměvem odvrátila stranou.

„... zabil Gargona, říkáte?"

„Ano, Wille," odpověděla Rynn. „Rozdrtil ho."

Mumlání hlasů zesílilo. „Zaplať Pán Bůh," vykřikl kdosi do všeobecného halasu.

„A zaplať Pán Bůh za Mizeráky zprovozené ze světa Vanadurskými," zvolal někdo jiný.

„I za ty, co pobily Balvany," dodal další.

Kdosi radostně zajásal a ostatní se k němu přidávali, protože všichni pobití Zplozenci pocházeli z hordy, která zpusťovala vesničku Pramenitku.

Rynna pozvedla ruce a hlasitým výkřikem si vyžádala klid. Když se shromáždění Warrowané utišili, řekla: „Špatnou zprávou je, že se mnohým ze Zplozenců podařilo uniknout a nadále se zdržují podél východního okraje zdejšího hvozdů."

Warrowané společně povzdechli, ale Rynna mluvila dál: „Ale je tu rovněž mnoho dobrých zpráv."

„Jaká třeba?"

„Tak jednou je," odpověděla Rynna a současně rukou pokynula k Beauovi, „že tehle mladík objevil lék proti moru-"

Lék? Proti moru? Je to možné? Panebože!

„-a zachránil celé město Dendor."

Brebtění opět vzrostlo, ale Rynna zvolala: „A společně se spojenci," všichni zmlkli a Rynn zopakovala, „a společně se spojenci - Trpaslíky z Kacharu a Lidmi z Dendoru - prolomili Tip s Beauem Modruovo obležení města. Ale tohle vyprávění už ponechám na nich." Otočila se k oběma, pokynula jim, aby zaujali místo na svahu vedle ní, a řekla: „Tipe, Beau, prosím."

Oba zdráhavě vyšli do svahu a otočili se čelem ke shromáždění. Beau postrčil Tipa do popředí. A protože po celou dobu vyprávění na Beua obdivně pohlížely warrowanské dívky, zvláště slečna Linnet, rozpačitě se ošíval.

Hned příštího dne se Tip, Beau, Rynna a starší Warrowan jménem Delby vydali na cestu do pevnosti Caer Lindor. Melli postávala s Larkou v náručí opodál. Po dobu nepřítomnosti jejích rodičů se o ni měla starat s Prym, i když po té nebylo vidu už od té doby, co nocovali v lese. I přesto je Melli ujišťovala, že se Prym zdržuje nablízku. Melli také mezi ostatní potraviny do Beauova sedlového vaku vsunula skrojek uzené slaniny a přitom poznamenala: „Cestou přijde k chuti."

Když už vsedli na poníky a chystali se k odjezdu, Linnet, která se dosud držela v pozadí, vystoupila do popředí a váhavě se zeptala: „Beau, nosil byste můj dárek pro šťestí?"

Když Beau němě přikývl, vypletla si z tmavě hnědých vlasů světle modrou stuhu. Jak mu ji uvažovala kolem hořejší části paže, sklonil se. A jak se skláněl, rychle ho políbila a poté se rozběhla ke svému proutěnému obydlí.

Beau za ní užasle hleděl, Melli se usmívala, Larka radostně výskala a Rynna, Tip a Dalby se už rozjeli. „Pohni, Beau, slunce nečeká na nikoho," křikl Tip.

Beau se s trhnutím vzpamatoval, pobídl patami poníka do slabin a vydal se za ostatními, třebaže mu myšlenky ubíhaly jinam.

A když je dostihl, Rynna poznamenala: „Doufám, Beau, že si uvědomujete, jaký drahocenný dárek jste právě dostal."

Beau shlédl na stužku.

„Tu stužku ne, Beau," řekla Rynna, „I když je rovněž drahocenná."

„Tahle stužka?" zeptal se Tip.

„Ano. Protože při útěku z Pramenitky nebylo mnoho času na odnesení věcí, kterých jsme si cenili. Většina propadla drancujícím Mizerákům. A Linnet, inu, jedna z mála věcí, které zachránila, je tahle opatrovaná stužka, kterou právě darovala."

„Panebože," vydechl Beau. „Hned se rozjedu zpět a vrátím ji."

„Kdepak, brachu, nevrátíš," zabručel Tip, „Dokonce i někomu tak natvrdlému, jako jsem já, to dochází."

Pokračovali v cestě Černínem a Beau neustále letmo pohlížel na drahou stužku, kterou měl teď ovázanou kolem paže.

Projížděli Darda Erynian v jihovýchodním směru celý den i příští, v němž dospě-

li k řece Rissanin. Dál pokračovali podél jejího břehu. A v pozdním odpolední třetího dne zahlédli rozvaliny Caer Lindor, ostrovní pevnosti, z níž zbývaly pouhé ruiny. Dosud stála jen nejmasivnější část hradeb, místy ne více než deset či dvanáct stop vysoká, jinde méně. Z věží, vížek a rozlehlého nádvoří zbýval jen rozbitý kámen.

„Panebože," zaúpěl Beau.

„S tímhle Bůh nic nemá," zabručel Delby.

Tip si povzdechl a řekl: „Rád bych zajel dovnitř, ale předpokládám, že zničili i mosty."

„Hodlali," odušil Delby, „ale právě tehdy zaútočili Skrytí. Zaplat' Bůh."

„Zaplat' Bůh?"

„No ano. Skrytým to umožnilo rychlý přechod a vyhnání Zplozenců z Obřína a Darda Erynian. O život tak přišlo mnohem více Mizeráků. Jedná se také o hlavní přechod přes Rissanin. Jinde ho totiž Baeroni s Elfy nemají. Ted' ho strážejí Skrytí."

„Ach, ano," řekl Tip a rozhlížel se, aniž by kohokoliv zahlédl.

Zatímco se do kraje vkrádal soumrak, přešli západní pontonový most a vjeli do ztemnělých rozvalin za ním. Z mocných padacích mříží a železem pobitých bran zbýval jen pokřivený kov.

„Bože, taková spoušť," řekl Beau přehlížející kamenné trosky. „A tohle provedli Trollové?"

„Ano," přitakala Rynna.

„A co padlí?" zeptal se Tip.

Rynna ukázala na jedno z vyčištěných míst na vydlážděném nádvoří, které poskvřňovala začernalá spálenina. „Našli jsme jich tolik, kolik jsme dokázali... a založili jsme pohřební hranici. Ale Baeroni si své mrtvé odvezli do Obřína. Nicméně jsou i tací, které jsme nenašli nikdy, a proto se domníváme, že byli svrženi do Rissaniny, která je odnesla do moře."

Beau se zachvěl a vrhl letmý pohled na Tipa, který nepatrně potřásl hlavou. Oba mládenci si zřejmě vybavili částečně snědené mrtvolky, s nimiž se už setkali, ale žádný z nich se o tom Rynně ani slůvkem nezmínil.

„Nu," ozval se Delby, „jestli jste se už dost vynadávali, je na čase, abychom se utábořili."

„Ale ne na tomhle místě smrti a trosek," vymíňoval si rozechvělý Beau, „ne na tomhle místě porážky."

„Podívejte," sykl Beau a kamsi ukazoval.

Mezi stromy podél západního břehu Rissaniny hořelo několik malých ohňů.

„Někdo tam táboří," řekla Rynna.

„Chcete říci, že je jich víc," poznamenal Dělby.

„Malý oddíl?" zeptal se Tip.

„Kdo by to mohl být?" zeptal se Beau. „Mizeráci?"

„Snad, ale není to pravděpodobné. Tohohle místa se bojí," řekla Rynna.

„Vodáci?"

Rynna pozvedla luk a řekla: „To lze zjistit jediným způsobem. Poníky zanechte uvázané."

Všichni čtyři se po warrowansku neslyšně pustili mezi stromy a příkrádali se stále blíž k ohňům. Pak Rynna pojednou zvedla paži a zastavila Tipa po svém boku. Na něco ukazovala. V přitímní mezi stromy a z dosahu světla z ohňů postával strážce.

Tip se rozhlížel, aby zjistil, kam až dospěli Beau s Delbym, ale nikde je nespattil. Naznačil tedy Rynně rukou znamení k dalšímu postupu vpřed, a když zahlédl, že přikývla, oba se nízko přikrčili a začali se s luky v pohotovosti plížit ke strážci. Warrowanka se přitom odchýlila asi na deset kroků od Tipovy pravice.

Posléze se už Tip ocitl sotva na vzdálenost dvaceti kroků od strážce. Ten pojednou přivrátil tvář ke svitu z ohňů. Tip se usmál, vztyčil se a tiše prohodil: „Hadrone, to jsem já, Tippeton Thistledown, a žádné mýdlo už nemám.”

Hadron sebou trhl, pohlédl v jeho směru a pak se rozesmál.

„Co má znamenat to s tím mýdlem?” zeptala se Rynna, zatímco je Hadron provázel k ohňům.

„Hadron byl s Galarunovým oddílem, s Liany, kteří nás zachránili před Hyriniany na Valonských pláních. Když jsme se posléze vydávali na další cestu, dal nám na rozloučenou kostku voňavého mýdla. Vonělo po květech.”

„Vzpomínám si,” přisvědčila Rynna. „Tedy, na tu vůni. Voněl jsi jí, když jsme se setkali poprvé a pak... ten večer před rozloučením.”

V té chvíli už procházeli mezi ohni, od nichž vzhlíželi Liané.

„Och, Hadrone,” ozval se Tip, „támhle někde jsou Beau s dalším Warrowanem, snad bychom na ně měli písknout, j-”

„Tam už nejsme,” řekl Beau a spolu s Delbym se vynořili zpoza kmene zastíněného stromu.

„Ha!” vyštěkl Hadron. „Dobrá lekce pro elfí strážce, pokud jde o Malínky.”

„Rynno,” zvolal nějaký hlas. Rynna se zahleděla přes ohně. Byl to Aravan a vedle něj stál další Elf.

„Alore Galarune,” vykřikl Beau, „Jaké potěšení, že se opět shledáváme. A slavníku byste náhodou neměl?”

Když Aravan pohlédl na Galaruna, noc se už prohloubila a ohně se změnily v řevavé uhlíky. „Nějak si myslím, že Modru ví, oč se snažíme. A Gargona umístil u Erynského brodu proto, aby zhatil naše poslání. Je pouhá náhoda, že jejich past sklapl Vanadurští.” Beau vykulil oči. „Ach bože, všechno spolu souvisí.”

„Gyphon,” řekl s opovržením Galarun. Stočil pohled k Rynně. „A vy tedy tvrdíte, že se Mizeráci poblíž brodu nadále zdržují?”

Rynna přikývla.

„Pak je třeba, abychom svou cestu změnili.”

„Kam máte namířeno?” zeptal se Tippeton.

Galarun rychle pohlédl na Aravana a řekl: „Do Černé hory.”

„V Xianu?” vyhrkl Beau a vzápětí ihned dodal: „No ovšem, ty tulpasi, Černá hora je přece v Xianu.”

„Proč se do téhle državy Mágů chystáte?” zeptal se Tip. „Tedy, smím-li se zeptat.”

„V pohybu jsou velké události," odpověděl Galarun, „a proto jsme byli vysláni pro mocný symbol síly - Stříbrný meč."

„Stříbrný? Ne ocelový?"

„Takhle mi to bylo sděleno. Nevím ale, je-li z obyčejného stříbra, z hvězdného stříbra či z tmavého silveronu."

Rynna hodila do ohně větvičku. „Říkal jste, že se dějí velké věci...?"

Galarun se zhluboka nadechl. „Víte, že je zničena Atala?"

Tip pohlédl na Beua a pak se znovu zahleděl na Galaruna. „Něco takového jsme si mysleli, ale vy to nyní potvrzujete?"

Galarun přikývl. „Ano. Talar, jeden z těch, kteří přežili, odjel vyhledat svou jaian Riathu do Darda Galion."

„Jaian?" zeptal se Delby.

„Sestru," řekl Tipperton. „Jaian znamená v sylvánštině sestra."

Tip se znovu zadíval na Galaruna. „Ten Talar, jde tedy o Elfa."

„Ano. Z Lianů."

„Povídejte dál," vyzval ho Beau.

Galarun se usmál. „Talarova jaian Riatha náleží mezi strážce pahorkatiny severně od Darda Galion, ale vyrozuměl jsem, že se svým oddílem tu a tam přechází do Darda Erynian. Tak či onak, než se Talar vydal na cestu, vyprávěl nám o výbuchu Karaku, jehož následkem vznikly ohromné příbojové vlny, které zaplavily četné pobřežní oblasti. Zničily města a zahubily na tisíce obyvatel. Nejhorší byly zasaženy Gelenské ostrovy, ale pobřežní území Tholu, Gothonu, Basqi a Vanchy byly také zatopeny. Takovou ohromnou katastrofu by dokázal způsobit jedině Gyphon."

„Ale proč?" zeptal se Dělbý.

„Domníváme se, že měla zničit město Duellin, kde by se snad měly vykovávat nesmírně mocné zbraně, či bych měl spíše říci, kde se kovaly... hlavně meče. A Gyphon má v úmyslu zabránit, aby se nedostaly do rukou těch, kteří se staví proti Němu."

Galarun zmlkl, ale opět se ozval Aravan. „Na tom ostrově žilo také hodně Lianů... v Darda Immer, vatském Záříně. A kdyby se jim tyhle zbraně dostaly do ruky, bývala by to strašlivá síla."

„O Záříně víme," řekl Tipperton, „i o Lianeche, ale o duellinských mečích nikoliv."

„A jak tenhle Stříbrný meč účinkuje?" zeptala se Rynna. „A proč je ho nyní zapotřebí?"

Aravan pohlédl na Galaruna a po jeho neznatelném přikývnutí stočil pohled k waerlinské ženě a řekl: „O jeho zamýšleném účelu nám nic známo není, ale někteří tvrdí, že prý má zabít samotného Velkého Vúlka."

„Velkého Vúlka?"

„Gyphona."

„Panebože," zhroutil se Beau. „Ted' už se nedivím, proč vyslali Gargona, aby vás zastavil."

Rynna svrážtila čelo. „Ale proč teď? Proč se pro něj vydáváte až teď? Tedy, pro

ten Stříbrný meč. A až ho přivezete, kdo jím bude vládnout?"

Aravan seřvel ruku v pěst. „Gyphon s ohromnou silou Rúptů proniká z Nízkého Plánu do Vysokého, a proto zuří veliký boj."

„Ach ne," vykřikl Tip. „Získá-li Adonar-"

„Pak ovládne všechno," vyhrkl Beau.

„Může Gyphon zvítězit?" zeptal se Dělbý.

Aravan rozhodil rukama. „Zdá se, že dokud bude zdržován, bude směřovat k mezisvětímu přechodu do říše Mithgar."

„Do Mithgaru?"

„Ano, vzhledem k tomu, že jsou přechody mezi Neddrou a říší Mithgar zablokovány, je zastaven Gyphonův přímý vpád do Středního Plánu."

„Říkáte, že byl zmařen?" zeptala se Rynna.

Aravan přikývl. „Ano. Do Horního Plánu přešli pomoci zastavit Gyphona spousty Elfů a jiných. Zdá se, že jeho strategie spočívá v průlomu Horního Plánu a v následném vpádu do říše Mithgar, kde hodlá zvítězit. Ale Adon už zablokoval všechny cesty mezi Plány, až na ty pokrevní."

„Pokrevní cesty. Oč se jedná?"

Aravan spojil prsty do stříšky. „Pro ty, kteří vědí jak, kteří ovládají mezisvětí rituály. Ti se sice mohou dostat domů, ale jinam nikoliv. Nemohou přejít do Plánu, jenž není jejich krve. Elfové vzdálení od Horního Plánu se tedy mohou vrátit do Adonaru, ale nikam jinam schopni přejít nejsou. Zplozenci vzdálení od Nízkého Plánu dokážou přecházet do Neddry, ale jinam nikoliv. Ti, kteří pocházejí z Mithgaru, sem přejít mohou, nikoliv však do Adonaru či Neddry. Samozřejmě, že koně a jiná zvířata mohou přecházet rovněž, ale musí mít prostředníka, který jim to rituálním prozpěvováním zajistí. Darda Galion je už kvůli téhle Blokadě chudší, protože zmizeli Stříbřítí skřivani. Tohle jsou tedy pokrevní cesty, Tippertone, cesty, které jednomu návrat domů umožní, ale všem ostatním jsou uzavřeny."

„Aha, chápu. Ale co ta bitva na Horním Plánu? Kde k ní dochází?"

Aravan obrátil ruce dlaněmi vzhůru. „Vzhledem k Blokadě je Gyphonův záměr vpadnout do Mithgaru pochodem přes Adonar zmařen. Můžeme se tedy jen domnívat, že bitva o nadvládu nad Horním Plánem běsní dál. Modru totiž musí být poražen nejen v Mithgaru, ale také v Adonaru, protože kdyby zvítězil na Horním Plánu a poté i na Středním, ovládne, jak už jste řekl, všechno."

„A co Neddra?" zeptal se Beau.

Aravan si povzdechl. „Máme za to, že ještě před Blokadou vpadl do Nízkého Plánu jeden spojenecký regiment, takže boj nadále probíhá i tam, i když s jediným regimentem úspěchu dosáhnout nemohou, mohou pouze dotírat."

„No dobře," ozvala se Rynna, „rozumíme. A teď mi odpovězte na poslední otázku: kdo má vládnout tím Stříbrným mečem?"

Aravan pokrčil rameny, ale promluvil Galarun. „Víme jen, že ho má družina vyvezdnout z Černé hory a dopravit ho do Darda Galion. Můj otec, coron Eiron, pak rozhodne, kdo se má vydat pokrevní cestou a přenést ho do Horního Plánu. Z toho, že se tam má někdo vydat, soudím, že se dostane do ruky Samotného Adona."

„Inu," ozvala Rynna, „Jestliže Modru o vašem poslání ví, pak podnikne vše, aby

vás zastavil."

Aravan s Galarunem přikývl, zatímco Rynna v řeči pokračovala. „A aby se vás Modruovi na okraji Darda Erynian zastavit nepodařilo, radila bych vám, abyste nám dovolili provést vás přes Obřín a Riamonské pláně jižně od místa, kde číhají Mize-ráci. Tuhle cestou je lze zcela obejít, protože jim v cestě stojí horský výběžek Okrajek, jenž jim zhatí vaše pronásledování."

Galarun se na Rynnu zašklebil a zvolal: „Dohodnuto!"

Ráno, při chvatné snídani, Galarun řekl: „Je mi to nesmírně líto, Beau, ale žád-nou slaninu nemáme. Mian ano. Cestujeme totiž nalehko."

„Inu," odpověděl Beau, „pokud jde o cestování nalehko, tak Warrowané na téhle výpravě nikoliv, i když jsme si hodlali zajet jen do Caer Lindor a pak se zase hned vrátit. A proto se s vámi se všemi podělím o všechnu slaninku, kterou máme, a je-li vám libo, oplátíme vám tak vaši laskavost před mnoha měsíci."

Při odkrajování plátků slaniny, kterou mu Melli vložila do sedlového vaku, se zeptal: „Jak se vyvíjí bitva u Drimmen-deeve?"

„Už skončila. Obležení bylo proraženo před necelým měsícem. A přestože Tr-pasličí utrpěli bolestné ztráty, ženou teď Rûpty před sebou a bojují s nimi v Ponu-rách... přitom jim pomáhají Baeroni a Liané. Jakmile Drimma svůj hněv vyčerpají, chystají se vydat na pomoc Hornímu králi."

„Vím-li něco o Trpasličích," poznamenal Tip, „tak to, že potrvá dlouho, než svůj hněv ukojí."

Galarun se rozesmál. „Ach, Waerlingu, to je tedy znáte dobře."

„Je-li řeč o Horním králi," ozval se Beau, „neví někdo z vás, kde se teď zdržu-je?"

Galarun zavrtěl hlavou. „Talar říkal-"

„Talar... ten co přežil zkázu Ataly?" zeptal se Beau.

„Ano. Zachránila ho proplouvající loď a dopravila ho do jednoho gothonského přístavu. Povídalo se tam, že Horní král bojuje západně od Ponur... v Rianu, Welle-nu, Dalaře a v Trellinathu... ale jak tam k těmhle zprávám přišli, nedovedl říci Talar ani jeho zdroje. Nicméně, Gothonští stavěli lodě a chystali se k válce přidat s moc-ným loďstvem. Kistanské úžiny jsou totiž zablokované a právě tuhle blokádu chtěli prorazit. Ale ohromné vlny po zkáze Ataly lodě i většinu z utajeného přístaviště zničily. Gothonští se do stavby lodí přesto pustili nanovo. Jde o veliké koráby o četných palubách na přepravu lidí i koní. Protože Rûptové drží převážnou většinu ponurských přechodů, domníváme se, že bude mít Horní král v úmyslu přeplavit se s tímhle loďstvem do Pellaru."

„Ale všechny tyhle přechody zablokované nejsou," ozval se Tip. „Sám jste přece říkal, zeje Drimmen-deeve volní"

„Ano, ale Horní král o tom asi neví, i když už coron Eiron vyslal posly přes Quadranský průsmyk, aby ho vyhledali a sdělili mu, zeje tenhle přechod už volný."

„Je to tak, Tippetone," přitakal Aravan, zatímco projížděli Obřínem, „Pyska za-bila Gargona. Byl jsem při tom."

„A jak se to udalo?" zeptal se Tip. „Jakpak může malinká Pyska sprovodit ze světa mocného Gargona?"

„Pyska Jinnarin a Mág Alamar se na mě obrátili se žádostí o pomoc při pátrání po jejím muži Farrixovi. Plavili jsme se přes celý svět, a když jsme ho konečně našli, tehdy toho Mandraka zabila, třebaže nikoliv ve hmotném stavu."

„Nikoliv v čem?" zeptal se Tip.

„Ve hmotném stavu," ozval se Beau. „Nebyl v tělesné podobě." Poté se zachmuřil a pohlédl na Aravana. „Nebyl v tělesné podobě?"

Aravan přikývl. „Stalo se jí to ve snu, a proto v něm zabila Draedanova ducha, nikoliv jeho tělesnou schránku, i když i ta zhynula."

„Kdy a kde se to stalo?" zeptal se Tip.

V Aravanových očích vzplanul bolestný výraz.

„Stalo se to na malém ostrůvku v Sindhském moři v době rwenské zkázy..."

Šestého květnového dne se Galarun zahleděl do otevřené planiny, jež byla pustá, kam až oko dohlédlo, třebaže na vzdáleném nebi kroužil jestřáb. Výběžek pohoří Okrajek se táhl k severu. Galarun se otočil k Waerlingům. „Všem vám děkuji za varování a za to, že jste nás provedli až sem. Je zřejmě nepochybné, že bychom jinak upadli do rúptišské pasti. Ale vy jste nás obloukem provedli kolem nich a my se nyní vydáme do Xianu. Potrvá dlouho, než tam dojedeme, a dlouhá bude i zpáteční cesta.

Vězte ale, že bych si přál, abyste tyhle Zplozence nepřestávali sledovat a abyste kolem nich nadále bezpečně provázeli i jiné."

„My ale pomýšlíme na cestu do Pellaru na pomoc Hornímu králi," namítl Tip.

Rynna se zatvářila překvapeně.

Tip k ní otočil pohled. „Taková je válka, drahá. A jak dobře víme, válka milence rozděluje, i když já s tebou ještě nějakou dobu setrvám."

Rynna sice nahněvaně přikývla, ale řekla: „Rozumím."

„Járku," zvolal Beau, „ale mezitím můžeme do Darda Erynian přivést Trpaslíky z Drimmen-deeve a zničit pak mizerácké zbytky vyčkávací u Erynského brodu, takže se jich už nebudeme vůbec muset obávat."

Aravan zavrtěl hlavou. „Ne, Beau, lépe je nechat tyhle Zplozence na pokoji. To proto, že tam, kde se zdržují, činí Modruovi jen malý prospěch a nám zase malou škodu."

„Pobili ale přece skoro všechny Vanadurské," namítl Beau, „a jestli je tohle malá škoda, pak nevím, co škoda je."

„Ano, tohle byla jistě škoda, vězte však, že bychom si přáli, jak už Galarun řekl, abyste tyhle Zplozence nepřestávali sledovat a stejně jako nás kolem nich provázeli i jiné. Budou tak bez účinku, budou promrhanou Modruovou silou."

Galarun přikývl. „Nejvhodnější je, pokud je horda rozložena podél okraje, kde není vůbec k ničemu a Modru o tom neví. Možná ho to přivede na myšlenku, že jsme se na cestu dosud nevydali, a proto bude číhat dál. Pokud ano, pak snad naše cesta do Černé hory proběhne bez obtíží. Nechte je tedy v klidu a já vám slibuji, že tyhle Rúpty po návratu vyženeme. A až nadejde čas k cestě do Pellaru, rádi se tam

rozjedeme s vámi..."

Rynna přikývla. Tip rovněž, i když zdráhavě.

Galarun se pousmál a pak řekl: „Sbohem, přátelé, a necht' každého z vás Adon střeží."

Pak dal znamení své družině a s Aravane po boku se spolu s ní rozjel do plání. Za sebou vlekli nákladní a náhradní koně. Liané se právě pouštěli na nevyzpytatelnou výpravu za Stříbrným mečem od Mágů s úmyslem znovu ho zapojit do války.

„Sbohem," zvolala Rynna, „necht' vás všechny Elwydd opatruje."

Tipperton si při sledování odjíždějící družiny povzdechl a poté řekl: „Myslím, že mají pravdu, ale nesedí mi, ponechávají-li se dva mizerácké segmenty na pokoji na samém prahu. Poslouží-li všem ale nejlépe jejich sledování a provázení dalších poutníků oklikou kolem nich, inu, pak si myslím, že to udělat budeme muset."

Rynna přikývla a řekla: „Nepočínali jsme si během uplynulých šesti dní špatně. Provedení Galaruna s družinou kolem číhajícího nebezpečí proběhlo dobře. Vraťme se do Darda Erynian a promysleme si, jak se nejlépe zhostit poslání, jímž jsme byli pověřeni."

Čtyři Warrowané se poté pustili k pevnosti Caer Lindor, aby od ní posléze přejeli znovu do Černína. „Nu, Tipe," ozval se za jízdy Beau, „Warrowané, Pyskové, Sténající Balvany, Živoucí kopce a Stromáci. Mezi nimi ani jediný Člověk. Na lepší sestavu bez Lidí jsme snad ani natrefit nemohli."

„Ano, Lidé to nejsou, souhlasím, ale ptám se tě: využíváme jejich pomoci k potlačování válečných požárů, anebo se tak jen vyhýbáme střetům?"

Beau se zachmuřil, aniž by Tippertonovi odpověděl. Zajížděli právě do Obřína.

Kapitola dvacátá devátá

Konečně se dostavilo léto, třebaže se zdálo chladnější než ta předešlá. „Nepochyboval bych, že je to Gyphonova vina," poznamenal Beau, který se zády opíral o balvan a pozoroval vzdálený svah.

„Gyphon?" zeptala se Linnet, která střežila opačný směr a z níž se už stala warrowanská žena, protože před týdnem, na Letní den -Nejdelší den roku - oslavila své dvacáté narozeniny.

„Inu, Tip si myslí, že příčinou je výbuch Karaku a kamenný prach, který vychrlil do nebe. Zdá se, že Phais s Loricem jsou stejného názoru. Mají-li pravdu, pak je tohle chladné léto Gyphonovým dílem. Všechno spolu souvisí."

„Že spolu všechno souvisí, Beau, říkáš pořád."

„Taky že ano. Dovol, abych ti vyprávěl, jak se události postihující svět podobají kamenům vrhaným do rybníka, jak se jejich následky podobají vlnám, které se spolu mísí a navzájem se ovlivňují."

„*Psst!*" sykla Linnet. „Ogruj."

Oba se proti hřebenu nízko přikrčili a zahleděli se mezi balvany dolů. Pahorkatou krajinou se v měsíčním svitu těžce vlekl Troll. Linnet vytáhla šíp a nasadila ho na tětívu.

„Linnet, měla bys ho asi také odložit," poznamenal Beau. „Ten šíp by pro něj nebyl než otravnou *gallinipper*."

„*Gallinipper?*"

Beau se ušklíbl. „Štípavou mouchou, Linnet. Je to starý výraz z Bosky."

Hlídale z pozorovacího stanoviště dlouho. Přehlíželi pahorkatinu východně od Erynského brodu, od kterého se k Obřínu protahovala hřebenitá součást Okrajek. Ogruj nakonec zašel za skálu a zmizel z dohledu.

„Neměli bychom se pustit za ním?" zeptala se Linnet.

Beau zavrtěl hlavou. „Myslím, že se zase vrací do své trollí díry."

Zplozence už Warrowané s Liščími jezdci sledovali po sedm týdnů a za tu dobu se o jejich pohybu dozvěděli mnohé. Tenhle Ogruj měl doupě v horském výběžku trochu na sever od místa, na němž nyní Beau s Linnet hlídkovali.

Ostatní Mizeráci nepřestávali podél jižních okrajů Darda Erynian a Darda Stor vysílat jízdní hlídky, ale od jejich vlastních hranic se drželi hezky zdaleka.

V prvních dnech hlídkování zajela Tynvyr na Galarunův popud za Dylvany, aby je požádala o spolupráci při sledování Zplozenců i při provádění poutníků kolem nich. Tipperton s Rynnou se mezitím vydali do Obřína vyhledat Baerony a požádat je o totéž. Severozápadně od Mýtiny - nesmírného nezarostlého prostranství v Obřínu - na jejímž okraji se setkali s Baerony, narazili Tip s Rynnou na dolinu zarostlou popínavým býlím a plnou ohromných rozbitých kamenů. Byly roztržštěné, popraskané, povalené a puklé vedví - žádný nebyl celistvý, až na jediný, a tenhle vysoký monolit nahnutý ke straně naléhal na strmý údolní sráz...

„Tohle vypadá jako shluk Sténajících Balvanů," poznamenal Tip.

Rynna přikývla, nahlédla do údolí a současně se jí oči zalily slzami. „Ach, Tipe, tolik mrtvých Eio Wa Suků. Co se tady stalo?"

„Nevím," odpověděl Tip, „ale ať šlo o cokoliv, bylo to příšerně ničivé."

Rynna si povzddechla a zatahala za poníkovy otěže. Pozvedl hlavu od spásání trávy. „Pojed'me odtud, Tipe. Zařídím, aby se sem vydal některý z Liščích jezdců a zjistil, co se tu přihodilo."

„To s těmhle Balvany dovedou rozmlouvat jen Liščí jezdci?"

„Ano, Tipe. Kromě jiných Eio Wa Suků nikomu jinému než Pyskům tyhle Balvany nenaslouchají."

Pak se opět rozjeli Černínem. Dolinu nechali za sebou. Jejich výprava za Baerony měla úspěch.

A tak se stalo, že Liščí jezdci, Warrowané, Dylvané a Baeroni hlídkovali na okrajích lesů společně a občas kolem Zplozenců bezpečně provedli nějakou hrstku poutníků.

Beau na hřebeni letmo pohlédl na bledavý měsíc v poslední čtvrti a řekl: „Brzy by už mělo přijít naše střídání."

Linnet přikývla, aniž by pohled odvrátila od pahorkaté krajiny pod sebou. „Mluvil jsi o kamenech a rybnících..."

„Ach ano, má se to takhle: události se podobají kamenům házeným do vody. Některé jsou velké, jiné malé, další nepatrné. A následky těchto událostí se od nich šíří jako vlny na vodě, mísí se a splývají s jinými, občas se zvětšují, jindy ruší a někdy nemají vůbec žádný účinek. Ale všechny vlny ze všech událostí - od těch nesmírných až po ty nepatrné - se dříve nebo později navzájem střetávají, a proto je všechno vzájemně propojené."

Linnet letmo pohlédla na Beua a ihned se zase zahleděla do pahorkatiny. „Je to hodně podobné tomu, co vypráví moje matinka."

„Tvá matinka?"

„Ano, vypráví o veliké pavučině života a o tom, že když jedním z jejích vláken škubneš zde, vyvoláš pohyb támhle. Tvrdí, že některá vlákna jsou významnější než druhá, protože když některým z takových škubneš, prudce se rozechvěje celá pavučina... a přetrhneš-li některé vlákno, část pavučiny se zhroutí. Čím prý významnější vlákno, o to větší zkáza. A tak se snad dají události podobně jako ke kamenům a vlnkám přirovnat také k tahání za vlákna, jehož následkem se zachvívá pavučina."

„Vida!" zvolal Beau. „Kameny házené do vody nebo třesení pavučinou... moc velký rozdíl v tom není."

Chvilí seděli mlčky a pak Beau dodal: „Víš, Linnet, myslím si, že Modru doufá, že uprostřed téhle pavučiny sedí jako nějaký nadutý pavouk a všechno ovládá."

„Modru na říši Mithgar," pronesla Linnet, „ale Gyphon nade vším."

Měsíc už téměř zapadl a do svahu se škrábal chomáček stínu.

„Máme tu střídání," prohodil Beau a o chvíli později k nim dojel Pyska na lišce.

Po prohození nemnoha feyanských výrazů, kterým je naučila Rynna - [Ogrij se prochází. Většina Zplozenců žádný pohyb.] - zanechali Beau s Linnet Liščího jezdce s liškou na hřídce a sestoupili svahem k místu, kde měli uvázané poníky.

Uběhl měsíc, po něm další a po celou tu dobu učila Rynna Warrowany feyansky. Když už jazykem Pysků všichni dostatečně vládli, začali jejich slovní zásobu obohacovat sami liščí jezdcí.

Uplynulo léto a s blížícím se podzimem vyjeli Tip, Rynn, Melli s Larkou a s nimi Beau s Linnet na sever do Bircehyll, aby s Dylvany strávili První podzimní den. Tip s Beauem se totiž znovu chystali projít elfím obřadem.

Našli Bircehyll jen spoře zalidněný, protože většina Dylvanů odjela do války - vzhůru do Crestanského průsmyku a ponurských vrcholků v jeho okolí. Teď po sklizni se mnozí Dylvané znovu přidávali k hlídkování na okrajích polesí. Proto jich v této državě setrvalo jen asi dvacet včetně dvou Lianů: zlatovlásky Riathy a jejího blondatého bratra Talara. Oba měli oči tak světlounce šedé, jako byste hleděli na odstín stříbra. Elf Talar, který přežil zkázu Ataly. Ale ani jeden o ní nemluvil. Spíše se věnovali oslavě Prvního podzimního dne.

Po celý den a večer si Dylvané přicházeli pochovat maličkou Larku sotva větší než Pysku, která však nebyla Pyskou, nýbrž naprosto okouzující warrowanskou holčičkou.

Po slavnosti se Dylvané s Warrowany za zpěvu a v procesí klikatě proplekli hvozdem a dospěli k miskovitému údolí, které nazývali *Sur Koloré* - Kotlina šepotu. Byl to travnatý svah proti vysoké vyduté skalní stěně. Šlo o jakýsi přírodní amfiteátr, protože všichni seděli na pažitu čelem ke stěně, kde na vyvýšenině připomínající jeviště a podpírané miskovitě skálou stáli účinkující. Hrálo se tam, zpívalo, vyprávěly se ságy a pěly ódy. Tip s Rynnou nad tou skalní stěnou žasli a prohlíželi si tvar jejího zakřivení. Bylo lze totiž zaslechnout i nejslabší šepot... zvláště, když se účinkující zcela odvrátil a promluvil do stěny. Tip tu zahrál na loutničku a Rynna zase na píšťalu. K všeobecnému potěšení také oba střídavě zazpívali.

Večer se konečně opět za zpěvu a v procesí proplekli lesem a vystoupili na hřebení pahorku nad elfími obydlími. Vrchol pořádku a v širokých rozestupech porůstaly shluky stříbřitých bříz. Dylvané vyzvali oba Liány, Riathu s Talarem, jaian s jarinem, sestru s bratrem, aby zaujali čestné místo a vedli elfí obřad Podzimního dne.

A tak byl pod měsícem za zpěvů a monotónního odřikávání zahájen obřad měřít-kem smrtelníků bezčasý. V záplavě měsíčního svitu, melodie, souladu, diskantu a kontrapunktu našlapovali Elfové zlehounka, slavnostně a důstojně po pažitu... ale přesto se srdci prochnutými radostí.

Krok... ustrnutí... změna... ustrnutí... obrátka... strnutí... krok. Zvolna, pomalu, pohyb a strnutí. Hlasy zesilovaly a zase se ztišovaly. Vzletné tóny ze samotného úsvitu světa. Harmonie. Eufonie. Krok... strnutí... krok. Obracející se Riatha. Otáče-jící se Talar a poté společná obrátka všech Dylvanů. Procházející darai. Alori bez pohybu. Kontrapunkt. Diskant. Krok... ustrnutí... krok...

A mezi přemísťujícími se Dylvany cupitali a v obřadu dole vedle Talara se ztráceli Tip s Beauem. Tip prozpěvoval, Beau vykračoval. Krok... zastávka... krok... podobně jako Rynna s Linnet a Melli, které kráčely podél plavovlasé Riathy se stříbřitýma očima.

A na střapatém okraji mezi stříbřitými břízami postávala vytáhlá postava z listí, větviček a popínavého býlí se spící Larkou v náruči. Byla to Prym, která si prozpěvovala s obřadem a její zpěv zněl jako ševel listí ve větru.

Počátkem října projeli podzimním lesem se zlatavým, rudým, narezlým a hnědým olistěním dva z Pysků - Nia a Kell. Chladné léto přešlo, časně přišel mráz, a vzduch byl tedy mrazivý. Dvojice zajela do dolíku s hlídkovým táborem, kde vyhledala Tynvyr a chvíli s ní rozmlouvala. Konečně Tynvyr přešla k Rynně s Tippertonem a feyansky řekla: [Balvan, který jste našli v Darda Stor mezi roztržštěnými Eio Wa Suky v propadlé dolině, je starobylý nespočet let a rovněž rozladěně truchlí nad jakousi starobylou křivdou.]

[Co se stalo?] zeptal se Tip také feyansky.

Tynvyr zakroutila hlavou. [I když dosud žije, je poničený, a proto už ani neví, co shluk postihlo. Zůstává jen to hoře.]

[Poničený?]

[Ano. Jak jste viděli, byl skoro vykořeněn.]

Rynna pohlédla na Tippertona. [Vyvrácen.] Stočila pohled k Tynvyr. [Lze to tak říci? Myslím, že byl vyvrácen. Že je sice poškozený, ale nikoliv mrtvý?]

Tynvyr zalily zrak slzy. [Vím jen, že když některý padne nebo je přemístěn od svého zdroje, potom už nemluví.]

Rynna znovu pohlédla na Tipa. [Až tahle válka skončí, Tippertone, požádáme Baerony a ostatní, aby ho znovu vztyčili. Snad ho to s jeho zdrojem opět spojí a jeho poškození se zahojí.]

Tipperton si povzddechl, přikývl a zadíval se na podzimní hvozd. [Může mluvit s jinými Balvany?]

[Nia s Kellem tvrdí, že nikoliv. Tohle bylo všechno, co mohli udělat, aby se k němu přes jeho bol dostali. Jeho hlas se změnil v tiché naříkání a mluvě se již zdaleka nepodobá. Vzhledem ke svému postižení snad už nic takového nesvede.]

Končil sice říjen a listí hnědlo, ale zdálo se, že jinak se nic v okolí Erynského brodu nemění. Warrowané s Liščími jezdci neustávali hlídkovat a sledovat Mizeráky a čas od času kolem nich provedli nějaké poutníky či pocestné. Ale v prvních listopadových dnech-

[Rûptové jsou v pohybu!] vykřikl kdosi feyansky. Tynvyr s Rynnou vzhledly a spatřily Picyna vjíždějícího do tábora. Tynvyr se zvedla, strčila si dva prstíky do úst a nadula tváře. Přestože to Rynna slyšet nemohla, věděla, že vzduchem právě prolétl pronikavý hvizd. Picyn něco křikl na svou lišku, která se ihned stočila k ženské chýši, u níž Rynna s Tynvyr společně rozmlouvaly. Picyn se vyřítl do svahu tak rychle, že liška před chýší zastavila ve smyku. Bez dechu seskočil a zopakoval: [Rûptové jsou v pohybu.]

[Kolik jich je a kam mají namířeno?] odušila Tynvyr.

[Všichni, táhnou na sever a jde s nimi tmavovlasý muž s bledavou pletí. Nějaký člověk.]

[Zástupce.] zasyčela Rynna.

[A napřed jedou Ghûlové na Hèlořích,] dodával Picyn, [lépe řečeno *napřed upalují*.]

Rynna se zamračila. [Táhnou-li k severu dva segmenty se zástupcem a napřed jedou tryskem Ghûlové, chystá se pravděpodobně něco závažného.] Obrátila se k Tynvyr. [Sežeňte co nejvíc dalších a odešlete po Eio Wa Sucích zprávu, aby se všichni shromáždili v zalesněném prostoru podél jejich cesty.]

Když Tynvyr přikývla hlavou, vyšvihl se Picyn obkročmo na lišku, která se zrovna začínala otáčet, ale v té chvíli Rynna vykřikla: [Počkejte!] Picyn lišku znovu obrátil. [A co dělá Tippetton?]

[Jede po stopě na sever, slečno Rynno. V širokém oblouku po jejich levém boku. Nix rovněž.]

Rynně vylétla ručka k ústům. [Panebože!] Vzápětí ale pohlédla na Liščího jezdce. [Děkuji vám, Picyne. A teď už jed'te, jed'te, čas je teď otázkou života nebo smrti.]

Znovu stočila zrak k Tynvyr a řekla: [Zburcujte tábor. Musíme si pospíšet.]

Tynvyr křikla na svou lišku, vsedla na ni a rychle se vzdálila. Cestou upozorňovala na poplach všechny v chýších po obvodu doliny.

„Teto Melli!“ křikla Rynna po vtrhnutí do proutěné chýše.

Postarší žena vzhledla od práce u malého stolku. Larka vedle ní postávala na stoličce. Tvářičku a ručičky jí žihaly šmouhy od mouky. „Chleba, chleba, chleba,“ zažvatlala a nastavovala pomoučené ručky, aby je matka viděla.

„Copak se děje?“ zeptala se Melli a snažila se před děckem udržet klidný hlas, i když se jí stejně chvěl.

„Chleba,“ znovu zažvatlala Larka s pohledem na Melli.

Rynna popadla šíp. „Zplozenci jsou v pohybu,“ oznamovala a současně si ke stehnu připevňovala toulec. „Míří k severu. Tippetton se pohybuje východně od nich.“

Napjala tětivu na luk a přetáhla si ho přes rameno. „S Nixem.“ Pak si vzala sedlové vaky a srolovanou pokrývku.

„S Nixem? A jedou na sever po jejich východním boku? To tedy projíždějí otevřeným krajem zrovna mezi Mizeráky a těmi horami?“

„Ano,“ přisvědčila přes zaťaté zuby Rynna.

„Panebože,“ záúpěla Melli, „to ale znamená, že jsou v pasti.“

Larka pohlížela z jedné na druhou a přes droboučku tvářinku jí přelétl úzkostný výraz.

„Ne, v pasti nejsou. V pasti ne. Docela ne,“ utvrzovala ji Rynna tak důrazně, jako by neujišťovala jen Melli, ale i sebe.

„Ale kdyby se ti Mizeráci stočili...“

Larka se rozplakala.

Rynna odložila sedlové vaky, vzala si ji a chlácholivě k ní promlouvala: „No tak, no, no.“ Ale Larka spustila ještě víc.

Zoufalá Rynna pohlédla na starší Warrowanku. „Melli, musím už jet.“

Melli k ní přešla, dítě od ní převzala, vzala je do náruče a i přes vlastní slzy zahuhlala několik konejšivých slůvek, ale holčička se ne a ne utiřit. „Přeješ si, abych

se uchýlila na místo prozatímní Pramenitky?" zeptala se Melli posléze.

„Asi to bude nejlepší," odpověděla Rynna a znovu zvedla pokrývku se sedlovými vaky. Přešla ke vchodu. „Jakmile budu moci, přijedu tam."

Poté zmizela.

Laika vzhledla na prázdný vchod a zadrmolila: „Pa-pá." Pak hlavičkou spočinula na Mellině rameni a rozeštkala se. I Melli plakala.

„Proč se na sever ženou v takovém spěchu?" zeptal se Nix a pobídl poníka zaje-den skalní výčnělek.

Tipperton, který jel před ním, se letmo ohlédl. „Nevím, Nixi, ale vzhledem k tomu zástupci a Ghûlům, co jedou napřed, si myslím, že se jedná o něco závažného."

„Inu, neměli bychom obrátit a přejet přes brod? Víte, kdesi před námi je Rissanin."

„Myslím, že ne, Nixi. Chci říci, že bychom se vracet neměli. Nemám sice poněti, kam mají namířeno, ale ať je to kamkoliv, musíme je sledovat dál."

„Jak se dostaneme přes řeku?"

„Přeploveme ji, brachu, přeploveme."

„Sakra," záúpěl Nix. „To jsem si mohl myslet."

„Panebože," vykřikl Beau, „otevřenou krajinou a východně od Mizeráků? Pohybovat se takhle v otevřeném kraji není dobré."

Linnet, která jela po Rynnině levici, poznamenala: „Nemohou pořád obrátit a přes řeku se dostat u Erynského brodu? Chci říci, jeli opuštěný..."

„A možná, že nikoliv," opáčila Rynna. „Třeba tam zanechali nějaké družstvo. Ale žádný strach, Tip s Nixem vědí, co dělají."

„To doufám," opáčil Beau, „to doufám. -Och, měl jsem s ním jet místo Nixe."

Rynna zavrtěla hlavou. „Kdepak, Beau, kdopak jiný než vy by ochránil Linnet? - Vzhledem k tomu, jakou oblibu u ní máte."

Linnet zalapala po dechu a Rynna k ní vztáhla paži.

„Vždyť je to tak, Linnet. Potřebuješ do učení k někomu, kdo je zběhlý ve válčení, a protože tě má Beau rád, vím, že bude-"

Zarazila se, protože právě dojeli na okraj hvozdů.

„Támhle se hrnou," ozval se Farly.

V dálce na pláni se hromadili Mizeráci a valili se k severu.

„Bože," ozval se po chvíli Beau, „podívejte se ale, jak se pohybují."

„Jedná se o naléhavý pochod," poznamenala Rynna. „Mají naspěch."

„Nerad bych jim přišel do cesty," řekl Farly.

„A někde před nimi jedou Ghûlové," podotkla Linnet.

Rynna s Beauem přikývla, ale nepromluvili.

Ještě chvíli Mizeráky pozorovali a pak Rynna pobídla poníka do otevřeného kraje. Ostatní vyjeli za ní. Čtyři Warrowané směřovali na sever ve směru souběžném s pochodujícími Mizeráky v dálce.

V šeru Darda Erynian se v podobném směru ubírali Liščí jezdci obklopení stíny, třebaže Tynvyr s Picynem vyjeli z lesa s Warrowany.

„Opravdu doufám, že se v Nixovi s Tipem nemýlíte," poznamenal Beau.
Rynna na něj pohlédla s pozvedlým obočím. „Že vědí, co dělají," dovysvětlil Beau.

„B-bože, B-bože, t-ta v-voda je ale studená," vykoktal ze sebe Nix a zuby mu jekaly. Oba Warrowané se přidržovali sedel na ponících, pobízeli koničky přes vodu a udatně se probíjeli na opačnou stranu řeky. „M-měli jsme si n-nechat š-šaty a bo-boty."

„K-kdepak," zajekal Tip. „Bu-budeme je potřebovat, a-až se d-dostaneme n-na protější b-břeh."

„J-jestli d-dřív ne-nez-mrzneme," vykoktal Nix.

Zkřehlí a s nezvladatelným třesem konečně dospěli na opačný břeh, vypotáceli se z vody a zašli do lesa.

„A t-teď h-honem," ozval se Tip, „všech-no vy-balit, o-sušit se d-dekou a ob-léknout se."

Ale Nix žádné rady nepotřeboval a už při Tipově zimomřivém drmolení a vzdor znečitlivělým prstům rozvázal těsně sbalený nepromokavý plášť kolem srolované pokrývky, v níž měl zabalené šaty, zbraně a trochu zásob. Rychle se oťel dekou, pak se oblékl a vzhlédl. Tip se činil podobně.

Oba pokrývkami oťeli také poníky a přitom se zahřáli. Když deky co nejvíce vyždímali, opět do nich zabalili zásoby a připoutali je k sedlům.

Jak si Tip připoutával řemínkem ke stehnu toulec a posléze také pochvu na luk k sedlu, prohodil: „A teď rychle, musíme Mizeráky předhonit a svést je od předvoje. Tak nás nemohou dostat do pasti proti těm horám. Podle hělořích stop také můžeme zjistit, jestli půjdou Mizeráci kamkoliv, kam se vrátou Ghûlové."

„Je-li řeč o Ghûlech, co si počneme s nimi?" zeptal se Nix.

Tip zavrtěl hlavou. „Myslím, že Hěloře naši poníci dostihnout nedokážou, ale mizerácké pěšáky určitě."

Nix vsedl na portika a prohodil: „Ne, Tipe, já měl na mysli, ne-hrneme-li se do pasti, jsou-li Ghûlové před námi."

I Tip se obkročmo vyšvihl na poníka a řekl: „Inu, brachu, jenom se musíme mít pořád na pozoru." Při těch slovech pobídl poníka patami do slabin a spolu s Nixem za sebou se rozjeli daleko napravo od maširujících Mizeráků.

„Bože," ozval se Beau, „copak se nikdy nezastaví?"

„Myslím, že ne," odvětila Rynna. „Při takovém tempu považují za naléhavé dospět na místo určení."

„Pssst!" sykla Linnet. „Něco nebo někdo přejíždí pahorkatinou."

V šeru, nalevo před sebou, mohli rozeznat jízdní oddíl, který se vzdaloval od Darda Erynian, jehož okraj byl nyní vzdálen nějakých patnáct mil v západním směru.

„Juchú," zajásal tlumeně Beau a kopl patami poníka do slabin, „pojed'te. To jsou Dylvané."

Tip se unaveným a zarudlým zrakem zahleděl nazpět. Na nebi spočíval ubývající půlměsíc. „Maširovat nepřestávají."

„Budou-li tohle tempo pořád udržovat," poznamenal Nix, „-ne, vlastně jsem chtěl říci, budeme-li tímhle tempem pokračovat *my*, uštveme poníky k smrti."

„Ti jsou, kamaráde, odolnější, než si myslíte," odpověděl Tip s upřeným pohledem vpřed. „Žádné Ghûly nevidím. Co kdybychom tedy popojeli natolik kupředu, abychom mohli sesednout a chvilku jít pěšky?"

„Dobrá." Nix pobídl poníka do pomalého cvalu. „Dovolte ale, abych se vás zeptal: kam ti Mizeráci směřují?"

Tip na cválajícím poníkovi sáhl do sedlového vaku, vytáhl z něj náčrtky mapek a vybalil je z nepromokavých obalů. „Jejich konečný cíl sice neznám, ale za posledních dvacet mil směr dosud nezměnili. Směřují stále v severoseverovýchodním směru."

„Copak je v severoseverovýchodním směru?"

Tip zalistoval v mapkách a řekl: „Inu, prvním nějak nápadným místem, ke kterému dospěj, bude Rimmenská soutěska. V místech, kde se rozkládá město Braeton."

Nix naklonil hlavu ke straně, našpulil rty a řekl: „Třeba se ho chystají vyplnit."

„Kdepak, to není ono. Tohle město už Mizeráci dobyli před dvěma lety. K drancování tam už nic nezbývá."

„Před dvěma roky?"

„Ano. Narazili jsme na ně v jeho troskách. Dylvané, Baeroni, Beau a já. Povraždili obyvatele a město vyplnili. Proto jsme je pobili... všechny... a pomstili tak ty zabitě. Pokud je mi známo, jde o zcela pusté město."

„Ach to ne, Típe, kdepak pusté, spíše duchů plné."

„Ale v Braetonu vůbec nic není," namítl Beau a vzhledl vzhůru na daru Cein. „A tak se vás ptám, proč by Modru posílal svá vojska pryč takovým kalupem?"

Linnet, Beau, Rynna, Farly a Cein jeli vedle sebe v druhém sledu malé dylvanské kavalkády, která směřovala severoseverovýchodně otevřenou pahorkatinou, souběžně, ale asi míli a západně od perně maširujících Mizeráků. Až na krátké odpočinky se už od včerejšího večera, kdy jejich pochod započal, nezastavili a ani od původního směru se neodchylovali.

Tynvyr s Picynem se již dávno vrátili do Darda Erynian s tím, aby podél východního okraje hvozdu shromáždili síly a zaujali postavení v záloze na třech hlavních postech: při Landover Road, u Erynského brodu a na poloviční cestě mezi předešle uvedenými místy. Protože nikdo na žádnou vhodnější strategii nepřipadl, odchýlili se Liščí jezdcí od otevřené krajiny, aby využili výhody lesa.

Cein se na chvíli zamyslela a pak Beauovi odpověděla: „Důvodem, proč Modru žene svá vojska na severovýchod, je snad skutečnost, že mu v cestě stojí Rimmenská soutěska, zúžení v místech, kudy Landover Road prochází Okrajkami. Možná ji chce zatarasit."

„Proč by ji zrovna teď obsazoval?" zeptal se Beau. „Chci říci, je-li už přes dva

roky volná... už od té doby, co jsme pobili všechny Mizeráky, kteří zpustošili Braeton."

Cein zavrtěla hlavou. „Netvrdím, maličký, že má v úmyslu tohle. Obsazení Rimmenské soutěsky je jen jednou z možností. Existuje celá řada míst, kam tohle vojsko může směřovat."

Farly se zachmuřil a pohlédl na Cein. „Ale Beauova otázka nebyla hloupá. Proč by Modru posílal své vojsko kvapem do Rimmenské soutěsky? -Samozřejmě za předpokladu, že k ní opravdu směřují."

Cein obrátila ruku dlaní vzhůru. „Do hlavy Modruovi nevidím a ani po ničem takovém netoužím."

„Nu, ať je jeho důvod jakýkoliv," ozvala se Rynna a zažírala na Mizeráky pochodující v dálce, „žene-li takhle své vojsko, jistě to pro něj nějaký význam má."

Beau se při Rynniných slovech zmateně zamračil, protože mu hlavou proletěla myšlenka, ale než ji stačil zachytit, rozplynula se.

Tip s Nixem střídavě šli, jeli, občas odpočívali a přitom mezi sebou a Mizeráky neustávali udržovat slušný odstup. Warrowané i poníci byli unavení, takže se sotva vlekli. Cestovali už takhle totiž celý den a noc, další den a rovněž část noci následující, zatímco kraj ozařoval jen hvězdný svit. Přesto v dálce před sebou dokázali rozpoznat zářez Rimmenské soutěsky, který se neurčitě rýsoval proti indigovému nebi.

„Teď musíme být ve střehu," řekl Tip, který se právě vyhýbal jakémusi travnatému pahrbku, „jsou-li totiž nablízku Ghûlové, zastaví se v průsmyku, jak se alespoň domnívám. Víte, jde o zúžený úsek. Musí jím projet každý, kdo cestuje po Landover Road."

Nix, který se ploužil hned vedle, na něj pohlédl. „Kdo by to měl být? Chci říci, kdo nebo co je natolik důležité, že kvůli tomu Modru posílá napřed Ghûly, aby při téhle silnici přichystali past, a současně za nimi následují Mizeráci?"

Tip zavrtěl hlavou a oba se znovu rozešli šerem osvětleným hvězdami s poníky ve vleku za sebou.

„Nepřestávají směřovat k Rimmenské soutěsce," poznamenala Cein s pohledem na hvězdách. „Při tempu, které nasadili, tam dorazí nejpозději do svítání."

„Výborně," podotkl unaveně Beau.

Linnet se na něj zadívala. „Výborně?"

Beau přikývl. „Černín se kolem téhle soutěsky v oblouku stáčí a téměř se jí dotýká. Budou-li tedy Tynvyr s Picynem úspěšní, bude nablízku i vojsko Skrytých."

„A Baeroni s Dylvany," řekla Rynna probuzená z dřímoty.

Jeli dál dlouhou chvíli mlčky, ale nakonec se Rynna zeptala: „Co by je tak mohlo pohánět?"

„Támhle," řekl septem Tip. „Hned za těmi pahorky po obou stranách. Vidíte?" Nix shlédl ve směru, v němž Tip ukazoval.

„Hèloři."

„A podívejte se támhle, vzhůru po téhle straně hřebenů," vydechl Tippetton,

„vyčkávají tam v záloze Ghûlové."

Oba hleděli předjitřním světlem ze svahů nad Braetonem na nepřítele, který číhal v záloze podél Landover Road.

„Počítám, že je jich asi na třicet," řekl Nix.

„Ano," přisvědčil Tip. „Myslím, že až na tu hrstku, co doprovází zástupce, jde o všechny Ghûly od Erynského brodu."

Úsvit zbarvoval nebe do růžová.

Tip se zahleděl k jihu. „Támhle se blíží Mizeráci."

V pahorkatině, ve vzdálenosti dvou či tří mil, se k severovýchodu rojili Zplozen-ci.

„Tipe, podívejte! Na silnici, ve východním směru."

Tip v tom směru přelétl pohledem. „Och, Adone," zasténal, „tak *proto* tady číhají."

Východně od Braetonu přijížděla k Rimmenské soutěsce družina elfích jezdců. Vyhlíželi znaveně, v sedlech se drželi jen pouhou vůlí a hodně jich bylo zraněných.

„Měl jsem to vědět! Měl jsem to vědět!" vykřikl Tip zoufale. Vyskočil na nohy a vydal se k poníkovi, aniž by se ještě snažil skrývat.

„Co? Co se děje?" dožadoval se vysvětlení Nix, také se rychle zvedl a následoval ho.

„To jsou Galarun, Aravan a jejich družina či spíše její zbytek," zaskřípěl přes zaťaté zuby Tip. „Musíme něco podniknout."

Oba se vyšvihli na poníky. Nix se otočil k Tipovi. „Proč by Modru vláčel Zplozence od Erynského brodu a číhal v záloze na tuhle hrstku Elfů?"

„Pokud bylo jejich poslání úspěšné, přiváží se sebou významný symbol síly, Stříbrný meč, který, jsou-li zvěsti pravdivé, zabije Samotného Gyphona. Modru doufá, že jim v tom zabrání."

„No dobře, a co tedy uděláme?"

Tipperton sykavě vdechl a zase vydechl mezi zuby. „Splašíme Hèloře, než se k nim Ghûlům podaří dostat, a zároveň na jejich přítomnost upozorníme Galaruna."

Nix přikývl. „Pokud před tím smradem poníci neuprchnou."

Tip pobídl poníka patami do unavených slabin a vykřikl: „Vezměte si tuhle stranu, já támhletu." Poté se s Nixem v závěsu pustil cvalem ze svahu.

Řítili se dolů k Hèlořům uvázaným po obou stranách silnice a než Ghûlové k šupinatým tvorům stačili dospět, prolétal už Tip kolem prvního houfu a Nix současně přímo mezi nimi. „Yah, yah!" vykřikoval. Hèloři začali po tryskem pádícím poníkovi i po sobě navzájem kopat a chňapat tlamami, utrhávali se z úvazů, vřeštěli, točili se dokola a vráželi do sebe. Tip přelétl silnici jako blesk a vrátil se mezi ostatní Hèloře. Přitom přiložil ke rtům roh z černého vola. Byl to ten Dedianin, který dostal darem od Linde. A jak se tryskem řítil cestou zbrzděnou rozeklanými kopyty, vyluzoval jedno troubení za druhým. Zvuk harlingarského rohu způsobil, že bestie po obou stranách silnice propadly panice. Vřiskaly, poplašeně mručely a rozptylovaly se.

Lianští Elfové pozvedali na cestě v jitřním světle znavené hlavy, tasili z pochev

meče a chápali se kopí.

„*Krystallopýr!*“ vyslovil šepem Aravan Pravojmení své zbraně, kterou svíral v ruce. Chystal se k boji. Ještě než roh dozněl, ochladil se pod vlivem smrtelného nebezpečí jeho drobný kamenný talisman modré barvy, jenž nosil zavěšený kolem krku... jako už tolikrát na cestě do Černé hory a zpět. Nyní vytruboval varovná znamení roh z černého vola. O nebezpečí nebylo pochyb.

„Připravte se!“ vyštěkl Galarun s mečem v ruce a s dalším, s tím Stříbrným, připoutaným řemenem přes plece. Pokynul Laraně, která přiložila k ústům stříbřitou trubku a zatrúbila rohu z černého vola v odpověď. Její stříbřité tóny se krajem jasně rozezněly.

Troubení harlingarského rohu dolehlo i nad otevřenou pahorkatinu a Zplozenci po jeho zaslechnutí zaváhali. Ale Ghûlové kolem zástupce začali cosi vykřikovat ve svém odporném jazyce a pošvihávali kolem sebe bičí, takže se Mizeráci příšeřím porušovaným nadcházejícím dnem znovu dali do běhu k soutěsce vpředu. Poté zahlaholily jasné tóny trubky, ale Mizeráci už běžet nepřestali.

Jak se Hěloři před oběma Warrowany rozptylovali, vyskočili Ghûlové s divokým rykem ze zálohy a s krutě ježatými kopími v rukou vyrazili k oběma poníkům přichystaním k zabíjení.

„Jeďte! Jeďte!“ vykřikl Tip. Vzápětí poté on i Nix znavené poníky prudce obrátili a tryskem se rozběhli po Landover Road, ale jen proto, aby spatřili zplozenecký předvoj, jenž se dral přes cestu. Za nimi běželo za válečných pokřiků dalších dva tisíce Mizeráků.

A za oběma Warrowany se blížili krutí Ghûlové, kteří už vyčerpané a klopýtající poníky téměř doháněli.

Tip k ústům znovu přiložil roh z černého vola a zatrúbil po druhé. Rûptové před tím zvukem ustoupili a Ghûlové své pronásledování na několik kroků zvolnili-

-a právě v té chvíli na ně zezadu zaútočili Liané. Jejich kopí probodávala, meče sekaly, Aravanova pravojmenná zbraň žhnula, kdekoliv zasáhla do živého, a Ghûlové na její ponuré křišťálové čepeli skučeli ještě před smrtí. Ale umírali i Elfové zasažení ježatými kopími. Mrtvoláci nedokázali smrtelné Aravanově zbrani ani sekům mečů stínajících hlavy odolat, a proto před Liany ustupovali a v cestě jim už nebránili. Galarun s družinou se tak sjeli s Tipem a Nixem a společně vyrazili k Darda Erynian.

Ale v cestě stálo ještě na dva tisíce Mizeráků.

Tipperton zatrúbil na Dedianin roh potřetí a... ejhle!... z nedalekého lesa dolehla odpověď, vyrazila z něj družina Dylvanů s Baerony na koních a současně se přes nezalesněné prostranství hnál malý dylvanský jízdní oddíl spolu se čtyřmi Warrowany na ponících. Směrem ke Zplozencům pršely šípy a padaly střely z praku.

Ještě v okamžiku, kdy Tipa s Nixem obklopovali Galarun, Aravan a ostatní Liané, dávali se Rûptové před útočícími Baerony a Dylvany na ústup.

„Rychle!“ zvolal Galarun. „Obloukem vpravo a do Darda Erynian.“

Nikdo proti jeho povelu nic nenamítal, protože všichni Spojenci dohromady byli proti nepříteli stále v početní nevýhodě v poměru jedné ku deseti.

Vyrazili doprava a pádili k lesu. Koně za běhu klopýtali vyčerpáním. Vydávali se svým jezdcům z posledních sil.

A Larana zatroubila na trubku... na znamení k ústupu... a proto jak dylvanská družina s Baerony, tak i malý dylvanský oddíl se čtyřmi Warrowany obrátily oře a rovněž zamířily k lesu.

Řítili se Černínem se skučícími Růpty v patách. Prolétali kolem shluklých stínů kradoucích se mezi stromy, kolem ohromných a nehybně stojících žlutavých kopců a míjeli vysoké svazky z větvíček, listů a šlahounů, jež se neurčitě tyčily v temnotě a ševalily jako listy ve větru. Les se kolem takových i jiných podobných bytosti, které míjeli, halil do ponuré šedi, třebaže hnědavým olistěním listopadového stromoví šikmo prosvítalo slunce.

„Neměli bychom zastavit na pomoc?“ křikl Tip, který zrovna vybízel svého poníka přes jakousi stružku a vzhůru do svahu.

„Ne, drahý,“ odpověděla Rynna. „Jak mi Tynvyr často říkává, jen bychom překáželi.“

Kapitola třicátá

Než Elfové, Baeroni a Warrowané rozbili tábor v rozsahu malé světliny trochu severně od Landover Road, ujeli ve skrytu Darda Erynian v západním směru dalších pět mil. A zatímco Baeroni s Dylvany stáli na stráži, vyčerpaní Warrowané s Liany a Elfy, kteří jeli s darou Cein, spali jako zabití. Po napojení a vydatné dávce ovsa usnuli také uštvaní poníci a koně, z nichž někteří vestoje, ale většina vleže na trávě. Spali po zbytek toho dne, po celou noc, až do příštího rána, třebaže Elfové s Warrowany se probouželi na dostatečně dlouhou dobu, aby si nezbytně ulevili a navečeřeli se.

Uprostřed dopoledne přijela do tábora jakási Pyska. Na sobě měla oděv v proměnlivých odstínech šedi, vlasy myšově hnědé, oči kobaltově modré a na zádech měla připevněný malinký luk s prázdným toulcem.

„Chtěla bych si promluvit se zdejším velitelem," sdělila elfi hlídce v obecném jazyce.

„Máme zde několik velitelů, slečno Pysko," odpověděl strážný a současně shlížel na její postavičku o výšce dvanácti palců. „Daru Cein, alora Galaruna, alora Perina, Rarka z Baeronů, slečnu Rynnu z Waerlingů-

„Kdo z nich je nejbližší?" přerušila ho Pyska.

Strážce pokynul rukou k jednomu z malých táborových ohňů. „Dara Cein se slečnou Rynnou sedí támhle s alorem Aravanem."

„S Aravanem!" vykřikla Pyska a zapátrala po něm pohledem.

„Panebože. Děkuju vám." Pobídla svou lišku vpřed.

Když dospěla k ohni, Aravan, Cein a Rynna se otočili a zahleděli se na ni. Po sednutí prohodila pár slov s liškou, která na několik kroků poodešla, několikrát se otočila dokola a nakonec se stulila na zem s čenichem u ohonu.

Poté se Pyska zadívala na Aravana. „Alore Aravane, jmenuji se Ayliss a jsem *iníon*... dcerou... Farrixe a Jinnarin."

„Dcera-?"

„Ano," potvrdila Ayliss s úsměvem, „pojmenovali mě po..." Zarazila se, protože se Aranova tvář žalostně stáhla. Vzápětí se Elf ale usmál a jeho smutek se mu v hlubinách zraku opět ztratil. „Rád se s vámi poznávám, slečno Ayliss," řekl tiše, „a jakpak se daří vašim rodičům?"

„Dobře, alore, střeží teď severozápadní okraj Velké Zelené Dvorany. Kdyby věděli, že tu budete, byli by přijeli čelit nepříteli místo jiných."

Aravan napřáhl ruku v odmítavém gestu. „I když bych se s nimi rád viděl, někdo musí zůstat a střežit."

Rynna si hlasitým odkašláním uvolnila hrdlo a Aravan řekl: „Slečno Ayliss, dovolte, abych vám představil slečnu Rynnu a daru Cein."

Rynna s Cein se usmály a Ayliss uznale pokývla hlavou.

„Vidím, že máte prázdný toulec," řekla Rynna.

„Všechny šipy jsem vystřílela při vyhánění Zplozenců z Darda Erynian," odpověděla Ayliss.

„Jsou tedy pryč?" zeptala se Cein.

„Ano. Utekli, ale celá polovina ten útěk nepřežila.“

„A co ten zástupce?“ zeptal se Tippetton, který se k ostatním u ohně právě přidal a zešířoka zival.

Aravan pohlédl přes plameny a řekl: „Tohle je pan Tippetton Thistledown, slečno Ayliss.“

„Těší mě,“ řekl Tip, znovu zazíval a pak se usadil na zem vedle Rynny. „Omlouvám se, slečno Ayliss, ale zdá se, že jsem se spánku ještě nezabavil.“

Ayliss se usmála. „Vy jste určitě jedním z těch, kteří přijeli od Erynského brodu.“

„Ano.“

„Právě on rozehnal Hèloře troubením na harlingarský roh a nás tím upozornil na Ghúlky číhající v záloze,“ ozval se Aravan.

„Jak jsme se blížili, slyšeli jsme ho,“ řekla Ayliss. „A taky další trubku.“

„Ta byla Laran.“

Tip opět zazíval a zopakoval: „A co zástupce? Unikl?“

Ayliss svažila čilko. „Zástupce?“

„Modruův zrak, sluch a hlas,“ opáčil Tip. „Člověk. Světlá pleť, tmavé vlasy. Myslím, že mezi Zplozenci jediný.“

„Aha,“ řekla Ayliss. „Nějaký takový lidský jedinec byl sražen.“ Pokynula ke svému luku. „Myslím, že šípem jednoho z Pysků.“

„Pak je mrtvý,“ řekl Tip jistě. Tyhle maličké šípy měly totiž vražedný účinek. Jejich hroty pokrýval smrtelný jed, který zabíjel už za pár úderů srdce.

Rynna pohlédla na Tippettona. „I přesto se, drahý, v otevřeném kraji dosud beztretně zdržuje na tisíc Mizeráků.“

„Ano, ale teď postrádají Modruovo vedení.“

Rynna se smutně pousmála. „Tím by mohli být třeba nebezpečnější.“

Tippetton s povzdechem pohodil rukou.

„Tatíček s matinkou o vás a *Eroean* často hovořívají,“ oslovila posléze Ayliss Aravana. „Budou dychtiví po zprávách o vás a budou chtít vědět, co všechno se udalo od té doby, co před staletími naposledy spatřili vaši tvář.“

Aravan přikývl a pak řekl: „Po nějaký čas jsem dlel o samotě v Darda Erynian podél břehů řeky Argon. Když jsem se konečně připravil na život s ostatními, odjel jsem do pevnosti Caer Lindor. Tam jsem pobýval bezpočet sezón a zabýval se rozmanitými řemesly - byl jsem kovářem, stájníkem, zvědem, kuchařem, koňákem, strážcem, zedníkem, výrobcem svící, zbrojmistrem a dělal jsem mnoho dalších povolání. Až do vypuknutí téhle války, kdy došlo ke zrazení pevnosti a stržení jejích hradeb.“

Poté jsem odjel do Darda Galion, abych se přidal ke svým bližním. Bojovali jsme před Drimmen-deeve a v horách nad ní, kde jsem se spřátelil s Galarunem. Když ho jeho otec, coron Eiron, vysílal do kováren Mágů v nitru Černé hory v Xianu, požádal mě, zda bych s ním nejel i přesto, že bych jel stejně.“

Aravan zabloudil rukou k modrému kamínku na hrdle a letmo pohlédl na kopí s černou rukojetí a křišťálovým hrotem vedle sebe. „Naše cesta byla plná nebezpečí, protože nám v ní mnozí bránili. Jako by nepřítel o našem poslání věděl a pokoušel se

nám zastoupit cestu.

I když cestou zahynula plná čtvrtina naší družiny, přesto jsme nakonec k Černé hoře dospěli. Ale do nitra této mágské državy byl vyzván ke vstupu jen Galarun. Nás ostatní Mágové požádali, abychom počkali venku, takže nevíme, co se uvnitř událo.

Když Galarun opět vyšel, držel v ruce Stříbrný meč, který označil jménem Úsvitný. Tvářil se zachmuřeně, ale vsedl na koně a poté jsme všichni mlčky odjeli.

Směřovali jsme k západu přes Xian a Aralan, pak přes Khal do Garie a Riamonu. Občas jsme bojovali a jindy zase prchali, protože za každým zákrutem číhali v záloze Zplozenci. A při těchto střetech se naše šiky tenčily.

Jen doufám, že je tahle bitva v Rimmenské soutěsce poslední, kterou nám Modru vrhá do cesty, třebaže odtud do Darda Galion zbývá ještě mnoho leagues a já se obávám, že se dalších potyček stejně nevyvarujeme."

Když se Aravan odmlčel, zahleděl se Tip letmo do dálky, na místo, na němž Galarun se Stříbrným mečem přes záda postával v hovoru s jedním Dylvanem. „Járku, Aravane, využívá toho meče v boji?"

Aravan zavrtěl hlavou. „Ne, Tippertone. Ten je určen na zcela jiného nepřítele."

„Proč se jmenuje Úsvitný?" zeptala se Rynna.

„Tak ho nazval Galarun poté, co vyšel z mágské državy. Ale proč mu tak říká, nevysvětlil."

„Hmmm," zahučel zadumaně Tip. „Tedy záhada."

„Víc než to," opáčil Aravan.

„Och? Copak ještě?"

„Galarun jej nikomu nedovolí nést, ani se ho dotknout. A když jsem prohlásil, že ho ponesu, padne-li v boji, zblednul. Ale nevymlouval mi to. Kdyby totiž k něčemu takovému došlo, stejně bych se tak zachovat musel, protože mě jmenoval svým zástupcem."

Rynna přikývla a pohlédla na Tippertona, aniž by některý z nich promluvil. „A jak to bude dál, Aravane?" zeptala se Ayliss nakonec. „Kam máte namířeno odtud?"

„Vydáme se do Darda Galion, a protože čas kvačí rychle, budeme spěšně pokračovat k Landoverskému brodu a poté se pustíme k jihu nezalesněnou zvlněnou krajinou za ním."

„Ale Aravane," namítla Cein, „existují přece bezpečnější cesty, třeba ta přes Darda Erynian."

Aravan přikývl. „Ano, bezpečnější, ale žádná není rychlejší než ta, kterou se hodláme vydat."

„Proč ten spěch?" zeptal se Tipperton, i když odpověď předpokládal.

Aravan prohrábl oheň klackem. „Do Černé hory trvala cesta skoro čtyři měsíce a téměř stejně dlouhou dobu i zpět. Mohlo se tedy přihodit mnohé a v Adonaru už jistě ano. A je-li tenhle Stříbrný meč - Úsvitný - klíčem k vítězství, pak ho tam musíme dopravit, jak nejrychleji dokážeme. Proto hodláme projet otevřeným krajem."

Na všechny u ohně padlo ticho, ale posléze se Aravan obrátil k Ayliss a řekl: „Ayliss z Darda Erynian, povězte svým rodičům, že bychom se po válce měli sejít a promluvit si o věcech minulých, přítomných i budoucích. Vyříd'te jim rovněž, že mne těší, že vám dali jméno Ayliss."

Poté beze slova vstal a vydal se k odchodu. Všichni jeho vzdalování přihlíželi. Ayliss se slzami v očích.

Jen toho dne odpočívali Galarun s družinou v bezpečí Darda Erynian a hned časně ráno dne následujícího se už chystali na další cestu na čerstvých koních zapůjčených od Dylvanů. Galarun vsedl na koně se Stříbrným mečem v pochvě upoutané řemením přes záda a zavolal na ostatní: „Vyslali nás pro meč, jenž má být dopraven do Adonaru, v němž, jak víme, běsnil boj naposledy. Modru hodně usiloval o zmaření našeho počínání, ale díky vám všem a Skrytým se mu to opět nepodařilo. Kéž bychom se mohli chvíli zdržet. Bohužel nemůžeme, protože naše poslání má nejvyšší naléhavost. Sbohem, přátelé, už musíme vyjet.”

Na Galarunovo znamení zadula Larana na trubku, a zatímco její tóny doznívaly v šerých galeriích Velké Zelené Dvorany, pobídl Galarun koně vpřed. Po jeho boku se rozjel Aravan a za nimi lianský oddíl.

Waerlingové, Pyskové, Baeroni a Dylvané sledovali jejich odjezd a vykřikovali za nimi pozdravy na rozloučenou. Družina Stříbrného meče se ubírala k západu a obloukem se stáčela k Landoover Road. Po ní měla dospět k brodu, přejet řeku Argon a za ní pak pokračovat zvlněnou otevřenou krajinou, která byla odtud vzdálena pětadesát leagues. Tam se měla stočit na jih k Darda Galion ve vzdálenosti dalších osmdesát leagues, k jediné znatelné bariéře Dalgorských bažin v polovině cesty.

A když družina zmizela z dohledu, Rynna se otočila k Tippettonovi a poznamenala: „Doufám, že si zvolili nejlepší cestu.”

Poté se zachvěla, jako by jí do ucha zašuměl ledový dech Samotného Zla.

Kapitola třicátá první

Warrowané se na opuštění tábora po odjezdu Galaruna, Aravana a zbytku jejich družiny k západu chystali celý týden. Odjížděli jako poslední, protože Dylvané, Baeroni a Pyskové odjeli už před pár dny. Elfové ze severního cípu Darda Erynian s sebou vzali všechny vyčerpané koně. V táboře tedy zbývali už jen Tip, Rynna, Beau, Linnet, Farly a Nix. Vyčkávali, dokud si poníci před další cestou pořádně nevydechnou. Protože urazili za pouhé dva dny vzdálenost sto čtyřiceti mil, byli zcela vyčerpaní. Unavení byli sice i Warrowané, ale zotavili se dříve.

Nyní se už ale všichni, Warrowané i poníci, cítili opět důkladně odpočatí a ubírali se k jihu. Přejeli přes Landover Road a dále pokračovali přes východní cíp Darda Galion k tábořišti v nitru tohoto hvozdu, nedaleko od Erynského brodu, jež bylo touhle cestou celkově vzdáleno nějakých sto padesát mil. Na cestu se vydali v chladném zimním mrholení. I když byla teprve polovina listopadu, zima už je postihla o měsíc dříve. Les působil bezútěšně a tiše, až na dešť dopadající na zhnědlé listí, které strhával na zem a obohacoval jím půdu. Mezi stromy ani na větvích nebylo ani vidu po nějakých lesních tvorech a většovím neproletovali žádní ptáci. I už dávno příchod zimy vycítili a odletěli i se svým jasným zpěvem do teplejších oblastí.

Warrowané tedy projížděli okrajem tohoto ponurého a pustého hvozdu, a protože ochladla i jejich nálada, rozmlouvali mezi sebou jen málo. Pět mrazivých dní ujížděli k jihu a za noci tábořili. A přestože cestou při západním okraji nezalesněné krajiny nepřestávali pozorovat její východní úsek, žádné Zplozence, z těch, kteří přežili, nezahlédli.

Když pozdě večer osmnáctého listopadu vjeli na mýtinu, na níž tábořili hlídkaři Erynského brodu, sněžilo. Při sesedání z poníků před chýšemi k nim na lišce dorazila Tynvyr, zastavila, seskočila na zem a vzhledla k nim.

[Už všichni vědí, co se odehrálo v Rimmenské soutěsce?] zeptala se Rynna feyansky.

[Ano, Eio Wa Sukové zprávy odeslaly,] odpověděla Tynvyr.

[Zplozence jsme od té doby neviděli. Vrátili se k Erynskému brodu?] zeptal se Tippeton.

Tynvyr zavrtěla hlavou.

„Zatraceně!“ vykřikl Beau a vzápětí feyansky dodal: [Rád bych věděl, kam se poděli.]

„Na tom nesejde, kam,“ ozvala se Linnet v obecném jazyce, „stejně se od nich nedá čekat nic dobrého.“

„Ano, nesejde na tom,“ přisvědčil Farly se zachmuřeným výrazem.

[Pokud se nevrátili k brodu,] poznamenal feyansky Tip, [pak se zdržují někde v Okrajkách a olizují si rány.]

[Buď tak anebo čekají na dalšího zástupce,] řekl Beau feyansky.

Rynna si povzdechla. [V téhle chvíli nic podnikat nemůžeme. Jsem utahaná, je mi chladno a mám hlad. Tipe, postarej se s ostatními o poníky a já se zatím postarám o pořádný oheň a jídlo.]

[Já pomohu,] ozvala se feyansky Linnet a předávala Beauovi otěže svého poníka. Rynna se na Linnet překvapeně zadívala, protože, jak ji až dosud znala, sestřenka se raději než o přípravu jídla starala o poníka.

Po návratu Warrowanů s Tynvyr z nouzových stájí v lese na západě se Rynna s úšklebkem zadívala na Beaua, zatímco Linnet se jaksi chvatně odvrátila a se zrudlými líčky neobratně předstírala, jak má napilno, i když už bylo všechno přichystané.

Večer pak Linnet zatáhla Beaua do své chýše. Její matka Melli se v té době zdržovala na dalekém pozemku prozatímní Pramenitky a byla tím posledním, nač pomyslela.

„Tipe,“ ozval se Beau, „já už ji miluju od první chvíle, co jsem ji uviděl, ale jsem takový obyčejný a ona tak krásná a přece cítí totéž. Není to úžasné?“

„To jistě, Beau, to ovšem. Mně už je to jasné dávno. Vždyť jsi chodil jako náměsíčný a sledoval každé její hnutí. A ona zase po tobě pořád poočku pokukovala.“

„Dost podobně jako ty s Rynnou, ne?“

Tip se rozesmál a připleskl si ruku na srdce.

„Sakryš, brachu, vidím, že jsi ještě všechny valounky z praku nevystřílel.“

Beau se zašklebil, ale vzápětí zvažněl. „Járku, Tipe, co kdybychom se oženili?“

„Oženili?“

„Ano. Samozřejmě, že ne spolu, nýbrž ty s Rynnou a já s Linnet.“

„Ale Beau, pořád je válka.“

„Život jde dál i vzdor válce, Tipe,“ prohlásil Beau. „Je nějaká doba k zaslíbení vhodnější?“

Tipperton se zamračil a zahleděl se k východu, do oblasti, v níž se rozkládaly okraje Darda Erynian, lesní cestou ve vzdálenosti nějakých pěti mil.

„Podívej,“ ozval se znovu Beau, „lížou-li si Zplozenci kdesi daleko rány, myslím, že je teď trochu času na oddech, a proto také na ženitbu. A pak, Linnet je mou vyvolenou.“

„Už jsi ji požádal?“

„Inu, ne tak docela, ale udělám to. A ty, vzhledem k Larce a tak, bys měl na totéž pomýšlet s Rynnou. Víš, děcko otce potřebuje.“

„Ale Beau, ona otce má. Mě! Nebo si myslíš, že Larka vypadla z hnízda na některé z těch větví nad námi?“

„Samozřejmě, že ne, Tipe. Jen si myslím, že by ses měl oženit, a že to můžeme udělat najednou.“

„Ach, Beau, ty myslíš, že se s Rynnou nechceme vzít? Často o tom rozmlouváme, ale nikde poblíž není žádný starosta, Adonův duchovní ani Elwyddina kněžka.“

„A co nahoře v Bircehyll nebo, přijde-li na to, v Darda Galion? V Srdci lesa. Jistě na jednom z těch dvou míst nějaký duchovní nebo kněžka jsou.“

„Nechat se oddat Elfy?“

Beau přikývl.

Tip se usmál. „Kdy?“

„A co na Zimní den?“

„O Nejdelší noci v roce?“

Beau opět přikývl.

„Dobře, Beau. Vydejme se za Pysky. Požádáme je, aby se obrátili na Sténající Balvany, zda by nezjistily, je-li po ruce nějaký duchovní nebo knězka.“

[Něco neklape?] zeptala se feyansky Tynvyr sedící před maličkým ohýnkem před vlastní titěrnou chýškou.

[Ach ne,] odpověděl Tippetton rovněž feyansky, [přišli jsme kvůli něčemu úplně jinému.]

[Není libo malý šálek čaje,] nabídla Tynvyr a při pozvedání hrnečku o velikosti žaludové číšky se rozesmála. Když oba mládenci odmítli, Tynvyr přikývla a řekla: [Nu, oč tedy jde... jakpak jste to říkali? Och ano... v tom něčem úplně jiném?]

Tip rychle pohlédl na Beaua a pak Tynvyr odpověděl: [Požádala byste Sténající Balvany, zda by nevyslaly zprávu do Bircehyll a do Srdce lesa, není-li tam mezi Elfy nějaký duchovní nebo knězka? A pokud ano, jestli by se jich nezeptaly, zda by nepřijeli na pozemek prozatímní warrowanské vesničky Pramenítky uspořádat svaatební obřady, a kdyby nemohli, že bychom se za nimi vydali kamkoliv, kde budou?]

Tynvyr se usmála. [Oddavky?]

[Ano,] přisvědčil Beau a zašklebil se, [Linnet se mnou a Tip s Rynnou. Protože nikde poblíž nemáme žádného starostu, potřebujeme k tomu duchovního nebo kněžku.]

Tynvyr našpulila rtíky a pak řekla: [V Darda Galion žádní Eio Wa Sukové nejsou, a proto tam tímhle způsobem žádné zprávy vyslat nemůžeme. Rovněž vám mohu sdělit, že se teď mezi Elfy žádní duchovní ani knězky nezdržují, leda by někdo z takových náhodou procházel.]

[Panebože], povzdchl si Tip a pohlédl na Beaua. [Jak to zvládneme, není-li žádný po ruce?]

Beau se zachmuřil a zavrtěl hlavou, ale vzápětí se mu oči rozjasnily, obrátil se k Tynvyr a zvolal: [Jášku, kdopak tenhle obřad provádí pro Pysky, Vred Tresy, Živoucí kopce a jiné takové mezi Skrytými?]

Tynvyr pohodila ručkou. [Nikdo. Prostě se prohlásíme za své a je to.]

Beau pohlédl na Tipa. [Hmm. Hodně podobně, jako jste to udělali ty a Rynna.]

Tip přikývl. [Přesto víme, že se jednou úředně zaslíbíme.]

[A nesouhlasili byste místo toho s coronem?] zeptala se Tynvyr.

Tip pozdvihl obočí. [S coronem?]

[Pro Elfy provádějí svaatební obřady spíše než duchovní či knězky coronové.]

[Ruar nebo Eiron?] zeptal se Tip.

Tynvyr přikývla. [Ruar, Eiron, anebo, přijde-li na to, i Stříbro-list, protože coronem kdysi býval.]

Tip pohlédl na Beaua, zašklebil se a vzápětí oba přikývli. Tynvyr se usmála, přivolala lišku a rozjela se za shlukem.

„Protože je Ruar pryč, budeme muset riskovat, že se v Darda Galion zdržuje Ei-

ron," poznamenal Tip.

„Riskovat?" zeptala se Rynna a svažila čelo.

„Ve Skřivaním lese žádní Skrytí," řekl Tip, „ani Eio Wa Sukové nejsou, takže nevíme, zda tam corón bude."

„Ach," ozvala se Linnet a usmála se na Beaua. „Inu, pak nezbyvá, než abychom důvěřovali Štěstěně, že tam je."

„Já nevím," opáčil Beau. „Paní Štěstěna na nás dříve pohlížela úkosem."

„Ale také se usmívala, Beau," řekl Tipperton, „protože jinak bychom ty a já už dávno nebyli naživu."

Rynna se zajíkla. „Och, Tipe, tohle nikdy nevyslovuj. -To o té smrti, myslím."

Tip si ji přitáhl blíž, políbil ji a řekl: „Cesta do Darda Galion znamená, že musíme překonat řeku Argon. Podle posledních zpráv, které jsme se doslechli, obstarávají přívoz Baeroni. Ale všechno se mění. Co když je odvolali nebo odvolají. Přes Argon se dostat potřebujeme tak jako tak."

Rynna s Linnet přikývly a Rynna řekla: „A...?"

„No a jak to tedy uděláme?" dodal Tip. „Chci říci, že Vodákům nevěřím."

„Vodáci jsou pryč," podotkla Rynna.

„Pryč? Z ostrova Olorin?"

Rynna přikývla. „Když jsme tam odjeli prověřit pravdivost jejich slov, žádní tam nebyli. I přesto, bude-li přívoz opuštěný, když jsme naposledy řeku překonávali s Farlym, Nixem, s Aravanem, Velerou a Amuem, využili jsme elfích člunů. Víím, kde jsou schované."

Tip pohlédl na Beaua. „Umíš veslovat?"

Beau zavrtěl hlavou.

„Ani já ne," řekl Tip. „A nechci, aby nás to smetlo na míle po proudu a přes Belonský vodopád." Otočil se k Rynně. „Elfi čluny jsou vyloučeny, drahá."

Rynna se na oba zlobně zadívala. „A co vás přivedlo k domnění, že já s Linnet čluny ovládat neumíme?"

„I-inu-" zakoktal Tip-

-ale Rynna mu rázně skočila do řeči a skřipavě řekla: „Balici."

Beau stočil pohled k Linnet. „Ty umíš veslovat?"

„Říká se pádlovat, drahý. Ano, s člunem zacházet umím. Vždyť jsem celý život prožila podél Rissaniny, která nám byla hřištěm."

„Vida," ozval se Tip. „Já žil celý život vedle Bažiny a řeky Wilder a o člunech jsem nepochytil ani zbla."

„Je tedy na čase, aby ano," řekla Rynna.

„Ehm, a jak dostaneme přes řeku poníky?" zeptal se Beau.

„Jsou-li nám dostupné jen elfi čluny," řekla Rynna, „pak nevím. Vííte, myslím ale, že přívoz někdo spravuje pořád, koneckonců jde o životně důležité spojení."

Beau se zakabonil. „Ale jestli ne...?"

Rynna zavrtěla hlavou a rozhodila rukama.

„Možná nám hraniční hlídka půjčí náhradní koně a někdo nás na druhou stranu přetáhne," poznamenal Tip s pohledem na Beauovi. „Stejně jako při cestě na jih z Ardénského údolí."

Linnet se dotkla Rynniny paže. „Proč nepožádáme mého bratra, aby jel napřed a převozníky na nás připravil?”

Rynna zatleskala. „Výborně. Nix pojede rád. Koneckonců, neměl by na svatbě chybět.”

„Ani má matka s Larkou,” dodala Linnet.

„Uhm,” zahuhlal Tip, „co ale hlídka v nezálesněné krajině? Myslím, že takhle nám cesta do Srdce lesa potrvá asi deset dní a zpáteční asi taky tolik. Vzdálíme se tak od východního okraje na pěkně dlouhou dobu.”

Chvíli po sobě navzájem mlčky pokukovali, ale pak Rynna řekla: „Pokud se Zplozenci vrátí, pak cestu odložíme. Ale zůstanou-li nezvěstní, snad můžeme odjet s čistou myslí. Promluví o tom s Tynvyr a požádám ji o radu.”

„Och, drahá,” řekl Tippetton, „ty mi vlastně říkáš, že kdyby se Zplozenci vrátili, budou zase blokovat cestu.”

„Bude-li třeba,” ozvala se Linnet, „můžeme o naše zastoupení požádat Baerony z Obrína či Dylvany z Černína.”

„Myslím, že to nebude nutné,” řekl Beau, „já už jsem mluvil s Farlym a ten říkal, že kdyby k tomu došlo, může příležitostně poutníky kolem Mizeráků provádět spolu s jinými přes bývalou Pramenitku.”

Linnet se na Beua podrážděně zahleděla, „Chceš mi tím naznačit, že o našem sňatku věděli všichni ještě dřív, než jsi mě o něj přišel požádat?”

Beau vytřeštil očka. „Inu, všichni ne. Jen Tippetton, Tynvyr a...”

Linnet pohlédla na Rynnu.

„-a Farly-?”

„Dokážeš tomuhle uvěřit, Rynno?”

„-a samozřejmě Eio Wa Sukové a Liščí jezdcí-”

Rynna zavrtěla hlavou.

„-a Elfové z Bircehyll, pravděpodobně nějakí Baeroni a to je všechno.”

Rynna se zlobně zadívala na Tippettona. „Už jednou jsem to řekla a znovu opakuji... křupani!”

Tippetton bleskurychle zatěkal kolem chýšky, jako by pátral po nějakém únikovém prostředku, a Beau zacívil do hliněné země, jako by byl raději hluboko pod ní. Ale vzápětí Rynna vybuchla smíchem stejně jako Linnet a obě své miláčky objaly, takže si jak Tip, tak i Beau úlevně vydechli.

Devátého prosince se z tábora vydali na cestu do Srdce lesa vzdáleného dvě stě mil a tedy asi deset dní. V místě prozatímní Pramenitky vyzvedli Melli s Larkou a za pozdravných výkřiků pokračovali dál. Nix s převozníky už je očekávali, aby je přepravili přes mocnou řeku Argon. Warrowané zjistili, že přívoz na ostrůvku Olorinu nyní obstarávají Trpaslíci z již neoblíbené državy Kraggen-cor. Jedna skupina zaprutilých válečníků zajišťovala převoz mezi východním břehem a ostrovem a druhá přepravu na západní břeh.

„Měsíc po měsíci se střídáme s Baerony a Elfy,” odpověděl na Beauv dotaz jeden z Trpaslíků.

„To je dobře,” opáčil Beau s úsměvem, „jinak bychom měli cestou do Srdce lesa

spoustu potíží." Pokynul rukou k Linnet, Tippettonovi a Rynně a jeho úsměv se ještě rozšířil. „Víte, budeme se brát."

Trpaslík přikývl, zadíval se na Waerany s rozhihňanou Larkou, usmál se, zatahal se za rozeklané vousisko a řekl: „Nechť vás všechny Elwydd opatruje."

Ale pak už prám dospěl k západnímu břehu Argonu, Warrowané se vylodili a pokračovali na ponících v další jízdu.

Přebrodili řeku Rothro, další den řeku Čtverylku a poté se pustili lesem starobylých věžovitých stromových velikánů, jenž byl bez přítomnosti Stříbřitých skřivanů ztichlý, protože kromě pokrevních cest byly všechny ostatní mezisvětí přechody zablokované. Linnet, Melli a dokonce i malinká Larka se při neustálém vzhlížení do korun věžovitých stromových obřisů užasle zajíkal. Listy stromů neustávaly pohlcovat šero pronikající k zasněžené zemi. Také Nix, Rynna, Tip a Beau obdivně vzdychali. Třebaže už do Darda Galion zavítali, přeci jen šlo o úkaz zázračný.

Devatenáctého prosince dorazili do Srdce lesa, kde se dozvěděli děsivé zprávy.

„Mrtev? Galarun je mrtvý?" Tippettonovi se zalila očka slzami.

„Ano," řekl Aravan rovněž s usazenými očima. „Zabil ho muž se žlutými očima a Stříbrný meč se ztratil."

„Tenhle muž-" ozval se Beau.

„Co se sta-?" zeptala se Rynna.

„Kde-?" zeptala se Linnet.

Aravan napřáhl ruku dlaní napřed. Setřel si z tváře slzy a dal se do vyprávění.

„Jak víte, v Darda Erynian jsme si na den odpočali..."

Odpočívali jen den, ale ne více. Protože měli naléhavé posláni, hned následujícího jitra vyrazila Galarunova družina dál. Ubírala se k západu, přebrodila mohutný Argon a poté vjela do širé zvlněné pahorkatiny mezi řekou a horstvem, kde se stočila na jih a zamířila k Darda Galion. Po pravici míjela Ponurý a po levici řeku Argon.

Pahorkatinou projížděli tři dny a nakonec dospěli k Dalgorským bažinám, kde se k nim přidal oddíl lianských válečníků, který tam hlídkoval.

Následujícího rána do bažin vjeli. Koně se sploucháním procházeli rákosím a vodou a močál se jim přísával na kopyta. Narozdíl od prudké hluboké vody řeky Dalgor výše proti proudu, stékající z vysokých Ponur k západu, šlo o cestu pomalou, nehlubokou, svízelnou, ale přebroditelnou. Posléze se už ocitli značně hluboko v těchto bažinách. Aby si koně vydechli, občas z nich sesedali a brodili se pěšky.

Onoho listopadového dne se již schylovalo k poledni, když Aravan Galaruna upozornil, že se modrý kamínek na šňůrce kolem jeho hrdla ochlazuje. Brzy se zpráva o blízkosti smrtelného nebezpečí rozšířila po celé družině. Postupovala dál. Přímou nad hlavou jim zářilo bledavé slunce a jeden z předjezdů se vrátil k jádru družiny. Na Galarunovo přikývnutí se Aravan rozjel vpřed, aby zjistil, co neklape. Dojel jezdce Eryndara, který ukazoval ve východním směru. Od Argonu se přes močál jako šedá clona rychle valila mlha. Plynula nad nimi v jakési husté vlně a v brázdě za sebou všechno obestírala. Aravan s Eryndarem se navzájem sotva dokázali zahlédnout na pouhou vzdálenost natažené paže. Zezadu k nim dolehlo chřestění,

řinkot a bojový pokřik.

„*Ke mně! Ke mně!*“ ozval se Galarunův křik, který mlha v Dalgorské bažině tlumila, takže se jevil vzdálený a mátl mysl i sluch.

Třebaže Aravan nedokázal dohlédnout víc než na dva kroky před sebe, pobídl koně druhům na pomoc ve směru zaznívajícího řinčení ocele o ocel, přestože se rozléhalo příliš zdušeně, odlehle a působilo dojmem, že se rozléhá ozvěnou tam, kde by se ozvěny rozléhat neměly. Zabředl do hlubokého bahníka, kůň se zapotácel a Aravan z něj téměř spadl. A v tom z vody vyvstala ohromná temná postava, ohnala se po něm nějaká oblaněná pazoura a těsně kolem obličeje mu prolétly drápy. Kůň ržál a vzpínal se na zadní. Elf před smrtící ranou uhnul stranou. „*Krystallopýr*,“ vyslovil šepem Pravojmení svého kopí a vyrazil jím proti zpola viditelné bytosti, která se nad ním tyčila. Když se žhnoucí čepel se sykotem pohroužila do chladného těla, ovzduší protálo hrůzné zaječení. Tvor s obrovským šplouchnutím zmizel zpět v močálu.

Kdesi v bažině neustával běsnit boj. Stále zaznívalo řinčení, chřestot a křik. Aravan se s důvěrou ve svého koně na zrádném terénu znovu pustil ve směru toho hluku. Z rákosin se sice vynořovaly postavy a útočily... Růptové, Růchové i Hlůkové... ale pronikalo a spalovalo je křišťálové kopí, takže buď mrtví odpadali anebo se s ječením obraceli na útěk.

Náhle boj ustal a nepřítel se zvolna ztrácel v mlze, která jej halila, až nakonec zmizel v hluboké temnotě. Zdálo se, že se vytratila i podivná ozvěna. I zdušené zvuky ustaly. A modrý kamínek na Aravanově krku se oteplil.

„*Galarune!*“ vykřikl. „*Galarune...!*“ opakovaly i jiné hlasy.

Pomalu se zase sjížděli. Za vzájemného svolávání se rozptýlení, kteří boj přežili, znovu dávali dohromady. Ale Galarun mezi nimi nebyl.

Nevýrazné slunce mlhu postupně odpařilo a družina se pustila do pátrání po svém veliteli. Nakonec ho našla. Byl probodený šípem z kuše a krutým ježatým kopím, ležel i se svým koněm bez života ve vodě mezi rákosím a Stříbrný meč nikde.

Tři dny symbol moci v Dalgorské bažině hledali. Ale nenašli nic víc než opuštěný Růchenský tábor užívaný sotva půl dne. „Možná se vrátili do Neddry,“ vyslovil domněnku Eryndar, zatímco se na zem snášel studený déšť.

Nakonec se srdci plnými hněvu a zármutku naložili Galaruna a pět dalších padlých a rozjeli se nezálesněnou krajinou k Darda Galion. Než přebrodili řeku Rothro na okraji Stařína, jehož půdu pokrýval sníh, uplynuly dva dny a část dalšího. Pak projížděli mezi robustními kmeny stromových velikanů, následujícího dne přebrodili Čtverylku a později řeku Cellener a konečně dospěli do Srdce lesa, elfi državy uprostřed rozsáhlého hvozdů Darda Galion.

Galarunovo tělo zahalené do pokrývek odnesl Aravan do coronovy dvorany, v níž se už shromáždili Elfové, kteří truchlivě vyčkávali. Aravan se jejich rozestupem vydal k elfimu králi a cestou jej pozdravovalo jen ticho. Při tomhle návratu vlastního syna sestoupil Eiron z trůnu, vyšel mu naproti a vztáhl paže, aby si tělo převzal. Při předávání mrtvého Elfa stály Aravanovi v očích slzy. Eiron k sobě Galaruna něžně přivinul, obrátil se a zvolna vyšel posledních pár schůdků ke stupínku, kde své ze-

snulé dítě složil.

„Můj corone, zklamal jsem ho, neboť jsem u něj nebyl, když mě nejvíc potřeboval," ozval se Aravan hlasem zdušeným pohnutím. „Zklamal jsem vás i Adona, protože váš syn je mrtev a Stříbrný meč ztracen."

Coron Eiron vzhlédl od mrtvého těla v pokrývkách a se slzami v očích tiše pronesl: „Neobviňujte se, Aravane, neboť Galarunův skon byl předznamenán."

„Předznamenán!" vykřikl Aravan.

„-Mágy z Černé hory."

„Pokud jste to věděl, proč jste tedy vyslal vlastního syna?"

„Nevěděl jsem to."

„Jak potom?"

„Zvěst o Galarunově skonu," vysvětlil Eiron. „Mágové Galarunovi sdělili, že ten, kdo ponese meč jako první, do roka zemře."

Aravan si vybavil zachmuřený výraz na Galarunově tváři poté, co vyšel z Černé hory.

Coron poklekl a uvolňoval úvazy na pokrývkách. Pak odhrnul okraj a odhalil Galarunův obličej s bledými bezkrevnými rysy.

Za ním se tiše ozval Aravanův hlas. „Teď už vím, proč nikomu nedovolil do-
tknout se toho meče."

Coron Eiron povstal a pokynul přítomným. Ti přistoupili, zvedli Galarunovo tělo a vydali se s ním ven z dvorany.

Když odešli, Aravan se znovu obrátil k Eironovi. „Ta jeho Zvěst o skonu... obsahovala něco víc?"

Coron se posadil na okraj stupínku. „Ano. Zjevení toho, jenž je za jeho smrt zodpovědný. Vrah mého syna má světlou pleť. Podobá se Člověku, ale je nesmrtelný. Možná jde spíše o někoho z Mágů. Snad o nějakého démona. Je bledý a vysoký, má černé vlasy, dlouhé štíhlé ruce... a divé žluté oči. Má protáhlou úzkou tvář, rovný a tenký nos a bledé bezvousé líce. Více říci nedovedu."

„A ten meč. Galarun-?"

Jeho dotaz zarazilo záporné zavrtění Eironovy hlavy. „Při skonu měl můj syn meč stále u sebe."

V Aravanově hlase se objevil nádech sklíčenosti a hněvu. „Ale nyní je pryč. Úsvitný se ztratil. Hledali jsme dlouho, ale marně."

„Jestli se neztratil v té bažině," ozval se po chvíli Eiron, „pak byl ukraden. A pokud teď někdo Úsvitný má, pak je to ten s bledavou pletí a žlutými očima. Najděte ho a snad objevíte i ten meč."

Aravan poodstoupil a stáhl si řemen s kopím z ramene. Opřel ho spodkem o dřevěnou podlahu a poklekl na jedno koleno. „Můj corone, dám se do pátrání po vrahovi i po meči. Pokud najdu vraha nebo meč."

Ale protože se coron rozplakal, větu nedokončil. Odložil křišťálové kopí stranou, přisedl si vedle svého pána a sám s usazenými očima mu vyprávěl o posledních dnech jeho udatného syna.

„Po pohřbu jsem se znovu vrátil do té bažiny a s pomocí družiny dary Riathy

dlouho pátral, i když bez úspěchu... žádný meč jsem nenašel. Nakonec jsem hledání vzdal, protože válka napříč říší Mithgar hoří dál a je tedy zapotřebí mého kopí."

Aravan zmlkl.

„Ale nebude-li Adonovi předán Stříbrný meč..." ozval se po chvíli Tippetton.

Aravan si povzdechl a odpověděl: „Můžeme jen věřit, že se Lianům s ostatními podaří ten den dotáhnout."

„Dotáhnout ten den?" zeptala se Linnet.

„Vyhrát na Horním Plánu válku," objasnil Aravan.

„Stejně jako musíme zvítězit i my zde," pronesla odhodlaně Rynna se zachmuřenou tváří.

Galarunova ztráta i zmizení Stříbrného meče byly tragické novinky a přestože k nim došlo už před nějakými pěti týdny, pro Warrowany zůstávaly stále neotřelé, a tak zabitého Galaruna i s ostatními, kteří s ním padli, oplakávali.

Ale Beau připomněl, že život běží dál i vzdor válce, a tak se Rynna s Tippettonem a Beau s Linnet dva dny po příjezdu nechali coronem Eironem oddat v podvečer Zimního dne, na Nejdelší noc roku a První vánoční svátek. Obou svateb se rovněž zúčastnili Nix, Melli s Larkou, alor Aravan i další alori a darai, třebaže většina Lianů neustávala střežit okraje Darda Galion či bojovat v okolí Kraggen-cor a dobíjet zbytky Rûptů rozptýlených po kraji po rozbití obležení této državy Trpaslíků.

Všichni se shromáždili v coronově dvoraně - Elfové i Warrowané. Nix stál po Mellině boku, která v náruči svírala Larku. Na malinkaté skvrně, nyní už dvacetiměsíční, co chvíli vrhaly se zalíbením letmé pohledy darai. Před všemi stanul coron Eiron. Proti němu Tip s Rynnou, Beau s Linnet, vedle nich z obou stran Aravan s Velerou a Riathou s Talarem. Když coron Eiron pozvedl ruce, všichni zmlkli, až na rozhihňanou Larku, kterou pobavilo, když na ni po očku mrkla jedna z jejích elfích obdivovatelek.

Než ale coron vyřkl oficiální zaslíbení, mluvil dlouho nejen o sdílení lásky, nýbrž také o sdílení práce. Rovněž mluvil o spolužití, které musí pěstovat, aby udrželi naživu lásku a mimo jiné řekl: „Fráze 'Dokud nás smrt nerozdělí' se při elfích svaatebních obřadech nepoužívá, neboť smrt je pro Elfstvo cizincem. Vězte ale, že naše zaslíbení má svou cenu i bez ohledu na smrtelnost či nesmrtelnost."

„Cenu," ozvala se Laika. „Cenu, cenu, cenu." Melli jí něco pošeptala do ouška a dítě ztichlo.

Coron Eiron se usmál a pak řekl: „Podobně jako tohle dítě roste, učí se a mění, tak se také během sezón mění všechno, neboť změna je skutečností života. Některé změny jsou nepozorovatelné, jiné rychlé. Některé pro život dobré a jiné předzvěstí smrti."

„Život," zopakovala Larka a pak řekla „*Saol*“. Nix na ni překvapeně pohlédl, protože šlo o feyanské slovo značící „život", ale hned poté se zase odvrátil k obřadu a coronovi, který pokračoval v proslovu:

„I jedinci se v průběhu sezón mění, a proto by se nikdo neměl vázat ve vztahu, v němž už dávno přestalo existovat společné zázemí, ať kvůli slibu, manželství, věrnosti, pomstě či čemukoliv jinému. Tak jako může manžele od vzájemného vztahu

oddělit smrt, stejně k tomu může dojít při ztrátě společného zázemí.

Proto společně vztahy posilujte a neustále utužujte v dobrém i ve zlém. Je třeba, abyste společně sdíleli všechny povinnosti a oba se na nich dobrovolně podíleli."

Larka vyloudila šelelivý zvuk připomínající vítr v listoví. Melli jí znovu něco zašeptala do ouška a holčička zmlkla.

Eiron přistoupil k Beauovi s Linnet a měkce se zeptal: „Rozuměli jste všemu, co jsem řekl?"

„Já ano," odpověděl Beau s pohledem na Linnet, která se slzami v očích řekla: „Já také."

„Ano," odpověděla i Rynna a tiskla přitom Tippettonovi ruku.

Pak Eiron zase poodstoupil a zvýšil hlas. „Žádám vás tedy, abyste upřímně odpovíděli: slibujete si navzájem účast na společném životě i plnění slibů jak daných, tak i obdržených?"

Slibuji řekli všichni jednohlasně.

„Pak tedy bez falše odpovězte: zaslibíte se navzájem a vzdáte se každého, kdo by mezi vás vstoupil?"

Přísahám.

Eiron pak vložil Linnetinu ručku do Beauovy a jejich spojené ruce sevřel ve své. „Beau Darby a Linnet Fenrush, nyní, po složení upřímné přísahy, vydejte se odtud na společnou cestu a sdílejte radosti i břemena stejnou měrou, dokud vám vaše osudy neurčí jinak."

Poté Eiron přikročil k Rynně s Tippettonem a stiskl jim spojené ruce ve své. „Tippettone Thistledowne a Rynno Fenrush, teď, když jste složili upřímnou přísahu, pusťte se odtud na společnou cestu a stejnou měrou sdílejte strasti i radosti, dokud vám vaše osudy neurčí jinak." Odstoupil od obou párů a ke shromážděným lianům zvolal: „*Alori e Darai, va da Waerlinga, Linnet Fenrush e Beau Darby, e va da Waerlinga, Rynna Fenrush e Tippetton Thistledown, avan taeya e evon a plith!*" Zvedl se ohromný pokřik, Larka se vesele smála, Melli si stírala slzy radosti a Nix objímal obě nevěsty a Beaua s Tipem poplácával po zádech.

Riatha s Talarem a Aravan s Velerou obě svatební dvojice prováděli shromážděným, které vesele a hlasitě prozpěvovalo za doprovodu loutny, fléten, harfy, píšťaly a tamburíny.

Vyšli z coronovy dvorany ven a za nimi rovněž Elfové. Posléze dospěli na zasněženou mýtinu, na níž byly rozvěšené papírové lucerny - žluté, červené, modré, zelené a mnoha dalších odstínů mezi nimi - a zaujali místa mezi Elfy, s nimiž se pustili do rituálního kroku, monotónního odřikávání a zpěvu, čímž oslavovali nejen svou svatbu, ale také proměnu sezón.

Melli držela v náruči Larku, která jí hleděla přes rameno do zšeřelých galerií Stařina, znovu vyloudila šelestivý zvuk připomínající ševelení větru v listoví a napřáhla k příšeří ručky. V šeru hned za roztrepenými okraji světla, jež vrhaly barevné lampióny, postávala vysoká bytost z větví, listů a popínavého býlí. Jak se Prym do Darda Galion dostala, se neví, ale byla tam, pohupovala se v rytmu elfího obřadu a nepřestávala dávat pozor na svou malinkatou warrowanskou povinnost.

Příštího dne, na druhý svátek vánoční, sněžilo, a proto Warrowané trávili většinu času před hřejivými ohni v domě pro hosty, kde rozmlouvali s Aravanem a shromažďovali novinky o válce, i když tu a tam se Beau s Linnet a Tip s Rynnou nepozorovaně vytráceli, aby byli sami. Ale příštího dne, na třetí vánoční svátek, a protože cítili potřebu vrátit se ke svým povinnostem, se rozloučili, řádně se oblékli proti chladu, zvláště Larku, a znovu se vydali na cestu do Černína.

Putovali mezi ohromnými stromovými stařešiny. Přes den jeli, za noci tábořili a po celou dobu směřovali k ostrůvku Olorinu. Navečer třetího dne dospěli na západní břeh Argonu, přes který je tentokrát přepravila baeronská osádka, neboť den předtím nastal úplněk.

Byl dvanáctý vánoční svátek, Počáteční den roku, První den roku dvoutisícího stého devadesátého osmého Druhé Éry říše Mithgar, když se svatební družina probrodila sněhem mezi proutěné chýše na pozemku prozatímní Pramenitky, kde se doslechla neblahou zprávou, že se do východního úseku otevřené pahorkatiny vrátili Zplozenci.

Byl to také první den čtvrtého roku rozsáhlé a strašlivé války.

Kapitola třicátá drahá

„Nejen, že se vrátili," sděloval Farly, „ale v nezalesněné krajině a v Okrajkách se něco chystá."

„Chystá?" Rynna rychle pohlédla na Tipa a pak se znovu zahleděla na Farlyho. „Co?"

„Inu, zvětšili hlídky podél okrajů na dvojnásobek či trojnásobek, než měly před tažením do Rimmenské soutěsky. -Ale pozor, nezvětšili je, jen je jich víc. Totéž platí i o strážních postech podél Rimmenské ostruhy. Zvýšili počet a staré hlídky se přemístily na nová místa. A navíc, ve snaze zaměřit naše hlídky, začali procházet výšiny."

„Panebože," zvolal Beau a vzal Linnet za ruku. „Byl někdo zraněn? -Tedy, některý z našich hlídačů."

„Dosud ne," odpověděl Farly, „ale k několika těsným setkáním už došlo."

Nix se zachmuřil a pohlédl na Rynnu. „Rád bych věděl, co to má všechno znamenat."

Rynna se na okamžik zamyslela a pak řekla: „Možná, že si nepřejí zopakovat to, co se odehrálo v Rimmenské soutěsce, kde jim past sklapla a víme, jak dopadli."

Tip pomalu zavrtěl hlavou. „Připadá mi, že by se mohlo připravovat něco většího, ale co, říci nedovedu."

„Kdopak ví, co se v Modruově hlavě děje?" zamumlal Beau.

„Nezbývá nám," ozvala se Rynna, „než být neustále ve střehu."

O tři dny poté stála Rynna u stolu v hlídkovém táboře. Ostatní Warrowané shromáždění kolem. Přímou na stole stála hrstka Pysků a shlížela na mapu. Tip cosi zakresloval na veliký pergamenový arch. Rynna se přes mapu zadívala na Tynvyr a feyansky řekla: [Zprávy jsou neblahé.] Picyn s Tynvyr si vyměnili letmé pohledy a zatvářili se sklíčeně. [Tak jen do toho,] vyzvala Rynnu Tynvyr.

Rynna s povzdechnutím pokračovala: [Po proražení obležení Drimmen-deeve vyslal coron Eiron posly přes Quadranský průsmyk, aby vyhledali Horního krále Blainea. I když se cestou setkali se spoustou nepřátel, některým z kurýrů se projet podařilo... a zvládli se i vrátit. Zjistili, že Modruova vojska vytáhla z Gronu kolem severního výběžku Riggských hor. Dole prošla Rianem a zaútočila na Challerianskou pevnost. Padla v urputné bitvě, ale ještě předtím došlo k zapálení signálních ohňů. Hornímu králi a některým z jeho vojsk se podařilo uniknout a při ústupu v západním směru vybojovat řady potyček.]

Beau zabodl prst do mapy. [Tady v téhle pahorkatině došlo k několika bojům, v nichž Horní král nepřátele zničil. Ale Rianem pochodovali další Mizeráci a ještě další se hrnuli od východu, a proto se Blaine se zbytkem vojsk pustil na západ přes Bosky a Wellen.] Zašklebil se. [Eiron říkal, že Boskydells jsou prozatím v bezpečí, protože Zplozenci nedokáží překonat Trnovou stěnu, která je ze všech stran obklopuje.]

Rynna přešla prstíkem po jedné trase na mapě. [Zplozenci, kteří na Horního krále vytáhli od východu, prošli Grúvenským průsmykem, vstoupili do Děsína a pokračují.]

čovali k západu. Modru totiž doufal, že krále polapí mezi tímhle mizeráckým vojskem a vojskem od severu.]

[To byli ti, které jsme viděli cestou přes Děsín,] poznamenal Beau s pohledem na Tipovi. Tip mlčky přikývl, zatímco Rynna pokračovala: [Zplozenci od severu prošli Crestanským a Quadranským průsmykem, oblehli Drimmen-deeve a zabrali Gûnaringskou průrvu.]

[Jak jsme viděli,] zahučel Beau hledící na mapu.

[Copak ta Modruova odporná nenasytnost nemá konce?] zeptala se Phero a přešla přes mapu, aby ji přehlédla z druhé strany.

[Ještě jste nevyslechla všechno,] podotkla Linnet a vybidla Rynnu pokynem ruky k pokračování.

Rynna zabodla prstík do mapy v několika bodech. [Zde oblehli Severní důlní a tady zabrali Rimmenskou soutěsku. A tady obklíčili avenské město Dendor, a jak už Tip s Beauem říkali,] přejela ručkou přes plochu Borealského moře, [z tohoto moře vpadli Zplozenci do Jordských stupňů.] Vzhlédla od mapy. [Blokáda Rimmenské soutěsky, obležení Severní důlní, Drimmen-deeve i Dendoru byly samozřejmě poraženy a zdá se, že Jordiané Zplozence vytlačují, třebaže se jedná o starou zprávu a všechno se mohlo změnit k horšímu.]

[Ano,] přitakala Tynvyr, [ale co Horní král, Hyriniané, Kistanští a Chabbajští?]

Rynna přesunula ručku po mapě na jihozápad. [Eironovy síly hlásí, že přes Kistanské úžiny přeplavili hyreejské Lakhy piráti. Dále postupují přes území Vancha a Tugalu a cestou plení. Po požáru lodí v arbalinských přístavech vyloďili Kistanští vojsko v Hovenu, i když převážně jejich lodě blokují Kistanské úžiny. Na jihu se přes Avagonské moře přeplavili také Chabbajští a vpadli na území Jugy a Pellaru. Mezitím se ze Sarainu znovu vyrojili Pěsti Rakky, aby zaútočili na území Hurn a Alban.]

Phero vzhlédla od mapy. [Pěsti Rakky?]

[Jedna náboženská sekta,] řekla Rynna, [už kdysi dávno potlačená utlačovanými, které sešikovala jedna Ryod'anka.]

[A tahle sekta...?]

[Jen jiný název pro Gyphona,] odpověděl Tip, [jak alespoň tvrdí Liané.]

[Aha,] přitakala Tynvyr. Pak se znovu zadívala na mapu a Rynna se znovu pustila do výkladu. [Všechny čtyři národy... Hyreejští, Kistanští, Chabbajští a Sarainští... ovládají Karoo, Khem, Thyru, Hum, Alban, Vanchu, Tugal, části Hovenu, Jugy, Valonu a Pellaru.] Jak jednotlivá území vyjmenovávala, přelétala rukou přes plochu Avagonského moře.

[Ach bože,] ozval se Picyn, [může to být horší?]

[Je to horší,] poznamenal feyansky Tipperton. [Došlo ke zničení Ataly a ztratil se Stříbrný meč.]

[Je to tak,] přitakal Beau. [A Gyphon vpadl do Horního Plánu a cesty mezi ním a ostatními Plány jsou uzavřeny - všechny kromě pokrevních - a zdá se, že zde i tam pro Warrowany,] otočil se k Tynvyr, [ačkoli pro Pysky možná ne.]

Tynvyr zavrtěla hlavou. [Uprchli jsme z domoviny do Mithgaru a do vlastního Plánu se už nevrátíme.]

[Och?] vydechla tázavě Linnet.

Všech pět Liščích jezdců zachmuřeně přikývlo, ale žádný z nich nic dalšího nedodal.

Tynvyr stočila pohled k Rynně. [Můžete mi zodpovědět můj další dotaz? Jak je to s Horním králem?]

[Je na západě silně tísněn. Ale obyvatelé z Wellenu, Dalary, Tholu, z Jute, Gothonu a Gelenu včetně fjordlandských válečníků se přeplavují kolem Ryngarovy paže přes Borealské moře, aby se k Blaineovi v boji přidali... vzdor zlé krvi mezi národy stojí všichni pevně pospolu.]

[Sjednocení starých protivníků proti společnému nepříteli,] podotkl Farly.

[Nepřítel mého nepřítele je i mým nepřítelem,] potvrdil Nix.

Rynna se při jeho výroku zachmuřila, ale vzápětí pokrčila rameny a řekla: [A v přístavech lodních stavitelů podél Westonského oceánu chystá Horní král veliké loďstvo-]

[Veliké loďstvo? Nač?] zeptala se Nia a pohlédla na svého druha Kella. Ten se zase zahleděl na Rynnu.

Rynna obrátila ruku dlaní vzhůru. [Myslím, že hodlá prorazit pirátskou blokádu Kistanských úžin a pak vpadnout do obsazených zemí od jihu.]

[Jestli se mu to zdaří,] ozval se Nix, [bude načase, abychom se i my Warrowané sešikovali pod jeho praporem a pustili se do boje s Hyreejskými, Kistanskými a dalšími lidskými bytostmi.]

[A také s Rûcky a Hlôcky,] dodal Farly.

[A proti Ghûlům na Hêlořích... a proti Trollům,] řekla bez zachvění hlasu Linnet.

[A Gargonům,] dodala Rynna a pod vlivem vzpomínky se zatvářila ponuře.

Tip si vzpomněl na Quadranský průsmyk a Dael, rozhlédl se kolem sebe po ostatních a tiše feyansky pronesl: [A možná i s pár Draky.]

Na okamžik nad nesmírností toho úkolu všichni zmlkli, až se zeptal Beau: [A až je všechny zdoláme, co pak?]

„Ajaj,“ zaúpěl tiše Tip, „myslím, že zachytil náš pach.“

Mezi skalami na svažitém terénu postávala jakási děsivá bytost o dvanácti stopách výšky, která se sice podobala obřimu Rûckovi, ale byla robustní, zvířecká a měla zeleně šupinatou kůži. Nešlo o Rûcka. Byl to Ogruj, který čenichal ve vzduchu, jako by zachytil pach nějakého zvířete. A teď se zdálo, že se jeho zlobný pohled upjal vzhůru, na místo, na němž právě leželi Tip s Beauem.

„Musíme se odtud ztratit,“ zasyčel Tip.

„A co Rûckové?“ zeptal se šeptem Beau a přitom ukazoval napravo, kde se nacházela mizerácká pozorovatelná, ke skalní římse ve vzdálenosti dvou furlongů. Troll nepřestával věřit vzduch, který se snášel z výšin. „Můžeme jen doufat, že nás nezahlednou,“ prohodil Tip a vzhlédl k nebi, na němž stál únorový měsíc v úplňku.

Ogruj se pustil do výstupu mezi skalisky.

„Pojďme,“ vydechl Tip a oba se začali z hřebenu tiše spouštět po opačném svahu k poníkům, kteří vyčkávali v příšeří dole.

A pak zatroubil nějaký roh.

„Och, panebože, zahlédli nás," zasténal Beau.

„Běž!" vyštěkl Tip a oba se rozběhli sněhem, až jim za patami vířil.

Roh se ozval znovu, ale jeho troubení ustalo ještě před dokončením.

„Tynvyr," zachrčel Beau, jak se potácel z kopce, „nebo Picyn. Neměli bychom se zastavit a pomoci?"

„Ne," vykřikl Tip a dral se dál. „Lišky Ogrujovi utěci dokážou, ale my bez poníků nikoliv."

Řítili se kaskádovitě spadajícím sněhem ze svahu stále níž, až konečně doběhli k poníkům. Oba se obkročmo vyšvihli na jejich hřbety a s výkřikem „Hai!" vyrazili zasněženým údolím k Obřímí před sebou. A zatímco se rychle vzdalovali, vynořil se mezi rozeklanými skalisky za hřebenem za nimi Ogruj a zlostný zklamáním zaryčel vztekle do zimní oblohy.

Nastal březen a s ním První jarní den a hle!, zima začala polevovat stejně jako i v minulých letech. Lidé nastavovali tváře vlažným větrům a užasle hleděli do oblohy, protože od výbuchu Karaku a zničení Ataly svíralo až dosud všechna roční období mrazivé klima... nyní se ale zdálo, že už konečně začíná ztrácet svou sílu.

„Možná jde o nějaké osudové znamení," poznamenal Beau.

„Osudové znamení?" zeptala se Linnet.

„Že se tohle období začíná kdesi měnit," odpověděl mladík.

„Och, já doufám, že ano," odpověděla Linnet, vzala Beua za ruku a pozvedla si ji k líčku.

„Hlídkování z Rimmenské ostruhy pro nás začíná být příliš nebezpečné," řekla Rynna. Rozhlédla se po ostatních v holině zastřené mlhou, kterou rozfoukával vlhký dubnový vánek. „Mizerácké patroly zdvojnásobily své počty... stejně i svá hlídková stanoviště."

„Nemluvě o Ogrujích," dodal Beau.

„Něco se chystá," řekl Nix.

Farly se zamračil. „Co to může být?"

„Nevím," řekl Nix, „ale něco... dovedu to vycítit."

Beau se rozesmál, a když se na něj ostatní zahleděli, řekl: „Třeba jsou to jen Mizeráci, které cítíte."

Tip se zašklebil, ale hned zase zvážněl. „Nix má pravdu: něco se chystá... proč jinak všechna tahle činnost? Ty svoje patroly zesilují už měsíce. Začali s tím někdy na Zimní den a teď už je jaro. Co by to tedy mohlo být, že Modru takhle vyhrožuje?"

„Možná nás tak hodlá udržet pod dohledem," poznamenala Rynna.

Linnet přikývla a dodala: „Takříkajíc nás zadržet v našich lesích."

Tip zvolna zavrtěl hlavou a řekl: „Já nevím. Před třemi lety, když jsme se poprvé doslechli o té hordě na východě Darda Erynian, jsme si mysleli, že by snad měla bránit Skrytým, aby se nepřidali k boji proti Mizerákům. Ale teď se domnívám, že je to proto, že Modru věděl o Stříbrném meči a nechtěl, aby se ho Galarunovi podařilo získat."

Beau se nechápavě zachmuřil. „Ale ten meč byl přivezen i vzdor hordě, nemluvě o tom, že se teď ztratil. Tak proč by Mizeráky dál držel na téhle hranici, pokud Skrytým nebrání v připojení k Hornímu králi, až ten čas nastane?"

„Nastane?" ozval se Farly. „Někde jsem se v té vaší řeči ztratil."

Beau si povzddechl. „Pokud tu Mizeráci byli proto, aby zabránili dovezení meče, ale naprosto selhali, pak se vás ptám, proč se tu zdržují dál?" Farly pokrčil rameny, ale Beau pokračoval: „Napadá mě jediný důvod: aby nadále potlačovali Skryté."

Rynna pomalu zavrtěla hlavou. „Myslím, Beau, že tohle jejich záměrem není. Kdyby se totiž Skrytí kdykoliv rozhodli vydat na pochod... o čemž pochybuji... tolik Mizeráků tu není, aby obsadili všechna hraniční pásma Darda Erynian nebo Obřínu a udrželi je v obklíčení."

„Bez ohledu na skutečnost, proč tu Mizeráci jsou," ozval se Tippetton, „co si počneme s těmi neustále zesilovanými patrolami a hlídkovými stanovišti?"

Dlouhou chvíli nikdo neodpovídal, až si konečně odkašláním pročistila hrdlo Rynna. „Musíme být jen výjimečně obezřetní... a od téhle chvíle by se nadále žádná z našich hlídek neměla vydávat na obhlídku bez průzkumných Liščích jezdců před sebou. Promluvím si o tom s Tynvyr."

„Járku, proč nepodnikneme něco, co by je podnítilo ke stažení hlídek z hřebenu?" ozval se Beau.

Rynna na něj pohlédla. „Například...?"

„Podívejte, už mě unavuje pořád jen prchat, skrývat se a kradmo uhýbat stranou. Což se tedy pustit do přepadání jejich hlídek ze zálohy? -Přimět je, aby měli pocit, že jich ubývá."

Nix se zamračil. „Jakpak by tohle pomohlo?"

Linnet se očka chápavě rozzářila a pohlédla na něj. „Och, ty to nechápeš, Nixi? Když se postaráme, aby patroly prostě mizely, nebudou ostatní vědět, co se děje. Budou ke každé patrolě přidávat další Zplozence v naději, že sníží možnost čehokoliv, co by mohlo nastat, takže budou nuceni všechny hlídky a patroly z hřebenu stáhnout."

„Aha!" přitakal Nix a zašklebil se na Beaua. „Báječná lest!"

Farly přikývl a pak dodal: „Járku, měli bychom také poslat zprávu baeronským hlídkám na jihu a dylvanským hlídkám na severu a požádat je, aby se k nám ve vytváření dojmu, že se patroly, ehm, ztrácejí, přidali. Možná by to Rimmenskou ostruhu vysmýčilo ještě rychleji."

Všechny zraky se upřely na Rynnu. „Na první dojem se to jeví jako dobrý plán," řekla. „Nechte mě o něm chvíli popřemýšlet... a zjistit také, co k němu řekne Tynvyr."

„Támhle se blíží," zašeptala Rynna. „A nezapomeňte, bude-li jich příliš mnoho, nechtě je projít. Žádný nám nesmí uprchnout. Potřebujeme, aby všichni ostatní Zplozenci zůstali v nejistotě."

Rynna se pak obrátila k Picynovi a všechno mu zopakovala feyansky. Picyn přikývl, pak se vyšvihl na hřbet své lišky, obklopil se stínem a neslyšně se vzdálil do noci. Podél úbočí vrchu rázovali Zplozenci.

„Tipe, támhle je jeden s rohem," řekla Rynna.

Tipperton přikývl. „Vidím ho. Pokusím se ho zasáhnout, než se mu na roh podaří zatroubit.“

V té chvíli vyjel z ohbí Ghûl na Hèlofi.

„Zatraceně," ulevil si Beau. „Ghûl. Budeme je muset nechat projít.“

Rynna přikývla a Warrowané se v tiché dubnové tmě pokradmu stáhli.

O dvě noci později vedl Tip svého poníka k okrajům hvozdů. Poník měl přes hřbet přehozené dva zabitě Rûcky. Za ním následovali Rynna, Beau, Linnet, Nix a Farly. Každý z nich vedl rovněž poníka obtěžkaného mrtvým Mizerákem. Zašli do Černína, kde je zdola z příšeří šepem zastavila Tynvyr. Sňali mrtvé Mizeráky z poníků a vrátili se na otevřenou pláň, aby odstranili zbylé tři Rûpty ležící na místě, kde padli.

Dospěli na místo přepadu a... *thuck! thuck!*... hbitě vytáhli vlastní šípky z mrtvol, ale; pamětliví Tynvyřina varování, titěrné a smrtelné šipky Liščích jezdců ponechávali z obavy před jejich osudovými hroty nedotčené.

Zatímco Tip s Beauem zvedali mrtvého Rûcka na hřbet jankovitého poníka, kterého už Rynna konejšila, Nix s Farlym zvedli druhého zabitého Rûcka a za současného Linnetina chlácholení maličkého oříka si počínali stejně jako předešlá trojice. Pak se čtyři Warrowané zaměřili na mrtvého Hlôka a podařilo se jim mrtvolu přehodit přes hřbet třetího rozechvělého poníka. Warrowanky současně pečlivě prohlížely zem a odstraňovaly zakřivené šavle, tesáky, mlaty, přilbice a podobné věci a zahrnovaly nohama půdu potřísněnou temnou krví.

Opět se vrátili do Černína a znovu s vlhkým žucháním shazovali mrtvoly z portiků vedle jiných, kteří té noci padli, zatímco Rynna s Linnet současně vršily na hromadu rûptišské přilby a zbraně.

Pak se naposledy vrátili do nezalesněného prostoru, aby se ujistili, že všechny stopy po napadení zahladili, a po návratu do Černína už na místě, kam odhodili zbraně, přilby a těla mrtvých Zplozenců, nic nenašli.

V příštích deseti týdnech zařídili v tomhle jediném úseku zmizení sedmi rûcken-ských patrol. Warrowané s Pysky si na ně počíhali a poté jejich mrtvoly odvěkli do Černína, kam už se žádný z Mizeráků neodvážil.

Ale odehrály se i přepady, od nichž upouštěli, protože některé hlídky provázel Troll nebo Ghûl, jichž se zcela stranili. Ogrujové měli totiž kůži tvrdou jako skálu a dokázali snést strašlivé rány buď s malým nebo žádným účinkem. Aby tedy udrženo zdání tajemna - zdání, že Mizeráci prostě mizí bez zjevné příčiny - ponechávali všechny takové hlídky projet, aniž by na ně zaútočili.

Patroly ze zálohy napadali také Baeroni v Obříně na jihu a Dylvané v Darda Erynian na severu.

Do poloviny června počty rûptišských hlídek podél Rimmenské ostruhy prořídly. Mizeráci byli totiž z hlídkových postů staženi, aby posílili bdělost podél východního úseku nezalesněné pahorkatiny. Mizerácké čtyři procházely hřebeny jen zřídka, třebaže Ogrujové v potulkách po vyšších svazích a ve větření po zvědech vytrvávali. Jízdní hlídky podél roztřepených okrajů Darda Erynian a Darda Stor byly tedy dvoj-

násobně až trojnásobně zesíleny, ale těmto ponurým hvozdům se zdaleka vyhýbaly.

A i když museli Warrowané s Pysky při cestách přes nezalesněnou pahorkatinu i vysoko na hřebenech prokazovat nesmírnou opatrnost, přesto šlo všechno podle plánu.

Nastal Letní den - Den letního slunovratu - který společně oslavovali jak Warrowané, tak i Liščí jezdci. Narozdíl od ostatních obřadů rovnodennosti při něm Pysky provázel spíše měsíc než slunce.

Pyskové totiž jaro a podzim zasvěcovali Elwydd, a proto oslavovali Její světlo a své obřady pořádali za noci plného úplňku nejbližší každé rovnodennosti.

Ale Letní a Zimní Slunovrat byly zasvěceny Adonovi a slunci, takže tyhle rovnodennosti slavili Pyskové společně s ostatními obyvateli říše Mithgar...

... a nyní nadešla ta Letní.

A v tento den také zem zaduněla potěšující zprávou posílanou po shluku Eio Wa Suků poblíže Bircehyll na severu. Zvěstovala, že byl konečně osvobozen Crestanský průsmek a Mizeráci vyhnáni. Baeroni s Dylvany se vraceli do Darda Erynian, aby si sice odpočali, ale jen dočasně, protože válka v Mithgaru hořela dál a jejich zbraní bylo zapotřebí jinde. Přesto, i když se měli do války vrátit, šlo opravdu o radostnou novinu.

A tak navíc k oslavě sezónní proměny a nádavkem k warrowanské oslavě narozenin všech, kteří měli narozeniny v uplynulém roce, se Nejdelsí den v roce stal rovněž vítěznou oslavou.

Na mýtině, kde tábořili, se tedy jedlo, pilo, zpívalo a tančilo, vše na veselé melodii, které vyhrávali Tip s Rynnou... on na loutnu a ona na píšťalku... a závěr každého kousku se setkával s opakovaným radostným jásotem. Vyhrávali písničku za písničkou celé odpoledne. A když se zešeřilo, Tipperton k sobě přivolal maličkou Larku, která s Melli přijela z náhradního pozemku warrowanské vesničky Pramenitky oslavit Letní slunovrat. Larce už teď bylo něco málo přes dva roky a dosahovala už výšky sedmnácti palců. A když se usadila u nohou svého tatíčka, usmál se na ni a za tichého Rynnina doprovodu se pustil do rytmické melodie. K údivu a potěšení všech začala Larka v dokonalém souladu zpívat beze slov a její hlásek tu a tam přecházel v ševlení listů ve větru. Právě když Tipperton hrál a zpíval elfí píseň sezónních proměn, projeli šerem na mýtinu Farly, Tynvyr a Picyn. A když píseň dozněla, odvedl si Farly Tipa s Rynnou stranou a řekl: „Něco se chystá v Okrajích.“

„Něco se chystá?“ zeptal se Tip.

„Co?“ zeptala se Rynna.

„Nevím,“ odpověděl Farly, „ale nastal tam velký pohyb.“

„Pohyb?“

„Tak. Pozorovali jsme, jak Mizeráci táhnou ve východním směru.“

„Na východ, na východ,“ zamumlal Tip. „Copak v tom směru leží?“

Všichni se shromáždili ve světle svíčky, zatímco Tip rozkládal své mapy na malý stolek. Pyskové opět postávali kolem jeho okrajů, kde mohli lépe vidět.

[Ten pohyb: kde k němu dochází?] zeptal se feyansky Tip.

[Nahoře nedaleko pramenů řeky Rissanin,] řekl Farly a ukázal do Rimmenského prstence. [Táhnou k východu těmi skalisky.]

[Kdo tuhle zprávu přinesl?] zeptala se Rynna a zahleděla se přes stůl na Tynvyr.

[Phero,] odpověděla Pyska. [Přehlížela nejnovější rozmístění mizeráckých hlídkových stanovišť, když si toho tažení všimla. Na východ táhlo ohromné množství Zplozenců. Táhli starou cestou, kterou mohou projet povozy, a ve svém středu přepravovali zásobovací trén.]

[Rád bych věděl, kampak mají namířeno,] nadhodil Beau.

Tip zašátral mezi svými náčrtky a pak řekl: [Inu, přímo na východě se rozkládá Garia. Je vesměs hornatá... jsou tam Strminy, v nichž byl zabít DelfLord Borl. Ale proč by směřovali tam..."]

[Ach, Tipe, na východě leží také Bridgeton,] řekl Beau a zapíchl prstík do mapy. [Nemohl by být jejich cílem on?]

Tip rozhodil rukama. [Dokud se na ně nezavěsíme, nedozvíme se to.]

[Sledovat je?] Rynna k němu vzhledla s vytřeštěným pohledem.

[Ano, drahá,] odpověděl Tip. [Někdo musí zjistit, co mají za lubem, a kdopak to zjistí lépe než my?]

„V tomhle jsme lepší než vy,“ ozval se hlas promlouvající obecným jazykem.

Tip s ostatními se otočili. Ve dveřích stála Ayliss. Vedle maličké Pysky ještě dva další, dva Pyskové, které Beau ani žádný z ostatních Warrowanů dříve neviděl.

„Slečno Ayliss,“ zvolal Tippetton.

Ayliss se usmála. „Pane Tippettone Thistledowne, dovolte, abych vám představila své rodiče: paní Jinnarin a pana Farrixe, kdysi z Darda Glain na Rwnu, ostrově, který už neexistuje.“

„Támhle jsou,“ zamumlala Rynna.

Tipův pohled sledoval její napřaženou paži. Ve světle poslední měsíční čtvrti, která právě vycházela na východě, se po staré cestě mezi skalnatými horami klikatila mizerácká kolona.

„Kolik jich tam může být?“ zeptal se Beau.

„Odhaduji, že asi čtyři či pět stovek,“ řekl Nix.

„Ne, ne, Nixi. Ptal jsem se na to, kolik jich tímhle místem už prošlo za deset dní poté, co byli poprvé spatřeni.“

„Aha,“ pochovil Nix. „Pokud jde o tohle, kdopak může věda?“

„Možná jde o uprchlíky po porážce u Crestanského průsmyku,“ ozvala se Linnet.

Farrix zavrtěl hlavou. „Ne, paní Linnet. Byli na pochodu už dříve. Mašírovali na jih od Ponur, nedaleko od místa, kde se připojují Grónské tesáky. Přijeli jsme vás varovat.“

„Jak můžete vidět, my varování nepotřebujeme,“ řekl Tippetton, „nýbrž spíše kdosi na východě.“

Rynna se obrátila k Ayliss s Jinnarin a Farrixem. „Bude-li to možné, musíte je předstihnout a upozornit obyvatele Bridgetonu, pokud by se zdálo, že je jejich cílem.“

Ayliss přikývla, ale odpověděl Farrix: „Ano. Zjistíme, kam mají namířeno, ale

je-li to někde přes Okrajky, obrátíme se nazpět, až se ujistíme, že zprávu dál doručí jiní."

Beau se zachmuřil a řekl: „Járku, vydáváte-li se do Bridgetonu, zdá se, že nejste tak plaší jako jiní Liščí jezdci, které známe."

Jinnarin se rozesmála. „To ne, pane Beau, i když musím připustit, že snad umíme být odvážnější než většina, neboť jsme procestovali celý svět." Vztáhla paži a vzala Farrixe za ruku. „Já a Farrix na Aravanově korábu *Eroean*. I přesto, že šlo o nezbyt-nost, která nás k něčemu tak neobyčejnému přiměla. A i když jsme obepluli celý svět, stále dbáme, aby nás nikdo nespátl, protože náš národ se obává opakování ohavných činů, které na nás byly spáchány kdysi v dávné minulosti. Ale když nut-nost zavelí, existují tací, k nimž se obracíme s důvěrou: Elfstvo, Mágstvo, Baeroni... a nyní někteří z Waeringů. Ale aby naše přítomnost nezevšedněla, dokonce i těchto se v běžných dobách straníme.

Pokud jde o tuhle výpravu, v lesích jižně od Bridgetonu se zdržují Baeroni a prá-vě ty hodláme požádat, aby obyvatelé toho města varovali. Také se domnívám, že kdybychom se museli tohoto pronásledování vzdát, oni budou tu zprávu šířit dál."

Beau se pousmál. „Och, rozumím."

Rynna poklekla. „Až jejich cíl rozpoznáte, vraťte se."

Ayliss přikývla. „Vskutku, dá-li Adon, vrátíme se. Ale pokud jde o jejich cíl, možná ho uhádnout nedokážeme, protože je žene Modru, jemuž do hlavy stejně jako jeho Pánu Gyphonovi nikdo nevidí... a snad ani On Sám ne."

„Pospěšte," ozval se Farrix. „Musíme kvačit." Poté k sobě přivolal lišáka a stejně se zachovaly také Ayliss s Jinnarin.

„Mnoho štěstí," řekla Linnet, když Pyskové nasedali s maličkými luky přes ple-ce, se smrtelnými šipkami v toulcích u boků a s drobounkými torničkami přes rame-na zavěšenými po stranách.

„I vám mnoho štěstí," řekla Jinnarin.

„*Hai Rux!, Hai Rhu!, Hai Vex!*" zazněly tři výkřiky a jezdecká trojice vyrazila na cestu jako střela. Lišáci se kosým měsíčním svitem drali svahem dolů směrem k úpatí.

Uplynul týden, pak další, poté ještě další, ale od Ayliss a jejich rodičů stále žád-ná zpráva nepřicházela.

A Okrajkami neustávali na východ procházet Zplozenci, třebaže se jejich množ-ství snížilo.

Koncem sedmého týdne se odehrála zvláštní věc: mizerácké patroly a hlídky zmizely z okrajů Darda Erynian i Obřína. Nebyly k zahlédnutí na severu, na jihu, v otevřené krajině ani nahoře v Okrajkách.

Asi měsíc pátrali obezřetní zvědi po nezalesněné pahorkatině i v Rimmenské ost-ruze, ale žádné Zplozence nezahlédli.

A Ayliss s Jinnarin a Farrixem se stále nevraceli.

„Kam se poděli?" zeptala se Linnet, když s Beauem vynášeli ven z proutěné chý-

še stůl, jenž měl být brzy zaplněn pokrmý na oslavu Podzimního slunovratu. Beau pokrčil rameny, ale jinak neodpověděl.

Rynna, nesoucí ubrus, pokynula k vyšlému slunci zářijového jitra, které odpařovalo otálející cáry mlhy v údolí, třebaže mezi stromy mlhavá vlákna ještě zůstávala. „Snad na východ přes Okrajky... za ostatními.“

„Už jsem to povídal,“ zabručel Nix, „a říkám to znovu: chystá se něco nekalého.“

„Souhlasím, ale co?“ zeptal se Farly.

Než mohl Nix odpovědět, ozval se od východu roh z černého vola.

„Panebože,“ řekla Rynna, upustila ubrus a chňapla po luku opřeném o chýši. „To je Tipův roh.“

Nasadila šíp na tětívu. Její druzi se zachovali stejně, až na Beua, který založil do praku valounek. A jak se doširoka roztahovali v obranném postoji, vyrazil z lesa opředěného mlhou tryskem Tipperton na poníku s Kellem na lišákovi pádicím po jeho boku. Tip znovu přiložil ke rtům roh a znovu hlasitě a zvučně zadul.

„Horní král!“ vykřikl. „Horní král svolává!“

Kapitola třicátá třetí

Po zastavení poníka před proutěnou chýší seskočil Tipperton na zem, kdežto Kell na lišákovi pádil dál k lesu, k Tynvyřinu maličkému obydlí.

„Horní král svolává," vyhlásil Tipperton prudce oddechující vzrušením.

Jak-? Kde-? Kdy-? blekotaly hlasy.

Tip vyrazil ruce dlaněmi napřed, aby jejich výlevy zarazil.

„Zrovna jsme s Kellem přejížděli brod, když..."

[Rudd něco slyší,] řekl feyansky Kell a vzhlédl k Tipovi na poníkovi.

Lišák špicoval a nakrucoval slechy, pohlížel k jihu přes mělký tok řeky Rissanin a čenichal mlhou proscený vzduch.

Tipperton sesedl, přiložil ucho k zemi a po chvíli řekl: [Nic neslyším.]

Ale lišák neustával zahlízet k jihu, i když tu a tam se ohlédl na Kella, jako by očekával nějaký povel.

[Zajed'me támhle do toho lesíka a pozorujme,] řekl Kell.

Tipperton přikývl, znovu vsedl na poníka a oba se pustili k háji, v němž se hned na okraji zastavili.

Uplynula chvíle, po ní další a pak Tipperton přes víření vody nejasně zaslechl-
[Dusot kopyt!]

Chopil se luku a založil šíp na tětivu stejně jako Kell. Společně vyčkávali ve skrytu, zatímco dusot klapajících kopyt sílil.

[Zní, jako by jich bylo několik,] řekl Kell.

Tipperton přikývl, ale zůstal zticha.

[Snad jde o vracející se Ghůlky na Hèlořích,] řekl Kell.

[Snad,] odpověděl Tip. [Pro ten případ buďte připravený k útěku, kdyby nás zahlédli.]

Čekali dál.

Kell krátce oslovil Rudda, ale o jaký povel by mohlo jít, Tipperton netušil.

Klapot kopyt zazníval stále hlasitěji a pak již Tip s Kellem mohli vířícím mlhavým oparem zahlédnout v kápích zahalené jezdce. Celkem jich bylo pět a ujížděli slušným tempem. Každý z nich měl ve vleku za sebou dva rezervní koně.

[Tohle nejsou Hèloři,] zasyčel Tip, [ale koně. Přesto setrváme dobře skrytí, protože by mohlo jít o Hyreejské, Chabbajské či jiné Modruovi spojence.]

[Spěchají,] poznamenal Kell.

[Ano a sotva odpočívají,] dodal Tip.

[Jakpak to?]

[Ti náhradní koně,] odpověděl Tip. [Znamená to, že překonávají velké vzdálenosti.]

Pak už jezdci dospěli k brodu, s cákáním dojeli ke šterkovému náplavu uprostřed a zastavili, aby koním umožnili napojení.

Samotní jezdci shazovali kápě a sesedali, aby si nabrali vodu.

Byli to Elfové... Liané.

Tip vyjel z hájku do ranní mlhy. „Hej!"

V rukou se objevily meče a dlouhé tesáky.

„Hej," znovu zvolal Tippeton, zasunul šíp do toulce a pobídl koně od lesíka. „Já jsem Warrowan... tedy Waerling... Tippeton Thistledown." Otočil se a zapátral po Kellovi, ale droboučký Pyska nebyl nikde k zahlédnutí stejně jako jeho lišák.

„Tippeton?" zvolal jeden. „Tippeton Thistledown?"

„Ano!" odpověděl Tip, jehož poník už přecházel do klusu.

„Hál a buďte vítán! Už jsem o vás slyšel. Mně říkají Falen."

Tip zarazil ořika u vody a sesedl.

„Že jste už o mně slyšel?"

„Ano, od dary Phais a alora Lorica. Bojovali jsme společně ve Valonu."

„Phais a Loric, vy jste se s nimi setkal? Panebože. A jak se jim daří? -Už je to tak hrozně dávno."

„Bojují po Blaineově pravici."

„Takže ho našli, Horního krále tedy?" Vzápětí se Tip udeřil do čela. „No jistě, ty troubo, bojují-li asi po jeho boku, pak ho jistě našli."

Falen vybuchl smíchy stejně jako ostatní čtyři Elfové. Když se koně napojili, vyvedli je Liané z řeky a zatímco jezdci přemísťovali sedla na čerstvější koně, Falen je představoval: daru Lynnu a alori Landora, Kestiana a Ellidara.

Na Tipovu otázku Falen odpověděl: „Vydáváme se připojit ke spojencům po boku Horního krále."

„Konečně! Panebože, tohle ale je nadějný Podzimní slunovrat. Dám dohromady své spolubojovníky a rovněž jeho výzvě vyhovíme. Kdepak je?"

„V Pellaru, kde bojuje s jižanskými národy: s Chabbajskými, Hyrinijci a s Kistanskými... žene je ve východním směru."

„V Pellaru? Jak se tam dostal? Chci říci, že podle posledních zpráv, které se k nám donesly, bojoval s Modruovými hordami na západě."

Falen přemístil své sedlové vaky na náhradního koně. „Obeplul s ohromným loďstvem plným vojska území Vanchy a prorazil kistanskou blokádu v Úžinách.

Pak s vojskem tvořeným Gelenderskými, Tholianskými, Jutlanderskými, Fjordlanderskými a Gothonianskými přistál v Jugu a vytáhl na Gûnarringskou průrvu. Řízeným útokem, při němž se s vojskem pustil ke Gûnarringské průrvě od Valonu, kdežto Welleneišti, Trellianšti, Harlingaršti a Rianianšti od Gûnaru, tamní obležení společně prorazili. Zúčastnila se rovněž hrstka Lianů s Baerony a také vojsko Drimma z Rudých vrchů. Nepřítele vyhnali. Mizeráky kvapem do Gûnarringu a Jižany úprkem na východ."

„A tohle se odehrálo v Gûnarringské průrvě?"

Falen přikývl. „Ano."

„Ale z posledních zpráv víme, že tam byl Gargon."

„I my jsme se to doslechli, ale když jsme na nepřítel narazili, byl Gargon někde jinde."

Tip svraštil čelo. „Rád bych věděl..."

Falen na něj pohlédl s pozdviženým obočím. „Co byste rád věděl, maličký?"

„Ten Gargon. Rád bych věděl, zda šlo o téhož, který se objevil zde."

„Draedan zde?" Falen se rozhlédl, jako by očekával, že obludu spatří někde po-

blíž.

„Tohle se udalo před rokem a půl," řekl Tip. „Jeden Gargon střežil tenhle brod. Způsobil hroznou zkázu. Nakonec jsme ho zabili. -Či ho spíš zabil jeden z Eio Wa Suků."

„Hai!" vyrazila Lynna radostný výkřik. „Dara Phais říkala, že jste zabiják Mandraki a že prvního jste dostal u Dendoru."

„Ach, to ne já," řekl Tip. „Toho zabila Imongar."

„Ano, ale Imongar říkala, že by to bez vaší pomoci nedokázala."

„Imongar je s Horním králem také?"

„Ano," přisvědčila Lynna. „Ještě spolu s dalšími pěti Mágy."

Kestian se na Tipa zašklebil. „Zdá se, že si před vámi Draedané nejsou jistí, pane Tippetone."

Landor vyprskl smíchy. „Možná, že záhuba každého Mandraka je ve waerlingských rukách. Budu to mít neustále na paměti, kdyby se Draedani objevili."

Zatímco se Liané smáli, Tip jen kroutil hlavou a uculoval se, ale na oplátku nic neřekl.

Falen zvažněl, zachmuřil se a poté se na mládence zadíval. „Neříkal jste, že jsou poblíž Eio Wa Sukové?"

Tippeton přikývl. „Ne více než pět leagues odtud."

Falen přikývl. „O jednom shluku poblíž Bircehyll, kde sídlí Dylvané, jsem už slyšel."

„Ano," potvrdil Tip, „to souhlasí."

„Ale to bychom odtamtud mohli odeslat zprávu pro-"

„Vždyť můžete," vpadl mu do řeči Tip. „Pyskové."

„Vy nějaké Pysky znáte?"

„Ovšem. Jsou našimi spojenci." Tip se rozhlédl, ale Kella ani Rudda stále nikde neviděl.

Falen letmo pohlédl na ostatní Liány. „Tohle by ušetřilo čas," poznamenal Ellindar.

Falen přikývl. „Pane Tippetone, bylo by možné poslat Dylvanům zprávu, že Horní král vzkazuje, aby všichni, kteří mohou, přijeli na pomoc do Pellaru, do pevnosti Caer Pendwyr, odrazit nepřítele?"

„S radostí," odpověděl Tip. „A nejen Dylvanům. Vím totiž, že za Bircehyll, ve vzdálené severní části Darda Erynian, existuje další shluk. Takže můžeme poslat zprávu také Baeronům na severu Velké Zelené Dvorany. A protože je už volný Crestanský průsmyk, mnozí na tuhle výzvu odpoví."

„Hai!" pozdravil jeho slova Landor. „Vskutku vydařený Podzimní den."

Falen se obrátil k ostatním. „Když nám pan Tippeton s Pysky pomohou a Eio Wa Sukové zprávu rozešlou po celém Darda Erynian, znamená to, že se můžeme rozjet přímo k Severní důlní."

Tip se zazubil. „Povolat Lorda Bekkiho, vidíte?"

„Ano."

„A co Darda Galion, Ardenské údolí, Jord a-"

Falen napřáhl ruku dlaní napřed. „Do těchto zemí už směřují jiní poslové, pane

Tippertone. My máme objet Darda Stor, Darda Erynian, Riamon a Severní důlní."

„Obřín je už zburcován? Pokud ne, můžeme na jih vyslat posly."

Falen se znovu pustil do přehlížení sedlového řemenu a přitom řekl: „Netřeba, pane Tippertone, protože přes Mýtinu jsme už projeli. Baeroni, kteří v Darda Stor přebývají, ještě teď zasílají zprávu předsunutým hlídkám, aby se přichystaly na dlouhé tažení."

„Dobrá tedy, postarám se s Pysky, aby se tohle poselství dostalo do Bircehyll a k Baeronům ve Velké Zelené Dvoraně."

„Dohodnuto, pane Tippertone," řekl Falen, jak se vyšvihával do sedla. „Vyřídíte jim také, co už jsem vám sdělil: že je Horní král v plné svěžesti, že je blokáda Gûnarringské průrvy prolomena, nepřítel na útěku a všichni, kteří mohou, jsou svoláváni na pomoc do pevnosti Caer Pendwyr."

„Počkejte," zvolal Tip, zatímco na koně nasedali i ostatní.

Falen na něj shlédl.

„Růckové a jiní takoví," řekl Tip a máchl rukou k severu, „ti, co hlídali tuhle otevřenou krajinu, sice před měsícem zmizeli, ale možná se tu pořád někde potloukají. V nížinách či nahoře v Okrajích. Pokud se dostanete do nesnází, kvapem se uchylte do Darda Erynian, protože Modruovi lokajové se do něj boji vstoupit."

Falen s ostatními se usmáli a dara Lynna řekla: „Vy s Feyany jste se tak už zachovali?"

„A také ostatní Warrowané, Dylvané a Baeroni," dodal Tip.

„Hai!" zvolali ostatní a rovněž se okázale rozmáchli meči. Poté se Elfové s výkřiky sbohem a mnoho štěstí cvailem začali vzdalovat. Za sebou vlekli náhradní koně a v brázdě za nimi zůstávala svějejší se mlha.

„I vám hodně štěstí," vykřikl za nimi Tipperton a vzápětí tišeji dodal: „Nám všem hodně štěstí."

„Do Caer Pendwyr?" kabonila se Rynna u mapy.

„Ano, drahá, do Caer Pendwyr," řekl Tip a přelétl rukou přes mapu, „nějakých tisíc mil daleko."

„Dlouhá cesta," poznamenal Beau, „bude vyžadovat hodně zásob."

„Už jsem požádal Kella, aby se naším jménem na Dylvany obrátil s prosbou, zda bychom nemohli cestovat s nimi," opáčil Tip. „Pokud ano, můžeme své zásoby naložit na jejich povozy."

„Bez ohledu na způsob, jakým budeme přepravovat naše zásoby, máme Darda Erynian zanechat bez ochrany?" zeptala se Linnet.

„Při bdělosti Skrytých bez ochrany nebude," podotkl Nix.

Linnet sice zdráhavě přikývla, ale řekla: „Ano, to je pravda. Ale Nixi, co prozatímní pozemek Pramenitky a všichni..."

„Neopouštím je ráda o nic víc než ty," řekla Rynna, „ale Nix má pravdu. Budou v bezpečí."

„Panebože. Chystáte se opustit Larku?" zeptal se Farly.

„Ne dříve, dokud se nerozloučím," odpověděla Rynna a poté se rozplakala.

Místo oslavy Podzimního slunovratu se za pouhý jediný den vrátili do prozatímní Pramenitky, aby tamním zvěstovali všechny novinky. Když se jim zmínili o výzvě Horního krále, dávali warrowanští muži i ženy výkřiky najevo svou ochotou vydat se mu na pomoc. Ve snaze, aby je bylo slyšet, se vzájemně překřikovali.

Vzdor ohnivé debatě mezi všemi warrowanskými obyvateli bývalé Pramenitky se jich z asi sedmdesáti, jež přežili, mělo na pomoc Hornímu králi vydat celkem jen osm: Tip, Rynna, Beau, Linnet, Nix, Farly a s nimi dva právě plnoletí warrowanští mladíci - Alver Brak, bratr Winktona, který byl zabit na břehu řeky Argon, a Dinly Rill, jehož celá rodina zahynula při útěku před hordou u dolního toku řeky Rissanin. Zbytek warrowanských mužů a žen se do války prostě nehodil: někteří byli příliš mladí, jiní zase moc staří, další churavěli, jiní utrpěli cestou zranění a některých bylo zapotřebí, aby se postarali o pěstování užitkových plodin, jejich sklizeň, o sběr dříví na otop, o donášku vody, o pokrmu, aby dohlédli na nezletilce a starce, aby se postarali o nemnoho zvířat a zajistili jiné podobné nezbytnosti.

Po dohodě, kdo zůstane a kdo se vydá na cestu, se všichni obyvatelé bývalé Pramenitky horečně činili, aby osm Warrowanů na cestu do Pellaru pomohli zásobit.

Zhotovovaly se stovky šípů: ověřovala se přesnost jejich násad, přičezávaly se na délku, operovaly se, zařezávaly se, a protože železa nazbyt nebylo, opatřovaly se hliněnými hroty vypálenými v peci a tvrzenými polevou. Ostřily se čepele: dýky a lovecké tesáky, pro každého z osmice jedna taková zbraň. Měly sloužit jako poslední zoufalá pojistka, kdyby taková situace nastala. Zoufalá proto, že se necvičení Warrowané v boji s chladnými zbraněmi proti většímu nepříteli ocitali v ohromné nevýhodě. A shromažďovaly se zásoby: zrna pro poníky, potrava pro Warrowany, ošacení, lana, drahocenná zrcátka a píšťalky ze dřeva určené k signalizaci, sklizené léčivé bylinky na doplnění Beauových zásob a další takové nezbytné položky.

Tentýž týden zem zaduněla poselstvím od Eio Wa Suků a o den později přijel za Rynn Picyn. [Pro Dylvany bude potěšením začlenit Waerlingy do svých šiků. Žádají, abyste se s jejich silami a se severními Baerony setkali u Erynského brodu ode dneška za čtrnáct dní.]

[To je zrovna po první měsíční čtvrti,] ozvala se Linnet.

[Čtrnáct dní, pouhých čtrnáct,] řekla ale Rynna, letmo pohlédla na Tipa, pak shlédla na Larku a do očí jí vstoupily slzy.

Tip ji vzal za ruku a twylsky řekl: [Drahá, pořád můžeš-]

[Ne, Tipe. Tenhle spor jsme si už vyjasnili.] Volnou ručkou si otřela tváře. [O nic méně než ty musím na výzvu Horního krále odpovědět. S Melli a Prym bude Larka v bezpečí.]

Tipperton přikývl a obrátil se k Picynovi. [Protože se vydáváme na pomoc Hornímu králi, rád bych Feyany požádal o zvláštní dohled nad tímhle územím.]

Picyn přikývl. [Protože svou službou Hornímu králi budete chránit Mithgar a všechny její národy včetně Feyanů, stane se, pane Tippertone.]

Tip se usmál. [Výborně.]

Chvilí seděli mlčky a pak se Farly zeptal: [Co Mizeráci, vrátili se?]

[Nejsou v Okrajích ani v pahorkatině. Nevrátili se,] řekl Picyn.

Tip nechápavě zavrtěl hlavou. [Inu, nevím, zda mít starost, že zmizeli... či být

rád, že jsou pryč.]

[Já bych si vybral tu druhou možnost,] řekl se smíchem Dinly s jantarovými očkami, který seděl na poradě s ostatními.

[Přesto jde o záhadu,] ozval se Alver, jenž byl účastníkem porady rovněž. [Chci říci, kam se mohli podít?]

[Snad se to dozvíme po návratu Ayliss s Jinnarin a Farrixem,] poznamenal Picyn.

[Jen tehdy, pokud se Mizeráci vydali za ostatními přes Okrajky,] řekl Farly.

[Panebože,] ozval se Beau, [je-li řeč o Ayliss a jejích rodičích, jsou už pryč, jakže?] - započítal na prstech - [Pět týdnů. Doufám, že se jim nepříhodovalo nic zlého.]

[Ach, Beau, takového nic neříkej,] řekla Linnet. [Nebudeme na ně přece svolávat neštěstí.]

Beau ji vzal za ruku a Tippeton vstal. [Zajdu se podívat na poníky. Je čas je napojit a dát jim nažrat.]

Nix, Alver a Dinly vstali a vydali se za ním.

Den před první měsíční čtvrtí se rozjeli do tábora poblíž Erynského brodu. Melli s Larkou je úzkým údolíčkem prozatímní Pramenitky provázeli. Objevili se všichni, aby jejich odjezdu přihlíželi, aby se podívali na warrowanskou osmicí odjíždějící do války. Mnozí měli v očích slzy. Nejen ti, kteří zůstávali, ale i odjíždějící. A podél Alvera s Dinlym kráčely dvě plačící dívky, dokud je zpět nezavolali jejich pěstouni.

Warrowané s nákladními poníky ve vleku zajížděli do sluncem žíhaného podzimního lesa, zatímco z území prozatímní Pramenitky k nim zaléhal jásot smíšený s výkřiky na rozloučenou.

Zdálo se, že jen Larky se to nedotýká, protože cvrlikala na zbylé ptactvo, jež se míhalo ve větvích nahoře mezi měnícím se listovím.

A opodál po jedné straně mezi stromy udržovala krok býlím opředená bytost z listů, větviček a úponků.

„Bože, není lehké opouštět lidičky, které sis zamilovala,“ poznamenal Beau ve chvíli, kdy Tip zachytil kolem probíhající Larku, která vesele vyvřískla, protože ji tatíček obrátil hlavou vzhůru a pak ji zase postavil.

„O nic lehčí to není ani pro mě,“ řekla Linnet.

Když se Beau zatvářil udiveně, Linnet pokračovala: „Dávno před tím, než jsem dospěla a mohla se už přidat k boji, jsem po tvém odjezdu celé dny pokaždé propalakala, Beau.“

Beau vrhl letmý pohled na Melli, která přikývla a řekla: „Tedy chvílemi.“

Tip vzhlédl od rozhiňhané dcerky a zadíval se přes nízký oheň, který se krčil v nočním chladu. „Po loučení zůstává zármutek: něžně sladký, jsou-li milenci odděleni jen do rána, ale v časech války bolestný.“

Rynna na něj pohlédla, usmála se a řekla: „Jak pravdivě... jak oba víme.“

Z temnoty zašelestilo listů, třebaže žádný vánek nefoukal, aby je rozechvěl.

„Ššššš, ššššš...“ zasyčela Larka na oplátku a snažila se vyprostit na zem. Tip ji postavil na nožky a ona se jako šipka rozběhla do šera.

„No, no," řekl Alver a natáhl se, aby ji zachytil.

„Nech ji běžet," řekl Beau. „To jen támhle Prym volá na své robátko."

Melli na něj pohlédla a usmála se.

„Copak?" zeptal se Beau a ohlédl se na ni.

„Měňte se, hochu," řekla Melli. „Ano, opravdu, změnil jste se.""

Tip se rozesmál, popadl svou stříbrostrunnou loutničku a brknul veselý akord. „Nemám zazpívat o hrozném Černínu s duchy, močály a příšerami, které pátrají po krvi těch, jež do téhle oblasti vkročí?"

Beau se zdráhavě pousmál a řekl: „Chystáš-li se zpívat o močálech a hledačích krve, ty posměváčku, pak by sis měl zvolit spíš Děsín." Tip se zhluboka nadechl, vydechl a řekl: „Raději ne, starochu. Raději na tohle místo úplně zapomínám. Co kdybychom si dali raději nějakou veselou?"

Letmo pohlédl na Rynnu, která se chopila píšťalky a společně zanotovali písničku „O misce, lžici a velkém žlutém měsíci".

Z temnoty na okraji světla z ohně doléhal Larčin veselý smích.

V poledním čase v den první měsíční čtvrti, jejíž poloviční kotouč na východě sotva vycházel, vjeli do tábořiště. Když složili zásoby a postarali se o poníky, sešli se s Tynvyr. Nezalesněná pahorkatina i Okrajky zůstávaly Mizeráků nadále prosté. Jízdní hlídky Pysků ani hlídky ze stabilních postů žádné Mizeráky nezaznamenávaly. Dokonce i trollí brloh v Rimmenské ostruze byl opuštěný, jak alespoň Ria s Kellem hlásili poté, co tam už třikrát zavítali a pokaždé ji, až na ogrují zápach, našli opuštěnou.

A protože měli Warrowané jen málo co na práci, soustředili se na čekání. Dylvané s Baerony sem měli k tažení do Pellaru dorazit během pouhých dní.

Rynna s Tippertonem brávali Larku, kamkoliv se vydávali, zpívali jí, povídali si s ní a vyprávěli jí spousty příběhů. Často maličkou holčičku objímali a projevovali jí svou lásku.

Druhého dne po příjezdu do tábora projeli ranním širáním do mělké doliny tři Pyskové. Rynna vzhledla od Larky a viděla je přijíždět. „Honem, Tippertone," křikla do chýše, „zajdi pro Tynvyr s ostatními. Farrix s Jinnarin a Ayliss se vrátili."

[Sledovali jsme je až do Strmin,] řekl Farrix. On, Jinnarin a Ayliss stáli kolem mapy na stole, který Tip s Beauem vynesli z chýše, aby se kolem něj mohli všichni shromáždit. Na stole stáli rovněž Tynvyr s Picynem a těsně kolem něj se tísnilo sedm Warrowanů. Osmý, Farly, mezi nimi chyběl, protože sřezl brod.

Melli chystala v chýši čaj a Larka si hrála pod stolem.

Rynna se zamračila. [Do Strmin?]

Ayliss přikývla. [Ano.]

[Není divu, že jste byli pryč tak dlouho,] ozval se Tip při prohlížení mapy. [Je to celá cesta do Garie a nazpět]

Rynna vzhledla od mapy a svrátila čelo. [A do těch hor Mizeráci odešli?]

[Ano,] řekl Farrix s pokyvováním.

[Všichni?]

Farrix opět přikývl. [Všichni,] potvrdil.

[Inu, doufám, že duch DelfLorda Borla najde způsob, jak se pomstít,] poznamenal Beau.

[Borla?] zeptal se Dinly.

[Ze Severní důlní,] řekl Beau. [Zabil ho růckišký šíp, když spolu s jinými bojoval s ustupujícími Zplozenci, kteří prchali z prohrané bitvy u Severní důlní, tehdy Borlovy državy, nyní Bekkiho.]

[Povězte, jak se Mizeráci dostali přes řeku Železu?] zeptal se Tip, aniž by přestal zírat do mapy.

[Ach ne,] zasténal Beau, [vidíte, že nezničili Bridgeton?]

Jinnarin zavrtěla hlavou. [Ne. Bridgeton je v pořádku. Když už bylo zjevné, že je Bridgeton v cestě, pospíšili jsme si napřed, abychom upozornili Baerony z jižních hvozdů a ti pak jeho obyvatele varovali. Ale přijeli jsme stejně moc pozdě. Zplozenci se už mezitím k Bridgetonu dostali. Ale nezastavili se, aby ho napadli. Místo toho překročili jeden hluboký brod na severu.]

[Na severu?] zeptal se Tippetton s pohledem na mapě. [Žádný tam nevidím.]

[Přesto tam jeden je,] opáčil Farrix, přešel očima přes mapu a přiložil prst na ná-kres řeky Železy, o trochu severněji od Bridgetonu. [I když je dost hluboký... myslím, že zjara, když je řeka rozvodněná, je zcela nepřekonatelný... právě tam přešli.]

[Hmm.] Tippetton cosi do mapy zkusmo vyznačil a zamyšleně řekl: [Asi si počínali stejně při pochodu v jiném směru na Severní důlní. Tehdy Bridgeton rovněž minuli.]

[V té době mohli přejít po ledu,] podotknul Beau, [myslím, že byla tehdy zima. Tak či onak, tentokrát Bridgeton nechali na pokoji zase, takže je nedotčený.] Obrátil se k Linnet. [Mají tam nejlepší svažené víno.]

Zde je hluboký brod, vepsal Tip na mapu a nápis opatřil šipkou ve směru, kam Farrix ukazoval. Farrix si nápis v obecném jazyce přelouskal a zasmál se. [Vskutku hluboký. Dokonce i s využitím překlenovacích lan dokázali Růchové s Hlůky udržet nad vodou nosy jen sotva. Jako poslední brod překonávali Trollové, a to jen pod hrozbou Ghůlků. Co by ale mohli tihle nepřátelé připomínající mrtvolý provést Trollovi, nemám ani ponětí.]

Dinly se zamračil. [Proč by se Ogrujové báli nějaké řeky?]

[Klesají ve vodě ke dnu jako kámen,] řekla Jinnarin s úsměvem ve Farrixově směru, [protože jsou zcela neschopní vzplývat nebo plavat, jak jsme alespoň zjistili už kdysi dávno v jedné skryté jeskyni.]

[Mají kosti těžké jako kámen,] řekl Farrix.

[Aha,] přitakal chápavě Dinly.

Tippetton sraštil čelo. [Zneklidňuje mě, že obešli Bridgeton. -Och, ovšem, že jsem rád, že ho nechali na pokoji. Jen, že jde o takové pokušení. Copak je cílem mizeráckého vojska, když ne plnění měst?]

Beau vztyčil prst. [Vida, Típe, sám jsi to řekl: cestou k Severní důlní město růckenské vojsko také obešlo.]

[To ano, ale jeho cílem byla država Trpaslíků. Proto ho obešli, stejně jako nevě-

novali pozornost Daelu.]

Beau sice přikývl, ale poznamenal: [Po porážce obležení Severní důlní se Bridgetonu na útěku vyhnuli zase.]

[Utíkali před vojskem rozzuřených Trpaslíků, nemluvě o Elfech a o Lidech.]

Beau se zasmál. [Rozzlobení Trpaslíci. Není nic lepšího než prchat, což?] Zatímco se ostatní smáli, Beau závažně. [Já jen, Tipe, tvrdím, že pokaždé, když Mizeráci procházeli kolem Bridgetonu, nechali ho bez povšimnutí.]

[Ať už jsou jejich pohnutky jakékoliv,] řekla Ayliss, [táhli na Strminy a vstoupili do nich.]

[Stejně jako ostatní, co?] ozval se Alver s pohledem na Beauovi.

Beau letmo pohlédl na Tipa a rozhodil rukama.

[Viděli jste nějaké další Mizeráky?] zeptala se Rynna. [Zdá se, že zmizeli jak Mizeráci z nezalesněného kraje, tak i ti z Rimmenské ostruhy.]

[Ach, tak to byli oni,] řekl Farrix. [Opožděná tlupa směřující rovněž na východ.]

[Kvačili také do Strmin,] poznamenala Ayliss, (jak se alespoň domníváme.)

[Prchali, aby se tam rovněž ukryli,] řekl Dinly. [Všichni.]

[Řekněte, rád bych věděl, má-li tohle něco společného s vítězstvím Horního krále u Gûnaringské průrvy,] poznamenal Beau. [Třeba se do Strmin uchýlili proto, že se domnívají, že je válka prohrána. Jak říkají Alver s Dinlym, pospíchají se schovat.]

Tip vzhlédl od mapy a zavrtěl hlavou. [Snad máš pravdu, Beau, že jsou jejich konečným cílem Strminy. Ale možná, že se stejně tak mylíš, protože Modru má v hlavě něco docela ji-]

„Hejá! Hejá!“ ozval se křik.

Všichni rychle vzhlédlí od stolu a spatřili, jak do tábora chvatně vjíždí Farly.

„Dylvané jsou tady!“ vykřikoval, zatímco se tryskem řítí po travnatém pažitě.

Ve chvíli, kdy Tip sbaloval mapu, Farly prudce zarazil poníka, přehodil nohu přes sedlo a seskočil na zem. „Dylvané jsou tady a rozbíjejí tábor u Erynského brodu.“

Rynna zvedla Larku, pevně ji k sobě přitiskla a hned poté obě objal Tipperton.

Osm Warrowanů v kožených oděvech a ve zbroji vjelo do elfího tábora. Rynna s Tippertonem v čele, Dinly s Alverem družinu uzavírali. Cestou přes tábor Dylvané pozdravovali Tipa, i Beaua, který jel za ním.

Dara Vail s modrýma jiskrnýma očima přistoupila a srovnala krok s projíždějícím Tippertonem, který směřoval ke středovému stanu, v němž měl údajně přebývat coron Ruar.

„Tippertone, potěšilo mě, když jsem se dozvěděla, že jste stále naživu, vy i Beau.“

„Od té doby, co jsme spolu, slečno Vail, působili jako zvědi, jsme s Beauem prožili nejeden zádrhel,“ řekl Tip. „Zádrhel: ach, jak mírné slůvko pro něco takového. Nicméně se zdá, že nás potkaly stejně jako vás.“

„Tak. Zplozenci z Crestanského průsmyku byli sice neústupní, ale nakonec jsme měli navrch my.“ Vail se zahleděla na Rynnu. „Není tohle?“

„Ach, omlouvám se,“ vykoktal Tip. „Slečno Vail, dovolte, abych vám představil

Rynnu Fenrush... ehm, tedy, Rynnu Fenrush Thistledown. Rynno, tohle je slečna Vail."

Vail vytřeštila oči a pak se vesele rozesmála. „Jaká báječná novina."

Rynna se zdráhavě pousmála. „Novina?"

„Že jste nezahynula při dobytí pevnosti Caer Lindor."

Rynnin úsměv se rozšířil. „Ne, slečno, nezahynula jsem." Pak jí úsměv zmizel a dodala: „Ale mnozí jiní ano."

„Beau! Tippetone!" zvolal nějaký povědomý hlas.

Tip se otočil a uviděl jednoho Elfa právě v okamžiku, kdy Beau vykřikl: „Melore!"

„Stavte se dnes na večeři," zavolal Melor hřebelcuující svého koně. „Budete mi vyprávět, co všechno se udalo."

„Přijdu," křikl nazpět Beau a pokynul rukou k Linnet. „Přijdeme. Slibuji."

Otočil se k Linnet. „Báječný léčitel. Tolik mě toho naučil."

Tip Melorovi zamával a současně se obrátil k Vail, která zrovna říkala: „Byla bych ráda, Tippetone, kdybyste se ke zvědům zase přidal. Potřebujeme totiž pomoc každého."

„Naši velitelkou je Rynna," odpověděl Tip, „ale nebude-li pro mě nic mít, a bude-li to přání Lorda Eilora, tedy budiž."

Vail zvažněla. „Alor Eilor přišel o život v Crestanském průsmyku. Velitelkou zvědů jsem teď já."

„Och, panebože," zrohoutil se Tippeton...

... a po zbytek cesty ke stanu corona Ruara se ubírali mlčky.

O dva dny později dospěli k Erynskému brodu Baeroni - obrovití lidé na mohutných koních, kteří za sebou táhli masivní povozy. Vedle nich přijela také lianská družina z Ardénského údolí, která na výzvu Horního krále Blainea sestoupila Crestanským průsmykem. Mezi Baerony jela ještě navíc družina dary Riathy, jež se v době výzvy zdržovala v severním úseku otevřené pahorkatiny, nedaleko Landoverského brodu. Ať se Beau s Tipem otočili kamkoliv, všude nacházeli nějakého dalšího přítele. Takových rozličných opětovných shledání bylo bezpočtu. Znovu se navazovala stará přátelství a nová vznikala, neboť Rynna, Linnet a ostatní byli těmito starým kamarádům představováni... třebaže: „Fííí, hlava mi jde ze všech těch jmen kolem," jak to vyjádřil Alver.

Mezi Liány byla dvojčata Gildor a Vanidor a s nimi rovněž Talar, Riatha, Ruar, Alane, Arandar a rozkošná tmavovláška Elissan, která na Tipa s úsměvem mrkla, takže prudce zrudl, protože si ihned vybavil onu kdysi tak mimořádně choulostivou koupel. A mezi Baerony se shledali s velitelkou třenu Bwen, s Braecem a s Dru-lulem, který byl teď kapitánem, protože Gara byla zabita v Ponurách nedaleko od Crestanského průsmyku. Když Bwen oba mládence zahlédla, hurónsky se rozchechtala a vykřikla: „*Thuas seasim mé agus síos cnag mé, Beau, Tip, hurá!*"

Mnoho takových opětovných shledání mělo hořkosladkou příchut'. Tip s Beauem se při nich totiž dozvídali o těch, kteří ve válce padli, které měli rádi, a proto si je zachovávali v srdcích. Ale protože se už zítra měli od Erynského brodu vydat na

cestu k pevnosti Caer Pendwyr, nebyl čas na truchlení ani na oslavy.

Nastal rozbřesk. Zatímco Elfové, Baeroni a Waerlingové sklízeli tábor, byly uhašeny ohně. Sedlaly se poníci a koně, na nákladní zvířata se nakládalo vybavení, tažní koně se zapřahali do povozů. Vše se chystalo na cestu do Pellaru.

Rynna se slzami, které jí stékaly po tvářích, naposledy políbila Larku a zašeptala: „Mám tě ráda, drahoušku, miluju tě.“ Poté ji předala Melli. Tipperton, rovněž se zvlhlými lícemi, vsedl obkročmo na poníka. Své sbohem už dal.

Nix, Linnet i Beau políbili Melli na líc, také Larku pocelovali a poté se obrátili ke svým poníkům, vsedli na ně, zařadili se do konvoje za Rynnu s Tipem a rozjeli se kupředu dvojice za dvojicí.

Vail si blížící se waerlingské družiny všimla a povolala je dopředu. Všichni měli totiž působit jako zvědi, až na Beaua, který měl jako léčitel setrvat v předvoji.

Na znamení corona Ruara pozvedla dara Lyra konečně ke rtům roh, jehož zvoni-vý zvuk se v mrazivém říjnovém jitru odrazil od větvoví, skal a vrchů.

Kolona se zvolna hnula vpřed. Koně a poníci se šploucháním vstupovali do Erynského brodu. Za nimi lomozily povozy. Všichni následovali ve stopě elfích zvědů, kteří se nyní pohybovali několik leagues před nimi.

A jak vjížděli do vody, Tipperton se otočil, aby se naposledy dlouze zadíval na svou milovanou Laiku, která se právě smála v náruči plačící Melli. Warrowané se vzdalovali. Osm zdatných, osm válečníků, kteří sice směřovali do války mezi tisíci Dylvany, dvanácti sty Baerony a asi sty Liany, ale Mellin zaslzený zrak vnímal stejně jen onu drahocennou osmici.

Kapitola třicátá čtvrtá

Vojsko z Dylvanů, Baeronů a Lianů spolu s osmi Warrowany projíždělo pod vysokou modrou říjnovou oblohou okrajem Obřína. Směřovalo ve východojihovýchodním směru, po levici Rimmenskou ostruhu, po pravici Darda Stor.

Tipperton, Beau, Alver a Dinly jeli společně v předvoji, kdežto Rynna, Linnet, Nix a Farly, kteří byli s tímto územím nejlépe obeznámeni, jeli na čele kolony, aby ji touto cestou pomáhali vést.

Nazítří se měli všichni Warrowané s výjimkou dvou vydat na průzkum. Předěšlého večera si je všechny v táboře poblíž řeky zavolala Vail a sdělila...

„Bude to vypadat takhle: kromě pana Beua a velitelky Rynny se ostatní rozjedou na průzkum-“

„Cože?“ ohradila se Rynna. „Já že se nemám účastnit jízdní hlídky? Podívejte, chápu, proč na průzkum nebude vyjíždět Beau. Je léčitel a-“

„Ale, ale!“ vpadl jí do řeči Beau. „Rok a půl jsem jezdil jako průzkumný zvěd podél okraje Černína a nahoru do Rimmenské ostruhy. Nemám pravdu?“

Linnet živě přikývla. „Ano, a lepšího průzkumného zvěda byste nemohla-“

„Počkejte!“ vyštěkla Vail. „Zadržte,“ dodala vzápětí tišeji. Otočila se k Beauovi. „Léčitelé jsou vzácnější než zvědi a alor Melor už vás požádal o pomoc. Není to tak?“

Beau s povzdechem neochotně přikývl. Linnet ho jednou paží objala a opřela si mu hlavu o rameno.

„Ale co já?“ zeptala se Rynna. „Žádná léčitelka nejsem.“

Vail se na ni zahleděla. „Ne, to nejste. Vězte ale, že jste waerlinskou velitelkou. Vaše místo je tedy mezi ostatními veliteli tohoto vojska a nikoliv mezi jízdními zvědy.“

Rynna vysunula bradičku a letmo přelétla pohledem Tipa. V očích se jí třpytil oheň.

Vail se ale zhluboka nadechla, vydechla a zadívala se z Rynny na Beua. „Chápu, jak se oba cítíte, protože i já bych se raději rozjela na průzkum tak jako v době minulé,“ usmála se na Tippertona, svého bývalého společníka při průzkumu, „ale protože jsem velitelkou průzkumných zvědů, je mé místo v předvoji stejně jako vaše, velitelko, a stejně jako Beauovo.“

Rynna rychle pohlédla na Beua, pak se zadívala na Tipa, nakonec stočila pohled k Vail a také neochotně přitakala. Právě v té chvíli přijel posel. „Velitelko Rynno a velitelko zvědů Vail, jste žádány, abyste se za čtyři svícniny zúčastnily kapitánské rady.“

Vail přikývla a řekla: „Začíná už teď.“ Letmo pohlédla na Rynnu a po jejím přikývnutí poslovi řekla: „Budeme tam.“

Vail s Warrowany sledovali poslův odjezd a poté Vail oslovila šestici, která měla vyjíždět na průzkumné výpravy. „Vaše činnost bude probíhat následovně: některé dny budete vyjíždět na obhlídky a jiné nikoliv. Po většinu nocí budete ale tábořit s kolonou.“

„Tábořit s kolonou?" zeptal se Tippetton. „Bude nám to ale poskytovat dostatek času na výjezdy do kraje a zpět?"

Vail přikývla. „Ano, protože budete vyjíždět dopředu, do stran a dozadu jen na krátké vzdálenosti, budete se od kolony vzdalovat ne více než league či dvě."

„Dvě leagues? Ale co průzkumní zvědi na větší vzdálenosti a daleko vpředu?"

„Zde podél Darda Stor postačí asi dvě leagues. Většího rozsahu bude zapotřebí, teprve až dospějeme do Pellarských planin, v nichž budou tímto úkolem pověřeni Dylvané, protože jezdí na rychlých koních, nikoliv na ponících."

Vail pohlédla na Tipa, ale protože žádné další otázky neměl, pokračovala. „A mluvíme-li o rychlých koních, každý z vás bude jezdit v páru s jedním Dylvanem, protože v případě potřeby útěku lze poníka opustit a oba zvědové pak uprchnou na koni. Vaše váha navíc koně nezpomalí."

„Ale v lesích je hbitý poník stejně rychlý jako kůň," namítl Nix. „Nevadí-li vám to, raději bych si svého poníka podržel, než se tisknout na nějakého Dylvana a plácet se s tou chátrou za zadkem."

„Vskutku," odpověděla Vail, „poníci jsou asi v hustém lese rychlejší než kůň. Ale v otevřené krajině předhóní poníka i Hèloře."

„Hèloře?" zeptal se Alver s pohledem upřeným na Dinlyho.

„Alvere, ať budeme či nebudeme prchat před Hèloři, před tou zplozeneckou chátrou," řekl Dinly, „budu mnohem raději poskakovat za Dylvanem na pádicím elfím koni."

Vail se pak s úsměvem nad Dinlyho poznámkou pustila do určování oblastí, jimiž budou projíždět...

Těchto povinností se měli ujmuou nazítří, ale prozatím jeli v čele předvoje dvě Warrowanky a dva Warrowané a čtyři v něm.

„Za jak dlouho se tam dostaneme?" zeptal se Beau.

Tippetton sražil čelo. „Jestli si správně vzpomínám, leží Caer Pendwyr ve vzdálenosti nějakých sta mil, co by krkavec doletěl, ale cestou, kterou naznačila Vail, urazíme celkem tisíc mil."

Beau zaúpěl. „Proč se pořád zdá, že překonáváme spousty leagues a ničehož nic než leagues jen proto, abychom dospěli tam, kam máme namířeno? Chci říci, že mám dojem, že jsme s Tipem projeli půl světa jen proto, abychom doručili tu minci, a poté dalšího půl světa z Dendoru do Gronu a odtamtud do Černína. A teď už jsme na cestě zase. Trmácíme se k Caer Pendwyr a nanovo přes půl světa."

„Vida," ozval se Nix, „to už jsou tři poloviny."

„Ano," přitakal Dinly s potlačovaným smíchem, „kolikpak jich ten svět vlastně má."

„Sto tři," řekl Beau nevrle, „a určitě je všechny neuvidíme."

Coron Ruar v čele se na Waerlingy letmo ohlédl a s úsměvem přemítal, proč se tak smějí.

Když popojeli o trochu dále, Beau se rozhlédl a pak řekl: „Lin, Tipe, alespoň, že jsme mezi spoustou nelidí."

Alver se zamračil. „Nelidí?"

„Ovšem," odtušil Beau. „Elfové a Warrowané lidmi nejsou... a možná, že ani někteří z Baeronů."

„Baeroni nejsou Lidé?" zeptal se Dinly a rozhlížel se přitom dokola po některých z obrovských jezdců na ohromných koních.

Beau přikývl. „Díval jste se jim někdy do očí? Mají je tmavě žluté stejně jako vlci či medvědi."

„Ale vy je máte také jantarově žluté," řekl Dinly, „stejně jako Linnet, Rynna a já. A my jistě vlky ani medvědy nejsme."

„Možná jsme moc malí," poznamenal ironicky Alver, „spíš připomínáme fretky nebo něco na ten způsob, což Beau?"

„Zelenooký Alver, zrovna ten pravý," odsekl mu Beau, „řekl bych, že vy spíš připomínáte ještěrku."

Warrowané se opět dali do smíchu.

Ruar se na ně znovu ohlédl a žasl, jak mohou být tak veselí právě ve chvíli, kdy směřují do vražedné války.

Po čtyři dny jeli na východojihoovýchod a všichni Warrowané, až na Rynnu a Beaua, již v roli průzkumných zvěďů. Tip tvořil pár s darou Lyrrou, s níž už vyjížděl na průzkumy kdysi dříve, cestou k obležení Severní důlní, při níž společně ze zálohy zneškodnili ruckenskou hlídku, což byla podstatná součást plánu na osvobození města Braetonu od jednoho mizeráckého segmentu. Teď společně opět projížděli kraj napravo od kolony a na nevelkou vzdálenost vpředu.

Ráno, pátého dne poté, co se kolona vydala na cestu, se stočili k jihu po trase jedné silnice a vstoupili do vlastního Obřína. Šlo o starou obchodní cestu, která byla zarostlá, protože se už dávno nevyužívala. Vesměs se na ní ale průjezdu pokoušely bránit nízká křoviska a mladé stromky, takže pro povozy žádné větší obtíže nepředstavovala, zvláště pro ty, které jely jako poslední.

Les byl oděn v nachu a zlatisté žlutí. Jeho olistění měnilo v břítkém vzduchu nádech, třebaže tu a tam dosud otálela i zelená příměs. A dolů pod karmínově rudě a zlatavě žlutě zbarvené listy, všude tam, kam dopadal stín, dopadal jako předzvěst nadcházející zimy také mrazivý chlad. Sem tam cupitavě přebíhali hraboši, veverky a jiní drobní živáčkové a shromažďovali poslední doplňky do svých zásob, aby jim vydržely až do příchodu jara. Ptáků bylo k zahlédnutí jen poskrovnu, pouze občas se dal některý zaslechnout, a když, tak na dálku a krátce, protože většina jich už odletěla do teplejších cizích krajín. Samotné ovzduší se zdálo nadpřirozeně ztichlé. Až na pár osamocených včel pátrajících po poslední troše nektaru, která zbývala, zmizel totiž všechen letní hmyz.

Po této zarostlé vozové cestě se tedy kolona ubírala. Kopyta se těžce lopotila, nad nerovným povrchem skřípěla a rachotila kola povozů a společně pod sebe do půdy stlačovaly šiky plevelného býlí, křovisek a mlází.

„Na téhle roční době je jedna věc příjemná, Melore," prohodil Beau, zatímco přihlížel, jak nějaké stromové zvířátko s tvářemi napěchovanými žaludy či něčím podobným kvačí ke své noře, „žádní komáři, mouchy ani ovádi."

„Možná, že dokonce nejlepší období ze všech," odvětil Melor, „vzhledem k příjemným dnům a chladným nocím."

„S těmi dny souhlasím, Melore, ale noci jsou vyloženě mrazivé. Povětrí je vlastně dost vrtkavé."

Jakoby na stvrzení Beauových slov rozechvěl pojednou lesní koruny ostrý vítr, po němž se dolů s chřestotem snášelo listí.

Beau se zachumlal do kabátku a vzhlédl větrovím k modrému nebi. „Jaké jsou vyhlídky na průtrž mračen?"

„Raději bych, aby nepršelo, Beau, jinak budou povozy zabředat. Vzpomínáte si na cestu přes Riamon?"

„Ano, ale to bylo v září, nikoliv v říjnu jako teď."

„Přesto..."

Beau se zachmuřil a přehlížel nebe. Pátral po mracích, ale žádné nezahlédl, zatímco se praskajícím hvozdem dál plahočili k jihu směrem na Pellar.

Navečer druhého dne po vjezdu do lesa dospěli na okraj Mýtiny, významného místa pro Baerony, protože se zde v běžných dobách v půli každého roku sjížděli, aby si zazpívali o hrdinských činech, zatančili si, vypověděli si proslulé zkazky, potěšili se při soutěžích, seznámili se s novými lidmi a oslavili Letní slunovrat.

„Tady jsem už byl," ozval se Tip ve chvíli, kdy spolu s Lyrou následujícího jitra tuhle ohromnou rozlohu zežloutlé trávy přejížděli.

„Ano?"

„Tak. Jeli jsme s Rynnou do jedné baeronské vesnice podél západní hranice. Dojednávali jsme tam hlídku ve východním úseku otevřené pahorkatiny, která by kolem Mizeráků provázela pocestné."

„To jste dobře udělali, Tippetone."

„Ach, šlo o Aravanův nápad."

„Aravanův?"

„Ano. Čirou náhodou jsme nedaleko Caer Lindor narazili na Galaruna s Aravanem a jejich družinu a provedli je kolem Rûptů v nezalesněné krajině. Galarun s ostatními tehdy jeli pro Stříbrný meč."

Lyrinou tváří se mihl smutný výraz. „Já vím."

Delší chvíli pokračovali v jízdě mlčky, až Lyra řekla: „Kde je ta lesní vesnice?"

Tip svařil čelo. „Nějakých pětadvacet či třicet mil před námi. Leží na straně, po níž jedeme."

Příštího rána zahlédl k nebi stoupat kouř.

„Panebože," vylekal se Tippeton. „Je to poblíž místa, kde je ta vesnice."

Lyra přikývla. „Budeme tedy postupovat opatrně. A kdyby bylo třeba prchat, přesedláte z poníka na mého koně."

Tippeton se zhluboka nadechl a poplácal poníka z boku po krku. „Dobře, ale jen tehdy, bude-li to nezbytné."

Obezřetně se rozjeli vpřed, aniž by se odchýlili od stromové linie při západním roztřepeném okraji Mýtiny. Podvědomě a aniž by Tippeton spouštěl pátravý pohled

z rozsáhlé nivy před sebou a z lesa po jejich pravici, uvolnil luk v sedlové pochvě a ujistil se, že má šípy na dosah.

„Vidíte ty stoupající proužky dýmu?“ ozvala se konečně Lyra. „Myslím, že jde o ranní táborové ohně, Tippetone.“

„Nikoliv tedy o vesnici v plamenech?“

„Ne. Pravděpodobnější je nějaký sněm.“

Tippeton přikývl, ale v ostražitosti nepolevil.

Tip s Lyrou projížděli baeronským ležením za jedním ze strážců. Bylo jich tam celkem bezmála čtyři sta a šikovali se k tažení na Caer Pendwyr na výzvu Horního krále. Dvojice zvěďů byla uvedena k právě zvolenému kapitánovi této družiny. Jak se blížili k ohni ve středu, vzhlédl od mapy obrovitý muž. „Neklame-li mě jitřní světlo, tak je to Tippeton Thistledown, koho právě vidím.“

„Ureli,“ vykřikl Tip při sesedání z poníka. „Nevěděl jsem, zda jste při pádu Caer Lindor unikl.“

„Unikl,“ zaduněl muž a přejel si po prsou, jako by uhlazoval starou ránu, „ale jen o vlásek. Kdyby nebylo Stříbrolista, nepřežil bych. Ale kdyby zase nebývalo mně a nevynesl bych ho západní branou ven s Růchy za patami, pak by ani on nepřežil.“ Urel se burácivě rozřehtal a vzápětí dodal: „Pojďte, přísedněte si ke mně, představte mi svou přítelkyni a vezměte si čaj. A až mi povíte, co děláte na Mýtině, povyměňujeme si válečné historky. Budu vám vyprávět o svých dobrodružstvích ve Stříbrolistově družině a vy mi můžete zase povědět, zda jste doručili či nedoručili tu minci a co se udalo cestou.“

Toho večera dorazil do tábora v nivě trén Dylvanů, Baeronů a Warrovanů a po večerní krmi svolal Ruar radu.

„Přijeli jste v příhodném čase,“ řekl Urel, „protože náš sraz zde na Mýtině má být ukončen v den poslední měsíční čtvrti.“

„Zítřa,“ řekl coron Ruar, zatímco Vail vedle něj souhlasně přikývla.

„Ano,“ přitakal Urel. „Odložíte-li tedy cestu o den, vydáme se na cestu do Caer Pendwyr s vámi.“

Ruar přikývl a letmo pohlédl na kapitána Durula, který rovněž přikývl. Poté se coron otočil k Rynně. I když ji nevyslovený dotaz poněkud překvapil, odpověděla: „Ovšem.“

Ruar se obrátil zpět k Urelovi. „Kolik je vás, tři sta padesát?“

„Ano, skoro čtyři sta,“ odpověděl Urel. „Ale ne všichni obřínští Baeroni se shromažďují zde. Někteří se s námi setkají u jižní hranice, cestou podél Glaveských vrchů v Pellaru.“

„Kolik vás tam tedy bude?“ zeptal se coron Ruar.

„Včetně těch, kteří mají ještě dorazit, i těch, s nimiž se setkáme na jihu, celkem asi tisíc.“

„Ach, naše spojená vojska budou tedy dohromady čítat tři tisíce tři sta bojovníků,“ řekl Ruar.

„Tři tisíce tři sta osm,“ podotkl Beau. Ruar vybuchl smíchem, k němuž se přidal

Bwenin řehot.

„Ovšem, tři tisíce tři sta osm," opáčil coron.

Když se Urel i ostatní zahleděli nechápavě na Beaua s Ruarem, ozvala se Bwen: „Po poradě vám budu vyprávět o Bekkim a Brandtovi... historiku o dvou tisících dvou stech... a pěti."

„Ano," řekl Beau s úšklebkem, „jen s tím rozdílem, že tentokrát jsem k celkovému počtu přidal osm Warrowanů a ne dva Warrowany, dva Elfy a jednoho Trpaslíka."

Den vyčkávali v táboře, zatímco po jednom či po dvou doráželi další Baeroni, ale ráno následujícího dne podle plánu, ještě když poslední měsíční čtvrt' zacházela na západě a na východě vycházelo slunce, se kolona znovu pohnula kupředu, její šiky zesíleny o čtyři sta Baeronů z Mýtiny.

Celý den i příští směřovali na jihojihozápad a z lesa se k nim cestou přes rozsáhlou nivu tu a tam přidávali další Baeroni. A na sklonku drahého dne znovu vjeli pod zatahující se oblohou do Obrína, kde toho večera rozbili tábor.

Přes noc padal mrholivý déšť, který se následujícího rána změnil v mlhu rozfoukávanou větrem. Zamlžený vzduch vířil chladem, jehož mrazivá vlhkost pronikala až do kostí. Beau se těsně zachumlal do kabátku a zdaleka zezadu mohl slyšet Bwenino klení, jak do bláta zabředl další povoz.

Beau vzhledl k Melorovi a prohodil: „Mno. Vskutku nejlepší doba ze všech sezón, což?"

Melor neodpověděl.

Pokračovali v cestě celý den i tři další. Vozy na úzké cestě často vázly, ale byla to jediná cesta stěsnanou pahorkatinou do rozlehlé krajiny na vrcholu táhlého oblouku Velkého srázu vpředu. Navečer čtvrtého dne konečně dospěli ke střapatému okraji hvozdu, a kraj před nimi se otevíral. Asi dvacet mil přímo vpředu ne-zalesněné území náhle končilo u okraje Velkého srázu, kde skála prudce spadala dolů. Terén u úpatí se prostíral dalších asi pět mil ke břehům Argonu. Ale k tomuhle okraji kolona cestovat nehodlala. Měla v úmyslu stočit se k jihovýchodu a vydat se po cestě souběžné se strmým převisem. Jak totiž srázné skalisko vybočovalo v kosém úhlu od Bellonského vodopádu ve vzdálenosti nějakých padesáti mil na severozápadě, mocný útes se v jihovýchodním oblouku o délce asi dvou set padesáti mil vzdaloval, přičemž jeho posledních sto mil nahoře zvolna sestupovalo dlouhým povlovným svahem, jenž nakonec dosahoval úrovně břehů Argonu protékajícího krajinou pod ním. Právě tímto pozvolným svahem se kolona chystala sestoupit a poté pokračovat na Pellar.

Příštího dne tedy odbočili doleva a pustili se do sjíždění pozvolného svahu s řekou vzdálenou napravo pouhých dvacet pět mil, kdežto přímo před sebou ji měli jen na vzdálenost sta mil.

„Podívejte," ozval se Tippetton, křikl na poníka, aby zastavil, a seskočil na zem. Lyra rovněž sesedla, aby si prohlédla stopu, kterou mládenec objevil.

„Koně," řekl Tip zkoumající stopu. „Míří k jihu."

„A také poníci," řekla Lyra.

„Och?" Tippetton přešel k místu, kde Lyra klečela.

Zatímco podfépí, aby se podíval na stopu menších kopyt, Lyra se vztyčila a zadívala se k západu. „Támhle jsou další," řekla. Tippetton se zvedl a zadíval směrem, v němž ukazovala. Zrak mu padl na širokou stopu v jižním směru zdusanou ve žlutnoucí travě.

„Další kolona, která táhne k jihu," řekl Tippetton, „asi pět mil napravo od našich a o dva či tři dny napřed. Spousty koní a spousty poníků."

„Při takové směsici ořů bych se domníval, že jde o Liany a Trpaslíky," řekl Urel. „Při bojích před třemi měsíci, kterých jsem se účastnil v Ponurách ve Stříbrolistově družině a společně s DelfLordem Volkim, se jeho Trpaslíci pohybovali na ponících. Koně strpí jen jako tahouny anebo do zápřahu při orbě. Hádám, že jsou to oni a jejich poníci."

„Myslíte ty z Černé díry?" zeptala se Bwen.

„Ano, ale oni ji nazývají Kraggen-cor."

„Černá díra, Kraggen-cor nebo Drimmen-deeve. Ať se jmenuje jakkoliv, myslím, že jde o Drimma, kteří táhnou na pomoc Hornímu králi," řekla Vail.

„Spolu s Liany z Darda Galion," dodala Riatha.

Tippetton se zamračil a pohlédl na mapu. „Jak se dostali přes Argon? Kdyby přívozem při Olorinském ostrůvku, museli by se vzhledem k jejich počtu přeplavovat tam a zpět mnohokrát. Potom by tedy také museli překonávat Rissanin, kde žádný přívoz není, i když by se na druhou stranu mohli dostat přes Caer Lindor." Otočil se k Urelovi. „Hlásila některá z hraničních hlídek něco takového?"

Urel zavrtěl hlavou. „Ne. Musíte si ale uvědomit, že většina z nich se na sraz ubírala v době, kdy se už tohle vojsko přes Argon na opačný břeh dostalo."

Zraky se upřely na Riathu. „Řekla bych, že snad přidali více prámů, nejdříve se přeplavili u Olorinu, pak přepravili prámy k Rissanině a znovu jich využili." Bwen vrhla letmý pohled na mapu a zeptala se: „Proč by se nepřeplovli jednorázově... níže po proudu Argonu?" Zabodla prst do mapy těsně pod řekou Rissanin.

Melor se usmál. „Přestože jsou Bellonské vodopády vzdálené po proudu dvacet leagues, čím blíže k tomuto mohutnému kataraktu, tím je Argon nebezpečnější, protože se v něm stékají řeky Rissanin, Rothro, Čtverylka i Cellener. Ne, myslím, že má pravdu dara Riatha. Lepší je přeplavit se dvakrát, než riskovat, že vás voda smete na okraj Bellonu a do Kadlubu pod ním."

„Bez ohledu na způsob, jak by se kdo přeplavil," ozval se Ruar, „potřebujeme vědět, kdo je před námi." Obrátil se k Vail. „Vyšlete průzkumníky, ale vyříd'te jim, nechť se chovají obezřetně, dokud nezvíme, kdo je vpředu."

Vail přikývla, ale na Tipův nadějeplný pohled zavrtěla hlavou. „Ne, Tippettone, to je práce pro rychlé koně, nikoliv pro poníky."

O chvíli později z tábořiště rychle odjeli Dylvané Cein s Arylin, z nichž každý za sebou vlekl dva náhradní koně. Tippetton sledoval jejich odjezd a posléze se obrátil k Vail. „Opravdu doufám, že objeví Liany s Trpaslíky a nikoliv nějakou nepřátel-

skou kolonu."

Vail přikývla, ale neodpověděla.

Ještě ani celý den neuplynul a právě se budoval tábor, když se Cein s Arylin vrátili. Brzy se rozšířila zpráva, že kolonu vpředu opravdu tvoří Liané z Darda Galion a Châkka z Kraggen-cor. A přesto, že je prý DelfLord Volki netrpělivý a rád by se ihned vydal na cestu, vyčkají spolu s coronem Eironem a jejich smíšenými silami v nynějším ležení u řeky Argonu na příjezd Baeronů s Dylvany.

„Výborně," řekl Beau u ohně toho večera. „Další, jež nejsou Lidmi."

Po další dva dny sjížděli táhlým svahem, aby konečně dospěli k řece, u níž tábořilo sedm set Lianů corona Eirona s Volkiho dvanácti sty Trpaslíky. A když Tippetton s ostatními Warrowany projížděl mezi vyčkávajícími válečníky- „Ohó, maličká Rynna!" zvolal nějaký hlas.

Rynna seskočila z poníka a odběhla dříve, než Tippetton volajícího zahlédl. V okamžiku, kdy se jeho ženuška vrhala do lianské náruče, jež se s ní roztočila doko-la... „Stříbroliste!" vykřikl Tippetton.

Ale Vanidar měl ze shledání s Rynnou takovou radost, že ho neslyšel.

Když Tip sesedal z poníka, zahlédl stát opodál Aravana. Alor se stále tvářil zasmušile.

„Takže ty ses zaslíbila tomuhle lotříkovi?"

Rynna se přes oheň zahleděla na Tippettona a usklíbila se.

„Och, Stříbroliste, on není lotřík a já ho mám tak ráda."

„Však si z doby v Caer Lindor vzpomínám na ty vaše procházky ručku v ruce po cimbuří," řekl Stříbrolist Letmo pohlédl na Riathu a obrátil se k Tippettonovi. „A pokud jde o toho lotříka, kdepak, tím není, nýbrž Hrdinou Dendoru, jak jsem se alespoň doslechl."

„Nezapomínejte na Severní důlní," řekl Beau s plnou pusou sucharu.

Tippetton vzhlédl od stříbřitých strun své loutničky a řekl: „Nemůžete věřit všemu, co zaslechnete. Byl jsem v té mlýnici jen jediné malé kolečko."

„Ale kolečko, jak alespoň legendy praví, bez něhož se mlýn nerozběhne," opáčila Riatha.

Tip vykulil oči... „Legendy...?"

Riatha přikývla a rozmáchlým gestem obsáhla ležení. „Hodně o vás mluví slečna Bwen i jiní. A ódy o vašem počínání v Dendoru pějí o hrdinských skutcích."

Tip zavrtěl hlavou a řekl: „Chcete-li opěvovat Warrowany, pak zpívejte o Beauovi, který objevil lék proti moru. Zpívejte o Rynně, která mě s Beauem zachránila a zavedla Gargona do záhuby mezi Sténající Balvany. Zpívejte o Warrowanech z Pramenitky, kteří, ač napadeni hordou, odkládali postup vpřed až do chvíle, kdy ti, co přežili počáteční nápor, mohli dosáhnout bezpečí Černína. Opěvujte Warrowany, kteří zahynuli při pádu Caer Lindor následkem zrahy Vodáků. Opěvujte Farlyho, Nixe, Linnet, Alvera a Dinlyho, hrdiny o nic menší, než je kdokoliv zde."

Když Tippetton zmlkl, Riatha si sáhla přes rameno, vytasila ze zelené pochvy

připoutané řemínky k zádům meč s jantarovou rukojetí a pozvedla jej vysoko do vzduchu, až se jeho temná čepel zatřpytila, jako by v sobě zachycovala hvězdný svít. „*Hál rozhodným Waerlingům, necht' jsou kdekoliv.*”

Stříbrolist pozdvihl svůj dlouhý bílý kostěný luk a Aravan zdvihl kopí s křišťálovým hrotem a černou násadou. Společně s Riathou zvolali: Hál rozhodným Waerlingům, necht' jsou kdekoliv!

Alver s Dinlym se šklebili. Nix s Farlym a s Linnet po sobě pokukovali a krčili rameny, a Beau, Rynna a Tipperton odevzdaně povzdechávali. Baeroni, Dylvané, Liané a Trpaslíci jinde v táboře se ke zvolání obraceli a mnozí z nich souhlasně přikyvovali nebo pozvedali na pozdrav čapku.

Protože byl DelfLord Volki netrpělivý a naléhal, aby už byli zase na cestě, rozjela se kolona znovu k jihu. Ubírala se pahorkatinou nad břehy širokého říčního toku Argonu.

Projížděli touhle cestou celkem devět dní, po pravici měli řeku a po levici Obrín, jehož olistění v oněch časných listopadových dnech rezatělo, hnědlo a v kaskádách se snášelo k zemi.

Navečer devátého dne dospěli k severnímu výběžku Glaveských vrchů, k severní výspě Pellaru.

„Jak dlouho ještě pojedeme?” zeptal se Dinly.

Tip pohlédl na mapu. „Soudím, že už máme za sebou skoro polovinu cesty. Celkem pět set mil a dalších pět set je stále před námi.”

Beau se pustil do počítání na prstech. „A na cestě už jsme, nechtě mě přemýšlet, počítám, že osmadvacet dní. Kdy tedy dorazíme do Caer Pendwyr? Osm dní před prosincem?”

Linnet přikývla a dodala: „Dva dny poté, co projde Elwyddina luna příští první čtvrtí, pak bychom tohle opevněné město měli zahlédnout.”

„Nepřihodí-li se do té doby nic neblahého,” podotkla Rynna.

„Co by se mělo přihodit?” zeptal se Alver.

Rynna pokrčila rameny. „Zrovna jsem si jen uvědomila, že je Paní Štěstěna dost vrtkává.”

Mezi Warrowany se rozhostilo ticho.

„Járku,” ozval se nakonec Beau, „všimli jste si meče slečny Riathy? Tě jeho temné čepele i toho, jak jiskřila, jako by v ní byly polapené hvězdy?”

„Možná, že jde o jeden z oněch symbolů moci,” řekl Tipperton.

„Jako Aravanovo kopí?” zeptala se Rynna.

„Ono je symbolem moci?” zeptal se Dinly. „Chci říci, že jsem jeho křišťálovou čepel a černou násadu viděl, ale nemyslel jsem si, že by bylo nějak, ehm, zvláštní.”

„Och, je velice zvláštní,” řekla Rynna. „Temný krystal, který je k ebenově černé tyči připoután stříbřitým silveronem. Když jsem se ho na něj zeptala, řekl jen, že má Pravojmení.”

Dinly svažtil čelo. „Pravojmení?”

„Ano. Slovo, které vyvolává jeho moc.”

„Moc?"

„Dotkne-li se živého těla, ehm, *rozhoří se*. Viděla jsem Aravana něco takového provádět v bitvě... ještě před pádem Caer Lindor."

Dinly vsál vzduch mezi zuby a zašeptal: „'Kouzlo', jak říká Tippetton, ach, panebože."

Beauv pohled padl na sedlové vaky, kde měl uloženou svou červenou knížku. „Čarodějná prácička, což?"

Rynna obrátila ruku dlaní vzhůru. „Tohle neříkal."

Beau se zmařil a řekl: „Rád bych věděl, zda mají meč slečny Riathy nebo Stříbrolístův bílý luk Pravojmení, a pokud ano, co myslíte, že by mohly tyhle zbraně dělat, kdyby došlo k vyvolání jejich moci?"

Warrowané pohlíželi jeden na druhého, ale odpověď neměl žádný z nich.

Příštího dne se během putování kolony k jihu vynořilo z pahorkatiny téměř na šest set Baeronů, kteří se k ní přidali. Byli to ti, kteří se shromáždili na jihu Obrína a čekali na své bratry ze severu. Splynuli s Urelovým vojskem.

Kolona neustále postupovala k jihu: povozy, koně a poníci... tisíc Dylvanů, osm set Lianů, dvanáct stovek Trpaslíků, sto dvacet dva stovek Baeronů a osm Warrowanů, dohromady celkem pět tisíc dvě stě a osm bojovníků.

Sestupovali západním cípem Glaveských vrchů v jihojihozápadním směru a na večer čtvrtého dne cesty konečně dospěli k Pellarským planinám.

„Zbývá nám urazit ještě čtyři sta mil," řekl Tippetton, letmo vzhlédl od mapy a zahleděl se přes oheň na Bwen. „Odtud by měla být cesta o trochu snazší."

Bwen si navlhčila prst, nastavila ho do větru a rychle pohlédla na temné mraky ženoucí se přes měsíční úplňek k severovýchodu. Zavrtěla hlavou a řekla: „Pokud s sebou vítr přináší listopadové deště, tak ne."

Braec souhlasně zabručel a pak dodal: „Modlete se, aby spíš nesněžilo."

Rozpršelo se v noci, takže se zem do rána důkladně promočila. Přesto Bwen povozy roztáhla v dlouhé řadě doširoka tak, aby žádný nenásledoval ve stopě za jiným. Předvoj byl rozdělen na dvě části: jedna jela při západní straně trénu, druhá při východní. Hlavní jezdecké jádro jelo za povozy, což Bwen zdůvodnila slovy: „Nechci, abyste mi tam vpředu rozčvachtali dobrý podklad pro moje kola."

Vpředu bylo povoleno jet pouze průzkumným zvěďům, a to až po Bwenině prohraném sporu s kapitánem Durulem.

I přesto vozy zapadaly často, ale náhradní velcí baeronští koně je zase rychle vyprošťovali.

Po dva následující dny pršelo přerušovaně a vzduch byl zvlhlý ledovým listopadovým chladem, ale ráno poté se vyjasnilo. Půda zůstávala rozměklá, a proto vpřed postupovali v širokém rozestupu, aniž by se po celé dny odchýlili od jihu. Půda během té doby vyschla a tak Bwen pátého dne vyhlásila, že se opět mohou zformovat v kolonu, která neustávala směřovat k jihu. Během cesty oslovil Dinly Beaua:

„Už vím, co jste měl na mysli.“

Beau svažtil čelo a nechápavě se na něj zadíval.

„Myslím o tom trmácení přes půl světa,“ objasnil Dinly a rozmáchlým gestem obsáhl rozlehlou a jednotvárnou pláň, nic než žlutou travu, křovinu a občasné stromové shluky, kam až zrak dokázal dohlédnout. „Cožpak by mohlo být cokoliv nudnějšího než tohle neustálé pojíždění a táboření po celé dny a bez konce? Sotva potřebujeme neustále vyjíždět na průzkum po blízkém okolí. Vždyť můžete vlastně zahlédnou všechno, co k vidění je, aniž byste odtud patu vytáhli.“

Beau vyhlédl do mírně zvlněné krajiny, přikývl a řekl: „Přesto bych se ale, Dinly, raději nudil, než válčil.“

Linnet se na mládence zadívala a usklíbala se. „Myslím, drahý, že s tebou nebude nikdy nic nudné. Poklidné snad, ale nikdy ne nudné.“

Dále vzadu si povzddechla Rynna. Tipperton na ni pohlédl. „Rynno?“

„Och, jen mě tak zrovna napadlo, že se s každým dalším krokem stále víc vzdalujeme od Larky.“

Zatímco Tipperton přikyvoval, Rynna dodala: „Jenom další důvod, že si Modru zaslouží smrt... on i jemu podobní... včetně Gyphona.“

Tažení přes Pellarské planiny k Caer Pendwyr trvalo celkem čtrnáct dní a po celou tu dobu se zdálo, že se nic nemění, třebaže uráželi míli za míli. Ale patnáctého dne...

„Pohleděte vpravo, Tippertone.“

Tipperton s Lyrou na průzkumném výjezdu narazili právě podle očekávání na Pendwyrskou silnici.

Tipperton vzhlédl od téhle obchodní cesty a zadíval se k severozápadu, kde ve vzdálenosti asi jedné league- jezdcí,“ řekl, „a není jich málo.“

„Nějaká kolona,“ řekla Lyra.

„Přijíždějí na královu výzvu?“

Lyra si místo odpovědi zaclonila oči a zahleděla se na blížící se jezdce.

Tip vrhl znovu letmý pohled k severovýchodu, kde pláněmi táhla jeho vlastní kolona. „Vrátíme se a upo-“

„Ne, Tippertone. Ti, kteří přijíždějí po Pendwyrské silnici, jsou Elfové.“

„Elfové? Ale jak můžete-? Ach, ovšem. Elfí orlí zrak.“

„Mají vlajku: zeleň na šedém podkladu.“

„Zelená na šedé... Ardénské údolí! Pojďme jim naproti.“

Lyra zavrtěla hlavou. „Budou tu dost brzy.“

„Inu, nerozjedeme-li se jim naproti, tedy tohle.“ Tipperton zvedl ke rtům roh z černého vola a zvučně zatroubil.

Po dlouhé chvíli dolehl od silnice v severozápadním směru zvuk trubky tlumený vzdáleností.

Po něm se ozvalo zatroubení třetího rohu, tentokrát z plání na severovýchodě.

Lyra se ohlédla po vlastní koloně a pak se zasmála.

„Copak?“ zeptal se Tip.

„Vaše zatroubení,“ odpověděla Lyra. „Předvoj se zbraněmi v pohotovosti se

spěšně blíží."

Přes pláně se ve zpomaleném tempu hnali elfí koně a za nimi cvalem poníci Trpaslíků a mohutně dunící baeronští oři.

„No nazdar," řekl Tip s pohledem na rohu.

„Hai, alespoň jsme se konečně pohnuli," zvolal Ruar.

Urel s Durulem poplácali krky svých koní a souhlasně přikývli, zatímco DelfLord Volki jen něco zabručel.

Tipperton se snažil dívat kamkoliv, jen ne na ty, kteří na něj shlíželi včetně hihňající se Rynny a rozesmátého Beau.

Stříbrolist se zazubil. „Co říkáte, Tippertone, nerozjedeme se pozdravit mé příbuzné z Ardénského údolí?"

Tipperton vzhlédl a zadíval se na Lyra, která pokrčila rameny a pak přikývla.

Mládenec vyskočil na poníka a spolu s Vanidarem vyrazili kupředu, ale sotva urazili pár dlouhých skoků, Tipperton se ohlédl přes rameno za ostatními, přiložil ke rtům roh z černého vola a opět zatroubil.

Motající se předvoj vybuchl halasným veselím, kdežto DelfLord Volki sice znovu zamručel, ale na tváři se mu zjevil úsměv.

Počet Lianů z Ardénského údolí pod vedením alora Talarina činil celé čtyři stovky. Když se jeho síla sloučila s větší kolonou, zvýšil se celkový počet bojovníků této smíšené legie na pět tisíc šest set... a osm.

A třebaže mělo tohle vojsko dva kapitány, dva corony, jednoho DelfLorda a také warrowanskou velitelku, vojevůdcem byl zvolen Stříbrolist.

Pokračovali po Pendwyrské silnici směrem ke vzdálenému městu. Tip s Beauem obnovovali stará přátelství: s darami Alarií, Aris a Jaith a s alory Arandarem, Inarionem, Duronem a Flandrenou.

Když se toho večera utábořili, zašly Aris s Jaith k warrowanskému táborovému ohni. Aris objala Beaua a vyjádřila mu obdiv nad jeho objevem léku proti moru. Dlouho do noci pak spolu rozmlouvali o bylinkách a lécích. Jaith přinesla malou harfu, přisedla si k Tippertonovi a zahráli a zazpívali spousty písní, přičemž se k nim občas přidávala i Rynna se svou píšťalkou.

A Linnet odtáhla Rynnu stranou a něco jí pošeptala do ucha. Rynna se zazubila a uklidnila ji: „... Tohle jsou jen staré známosti, sestřenko, a i když ti připadá, že naši mužičci ostatní kolem někdy ani nevnímají, budeš to ty, k níž se Beau dnes v noci zase věrně vrátí, podobně jako ke mně jistě Tip."

O čtyři dny později, navečer druhého prosince, se kolona dostala na poslední z pustých planin pod městem Caer Pendwyr.

„Hmm," ozvala se zadumaně Rynna a zachmuřila se, „byla bych očekávala, že na výzvu Horního krále se dostaví víc vojska než jen naše legie."

„Možná, že jsme první," poznamenal Tip, i když o tom v hloubi srdce silně pochyboval.

Rynna přikývla, ale vzápětí dodala: „A možná, že jsme poslední. Dost brzy už to zvíme.”

Ještě ani nedomluvila a z předhoří už dolů sjížděli vyslanci. Během dvou svícin, zatímco Warrowané vytírali poníky, přicválal do jejich tábora dylvanský jezdec.

„Velitelko Rynno, vojevůdce Vanidar si žádá vaši přítomnosti.”

„Stříbrolist si mě žádá?”

„Ano,” odpověděl jezdec, „i s poníkem.” Bez dalšího slova pobídl koně a odcválal.

Při přehazování sedlové pokrývky přes poníkův hřbet pohlédla Rynna na Tipa a řekla: „Povinnost volá, drahý.”

Zatímco legie chystala na pláních ležení, vzal s sebou Stříbrolist šest zástupců: corony Eirona a Ruara, kapitány Urela s Durulem, DelfLorda Volkiho a velitelku Rynnu. Rozjeli se svahem k městu, aby si promluvili s jeho správcem.

„Jedeme sem celou tuhle cestu jen proto, abychom zjistili, že tu není?” zeptal se Dinly.

„Nač dobrého je výzva Horního krále, když se tu nezdržel?” zabručel mrzutě Alver.

„Obával jsem se toho, když jsem viděl, že jsme tu jediní,” ozval se Farly. „-Tedy naše legie.”

„Inu, není-li tady,” zeptal se Dinly, „tak *kde* je?”

„Tiše,” řekl Nix a potlačil zažívání. „Nechť promluví Rynna.”

Jitřními hodinami procházely na nebi chladné hvězdy. Stříbrolist s ostatními se vrátili pozdě a Rynna vzbudila Warrowany, aby si vyslechli, co se udalo.

A teď právě přihodila do ohně další klacek a řekla: „Královský správce Lord Voren nám sdělil, že se Blaine zdržuje na východ odtud u řeky Železy, nějakých sedm set mil daleko.”

„Ach ne,” záupěl Dinly hledící přitom na Beaua. „Další vzdálenost na půl světa. Já ne, uh, já...”

Rynna ho umlčela zlobným pohledem. „Pronásledoval tam Jižany od Gû-narringské soutěsky. Utekli před jeho vojskem... před tím, které prorazilo blokádu v soutěsce.

Nepřítel se dal na úprk k východu, král těsně za ním: prchal přes Valon a přes Argon. Pak Valonem a přes Železu, kde nyní setrvává.

A protože nepřítel střeží protější břeh a snaha dostat se přes řeku v téhle chvíli by si říkala o smrt, drží se král na téhle straně řeky.”

„Počkejte,” ozval se Farly, „oni u Argonu nekladli žádný odpor?”

Rynna zavrtěla hlavou. „Tutéž otázku jsem, Farly, položila Lordu Vorenovi, ale říkal, že nikoliv.”

„Teď ale střeží Železu?” zeptal se Farly. „Méně širokou a méně hrozivou než Argon?”

„Tak,” odpověděla Rynna.

„Proč Železu a ne Argon?” zeptal se Tip.

„Voren se domnívá, že proto, že mají za zády Hèlskou nístěj. Že prý je zastrašuje pouhé pomyšlení, že by měli ustupovat právě přes tuhle zlověstnou pustinu.“

Tip se trhaně probíral svými mapami a zamračil se. „Inu, v tomhle se Lord Voren neplete. -Chci říci v tom, že se Hèlská nístěj rozkládá hned za Železou.“

„Má král nějaký plán?“ zeptal se Nix.

„Ano,“ odpověděla Rynna. „Blaine se domnívá, že nepřítel už brzy nebude mít jinou volbu, než se hlídání opačného břehu vzdát. A protože v té pustině přežívat nedokáže, má málo zásob a za sebou jen Hèlskou nístěj, král prostě vyčkává. Hodně se to podobá obléhání, jen s tím rozdílem, že teď je v úzkých nepřítel.“

Beau si povzdechl. „Myslím, že nás čeká dlouhá jízda. Jak říká Dinly, dalšího půl světa daleko.“

Rynna se zazubila a zavrtěla hlavou. „Kdepak, Beau, tentokrát ne.“

Linnet se na ni zakabonila. „Ne? To budeme trčet tady?“

„Tohle bych také rád věděl,“ přidal se Nix. „Máme Horního krále opustit? Máme ho zanechat s nepřitelem na mrtvém bodě?“

„Naopak,“ řekla Rynna. „Víte, Stříbrolist má plán.“

Kapitola třicátá pátá

Příštího rána stanuli Warrowané na vysokých severních srázích předhoří a přihlíželi, jak z doků pod nimi svižně vyplouvá fjordlanderská dračí loď. Posádku tvořili lidští válečníci. Pomocí vesel dostávali dlouhou loď z Hilské zátoky na širé moře. Čtvercová plachta byla nastavena k zachycení větru. Válečníci měli po ruce ostatné kulaté štíty ze dřeva a za opasky sekyry. Brzy se už měla loď klouzavě rozplachtit indigovými vodami tmavomodrého Avagonského moře k východu. Ve středu lodi stálo půl tuctu koní, jeden od druhého oddělený štíhlými kládami upevněnými napříč od zábradlí k zábradlí. Na přidi stál Vanidar a vpravo za ním Aravan. Vojevůdce i jeho důvěrný poradce se vzdalovali od města.

Když klouzavě zmizeli z výhledu za ohybem předhoří, Rynna s povzdechem poznamenala: „Stříbrolist s Aravaneem jsou tedy na cestě za králem Blainem.”

„Myslíte, že ten jeho plán bude opravdu fungovat?” zeptala se Linnet. „Myslím použití těch dračích lodí jako pontonů?”

„Nevidím důvod proč ne,” řekl Nix. Pak ukázal dolů na přístavní hráz. „Podívejte, ještě teď tam dole nosí dělníci prkna lodním tesařům.” Muži na molu vláčeli k loděnici spousty stavebního materiálu.

„Vida,” ozval se Beau, „vypadají jako řetěz mravenců, který vláčí vybrané kousky ovoce do mravenčí kopy.”

„Pokud jde o práci těchto mravenců, doufejme, že ponese rovněž sladké ovoce,” podotkla Linnet.

„Ovoce, které má tohle přinést, bude spíš hořké,” poznamenala Rynna, „jde ale o úrodu, kterou musíme sklídit stejně.”

Dinly dlouze a nahlas zažíval. „Ach bože, myslím, že jsem si v noci moc neodpočal. Dnes jsme vstávali dříve než slunko. A když už o uplynulé noci mluvím, Rynno, nemohla byste zopakovat, jak k tomuhle všemu došlo? Víte, já byl dost ospalý a tak se mi zdá, že jsem při tom vašem vyprávění asi ledacos proměškal.”

„Mluvíš-li, Dinly, o časném vstávání, co kdybychom se rychle nasnídali a Rynna nám pak všechno znovu pověděla,” ozval se Beau. Pohlédl na Linnet. „Pořádný hrnek horkého čaje by mě mohl vzpamatovat.”

Přešli k poníkům, nasedli a pustili se k táboru svahem, jímž předešlého večera stoupal Stříbrolist se svými veliteli...

Tak tedy, sedmice s vlajkami Darda Galion, Darda Erynian, Ardénskému údolí a Kraggen-cor vyjela z ležení legie a zamířila vzhůru k Caer Pendwyr vojevůdce Vanidar, coroni Hron a Ruar, kapitáni Urel s Durulem, DelfLord Volki a velitelka Rynna.

Rynna se cítila tak trochu nepatříčně, protože žádnou vlajku neměla, ale tu neměli ani Baeroni a zdálo se, že jim vůbec nechybí. Stoupali svahem, až nakonec dospěli ke strmému valu, z něhož nalevo i napravo vyčnívaly násypy překlenující širí předhoří. Na třech místech podél hradby stály brány z masivních klád: vlevo uprostřed, vpravo uprostřed a v samotném středu. A nad nimi strážci v rudozlatých heroldských pláštích.

„Přijíždíme na výzvu Horního krále," oznamoval Stříbrolist strážcům nahoře, „a správce Lord Voren nás povolal na poradu. Já jsem vojevůdce Vanidar, lianský Hraničár," pokynul za sebe, „a tohle jsou ti, jejichž vojskům sloužím."

Rynna vytřeštila oči. *Tohle jsou tedy ti, jejichž vojskům slouží? Hmm! Osm Warrowanů. Pěkná armáda.*

„Vítejte, drahý pane Vanidare," zvolal dolů velitel brány, „bylo nám řečeno, abychom vás očekávali," při pohledu na Rynnu se mu oči rozšířily, „ale nikoliv elfí děcko, které přivádíte."

Než mohl Vanidar odpovědět, ozvala se Rynna: „Já nejsem elfí dítě, ale velitelka warrowanského vojska."

Kapitán vytřeštil oči a vydechl: „Waerlingové."

Když se vzpamatoval, obrátil se a přikázal cosi neviditelným vojákům pod sebou. Rynna mohla slyšet, jak se mříž s rachotem vytahuje vzhůru.

Projeli průchodem a za hliněným valem spatřili vztyčené řady stanů, mezi nimiž vlály z žerďí standarty označující ležení vojáků z různých zemí.

Rynna, která jela po Ruarově boku, prohodila: „Vidím, že většina vlajek nese zlatého ptáka Noha na nachovém poli."

„To je pellarionská vlajka," odpověděl coron. „Vlajka Horního krále. Ostatní jsou jen symbolickými silami, jež zde zůstávají jako příklad jednoty Svobodných."

„Také tyhle další počtem převyšují."

„Tak, jak to má být," odpověděl Ruar.

Coron Eiron, který jel hned vedle, vyprskl smíchy. Když se na něj Rynna tázavě zadívala, řekl: „Vidím, že měl Lord Voren zdravý rozum a oddělil Fjordlandské od Jutlanderských a také od Gelenderských." Rynna se zahleděla ve směru, v němž coron Eiron ukazoval. V jednom koutě tábora daleko vpravo byl modrobílý praporec, dále nalevo a napříč přes tento úsek vlál prapor v zelené, oranžové a žluté barvě a zcela naproti ve třetím koutě spočívala vlajka v červené, modré a bílé.

Eiron zavrtěl hlavou. „Řekl bych, že se tenhle smír udrží jen nesnadno."

„Smír?"

„Ano, jde totiž o staré nepřátele, nicméně dočasně sjednocené proti společnému nepříteli."

Ruar zavrtěl hlavou. „Lidé."

Eiron pozdvihl obočí. „Nezapomínejte, alore, že jsme kdysi bývali stejně bláhoví jako oni."

Ruar neochotně přikývl, zatímco pokračovali v další jízdě přes tábor.

Dojeli k další zdi, tentokrát kamenné a vysoké, a opět jim byl povolen průjezd střeženou bránou, za níž se prostíralo vlastní město s dlážděnými cestami, s budovami z kamene, cihel, tašek, omítky a jílu. Většina z nich se zdála navzájem spojena, třebaže tu a tam stály i samostatné stavby. Sem tam se klikatily úzké ulice a průchody a dlažba měla rozmanité barvy. Přízemní prostory mnohých domů zabíraly krámký, nad nimiž se bydlelo. Skleněné výlohy vystavovaly zboží, ruční práce řemesníků a umělců. Byli tam kloboučníci, mědikovci, obchodníci s látkami, krejčí, švadleny, výrobci nábytku a další.

Při podívané na tolik rozličných obchodů valila Rynna očka. Některé obchody se

nevyskytovaly jen v jednom vydání. Rynně se nikdy ani nezdálo, že by něco takového mohlo existovat. Od vesničky Pramenitky se tohle tolik lišilo. Neustále jeli dál a Rynna si mohla hlavu vykroutit, jak nad vši tou rozmanitostí žasla.

Dopravní ruch byl toho večera slabý. Potkali se jen s koněm zapraženým do vozu, který se kodrcal ulicemi. Šlo o cisternu na vodu. „Pendwyr nemá žádné studny,” řekl Eiron, „a proto se voda dopravuje z šachet a pramenů na Pellarských planích.”

„Není tak město zranitelné při obléhání?” zeptala se Rynna.

Eiron zavrtěl hlavou. „Vidíte ty střechy z tašek? Jsou opatřeny důmyslnými drážkami a stružkami z tepaného kovu, které svádějí dešťovou vodu do zásobních jímek. Voda z planin tuhle zásobu jen zvětšuje.”

„To musí jistě často pršet,” opáčila Rynna.

„Ano,” řekl Eiron. „Město potřebuje veškerou vodu z planin zřídka nahrazovat.”

„A co voda, která je zapotřebí k hašení požárů? Mají jí na tohle dostatek?”

Eiron se rozesmál. „Rozhlédněte se kolem sebe, maličká. Tohle město je z kamene, cihel a podobného materiálu... z takového, který nehoří.”

Rytina se upřeně rozhlédla a jediné dřevěné součásti, jež její zrak snadno objevil, byly dřevěné vchody a okenice pomalované zářivými barvami.

„Poté, co Chabbajští zničili Gleeds požárem,” řekl Eiron, „a sami byli zahubeni, přemístil Horní král Rolun svůj dvůr do pevností zdejšího předhoří. Při pomýšlení na právě ztracené město prohlásil „už nikdy víc” a nařídil, aby byly všechny stavby v Pendwyru postaveny z kamene, z cihel, a tedy z nehořlavého materiálu.”

„A tak se stalo a tak jest dodnes,” řekl Volki a zatvářil se nekompromisně. Projížděli městem dál.

Míjeli krámky a obchody, projížděli kolem restaurací, kaváren, čajoven, kolem hostinců a špeluněk, kolem rozměrných staveb i malých plácků, míjeli obchodníky s ovocem a zeleninou, ranhojiče a bylinkáře. A přešli také několik trhovišť, nyní, po skončení dne, prázdných.

Konečně dospěli k dalšímu průjezdu ve vysoké kamenné stěně, jež se táhla celou šířkou úzkého poloostrova. Vanidar se opět představil strážným, kteří je zase vpustili dovnitř. Za touto zdí se charakter budov změnil, protože zde byly: ohromná budova soudu, berní úřad, rozlehlá budova městské stráže s žalářem v patře, hasičský dům, knihovna, úřad pro sčítání lidu, archiv, shluk univerzitních budov a další takové stavby - zde se nacházela vládní prestiž, úřadovny a jednatelství země. I když se podle měřítka budov na tomto náměstí jevilo město působivě, připadalo Rynně chladné a strohé a bezmála ne tak zázračné jako městská část mimo něj.

A zatímco pokračovali v další jízdě, vystávala před nimi neostře pevnost Caer Pendwyr, vysoká citadela ze všech stran obklopená cimbuřovitou hradbou a s věží na každém ze čtyř rohů. Vše kolem zámku Horního krále. Když se k pevností přiblížili, dokázala už Rynna rozeznat, že spočívá na samostatné štíhlé skalní jehle, která se věžovitě tyčila z Avagonského moře dole. Vyztuženou vížku spojoval s předhořím most, který mohla zámecká obsluha stočit stranou a oddělit tak pevnost od předhoří.

V té chvíli most záliv překlenoval a na obou koncích byla stráž.

Uvedli svá jména kapitánovi, který přivolal dvě pážata, z nichž jedno poslal za Lordem Vorenem, aby ho přivedlo do komnaty v severní věži, zatímco druhé jim cestou dělalo průvodce.

Páže je provedlo chodbami a poté vzhůru točitým schodištěm do vysoké místnosti v jedné vnější věži. I když se Rynna důkladně rozhlížela, Volki prohlašoval, že jsou v severní věži s vyhlídkou na Hileskou zátoku.

Sotva tam dospěli, vstoupilo do dveří páže, které bylo posláno pro Lorda Vorena, a zadýchaně oznámilo, že se správce blíží. O chvíli později vstoupil postarší muž. Byl sice ochablý v ramenou, ale jasného zraku. Hlavu měl holou až na věnec zbloudilých bílých vlasů.

„Pojďte se posadit ke stolu. Netřeba stát, což? A neklame mě můj starý zrak? Neboje to mezi vámi opravdu waerlingská žena?“

Stařec se na Rynnu usmál a pokynul jí na židli vedle sebe. „Pojďte, pojdte, maličká, chtěl bych vás mít při sobě.“

„Ale drahý Lorde, jsem pouhou Warrowankou mezi corony, kapitány, DelfLordem, vojevůdcem a já-“

„Nesmysl,“ odbyl ji. „Elfy, Trpaslíky a dokonce i obři Baerony vídám skoro každý den... nu, každý den snad ne, ale jistě několikrát do roka... ale Waerlingy, to je něco docela jiného. A pak, páže říkalo, že jste velitelkou, což mi určitě dostatečně vyhovuje.“

Stříbrolist se rozesmál. „Ach, Rynničko, nevzdoruj Lordu Vorenovi, v tomhle má totiž pravdu.“

„Dáte si něco k jídlu? Ne?“ Voren se otočil k pážeti. „Hochu, ať pošlou jídlo... a čaj. A teď už si pospěš.“

Zatímco páže odběhlo do chodby, Voren se obrátil k ostatním a řekl: „A teď o vojáky, které přivádíte...“

„Jak se nepřítel vyhnul zmasakrování cestou k Argonu?“ zeptal se Volki a současně si prohrábl černý plnovous protkaný stříbřitými šedinami.

Voren ukázal na mapu v místě přivozu na řece Argon. „Po napadení zadního voje někteří zahynuli, ale většina unikla. Zdá se, že na ně čekaly prámy.“

„Že na ně čekaly prámy?“

Lord Voren obrátil ruku dlaní vzhůru. „Snad si je zhotovili pro případ vpádu do Pellaru.“

„Cožpak už to neudělali? -Chci říci, cožpak už do Pellaru nevpadli?“ zeptala se Rynna.

Voren zavrtěl hlavou. „Vyslali symbolické síly, nikoliv však skutečnou hrozbu.“ Voren učinil rozmáchnuté gesto. „Zdá se, že je spíš než dobytí města zajímalo zajetí samotného krále.“

Rynna svrážtila čelo. „Zajetí?“

Voren přikývl. „Kdyby Horní král padl do Modruových rukou, byla by to rána. Ale on je přelstil a zahnal nepřítele přes Argon.“

Volki zachmuřeně přikývl. „A jak se král s jejich odporem vypořádal?“

„Oni se mu na odpor nepostavili-“

„Oni se u Argonu nepostavili na odpor?“ skočila mu do řeči Rynna.

„-ale namísto toho utekli,“ pokračoval Lord Voren, „a svoje prámy a ostatní plavidla opustili.“

„Opustili? Oni je nezapálili?“ Coron Eiron se rozhlédl po ostatních. Všichni se tvářili stejně nechápavě jako on.

„Ne, nezapálili. Král Blaine vyslal přes řeku fjordlanderskou družinu, která prámy přeplavila zpět a využila jich k přeplavení vojska. I tak trvalo několik dní, než se všichni dostali na druhou stranu, tedy na pellarionské pobřeží. Mezitím získal nepřítel pořádný náskok, spěšně území přešel, překonal řeku Železu a dostal se do Garie za ní.“

„Král je nezachytil ani na blízkém břehu téhle řeky?“ zeptal se Durul.

Voren zavrtěl hlavou. „Ne. Dostali se na opačnou stranu ještě před jeho příchodem... a tam se sešikovali k boji.“

„Hmm,“ zahučel zamyšleně Ruar. „U Argonu se mu nepostavili, tuhle širší řeku překonali, ale teď se tak činí u Železy. Tohle je opravdu hádanka.“

„Ano,“ zabručel Volki. „Železa není Argon. Na šířku měří nanejvýš tisíc stop, kdežto Argon podél Pellaru mili či více.“

„Lorde Ruare a DelfLorde Volki, nezapomínejte, že mají v zádech Hèlskou nístěj. Král Blaine se domnívá, že se do téhle pustiny boji vkročit. Drží je v obležení.“

„Tahle Hèlská nístěj,“ ozvala se Rynna, „bojí-li se ji přejít, oč jde, jak vypadá?“

„Ach, příšerné místo, maličká,“ řekl Lord Voren. „Dívejte se na mapu, ale přitom mě poslouchajte, protože o tomhle vypovídá i nevypovídá: obklopuje ji pahorkatina a od Avagonského moře ji odděluje vysoká štítovitá stěna. Hèlská nístěj je děsivá průrva v zemi, deset leagues široká, čtyřicet dlouhá a nějakých tisíc stop hluboká zde při tomhle zúžení směrem k moři, ale tady střemhlav spadá na mili sem, kde se doširoka rozšiřuje v nesmírně rozsáhlou propast, která se prostírá až k severovýchodnímu konci. Ale na většině úseků má strmé nebo srázné svahy. V tamních hlubinách nic neroste. Zem je totiž žhavá, vyprahlá a rozpukaná, jako by pod ní hořel běsnící požár. A přes dno širokého zejícího úseku této zprahlé pustiny se táhnou celé leagues rozeklaných černých skalisek, narušené a roztříštěné hluboké strže, ohromné haldy, dlouhé zanesené strouhy, rozeklané trhliny a díry, které mizí v temnotě kamenné změti. Kdyby se někdo pokusil tyhle nesourodé úseky přejít, pouhých pár leagues by mu trvalo ujít celé týdny, a i kdyby se dostal na opačnou stranu, jeho šaty, vysoká obuv, samotná kůže, vše by měl na cáry. Za černými skalisky jsou tu a tam místa, kde k nebi občas vytryskuje vařící voda a na jiných místech jsou zase otvory, které na širé plošiny z měkké žlutohnědé horniny vyvrhují žlutou taveninu. Existují tam dlouhé třípytlivé hřebeny z krystalických shluků, jež jsou ostré jako nejostřejší čepele a také ježaté spáry vydechující odporné výpary a žhnoucí ohněm hluboko v bezedně propastných hlubinách. Nepozorného návštěvníka se po celé nístěji pokouší polapit bublající jezírka vřícího bahna nebo hustého prosakujícího černého dehtu, zatímco doutnající pukliny rozřáté v holé zemi chrlí navenek rozevlátý dým, který je černý, žlutý nebo šedý. Všude se táhne příšerný zápach. A za některých dnů je v téhle nesmírně rozsáhlé rozsedlině vražedný, protože výrony toho

ohavného kouře a zkažené výpary zaplní dolní oblasti na úpatí... někdy i celou Hèlskou nístěj... zhustí tam vzduch a hubí všechno živé. Proto i z dalších důvodů se Modruova armáda tohle území překročit obává."

Volki si odkašlal a ukázal na mapě na místo, kde bylo při severozápadním konci Hèlské nístěje vyznačeno město Rhondor. „Bývají nicméně dny, kdy touhle ohromnou rozsedlinou vane vítr. Tehdy se její zastrčená zákoutí natolik pročistí, že mohou rhondorští kovkopové těžít drahé nerosty, jež se tam vyskytují: bílý *foran*, žlutou *siarku*, mnohobarevný *sólas*-"

„Otráveného vzduchu se neobávají?" zeptala se Rynna.

Volki zavrtěl hlavou. „Stejně jako si v našich štolách počínáme my Chákka, také s sebou kvůli upozornění nosí v klecích kanárky. Rhondorské rudy, horniny a křišťál jsou nesmírně ceněny."

Rynna na něj pohlédla. „Bez ohledu na cenu toho, co se tam těží, zdá se, že jde o děsivé místo, ať s kanárky nebo bez."

„Ano, maličká, v tomhle se nemýlíte," řekl Voren, „proto se nepřítel nachází v obležení."

„Rozumím-li tomu, pak král nemá po ruce žádná plavidla," promluvil Urel.

„Má jich jen málo, kapitáne, ale při tak malém počtu jich nevyužije. Vrhout proti vyčkávajícímu nepříteli pouhou hrstku vojáků zaručuje jistou porážku. Proto tak neučiní. Pokračuje tedy v obléhání na téhle straně, protože tam, kde vyčkává nepřítel, není žádná potrava a jeho zásoby se ztenčují."

Stříbrolist, který stál u vysokého okna a shlížel na přístav pod sebou, se obrátil a řekl: „Pokud by se probojoval na opačnou stranu s malými ztrátami, zaměstnal by Blaine nepřítele?"

„Ovšem, Lorde Vanidare, zaměstnal."

Stříbrolist se pousmál a řekl: „Tedy dobře, pokud mi zapůjčíte všechny vaše lodní tesaře, veškeré vaše stavební dříví a pár bojovníků z vojska v ležení před vaší bránou, mám plán."

„... Takhle se to tedy událo," zakončila vyprávění Rynna. „Stříbrolist vysvětlil svůj plán a ostatní ho s ním ještě dále vylepšovali. Poté jsem se vrátila a všechno vám sdělila."

Rozhlédla se po ostatních a napila se čaje.

„A je to dobrý plán," prohodil Alver. „Nemám pravdu, Dinly?"

Ale mladík... právě ten, který Rynnu požádal, aby celý průběh porady zopakovala... právě tenhle mládenec s plným bříškem teplé snídaně už zase spal.

Uplynul týden a pak další, ale Stříbrolist s Aravanem se neobjevovali, a proto vojsko na pláních pouze vyčkávalo. Zato loděnice se podobaly horečně činorodému úlu, protože lodní tesaři pracovali ve dne v noci. Padesát dračích lodí se přeměňovalo a našif opatřovalo širokými díly z těžkých prken podobných vorařským. Ta se přibíjela k vyztužení tak, aby překlenovala prostor od jedné horní bočnice ke druhé a na yard po obou stranách přečnivala. Ostatní vorařské díly z vyztuženého prkení se nepřibíjely a později se usazovaly na ty na lodích, kde se upevňovaly velikými dře-

věnými šrouby skrze velké navrtané otvory.

K plavbě se rovněž chystalo šestnáct z ohromných gothonianských korábů, jejichž posádky byly rády, že je co na práci.

I když se Warrowané téhle práce neúčastnili, čas jim utíkal rychle, protože se za každého z těch dní s velitelčíným svolením vydávali na průzkum města Pendwyr, kde nad vším tím divem žasli včetně Rynny mezi nimi. Dosud se ještě nikdy neselekali s takovou řadou obchodů a obydlí, s tolika hostinci a noclehárnami, s takovou spoustou tržišť a dílen. Ale mnohé z nich byly jen málo zaplněny a některé měly zavřeno úplně. „To ta blokáda a požár lodí v Arbalinu,“ vysvětlovala Beth, servírka u Červeného měsíce, „je válka. Měli byste to vidět, když je mír lidé i zboží přichází z celého světa. Teď hlavně jen vojáci, námořníci a tedy bandy neurvalců, zvlášť setkají-li se náhodou v jednom lokále Fjordlandští s Jutlanderskými.“

„Už jsme slyšeli, že spolu nevycházejí,“ řekla Rynna.

„Že spolu nevycházejí to jasně nevystihuje. Kdyby nebylo městské stráže, došlo by podle mého na vraždění. I když jsem ráda, že tu městská stráž je, kromě hlídkování ve městě by potřebovala něco dělat.“

Rynna se pro sebe pousmála a pohlédla na Tippetona, aby jen zjistila, že se rovněž usmívá. „Ano, je válka,“ řekla posléze, „ovšem. Ráda bych město viděla v mírově době, když je plné až po okraj. Ale povězte mi, Beth, co chybí nejvíc?“

„Och, to je snadné, slečno: muzika. Harfy, flétny, loutny a bubny. A zpěv. Protože zemí zuří válka, bardové tudy sotva projdou, většinou proto, že se přidávají k boji.“

Té noci, sedmé po příchodu Stříbrolistova vojska, a také po devět večerů následujících, zněl Červený měsíc zpěvem a muzikou. Tippeton s Rynnou, Jaith a tmavovlasou Elissan zpívali a hráli... na loutnu, píšťalku, harfu a tamburínu... zvonivé melodie.

Hostinec byl nabitý válečníky, kteří si je přišli poslechnout. A za těch večerů nepropukla žádná šarvátka, protože vojáci v té době společně prozpěvovali. Dokonce i Fjordlandané s Jutlanderskými bujaře zpívali, třebaže z opačných stran lokálu, a přidávali se též Gelenderští mezi nimi.

Během jedné z přestávek na odpočinek, zatímco Tippeton s Beauem dlouhými doušky popíjeli pivo u nálevního pultu, shlukly se Jaith, Rynna a Elissan u jednoho stolu a občas vybuchovaly smichy. A když se Tippeton vrátil na pódium a vzal si loutnu, Rynna s píšťalkou přešla vedle něj a prohodila: „Tak ty tutláš, ehm, jistou koupel v Ardénském údolí?“

V okamžiku, kdy Tippeton divoce rudl a vrhal letmý pohled na Elissan, zahrála Rynna úvodní noty písničky „O panně a jinochovi.“ Osazenstvo lokálu se smálo a při důvěrně známém refrénu aplaudovalo. Mladík se písničky chytil až uprostřed prvního sborového zpěvu.

O tři dny později přijelo do ležení páže, vyhledalo mezi jinými velitelku Rynnu a předalo jí pozvání na zítřejší večer. Rynna si svolala všechny Warrowany. „Správce města Lord Voren nás zve na banket Zimního slunovratu do pevnosti na oslavu

Nejdelší noci v roce."

Dinly se zašklebil. „Celé vaše warrowanské vojsko?"

Rynna se rozesmála, přikývla a řekla: „Celou mou warrowanskou armádu."

Linnet protáhla tvář. „Och, já ale doufala, že se přidám k Beauovi a společně se podíváme na Trpaslíky při jejich půlnoční oslavě Zimního dne zasvěceného Elwydd. Chci říci, že i když nejsem Châk-Sol jako Beau, když si DelfLord Volki povšimnul, že jsem stoupenkyní Elwydd, udělil mi k tomu povolení. Nerada bych to zmeškala."

Tip se zachmuřil. „A já, Rynno, doufal, že bychom si spolu mohli projít sezónní proměnu s Dylvany a Liány. Také o půlnoci."

„Inu, pokud jde o mne, rád bych se připojil k oslavě v pevnosti," řekl Nix a Alver s Farlym souhlasně pokyvovali.

Rynna se usmála a pozdvihla pozvánku. „Žádný strach. Lord Voren totiž píše, že banket skončí pro všechny národy tak, aby si každý uctil Nejdelší noc v roce po svém."

Warrowané, Liané, Dylvané, Baeroni a Trpaslíci se v nočních svícninách ubírali k pevnosti. Na zem se snášel sníh a dal se zaslechnout tlumený zpěv zaléhající z bytů nad obchody, z nálevení, hostinců a útulků. Byl Zimní slunovrat, První vánoční svátek, který všichni i vzdor válce hodlali oslavit. I přesto byla některá obydlí tichá, i když v nich svíce hořely. Jejich obyvatelé totiž ztratili v bitvě blízce, a proto tyhle Vánoční svátky šťastně neprožívali.

Projeli ulicemi a minuli druhou kamennou zeď. Cestou na ně chladně shlížela tyčící se vládní průčelí. Konečně přejeli přes otočný most a vjeli na nádvoří, kde se jejich ořů ujalo služebnictvo.

Byli uvedeni do velkého hodovního sálu, kde hosty při vstupu ohlašoval komoří. Jak Rynna vcházela, majordomus zvolal: „Dámy a pánové, vážení hosté, představuji Rynnu Fenrush Thistledown a celé její waerlingské vojsko: pana Tippettona Thistledowna, pana Beaua Darbyho, paní Linnet Fenrush Darby, pana Nixe Fenrashe, pana Farlyho Bournea, pana Alvera Bruka a pana Dinlyho Rilla."

Jak Rynna s Tippettonem následováni ostatními sestupovali po třech stupních do vlastního sálu, zaznělo jím tlumené brebentění. Třebaže na sobě měli nejlepší kožené šaty, podobali se Warrowané spíše než věhlasným válečníkům nějakým bytostem z lesů. Protože byly hodovní stoly rozestaveny po obvodu, byl střed sálu volný a právě přes jeho širokou mramorovou podlahu se vydali k místům, jež pro ně byla vyhrazena. Cestou se na ně upíraly všechny zraky, neboť, jak už Lord Voren řekl, Waerlingové se na dvoře Horního krále objevovali jen zřídka. U stolu zjistili, že jsou jejich židle vzhledem k jejich sporému tělesnému vzrůstu vyvýšeny na podstavcích do náležité výšky. Do sedátek se ale museli šplhat jako malé děti. Především k pobavení ostatních hostů a rozpakům obsluhy, jež se domnívala, že myslela na všechno, třebaže se zjevně ukazovalo, že nikoliv. Přesto se zdálo, že je nutnost vyšplhat se do sedadel z míry nikterak nevyvedla a při usazování mezi sebou vesele klábosili.

Slavnost probíhala v plném proudu, když se náhle veliké vchodové veřeje se zaduněním rozlétly, konverzace ztichla, dovnitř se chvatně vřítíl komoří, udeřil dlouhou holí do podlahy a chystal se uvést jakési pozdní příchozí. Ale než ta slova mohla

jeho rty opustit, vykřikla Rynna: „Stříbroliste, Aravane, vy jste se vrátili!“ Oba Liane mezitím rázně přešli předsáli a právě sestupovali po stupních do sálu.

„Lord Vanidar a Lord Aravan,“ ohlásil komoří a poklepal holí o zem, ale jeho slova se ztrácela v pozdravném šumu.

Stříbrolist seťrál z kabátu sních, přešel do středu sálu a tam pozvedl ruce. Když se rozhostilo ticho, řekl: „Horní král Blaine je v pořádku a zaslíká vám pozdravy s přáním všeho nejlepšího u příležitosti dnešního Zimního slunovratu.“

Mezitím, co zprávu častoval opakovaný jásot, zachytila Rynna Aravanův pohled. [Náš plán?] vyslovila její ústa nehlasně.

Přikývl.

Rynna se obrátila k Tipovi s ostatními a s úsměvem jim twylsky sdělila: [Nachystejte si praky a šípy, mé warrowanské vojsko, neboť král s plánem souhlasí.]

Možem se na lodích přeplavovala armáda o síle osmi tisíc šesti set a osmi bojovníků. Rotila čítala na padesát dračích lodí, z nichž na pětadvaceti byla fjordlanderská posádka a na zbylých pětadvaceti jutská, dohromady tři tisíce válečníků, kteří měli lodě opustit na řece Železe a postavit se tam do střehu proti nepříteli. Všechna tahle dlouhá plavidla nesla části přemostění připomínající vory, jichž byl k uskutečnění Stříbrolistova plánu dostatek. Zbývajících pět tisíc šest set a osm válečníků bylo rozptýleno po šestnácti ohromných gothonianských korábech včetně jejich koní, poníků, náhradních a tažných zvířat a rovněž povozů.

Tyhle obrovské lodě měly od příděl po zád' bezmála dvě stě stop délky a nějakých šedesát stop na šíř. Každá měla celkem pět palub, horní a čtyři pod ní. Z těchto čtyř spodních palub byly tři přednostně vyhrazeny pro koně, poníky, potravu a vodu, ale přechovávaly se tam rovněž některé povozy a zásoby. Zbylá paluba sloužila pro válečníky, námořníky, vozy a zásoby. Před naloděním se ohromné koráby po čtyřech, pod plachtou, vesly a v zápřahu za džunkami, dopravily podél dlouhého kamenného doku, tam se v lodních bocích otevřely široké vchody a ven se spustily dlouhé lodní lávky. Válečníci po nich vyváděli koně a poníky do sledů úzkých stání, celkem až čtyři sta ořů, jejichž množství se rozmísťovalo po třech určených palubách, zatímco přidružení válečníci se měli tísnit pouze na jedné. Pak se nahoru vytáhly vozy a nakonec tam válečníci nanosili jejich náklad.

Prosté nalodění všech lodí plným počtem koní, poníků, válečníků, povozů a zásob trvalo celkově tři dny, ale na moře vypluli hned za příštího odlivu, právě po východu slunce dne následujícího. A když dopluli do vod Avagonského moře, stočili se k východu. Rychlé dračí lodě obklopovaly pohupující se gothonianská plavidla a připomínaly paladýny ochraňující královny.

Plavba k Železe jim měla v závislosti na příznivém větru trvat asi týden. A tak neustále směřovali na východ, až se nakonec stočili k severu. Cílem obřích lodí byl přístav Adeo hned na bližším břehu Železe, zatímco cíl dračích lodí ležel za ním.

Proplovali modrými vodami Avagonského moře tři dny. Vítr vál svěží a do plachet, počasí zůstávalo pěkné. V dáli na levoboku loďstva se táhlo pellarské pobřeží, které se vzad posouvalo jen zvolna, zatímco se obří lodě s doprovodem plahočily

dál. Warrowané se často shromažďovali na přídi svého ohromného kymácejícího se plavidla a pozorovali, jak pod nimi průzračnou modrou vodou klouzají delfini.

Čtvrtého dne odpoledne se k nim u příďového zábradlí připojili Volki, Gildor a Riatha. Dlouhou chvíli přihlíželi, jak delfini plavou před přídí, pod ní a jak ji obeplovávají, jak se tu a tam potápějí, aby hned zase vyskočili přes nízké vlnky a vlny, které před sebou příď vytlačovala.

„Kéž bychom si uměli hrát jako oni," poznamenala Linnet zadumaně.

„O válce nic nevědí," řekl Volki.

Riatha na něj pohlédla. „Ale vědí, DelfLorde. -Tedy, o válce."

„Že vědí?" ozval se Tippeton s vykulenýma očkami.

Riatha se usmála. „Ovšem, protože občas svádějí boje se žraloky a jinými masožravci, zvláště, ochraňují-li své mladé. Zeptejte se Aravana, ten to ví."

„Nevládnou ale zbraněmi, velkými obléhacími stroji ani ničím podobným," zabručel Volki. „Žraloci jim na vrata nepřiplavou zabušit tak jako Mizeráci nám."

Rynna se zachmuřila. „Jakpak to, DelfLorde?"

„Přitáhl s ohromným beranidlem a pokoušeli se jím prorazit do Kraggen-cor."

Gildor pozdvihl obočí. „Obří beranidlo?"

„Ano. Přitáhl ho Ogruj. Bylo na kolech, pod štítem z mosazi a železa, mělo železnou hlavici ve tvaru připomínajícím mocnou pěst a bylo upevněné na konec mohutného dřevěného trámu," odpověděl Volki, zaťal levačku v pěst a na ukázkou ji vymrštil před sebe.

„Ajaj," zaúpěl Gildor. „Zlá věc tohle beranidlo. Říkají mu Drtič, ale já ho nazývám Děsným."

„Vy ho znáte?" zeptal se Tippeton.

Gildor přikývl stejně jako Riatha a řekl: „Mnohá brána se už rozštípla a mnohé město padlo před jeho tvrdým nárazem. Ponurý byl kdysi dávno den, kdy prorazil bránu města Duellin."

„Nebylo na Atale?" zeptal se Tip.

Riatha přikývla.

Tip rychle pohlédl na Gildora, pak zpět na Riathu. „Vy jste tam byla, když to beranidlo prorazilo bránu?"

Riatha zavrtěla hlavou. „Ne. Ale Réin, má matka, ano." Dotkla se jílce svého meče s úchopem z jantaru. „Nosila Dunamís, meč, který v Duellinu vykoval Dwynfor, nejskvělejší mečíř ze všech."

Volki zamručel a přikývl. „Dokonce i my Châkka uznáváme, že je Dwynfor mistrem všech mečířů."

„Ale co Drtič a ta brána?" zeptal se Nix.

„A kdo Duellin přepadl a proč?" dodal Farly.

Riathiny stříbřitě šedé oči potemněly. „Byl to Modru, tedy, jeho lokajové."

„Já to tušil," ucedil Volki.

„Sakra," zabručel Dinly. „Zase Modru. Jednou ho někdo zabije."

Gildor zavrtěl hlavou. „Nebud'te si tak jistý, přáteli, protože zrůdy se rodí neustále... či se v ně samy přetváří."

„Tak či onak," ozval se Farly hledící na Riathu, „znovu se ptám: proč by Modru

napadal Duellin? Jen z pouhé zášti?"

Riatha učinila drobné zamítavé gesto. „Třebaže snad součástí mohla být i zášť, není to vše. Tohle mi vyprávěla matka:

„Někdy počátkem První Éry přišel Modru do Duellinu, aby od Dwynfora nakoupil chladné zbraně: sekyry, meče, kopí, bodce a jiné takové. Ale Dwynfor mu žádné nevykoval, protože Modru už tehdy patřil mezi vyvrhele. Proto se obrátil na jiné kováře, na nemenší kovářku Gilian, ale ta neměla ve městě nic, co by Černému mágovi pomohlo.

Modru se rozzuřil, přísahal, že se pomstí, a odplul. O několik století později došlo na ostrůvku ke vpádu Zplozenců, Pirátů a lidského pokolení ze vzdáleného Jún-gu. A mezi obléhacími stroji přepravovali také Drtič.

Bum! bušil do brány, *bum!* a *bum!* a *bum!* Nakonec duellinská brána pod jeho zlověstnou pěstí uváděnou v pohyb Trolly padla.

Trhlinou se dovnitř hrnuli Rûptové, Piráti a Júngariané.

Byla to lítá bitva, bez úporného boje se neobešla žádná ulice, žádná budova, ani krok. Přesto Zplozenci, Kistanští a Júngarští získávali převahu, neboť obránce převyšovali počtem.

Probíjeli si cestu ke zbrojárnám Dwynfora, Gilian a dalších vyhlášených mečířů.

Než dorazili Liané z Darda Immer a společně s duellinskými obránci zahnali útočníky zpět na moře, byly ztraceny tři čtvrtiny města.

Odpluli poražení a mocnou pěst vzali s sebou.

Tak praví Réin, v té době Lianská Hraničářka, tak praví Réin, má matka."

Všichni shromáždění upadli v mlčení, které narušovaly jen skřípot lanová, dřeva a šum vody podél trupu.

„DelfLorde Volki," ozval se konečně Beau, „povězte mi, prorazil Drtič vrata Drimmen-deeve?"

Volki zavrtěl hlavou. „Ne. I když šlo o citelné poškození, slovná brána *Daûn* stále stojí."

„Aj," ozval se Gildor, „mocná jsou díla Trpaslíků, přestojí-li takový zlý symbol moci."

„Châkka cor," řekl Volki.

Rynna pohlédla na Tippetona s pozdvihlým obočím. „Moc Trpaslíků," přeložil mladík.

„A kde je Drtič teď?" zeptala se Linnet. „Zničený, doufám."

Volki pokrčil rameny. „Protože ho Zplozenci po porážce odnesli, nevím. I když jsme je dostihli, Drtič nikde poblíž nebyl. Myslím, že leží opuštěný a ztracený kdesi mezi ponurskými skalisky."

Zatímco jim vítr nad hlavami pocukával plachtovím, opět se všichni odmlčeli. Konečně se jílců svého meče a tesáku dotknul Gildor a pronesl: „V Duellinu byly ukuty i Strast a Zhouba."

Riatha vytasila z ručně zdobené pochvy vlastní meč s jantarovou rukojetí a řekla: „Tak jako i Dunamis." Přízračná čepel se zablyštěla, jako by byla plná hvězd.

Volki vytřeštil zrak a zasípěl: „Temný silveron! Váš meč je z temného silveronu, slečno Riatho."

Beau se tázavě zahleděl na Tippettona, který pokrčil rameny.

Ale jejich výměny pohledů si povšiml Gildor. „Přizračné hvězdné stříbro je, přátelé, ze všech kovů nejvzácnější.“

Volki přikývl. „V Kraggen-cor se žily hvězdného stříbra vyskytují. Proto Modru obléhal mou državu. Bažil po něm.“

„Chtěl se ho zmocnit, aby si ukul vlastní zbraně?“ zeptal se Nix.

Volki obrátil dlaň vzhůru. „Poté, co jsem si vyslechl o jeho snahách v Duellinu, se tohle jeví jako nejpravděpodobnější. Z žádného jiného kovu totiž nevykováte tak mocné zbraně. Pouze z hvězdného silveronu, jehož ložiska spočívají hluboko v nitru mé državy.“ Rychle a s úctou pohlédl na Riathin meč a dodal: „Ale valoun temného nacházíme jen občas, nikdy žádnou žilu. Slečno, tuhle zbraň opatrujte, protože je nade vše drahocenná.“

Riatha přikývla a zasunula meč zpět do pochvy.

Gildor si povzddechl. „Běda, už nikdy se v Duellinu atalarianské meče kovat nebudou, neboť ostrov je pohroužen v moři.“

„Slečno Riatha,“ zeptala se po chvíli Rynna, „zachránil se jako jediný Talar?“

Riatha zavrtěla hlavou. „I jiní, ale nesmírně málo. Talar říkal, že se s jedním takovým setkal cestou přes Gothan. Jmenoval se Othran. Byl to věstec, Mág. Vyhlížel strašlivě zuboženě, ale pomoc odmítal. Tvrdil, že po čemsi pátrá. Poté se nechal odnést kamsi na východ k Rianu. Neřekl, co hledá, takže Talar neví.“

„Pane na nebi,“ ozval se Alver, „říkáte, že něco hledal. Rád bych věděl, co mohl být tak důležité, že odmítl pomoc.“

Než mu mohl kdokoli odpovédět či jeho výrok zvážit, ozvaly se rozkazy, po nichž na palubu vybíhali námořníci, odvažovali lana a stáčeli plachtoví, vše jen proto, aby změnili kurz. Konečně totiž obepluli Pellarionský mys a nyní se stáčeli na sever k řece Železe.

Když lodě konečně zakotvily u opuštěného přístavního města Adeo, večerní oblohu zatahovala pádící mračna. Jeho dlouhé kamenné molo se rozpadalo, ale pro nadcházející úkol svou pevností dostačovalo. Warrowané postávali na palubě a sledovali, jak jsou dvě ohromná plavidla manévrována k doku. Od severovýchodu vál vytrvale mrazivý vítr.

Volki, který stál opodál, zabručel: „Ten vítr od Garie nevěstí nic dobrého.“

Beau se zhluboka nadechl. „Myslíte, že teď Modru vyvolává vánici? Víte, prý je pánem zimy.“

Volki pozdvihl ruce, ale jinak neodpověděl. Všichni Warrowané se zahleděli k nebi, zimomřivě se zachvěli a těsněji si k sobě přitáhli kabátky.

Sychravý vítr vát nepřestával a neustával hnát po nebi ani tmavá mračna.

Byl poslední den roku, závěrečný prosincový den, poslední den dvoutisícího stého devadesátého osmého roku Druhé Ěry říše Mithgar. Zítřka měla být do doku vtažena jejich loď... a z ní vylodění jejich oří a proviant... zítřka, první den Nového roku, prvního ledna roku dvoutisícího stého devadesátého devátého, první den pátého vražedného roku nesmírně a strašlivě války.

Kapitola třicátá šestá

Vyloďení koní, poníků, válečnicků, povozů a zásob trvalo celkem pět dní. A po celou tu dobu neustával od Garie vát studený vítr, jenž však na svých perutích žádný sníh nepřinášel, i když nebe obtěžkávala temná mračna a vzduchem se šířil odporný zápach síry, strusky a železité příměsi, jež svou pachutí připomínala čerstvě rozlitou krev.

„Takhle páchne Hèlská nístěj, jak jsem alespoň slyšel," poznamenal Talar ráno onoho prvního dne. Postával zrovna u horního zábradlí a pozoroval vyloďování.

„Není divu, že nepřítel tváří v tvář králi Blaineovi odmítl kamkoliv dál ustupovat," podotkl Dinly s nosíkem nakrčeným odporem, „čeká-li na něj tenhle puch."

„Nejde jen o tenhle zápach, maličký," řekla Riatha v okamžiku, kdy se opírala o zábradlí po bratrově boku.

„O víc než o tenhle smrad?"

„Ano. Kdyby vás tamní výpary bez Špetky čistého vzduchu k dýchání polapily, značí ten zápach smrt."

„Panebože," zhrzil se Dinly a obrátil se k Rynně. Když přikývla, dodal: „Když jste o tomhle vyprávěla, určitě jsem zdřímnul."

„No tak, brachu," řekl Nix a pokynul rukou k velikému svitku lana, „sedni si se mnou a já ti Rynnino vyprávění zopakuji, ale musíš mi slíbit, že už tentokrát nezaspíš."

Když se oba Warrowané vzdálili, ostatní se znovu obrátili k rozpadajícímu se kamennému molu a sledovali, jak je k němu naváděna další ohromná rozkymácená loď.

Konečně došlo k vyložení všech lodí. Každý kůň či poník musel ale po vyloďení celý den posečkat, aby se vyrovnal s kymácivým účinkem lodi, neboť, jak mezi kletbami prohlásila velitelka trénu Bwen: „Něco se ořům na těch kocábkách nelíbí, a proto je nutné den počkat, než se jim do kopyt vrátí cit."

Šestého dne Nového roku ráno, když už si poslední vyloďení koně i poníci odpočali a opět získali v kopytech cit, vzali si Aravan s doprovodem ty nejdéle odpočaté a odjeli. Pustili se vzhůru Námořní silnicí podél břehů Železy k táboru Horního krále vzdálenému odtud nějakých třicet leagues. Chystali se králi Blaineovi sdělit, že je k zahájení plánu všechno připraveno.

Fjordlandské a jutlandské dračí lodě zůstaly prozatím zakotvené, ale přidělování plošin napříč, od bočnice k bočnici, na nich neustávalo. Nazítří měly ale tyhle rychlé lodě kotvy zvednout, odplout půl míle na sever k říčnímu ústí, stočit se k severozápadu, vplout na řeku a pustit se proti proudu ke zvolenému místu.

Nazítří se měla na místo srazu rozjet také Stříbrolistova legie.

Noc však ještě měla přečkat v opuštěném přístavním městečku Adeu.

V noci se Beau polekaně probudil a s trhnutím se posadil. Linnet vedle něj se pohnula a otevřela oči. „Copak, drahý?" zeptala se.

„Já nevím," řekl Beau a rozhlížel se ležením s dohořívajícími ohni a přízračnými

siluetami rozptýlenými mezi opuštěnými stavbami. „Myslel jsem, že slyším...”

Znovu se natáhl. „Vida, už je to tu zase.”

„Co?”

„Přilož ucho k zemi, drahá.”

Jak Linnet sklonila hlavu a zaposlouchala se do země, vytřeštila oči. Z její hloubi vycházel nejasný poklep. Rytmický, typický, jako když někdo kope... nebo dává znamení.

Beau se pozvedl na loket. „Nevíš, nejsou-li někde poblíž Sténající Balvany?”

Aniž by Linnet zvedla ucho od země, odpověděla: „Tohle není jejich řeč. Podobá se to spíše- Panebože, je to pryč.”

Beau rovněž přitiskl ucho k zemi, chvíli neklidnému tichu země naslouchal a pak řekl: „Inu, ani o dusot kopyt nešlo, jeho zvuk v zemi jsem už slyšel. Ten je spíš než tenhle dunivý.” Svrástil čelo a pak pozvedl obočí. „Járku, myslíš, že někdo kope chodbu?”

Linnet vstala. „Sežeňme Rynnu a zajdeme si pak promluvit s DelfLordem Volkim. Bude tenhle kutavý zvuk znát.”

„A říkáte, že byl rytmický?”

„Ano, DelfLorde,” odpověděla Linnet.

„A byl výrazně zvonivý, nešlo o klepot?”

Linnet přikývla.

Volki se obrátil k poradcům Braggovi a Helkimu a řekl: „Utrunijové.” Neptal se, jen to konstatoval.

Oba souhlasně přikývli.

Linnet pohlédla na Beua s vykulenýma očkami.

„Skalní obří?”

„Ano, Skalní obří,” zachrčel Volki, „... tomu, co jste totiž popsali, říkáme utrunijská znamení. Hodně připomínají zvuk vydávaný při dorozumívání poklepem kladiva-”

„Dorozumívání poklepem kladiva?” zeptala se Rynna s Tipem po boku.

„Ano. My Chákka se klepáním kladiva o skálu dorozumíváme často, i když v tomhle případě se domnívám, že jde o dorozumívání Skalních obrů. Čas od času ozvěnu takového klepání slyšíme v našich državách.”

„Rozumíte mu?” zeptal se Tipperton.

Volki lítostně zavrtěl hlavou.

„Ale proč jsou zde?” zeptala se Linnet.

„Neexistuje žádná záruka, že jsou nablízku,” řekl Bragga a prohrábl si rukou černé vlasy. „Znamení Utrunijů mohou doléhat zdaleka, pevná skála je zemí nese na vzdálenost mnoha leagues.”

Volki přikývl. Jeho temný zrak vrhal ve svitu ohně černé záblesky. „Někteří tvrdí, že prý klepot Skalních obrů dokáže dolehnout přes celý svět.”

Tip si povzdychl a zadíval se na Beua. „Doufám, že přicházejí na pomoc.”

Helki si pohladil šedý plnovous. „Kéž by, protože jsou-li Páni země nablízku, zlo prý prchá.”

Beau se zakabonil. „Páni země? Utrunijové? Skalní obři?"

Helki přikývl.

„Doufejme tedy, že zlo opravdu prchá," řekl Beau.

Helki pokrčil rameny. „Možná jde jen o báchorku starých Châkia."

Rynna se zachmuřila a pohlédla na Tippetona. „Tlachání stařen," odušil.

Rynně se v očích zlostně zablýsklo a stočila pohled na Helkiho.

„Ovšem, tlachání starých Châkia. Pane Helki, naslouchejte jejich slovům a vězte, že nejeden takový příběh vychází ze skutečnosti bez ohledu na to, zda jej vyprávějí stařeny či nikoliv."

Helki pozvedl ruce, aby dal najevo, že se vzdává, a Volki se rozesmál. Když se ovládl, řekl Rynně: „Velitelko, jste si jistá, že nejste Châkian v přestrojení?"

Rynně z očí vymizel náhle vzplanulý hněv a usmála se. „Z Tipova vyprávění vím, že na to jsem příliš malá, i když ne o moc."

„Ale stejně skvostně nádherná," podotkl Tip.

Volki, Bragga a Helki sebou škubli. Volki se zatvářil upjatě a pronesl: „Châk-Sol Tippetone, takhle se nevyjadřujeme."

Tippetton se nechápavě zamračil, letmo pohlédl na Rynnu, ale přikývl na souhlas.

Na okamžik se rozhostilo nepříjemné ticho, které posléze porušil Beau, když dlouze zažíval a prohlásil: „Inu, ať už je tomu se Skalními obry jakkoliv, já jdu na kutě."

Volki přikývl. „Ovšem, všichni si musíme odpočinout, protože zítra hned za úsvitu se vydáváme dál."

„Ale co ti Utrunijové?" zeptala se Linnet.

Volki rozhodil rukama. „Paní Linnet, co byste si přála, abychom udělali?"

Linnet pohlédla na Beua, pak na Rynnu a poté na Tipa.

„Inu... ehm... hm. Myslím, že nic podniknout stejně *nemůžeme*."

Volki se zašklebil. „Přesně tak."

Konečně nadešlo svítání sedmého dne Nového roku, dračí lodě vykasaly plachty a vypluly k ústí Železy. Současně vsedla na oře válečná kolona a rovněž se vydala na cestu. Trpaslíci s Warrowany na ponících, Elfové na bujných koních, Baeroni na robustních válečných koních a jako poslední Bwen se svým trémem.

Pokračovali vzhůru po obchodní cestě zvané Námořní stále dál na severozápad, po cestě počínající v přístavním městečku Adeu a končící v riamonském Daelu. Město Rhondor stálo na opačném konci Hèlské nístěje a nebylo ničím víc než první běžnou zastávkou.

Nepřestávali směřovat k severozápadu. Ujížděli lenivým tempem. Flotila z dračích lodí, která už nyní plula vzhůru řekou, s nimi udržovala souběžnou rychlost. Opodál stranou, vpředu a vzadu od kolony se na bujných koních drželi elfí zvědové. I když velitelka Rynna namítala, že by měli vyjet na průzkum i její warrowanští zvědi, Stříbrolist poznamenal, že narozdíl od pahorkatého terénu opačného břehu je krajina, již se ubírají na tomto břehu řeky, plochá, a proto v ní lépe poslouží svižní koně. Warrowané tedy jeli na ponících mezi vojskem Trpaslíků.

Tímhle tempem se záměrně ubírali po celý den, a když nastal večer, urazili celkem dvacet pět mil a tedy poloviční cestu k cíli. Dračí lodě připluly k jižnímu břehu a legie se utábořila na noc.

Studený vítr z Garie neustával vát a nepřestával před sebou hnát temná mračna.

Za svítání se znovu rozjeli k severovýchodu, a když se snesl večer, dospěli už při Železe k místu, které Stříbrolist s Aravanem před několika týdny zvolili. Tady se totiž říční břehy po obou stranách strmě zvedaly do výšky asi osmi stop a řeka zde plynula mírně korytem o šíři přibližně tisíce stop.

První z dračích lodí, kterou byla jutlanderská, se v temnotě se zakrytými svítilnami a pokradmu srovnala souběžně s levostranným do výše trčícím břehem, kde zakotvila. Poté došlo k vysunutí horní plošiny na souš, k jejímu upevnění k plošině na palubě pomocí velkých dřevěných vrutů. Otvory opačného konce plošiny, který již spočíval na souši, byly současně protaženy kůly s hlavicemi a zatlučeny do země. Pak následovalo upoutání druhé, tentokrát fjordlanderské lodi podél předešlé. Její horní plošina byla vysunuta tak, aby obě lodě navzájem spojovala, a pak se upevnila těžkými dřevěnými vruty. Třetí dračí loď... jutlanderská... přirazila ke druhé a znovu proběhlo upevnění plošiny, jež obě překlenovala. Takhle to pokračovalo dlouho do noci. Střídavě se přidávala vždy jedna z fjordlanderských a pak zase jutlandských lodí: zakotvení se usnadňovalo zapíráním vesel proti mírnému toku proudu asi na lodní délku proti proudu, následovalo popuštění poutacího lana a povolení veslařů v úsilí. Loď se po proudu svezla zádi podél předešlé a ukotvila se tak, aby se její plošina dala spojit s předcházející. Tímhle způsobem překlenovala řeku jedna plošina za druhou.

Warrowané se dívali dlouho, ale posléze jim Rynna zavelela k odpočinku. „Nezapomínejte, že se na protější břeh rozjedeme spíše než za úsvitu ještě za tmy. Kraj tam totiž tvoří křivolaká pahorkatina, v níž se budeme opět věnovat průzkumným výpravám, a proto si přeji, abyste byli odpočatí.“

Uchýlili se tedy ke svým pokrývkám. A protože rychle usnuli, nezaslechli nevýrazný klepot v hloubi země. Zaslechli jej ale Volki se svými rádci. Pohlédli na sebe a souhlasně přikývli. Znamení opravdu vydávali Utrunijové.

Krátce po půlnoci došlo k přidružení poslední - fjordlanderské lodi, z níž byla vysunuta zvláštní plošina a upoutána k souši protějšího břehu hluboko zatlučenými hřeby.

Celkově bylo k překlenutí obou břehů třeba šestařiceti dračích lodí a sedmdesáti tří plošin, z nichž osmnáct bylo jutlandských a osmnáct fjordlandských. Zbývající dračí lodě stály na kotvě připravené zaskočit v případě potřeby. A se sekýrami a ostře jezatými oblými dřevěnými štíty v rukou stanuli v noční temnotě na vzdáleném břehu Fjordlandští s Jutlandskými. Už v době, kdy se přes pontonový most z dračích lodí vydala za svitu stíněných luceren legie, zaujímal v nepřátelském území obezřetný střeh.

První přejížděli na opačnou stranu Dylvané s Liany, protože viděli ve tmě lépe než Trpaslíci, Warrowané nebo lidé. Elfové přejížděli most na svých bujných koních

s tasenými meči, s napraženými kopími a šípy na třetivách luků. Někteří z Hraničářů měli třpytivé náprsní krunýře, ale většina z nich jen kožené.

Za Elfy jeli Trpaslíci na ponících vyzbrojení kušemi, sekýrami a s válečnými mlaty ve střehu. Měli na sobě drátěné košile z černého kovu a z téhož materiálu helmice na hlavách. Měli zaujmout obvodové postavení uvnitř elfího. Spolu s nimi pontonový most přejížděli Warrowané. Po nich následovali Baeroni na mohutných ořích, obří lidé s mlaty, řemdichy a cepy, kteří přijížděli zaujmout obvodové postavení spolu s ostatními.

Než ale přejeli, rozbřesklo se a warrowanští i elfí zvědi se už mezitím rozjeli na průzkum křivolaké pahorkatiny.

Právě když se do přejíždění mostu pustil poslední z Baeronů, zaznělo zvučné zatroubení signálního rohu. Přes kostrbatý vrch se přehoup! Tipperton na poníku a jeho roh z černého vola vytruboval na poplach. I z dalších míst se cvalem blížili poníci, na jejichž hřbetech se nížce krčili Warrowané. Hned za nimi přijížděli Elfové.

A kdesi daleko mezi kopci se ozvalo matné vytrubování rohů a ryk bezpočtu hlasů... *Rakka! Rakka!* Vzápětí se přes hřebeny vyřítila dolů po svých záplava do černá osmahlých mužů oděných v černých pantalonech, v černých prošívaných kazajkách a v černých řízách. Na hlavách měli černé turbany a šály, jež za nimi vlály. Valili se svahy jako temný příliv, ječeli a oháněli se zakřivenými šavlemi, sekýrami, krátkými pikami, *dhaly* a *sipary*. Svírali rovněž malé kulaté štíty natřené na černo s karmínově rudou zaťatou pěstí uprostřed. Sbíhali dolů a někteří z nich troubili do útoku na trouby z beraních rohů. Jiní zase mávali rudými prapory se znakem zaťaté pěsti v černém provedení. *Rakka! Rakka! Rakka!* kvileli... pozvedali zbraně k úderu a řítili se na obránce pod sebou.

Warrowané s elfími zvědy za sebou prolétali vnitřkem obvodového postavení. Baeroni, kteří dosud setrvali na svých robustních koních, se sešikovali a Urel s Durulem cosi volali na Stříbrolista, ale co, to Tipperton, jenž právě výkřikem zastavoval poníka, neslyšel.

Trpaslíci, Liané, Dylvané, Jutlandští a Fjordlandští se připravovali na nápor.

V době, kdy stoupenci Pěstí Rakky sbíhali na rovinaté prostranství, vylétla na ně od legie sprška šípů a šípek z kuší. Osmahlí muži sice pod zásahy padali, ale od útoku je to nikterak neodradilo.

Vylétla další salva a odpadali další nepřátelé, ale vojáci z Thyry, Sarainu a Huru nepřestávali v bojových pokřicích a hrnuli se vpřed. Stříbrolist dal znamení Laraně, která zatroubila na roh. Již sešikovaní Baeroni pobídlí koně vpřed. Obří útočníci se v jakémsi širokém klínu vyřítili obvodovým postavením k přibližujícímu se nepříteli a za jejich masivními oři ve cvalu se pěšmo pustili Elfové, Trpaslíci, Fjordlandští a Jutlandští.

Obě vojska se s třeskotem, řinčením a za výkřiků jako *Za Adona! Za Elwydd! Za Garlona! Za Fyrru!* a *Za Rakku!* srazila. Robustní baeronští koně vtrhávali do nepřátelských šiků a přestože jezdci i koně padali pod zásahy kopí, sekýr a mečů, neustávali přes ně postupovat.

Meče sekaly, zatínaly se sekýry, kopí probodávala a mlaty, cepy a tlouky smeta-

ly a drtily. Krev, vnitřnosti, kosti a mozky se uprostřed křiku, ryku a zlostného řevu doširoka rozletovaly.

A zezadu vyletovaly šipy a valounky z praků vystřelované Warrowany bez poníků. Nepřítel sice padal, kamkoliv jejich střely zalétly, ale Malinku bylo jen osm a nepřítel spousty.

I když už Baeroni na svých koních nepřátelskými šiky projeli, nepřátelé Spojence neustávali převyšovat počtem a vytlačovali je nazpět. Znovu se obraceli k předmostí a během ustupování k mostu se jejich obvodové postavení neustále zkracovalo. Nepřestávali se stahovat ani malinci Warrowané, aniž by ustali ve střelení z luků a praků. Ale posléze v něm ustát museli. Spojenci totiž obvodové postavení natolik zahustili, že už přes ně Warrowané střilet nemohli. Jak se ale legie stahovala a půlkruh se stával stále těsnějším, tím obtížněji nepřítel prorážel kupředu a jeho postup se neustále zvolňoval, i když lité zápolení nepolevovalo.

Baeroni za nepřitelem se opět zhoufovali. Znovu se rozjeli do nepřátelských řad a rozsévali kolem sebe smrt mlaty, cepy a tlouky, jež tříštily lebky a paže, drtily vazy a hmoždily žebra. Koně zasazovali kopyty smrtící údery a každého, kdo se svalil, rozdupávali.

Trpaslíci se oháněli sekýrami a bili mlaty a pod jejich údery umírali nepřátelští vojáci. Ani fjordlanské a jutlanské sekýry nezahálely. Do nepřátel vrážely ostnaté kulaté štíty a probodávaly je.

Nad hlavami Trpaslíků trčela elfí kopí a srážela nepřátelské vojáky k zemi. Dlouhé a nadmíru ostré blyštivé elfí tesáky a meče, zvláště meč z temného silveronu, se prosekávaly sipary a dhaly a zatínaly se do živého, do krve, do kostí, do paží, rukou i hlav, jež daleko odletovaly, do vnitřností, jež vyhřezávaly.

Ale sekaly rovněž čepele stoupenců Pěstí Rakky. Jejich zakřivené šavle se také zatínaly a píky probodávaly. Umírali Trpaslíci, Lidé i Elfové, a Tippeton, Beau, Rynna a Linnet plakali při pohledu na ten masakr stejně jako Farly, Nix, Alver a Dinly. Byli teď zcela bezmocní, protože nemohli ani vystřelit. Osmahlí nepřátelští válečníci pokračovali v postupu a Spojenci zase v ústupu, až se někteří ocitli mezi nahloučenými koňmi a poníky Elfů, Trpaslíků a Warrowanů. Zvířata vřeštěla a di-voce sebou zmítala, někteří elfi koně napadali nepřátele kopanci a hryzáním, i když občas zasáhli i některého ze Spojenců.

„Podaří-li se nám dostat k poníkům,“ zařval Tippeton, „můžeme koně dostat přes most a do bezpečí.“

„Slyšeli jste ho,“ zvolala Rynna. „Sežeňte si každý poníka.“

Warrowané se vrhli vpřed. Prolétali dole mezi vyhazujícími koňmi, bojujícími Lidmi, Trpaslíky a Elfy, chytali poníky a obkročmo na ně vyskakovali. V té době vtrhli mezi Spojence nepřátelé v černých hábitech. Tvořili jakýsi klín, který se hrnul s rozžatými olejovými lampami směrem k mostu.

„Chystají se zapálit most!“ vykřikl Tippeton a pobídl poníka. Zaslechli ho ale jen Beau s Alverem. Oba se cvalem pustili za ním.

Tippeton nasadil za jízdy šíp na tětívu a zabil jednoho z přívrženců Pěstí Rakky. Dalšího v téže chvíli zasáhla do zátylí střela z Beauova praku. Rozdrtila mu lebku a mozek. Muž v černém hábitu se v přemetech poroučel k zemi, jeho lampa třískla o

zem a hořící olej se vylil.

Tipperton vystřelil další šíp a k zemi se svalil další muž. Žáda jiného proklál v té chvíli také Alverův šíp. Ale zasažený fanatik se potácivě obrátil a spustil svůj samostříl-

„Alvere, pozor!“ vykřikl Tipperton. Šipka zasáhla Alvera do prsou a srazila jej přes zadní sedlovou hrušku. Skončil na zemi a jeho poník pokračoval v běhu bez něj.

Tipperton zuřivě zaječel, nasadil na tětivu další šíp, ale to už útočníka do oka zasáhla a zabila Beauova střela z praku.

Ostatní muži v černých hábitech vrhali své lampy na most. Některé dopadaly na dřevěné plošiny, jiné na dračí lodi a ještě další mýjely úplně a dopadaly do vody.

I když olej nehořel s takovou intenzitou jako tekutý oheň Trpaslíků, na mostě a na dvou lodích se rozhořival. A v cestě stah dva muži v černých hábitech. Ve chvíli, kdy Tipperton proklál šípem dalšího přívržence Pěstí Rakky, ozvalo se z opačného břehu od západu zvučné zatroubení rohu. Mládenec se otočil a uviděl-

-cválající jezdce, tisíce jezdců v nevelké vzdálenosti, lidské a elfí válečníky, kteří se hrnuli od západu po Námořní cestě. V jejich čele jeli Aravan, rusovlasý válečník v rudozlatém brnění a také bojovnice s ozdobou z bílých koňských žíní, jež za ní povlávaly. Za nimi vojsko.

„Aravane! Linde!“ vykřikl Tipperton, pozvedl ke rtům vlastní roh a zvonivě zadul. Odpovědělo mu zahřímání Lindina rohu. Bojovníci v černých hábitech se při jeho zaslechnutí zalekli. Obrátili se, spatřili blížící se vojsko a úprkem se rozběhli zpět ke svým.

Beau sesedl z poníka a rozběhl se k Alverovi. Tipperton se mezitím pustil do pronásledování prchajícího zápalného oddílu. Cestou zabíjel jednoho nepřítele za druhým a vzápětí se k němu v ničení nepřátel přidali také Rynna, Linnet, Farly, Nix a Dinly. Všichni do prchajících vystřelovali šípy, aby ani jediný neunikl smrti.

Před nimi vpředu nadále zuřil boj. Baeroni, Fjordlandští, Jutlandští, Elfové a Trpaslíci likvidovali černohábitníky drcením, sekáním, řezáním a probodáváním. Ale Pěsti Rakky oplácely stejnou měrou a masakrovaly zase Spojence.

Posléze ale zpoza hřebenů dolehlo troubení beraních rohů. Po něm se nepřítel začal vymaňovat a z řeže se probojovávat. Stříbrolist pokynul Laraně, která zatroubila znamení: odpoutejte se od nepřítele. Lidé s Elfy se začali stahovat, ale než v boji ustali Trpaslíci, musela Larana zatroubit ještě několikrát.

V době, kdy se stahovali, vydali se s lomozem přes most Aravan, Linde a rusovlasý muž s vojskem.

Pěsti Rakky pokračovali v útěku z bitevního pole.

Legie do prchajících nepřátel stále znovu vystřelovala déšť šípů a šípek, z nichž zvláště smrtelně působily šípy warrowanské a pak šípy vystřelované ze Stříbrolistova bílého kostěného luku.

„Pane,“ vykřikl Stříbrolist; když se Aravan, Linde a rusovlasý muž přiblížili, „budeme je pronásledovat?“ Tipperton zůstal s pusou dokořán. *Tak tohle je konečně král Blaine!*

Viděl před sebou asi tak padesátiletého štíhlého muže s rusými vlasy a s očima

ponuré ocelové modři. Vypadal asi tak na šest stop výšky, ale protože seděl na koni, snadno se to odhadnout nedalo. Měl na sobě brnění v nachové a zlaté barvě. V jedné ruce svíral rudý štít s vytlačeným zlatým ptákem Nohem a ve druhé šarlatový řem-dich.

„Ne, Vanidare. Za námi se totiž po opačné straně Železy žene nepřítel.”

Nepřítel na protější straně? Tipperton pohlédl na Rynnu a nehlasně ústy vyslovil: [Jižané?]

Přikývla.

Vojsko dál rachotilo po mostě, jehož plameny se pokoušeli hasit Fjorladští s Jutlandskými.

„Pane, pak bychom se měli chopit zbraní a konečně se na střet s nimi přichystat,” řekl Stříbrolist.

„Ano, Vanidare, připravte se. Až mé vojsko zaujme postavení na tomto vašem skvělém mostě, vyšlete zvědy, aby se poohlédli, kde se nyní nepřítel nachází.”

„My jsme připraveni, pane,” ozvala se Rynna.

Král se obrátil, aby zjistil, kdo na něj promluvil, a vzápětí zvolal: „Waerlingové!” A protože Malinky spatřil poprvé, třeštil přitom oči.

Linde s Aravanem se rovněž otočili a Linde řekla: „Ach, pan Tipperton, věděla jsem, že váš roh poznávám.”

Královův zrak se znovu rozšířil. „Pan Tipperton? Ten, který přispěl k osvobození Severní důlní a doručil minci Agronovi?”

Tipperton přikývl, ale dodal: „S Beauem, Phais, Loricem a Bekkim, pane, a také s vojskem ostatních.”

„A nepomáhal jste Čarodějce Imongar zabít Gargona?”

„Střelu spustila její ruka, pane. Já přispěl jen málo.”

Horní král se usmál a řekl: „Takhle mi to nelíčila, pane Tippertone, nicméně, tak či onak, dobrá práce.” Pak upřel zrak na ostatní Warrowany a obrátil se k Stříbrolistovi.

„Tohle jsou vaši zvědové, pane Vanidare? Lepší jsem si přát nemohl.”

„Ne, to jste nemohl,” zvolal někdo. Tipperton vzhlédl a spatřil, jak se k nim na koních blíží Phais s Loricem. Dara s alorem seskočili na zem a oba maličkého Warrowana postupně objali. Současně přitom užasle pohlíželi na Rynnu, jež měla být údajně po smrti.

Ale válka při opětovných shledáních poskytuje sotva čas na něco víc než na pár chvatně vyslovených pozdravů...

„Ano, pane,” odpověděl Stříbrolist, „Waerlingové jsou vskutku zvědy k nezaplacení, ale domnívám se, že pro tento úkol je třeba spíše než hbitých poníků rychlých koní.”

Nix se sice chystal něco namítnout, ale Rynna ho umlčela pohledem a řekla: „Přesto, že se křeče blíží Hyreejští, Kistanci a Chabbajští, myslím, že je nezbytné, aby někdo neustával sledovat vojsko Pěstí Rakky, které se uchýlilo do nepřehledné pahorkatiny, a kdopak s nimi udrží tempo lépe než my Warrowané?”

Stříbrolist přikývl. „Nechť se stane, velitelko Rynno, vyšlete za nimi zvědy. Věřte ale, že bych rád, abyste vy v ležení setrvala. Než nepřítel dorazí, měli bychom mít

příležitost svolat poradu."

Rynna se sice zatvářila zklamaně, ale souhlasně přikývla a obrátila se k ostatním Warrowanům. „Tippertone, ty pojedeš s Linnet. Nixi, ty s Dinlym. Farly pojede... jářku, kde je Alver?"

„Je mrtvý," řekl Beau, který mezi Warrowany zrovna vcházel. „Zabila ho střela z kuše."

Tippertonovi škublo u srdce. *Úplně jsem zapomněl. Ach, Alvere, Alvere.*

Rynně zastřely oči slzy, které si zlostně setřela.

„Mohu jet s Farlym," řekl Beau.

Rynna zavrtěla hlavou. „Ne, Beau, musíte setrvat zde a pomáhat raněným. Farly pojede s Nixem a Dinlym. Nixi, ty se budeš držet západně od Tippertona a-"

„Ale co Alver?" zeptal se Dinly. „Máme ho tu nechat jen tak ležet a odjet-"

„Postarám se, aby byl-" začal Beau -

-ale Rynna řekla: „Tohle je válka, Dinly. Vzpomeň si na Pramenitku a věz, že nelze doufat ve vyvážnutí bez úhony. Jsou a zřejmě ještě nastanou chvíle, kdy nezbyde než od mrtvých odjet... či dokonce i od zraněných. A právě jednu takovou chvíli teď prožíváš."

Dinly si povzdechl a zdráhavě přikývl.

Rynna pohlédla do země a pak řekla: „Doplňte si toulce a vezměte vše, co zvěd potřebuje. Dinly, vrátíš se a podáš hlášení ihned, jakmile se bude dít něco významného."

Tipperton přistoupil k Rynně, něžně ji políbil a poté se obrátil k Linnet, která právě objímala Beaua. „Pojďme."

Linnet svého mužička políbila, objala se s Rynnou a pak se s Tipem vydali k zásobním povozům na protějším břehu. Dinly, Nix a Farly je následovali.

A tak v době, kdy se elfí zvědové Vail s Arylin a Flandrena s Elonem pouštěli podél břehu proti proudu řeky, směřovali Tipperton s Linnet a Farly s Dinlym a Nixem do rozečkané pahorkatiny, zatímco Beau s Rynnou postávali a přihlíželi, jak přejíždějí hřebeny a mizí za nimi.

Mezitím se přes most neustávalo hrnout vojsko Horního krále, jehož celkový počet činil na čtyřicet tisíc bojovníků. Přestože most překonávalo ve dvojicích rychle, měl jeho úplný přesun na východní břeh pokračovat až do západu slunce a snad až za něj.

Jako poslední přejížděla most brigáda Trpaslíků z Rudých vrchů, jejichž poníci se v tempu přes most z dračích lodí předháněli.

A třebaže v dohledu žádný nepřítel nebyl, chystal se DelfLord Okar se svým drsným oddílem k boji.

V době, kdy ještě královská armáda přejížděla most, aby posléze zaujala postavení a v něm vyčkávala příchod Lakhů z Hyree, Pirátů z Kistanu a Askarů z Chabby, přenášeli se ranění vojáci ze Stříbrolistovy legie na jedno místo, kde se o ně mohli Beau a ostatní léčitelé postarat. Po skončení přechodu královského vojska měli být ranění přepraveni na protější břeh Železy, kde jim měla být věnována péče, a z nich nejcennější se měli přepravit do přístavního města Adea a tam nalodit na

paluby korábů.

Po sčítání raněných a mrtvých vyšlo najevo, že Pěsti Rakky zabily celkem přes devět set válečníků ze Stříbrolistovy legie: dvě stě padesát šest Baeronů, sto čtyřicet tři Lianů, sto dvacet osm Dylvanů, sto čtyřicet čtyři Trpaslíků, sto devadesát sedm Fjordlandských, sto osmdesát dva Jutlandských a... jednoho z Warrowanů. Dalších asi osmnáct set spojeneckých bojovníků utrpělo žalostná zranění a v nadcházejících dnech se tedy už do boje zapojit nemělo.

Pokud jde o válečníky v černých hábitech, celkem jich přímo přišlo o život na dvanáct set a další tři tisíce utrpěly těžká zranění. Leželi na bitevním poli, bolestně kvíleli a vykřikovali cosi v cizí řeči. Královi vojáci se je sice pokoušeli vyslýchat, ale i vzdor strašlivým ránám, jež utrpěli, žádné užitečné údaje z nich nedostali.

Přestože úzkostně posykováli, neustávali se dovolávat Pěstí Rakky, aby tyhle bezvěrče srazil k zemi a pro sebe žádali, aby jim byla do přána hrdinská smrt v Jeho službách, neboť se jim tak dostane věčného místa za nebem v ráji *Jánní*.

Protože byli Beau, Melor, Aris a další léčitelé přespříliš zatíženi starostí o raněné z vlastních řad, ranění nepřátelé museli čekat.

„Proč se stáhli?“

Vanidar přelétal pohledem důstojnickou radu - všechny velitele povolané přes most na poradu s králem. Jeho zrak klouzal po DelfLordovi, coronovi, veliteli, kapitánovi, shipskapitánovi, kapitánovi, polním maršálovi a podobných hodnostech a přelétl rovněž Mága Farrina, samotného Horního krále Blainea, až nakonec utkvěl na velitelce Rynně, protože šlo právě o její dotaz. „Je to záhada," řekl Stříbrolist, „nevím, proč se stáhli, když nás převyšovali počtem a neustávali nás zatlačovat nazpět." Obrátil se ke králi Blaineovi. „Myslím, že by bývali dokázali dobýt předmostí a zničit přechod přes řeku ještě před vaším příjezdem. Přesto ustoupili."

„Pevně zaťatá pěst udeří silněji než volně sevřená," zabručel DelfLord Volki. „My se totiž změnili v zaťatou pěst. K vlastnímu předmostí by se tak či onak stejně přes Chákka neprobojovali."

DelfLord Okar v kruhu naproti zaťal na znamení souhlasu ruku v pěst.

„Snad máte pravdu, pane Volki," opáčil Ruar, „ale i já si myslím, že je s podivem, proč v boji nepokračovali a most nestrhli."

Volki sice zafuněl, ale jinak nepromluvil.

„Snažili se most podpálit," řekla Rynna.

„Nešlo ale jen o trochu hořícího oleje?" zeptal se Farrin zastupující Mágy. A když Rynna přikývla, dodal: „Pokud se takový oheň nenechá rozhořet, není pravděpodobné, že by nadělal nějakou velkou škodu."

„Souhlasím," přitakal Eiron, „ale oni se začali stahovat ještě předtím. Ne, domnívám se, že Pěsti Rakky před stažením do pahorkatiny vynaložili na dobytí mostu jen nepatrné úsilí."

„Povězte tohle mým válečníkům," zachrčel kapitán Urel podmračeně.

„Už jen samotná přítomnost Pěstí Rakky v téhle pahorkatině je překvapivá," poznamenal král Blaine. „Myslel jsem totiž, že se nadále zdržují v Albanu. Dokázali by přejít přes Garii, pak přes Hèlskou nístěj a náhodnou shodou okolností se ocit-

nout zde?"

Účastníci rady po sobě pohlíželi, ale odpověď z nich neměl žádný.

„Zdejší přítomnost Pěsti Rakky, dokonce ani jejich stažení, nejsou jedinými záhadami," prohlásil vůdce Wellenských, polní maršál Burke a současně se pošmourným dnem zahleděl k severozápadu. „Kde jsou Hyrinianští, Kistanští a Chabbajští? Neměli se už objevit?"

Všechny zraky se upřely na krále Blainea. „Musíme počkat, s jakým hlášením se vrátí zvědi."

„I když se Pěsti Rakky stáhli a na příchod Lakhů, Pirátů a Askarsů dosud čekáme, den ještě zdaleka nekončí," řekl kapitán Durul, „a my tedy musíme počítat s útokem. Příležitost, že se pokusí zmocnit mostu k vlastnímu využití či proto, aby ho zničili rovnou, bude přetrvávat i v noci."

Král Blaine přikývl a pokynul rukou ve směru jezdců, kteří neustále přejížděli most. „Ano, ale až má armáda konečně přejede, nebude mít nepřítel jednoduché probojovat se přes čtyřicet tisíc vojáků."

Stříbrolist se pousmál a dodal: „Pane, počet vašich vojáků je vyšší, neboť legie, již velím, je rovněž na vaší straně,"

Volki cosi zavrčel a řekl: „Čtyřicet tisíc vojáků? Vojáků? Králi Blaine, vy mimo ně zapomínáte také na služby Chákka, Dylvanů, Lianů a Baeronů."

Rynna se na něj zlobně zahleděla, a proto chvatně dodal: „A též Waerlingů."

„A Chákka z Rudých vrchů, jež jsou s vámi už od Gûnnaringské soutěsky včetně několika Lianů odtamtěž."

Král Blaine se smíchem rozhodil rukama. „Poté, co mne zde každý z vás poopravil, tedy prohlašuji, že se boje účastní všichni Svobodní," jeho zrak si vybral Rynnu, „v neméně míře Waerlingové. Ano, nepřítel neshledá snadným probojovat se k mostu."

„Snad ne po souši, pane," ozval se vůdce Fjordlandských, kapitán Amson, „ale je tu ještě voda. Myslím, že bychom měli vypravit loď vzhůru i dolů po proudu. Nepřítel by se totiž mohl pokusit přeplavat řeku a provrtat trupy nebo plavidla zapálit."

„Ja," přitakal kapitán Dolf. „Pohlídáme stranu nahoře proti proudu. Opačnou po proudu budete střežit vy."

Amson se sice na jutlandského kapitána zaškaredil, ale souhlasně přikývl.

Na souhlas přikývl i král Blaine. „Dohodnuto. Nemá-li k taktice nikdo nic nového, půjde ostatní podle plánu."

Farrin si odkašlal. „Pane, tenhle vítr, vězte, že má nekalý rys ponurosti."

Rynna vytřeštila očka. *Nekalý rys ponurosti?* Panebože.

„Modru?" zeptal se Stříbrolist.

Farrin zavrtěl hlavou. „Nevím, nikdy jsme s Modruem své cesty nezkřížili."

„Přesto víte, co značí?" zeptal se král.

Farrin zavrtěl hlavou. „Jedná-li se o Modrua, pak se možná schyluje k vánici, ale jistý si být nemohu."

Blaine se zachmuřil. „Dokud se tedy neocitneme proti čemukoliv, co ten vítr může přivát, nic podnikat nemůžeme."

„Pane, na blizzard se očividně připravit můžeme," ozvala se Phais a současně se

ohlédla zpět na Námořní cestu, na níž se teď do výhledu trmácivě vynořovala spousta zásobovacích povozů s doprovodem. „Ve vašem trénu je náhradní teplé oblečení a pokrývky." Máchla rukou k nedalekým pahorkům. „A kdyby přišla bouře, tak támhleta skaliska nějaké útočiště poskytnou."

„Souhlasím," přitakal král Blaine. „Pánové, zajistěte, aby byl každý voják pod vaším velením dobře připraven na blizard, pokud by nějaký přivnul tenhle neblahý vítr."

Poradním kruhem se rozeznělo tlumené mumlání, ale král Blaine zvedl po chvíli ruku a zeptal se: „Je třeba promluvit si ještě o něčem?"

Mezi důstojníky se rozhostilo ticho, zatímco Horní král strnulým pohledem pohlízel na každého z nich zvlášť. Když jeho pohled spočinul na Volkim, DelfLord řekl: „Potřebujeme se vypořádat s padlými. Pocta náleží každému z nich."

Stříbrolist si povzddechl. „Ano. Soustřed'te je na opačném břehu řeky. Ale k veškerým patřičným počtům dojde až po skončení boje"

Volk přikývl stejně jako ostatní, neboť ve válce musí mrtví na živé počkat.

Právě v okamžiku, kdy Trpaslíci projevovali souhlas, dospěl k poradnímu kruhu posel.

„Milorde, blíží se jezdec!"

„Odkud?" zeptal se vstávající král.

„Od severozápadu po tomto říčním břehu."

„Některý ze zvěďů?"

„Nevím, milorde."

„Počkáme tedy."

Králova armáda neustávala přejíždět most

Během chvíle vjel mezi vojsko Elon a vojáci mu ukázali cestu k radě. Dylvanský zvěď sesedl z koně a oznámil: „Pánové, Hyriniané, Kistanští a Chabbajští se stočili na severovýchod k těm vrchům-

Rynné se sevřelo srdce. *V té pahorkatině se právě pohybuje můj Tipperton a s ním Linnet, Nix, Farly a Dinly.*

„K Hèlské nistěji?" skočil mu do řeči kapitán Donel z Gelenu se zachmuřeným výrazem v brunátné tváři.

„Ano," přisvědčil Elon.

Velitel zbytku vojska od Beacontoru, Arth z Wilderlandu, překvapeně zafuněl, přičísl si z mladického čela zbloudilý pramen ryšavých vlasů a zeptal se: „Zvěďové v jejich sledování pokračují?"

„Dary Vail a Arylin s alorem Flandrenou jsou jim stále v patách, ale mám ještě něco: dobré zprávy."

„Dobré?" zopakoval tázavě Stříbrolist.

„Ano, neboť necelé dvě leagues odtud se podél tohoto břehu Železy blíží spojení. Svá vojska přivádějí král Loden z Riamonu a DelfLord Bekki ze Severní důlní. Chystají se přidat k našim. Na devět set Drimma a na dva tisíce lidských válečníků."

„Hai!" zvolal král Blaine. „Jsou nadmíru vítání."

„Říkal jste po téhle straně řeky?" zeptal se Lugar z Trellinathu.

Elon se k němu otočil. Maršál byl postarší, ale v plné síle. „Přešli u Rhondoru se

záměrem znepokojovat nepřítele a odvracet jeho pozornost v naději, že tak armádě krále Blainea poskytnou příležitost dostat se na druhou stranu."

„Vida!" vyštěkl kapitán Dolf. „Dobře, že k tomu nedošlo, neboť, jak jsme už slyšeli, nepřítel jsou spousty, takže by bývali Riamonští i Zwergové brzy utrpěli porážku."

DelfLord Volki zafuněl a zahučel k Rynně vedle sebe: „Pchá! Samotných Bekkiho devět set Chákka by nepřítel dokázalo udržet v odstupu, zatímco by král s vojskem nerušeně přecházeli."

Ale protože byla Rynna myslí neustále u Tippettona s ostatními, usmála se jen krátce a nepřítomně...

„Támhle jsou," zasyčela Linnet a ukazovala.

Tippetton vstal, aby skalnatý výčnělek přehlédl. V roklině pod ním maširovali stoupenci Pěstí Rakky a mířili na východ.

Tip letmo pohlédl na náčrtek oblasti, který si už kdysi dávno zakreslil u corona Ruara. Tehdy nevěděl, kam ho válka zanechá, a proto slabě vyznačil vše, co mohl. Většina podrobností ale chyběla, a proto to, co leželo před nimi, vyznačovaly jen hrubé obrysy.

„Na východě se prostírá Hèlská nístěj," zamumlal.

„Ale vzhledem k tomu, co jsme o téhle oblasti slyšeli, by jistě neměli směřovat právě tam."

„Třeba teď, když už je Horní král na téhle straně řeky, jinou volbu nemají," odpověděla Linnet.

„Možná, že ne," opáčil Tippetton a přitom skládal mapky do nepromokavého obalu. „Vidiš někde nějakou známku po Nixovi, Farlym a Dinlym? Potřebujeme nazpět vyslat posla se zprávou."

Linnet zavrtěla hlavou.

Pozorovali a vyčkávali a po několika svícinách se opět kradmo spustili odvrácenou stranou vrchu dolů, vsedli na poníky a zatímco se den zvolna chýlil k závěru, pustili se k východu za maširujícím vojskem.

V noci opodál předmostí neustále slábly výkřiky a nařikání mezi raněnými stoupenci Pěstí Rakky, až konečně ustaly úplně. Do ležení se vrátili Trpaslíci a čistili si nože od krve. Nad legií a vojskem nepřestával vanout od Garie studený vítr.

Kapitola třicátá sedmá

„Ach bože," ulevil si šeptem Tippeton. Právě svítalo. „Podívej se před sebe."

„Adone," vydechla Linnet, „Hèlská nístěj."

Leželi na břiše na vrcholu jednoho hřebenu a hleděli přes utábořené stoupence Pěstí Rakky pod sebou k východu. Pod zataženým nebem mohli vidět nesmírnou trhlinu v zemi, jejíž blízká strana se jevila jen jako zubatý okraj, který se protahoval k severozápadu a mizel na jihovýchodě, celek zahalený temnou mlhou. I přesto se v dáli neurčitě zvedala opačná nahoře kopcovitá strana, za níž se nejasně rýsovaly hory. Dno trhliny přímo pod levým okrajem dvojice zvěďů z místa, na kterém ležela, vidět nemohla, ale ve vzdálenosti asi dvou leagues před ní se do výše asi tisíce stop do výhledu zvedalo. Vlevo strmě spadalo a z dohledu zcela mizelo. Tam, kde dno průrvy zahlédnout mohli, se na dlouhé úseky táhly změti křivolakých černých skalisek a zubatých spár, jež vzhůru do vzduchu chrlily temný dým. Ten zachycoval chladný vítr a v širokých vrstvách jej rozháněl. Na jiných místech zase k obloze stoupaly nažloutlé výpary, které se s tmavým kouřem mísily, zbarvovaly jej na západě v nezdravě hnědý odstín... a zápach téměř vyváděl z míry. Jen málo se sice pod tímhle příkrovem z odporného dýmu dalo rozeznat, ale bylo zřejmé, že jde opravdu o Hèlskou nístěj.

„Bože, nevane-li z těch vzdálených hor vítr, jak hrozně to musí zapáchat tam dole," poznamenala Linnet s tváří sraštělou odporem.

„Podle mě zatraceně hrozně," odušil Tip. „Rynna tvrdí, že je-li na dně vzduch nehybný, jsou tyhle výpary vražedně nebezpečné."

„Ach bože, s tímhle smradem v nose bych tedy ale umírat nechtěla."

„Slibme si tedy, že se budeme od Hèlské nístěje držet stranou," podotknul Tip s úšklebkem.

Pozorovali stoupence Pěstí Rakky a čekali, až ležení zruší, ale vojáci v černých hábitech zůstávali na místě. Bylo už skoro poledne, ale dole se nic moc nezměnilo.

„Járku, podívej se támhle," ozvala se posléze Linnet. „Nepřijíždí to královo vojsko?"

Tippeton se zadíval na západ, kam Linnet ukazovala. V dálce podél okraje trhliny se na míle daleko pohybovali jezdcí na koních a podél nich klusali pěšáci. Tip hleděl dlouho a jeho podezření stále vzrůstalo, až konečně vpředu dokázal rozeznat-

„Vlajka, v černé a rudé," řekl chraplavě. „Nejde o královské vojsko."

„O koho tedy?" zeptala se Linnet.

„Myslím, že se zřejmě jedná o Jižany... o Hyrinijské, Kistanské a Chabbajské."

„Jak to můžeš vědět?"

„Podobné jsem viděl ve Valonu, když jsme onou širou zemí procházeli společně s Beauem, Phais a Loricem. A pak si také myslím, že vlajka, kterou mají, je Modru-ova."

Dlouhá kolona se neustále blížila, až Tippeton konečně dokázal jasně rozeznat jejich standartu, jež se třepotala ve větru. Šlo o ohnivý prstenec na černém pozadí.

„Je to Modruova vlajka, Linnet. Jeden z nás se s touhle zprávou bude muset rozjet nazpět-" začal Tippeton -

- když v tom Linet sykla: „Dole za námi se něco hýbe.“

Tipperton se obrátil. Nahoru se od skály ke skále blížil Nix.

„Nixi!“ zasyčela Linnet.

Warrowan zjevně mířil k jejich stanovišti. Vzápětí se za ním vynořil Dinly... a za ním Farly.

Nix seskočil vedle Linnet a řekl: „Budeš se muset mít víc na pozoru, sestřičko.“

Linnet pozvedla obočí a Nix dodal: „Byli jste vidět.“

„Vida? A kdo nás viděl?“

„Inu, vy vlastně ne, ale tvůj poník pod svahem. Myslím, že ho zahlédla dara Vail.“

„Vail?“ zeptal se Tipperton a rozhlížel se. „Kde?“

Nix ukázal k západu. „Na protější straně támhle toho vrchu společně s alorem Flandrenou a darou Arylin. Vlastní koně mají mezi skalisky dole.“

Tipperton se díval dlouho, než konečně skryté místo objevil.

„Sledují tamto blížící se vojsko a nás požádali, abychom se vrátili se zprávou ke králi Blaineovi,“ řekl Nix.

„Všichni?“ zeptal se Tipperton.

Nix zavrtěl hlavou. „Řekl jsem jim, že zrovna sledujeme Pěsti Rakky a budeme v tom pokračovat i nadále. A pak, Rynna pověřila poselstvím zpráv Dinlyho.“

„A navíc,“ ozval se Farly, „pokvačí-li Pěsti Rakky jiným směrem od vojska, jež sledují Elfové, je nutné, aby je někdo sledoval, a to je náš úkol.“

Tipperton přikývl.

„Mám už jet?“ zeptal se Dinly.

Tipperton zavrtěl hlavou. „Ještě ne, Dinly. Nejprve zjistíme, co se bude dít, až se tihle Modruovi lokajové sjedou dohromady.“

A tak vyčkávali. Mezitím se početné vojsko neustále přibližovalo, až zdola zaznělo duté zatroubení beranino rohu, kterému odpovídal roh od blížících se šiků. Dlouhé kolony se valily dál.

Uplynula chvíle, po ní další a pak Tipperton náhle zaúpěl.

„Co je?“ zeptala se Linnet.

„Vidíte tu postavu, která jede mezi vojáky v předních řadách?“ zeptal se Tipperton.

„Kterou?“ zeptal se Nix.

„Toho člověka na vraníkovi.“

„Toho, co svírá v ruce nějaký střapatý ranec?“ zeptal se Farly.

„To není ranec,“ řekl Tipperton, „ale mrtvola jeho dcery.“

Linnet zalapala po dechu. „Mrtvola-?“

„jeho dcery,“ zopakoval Tipperton. „Jde o šileného Lorda Taina, Daelmana, Modruova zástupce.“

Tipperton pohlédl na Dinlyho. „Tuhle zprávu se král Blaine dozvědět musí. Je-li totiž Lord Tain zde, pak je tady i Modruova přítomnost.“

V okamžiku, kdy Dinly poučil očka, mihla se Tippertonovi hlavou prchavá myšlenka, ale než ji dokázal zachytit, zmizela. „Protože se chystá něco navýsost odporného,“ řekl přesto, „byl bych rád, aby to král věděl.“ Pak se zahleděl na Farlyho.

„Jde o příliš důležitou zprávu, než aby ji doručoval jen jediný posel."

Farly přikývl a řekl: „Pojeďu také."

Znovu se soustředili na vojsko, které se už pomalu dostávalo mezi vojsko stoupců Pěstí Rakky. Hyreejšti, Chabbajšti a Kistanšti se vzájemně pozdravovali s Hurnskými, Sarainskými a Thyrskými.

Asi dvacítká vojáků tvořená Hyreejskými, Chabbajci, Kistanci a několika stoupci Pěstí Rakky se shromáždila kolem Lorda Taina, který něco septem sděloval ostatkům své dcery, jejíž mrtvolka se Warrowanům na dálku jevila jako pouhá otep. Chvillemi se ale Lord Tain obracel na vojáky kolem sebe, zatínal ruku v pěst a zdálo se, že syčivě udílí rozkazy. Za chvíli se už zase začal otáčet k mrtvole, kterou nesl, ale ještě předtím se dlouze zahleděl na vrcholky pahorků a zdálo se, že se směje.

„Spojují tedy síly?"

„Ano, pane," přitakal Farly a Dinly vedle něj přikývl. „Jak alespoň odhaduje Tippeton, přímo kdesi tady." Farly ukázal v ranním svitu najedno místo na mapě.

„A zacházejí stále víc na jihovýchod podél okraje Hèlské nístěje," dodal Dinly.

Oči krále Blainea se rozšířily. „Jihovýchodně?"

„Ano, pane, jihovýchodně," přisvědčil Dinly.

Král Loden se zadíval na mapu a poté na DelfLorda Bekkiho. „Lorde Bekki, vy tuhle oblast lépe znáte. Co by mohlo být jejich cílem?"

Bekki zavrtěl hlavou. „Táhnou k té štítovité stěně."

„A také směrem k moři," poznamenal coron Eiron,

„Lodi," opáčil kapitán Arnson. „Možná tam na ně čekají u pobřeží Avagonského moře."

„Nesmíme dopustit, aby upláchli," zabručel DelfLord Volki.

Král Blaine přikývl, letným pohledem přelétl ostatní a nakonec jím spočinul na Linde. „Zatrubte na rohy. Vydáme se za nimi."

„Panebože," ozval se Arth z Wilderlandu, „pamatujte, co říkají Waldané: že mezi sebou mají nějakého zástupce-"

„Zbabělce Taina," zaskřípěl mezi zuby Bekki. „- a tam kde je zástupce, jsou rovněž Modruův zrak, sluch a hlas." Mladík z Vidlova zmlkl a očekával odpověď svého lenního pána.

Král Blaine Artbovi přikývl. „Vím, pane Arthe, vězte ale, že v bitvě o Doliny jsme jednu jeho hordu porazili, třebaže v ní zástupce také nechyběl. Ano, budu mít na paměti, že v tomhle vojsku jede mezi vojáky také Modruova přítomnost, ale protože osud Plánu závisí na našem nynějším rozhodnutí, nedopustím, aby mou ruku zadržela právě tahle skutečnost. Nic nepodniknout by totiž znamenalo umožnit nepříteli ovládnout vše."

„Pane," ozval se Arnson, „sedm z mých plavidel se od mostu nachází níže po proudu řeky, takže bych s jejich posádkami mohl řeku sjet a-"

„Udělejte to," řekl král, ještě než kapitán větu dokončil, „a podpalte každou loď, kterou tam naleznete čekat."

Arnson se vítězoslavně usmál na svého jutlandského partnera a řekl: „Kapitán Dolf bude jistě rád držet hlídku na mostě."

„Ovšem," opáčil král Blaine v okamžiku, kdy Dolf na Fjordland'ana zlostně zažíral. „A teď, hrosmaršálko Linde, zatrubte na roh."

Linde tedy zadala na roh z černého vola a Larana zase na svou stříbřitou troubu. Poté vojáci legie i královského vojska vsedli na koně a v rotách, oddílech a brigádách se spolu se dvěma Warrowany rozjeli do pahorkatiny.

Cestou mezi skalisky poblíž Hèlské nístěje zatím projížděli souběžně s táhnoucím nepřítelem Arylin, Flandrena a Vail spolu s Tippettonem, Linnet a Nixem. Všichni se střídali v neustálém pozorování nepřítele.

Nade vším se linul příšerný zápach z Hèlské nístěje. Smrduté výpary, které stoupaly do chladného vzduchu, již okolní kraj dávno prosákly. V době, kdy nepřátelské vojsko sledovali Tippetton s Linnet, upoutávala tu a tam mládencův zrak nesmírná rozsedlina, kterou bylo nejasně vidět na úpatí pahorkatiny a hor za ní. Pokaždé, když se tím směrem zadíval, připadalo mu, že se mu kdesi o okraje vědomí otírá prchavá myšlenka, ale čím více se ji pokoušel pronásledovat, tím více jeho zachycení unikala. I přesto, v okamžiku, kdy zajížděli do jednoho údolí mezi vrchy, oslovil Vail: „Nemohu si pomoci, ale připadá mi, že se jedná o nějaké Modruovo jedovaté vejce, z něhož se ještě cosi neblahého vyklube."

„Proč myslíte, Tippettone? -Och, ne, že bych vám nevěřila, ale ráda bych věděla, co si myslíte."

„Inu, i když se mi zcela nedaří zachytit nutkavé podezření kdesi na pokraji mysli, souží mě také další věci, jejichž tajenku nedokážu rozlousknout. Vždyť se Pěsti Rakky, Lakhové, Piráti a Askarové vůbec nepokoušejí zastírat své stopy, táhnou zcela nepokrytě a vůbec nevyužívají krytu zdejšího pahorkatého terénu. Nevysílají žádné jízdní hlídky téměř směry, aby se ujistili, zda je někdo nesleduje. A také se neodchylují od daného směru, třebaže jediné, co se před nimi nachází, je ona štítovitá stěna a za ní sráz do Avagonského moře."

„Třeba proto, že je tam očekávají lodě anebo teprve připlují," poznamenal Flandrena, který jel vedle nich.

„A jestli ne," řekla Linnet, „až král Blaine s vojskem dorazí, bude je mít mezi Hèlskou nístějí a tím tmavomodrým mořem v pasti."

Vail přikývla a pak řekla: „Podobně jako vy, Tippettone, se i já domnívám, že se něco chystá, neboť se pohybují záměrně pomalým tempem, beze spěchu, jakoby..." zavrtěla hlavou, „...nevím."

Arylin na vrcholu jednoho z pahorků jim dala jakési znamení

a Vail řekla: „Drží se svého směru dál."

Tippetton si povzdechl a řekl: „Pojďme, Linnet, je řada na nás, abychom vyjeli na hlídku. Provedeme ji támhle z toho vrchu."

Oba se rozjeli a cestou projížděli pod skaliskem, na němž drželi hlídku Arylin s Nixem.

„Jsem ráda, že vás vidím naživu, slečno Linde."

Linde si povzdechla a shlédla na maličkou Waldanku jedoucí hned vedle ní. „Už je nás pouhých sedmnáct, velitelko. Sedmnáct."

„Tak málo?" Rynna vrhla rychlý pohled přes rameno na prořídlý počet Harlingarských jedoucích za ní.

Linde se zachmuřila. „Ano. Z jednoho tisíce jordianských válečníků vyslaných králem Ranorem je jich naživu jen sedmnáct."

„Panebože," zděsila se Rynna.

Chvilí jely mlčky a pak se Rynna zeptala: „Kde je Gargonova hlava, kterou jste s sebou odvezli z Darda Erynian?"

„Ztratila se, paní Rynno, ztratila. Zůstala kdesi v troskách války. Zmizela po bitvě o Gûnnaringskou průrvu."

„Vy jste tam bojovala?"

„Ano. Když došla zpráva o vylodění krále Blainea v Jugo, vypluli jsme z Pendwyru a k jeho vojsku se přidali."

„A bitva...?"

„Byla krvavá, ale nakonec jsme zvítězili."

Opět se za jízdy odmlčely a proplétaly se dál mezi skalisky a vrchy, až se konečně z novu, spíše jakoby pro sebe, ozvala Rynna: „Stejně jako tolik jiného."

Linde se na ni zahleděla s pozdviženým obočím. Rynna si povzddechla. „Spousty toho leží ztraceno kdesi v troskách války... a nikoliv nejméně nevinnost."

Linnet s Tippettonem právě pozorovali nepřátelskou kolonu táhnoucí podél okraje rozsledliny pod sebou. Vail s Flandrenou ujížděli za pahorky a mimo dohled nepřítelů k jihovýchodu, aby zaujali hlídku na vrcholu dalšího rozeklaného skaliska. Na levo sjížděli z předešlého hlídkového stanoviště Nix s Arylin. Daleko napravo mohli Tip s Linnet zahlédnout štítovitě skalisko a za ním indigové vody Avagonského moře.

„Jak je na tom se zdravíčkem váš otec, Arthe?"

Arth zavrtěl hlavou. „Je mrtev, léčiteli Darby, byl zabit v bitvě o Doliny."

„Ach bože, to je mi ale líto," řekl Beau.

„Semlelo se to západně od Kamenného vrchu," řekl Arth. „Táta je hrdina. Zachránil králi život-"

„Starosta zachránil Blaineovi život?"

„Ano. Král Blaine byl bez koně. Strhl ho na zem Ghûl na Hêloři. Táta mezi ně vletěl, nepřítel upoutal a urputně s ním zápolil. Ale ten Ghûl přestál rány, které by obyčejného člověka zabily, a tátu nakonec probodl."

„A co král?"

„Dostihl tátova koně, vsedl na něj a na Ghûla zaútočil, ale v té době jsem se tam už prodral já a uťal tomu mrtvolákovi hlavu."

„Výborně," řekl Beau.

„Král mi potom přikázal, abych velel lidem z beacontorského srazu. Od té doby jsme s ním zůstali, ale téměř polovina z mých lidí během té doby přišla o život. Z Vidlova jsem zůstal jen já-"

„Ze všech těch lidíček jen vy jediný?" Náhle se Beauovi po tvářích vyřinuly slzy.

Arth přikývl. I jeho tváře byly zvlhlé...

„Zastavili se u té štítovité stěny," řekl Nix, když za ním na jeho znamení vystoupili na hřeben odvrácenou stranou vrchu Tip s Linnet.

Tipperton skalisko letmo obhlédl a poté shlédl dolů na nepřítele. Jak už Nix řekl, stál nepřítel na široké plošině táhnoucí se podél okraje trhliny v místě, kde se skalnatý štít protahoval daleko ve východním směru. Byl srázný a vysoký, asi dvacet mil dlouhý a zúženinu mezi mořem a mocnou rozsedlinou překlenoval kolmý kamenný val, barikáda o síle sta loktů, která obě zmíněné části oddělovala. Pod stěnou za nepřítelem mohli zahlédnout vody Avagonského moře a slyšet jeho rachot, jak naráželo na tvrdá skaliska.

„Zahlédli jste už na moři nějaké lodě?" zeptala se Linnet stojící vedle Arylin.

„Ne," odpověděla dara, „ale mohly by kotvit mimo náš dohled při úpatí skalisek."

Linnet přikývla a letmo pohlédla na okraj, kde zem strmě spadala k neviditelnému pobřeží dole. „Vail s Flandrenou jeli dál, aby se podívali," řekla Warrowanka.

„Pokud tam ale žádné lodě nejsou, proč tu tahle vojska vyčkávají?" zeptal se Nix. „Proč nesestoupí k útesům a nenalodí se?"

Než mohl někdo odpovědět-, „Psst," zasyčela Arylin, „myslím, že se šikují."

„Připravte se k úniku," upozorňoval Nix, „jestli se opravdu šikují, mohli by sem do pahorkatiny vyslat jízdní hlídky."

„Panebože," ozval se Tipperton.

„Copak?" zeptala se Linnet.

„Obrací se čelem ve směni, kterým přišli," odpověděl Tipperton. „Jako by-"

„Jako by někoho očekávali," dopověděla Arylin.

„Horního krále," řekl Tipperton. „Na toho čekají. Já věděl, že se o žádný únik nepokouší."

„Poslední odpor?" zeptal se Nix.

„Chystají se k poslednímu odporu?"

Nix s Linnet se zahleděli na Tippertona, ale ten hleděl na daru Arylin. „Nepřítel zahnaný do úzkých," řekla, „se často uchyluje k poslednímu pokusu, při němž bývá nejnebezpečnější."

„Ale čekají-li na lodě..." Linnetina slova se ztratila v tichu, ale nakonec přeci jen dodala: „Myslím, že tam žádné lodě nejsou."

„Brzy se to dozvíme," řekl Tipperton, který pohledem přelétal terén směrem k moři a pátral jím po Vail s Flandrenou, aniž by některého z nich zahlédl.

„Panebože, tak tohle je Hèlská nístěj," řekla Rynna, zatímco se na zem snášela tma. „Teď už vím, proč o ní správce Voren mluvil jako o strašlivém místě." Během její řeči přišla zpráva zpredu. Přenocují na pláních mezi pahorky a trhlinou a zítra zamíří k nepříteli, protože zvědi už zahlédli jeho ohně poblíž skalnatého štítu, necelých deset mil odtud.

Rynna si právě chystala pokrývku, když se k ní dostavili Beau, Farly a Dinly. „Dobře si dnes v noci odpočíte, moji nejdražší přátelé," řekla jim, „neboť zítra nás čeká boj. I když bych si přála, aby šlo o poslední bitvu, obávám se, že tomu tak

není."

„Není?" zeptal se Dinly.

Beau vzhlédl od rozestírání vlastní pokrývky. „Kdepak, Dinly. Tohle jsou jen Hyrinijští, Chabbajští, Piráti a Pěsti Rakky. Modru s Mizeráky jsou stále volní. Právě Modru a jeho pán Gyphon všechny pohání. Kdepak, dokud se nevypořádáme s těmihle, válka neskončí."

Dinly zasmušile přikývl. Farly vyndal ze sedlových vaků suchary a nechal je kovat. I když nikdo chuť neměl, každý si jeden vzal.

„Primo pod námi žádná plavidla nejsou," oznamovala Vail, usedla vedle Tippetona a vzala si od Arylin plátek mianu, „ale od jihozápadu se blíží plachty."

„Fjordlandské," upřesnil Flandrena.

„Fjordlandské?" vyhrkl Tippeton. „Hodlají na nepřitele zaútočit?"

Vail zavrtěla hlavou. „Myslím, že nikoliv, Tippetone. Spíš se domnívám, že král Blaine jedná podle zprávy, kterou mu doručili Farly s Dinlym. Vyslal Fjordlandské, aby nepříteli zamezili v jakémkoliv úniku po moři."

„Nu," ozval se Nix při ukusování dalšího sousta mianu, „tohle smysl dává."

„Jak daleko je dolů k moři?" zeptala se Linnet. „Chci říci, jak vysoká jsou ta skaliska při moři?"

„Šestnáct, sedmnáct fathomů a srážná," odpověděl Flandrena. „Pokud by nepřátelské lodi opravdu připluly, nebyl by snadný výstup ani sestup."

Arylin sklouzla pohledem od Tippetona přes Linnet k Nixovi. „Králi Blaineovi takovou zprávu doručit nemůžete," řekla.

Vail pozvedla tázavě obočí.

„Že stojí nepřítel zády k útesu, pod kterým nečekají žádné lodě. Spíše je mu třeba sdělit, že se sešikovali na střet s jeho armádou."

„Pořídil jsem náčrtek jejich rozestavení," řekl Tippeton, „ale pořád si myslím, že bych tu měl zůstat a že vrátit by se měli Linnet s Nixem."

Arylin zavrtěla hlavou. „Ne, až dojde ke střetu, bude lépe, budete-li všichni tři se svými blíznými. Vail, Flandrena a já vyčkáme do poslední chvíle, než se k našim připojíme."

Když Tippeton zdráhavě projevil souhlas, ozvala se Vail.

„K místu, kde se Farly s Dinlym vydají na cestu za králem Blainem, jsou to jen pouhé tři či čtyři leagues. Vy byste měl na vojsko počkat tam, pokud tam už nedospělo."

Tippeton přikývl, poté se zvedl a Nixovi s Linnet řekl: „Ihned se vydáme na cestu."

Elfové se s každým objali a políbili a potom už jen přihlíželi, jak na ponících sjíždějí svahem.

Tippeton probudil svou ženušku něžným polibkem. Společně se chopili její pokrývky a tiše se vytratil mezi nedaleká skaliska. Podobně si v té chvíli počínali Linnet s Beauem.

„Žádné lodě pro nepřitele tam nejsou," řekl Bekki jedoucí vedle Tippertona v časném ranním světle. „A projít Hèlskou nístějí se bojí. Jak říkáte, zdá se, že se chystají na poslední boj. Nicméně, nesejde na tom, my s nimi totiž už brzy krátce zatočíme."

„Myslím, Lorde Bekki, že tím si jistý být nemůžete," řekl Loric, „cožpak jsme se nedozvěděli, jak strašlivě bojovali Pěsti Rakky u mostu z dračích lodí? A já mohu říci, že bitva u Gûnnaringské soutěsky byla vskutku krvavá. Ne, domnívám se, že si budou dobře počínat. Hlavně k naší lítosti."

„Pchá!" zafuněl Bekki, ale víc neřekl.

„Zopakujte nám, Tippertone, ještě jednou," řekla Phais, „jak jsou sešikováni a jaká je okolní krajina."

„V dlouhých řadách, Phais. V popředí Pěsti Rakky, pak Askarsové z Chabby a za nimi jízdy Hyrinianských a Kistanských. Mnozí z Chabbajských jsou vyzbrojeni luky, ale většina zachází s krátkými píkami. Pěsti Rakky vládnou šavlemi a sekyrami a nesou malé kulaté štíty, ale někteří z nich jsou vyzbrojeni kušemi. Lakhové z Hyree mají rovněž kulaté štíty, ale jejich meče jsou dlouhé a zakřivené... jako šavle, s nimiž vládnou Jordianští... myslím, že se jim říká jatagany. Po ruce mají rovněž podivně zakřivené luky. Piráti třímají tesáky, kuše a harpuny."

Phais přikývla a pak řekla: „A terén?"

„Stojí na rovině mezi okrajem Hèlské nístěje po jejich pravé straně a pahorkům po levé. Zády ke srázu, který z výšky sta stop spadá do Avagonského moře pod ním."

„Co leží vpředu?" zeptal se Beau.

„Táhlá plošina podobná téhle," řekl Tipperton a rozmáchlým gestem obsáhl širokou rozlohu, která se rozkládala mezi strmým spádem do rozsedliny po jejich levici a křivolakými skalnatými vrchy v nevelké vzdálenosti na pravé straně a táhla se po celé délce vojska v pohybu.

„Mají slunce v zádech," zamručel Bekki.

„Jaké slunce?" zeptala se Rynna a přelétla rukou zataženou oblohu, na níž mračna poháněná mrazivým větrem neustávala klouzat k jihozápadu.

„Kdyby vyšlo," opáčil Bekki.

„A po pravici nemá nepřítel nic než strmý sráz?" zeptala se Phais.

Tipperton zavrtěl hlavou. „Zdá se, že několik stovek yardů před nepřátelskými šiky spadá do Hèlské nístěje široký svah o šířce asi půl míle. Jak je mírný či strmý říci nemohu, protože jsme ho z našeho stanoviště zcela zhlédnout nedokázali."

„Jářku, smeteme je z těch skalisek za nimi do moře," řekl Bekki.

„Anebo z toho srážného svahu po jejich pravé straně," dodal Nix.

„Anebo je zaženeme ze svahu do toho zkaženého vzduchu samotné Hèlské nístěje," ozvala se Linnet.

„Král Blaine tvrdí, že se bude hodit kterákoliv z těchto taktik," řekla Rynna a dodala, „pokud nesloží zbraně, jak bude král požadovat."

„Pchá!" zavrčel Bekki. „Kdyby bylo po mém, já bych jim žádné lhůty na to, aby se vzdali, nenabízel."

„Lépe, když se vzdají bez boje, než aby mržčili a zabíjeli naše vlastní," pozna-

menal Beau. „Mám už po krk té podívané na válečníky ležící ve vlastní vytékající krvi, mám už dost látání a záplatování svalů a kůže, jako by šlo o pouhé potřhané ostatky nějakého rozervaného šatu, mám už dost napravování zlomenin, jsem už unavený ze vši té bolesti, umírání a mrzačení... ach bože, jak už mě válka otravuje."

Nějakou chvíli jeli beze slov, ale pak se zpředu ozvalo zatroubení Lindeina rohu.

Loric pohlédl na ostatní. „Jde o znamení k sešikování podle dohody."

Bekki si povzdychl a řekl: „Necht' vás všechny Elwydd zaštit'uje."

„Těž vás ať její ruka ochraňuje, Drimm Bekki, Delflorde Severní důlní," odpovíděla Phais.

Bekki se na ni s bezedným výrazem v očích dlouze zahleděl, ale vzápětí pozdravil válečným mlatem a pravým obratem nasměroval poníka vpřed. Tam, kde jeli v šiku Chákka ze Severní důlní.

„Dejte na sebe pozor, maličci," řekla Phais, poté se ona a Loric rovněž obrátili a vyrazili za Liány z Ardénského údolí.

„Nezapomeňte," řekla Rynna, „dojde-li k boji, máme se pohybovat v kruhu dále napravo, kde budeme moci volně vystřelovat šípy."

Farly potřásl hlavou. „Myslím, že nás tam Horní král odvelel jen proto, abychom nepřekáželi."

„Ne, proto ne," odpověděla Rynna. „Byl to Stříbrolistův návrh. I když je nás jen hrstka, ví, jak dovedou být naše šípy vražedné."

„Inu, tak či onak," ozval se Tipperton, „myslím, velitelko, že bychom se tam měli přemístit. Chci říci, že nevěřím, že by Modru ctil šedou vlajku."

Rynna přikývla a pobídla poníka doprava. Ostatní se pustili za ní. A tak se mezi poníky pětadvaceti stovek Trpaslíků a podél koní šesti set Dylvanů, osmi set Lianů, čtrnácti set Baeronů a devětatřiceti tisíc lidských válečníků ubíralo na pozici celé sedmičlenné warrowanské vojsko. Směřovalo širokým obloukem vpravo, aby krylo pravý bok armády.

V řadách za sebou přijížděla královská armáda a každá z nich přesahovala širou planinu mezi pahorky napravo a převisem vlevo.

V čele jeli král Blaine a Stříbrolist. Po Stříbrolistově pravici pak Larana a po králově levici Linde. Larana měla ve třmenu zatknutou žerd' s šedou vlajkou a na Lindeině žerdi povlával královský praporec v purpurové a zlaté barvě.

V řadě nedaleko za králem se neslo mnoho spojeneckých vlajek: lidských, elfích i Trpaslíků, ale žádná warrowanská ani baeronská.

Přímo za korouhevnický jeli těžcí koně s Baerony v sedlech, kteří v rukách svírali mlaty, řemdichy a bojové tlouky, což ozřejmovala již dříve vyřčená králova slova:

„Rád bych, aby se nepřítel při pohledu na takové obří koně a bojovníky třásl. Pokud by nepřítel choval v srdcích nějaký uskok, snad ho tohle odradí."

Za Baerony jela řada za řadou, jež sestávaly z Trpaslíků, Lidí a Elfů vyzbrojených a obrněných do boje.

A dvě míle vpředu a rovněž sešikováni v řadách za sebou stáli Lakhové z Hyree, Askarové z Chabby, Piráti z Kistanu a spolu s nimi také Pěsti Rakky, všichni rovněž připraveni k boji.

„Panebože," ozval se Beau, „to je ale nával. Dám krk za to, Tipe, že tady je víc nepřítel, než kdy bylo u Dendoru."

Tipperton zachmuřeně přikývl, ale jinak neodpověděl, zatímco spolu s ostatními Warrowany pokračovali v jízdě podél pravého boku při úpatí pahorkatiny.

„Všímejte si terénu," řekla Rynna, „může totiž určovat rozdíl mezi životem a smrtí či mezi vítězstvím a porážkou."

I když byl Tip s okolním terénem důkladně obeznámen, protože si ho dobře prohlédl už při pořizování nákresu, jenž všem ukázal, přesto okolí nepřestával přehlížet. Napravo se tyčily rozeklané pahorky, útočiště v případě potřeby. Mezi těmito vrchy a srázem Hèlské nístěje se prostírala široká plošina o šířce nějakých tisíc yardů. Táhla se na míle podél okraje srázu. Tahle plošina mezi pahorky a okrajem se měla stát bitevním polem, dojde-li k boji. Vlevo zela vlastní Hèlská nístěj, od níž strmě do hloubi asi tisíce stop spadalo hraniční skalisko, strmý spád, podél kterého nyní vojsko projíždělo, ale čtvrt míle odtud spadal do nesmírné pánve táhlý svah, který Tip už pozoroval z pahorků nahoře. Přimo vpředu byl sešikován nepřítel, za jehož zády strměl do Avagonského moře sráz o hloubce sta stop. Napravo od nepřítele se do dále táhla štítovitá stěna, strmá skála, která srážně spadala k úpatí, příkrá stěna mezi rozsedlinou a mořem o síle sta loktů.

Vše odpovídalo tomu, jak to už Tipperton viděl. Zdálo se, že se nic nezměnilo.

Tipperton vzhlédl napravo. Kdesi v pahorkatině nahoře dosud hlídkovali Vail, Arylin a Flandrena.

Když se vzdálenost mezi vojskem a nepřítelem zkrátila asi na půl míle, dal král Blaine znamení Linde, která pozvedla ke rtům roh z černého vola, zvučně na něj zatroubila a vojsko se zastavilo.

Kupředu se šiky rozjeli vyslanci, kteří měli krále Blainea od tohoto místa dále doprovázet. Zdaleka vpravo též jedna drobná Warrowanka na poníku. Vyslanci se sešikovali mezi spojeneckými vlajkami, Rynna uprostřed a bez vlajky stejně jako dva Baeroni po jejich stranách.

Pak se král Blaine ohlédl, aby se ujistil, že vše běží podle plánu. Poté se obrátil, kývl na Stříbrolista a řekl: „Pojed'me zjistit, zda jsou ochotni se vzdát."

„Pozor na zradu, pane," zaskřípěl hlas za ním.

„Dám si pozor, Lorde Bekki," odpověděl král, aniž by se ohlédl.

Blaine, Stříbrolist, Larana a Linde se společně rozjeli vpřed, šedou vlajku vpravo, nachovou a zlatou po levici. Hned za nimi jeli mezi spoustou vlajek vyslanci: Liané, Dylvané, Trpaslíci, Lidé, Baeroni, jeden Mág a jediná zástupkyně Warrowanů. Směřovali k nepříteli, až konečně dospěli do půli cesty mezi oběma vojsky. Tam se zastavili a vyčkávali.

Nepřítel neodpovídal.

Uběhla dlouhá chvíle, tak asi svícnina, ale spojenci ani nepřátelé se nehýbali a Rynna mohla zaslechnout, jak si mezi sebou DelfLordi bručí, zvláště Bekki.

A pak Bekki zaklel: „Kruk, podívejte, Lodene. Táhle je zbabělec Tain."

Rynna zažírala na nepřátele pouhou čtvrt míli daleko, v jejichž středu seděl na

koni muž. Zdálo se, že promlouvá k jakémusi ranci v náruči. Rynna se zachvěla, protože i když nikdy dříve Lorda Taina nespátřila, věděla, že je tenhle ranec mrtvolou jeho dcery Jolet.

Tipperton se dlouze zahleděl na nepřátelské šiky a dokázal rozeznat Lorda Taina na koni i to, jak cosi šeptá ostatkům vlastní dcery a současně posunkuje směrem k vojsku. Letmo pohlédl ke shluku vyslanců: na krále, Stříbrolista a ostatní, zvláště na Rynnu vyčkávající v jejich středu.

V tom se Lord Tain vzpřímil a zlobně se rozhlédl -

- Tipperton se zachvěl -

- zástupce zacivěl na krále s doprovodem a zasmál se. Pak se obrátil a oslovil někoho poblíž -

- a z pahorkatiny nahoře dolehlo zatroubení rohu -

- Tipperton prudce obrátil hlavu a spatřil stát na hřebenu Handrenu, který vytruboval poplašné znamení a současně ukazoval k severozápadu daleko od nepřítele, zatímco dolů svahem se k malému královskému seskupení s lomozem tryskem řítila na koni Vail-

- *Yaaah...!* ozvalo se bezeslovné hromadné zaječení nepřátel a jejich dav se vrhnul kupředu. Hyrinianští a Piráti na koních se drali k vojsku, kopí snižená, meče pozvedlé -

- „*Jed', Rynno, jed'!*“ vykřikl Tipperton a nasazoval šíp -

- po svých se vpřed hnali Chabbajští a černohábitníci z Pěstí Rakky-

- Linde rozeznávala roh z černého vola, Larana svůj stříbřitý...

Když už se s lomozem rozjeli těžcí baeronští koně, poníci Trpaslíků a za nimi s dusotem koně lidských a elfích válečníků, křikl král na svůj doprovod rozkaz. Všichni si připravili zbraně a štíty do střehu a čekali na příval spojenců. Všichni až na Rynnu, která se cvalem rozlétla na pravé křídlo.

„*Rynno, rychleji!*“ zvolal Tipperton, protože se bál, aby ji nepřeválcovali blízcí se Baeroni. I Linnet, Beau, Nix, Farly a Dinly na ni pokřikovali.

Zatímco se Rynna blížila k Tippertonovi s ostatními Warrowany, prolétala kolem Vail, hnala se tryskem na opačnou stranu a ječela přitom cosi sylvansky, ale co, to nikdo z Warrowanů nevěděl.

Ale Stříbrolist křikl na Laranu, která na stříbřitou troubu zadula jakési znamení, po němž Elfové ve vyrazějících šicích přitáhli oštěže a obraceli se v opačném směru.

Tipperton doširoka vytřeštil oči. „Co t-?“ Ohlédl se a spatřil přijíždějící jezdce, spousty a spousty jezdců s vlajícími žlutými vlajkami, obrněné a na hlavách s tmavě šupinatými a doširoka rozšířenými helmicemi. V nikách svírali meče a napjaté dlouhé luky -

- a zepředu i zezadu vylétl od blížících se nepřátelských šiků déšť šípů, aby dopadl mezi Spojence, lidské, elfí i Trpaslíky, kteří padli, ještě než vylétlo krupobití střel na oplátku...

...a za ohromného třeskotu zbraní a brnění, za vířkotu, řevu a válečných pokřiků se obě vojska srazila. Ještě než se střetla, vyklouzla Rynna ze sevření a docválala tryskem k Warrowanům.

„Byla to past!“ zařval Tipperton, aniž by přestal do nepřátel vystřelovat jeden šíp za druhým.

„Sesednout!“ vykřikla Rynna. „Uchýlit se mezi skaliska. Nakládejte s každým šípem a střelou do praku co nejlépe.“

„Kdo jede pod tou žlutou vlajkou?“ křikl Dinly, když stáhl poníka a zavedl ho mezi balvany.

Ale žádný z Warrowanů odpověď neznal. Ostřelovali nepřítel z luků a Beau valounky z praku.

„Berte si na mušku nepřátelské lučištníky,“ řekla Rynna, „ti jsou totiž nebezpeční.“

Na plošině uprostřed chřestotu, řinčení, jekotu a bitevních pokřiků se vojsko za hrůzných ztrát semklo dohromady proti dvouhrotému útoku. Kromě Baeronů na robustních koních, kteří se už přes nepřátelské šiky ve směru moře zcela prodrali a teď si znovu probíjovávali cestu zpět.

Uprostřed se kolem krále soustředili zarytí válečníci: Trpaslíci tesající sekýrami, Elfové sekající meči a probodávající kopími a Lidé, kteří se rovněž oháněli kyji, sekýrami a meči. Mezi těmito shromážděnými bojovníky byl také Aravan, jehož Pravojmenný Krystallopýr se propaloval masem i kostí. Po jeho boku bojovala Ria-tha, jejíž čepel s temným leskem byla nadevše ostrá. Poblíž ní spočíval v pochvě Stříbrolistův luk z bílé kosti, protože před nim dostal přednost jeho tesák. Boje se rovněž účastnili Mágové, ale svou <moc> potlačovali, protože jim král přikázal, aby ji, dokud nebude ztraceno vše, neuvolňovali. Ale protože měli nepřítel nad Spojenci početně navrch a z obou stran zle dotírali a stáčeli se v půlkruh, aby šiky obklíčily, královské síly neustále ustupovaly.

„Je jich příliš mnoho,“ zaskřípěl Tipperton, ještě než vystřelil šíp a zabil dalšího nepřátelského lučištníka.

„Ach bože,“ vykřikl Beau, „Tipe, podívej! Zatlačují teď vojsko k Hèlské nístěji!“

Král Blaine se Spojenci byli zády k ohromné trhlíně zatlačování k okraji, k táhlému svahu, který do ní spadal.

Rynna se při výstřelu dalšího šípu rozeškala. „Ach, Tippertone, pokud se nestane zázrak, prohrájeme.“ Ale bojovat neustávala stejně jako ostatní Warrowané, třebaže jim po tvářích stékaly hořké slzy.

Stále víc byli Spojenci zatlačováni vzad, někteří se už ocitli na táhlém svahu, jiní s jekotem přepadali přes okraj ke své zkáze.

Ale i přesto, že čelili záhubě, bojovali statečně dál a rozsévali kolem sebe smrt, třebaže i na ně dopadala.

Náhle však řev a ryk dovolávající se Adona, Elwydd, Rakky a Gyphona přehlušilo -

„Poslouchejte!“ vykřikl Tipperton, který obracel hlavu ze strany na stranu.

-nějaký zvuk-

„Slyšíte?“

-a další a další-

Tipperton pozvedl ke rtům roh z černého vola a pronikavě za-troubil-

Na jeho zatroubení odpověděl bezuzdným zaduněním nespočet stejných rohů,

zatímco zem rozechvěl dusot tisíců kopyt

„Och, Rynno, drahá, zde přichází tvůj zázrak!"

A za lomozu sjížděli kolem pahorkatých úbočí na plošinu jezdcí s kárami, na jejichž kolech vířily čepele. Na kárách se třepotaly zelené vlajky s pádícími bělouši. Se sraženými kopími, pozvednutými šavlemi, napjatými luky a bodci v ruce, za mohutného *Raw! Raw! Raw!*, jímž volali do útoku, i za výkřiků *V'takku! V'takku!* ve válečném valurském jazyce vedlo útok na dvacet tisíc Harlingarských...

Konečně dorazil Jord.

Za plné jízdy napadli válečníky pod žlutými vlajkami a vytlačili je stranou. Mnozí z nich se převrhli přes okraj rozsedliny, aby se vzápětí s jekotem zřítili a zahynuli v hlubině dole.

Než za patami Jordianů dorazili DelfLord Valk se svou kacharskou jízdou na ponících a zaútočili na nepřítele, proťal nepřátelské řady burácivý porýv mágského ohně. Cestou plamene se pustili král Blaine se Stříbrolistem a Spojenci se tak opět dostali z okraje na prostranství, jež se táhlo k pahorkům. Nepřítel byl rozštěpen na dvě části. Když si král Blaine doširoka proklestil průchod, stočil své síly k východu a společně s Vanadurskými krále Ranora, kteří stejně jako Trpaslíci z Kacharu odbočili k západu, uvěznili nepřítele proti okraji. I přes stálou početní nevýhodu zatlačovali nepřítele stále víc dozadu.

Lidé, Trpaslíci, Liané, Dylvané a Baeroni... spolu se sedmi Warrowany... vytlačovali za zuřivého boje a za občasného přispění Mágů vrávorajícího nepřítele stále dál a stále níž táhlým svahem.

Bouřící Spojenci za spílání a válečných pokřiků sestupovali svahem také. Sekali, řezali, bodali a bušili do nepřítele s takovou vervou, že jej zatlačili ještě níž. Ten se ale nakonec obrátil, a protože už nedokázal ustát vlastní početní převahu, dal se na útek. *Hahn, taa-roo! Hahn taa-roo!* zahlaholily jordianské rohy, zatímco nepřítel zcela propadl úprku.

„Proč troubí na znamení ústupu?" zařval Tipperton na Linde jedoucí vedle něj.

„Je to na králův rozkaz," křikla na něj odpověď. „Nepřítel by mohl prchat proto, aby nás vlákal do nějaké pasti."

„Pasti?"

„Ano. Stále nás početně převyšují, takže kdybychom je pronásledovali až na dno trhliny, získají výhodu."

Linde přiložila k ústům vlastní roh. Tipperton se zachoval podobně. Poté se jejich troubení přidalo k troubení ostatních... *Hahn taa-roo! Hahn taa-roo! Hahn taa-roo!*

Poté se Spojenci na široké rovině zhruba míli ve svahu odpoutali. Trpaslíci ale jen s klením, že tak musí učinit. Pošramocený nepřítel prchal stále níž a níž do Hělské nístěje pod sebou.

Kapitola třicátá osmá

„Jsou z Júngu," řekl Aravan, který upřeně shlížel táhlým svahek do temné pánve dole, neboť na kraj se už snášela noc. Za nimi ještě stále probíhal sběr padlých, přičemž těla nepřátel házeli Trpaslíci přes okraj do temné hlubiny.

„Z Júngu?" zeptal se Tippetton.

„To je jedna říše na dálném východě."

„Jako Ryodo nebo Jinga?"

„Tak nějak," odpověděl Aravan. „Ale Ryodo se od zbytku světa oddělila a prohlásila všechny ostatní za neohrabané cizince, kdežto Jinga obchoduje s každým, kdo k jejím břehům připluje."

„A tahle říše Júng...?" zeptala se Rynna.

„Je plná bezvýznamných válečných despotů a nájezdníků," řekl Aravan, „sjednocených pod jedním mogulem. Ta žlutá vlajka, kterou nosí, je jeho. Mogulovým znakem je červená hvězda uprostřed. Nepřekvapuje mě, že přešli na Gyphonovu stranu, ale poněkud mě zarazí, jak se dostali sem do Garie."

„Proč?" zeptala se Linnet. „Je to do Júng daleko?"

„Kdybyste byla ptákem, tak dva tisíce leagues," opáčil Aravan.

„Šest tisíc mil? Pchá!" ozval se Beau, který postával při okraji kruhu a občerstvoval se před návratem ke zraněným nějakým rychlým pokrmem. „Sami jsme se už takovou dálku nacestovali, nemám pravdu, Tipe?"

„Ehm, jestli mě paměť neklame, příteli Beau," řekl s úšklebkem Dinly, „namísto pouhých šesti tisíc mil jsou to tři poloviční cesty kolem světa, jimiž se celkem pyšnííte."

„Jo," přisadil si Farly se smíchem, „s další spoustou polovin před sebou."

Beau před sebe napřáhl nice, z nichž v jedné svíral suchar. „Počkejte, teď to myslím vážně. Tipe, ty jsi tady tvůrcem map. Urazili jsme už celkově šest tisíc mil?"

„Snad, když to všechno sečteš," řekl Tippetton, „ale letos v únoru nám tahle cesta bude trvat už čtyři roky."

„Čtyři roky? Panebože," ulevil si Beau, sklesl na kolena vedle Linnet a napřáhl paži, aby ji uchopil za ruku. „Není divu, že už mám války až po krk."

Ostatní Warrowané souhlasně zavzdychali.

Aravan se na Malinky při vzpomínce na doby, v nichž byli Elfové šílení, smutně pousmál. Ale o Elfích Následných válkách, jež trvaly deset tisíciletí, ani o krušných časech poté se nezmínil.

Na nebi neustávala přes noční oblohu v jakési pokrývce plynout oblaka a žhnoucí ohně hluboko ve spárách Hèlské nístěje vrhaly tu a tam matné rudé odrazy. Ale byla to noc úplňku, a když vyšel, tam, kde se stříbřité světlo pokoušelo prorazit, prozařovala ubíhající mračna bělostí. „Och, možná, že je to osudové znamení," řekla Linnet zahleděná do bledavé záře, „znamení Elwyddiny dobré vůle."

Beau zíral na plynoucí nebe. „Doufejme," řekl.

„Ovšem, doufejme." Pak Linnet letmo políbil na líčko a vstal. „Ach, musím se vrátit k raněným."

Zatímco se Beau vzdaloval k hroznu vzdálených luceren, Tippetton si povzdychl

a shlédli ze svahu. Kdesi dole se Rynna s kapitány a Horním králem Blainem účastnila královské porady.

„Stále jsme v početní nevýhodě," zabručel polní maršál Burke z Wellenu.

„Ano, ale držíme horní pole," odpověděl Stříbrolist a pokynul dolů k táhlému svahu ve směru k nepříteli, „výhoda, kterou zoufale potřebujeme."

Vlastní svah byl od horního okraje po dno kotliny pod ním dlouhý téměř dvě míle a projevoval se svažitými spády skalnatého terénu oddělenými širokými pruhy téměř rovného podkladu. Právě na jednom z těchto rovných úseků skoro v poloviční části svahu stálo napříč hlavní jádro vojska. Nepřítel se nacházel v roklině dole, ještě o další míli níže.

Nad vojskem, na jednom vyšším místě svahu, zasedala rada s králem.

„Pane," řekla Rynna, „co hodláte udělat? Chci říci, že zůstane-li nepřítel tam, kde je, a my sjedeme na úpatí svahu, kde se s ním střetneme v boji přímo v té proláklině, bude mít vzhledem k početní převaze navrch."

Král na ni ve světle lucerny upřel ocelově modrý zrak. „Máte nějaký návrh, velitelko?"

Rynna přikývla. „Nabídněte jim znovu lhůtu, aby se vzdali, a pokud ji nepřijmou, zahajte obležení a vyčkejte, dokud nebudou mít jinou volbu než souhlasit."

„Pchá," zafuněl Volki. „Já tvrdím, že je máme v pasti a až konečně přestane váš ten prokletý vítr, necháme je zadusit těmi výpary."

Bekki sedící vedle Volkiho zaťal ruku v pěst a horlivě přikývl.

„Možná že by pak mohli odtáhnout," ozval se coron Eiron, „úplně z té trhliny uniknout."

„Na téhle straně nikoliv," řekl král Ranor a prohrábl si rukou vlasy barvy mědi, „projeli bychom totiž po okraji a zastavili je kdekoliv, kde by se pokusili vystoupit nahoru."

„Ano," řekla Linde, „ale kdyby se stáhli přes kotlinu...?"

„Pak se obávám, že uniknou," odpověděl Ranor, „protože dokonce ani při rychlosti mých Harlingarských nedokážeme ten okruh objet tak, abychom je dostihli dříve, než uprchnou průrvou dole."

„A co přejet vrchol toho štítu?" zeptal se Arth z Wilderlandu. „Nemůžeme ho využít jako mostu, abychom se tam z téhle strany dostali?"

Alor Talarin zavrtěl hlavou. „Ne, pane Arthe, je příliš drsný, moc křivolaký. Flandrena říká, že jsou tam nahoře místa našir, kde se skála strmě zvedá do výšky desítek stop. Tamtudy bychom projet nedokázali."

Král Ranor si povzdechl a vrhl letmý pohled na stěnu, která se v temnotě neurčitě tyčila vzhůru. „Jak jsem si myslel."

„Tvrdíte tedy, že potáhnou-li dál, mohou uniknout?" dožadoval se odpovědi DelfLord Okar.

„Ovšem, pokud se pustí na opačnou stranu," odpověděl Ranor s lítostí v temně sedých očích.

„Kruk!" ulevil si Bekki a udeřil se pěstí do dlaně.

Mezi kapitány se rozhostilo ticho, jež nakonec porušil král Blaine. „Myslím, že v

tomhle má pravdu velitelka Rynna. Znovu jim dáme lhůtu, aby se vzdali."

„A uprchnou-li přes kotlinu...?" zeptal se Okar.

„Tedy uniknou," odpověděl Blaine.

Kruhem se rozeznělo reptání. Král Blaine pozvedl ruce, a když nastalo ticho, zeptal se: „Zbývá ke strategii ještě něco k projednání?"

Protože se nikdo neozval, vrhl Blaine letmý pohled na Farrina, který řekl: „Pánové, nechť se vaši bojovníci v odpočinku střídají. Třebaže budeme k pronikání tmou a střezení horního i spodního úseku využívat vlastních <sil>, zůstaňte v pohotovosti, neboť nevíme, co může tahle temnota přinést."

Blaine se znovu rozhlédl, a když nikdo nepromluvil, řekl: „Promluvme si tedy o taktice. Kdo se postaví do čela, dojde-li k útoku, kdo bude střežit křídla a kdo zůstane v záloze, aby mařil veškeré snahy o průlom? Má někdo z vás nějaké návrhy?"

Arth v kruhu naproti zvedl ruku...

„Járku," ozval se Beau později téhož večera s pohledem pronikajícím tmou podél okraje v západním směru, „copak je to ve vojsku za pohyb?"

Aravan se obrátil a vzápětí se s úsměvem znovu zadíval na Waerlinga.

„Blíží se spojenec."

„Jen jeden?" zeptal se Dinly a natahoval krk, aby něco zahlédl.

„Ne," odpověděl Aravan. „Celkem je jich sedm."

„Jenom sedm?" zeptal se Farly. „Sedm tisíc by jich bylo vítanějších."

„Zeptáte-li se Tipa s Beauem, myslím, že budou souhlasit, že tihle za těch sedm tisíc vydají," řekl Aravan.

Ted' už stáli a dívali se všichni Warrowané.

Po okraji se v Loricově doprovodu a mezi stíny vrhanými mihotavým svitem ohně blížilo sedm spojenců. Jeden po dvou a ostatní po čtyřech.

„Dalavare!" vykřikl Beau a rozběhl se. „Třpytko!"

Podél Vlčího mága běželi Šedosvit, Svitka, Třpytka, Slídlil, Stopák a Dlouhonoh.

„Dlouhonohu," vydechl Tippetton a také se jim rozběhl naproti.

Zbývající Warrowané nepřestávali ohromeně zírat, protože v nich vlci o velikosti poníka budili úctu.

Zatímco k nim Beau ještě dobíhal, vykřikl Dalavar jakési <slovo> a Draegové se zastavili.

Beau objal Třpytku kolem krku a vlčice jeho dotek strpěla. Ohlédl se a zavolal: „Linnet, pojď, rád bych tě s někým seznámil."

Tippetton stanul před Dlouhonohém. „Zdravím tě, příteli." Warrowana pozdravil Dlouhonohův vyceněný chrup. Poté Tip vzhlédl k Dalavarovi.

Vlčí mág se usmál a jeho úsměv hodně připomínal vlčí škleb.

„Rád vidím, že dobře vyhlížíte, Tippettone."

„I já rád vidím, že se vám daří dobře, Mágu Dalavare," opáčil Tippetton a zároveň si pravačkou přejel přes jizvy po Vulgově kousnutí na levé paži. „Poté, co jste nás zanechal v Jallorby, obával jsem se, že míříte do Gronu."

„Járku, Dalavare," zvolal Beau procházející mezi vlky, z nichž každého cestou

pohladil, dokonce i Šedosvita.

„Kdepak jste s těmi svými rošťáky vězel?"

„Ničili jsme jednu Hordu v Gwaspu," odpověděl zasmušile Dalavar, jako by se na ony ponuré činy zrovna rozpomínal.

„V Gwaspu!" vyhrkl Beau.

„Adone," vydechl Tippetton, „takže jste se do Gronu přeci jen vrátil."

Dalavar přikývl, ale více svou odpověď nerozváděl.

Linnet zdráhavě dospěla vedle Beaua, který ji vzal za ruku. „Mágu Dalavare, tohle je Linnet, má ženuška. Linnet, tohle je Mág Dalavar."

„Jsem ráda, že se konečně poznáváme," řekla Linnet. „Beau o vás totiž často mluví. Ale tihle Stříbřítí vlci, inu, třebaže mi o nich Beau všechno vypověděl, och bože, nemyslela jsem, že jsou tak... tak strašliví."

Dalavar se usmál. „Ovšem, strašliví, ale vůči přátelům mírní."

„Och, to tedy doufám," ozvala se Linnet, „protože mi připadá, že by mě dokázali schlamstnout jako malinu."

Zatímco se Dalavar smál, Beau se otočil, přitáhl Linnet k sobě a přistoupil s ní ke Třpytce.

Tippetton vzhlédl k Vlčímu mágovi a řekl: „Jsem rád, že jste tady. Můžeme totiž využít veškeré pomoci, kterou jste schopen poskytnout. -Přišel jste na pomoc, vidíte?"

„Přišel jsem vyhledat krále Blainea a nabídnout mu pomoc. Snad ji využije. Neboť vítr, který vane přes vojsko od Garie, nese nekalou známku odporného Modrua."

Tippettonova tvář se protáhla. „Panebože, zrovna jak jsme předpokládali."

Po neklidné noci nadešel mrazivý úsvit. Oblohu nadále zastíral skličující šedavý příkrov ubíhající k západu. Tippetton se do té ponuré oblačnosti probudil se zasténáním. Procitla i Rynna. Tip vrhl letmý pohled na plynoucí černá mračna, převalil se na břicho, zabořil tvář do přikrývky a zdušeně si posteskl: „Ach, kéž bych zase uviděl slunce."

„Mmm?" zamumlala Rynna.

Tippetton se pozvedl na lokty. „Slunce. Kéž bych uviděl slunce."

Rynna otevřela oči do šedé oblohy a hned je zase zavřela.

„Drahá, jak dlouho už trávíme čas pod tímhle pošmourným příkrovem?" zeptal se Tippetton.

Rynna oči znovu otevřela. „Už od přistání v Adeu."

Tip se převrátil a posadil se. „Tohle je Modruova práce, jak alespoň tvrdí Dalavar."

„Víš, já ho viděla," ozvala se Rynna, „i ty Stříbřité vlky. Když sestupovali, vracela jsem se právě nahoru z rady."

Tip přikývl. „Přišel za Blainem."

Teď si sedla i Rynna. „Víš jistě, že je za tímhle počasím Modru? Farrin sice věděl, že nejde o přirozený vítr, věděl, že ho pohání Mág, ale protože se jejich cesty nikdy nezkrížily, s jeho podnikáním jej ztotožnit nedokázal."

„Myslím, že ano," odpověděl Tippetton. „Beau totiž tvrdí, že se už Dalavar s

Modruem v minulosti zapletli. A Dalavar se mu snad také znovu postavil v Gwaspu. Je-li to pravda, inu, pak by měl Dalavar ten jeho nekalý rys znát."

V tom kolem nich provál závan sirného vzduchu. Rynna nakřčila nosík a řekla: „Třeba Modruův nekalý charakter páchne tak nějak jako Hèlská nístěj."

Tipperton se zasmál a zvedl se. „Mluvíš-li o Hèlské nístěji, co kdybychom se rychle nasnídali, postarali se o poníky a pak si zajeli dolů k legii? Rád bych se totiž důkladně poohlédl po místě, které by se možná mohlo změnit v naše příští bitevní pole. Viš, dosud jsem tam nezavítal."

Rynna přikývla a posléze s úšklebkem řekla: „Rozjed'me se tam s celým warrowanským vojskem."

Sjížděli pořád níž a níž středem na míli širokého svahu a vyhledávání cesty ponechávali na ponících. Před nimi se totiž prostírala kotlina Hèlské nístěje, vskutku strohá scenérie:

Obklopena skalními stěnami, jež místy dosahovaly výše přes tisíc stop, zela doširoka ohromná pustá průrva. Vpravo, ve vzdálenosti tří čtvrtě míle, se zvedal ponurý a srázný skalnatý štít, jenž spadl do temných hlubin. Na východě při bližším konci se z onoho místa naproti ave vzdálenosti pouhých deseti mil prostírala ohromná rozseldina. V pozadí se na mnoho leagues rozšiřovala až do třiceti mil a víceméně si tuhle šíří udržovala k protějšímu konci vzdálenému nějakých čtyřicet mil. V místě rozšíření se její dno přes míli snižovalo a místy se v celém svém úseku až do konce ještě prohlubovalo. Tady poblíž skalnatého štítu se ale směrem dolů zužovalo z třiceti mil na deset, přičemž hloubka dna tu činila pouhých tisíc stop. Dobře to vystihl Beau, když poznamenal: „Panebože, tady to vypadá, jako bychom uvízli v hrdle nějaké láhve."

Dole nalevo mohli zahlédnout jen pustou krajinu s horoucí, vyprahlou a rozpukanou zemí, po jejímž dně se na leagues daleko krabatily v táhlých změtích černá skaliska nahloučená v rozptýlených hromadách. Pod černým kamenem vytryskávaly z děr v zemi bělavé výpary, snad pára, a dále nalevo stoupal v hustých chuchvalcích z veliké pukliny k nebi žlutý plyn, který si razil cestu přes tříslově hnědé plošiny. Z jedné kuželovité kupy popela opodál protější strany se dmul tmavý kouř a na zpusťtošené zemi tu a tam pro-bublávala a mokvala černá jezírka, jako by poničený terén sám rudnul otevřenými boláky, z nichž prosakuje ebenově černý hnis.

„Tohle je ale úděsné místo," poznamenal Dinly. „Není divu, že mu říkají Hèlská nístěj."

Sjížděli stále níž a níž, až konečně dospěli k vojsku rozloženému napříč dlouhým kostrbatým svahem s rumem, drtí a holou zemí pod nohama. Po obou stranách svah strmě spadl. Jeli dál přes víceméně rovný úsek a cestou projížděli mezi šiky bojovníků, až se nakonec vynořili za nimi. Tam svah opět spadl asi na míli níže a při úpatí tohoto povlovného šterkovitého spádu stál sešikovaný nepřítel. Warrowane zastavili poníky, sesedli a vydali se vpřed, aby se podívali. Došli ke Gildorovi s Vanidorem. Obě Lianská dvojčata upřeně shlížela na nepřátelské šiky. Opodál postával Bekki a rovněž zlobně hleděl dolů.

„Je jich spousta, vid'te, Tippertone?" ozval se Vanidor.

„Kolik si myslíte, že jich je?" zeptal se Tip.

„Asi tak něco mezi šedesáti a sedmdesáti tisíci," odpověděl Vanidor, „jak alespoň soudíme."

Gildor s Bekkim souhlasně přikývl.

Rynna si povzdechla. „Je nás tedy pořád méně. Při včerejší večerní poradě došlo totiž k celkovému sčítání. Schopných boje je celkem padesát sedm tisíc."

„Pchá," odsekl Bekki. „Porazíme je, ať je nás méně nebo víc."

„Tím si nebud'te tak jistý, pane Bekki," ozval se Gildor, „jde totiž o sveřepého nepřítele."

Beau se zatvářil velmi nakvašeně a řekl: „Pan Gildor má pravdu, drahý příteli, utrpěli jsme těžké ztráty. V přímém boji na okraji zahynulo bezmála tři tisíce vojáků a dalších sedm tisíc s nesmírně ošklivými zraněními se v brzké době žádné bitvy zúčastnit nemůže." Po tváři mu skanula slza. Linnet vztáhla paži a vzala ho za ruku.

Bekki zavrtěl hlavou. „Tenhle zbabělý nepřítel neunikl bez újmy, neboť Châkka včera večer shodili přes okraj na dvanáct či třináct tisíc jeho bojovníků."

Rynna se zatvářila sklíčeně. „Svrhli jste je přes okraj?"

„Ano," přitakal Bekki, „byli do průrvy svrženi na můj rozkaz i na rozkazy DelfLordů Volkiho, Okara a Válka. Bah, narodil od některých, s nimiž jsme se utkali v minulosti, si tihle ohnivou či kamennou počtu nezasloužili."

„Ale svrhnout je přes okraj..."

„Bez obav, paní, většina jich totiž zhylnula ještě před svržením."

Rynna rozmrzele zavrtěla hlavou, ale znovu se zahleděla ze svahu.

„Kdy je král hodlá znovu vyzvat, aby se vzdali?" zeptal se Tip.

Zatímco Bekki funěl nevolí, Rynna řekla: „Navrhuje tak učinit v poledne."

„To nám tedy poskytuje čas prohlédnout si terén, jen tak pro případ-"

Tippertonova slova přerušilo zatroubení rohu zdola.

„Podívejte!" vykřikl ukazující Beau.

Od hlavního jádra vojska se v popředí odtrhla velká skupina a rozjela se do svahu. V čele jel Chabbajan s šedou vlajkou, vlevo a vpravo za ním další Chabbajští, celkem jednadvacet válečníků. Za nimi asi třicet jezdců - kistanských, hyrinianských a júngarianských - a zcela vzadu pak do kopce rázovala dvacítko černě oděných příznivců Pěstí Rakky. V jejich středu jel Lord Tain s mrtvolkou vlastní dcery Jolet.

Po půlmílovém stoupání vyjeli na jednu z rovinatých plošin. Tam se zastavili, zarazili šedou vlajku a znovu zatroubili na roh.

Zástupce přijel vyjednávat.

„Drahý králi, znovu říkám pozor na zradu," ozval se DelfLord Bekki ještě předtím, než si za opasek zasunul vrhací sekyru a poté se chopil válečného mlatu a štítu.

„Nicméně," odvětil král Blaine, zatímco si připínal meč, „za nimi zajedeme. Měl jsem v úmyslu udělat to v poledne." A jak si přes ryšavé vlasy nasouval obyčejnou helmici, dodal: „Tohle naše záměry jen o několik svícnin urychlí." Vsedl na svého šedáka, převzal od služby štít a poté se obrátil k ostatním. „Připraveni?"

Se zbraněmi, v brněních a v sedlech se všichni coroni, DelfLordi, maršálové, kapitáni, Mágové, králové a jedna warrowanská velitelka pustili ze svahu. Po Blaineo-

vě pravici jel Vanidar Stříbrolist, po jeho levici hrosmaršálka Linde s nachově zlatou standartou Horního krále a napravo od Vanidara s vlajkou vyjednávače dara Arylin.

Tipperton sledoval, jak Rynna sjíždí svahem, jak se vzdaluje a srdce mu přitom v prsou silně tlouklo. „Nevěřím, že tenhle nepřítel cti šedé vlajky dostojí.“

Čarodějka Imongar po jeho boku poznamenala: „Ani já ne, pane Tippertone. Ani já ne.“

Pak se Tip zadíval na ostatní Warrowany. „Nasednout,“ řekl chraplavě. „Nasednout, jen tak, kdyby něco.“

Za warrowanským vojskem vsedli na své oře rovněž Elfové, Trpaslíci, Baeroni, Mágové a Lidé.

Sjížděli pořád níž aniž a stále blíže k nepříteli, a protože už Rynna dokázala rozoznat Lorda Taina, jemuž dolů volně spadaly špinavé bílé vlasy a bílá brada dosahovala až po pás, otrásla se. Seděl v sedle a bláhově cosi drmolil dávno již mrtvé nebožce, kterou hýčkal ve vyzábělých pažích. Byla vysušená a její plet' připomínala pevně vydělanou useň. Zuby jí vyčnívaly z jakéhosi široce rozeklaného šklebu úst. Oči představovaly pouhé černé otvory. Zetlelé hedvábné šaty jí inuly k poničenému tělu, levá dolní končetina jí pod kolenem chyběla a nad ní ven čněla zažloutlá stehenní kost, k níž neustávalo lnout pár cárů z punčochy. Druhá noha a paže byly do tenká vytažené jako sušené maso a z rukou a nohy zbývaly už jen kosti. Lord Tain si ji pevně tiskl k hrudi, líbal ji, hladil po zbylých vlasech připomínajících provázky a šeptal jí cosi o slavné budoucnosti, která ji čeká, až se jí narodí dítě.

Při téhle podívané prodechnul Rynnino srdce děs, ale současně také šířavý smutek. Odvrátila hlavu a po tvářích jí stékaly slzy.

Král a jeho doprovod už dospěli k plošině a rozjeli se k vyjednávačům, Asi deset yardů od zástupce zvedl Blaine ruku a zastavil se. Vyslanci za ním se zachovali stejně.

Jeden z černě oděných stoupenců Pěstí Rakky přistoupil ke koni Lorda Taina a začal ho vyvádět před šiky. Pak se obrátil k zástupci a zasyčel: „*Gluktu!*“

Lord Tain přestal blábolit a šeptat a jeho vyšinutý výraz vystřídal zlobný pohled. Tímhle zrakem už nehleděl dementní stařec, nýbrž spíše kdosi zlý.

Zástupcův strnulý pohled zvolna přehlížel každého z vyslanců, a když spočinul na coronu Eironovi, zasmál se. „Jak se má synek, milý pane, stále na cestě se Stříbřitým mečem? Ach, já zapomněl. Vždyť se ztratil v Dalgorských bažinách.“ Zatímco Eironovy kotníky na ruce bělaly na jílci meče v pochvě, znovu se rozezněl smích.

Zástupcův pohled klouzavě pokračoval v přehlížení řady vyslanců, a když dospěl k Rynně, Warrowanka se pod jeho jedovatým vlivem zachvěla. Uvědomovala si totiž, že na ni vyhlíží samotný Modru. Ale hleděl na ni zmateně, jako by se snažil zjistit, kdo nebo co je zač a kde se už dříve mohl setkat s jejími bližními.

Konečně se na ni dívat přestal a pokračoval v přehlížení řady přes Trpaslíky, Baerony, Elfy i lidské jedince. Posléze dospěl k Farrinovi s Dalavarem, kteří jeho pohled chladně opětovali.

„Pchá! Přivádíš s sebou neofyty, Dalavare? A navíc novice?“

Dalavarův vlčí zrak se zavrtal do zástupcova, ale on ani Farrin neodpověděli. Zá-

stupce nasupeně pohlédl na Vlčího mága a zlomyslně se pousmál. „Naše třetí vzájemné setkání pro tebe nevěstí nic dobrého, Dalavare. Dvě malá vítězství totiž neznamenají vítěznou válku. To, že jsi mi unikl v Jalanských skalách a pak znovu v Gwaspu, nic významného neznamená, protože tentokrát ti hodím na tvůj bastardi krk obojek a přiměju tě k poslušnosti. A nemysli si, že mi ujdeš prostřednictvím té tetry, co ti visí na krku. Jak poznáš, tvým skrytým pánem jsem totiž já.”

Mávnutím ruky odbyla zlověstná Modruova přítomnost ostatní vyslance a její pohled se zaměřil na Horního krále Blainea.

Blaine jeho utkvělý zlobný pohled strnule opětoval. „Pane Modru, nepřijeli jsme sem, abychom se vzájemně uráželi, nýbrž spíše proto, abychom přijali vaši kapitulaci.”

„Vzdát se? Ty blázne. To ty bys měl složit zbraně, protože mé zdejší vítězství bude naprosté. Nepřipadá ti zvláštní, že byly mé síly po opuštění Gûnnaringské průrvy připravené přitáhnout rovnou sem? Sem, kde se mohli shromáždit všichni ti tví bezvýznamní králové, coroni, kapitáni, DelfLordi a další podobná lůza? Neudivilo tě ani, proč jsem nezničil ten tvůj ničemný most a místo toho ho nechal netknutý? Och, využití dračích lodí jako pontonů byl zjevně dobrý nápad, ale já jejich sestavování v pendwyrském přístavu, tam v Hílské zátoce, sledoval přes své špehy a tvé záměry jsem prohlédl. Nicméně, nechal jsem je probíhat bez narušení. Ptáš se proč? Pchá! Cožpak to není očividné? To proto, pošetilý Blaine, abych tě vlákal sem do Hělské nístěje, tebe a tvé takzvané Svobodné, protože na tomhle místě jediným úderem zničím všechny blázny, kteří se staví proti mně, a až vás zcela zničím, vlády se ujme Gyphon a já se stanu Jeho správcem.”

Blaine hleděl na zástupce zasmušile, ale slova byla určena tomu v něm. „Tak ty takhle, proradný Modru. To ale musíš nejprve zvítězit a v téhle chvíli jsme ve výhodě my.”

„Ve výhodě? Ve výhodě? Slaboduchý Blaine!” Zástupce letmo pohlédl na rozhněvaného krále Ranora a pak se opět rozlíceně zahleděl na krále Blainea. „To, že držíš horní post, je čirá náhoda příjezdu těchto milovníků koní, protože v opačném případě bys teď se svým vojskem stál na úpatí a já nahoře. Stejně na tom ale nezáleží, protože to, co přivádím, přemoci nemůžeš.” Zástupcova tvář se opět škodolibě zkrivila. „Ptáš se, oč jde? Co přivádím? Pchá! Ty nevíš, proč vane tenhle vítr? *Můj* vítr? To proto, aby rozvál výpary v Hělské nístěji kvůli tažení mého strašlivého Roje!” Nyní zástupce rychle pohlédl na Dalavara, zasmál se, máchl rukou do kotliny a zvolal: „Hle!”

V dání na dně kotliny se náhle zatetelil vzduch a tam, kde se dříve nenacházelo nic než řady rozptýlených černých skalisek, sirnaté horniny a klokotajících tůňek, se zjevil nesmírný Roj: tisíce a tisíce, spousty Mizeráků. Růckové, Hlôkové, Ghûlové na Hêlořích, černí Vulgové, stovky obludných Trollů a na tučet či více strašlivých Gargonů. Všichni se v kypící monstrózní mase hrnuli vpřed. A vysoko na nebi přelétala ohromná ponurá silueta, mocná, robustní a temná, a její ohromné kožené peruť se vlnily. Šlo o některého ze zlých Draků.

A v téže chvíli se na vrcholu svahu stala křišťálově jasnou myšlenka, která Tippetonovi opakovaně unikala: ony vzdálené hory odpovídaly *Strminám*, místu, kudy

Jinnarin, Farrix a Ayliss sledovali Mizeráky po jejich útěku. Neprchali, ale naopak se tam šikovali. Tohle byl celý Modruův plán. Vlákali Spojence sem do Hèlské nístě-je, kde mu padli do pastí.

Mág Veran vedle Tippetona vyslovil nějaké <slovo> a poté prohodil k Imongar: „O klam se nejedná.”

Imongar se zajíkla a celé její tělo poraženecky skleslo. „Jsme ztraceni. Tolik Gargonů ani Draka na obloze přemoci nedokážeme.”

A dole, v místě, na němž stáli král Blaine s vyslanci, se zástupce obrátil, ukázal na blížící se Roj a Modruova přítomnost řekl: „Dívej se dobře, pošetilče Blaine, protože v čele svého vojska jedu osobně. To proto, abych na vlastní oči uzřel vítězství, jež vybojuji.” V popředí hemžícího se davu vlekla káru trojice Hèlořů. Lomožila po dně kotliny a řídila ji osoba oděná v černých šatech s tváří skrytou za děsivou železnou maskou. Zástupce se zase odvrátil ke králi Blaineovi. „A teď se vzdejte nebo se připravte na boj, a nemyslete si, že uniknete, neboť v takovém případě spustím z nebe Daagora, který vás samojediný všechny rozsápe a spálí.”

Král Blaine se zachmuřeně staženou tváří řekl: „Slyš mě, proradný Modru: Zploucencům, Gargonům, odpadlému Drakovi ani nikomu jinému se nevzdáme a neuprchneme.”

V zástupcově obličejí se zjevila zlost a Modru v něm zasyčel: „*Ted!*”

„Pozor!” zařval Bekki a vymrštil vzhůru štít poté, co stoupenci Pěští Rakky pozvedli ze skrytů černých hábitů kuše, postoupili vpřed, zamířili a vystřelili šipky, z nichž některé zasáhly do živého a jiné odrazil kov.

Jak vylétla Bekkiho sekýra na oplátku, vzduchem se mihnulo zatřpycení. Naplno zasáhla zástupce do hlavy a protála se kůží, svalovinou a kostí do mozku tak, až se krev a šedá hmota doširoka rozstříkly. Lord Tain se překotil přes zadní sedlovou hrušku a zřítíl se na zem. Vedle něj přistála Jolyna mrtvolka, aby byla vzápětí rozdupána pod kopyty Hyriníjských a Kistanských, kteří vyráželi do útoku, i pod kopyty vojáků Horního krále v protiútku.

„Rynno!” vykřikl Tippeton, pobídl poníka vpřed a tryskem se pustil ze svahu. Za ním cválali ostatní Warrowané. Jejich poníci se za plného trysku pohybovali jistě. Za nimi s rachotem vyrazilo vojsko a vzduchem zaznívaly výkřiky jako *Zrada! Blaine! Adon! Elwydd! a Fyrra!* Z kotliny nahoru vyrazila současně armáda Chabajských, Hyriníjských, Kistanských, Jüngarianských a černých stoupců Pěští Rakky.

Přes prostranství dna kotliny pokračoval v postupu nesmírný Roj Mizeráků. Kupředu s dusotem postupovali Růckové, Hlôkové, Ghûlové na Hèlořích, nemotorní Trollové, ztěžka vykračující Gargoni i Drak kroužící vysoko po nebi. Ale Modru nedopustil, aby vpřed postupovali co nejrychleji. Záměrně jejich tempo zdržoval, protože si byl vzhledem ke své neodolatelné moci svým vítězstvím jistý. Přesto, jako symbol nadcházejícího, vypustil do útoku své Vulgy, kteří měli mezi bláhovci, jež se mu pokoušeli vzpěčovat, šířit hrůzu a jed.

Černí a divocí pádili přes kotlinu a skučeli radostnou krutostí. Ze svahu ale na zavolání sedmé sbíhalo šest stříbřitých siluet.

Uprostřed vřavy a řinčení ocele o ocel se obě armády na svahu střetly. Meče a sekery sekalý, kopí probodávala, mlaty smetaly, řemdichy a kladiva drtily a jataganý, dlouhé zakřivené šavle a sekery stejně oplácely. Čepele se protínaly masem, kosti i brněním, zatímco tupé zbraně drtily, rozbíjely na kaši a lámaly a devastovaly vše, do čeho udeřily.

„Rynno! Rynno!“ vykřikoval Tippetton, protože svou ženušku v té řeži spatřil právě v okamžiku, kdy došlo k zabití jejího poníka, který se svalil s prořizlým hrdlem, z něhož mu vystřikovala krev. Rynna tvrdě dopadla na zem levým ramenem vedle něj a ztratila luk. Jeden z příznivců Pěstí Rakky se k ní vyřítíl s vysoko pozvedlým mečem, ale to už se Rynna bleskově zvedla a dala se na útěk. Nepřítel v černém hábitu za ní.

Ssss-tlok! zasáhl jej Tippettonův šíp do hrdla. Padnul na kolena, svíral si krk neschopný dechu a oči měl vypoulené a naplněné smrtí.

Tippetton zaryčel a vyrazil za prchající Rynnou, která přikrčená kličkovala mezi potýkajícími se a řvoucími Lidmi, Trpaslíky, Elfy a Baerony. Beau, Linnet, Farly, Nix a Dinly za ním.

Aby se Rynna vyhnula jednomu z Chabbajských, prudce změnila směr. Ještě v té chvíli osmahlého muže sřal zezadu Trpaslík. Nevědomky vlastně odbočila k Warrowanům, a když vzhledla, uviděla, jak k ní cválá Tippetton a vykřikuje její jméno.

Tippetton zvolnil, napřáhl paži, Rynna po ní hrábala a i když s námahou a zajíkáním, přeci jen se jí podařilo vyšvihnout na poníka za něj. „Zajed’ na nějaké místo, kde se uplatní luky,“ vykřikla a Tippetton prudce vyrazil k nejbližšímu okraji svahu.

„Dinly!“ zaslechl Tip vykřiknout Linnet, ohlédl se a spatřil, jak mladík klesá mrtvým k zemi. Probodlo jej kopí. Tippetton s ostatními pokračovali tryskem dál, třebaže je soužil žal. Teď se za nimi pustili stoupenci Pěstí Rakky.

Warrowané pádili ze strmého úbočí svahu tak rychle, že poníci sotva stačili vlastním nohám. Vzápětí klopýtl Nixův poník a vyhodil zadkem. Nix vylétl ze sedla a dopadl na kamenitý svah. Poník za ním udělal přemet a krach!, zlomil si vaz. Přesto v přemetech pokračoval, dopadl na Nixe a sunul se dál, až se konečně zastavil na úpatí. Ostatní už mezitím dospěli na rovinu a cvałem se pouštěli ke štítovitě skalní stěně. Otřesený Nix se dokázal vypotácet na nohy, zdálo se ale, že má jednu nohu vykřivenou. Přesto se zbytkem strmého svahu vydal k úpatí, ale za ním se spouštěli bojovníci Pěstí Rakky. Ten, který byl v čele, se zastavil, zamířil kuši a vystřelil šípku. Zasáhla Nixe přímo do zad, takže se v kotoulech poroučel ze svahu mrtvým. Klouzal kamennou drtí, až nakonec spočinul vedle svého poníka.

„Nixi!“ zaječela Linnet a obrátila nazpět. „Nixi!“

„Linnet, počkej!“ vykřikl Beau, který jel za ní. Farly zlostně zařičel a cvałem se vracel ke svahu. V okamžiku, kdy se plačící Linnet vrhla z poníka na zem a vzala bratra do náruče, Farly vystřelil šíp, který prosvířtel vzduchem a kušistu zabil. Ostatní muži v černých hábitech se prudce zaráželi a někteří začali natahovat kuše. A přes okraj dolů se spouštěli další stoupenci Pěstí Rakky.

Beau zarázil poníka ve smyku vedle Linnet a vykřikl: „Miláčku, je jich příliš

mnoho. Musíme jet."

Ještě při řeči vystřelil z praku valounek a srazil jím jednoho z černohábitníků. Zřítíl se svahelem v kotrmelcích a dopadl na zem vedle Linnet s dírou v lebce a s pokřiveným krkem.

Linnet, která nepřestávala vzlykat, Nixe políbila, zatlačila mu oči a vyskočila na nohy zrovna v okamžiku, když se do země, kde před chvílí stála, zaryla šipka z kuše. Nasadila šíp na tětivu a střelce jím proklála. Poté vyskočila na poníka a s výkřikem „*Hai!*“ se na něm tryskem vzdalovala, zatímco dolů svahelem se za ní štrachali muži v černém.

Mezitím už obrátili také Tippetton s Rynnou a jak se k nim kvapem blížili Linnet, Beau a Farly, Rynna zvolala: „Musíme někde zaujmout obranné postavení. Na úpatí svahu té štítovité skály jsou balvany.“

Všichni Malínkové pronásledovaní více než dvaceti černě oděnými bojovníky Pěsti Rakky vyrazili cvałem ke skalnímu štítu.

Cestou míjeli bublající jímky odpařujícího se bahna odporného zápachu. Projížděli kolem táhlého třpytivého hřebene z ostrých křišťálových shluků, jejichž krystaly měly ostrost čepele. Pádili kolem sirnatých sopouchů, z nichž se valil žlutohnědý dým a také podél zubatých štěrbin vydechujících ze svých propastných hlubin ohavné čmoudy. Nakonec ale dojeli k balvanité zvěti pod svahelem ke štítovité skále, sesedli a pustili se kamenitou drtí pěšky vedle poníků vzhůru. Pěsti Rakky je za běhu neustávali pronásledovat. V dále na rozlehlém svahu pokračovala bitva mezi armádami a za ní se přes kotlinu hemžil nesmírný Modruův Roj.

„Farly, pozor!“ Ale Linnetino zvolání přišlo příliš pozdě, protože Warrowana už proklála šipka z kuše, takže se jí mrtev skácel k nohám. Beau roztočil prak a uvolnil střelu. *Křach!* Muž zaječel, popadl se za hlavu a zvrátil se vzad, zatímco ostatní sbíhali dolů a vzdalovali se. Linnet se spustila na všechny čtyři k Farlymu a přiložila mu ucho na hrud'. Vzápětí s usazenými očima vzhledla k Beauovi a zavrtěla hlavou. Tippetton se rychle ohlédl na Rynnu. Seděla za jedním balvanem a zády se opírala o štítovitou skalní stěnu. Paži měla v provizorním závěsu, protože si pádem vymknula rameno.

Protože zbývající poníci nedokázali za sesutými balvany u stěny zaujmout vhodný kryt, muži Pěsti Rakky je už všechny pobili. Farly byl po smrti a třebaže Tippetton, Linnet a Beau nepřestávali střílet, mužů v černých hábitech bylo mnoho a šípů jen pár.

Stoupenci Pěsti Rakky se znovu začínali drápat vzhůru. Obezřetně se kradli od balvanu k balvanu. Warrowané se totiž ukazovali v mnohem nebezpečnějším světle, než si kdy dříve uměli představit. Ale zemřít pro Rakku jim zajišťovalo věčné blaho a tak postupovali dál. Tippetton pečlivě zamířil těsně k okraji jednoho balvanu, tam, kde se měl objevit jeho cíl.

Ssss... vylétl se zasvištěním šíp a s tupým *thok!* zasáhl. Muž se mrtev zhroutil do sutí a než se zastavil, chvíli ze svahu klouzal.

Ostatní bojovníci Pěsti Rakky se opět stáhli.

Rynna se pojednou zajíkla.

„Copak je?" sykl Tipperton.

Rynna se obrátila a přitiskla ucho na štítovitou skalní stěnu. „Ta skála, Tippertone, vychází z ní nějaký zvuk."

„Zvuk?"

„Ano, jako-"

Yaaaaahhh...! dolehlo zdola hromadné zaječení.

„Už sem zase vystupují," řekl Beau a chystal se roztočit prak.

Tipperton se otočil a vyhlédl podél balvanu. Do svahu se hrnuli stoupenci Pěstí Rakky, běželi, aniž by se kryli a jako šílení vykřikovali: *Rakka! Rakka! Rakka!*

„Střílejte najisto!" zaječel Tipperton. „Jinak je s námi konec!"

Ale ve stejné chvíli, kdy napínal -

- ozval se zezadu tříštivý hluk, jako by se poltil kámen -

- bojovníci Pěstí Rakky vyjekli hrůzou a smekali se dolů.

Rynna zalapala po dechu a Linnet zaječela. Tip s Beauem se

otočili a spatřili -

-spatřili, jak se ze samotné skály vynořuje obří postava a za ní další.

Tipperton vzhlížel do velikých démantů podobných očí, které upřeně hleděly před sebe, a uvědomil si v té chvíli, že právě přišli Utrunijové.

Podobali se člověku, ale byli obrovští, vyšší než nejvyšší z Trollů... patnáct, šestnáct, sedmnáct stop Či snad i více, což drobounci Warrowané, kteří k nim vzhlíželi, odhadnout nemohli. Bylo jich sedm, neměli na sobě žádný oděv, byli bez jakékoliv výstroje a jejich kůže měla různé odstíny kamene: nasedly, břidlicově šedý, tříslově hnědý a narezlý. I když byli Utrunijové nazí, nedokázali Warrowané rozhodnout, jak je to s jejich pohlavím. Jak ustupovali a klidili se jim z cesty, vykročili obři ze štítovité skalní stěny a zapečetili ji za sebou tak, že po jejím narušení nezůstal ani náznak.

Zahleděli se do nebe v místech, jimiž prolétal Drak, a vzápětí shlédli na dno kotliny, jako by po něčem pátrali... po čem asi? Ale to nikdo z Malinku zodpovědět nedokázal.

„Přišli jste na pomoc?" zavolal Tip.

Překvapení Utrunijové se zahleděli ve směru Tippertonova hlasu a jejich démantové oči zapátraly po volajícím. Jeden ze Skalních obrů oslovil ostatní. Mluvil hlu-bokým hlasem, který zněl, jako když se o sebe otírají kameny. Ostatní s ním mluvili stejným jazykem.

„Hééj!" zavolal Tip a zamával rukama. „Tady jsem."

Diamantové oči světle žluté barvy největšího z obrů shlédly k mládenci. Vzápětí na něj promluvil starobyrou formou Společného jazyka.

„Ach, juž vizu je. Byť mživým oparem zastřeny. Čtvero jich, není-liž tak?"

Šedavý Utrun zavrtěl hlavou. „Ne tak, Tholone. Patero jich." Ukázal dolů na Farlyho tělo.

„Ptáte se, jsme-li čtyři?" zvolal Tip. „Ptáte se, zda je nás pět?"

Ten, který se jmenoval Tholon, přikývl a řekl: „Tak jest, zdaž se však, že i vzdor pevnosti vaší, jež větší jest nežli mnohých hůře dlicích, neradi bychom stoupili na

vás."

„Určitě je pro ně těžké nás vidět," poznamenala Rynna.

„Mág Farrin *přece* říkal, že dovedou vidět i skrze pevnou skálu," podotknul Beau.

„Farrin?" ozval se tázavě nasedlý Utrun. „Vy znátež Farrina?"

Beau přikývl.

„Vy znátež Farrina?" znovu se zeptal obr.

„Ano," vykřikl Tippetton, když si uvědomil, že Utrun nemohl Beauovo přikývnutí vidět.

„Známe Farrina. Je to přítel a je stejně jako my zatraceně v úzkých."

„Farrin nás upovědomil," řekl světle žlutý obr jménem Tholon. Pak zvědavě nahnul hlavu ke straně a zeptal se: „Nícméněž, kdož vy jstež?"

Tippetton vystoupil do popředí. „Já jsem Tippetton Thistledown a mými společníky jsou Rynna Thistledown a Beau a Linnet Darbyovi," - zahleděl se ke kotlině, jíž se ke svahu hrnul kypící Roj - „a zoufale potřebujeme pomoc."

Obr narezlého odstínu ukázal na Farlyho tělo. „Vyjmenoval jste vás čtvero, ale jest vás patero."

Tippettonovi vhrkly do očí slzy. „Ten támhle je už nebožtík. Jmenoval se Farly Bourne."

Skalní obři jako jeden učinili pravičkami zaťaté gesto. Poté se světle žlutý Utrun obrátil k Tippettonovi a řekl: „Jáž jsem Tholon. A tohlež Orth, Fiate, Umac, Chelk, Sidon a Drit."

Při jejich vyjmenovávání si Tippetton nevědomky všímal jejich drahokamům podobných očí: safírových, smaragdových, světle olivínových, dalších smaragdových, rubínových a topasových nádavkem k diamantovému Tholonově zraku.

Když Tholon zmlkl, řekl Tippetton prosebně: „Ptám se znovu, zda jste přišli pomoci?"

„Prozatímž nejsmež ještěž rozhodnutí, příteli Tippetone," odpověděl mu Orth.

„Ale vy musíte pomoci," úpěnlivě zažadonil Beau a máchl rukou ve směru blížícího se Roje. „Pokud nepomůžete, pak všechno ovládne Gyphon, protože teď právě přichází Modru se svými přísluhovači, kterých je taková spousta a jsou tak strašliví, zeje zdolat nedokážeme: Růčkové, Hlůkové, Vulgové, Ghůlové na Hělořích, Trollové, Gargoni a jeden Drak."

„Mysletež támhle toho Drakea?" zeptal se Fiate a ukazoval současně na nebe.

„Je to Daagor," řekla Rynna.

Tippetton na ni pohlédl. „Daagor? Ten odpadlík? Daagor, který s Černým Kalgalathem soupeří o největšího z Draků?"

Rynna přikývla. „Lord Tain... Modru... ho tak jmenoval při vyjednávání."

„Co na tom sejde?" ozval se Beau zoufale. „Daagor, Skail, Sleeth, kterýkoliv... pořád jde o Draka, o bytost, v jehož porážku doufat nemůžeme."

Na nesmírném svahu pokračoval boj. Trpaslíci, Elfové, Baeroni, Lidé... sekali, bodali, napichovali, drtili a tloukli. Vše za válečných pokřiků jako *Adon! Elwydd! a Fyrra!* Ozývaly se výkřiky vyzdvihující Gyphona a Rakku. Zvolání vyzdvihující Blainea i Modrua. To vše za vzájemného masakrování.

„Panebože. Podívejte se támhle!“ vykřikla Linnet, zatímco bitva vířila dál. Uprostřed řinkotu a zmatku běsnili ohromní medvědi, jejichž spáry a zuby se sápalý a trhaly.

Warrowané na sebe užasle pohlíželi. Necháпали, jak by se něco takového mohlo stát. A pak se ozvala Rynna: „O Baeronech se vypráví legenda...”

„Ach bože,” vydechl Beau, „to je pravda. Někteří Baeroni se prý mění v medvědy... v ty anebo ve vlky.”

Otočili se a znovu se zadívali na bitevní vřavu, ale protože se jim přelila přes výhled na medvědy, žádného už nezahledli. Tip s Beauem se současně zahleděli dolů do kotliny, kde spatřili, jak tam ve rvačce s Vulgy víří Stříbřití vlci. Okolí posévala pobitá Černá těla.

Vzápětí jejich zraky upoutala podívaná vpravo, odkud dnem kotliny přijížděl Modru s železnou maskou na tváři. Jeho káru vláčela trojice Hělořů a za ním se hemžil jeho nesmírný Roj. Gargoni a Trollové se pohybovali v jeho středu.

Zatímco Warrowané neustávali přihlížet brzké zdrcující porážce, vedli Skalní obři za nimi harašivou rozmluvu ve své řeči podobné sesouvání kamení, až se nakonec ozval Tholon: „Tak, pomozemž. Vy ale zřítež lépe než my. Pomožtěž?”

„Chcete říci, že nevidíte blížící se velký Roj?” zeptal se Tip.

„Tak. Dobřež vidímež Trolty i Graegony. Taktěž Drakea. Zbytek jest mlhavoš jako páry.”

„Ach, Tipe,” zaúpěla Linnet, „na to, aby bojovali s Trolly, je jich příliš málo. Také Gargonů je příliš mnoho. A ten Drak, inu, dokáže se vůbec dokonce i Skalní obr s takovým nepřítelem vypořádat?”

„Zatraceně!” zaklel Beau. „Třebaže hořejšek drží Spojenci, přichází Utrunijové moc pozdě, protože před záplavou Modruových sil je už vhodný čas bitvy ztracen.” Otočil se, uhodil pěstičkou do strmé skalní stěny a řekl: „Nejsme nic než nicotné mouchy na téhle stěně. Neexistuje žádný způsob-”

„To je ono, Beau!” vykřikl Tippeton. „Teď jsi na to kápnul!” „Já? A nač?” zeptal se Beau a obrátil se za Tippetonem, ale ten už se mezitím otočil k obrům.

Uprostřed bitevní vřavy se přes bojovníky přelévaly tajemné vlny děsu. To proto, že se blížili Gargoni a všechno ovlivňovali. Přesto bitva zuřila dál, protože zbraně Spojenců i nepřátel poháněly zloba, pomsta, nenávist a zoufalství.

Na vrcholu svahu se o krále Blainea starali ranhojiči. Vytahovali mu právě z předloktí šipku z kuše, která prošla štítem i brněním.

„No tak, pospěšte si,” pobízel je král, „musím se vrátit do boje.”

Vedle něj postával Mág Farrin a opodál sem tam rázovala Linde dychtivá přidat se znovu k řeži pod vrcholem.

„Nemohou mě zaslechnout, přes rachot bitvy nikoliv,” vztekal se Tip s rohem z černého vola v ruce. Vzhlížel k Tholonovi, jedinému zbylému Utrunijovi. „Pokud mě neuslyší, nedokážou to.”

Sklíčený Tip se obrátil k Rynně a řekl: „Kdybych šeptal, vyjde to nastejno.”

Rynna se zahleděla přes dno kotliny. Modruův Roj se už vydával do svahu. Pak

pohlédla na bitvu nahoře, zoufale zasténala a prudce se otočila ke skalní stěně. Náhle vytřeštila očka a tiše k sobě si šeptem špitla: „Sur Kolaré." Obrátila se k Tippettonovi a vykřikla: „Mám to, Típe! Sur Kolaré! Kotlina šepotu!"

Tippetton rozpřáhl paže. „Ale jak dokážeme-?"

„Udělá to Tholon!" prohlásila. Označila jeden blízký balvan, pak zavolala na Skalního obra a přistoupila ke stěně. „Můžete skalní stěnu zde před tímhle balvanem upravit, dokážete ji vyhloubit do tvaru kruhové misky tak, aby tvarem objímala támhle ten svah a obsáhla tu vzdálenost? Mám na mysli široký úsek o šířce padesáti stop a poloviční hloubce."

Tholon letmo pohlédl na svah a pak na strmou bariéru. Obešel balvan, přistoupil ke stěně a pustil se ohromnými rukama do tvarování skály, která se pod jeho dotekem drolila. Rynna si v duchu vybavovala Sur Kolaré, zblízka přihlížela a pokřikovala na obra, jak přesně zaoblit dutinu, kterou vytvářel.

Tippetton s nadějí v očích vyšplhal na balvan, který Rynna zvolila.

Bitva na svahu dole nepřestávala běsnit a zatímco se král, nyní už obvázaný, znovu hotovil k boji, z bitvy se neslo mohutné řinčení a lomoz.

„Hearken!" vykřikla pojednou opodál poodešla Linde a prudce se zarazila na místě. „To je zvuk rohu z černého vola."

„Slyším," zahučel král při přetahování manžety dlouhé rukavice přes obvaz, „proč ale troubí k ústupu? Nejde o nějaký Modruův podfuk?"

„I já to slyším, ale odkud?" ozval se Mág Farrin a rozhlížením se pokoušel objevit zdroj.

„Támhle!" zvolala Linde a ukazovala. Farrin se vtom směru zadíval. „Utrun!" oznámil, když poznal Skalního obra. „Králi Blaine, tohle je Utrun."

„Ano, Utrun, ale na roh troubí nějaký Waeran," poznamenala Linde. „A další Waerané vedle zoufale mávají."

„Kde?" zeptal se Farrin.

„Stojí támhle na tom balvanu, čelem ke stěně a troubí na harlingarský roh. Ti ostatní mávají nalevo od něj," odpověděla Linde.

„Tím, kdo troubí na znamení k ústupu, nemůže být nikdo jiný než Tippetton."

„Inu," zahučel král Blaine, „přesto se domnívám, že se jedná o nějakou Modruovu lest."

Farrin vedle krále vyřkl jakési <slovo>, přimhouřil oči a pak řekl: „Ne, pane, nejde o klam, nýbrž o pravdivý pohled. Vskutku se jedná o Waerlinga a vedle něj je Utrun." Pak se otočil k Blaineovi. „Pane, navrhuji, abyste se podle jeho znamení zachoval."

„Ale Mágu Farrine, držíme přece horní postavení, což je jediná výhoda, kterou máme. Kdybychom tedy ustoupili, ocitneme se na těch plošinách podél okraje na vrcholu, kde nás nepřítel dostane."

„Pane," řekla Linde a mávla rukou k Roji, který se stále blížil, „vzhledem k tomu, že s sebou Modru mezi Mizeráky přivádí také Ogruje, Gargony a Draka, proti kterým nemáme žádný prostředek, jímž bychom je porazili, podlehneme stejně. Přesto vězte, že Waldan, který troubí na roh, vymyslel plán, jenž osvobodil Severní

důlní. Vymyslel plán na osvobození Dendoru a byl jedním z páru, který zabil Gargona před městskými hradbami. A nemýlím-li se, ta Waldanka vedle něj je táž, jež připadla na způsob, jehož výsledkem bylo zahubení dalšího Gargona, který nás pronásledoval na cestě Černínem. A proto tvrdím, že troubí-li Tippeton Thistle-down, Rynna Thistle-down a Utrun k ústupu, pak, Horní králi Blaine, ustoupit musíme."

„Ale my přece o jeho úmyslech vůbec nic nevíme."

„Důvěřujte mu, pane. Věřte jim."

Blaine se zachmuřil, přelétl pohledem z Linde a štítovitě skály k Farrinovi, poté se zahleděl na Roj, jenž se nepřestával hemžit vpřed, a nakonec se opět zahleděl ke skalnatému štítu. „Dobrá tedy," řekl konečně. „Ustoupíme. Hrosmaršálko Linde, zatrubte tohle znamení."

Tipův roh ale nezaslechl jen Spojenci. Zaslechl ho také Modru ve svém válečném kočáře. Stočil tvář zastřenou kovovou maskou ke skalnímu štítu a spatřil na něm Utruna s ostatními. Náhle pod tepanou maskou vytřeštil hněvivý zrak, vztekle zaskučel, učinil rukou gesto k Daalgorovi na nebi, pronesl jedno <slovo> a pak, třebaže se Drak vznášel převysoko, rozječel se mu přímo do ucha.

Mohutný Drak zaryčel, složil ohromná kožená křídla a střemhlav se vyřítil ke vzdálenému skalnímu štítu.

„Copak je tak dlouho zdržuje?" vykřikl Beau, který pro upoutání pozornosti poskakoval a mával rukama, zatímco Tippeton nepřestával vytrubovat. Zvuk rohu z černého vola se prohlubeninou ve skalní stěně zesiloval a doléhal až ke vzdálenému svažitému valu.

„Dokážou roh zaslechnout i přes bitevní vřavu?" vykřikla Linnet.

„Snad, snad," odpověděla Rynna, „ale to nezjistíme, ledaže a dokud-"

„Ach bože!" zaječel Beau. „Pohlédněte vzhůru. Daagor přilétá!"

Drak slétal střemhlav, stále níž, níž a níž a řítil se ke skalnímu štítu, na němž postávali Warrowané s Utrunem.

Linnet sáhla po ruce svého mužíčka. „Ach, Beau, co budeme dělat?"

Roj se nepřestával valit ke svahu, k jehož úpatí už téměř dospěl.

„Poslouchejte!" zaječela Rynna. „Poslouchejte! Och, Tippetone, přestaň a poslouchej!"

Tippeton se otočil a zaposlouchal se. A protože stál v ohniskovém bodu vytvarované dutiny, zřetelně uslyšel, jak v dáli troubí harlingarské rohy: *Hahn taa-roo! Hahn taa-roo! Hah taa-roo!*

Šlo o rozkaz k ústupu.

„Tholone," zařval Tippeton, „teď dejte znamení ostatním!" a seskočil z balvanu.

Daagor se spouštěl stále níž a zhluboka nabíral dech.

V okamžiku, kdy Tippeton seskakoval, zabušil Tholon na skálu - jednou, dvakrát, třikrát - až se v odezvě rozechvívala celá stěna. Pak skálu doširoka rozštěpil a

vytvořil tak směrem dovnitř jakousi chodbu.

Linnet popadla Tippettonovu loutničku a Beauovu léčitelskou brašnu, které donesla od poníků zabitých střelami z kuší, a hlesla: „Vezmi Farlyho.“ Beau se sehnul a zvedl mrtvého Warrowana. Všichni Malínkové pak vstoupili do trhliny, v níž se shledali s vyčkávajícím Chelkem s jakousi světélkující září v ruce.

Daagor bezuzdně vztekle zaryčel a vychrlil plamen v podobě jakési zlostiné střely, ale než oheň dosáhl šterbiny, Utrun do ní zašel a skálu za sebou zapečetil. Dračí oheň proto narazil a doširoka se rozprsknul.

„Nedokážu vůbec nic vidět,“ řekl Tippetton, ale v té chvíli se Chelk sklonil a předal mu dvojitou hrst zářícího lišejníku. Tippetton si v té chvíli vzpomněl na Bek-kiho příběh o Durekovi a Skalních obrech v hlubinách Kraggen-cor, takže si uvědomil, že právě drží materiál, z něhož Trpaslíci vyrábějí světlo pro své lucerny. Lišejník sem Chelk donesl zvláště pro Warrowany, aby ho využili ke svícení na cestu. Aby se světlo dostalo více před ně, podal plnou hrst Rynně.

Dum!

Stěna se zachvěla, jako by do ní udeřila nějaká ohromná rána.

Tholon cosi prohodil jazykem připomínajícím harašení kamene o kámen. Poté se Chelk obrátil a pustil se do polcení skály, v níž tak vytvářel jakousi chodbu.

Dum!

Stěna se opět otřásla.

Warrowané kráčeli chodbou za Chelkem a Tholon za nimi skálu zase uzavíral.

Daagor se s řevem sápal na stěnu a současně zuřivě chrlil oheň. A také kupředu vrhnul své smysly. Ve skále se nacházelo několik Utrunijů... celkem sedm... a rovněž čtveřice z Malinku. Jeho veliké pařáty zlobně drásaly skálu a země se zachvívala nejen v místě, na kterém stál, ale také podél okraje.

Na svahu pokračovalo zuřivé běsnění bitvy, protože Spojenci bojovali i při ústupu. Země pod nohama sebou teď poškubávala. Nepřítel se odpoutával či se o to alespoň pokoušel. Tu a tam totiž v boji pokračovali Chákka, kteří odmítali nechat nepřítele uprchnout, třebaže na jiných místech se už pod vlivem vytrvalého troubení rohů další Trpaslíci stahovat začínali.

Sedm Stříbřitých vlků pádilo vzhůru třesoucím se svahem. Měníč běžel první, ostatní ho následovali. Všichni Vulgové v kotlině byli pobiti.

Na zachvívajícím se dně kotliny se tříštila a hroutila černá skaliska. Z hloubi spár vyšlehl oheň a do nebe vytryskávaly gejzíry explodované vroucí vody. Rozletovalo se bahno, k obloze stoupal černý dým a po zemi proudila roztavená žlutá síra. Kříšťálové hřebeny se lámaly, pukaly a tříštily se ve střepy.

Modru zuřivě zaječel. Jeho Roj vřeštěl děsem a zemí to trhaně pocukávalo. Nešlo o Daagorovo dílo, nýbrž o práci těch prokletých Utrunijů. Modru vrhnul vpřed vlastní smysly, aby Skalní obry zaměřil, a když je objevil, hlas se mu při výkřiku zachvíval hrůzou.

U štítovitě skalní stěny se směrem vzhůru štěpily široké trhliny, které způsobovaly Utrunijové v jejím nitru, zatímco opodál a stranou se nahoru dlouhou šikmou

chodbou, kterou v otřásající se skále vytvářel Utrun, potáceli k západnímu okraji drobní Warrowané s jedním obrem za patami.

Daagor na úpatí skalního štítu vzhlédl právě v okamžiku, kdy se z obrovské bariéry od úpatí až po horní okraj začala směrem do kotliny vychylovat ohromná tabule. Nakláněla se stále víc a víc, až se konečně s hromovým rachotem zřítila a nesmírnou průrvou, kterou po sobě zanechala, se s duněním začaly valit vody Avagonského moře. A o něco dále na východě se vzhůru skalní stěnou rozčísila další široká trhlina, odlomila se další široká tabule, zvrhla se do kotliny a i tudy se s lomozem vevalila další mořská voda.

Warrowané pokračovali kleštěnou chodbou ve skále stále na západ. V čele se ubíral Chelk a za nimi Tholon, který chodbu zase uzavíral. Tippeton nesl přes rameno Farlyho tělo, v jehož nesení se s Beauem střídali.

Zatímco Daagor ryčel pod běsnícím vodním živlem a vyšlehával přitom vzhůru plamen, jeho trup a křídla tisklo k zemi nespočet tun skalní masy.

Nesmírnou trhlinou dovnitř s lomozem vrazila ohromná, stovky stop vysoká vlna, a jak si moře konečně uvolňovalo cestu k zaplavení, řítila se dnem kotliny. Přihнала se k mocnému Roji, smetala ječící Růcky, Hlůky, vřeštící Hěloře a skučící Ghůly. Trollové řičeli hrůzou, když je strhávala pod sebe. Pod vodu je totiž stahovaly jejich masivní kosti. Do rachotících vln rychle klesali také Gargoni, které rovněž hubila jejich vlastní mohutnost.

Záplava smetla jako hračku i Modruův válečný kočár.

A do kotliny se utrhl další obrovská skalní masa, za níž se dovnitř hrnula další mořská voda.

Do svažitého valu narážely a přelévaly se přes něj obrovské vlny, smetaly Elfy, Trpaslíky, Baerony, lidské jedince, koně, poníky, odplavovaly živé i mrtvé, raněné i zdravé, bojovníky obou stran... třebaže se už většina ze Spojenců na znamení stáhla a zachránila se, ti, kteří prchali vzhůru s raněnými, unikli potopě jen o vlasek.

Ale v nižším úseku svahu neunikl žádný znepřítel. Poté se skála na západním konci štítu rozpoltila a z ní se vynořil obr a za ním Warrowané. A když už se všichni ocitli venku, Utrun se do trhliny vrátil a zavřel ji za sebou.

Tippeton složil Farlyho tělo na zem a poté se s ostatními zahleděl na nesmírnou záplavu. Vzduch hřměl duněním vody, která se valila do kotliny. I když Beau ostatní slyšet nemohli, protože se jeho hlas ztrácel v rachotu, stál na okraji a monotónně odříkával:

*„ K uhašení válečného požáru
vyhledejte pomoc těch, jež nejsou Lidmi,
protože jinak zvítězí Zlo
a pováldne navždy. ”*

Raelina věštba, jejíž význam se konečně objasnil. Beau pohlédl na Tippetona, který jeho pohled opětoval zasmušilým příkývnutím. Oba už dobře věděli, zeje všechno jaksi navzájem propojené.

Pak se Beau otočil k Linnet a viděl, že pláče, a proto ji vzal do náruče, aby ji

uklidnil. Přimkla se k němu a řekla: „Och, drahý, můj Nix, nás Nix, je pod touhle záplavou nadobro ztracený." Přestože ji Beau přes burácivý rachot neslyšel, objal ji a hladil po vlasech. Rynna vedle Tippertona zděšeně vytřeštila očka. Tipperton se obrátil a uviděl-

„Ne! Ne! Tohle jsem nechtěl!" Jeho hlas přehlušil rachot.

-Fjordlandské dračí lodě se zoufalými posádkami na palubě prolétaly průrvou a dopadaly střemhlav do běsnící vody, která jimi zmítala tak dlouho, až se potopily: dřevěné štíty, stožáry, plachty, lodní trupy, lidé, vše mizelo z dohledu v burácejícím toku.

V přístavu Adeo vzdáleném nějakých pětadvacet mil se na kotvách rozkymácela gothonianská plavidla, z nichž některá vláčela kotvy kus cesty po dně, než se konečně zachytila.

A ze štítovité skalní stěny se do kotliny zvrátila další ohromná tabule, takže se dovnitř hrnulo ještě víc vody.

Dole v kotlině se přes všechno přelévala voda, zalévala nesmírné strže a v jejich hlubinách dopadala na hořící lávu, kde se ihned měnila v páru, která explodovala vzhůru, takže vzduchem otřásal hromový rachot. Stálé gejzíry chrlily vtékajícím ledově studeným mořem na povrch vařící vodu a příval strhával bahnitý obsah jam, takže voda nabývala temného nezdravého odstínu.

Roztříštěná černá skaliska a křišťálovou tříšť příval zviřoval a odnášel k severozápadu spolu s rotujícími těly utonulých Růcků, Hlóků, Ghúlů, Hèlořů, Trollů a Gargonů. Voda je na míli svažitým spádem hrnula po dně, smýkala s nimi, otloukala je a drásala.

A dole pod štítovitou skalní stěnou tonul Daagor. Zuřivě a divoce vřeštěl a chrлил plamen ještě i při skonu.

Na východě se do kotliny zřítila další tabule, a skalní bariéra byla tak již téměř zcela zničená. Jak se Avagonské moře vlévalo dovnitř, vítězoslavně hučelo.

Do kotliny nepřestávala vtékat mořská voda a ze dna nad hladinu hlasitě explodovaly výpary.

Na všechnen ten běs neustával hledět Horní král. Na běs, v němž zmizel Modru i se svým velikým Rojem. Nikde ani vidu po Daagorovi, Hyrinianských, Chabbajských, Kistanských, stoupencích Pěsti Rakky či po lidu z Jůngy. Všichni se utopili.

Utonuli také někteří ze spojenců - Trpaslíci, Lidé, Elfové, Baeroni - všichni, kteří nebyli dostatečně vysoko na svahu, když udeřila první masivní vlna. V tomhle zápasu zahynuli všichni. Král Blaine se zahleděl vpravo, kde v nevelké vzdálenosti postávali čtyři Warrowané a pátý ležel nehybně na zemi. Při tom pohledu skryl tvář v dlaních, klesl na kolena a zmožen bolestnou ztrátou se rozplakal. Vždyť přišlo o život tolik přátel, druhů a spojenců. Plakal ale také úlevou, že bitva skončila nečekaným zásahem...

... jímž skončila i tahle válka.

Kapitola třicátá devátá

Ještě ani po osmi dnech, kdy už se vojsko chystalo okolí Hèlské nístěje opustit, neustávaly se průrvou, na jejímž místě se kdysi tyčila skalní hradba, valit vody Avagonského moře, i když jeho hřmot polevoval a v průběhu dní, jak se ohromná kotlina začínala zaplňovat, se utišoval. Tady, nedaleko od místa, kde kdysi stávala štítovitá skalní stěna, shlíželi shora Tip, Beau, Rynna a Linnet.

„Bože, nikdy jsem ani nepomyslel, že se budu jednou dívat, jak se tvoří nové moře," řekl Beau. „Co myslíte, jak se mu bude říkat?"

„Nedivil bych se, kdyby Hèlské," opáčil Tipperton a ukázal na místo, na němž se právě nad hladinou rozstříkla vodní sprška podnicená jakousi explozí kdesi hluboko na dně.

„Farrin říká, že Utrunijové zdejší zem zchladí," řekla Rynna, „činí se hluboko v pevné skále, aby ji celou zklidnili. Víte, právě tohle teď provádějí."

„Tam dole je oheň, roztavená hornina," ozval se zezadu skřípavý hlas. Byl to Bekki. „Skalní obří se budou muset tvrdě ohánět, protože jde o krapet jiné místo, než jsou útroby nějaké ohnivé hory. Je smrtelně nebezpečné."

„Žádné takové, kde bych si rád zavěsil svůj klobouk," poznamenal Beau a silněji Linnet objal.

„Přišel jsem vám sdělit, že je čas k odchodu," řekl Bekki.

Tip pohlédl na Rynnu s Linnet a řekl: „Přijdeme za chvíli."

Bekki přikývl, otočil se a vydal se zpět k táboru.

Tip se zhluboka nadechl. „Takže?"

Linnet přikývla, pak přistoupila k okraji a zahleděla se na vznikající moře. „Sbohem, Dinly. Sbohem, Nixi."

Otočila se a zadívala se na jednu z nesčetných hromádek kamení opodál. „Sbohem, Farly. Nechť vás všechny tři i s Alverem ve své ruce Elwydd svírá."

Rynna, jejíž rameno už vyléčila Čarodějka Letha, přikročila k okraji někdejší Hèlské nístěje. V nikách svírala Tippertonův luk s nasazeným rudě opeřeným šípem na tětívě. Tipperton si stoupl vedle ní a zapálil křesadlem na rozžihání luceren tkaný rudý límec pod hrotem šípu. Když vzplál, napjala Rynna naplno tětivu a šíp vystřelila. A protože byl vystřelen z elfího luku, stoupal v oblouku stále výš a výš a jasným jítřním nebem se za ním táhl světélkující pruh. Plachtil daleko nad vodou a nakonec se zase začal snášet po obloukové dráze, klesal stále níž aniž, až konečně střemhlav zapadl do ponurého proudění vtékajícího moře.

„Sbohem, Alvere, Dinly, Nixi a Farly," řekla s pláčem. „V našich srdcích zůstanete navždy."

Když Tipperton s Beauem potlačili slzy, přistoupili ke svým ženuškám, vzali je za ručky a poté se všichni zvolna ploužili k vojsku.

Prošli kostrbatou pahorkatinou a přešli most z dračích lodí. A když most přešlo celé vojsko, byl rozložen.

K Caer Pendwyr vyplul konvoj dračích lodí, na nichž kromě Malinku cestovali také mnozí z kapitánů, králů, DelfLordů, coronů, vrchních velitelů a dalších voje-

vůdců.

Mnozí další se měli plavit na gothonianských lodích, zatímco jiní se rozjížděli na sever a stále dál a dál ve směrech Jordu, Riamonu a Severní důlní. Ale ještě více jich směřovalo na západ. Mířili do Obřína, do Darda Erynian a Darda Galion, do Kraggen-cor a Ardénského údolí za ním, anebo směřovali do Pellaru, Valonu, Juga a Hovenu. Mnozí ale vyčkávali v přístavu Adeo na loď, které by je dopravily do Tugalu, Vanchy, Basqi, do Gelenu a Gothonu, někteří se hodlali plavit do přístavu podél Ryngarovy paže ve Westonském oceánu, kde by se vylodili a pokračovali dál na Trellinant, Wellen, Dalaru a Thol, anebo aby těmito zeměmi projeli k Jillianským vrchům a do Rianu.

Ale Tip s Rynnou a Beau s Linnet se od Hèlské nístěje vzdalovali na jutlanderské dračí lodi. I když tohle místo opouštěli, děsivým vzpomínkám na něj uniknout nemohli. Ty si odnášeli s sebou.

Propluli Železou do tmavomodrých vod Avagonského moře a než se stočili k západu, plavili se po tři dny k jihu. O čtyři dny později, celkem po týdnu od vyplutí, vystoupili v pendwyrském přístavu v Hílské zátoce pod pevností Horního krále.

Město je přivítalo s jasotem.

Tipperton se nesvůj otáčel kolem vlastní osy, aby se Rynna mohla podívat, jak mu padnou nové saténové šaty. Měly tmavomodrou barvu ve shodě s jeho očima a všude samý volán a prýmek.

„Ach, vypadáš báječně, Tipe,“ řekla Rynna v nevýrazně žlutých večerních šatech, jejichž živůtek křížovaly bílé stužky.

Tipperton si povzddechl.

„No tak,“ ozvala se Linnet, „vždyť to celé nemůže být tak špatné.“

„Podle mého je to přímo zábavné,“ poznamenal Beau rovněž v saténovém oblečku, ale hnědé barvy se světlehnědými volány a prýmký. „Víte, tohle jsme si už zažili dříve, tedy účast na jiné slavnosti. V Dendoru.“

Tip s pěstičkami v bok se k němu obrátil. „Beau, jestli si dobře vzpomínám, lezli jsme tam tehdy po podlaze po čtyřech.“

„Lezli po čtyřech po podlaze?“ Linnet se zadívala na Beaua.

„Ach, inu, ehm, drahá, víš, protože jsme nic neviděli, pokoušeli jsme se sehnat nějaké místo-“

„Jak nedůstojné,“ řekla Linnet v hnědé večerní róbě se světle hnědým lemováním kolem pasu.

Tipperton se zasmál. Rynna rovněž. Beau se podíval na Linnet, a protože se na ni bláznivě zašklebil, také se rozhihňala.

Kdesi v dálce zazněl gong.

Tip se zhluboka nadechl a prohodil: „Kéž už by to bylo z krku.“

Rynna se do něj zavěsila a podobně učinila také Linnet s Beauem. Poté společně vyšli ze zámeckých hostinských pokojů Horního krále do chodby.

Cestou spleťtým labyrintem chodeb se k nim přidali Bekki, Loric a Phais. Pojkně se ubírali dál, nezávazně rozmlouvali a Bekki za zjevného Tipova souhlasu

bručel, že je celá tahle záležitost pěkná otrava. Konečně dospěli k ohromnému trůn-
nímu sálu, který zaplňovaly stovky hostů a jejichž konverzování znělo jako bublavé
rámusení. Když ale majordomus udeřil holí o mramorovou podlahu a oznámil: „Pan
Tipperton Thistledown s paní Rynnou" a, „Pan Beau Darby s paní Linnet," shromáždě-
ním proběhlo zašumění. A když Warrowané vstoupili a rozešli se do sálu, začal
kdosi aplaudovat a posléze se roztleskali všichni... také jásoť se ozýval, ale to už se
Warrowané ocitli stísnění ve víru davu. Ze všech stran se na ně tlačili dámy a páno-
vé a mluvili jeden přes druhého. Malíkové se činili, jak nejlépe dovedli, aby zod-
pověděli všechny dotazy, které dostávali:

Ano, vesnička podél horního toku řeky Rissanin, dnes už zničená.

Stříbrný kořen a zlatá máta ve stejném poměru.

Ano, ano, právě drahokamy. Ne, kdepak, jejich oči, ne naše.

Ach ano, je to nádherné město.

Ve skutečnosti ho zabila Čarodějka Imongar z Dendoru.

Z Boskydells a Wilderlandu.

Jedno, dcerku. Jmenuje se Larka.

Mlynářem u Vidlova.

Ano, ovšem, právě slova mého Beua připomněla Tippertonovi příběh o obrovi a
mouše na stěně, kterou obr rozbil na padrť. Nu a Tipperton prostě požádal Utrunije,
aby provedli totéž.

Dámo, já vás ujišťuji, že jsem zcela dospělý Warrowan a nikoliv elfí děcko.

Ne, je úplně zničené.

Gjeeniánská mince: drobná, kulatá a s otvorem uprostřed.

Ted' už je téměř zcela zatopená, zbrusu nové moře.

Poznali jsme se v Caer Lindor.

Nevím, jak by dokázal uniknout. Jeho tělo se nikdy nenašlo...

Všichni čtyři Warrowané si nesmírně oddechli, když majordomus udeřil o pod-
lahu a ohlásil: „Dámy a pánové, čestní hosté, Horní král Blaine."

Dav se začal rozdělovat a tlačit do stran, takže se ve středu ve chvíli vytvořila
ulička. Warrovany pohyb vytlačil dále stranou a kolem nich se mačkaly samé posta-
vy vysokého vzrůstu.

„Zatraceně," zasyčel Beau, „Tipe, už zase nic neuvidíme."

Linnet popadla Beua za ruku a řekla: „Nepolezeš tu přece po čtyřech jako něja-
ká krysa jen kvůli vyhlédnutí."

Blaine mezitím pokračoval uličkou ke vzdálenému trůnu. Všichni muži poklekali
na jedno koleno a ženy se ukláněly. Také Elfové s Baerony se klaněli. Trpaslíci
zatínali pravici na hrudi v pěst a současně vykláněli hlavu kupředu. Ale ani přesto
Warrowané nic vidět nemohli.

A když král Blaine procházel kolem místních, lordi poklekali a dámy zdravily
úklonou hlavy. Právě tehdy poklekli na jedno koleno také Tip s Beauem a Rynna s
Linnet se uklonily.

Konečně Blaine dospěl ke stupínku a vystoupil k trůnu. Lord Správce Voren se
svítky zaujal místo vpravo pod ním. Ale Král se na trůn neposadil. Přistoupil k okra-

ji stupínku a oslovil šelící zástup:

„Prošli jsme obdobím nesmírného temna, dobou, v níž se vše zdálo ztraceno, i když jsme nakonec zvítězili, byť nikoliv bez velké oběti. Spousty je těch, jež v této válce zahynuli, a rovněž i těch, kteří utrpěli těžká zranění, a proto všem, kteří tolik obětovali, včetně jejich blízkých, musíme vzdát hold. Přestože je čas na oslavy, neboť Adon zvítězil, my musíme neustále myslet na drahé, kteří už nikdy nestanou vedle nás či už nikdy neodpoví na naše volání. Uchovávejte v sobě také tyto vzpomínky, neboť, jak mi jednou řekla jedna malá důvěrnice, bude-li se na ně stále vzpomínat, budou žít dál v našich srdcích.“

Král se odmlčel a shromážděním zaznívaly tlumené vzlyky. V davu při zemi se navzájem s pláčem objímali Tipperton s Rynnou a Linnet s Beauem.

Ale po chvíli vyzval král k veselí, protože válka už definitivně skončila, a tak celý sál provolal třikrát hurá, až se kopulovitá klenba zvonivě rozezvučela.

Toho večera se dostalo cti mnohým - od sedláka, válečníka, vrchního velitele, krále, DelfLorda až po corona - lidem, Trpaslíkům, Baeronům, Elfům... a nakonec i Warrowanům.

Když byli konečně vyvoláni k předstoupení Tipperton, Rynna, Beau a Linnet, zástup se naposledy rozestoupil, aby jim uvolnil cestu.

Když konečně stanuli na stupních před králem, usmál se na ně a poté promluvil ke shromáždění:

„Tihle čtyři byli klíčem k vítězství. Bez nich by bylo všechno ztraceno a Plány by nyní ovládal Gyphon. Bez nich by teď říši Mithgar drtil pod svou patou Modru. Ale Gyphon Plány neovládl a ani Modru se nad touto říší nestal vládcem, neboť tahle čtveřice připadla na taktiku, jež nepřítele smetla.“

Poté se král znovu zadíval na čtveřici Warrowanů a řekl:

„Uděluji sice za vykonané činy náležitá území, hodnosti a pocty, ale nedokážu připadnout při vši moci na nic, co by patřičně odměnilo za všechno, co jste vykonali, vás, neboť celá říše Mithgar, veškerá stvoření vám dluží tolik, že to nikdo nikdy zaplatit nemůže. Ale, bude-li v mé moci následující, pak vás vyzývám, abyste si řekli o odměnu sami, ať už o území, hodnosti, zámky, bohatství, o cokoliv, po čem toužíte.“

Shromážděním zahučelo potlačované zájknutí, protože o takovém dobrodiní ještě nikdo nikdy neslyšel, a poté se rozhostilo ticho tak naprosté, že bylo možné daleko pod zámekem a přes jeho silné zdi zaslechnout mořské vlnobití.

Beau pokrčil rameny a otočil se k Linnet, která se zase zahleděla na Rynnu. Ale ta už přistoupila k Tippertonovi a šepem mu řekla: „Pověz to, drahý.“

Tipperton přelétl pohledem moře tváří rozmanitých národností, které se zatajeným dechem vyčkávaly. Konečně se obrátil k Hornímu králi Blaineovi a řekl: „Požádal bych vás, pane, jen o jedinou prostou věc, a to pro všechny Warrowany. Žádám pouze, aby nám Warrowanům bylo prominuto klečení, neboť jsme příliš malí na to, abychom něco zahlédli ze vši slávy, jsme-li na kolenou, zvláště pak mezi nebo za vyššími osobami jiných národností než my sami. A bylo-li by to možné, pak by bylo pěkné ještě nějaké vyvýšené místočko vpředu, protože stoupne-li si před nás někdo vysoký, nevidíme opět, ať v kleče nebo vestoje.“

Sálem se neslo hrobové ticho. Cožpak osazenstvo špatně slyšelo? Vždyť si ten Warrowan vlastně o nic neřekl a přitom měl na pouhé kývnutí u nohou celé království, ne? Pak se Horní král rozesmál a zvolal: „Dohodnuto.“ A zatímco všichni ostatní v sále opětovali jako ozvěnou králův smích, objal Tippetton Rynnu a po očku mrknul na Beaua.

Král Blaine zvedl po chvíli ruce, a když se rozhostilo ticho, řekl:

„Nechť se zeměmi šíří výnos, který zde nyní prohlašuji, že totiž odměnou za služby již nikdy žádný Warrowan nebude poklekat v přítomnosti králů, královen, císařů, DelfLordů, coronů, vrchních velitelů, lordů, dam, vévodů, hrabat, baronů a jiných příslušníků z takzvané královské šlechty. Zcela bude postačovat jen slabá úklona nebo poklesnutí v kolenou. Nechť jsou též Malínkům poskytována čestná místa, z nichž budou vidět a viděni budou.“

Blaine přelétal pohledem z lorda na dámu, z corona na vrchního velitele, z krále na královnu, a když zrakem přelétal Trpaslíky, povystoupil Bekki a prohlásil: „Tak jste děl atak budí.“ Jeho slova hned poté stvrdilo hlasité ujištění všech ostatních.

Pak se král Blaine znovu zahleděl na Tippettona a na stupínek vyšel Lord Správce Voren a předal králi maličký balíček. Král z něj vyjmul drobnou cínovou minci s otvorem ve středu, jímž byla provlečena kožená šňůrka. Vybidl Tippettona, aby k němu vystoupil, nezajímavý penízek mu přes hlavu přetáhl na krk a řekl: „Kdyby bylo někdy zapotřebí, pošlete tuhle minci a já se pod osobním velením ihned dostavím s celým vojskem.“

Tippetton k němu vzhlédl usazenými očima a prohlásil: „Drahý králi, kdybyste kdykoliv potřeboval, pošlete takovou minci nám a my se zachováme stejně.“

Poté se ozvaly hlasy vybízející k proslovu. Tippetton se zadíval na ostatní Warrowany. Linnet se usmívala a Beau prohodil: „No tak, Típe, jdi a pověz jim to.“

Tippetton pohlédl na Rynnu. Jak příkyvovala, třpytily se jí oči.

Tip se tedy obrátil ke shromáždění, jež ztichlo, a začal mluvit:

„Král už se vám zmínil o strašlivé ceně války... o ztracených družích, přátelích, bratrech, příbuzných, rodičích, o ztracených dcerách a synech.“ Uchopil penízek na šňůrce mezi ukazováček a palec, shlédl na něj, vzápětí vzhlédl na vyčkávající obličeje dvořanů a pokračoval:

„Vězte přátelé, že svoboda není zadarmo, neboť se v dobách temna, v požárech války, kuje ze železa, z kovu často zchlazovaného krví nevinných, cenou děsivou, jež je zaplatit nezbytné. Ne, přátelé, svoboda není zdarma, na to nikdy nezapomínejte a stále si její pravou cenu uvědomujte, protože se za ni platí mincí ze všech nejdražší.“

Tippetton umklkl a ovzduší vyplňovalo ticho. Pak povystoupil Bekki, poklekl na jedno koleno a zvolal: „*Châkka amonu, Tippetton Thistledown, ko ka ska!*“ Sálem zahlaholil jásot.

O dva dny později se Tippetton s Rynnou a Beau s Linnet rozjeli z Caer Pendwyr. Se šňůrou nákladních zvířat ve vleku směřovali k Darda Erynian. Bylo šestého února, stejný den, v němž se Tip a Beau před čtyřmi lety vydali s mincí za neznámým cílem, což Tippetton ozřejmil Hornímu králi Blaineovi slovy: „Zdá se

případné, abychom se domů vydali právě v tento den, je-li už naše poslání splněno." A tak odjížděli.

Nejeli ale sami. Spolu s nimi také kavalkáda dalších, všechno hrdinů, z nichž mezi nemenší patřili Phais, Loric a Bekki. Spolu s Warrowany odjížděli rovněž Lidé, Baeroni, Trpaslíci, Liané a Dylvané, kteří všichni mířili ke svým domovům na severu: králové Ranor a Loden, vrchní velitelé Urel a Durul, DelfLord Volki, coroni Eiron a Ruar, princ Brandt, hrosmaršálka Linde, Vail, Arylin a také Riatha s Talarinem, Talarin s Gildorem, Vanidor s Vanidarem a Aravanem, jakož i mnozí další. Cestou pendwyrskými ulicemi a dále je pozdravoval dav, nejhlasitější Malinky, kteří jeli uprostřed. Po opuštění města jeli dál po Pendwyrské silnici, s níž posléze sjeli a zamířili na sever.

Král Loden se v jedné chvíli za jízdy hlasitě rozesmál, a když k němu Beau tážavě vzhledl, řekl: „Pan Bekki se mi právě omluvil, že mne ošidil o mou královskou spravedlnost."

„Že se vám omluvil?"

„Ano. Za zabití Lorda Taina v Hèlské nistěji."

„Bekki toho zástupce zabil?"

„Rozštípnul mu lebku vrhací sekýrou."

Rynna si povzddechla a Tippettonovi tlumeně řekla: „Cítím vůči Lordovi Tainovi lítost. Vždyť vzhledem ke svému šílenství o své úloze ani nevěděl."

Tippetton souhlasně přikývl, ale vzápětí se při vzpomínce na Jolet otřásl. Sáhl po loutničce a Rynně řekl: „Co takhle zahnat tyhle přízraky nějakou veselou?"

Než dospěli k rozvalinám Caer Lindor na ostrůvku v toku řeky Rissanin, projížděli sněhem, deštěm i slunnými dny měsíc a dvanáct dní. Zde došlo k rozhodům:

Coron Eiron, Vanidar Stříbrolist, Riatha, Talar, Aravan a další Liané mířili na západ k Darda Galion. Na západ se vydávali také DelfLord Volki se svou družinou. Směřovali ke Kraggen-cor daleko za Ponurami.

Králové Ranor s Lodenem, princ Brandt a DelfLord Bekki se svými komonstvy se obrátili na severovýchod, aby dále pokračovali podél řeky Rissanin přes Obřín do otevřené pahorkatiny vedoucí do Jordy, Riamonu a k Severní důlní štolě. Spolu s nimi odjížděla také Linde, Válečná panna, nyní již uznaná za jedinou dceru krále Ranora, dříve jen potomek nepřipustné lásky. Jela po boku daelského krále Lodena, snad s výhledem na sňatek zpečetující spojenectví mezi Jordem a Riamonem, třebaže se svobodně rozhodující bojovnice dosud nevyjádřila tak ani tak.

Zpět na jih ve směru Mýtiny zamířili vrchní velitel Urel s hrstkou Baeronů, kteří všechny provázeli Obřínem k rozvalinám pevnosti Caer Lindor.

Přes řeku Rissanin a dále do Darda Erynian se vydali velitel Durul, coron Ruar, dara Vail a další Dylvané, spolu s Talarinem z Ardénského údolí, s Arylin, Aris, Gildorem, Vanidorem, Elissan, Jaith, Loricem a Phais. A s nimi Tippetton s Rynnou a Beau s Linnet. Všichni nyní mířili k prozatímnímu sídlu Warrowanu z bývalé vísky Pramenitky.

Než se ale všichni rozjeli po vlastních cestách, oslovil Bekki tiše daru Phais, ale co jí řekl, zůstalo jen mezi nimi.

Za výkřiků na rozloučenou a přání šťastné cesty se malé společenství rozdělovalo s příslibem, že se jednou opět shledá.

Poté se rozjeli na všechny čtyři světové strany.

Uprostřed dopoledního času Prvního jarního dne vjeli do prozatímního sídla Warrowanů z Pramenitky a při projíždění mezi proutěnými chýšemi byli radostně pozdravováni.

Ze svého obydlí se vyřítla Melli s Larkou v náruči.

„Och, tak jste se vrátili, už jste zase zpět,“ vykřikovala vesele. „Linnet, Rynna, Beau, Tippetton, Nix...“ zamračila se a nakukovala mezi Dylvany, Baerony a Liany a vzápětí se zase ohlížela ve směru, z něhož přijížděli, ve snaze zahlédnout svého milovaného synka Nixe. Se strachem v očích vzhledla k Linnet, která se rozplakala. I Melli propukla v pláč a rovněž Larka, kterou Warrowanka nepřestávala svírat v náruči.

V závěrečném dubnovém týdnu se Tippetton, Rynna, Larka, Melli, Beau a Linnet rozjeli v doprovodu Liščích jezdců do Bircehyll, kde už je očekávali Loric, Phais, Talar a malý lianský kontingent z Ardénského údolí. Warrowané totiž hodlali putovat dál ve směru na Vidlov a Talar se měl postarat, aby tam dorazili bez úhony.

Warrowané z bývalé Pramenitky se ještě téhož dne vydali na východ ke své vypálené visce nedaleko pramenů Rissaniny s předsevzetím, že si ji znovu postaví.

Počátkem půle června dospěli Warrowané s doprovodem k východní hranici Darda Erynian při okraji Landover Road. Tam se rozloučili s Tynvyr, Picynem, Kellem, Niou a Phero, kteří s nimi putovali na sever. Pak se v doprovodu Elfů z Ardénského údolí pustili dál. Přejeli řeku Argon přes Brod u Landover Road a vjeli do otevřené pahorkaté krajiny.

Warrowanský a lianský konvoj dojel na úpatí Crestanského průsmyku. K Tipově a Beauově radostnému zjištění zde mezi výběžci mýtného působila také Bwen. Srdečně se s Warrowany pozdravila, zahrnula je obludnými porcemi jídla a dlouho do noci pak rozmlouvali o společných zážitcích, o radostech i strastech.

Následující noc strávili na vrcholu průsmyku, kde bylo vzdor červnu chladno. Příštího dne i přes příštího sjížděli západní stranou, ale hned další den podjeli pod vodopádem do Ardénského údolí, kde je u Osamělého stromového velikána pozdravila dara Alaria, velitelka Jihoardénských Hraničářů.

Byl první letní den, když vjížděli do elfí državy v Ardénském údolí pozdravováni veselými projevy, ale i žalostnými, neboť mnozí už nikdy neměli oslavovat změnu ročních dob.

Ve Skrytém údolí se zdrželi dlouho. Tip a Beau obnovovali staré známosti a Rynna, Linnet, Melli a Larka navazovaly nové. Larka byla neustále rozmazlována. Škvrně se nad tou pozorností uculovalo a žvatlalo v jakési jazykové směsici sylván-

štiny, feyštiny, společné řeči a pak také v řeči, kterou nikdo neznal, jež ale zněla jako ševel listů.

Tip s Beauem rozmlouvali s Rael a vyprávěli jí o skutečném naplnění věštby, kterou už kdysi tak dávno vyslovila.

Konečně se ale na počátku podzimu znovu vydali na cestu do Vidlová. A spolu s nimi ozbrojená a obrněná lianská kavalkáda. Přestože už Tip s Beauem kdysi Dhruousdardou sami prošli, tentokrát je nebezpečným a strašidelným hvozdem měla doprovázet hrozná eskorta.

A protože se jednalo o ponuré, strašidelné a skličující místo, neradovala se z cesty přes Děsín ani Larka.

Když koncem října dojeli do Vidlova, probíhalo právě zatmění měsíce. Z městečka našli jen staré zrušené trosky. Celé bylo vypálené a jeho ulice zarůstal plevel. Až na podzimní vítr se s nimi nikdo jiný pozdravit nepřišel.

„To ta horda, kterou jsme viděli oně dneska už tak davné noci, horda, co táhla přes Děsín k západu, ta má tohle na svědomí," řekl Beau. „Rád bych věděl, zda se někomu podařilo včas uprchnout."

Tip nevědoucně zavrtěl hlavou.

Loric se na koni vracel troskami zpět a za ním Phais. Ostatní Elfové terén dosud prohledávali. „Žádnou známku po živých jsme nenašli," oznamoval alor, „ale jsou zde rozptýleny ostatky již dávno mrtvých."

Tip se rozhlédl a v očích se mu zračily slzy. „Staroušek. Rád bych věděl."

Ale když dospěli k mlýnu, zjistili, že je rovněž vypálený. V popelu přetrvávaly jen veliké mlýnské balvany.

Tipperton se zahleděl k severozápadu na Beacontor a řekl: „Tady to všechno začalo."

Beau zavrtěl hlavou. „Kdepak, Típe, pro Linnet s Rynnou to totiž začalo v Pramenitce, pro Bekkiho v Daelu, pro Phais s Loricem na hranicích Děsína a pro další zase jinde. Nicméně, opravdu to všechno začalo na jedné adonarské mytině při rozpravě Gyphona s Adonem."

„Snad," odušil Tip, „snad to začalo ještě dříve, už při samotném tvoření, buď tehdy anebo tím kýchnutím v Boskydells."

Beau se zasmál a odpověděl: „Vždyť víš, všechno je vzájemně spojené."

Rynna se zhluboka nadechla a hned zase vydechla. „Co budeme dělat teď?"

Tipperton pokrčil rameny, ale ozval se Beau: „Tohle: zajedeme ke mně do Boskydells."

Tip na něj pohlédl, pak na Rynnu s Larkou v náruči a nakonec na Melli s Linnet, a protože nezaznamenal žádné námitky, řekl: „Jedeme pryč, Beau. Tady už pro nás nic není."

Následujících pět dní se ubírali k západu, až dospěli na Pevninskou cestu a pokračovali po ní k západu dál. Cestou projeli kolem Beacontoru, kde kdysi dávno planula signální vatra. Putovali podél jižního okraje Weinwoodu, kde si Larka ševlivým voláním povídala se stromy oděnými již v podzimním olistění. Projeli kolem

Boglandské nížiny a vjeli do Kamenného vrchu, jehož obyvatelé žasli při spatření elfí kavalkády, která zřejmě provázela šestici bezvýznamných Warrowanů.

Té noci i následující se ubytovali u Bílého jednohoře, což byl velký zájezdní hostinec uprostřed města. Po oba dva večery tam Elfové zpívali, ale nejen oni. Také Tip s Rynnou. Nejen, že zpívali, Tip k tomu ještě vyhrával na loutničku a Rynna na svou píšťalku. A protože byl hostinec nabitý až k prasknutí lidmi, kteří si je přišli poslechnout, častovaly jejich písničky jásavé ovace.

Příštího jitra opustila kavalkáda Kamenný vrch západní branou a zanechávala za sebou měšťany, kteří mudrovali, copak asi museli tihle Warrowané udělat, aby si vysloužili takový okázalý doprovod.

Zahnuli k jihozápadu a nepřestávali ujíždět po Pevninské cestě a kolem Bitevních dolin pojmenovaných po bitvě, v níž tu Horní král se svým vojskem zvítězil nad mnohem početnější mizeráckou hordou. Postupovali v těch říjnových dnech lenivým tempem cestou sevřenou nyní hvozdem Dychtínem mezi červenajícími, zlátnoucími a rezavějícími listy v mrazivě štiplavém vzduchu.

Čtvrtého dne brzy ráno po odjezdu z Kamenného vrchu před sebou spatřili tyčit se k nebi ohromnou masu. Byla to proslulá bariéra Vřetobodce, hrozivá stěna, jež obklopovala celé Bosky. Byla rozeklaná a hustá, spleť ohromných zašpičatělých trnů, jež byly dlouhé, ostré a pevné jako ze železa, změť živoucích bodců, mezi jejichž takřka neproniknutelnými a navzájem propletenými větvemi zvládali obtížně prolétat dokonce i ptáci. Byla vysoká a zvedala se nad říčními koryty, z nichž rašila do výšky třiceti, čtyřiceti a místy i padesáti stop. A byla široká. Přes rozlehlá říční koryta přesahovala všude na míli a místy až na vzdálenost deseti mil. A protože Boskydells zcela obklopovala - od Severina podél řeky Vřetenice a od Horních přesypů podél řeky Wenden, až po jejich soutok - byla také dlouhá. Ale za soutokem už dále nerostla. Povídalo se, že prý ji dokáže vyživovat jen půda z Bosky v oblasti těchto říčních dolin, ale protože už Warrowané dokázali uměle vypěstovat její táhlý úsek od pramenů řeky Vřetenice až po prameniště řeky Wenden v Horních přesypech, Trnitý prstenec se zcela uzavíral. Zůstává tajemstvím, proč nerostl přes zbytek krajiny a vše ostatní vytlačoval. Staré Warrowanky ale tvrdily, že „to je Adonova vůle“, zatímco warrowanští staříci zase, že „je to půdou“, aniž by někdo s jistotou věděl, která z těch verzí je pravdivá. Bariérou vedlo jen pět cest, tunelovitých průchodů trnů: Rožákovský brod na jihovýchodě, Most na východě, Cínový brod na jihozápadě, Wendenský brod na západě a málo používaný severní tunel tam, kde se prostíral Severín. Ve zlých časech blokovaly průchody masivní trnité zábrany, které je utěšňovaly jako korek láhev. Zpráva o skončení války přišla teprve nedávno, ale cesty už byly otevřené pro každého, kdo jimi hodlal projít.

Kavalkáda směřovala k východní.

Ale když dospěla k bariéře, Elfové se zastavili a Talarin oznámil: „Doprovodili jsme vás bezpečně k území Waerlingů, ale nebudeme svým vjezdem do něj vyvolávat zbytečný rozruch. Proto se s vámi rozloučíme už zde u východního vstupu.“

I když Warrowané protestovali, nedal se Talarin obломit. Byl přesvědčen, že by taková elfí družina určitě vyvolala poplach, třebaže jen dočasný. Přislíbil ale, že až

nadejde čas, Liané po dvou či po třech na návštěvu zajedou. Phais s Loricem se s Warrowany objali a políbili na rozloučenou, stejně jako Aris, Elissan a Jaith. Když k Tipovi s Beaum přistupovala Phais, měli všichni slzy v očích. Šeptem jim špitla: „Sbohem, malíci přátelé. V mé mysli zůstanete navždy.“

Teprve po odjezdu Lianů si Tip uvědomil, že větu „... v mé mysli navždy," vyslovila vlastně Elfka.

Vjeli do trnitého tunelu s nákladními poníky ve vleku. Nad hlavou jim šarlátovým olíštěním prosvítalo sluneční světlo a Larka šeptem volala: „Ššššš, ššššš." Po dvou mílech se ze stěny vynořili a dospěli k dřevěnému mostu na kamenných pilířích, jenž překlenoval řeku Vřetenici. Zastavili, shlédli na vodu, která pod nimi plyнула, poté vzhledli k výseku oblohy, klapavě přejeli most a znovu se vnořili do tunelu v Trnitém prstenci za ním.

Projížděli jím více než tři míle, až se konečně vynořili do slunečního světla na opačné straně. Hleděli na zvlněnou obdělávanou krajinu, a silnice, po které se ubírali, běžela dál k západu, stoupala do kopce a mizela, aby se posléze opět objevila ve stoupání na další vrch za předešlým.

„Dojeli jsme," oznámil Beau zvesela. Učinil rukou rozmáchlé gesto a zhluboka nasál vzduch, aby si vychutnal vůni kraje: lesa, pole, průzračných potůčků a zvláště úrodné půdy.

„Tak tohle jsou, drazí přátelé, Boskydells, nejlepší místo na celém světě.“

Byl poslední říjnový den a nebe vysoké a modré.

Pokračovali v další cestě a navečer dospěli do Zelených polí. Usadili se v hostinci U Šťastné vydry, kterou jim doporučil jeden warrowanský stařík s tím, že tam vaří nejlepší pivo v celých východních Boskydells, což ale ihned vyvolalo hádku s jiným dědou, jenž měl v oblíbě mok, jaký se vařil U Zelené žáby západněji v Tilloku. Oba staříky zanechali v hádce a vydali se k východnímu předměstí, kde hostinec U Šťastné vydry stál. Majitel se jmenoval Gorth Cotter.

Pivo bylo báječné.

Příštího jitra se po Pevninské cestě vydali na západ, projeli městečkem Raffin a kousek za ním odbočili na dlouhou prašnou cestu, po níž dospěli k usedlosti tetičky Rose. Beau totiž tohle místo považoval za její usedlost stále, třebaže už byla dávno nebožkou.

Protože tam už po několik let nikdo nebydlel, místo bylo zarostlé býlím a samotné stavení značně zchátralé. Malý kozí chlívěk vzadu se nebezpečně nakláněl a hrozil každou chvíli sesutím. Ale jabloně byly zdravé a rašící úrodou a polní půda úrodně černá.

Beau se zadíval na ostatní a prohlásil: „Když to tady trochu natřeme, poklidíme dvorek, zapracujeme na polích a tak podobně, mělo by se zase všechno uvést do pořádku.“

Jednoho mrazivého dne se Tip s vervou pustil do kosení dalšího pásu suchého

býlí. Beau současně požaté kopil hráběmi na velkou hromadu. A jak se při pohrabování zviřoval prach a suchý pyl, náhle prudce vdechl a vzápětí hlasitě kýchnul.

Tipperton přestal kosit, vzhlédl k obloze a pak naprosto suše poznamenal: „Pozor, Beau, abys třeba nezničil měsíc.“

Larka seděla na dvorku s ouškem přitisklým ke kmeni jedné z jabloní a třeštila kukadla, jako by právě naslouchala nějakému tajemství stromů, Melli řinčela v kuchyni a Linnet s Rynnou seděly na zastřešené verandě a popíjely horký čaj. Obě na sebe pohlédly a přemítaly, proč se ti jejich mužičci u plotu řehtají jako ztřeštění.

Epilog

Beau s Tipem o svých válečných zážitcích sice nemluvili, ale každý v Bosky věděl, že jsou oba váleční hrdinové, vždyť, proč by je jinak jezdili navštěvovat Elfové, Trpasličí a dokonce i Horní král? Vždyť prý byli dokonce zhlédnuti Skalní obři vylézající ze země poblíž místa, na němž žili Tipperton s Rynnou, i když někteří o tom pochybovali, nakonec, kdo by něčemu takovému mohl uvěřit? Povíдалo se také o Stříbřitých vlčích přebíhajících přes jedno pole ve východních Boskydells nedaleko od místa, kde poblíž Raffinu pobýval Beau... alespoň se to říkalo.

Několik let po Velké Válce procházel Boskydells Čaroděj Delgar. Hlavně proto, aby se setkal s Beauem Darbym, především, aby mu poblahopřál k nalezení léku proti moru. Zdá se, že Beauova červená léčitelská příručka byla dávným darem právě tohoto Mága ještě v době, kdy byl Beau pouhým výrostkem. O čem jiném by si ti dva mohli povídat, zůstává dodnes záhadou.

Kdosi si povšiml Tippertonova podivného chování v souvislosti s jeho válečnými zážitky: zdálo se, že kdykoliv se někdo zmínil o dračích lodích a Fjordland'anech, Tipperton se stáhnul, jako by se vůči těm seveřanům soužil nějakou neznámou vinou, jako by byl ve válce za smrt některých z nich nějak zodpovědný. Ale i kdyby někteří Fjordland'ané zahynuli v důsledku nějakého Tippertonova jednání, nemyslíte, že by bývalo šlo stejně o smrt neúmyslnou?

Tipperton už mlynářskou živnost nikdy neobnovil. Stal se bardem a společně s Rynnou a Larkou putovali Sedmidolím a příležitostně i jinými zeměmi.

Vypráví se rovněž, že prý Tipperton mistrovsky ovládal elfí obřad změny ročních dob... monotónní odřikávání, zpěv a kroky... a že tuhle dovednost předal svým potomkům. Nicméně, skrytou sílu obřadu si on ani jeho pokračovatelé neosvojili. I kdyby ano, pořad by ještě nevěděli, jak a kde mají v říši Mithgar provozovat příslušný zpěv, chůzi a zařikávání, ani by neznali čas a místo vhodné k uvolnění síly, jež se v tomhle obřadu skrývá. Snad jednou Warrowané tuhle záhadnou skutečnost konečně zjistí...

Tipperton s Rynnou a jejich následné potomstvo sídlili stranou od východních Boskydells poblíž Trnitého prstence. Někteří tvrdí, že po Larčině vytrvalém naléhání.

Je-li zmínka o Larce, pak je třeba uvést, že se stala ještě lepší potulnou pěvkyní než její rodiče. Jejímu doteku neodolal žádný hudební nástroj a hlas měla sladký jako skřivánek, po němž se twylsky jmenovala. Krásnou Warrowanku opřádal nádech tajemná, protože mluvila twylsky, společným jazykem, feyansky, jazykem Sylva a pak jakousi podivnou řečí, jež připomínala šumění listů ve větru. A protože její zahrádky byly učiněny zázrak, měla patrně také, jak se vypráví, tajemnou moc nad bylinami a stromy. Někteří dokonce prohlašují, že bez újmy dokázala procházet samotnou Trnovou stěnou, ale většina tohle brala s rezervou, je-li přece každému jasné, že se nejhustším trním neprodírají snadno ptáci, hraboši ani jiní drobní živočichové. Také se prý povíдалo, že bývala Larka často za noci vidána ve společnosti podivné bytosti ze samých větviček, listů a šlahounů, ale zřejmě půjde o stejně hloupou povídačku.

Tip a Beau a také Rynna a Linnet prožili dlouhý a užitečný život. Tip s Rynnou vnášeli do světa radost jako bardi a Beau s Linnet přinášeli zase chorým zdraví coby léčitelé.

Pokud jde o ostatní, ví se tohle:

Bekki vládl Severní důlní dlouhá léta a třebaže se nikdy neoženil, jiní Châkka dávali svým synům jméno po něm. Bezmála čtyři milénia po čase tohoto příběhu zplodil trpaslík jménem Bekki z drzavy Rudých vrchů syna Brega... ale to už je jiný příběh.

Pokud jde o Linde, opravdu se provdala za daelského krále Lodena a povila mu syna Garreta. Když mu bylo devět, zabili Lodena nájezdníci v Garii, kde byl na obchodní výpravě. Linde proti nájezdníkům vedla tažení, které je zničilo, a protože země zarytější válečníci nepoznala, proslula jako Královna Válečnice z Riamonu. Linde vládla až do Garretovy dospělosti. Při svých patnáctých narozeninách byl sice korunován na krále, ale země na prospěšné panování Linde, Královny Válečnice, stejně nikdy nezapomněla.

Aravan se po válce znovu vrátil do Delgorských bažin a dlouho pátral po Stříbrném meči. Tento symbol moci se mu tam ale najít nepodařilo. Protože mu kdysi coron Eiron vyličil vizi, kterou spatřil v souvislosti se Zvěstí o skonu svého syna Galaruna, zaměřil se poté Aravan na hledání žlutoookého muže, jenž snad meč odnesl. Pátral bezúspěšně několik tisíciletí, ale pak se narodilo Nemožné dítě či Spratek...

Ví-li kdo, Phais s Loricem žijí dál.

Voda se do Hèlské nístěje vlévala po týdny, proudila ze severních, východních a jižních moří do Westonského oceánu, Kistanskými úžinami do Avagonského moře a z něj do ní. Proto došlo k menšímu poklesu všech mithgarských moří, jež ubyly, aby zaplnily nesmírný chřtán této hluboké prolákliny. Dlouho se také činila země Hèlské nístěje, která se i přes zaplavení zachvívala, cukala sebou, zmítala se a otráasala. Do nebe explodovaly obrovské chomáče páry a čas od času dokonce i oheň. Proto tohle moře vstoupilo podle některých ve známost jako Hèlský oceán či podle jiných jako Hèlské moře.

Léta byl neklidný, z hlubin nad hladinu unikaly plyn a páry, které občas zahubily nějakou posádku, jindy hladinu zase oslabovaly jakoby nesmírnými oblaky z bublin, takže lodi polapené takovým náhlým vzestupem klesaly z dohledu a už je nikdo nikdy víc nespapřil. Někteří tvrdí, že se pro lodi ze dna natahoval a pod hladinu je stahoval dračí duch. Samotní mořští vlci si vyprávěli, že to mají na svědomí všichni duchové utonulých, neboť se při těchto vzedmutích objevoval nad hladinou také čarodějný oheň, anebo pak také děsivé mlžné opary, jedovaté výpary, které si činily nárok na každého nešťastníka, který se do nich dostal.

I okolní země se zachvívala, trásla a hroutila. Zubaté vrchy se propadaly. Hèlský oceán se rozšiřoval. Řeky Železa a Storchy změnily běh a vlévaly se do Hèlského moře. Jsou tací, kteří říkají, že otřesy a zdvihy způsobovali Utrunijové při zkldňňování souše a tlumení ohňů v nitru, ale jiní zase tvrdí, že to na zaslé dny vzpomínala samotná Hèlská nístěj.

Hèlský oceán dlouho kolotal, vřel, v chuchvalcích chrлил do nebe páru a občas vybuchoval, jako by samo Peklo utonulo, ale Utrunijové činící se hluboko v zem-

ském plášti dokázali nakonec uzavřít magmatické sopouchy a průduchy tak, že se moře zase uklidnilo.

Město Rhondor, jehož obchod s nerosty zanikl, přežilo a stalo se hlavním přístavním městem. Aby zdejší vodám dodali přátelštější zdání, přejmenovali jeho obyvatelé moře na Vnitřní moře a tak ho také vyznačovali na svých mapách, a proto nakonec vešlo do povědomí rovněž pod tímto názvem. Protáhlo-li se ale magmatické jádro z útrob světa k oceánskému dnu, kde se tekutý oheň střetl s vodou, drsné půtky živlů se čas od času rozpoutávaly nanovo. Námořníci, kteří o nich věděli, se modlili k bohům a ke Skalním obrům, aby jim zajistili bezpečnou plavbu.

Ano, dnešní Vnitřní moře, jméno nepříliš šťastné, ale pamětníci z Elfů a jiných ho nepřestávají nazývat Hèlská nístěj.

S vyvráceným Balvanem, který Tip s Rynnou objevili mezi zničeným shlukem v Obřím, prý poté, co jej Baeroni zase vztyčili, promluvil nakonec jeden Liščí jezdec, a proto se ho pak využívalo k vysílání zpráv. Přesto se nezjistilo, proč k rozptýlení balvanitého shluku došlo. Starobylý Balvan si totiž vzpomínal jen na to, jak kdysi býval mezi ostatními bližními a teď už nikoliv... a jeho žal měl bolestnou tíživost.

Zdá se, že se država Kraggen-cor projevovala po válce zapovězeněji a v hloubi jejího nitra, tam, kde jsou ložiska hvězdného stříbra, se šířila jakási aura děsu. Při zmínkách o ní si Tippeton Thistledown vybavoval gargoní děs, ale posléze od téhle myšlenky upustil. Cožpak by to bylo možné? Kdyby přece do Kraggen-cor vstoupil Gargon, Trpaslíci by jistě uprchli. Než odpověď na tuhle záhadu vyšla na světlo, měla uplynout celá dlouhá staletí a ještě i potom jakási záhada přetrvávala. Ale zde se už jedná také o jiný příběh.

Pokud jde o Modrua, někteří tvrdí, že zahynul v Hèlské nístěji, že se utopil ve vlnách a jeho tělo se nikdy nenašlo. Jiní zase prohlašují, že prchnul na dálný sever, kamsi za Pustiny. Usídlil se prý v temné skalní sluji hluboko pod ledem, sněhem a daleko z dosahu hřmotícího víchru. A zatímco prý chystá krutou pomstu, starají se o něj Mizeráci. Ale zda žije či nikoliv nebylo jisté několik tisíciletí... odpověď měla přijít až s poslem zhouby, až nebe zbrázdí Dračí hvězda.

Z Neddry se mezisvětlním přechodem v Grónských tesácích kdesi za Drápotitou ostruhou vrátila dobitá a vyčerpaná lidská družina. Bojovala s Mizeráky stylem 'udeř a stáhni se' bok po boku s Elfy, kteří přešli s nimi. Ale protože jejich smíšené vojsko sestávalo jen z malého počtu bojovníků, působili na ohromné množství Mizeráků spíše dojmem střečka. Po skončení války se mohli Elfové do Horního Plánu vrátit jen pokrevními cestami, zatímco Lidé výhradně domů na Středním Plánu.

Asi rok po skončení války přešel mezisvětlním přechodem v kamenném prstenci z Adonaru do Mithgaru Člověk. Byl to asketický Adonův válečník, jenž bojoval na Horním Plánu, muž, který své jméno neuvedl... protože kdyby ano, musel by pozměňovat již odpřísáhlé. Přišel jako zvěstovatel očitého svědectví, neboť se přímo zúčastnil Gyphonova soudu před Samotnými Bohy.

Odcestoval do Caer Pendwyr, kde mu bylo uděleno slyšení u Horního krále Blainea. Oznámil následující:

„Pane, Adon uvalil na Gyphonova stvoření tyto tresty:

Koncem letošního roku zazáří na nebesích po celé jedno sedmidenní nová

hvězda a všichni, jež nejsou pokrevní s tímto Plánem, ale stojí na Gyphonově straně, budou tímto Adonovým světlem prokleti. Už nikdy nebudou moci kráčet zdejším světem za dne, protože dopadne-li na ně světlo mithgarského slunce, rychle je zpraží na prach, zhouba, jež potrvá od noci k noci.

Dále pak, všichni Draci, kteří se spřáhli s Gyphonovým pomahačem Modruem a nejsou pokrevní s tímto Plánem, přijdou o svůj oheň a stanou se Chladnými draky stejně jako i všechna jejich následná samčí pokolení.

Pokud jde o mithgarské národy, jež byly k následování Gyphona podníceny podvodně, pro takové Veliký Adon žádné tresty neukládá, neboť bere na vědomí, že jejich květ mužství zvadnul na místě, jež zovete Hèlská nístěj. Snad jde o dostatečný trest.

Sám Gyphon byl uvržen do propasti, v níž má být uvězněn navždy. Vězte však, pane, že než se do její nicoty s jekotem zřítíl, přísahal pomstu se slovy: 'Dokonce ještě teď uvádím do pohybu dění, které zastavit nedokážeš. Já se vrátím! Zvítězím! A vládnout budu!'

Pane, právě tohle mne Adon vyslal zvěstovat. A protože jsem už vše sdělil, půjdu."

Poté se muž vydal k odchodu, třebaže mu Horní král prikazoval, aby setrval. Zdá se ale, že když k němu palácová stráž přikročila, aby ho zadržela, nebyla proti Adonovu poslu schopná pozvednout ruku.

Kam odešel známo není

Ale za Nejdelší noci roku vyšla a celkem po sedm nocí zářila na nebesích nová hvězda... Zhoubná... byla tak jasná, až se skoro zdálo, že je den. Po sedmi nocích navždy zmizela. Poté už Růckové, Hlôkové, Trollové, Ghûlové, Hèloři a jiní Proklatci včetně Černých mágů nemohli vystát slunce, protože kdyby je zachytil jeho svit, rozpadli by se v prach. Odpadlí Draci už pak nechrlili oheň, ale jen jedovaté páry a kyselinu... stejně jako i jejich samčí potomstvo.

Tehdy Horní král prohlásil dvoutisící rok za konec Druhé Éry a první leden Noového roku za počátek Třetí.

Pokud jde o to, co mohl Modru slíbit odpadlým Drakům, kteří posléze přišli o svůj oheň, o tom existují pouhé dohady. Možná Daagorovi slíbil Dračí kámen nebo snad smrt Černého Kalgalatha. Ale Dračí kámen nebyl v té době samozřejmě k nalezení a Kalgalath se těšil zdraví a plné síle. Protože byl o mnoho let později spatřen Drak nesoucí noční oblohou nad Ponurami krakatici, dohaduji se někteří, že slíbil Skailovi samici. Jiní se domnívají, že snad sdělil Sleethovi nějaké údaje o tom, kdy by měla být nejzranitelnější država Trpaslíků z Černé skály bohatá na poklady, jak odhalily budoucí události. Ale tohle všechno jsou jiné příběhy, jiná vyprávění, některá už odvyprávěná, jiná nikoliv.

Nikde neexistují žádné záznamy o bojích mezi Lidmi, mezi příznivci Gyphona a stoupenci Adona, kteří sváděli mystickou válku na tajemných bojištích, příběh, který se možná nedozvíme nikdy.

Ale tohle není čas na jiné příběhy, neboť zde jsou zaznamenány činy dvou neočekávaných hrdinů - Tippetona Thistledowna a Beau Darbyho - a také hrdinů, s nimiž se potkali cestou. Všechny ostatní příběhy musí počkat, až na ně dojde. Vždyť

přece víte, že spolu všechno souvisí.